

Micae-Phaolô Trần Minh Huy, PSS
Sưu tập và trình bày



**TRƯỚC ĐAU KHỔ VÀ THIỆT HẠI
VÌ CÁC TỆ NẠN LẠM DỤNG,
GIÁO HỘI VỮNG TIN VÀO CHÚA
VÀ QUYẾT TÂM XÂY DỰNG
TƯƠNG LAI TỐT ĐẸP HƠN**

LỜI NÓI ĐẦU

Trước hết, tôi xin chân thành cảm ơn các tác giả và dịch giả, các tạp chí, cùng các trang mạng internet, của những bài viết về *Báo Cáo Cựu Hồng Y McCarrick của Phủ Quốc Vụ Khanh Tòa Thánh* (445 trang), *Báo Cáo của Ủy Ban Độc Lập về Lạm Dụng Tình Dục Trong Giáo Hội Công Giáo Pháp* (2.500 trang), *Nỗi Đau Đồng Hóa của Trẻ Em Thổ Dân Từ Các Trường Nội Trú Cũ Canada* và *Giải Pháp Hướng Về Tương Lai của Toàn Thể Giáo Hội: Thượng Hội Đồng Về Tinh Đồng Nghị Hiệp Thông, Tham Gia và Sứ Vụ* mà tôi đã sưu tầm, góp nhặt và trình bày trong tập sách **TRƯỚC ĐAU KHỔ VÀ THIỆT HẠI VÌ CÁC TỆ NẠN LẠM DỤNG, GIÁO HỘI VỮNG TIN VÀO CHÚA VÀ QUYẾT TÂM XÂY DỰNG TƯƠNG LAI TỐT ĐẸP HƠN** này, (và sẽ được cập nhật liên tục), nhằm phục vụ mọi thành phần Dân Chúa, nhất là các Giám Mục, Linh Mục, các Bề Trên Dòng Tu Nam Nữ, các nhà đào tạo Chủng viện và Hội Dòng, (nghĩ rằng các ngài quá nhiều việc không có thì giờ để đọc rải rác nhiều nơi như thế; huống chi là các giáo dân bận rộn với sinh kế cơm gạo áo tiền, lại chưa thấy được tầm nghiêm trọng của các vấn đề!), trong nỗ lực, cùng với Giáo hội, *gặp gỡ, lắng nghe và phân định* để nhìn nhận những thiếu sót lỗi lầm quá khứ, thẩm tra hiện tại hầu hoán cải, canh tân đời sống, quyết

tâm đào tạo, xây dựng một tương lai tốt đẹp hơn, dưới ơn trợ giúp và tác động của Chúa Thánh Thần.

Đức Thánh Cha Phanxicô khuyến khích một nhóm tu nhân Ngài tiếp tại nhà trọ thánh Matta hôm 22/10/2021, và cũng với mỗi người chúng ta: *Tin tưởng vào lòng thương xót của Thiên Chúa, vào sự giúp đỡ của người khác, không lên án về những lỗi lầm họ đã gây ra. Ngài lắng nghe tiếng nói của họ và cảm ơn họ về chứng tá đã trình bày, thường là khó khăn và mệt mỏi. Điều quan trọng là phải tự bước đi, hoặc thậm chí nhờ ai đó nắm tay dắt, và gỡ cửa ngay cả khi bạn bị lạc và không biết đi đâu. Chính Chúa là người cho bạn cơ hội và giúp bạn bước tới. Ngài cũng nhấn mạnh rằng tất cả chúng ta đều mắc sai lầm trong cuộc sống, nhưng điều quan trọng là không ở lại trong sự sai lầm, và đừng nằm lì trên mặt đất khi bị ngã xuống. Việc đứng dậy cũng phải nhờ người giúp đứng dậy. Nhiều khi trong cuộc đời, chúng ta tìm thấy một bàn tay giúp chúng ta đứng dậy: chúng ta cũng phải làm điều đó với người khác, bằng kinh nghiệm mình có. Hãy sử dụng những gì chúng ta đã trải qua để tạo ra những điều tốt đẹp thực sự¹.*

Tập sách trích dẫn này gồm bốn phần:

Phần thứ nhất: **BÁO CÁO MCCARRICK** của Phủ Quốc Vụ Khanh Tòa Thánh: **MỘT BÀI HỌC ĐAU THƯƠNG CHO GIÁO HỘI.**

Phần thứ hai: **BẢN BÁO CÁO CỦA ỦY BAN ĐỘC LẬP VỀ LẠM DỤNG TÌNH DỤC TRONG GIÁO HỘI CÔNG GIÁO PHÁP (CIASE).**

¹ <https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2021-10/dtc-phanxico-gap-nhom-tu-nhan.html>

Trong BẢN BÁO CÁO này có nhiều bài viết liên quan đến 9 chủ đề:

- Một: VỀ NỘI DUNG BẢN BÁO CÁO
- Hai: VIỆC YÊU CẦU CÁC GIÁM MỤC TỪ CHỨC TẬP THỂ
- Ba: THÁI ĐỘ VÀ LẬP TRƯỜNG CỦA ĐỨC THÁNH CHA PHANXICÔ
- Bốn: NỖI ĐAU VÀ QUYẾT TÂM CỦA CÁC LINH MỤC
- Năm: VỀ BÍ MẬT TÒA GIẢI TỘI
- Sáu: HƯỚNG TỚI VIỆC ĐÀO TẠO LINH MỤC, TU SĨ TƯƠNG LAI
- Bảy: ĐI TÌM GIẢI PHÁP
- Tám: CÁC DỰ ÁM VÀ NHẬN ĐỊNH
- Chín: CÁC ẢNH HƯỞNG DÂY CHUYỀN

Phần thứ ba: NỖI ĐAU ĐỒNG HÓA CỦA TRẺ EM THỎ DÂN TỪ CÁC TRƯỜNG NỘI TRÚ CỬ CANADA.

Phần thứ bốn: GIẢI PHÁP HƯỚNG VỀ TƯƠNG LAI CỦA TOÀN THỂ GIÁO HỘI: THƯỢNG HỘI ĐỒNG VỀ TÍNH ĐỒNG NGHỊ HIỆP THÔNG – THAM GIA - SỨ VỤ

Các quan điểm có khi rất khác biệt, có khi cực đoan quá khích, thậm chí sai sự thật. Chính Đức Thánh Cha nói với các nhà báo: *“Tôi cũng xin cảm ơn các bạn đã nói những gì không đúng trong Giáo hội, vì như thế quý vị đã giúp chúng tôi không phải giấu nó dưới tấm thảm, và tôi cũng xin cảm ơn quý vị đã cho nạn nhân có được tiếng nói. Tôi xin cảm ơn cho tất cả những điều này. Chúng ta rất cần những nhà báo, những nhà truyền thông yêu mến thực tế, có khả năng tìm ra những kho báu thường ẩn giấu trong các ngõ ngách của xã hội và kể cho*

mọi người nghe. Tôi tin rằng những câu chuyện này giúp cho mọi người vừa được xúc động, vừa được học hỏi, được mở rộng tâm suy nghĩ, được nắm bắt những khía cạnh mà trước đây họ chưa được biết. Nhiệm vụ của quý vị là giải thích cho thế giới, làm cho thế giới bớt mờ mịt hơn, làm cho những người sống trên thế giới ít sợ hãi hơn và nhìn người khác với nhận thức nhạy bén, với lòng tự tin cao hơn. Tôi xin cảm ơn công việc đi tìm sự thật của quý vị, vì chỉ có sự thật mới giải phóng chúng ta. Tôi xin cảm ơn quý vị²”.

Nhưng những cái đó đòi hỏi chúng ta cầu nguyện và bình tĩnh phân định để vượt lên các cản trở, hầu tìm đến cái thiết yếu căn bản là thánh ý Chúa và kế hoạch cứu độ của Chúa, Đấng luôn có thể biến đổi tất cả, lấy ra được cái tốt từ cái xấu, tha thứ và biến tội nhân thành thánh nhân. Có những cái đáng buồn trong Giáo Hội, nhưng Giáo Hội vẫn là Mẹ của chúng ta, chúng ta sẽ luôn cảm thông với Giáo Hội, kiên trì ở lại trong Giáo Hội, yêu mến và trung thành vâng nghe Giáo Hội. Việc sưu tập cuốn sách này giúp mỗi người thấy cần kiểm điểm quá khứ bản thân, thăm tra hiện tại để hoán cải và canh tân tương lai, thay đổi cách sống, cách suy nghĩ, cách làm việc và tương quan. Thượng Hội Đồng (2021-2023) vì Một Giáo Hội Hiệp Hành: Hiệp Thông – Tham gia – Sứ Vụ là con đường tốt nhất hướng về tương lai.

Khi sưu tập và trình bày tập sách này trong tuổi già hưu 82 năm cuộc đời và 50 năm linh mục (18.6.1972 – 18.6.2022), tôi cũng muốn góp phần nhỏ bé của mình vào sứ mệnh canh tân và loan báo Tin Mừng của Giáo Hội. Giống như Mẹ Maria vui mừng

2 <http://phanxico.vn/2021/11/14/duc-phanxico-cam-on-cac-nha-bao-da-cho-nan-nhan-bi-lam-dung-co-tieng-noi/>

ca tụng mọi kỳ công Chúa đã thương làm cho Mẹ trong Kinh Magnificat, khi nhìn lại hành trình cuộc sống và sứ vụ linh mục của mình, tôi nhìn thấy *Tình Yêu của Thiên Chúa* và *Lòng Biết Ôn Hân Hoan* của tôi đối với Chúa, với Giáo Hội, Giáo Phận Huế, Hội Xuân Bích, Gia Đình Linh Tông Huyết Tộc, Anh Em Bạn Bè Linh Mục, các Ân Nhân và mọi người, mọi nơi Chúa và Giáo Hội đã sai tôi phục vụ. Tôi đặc biệt cảm ơn một số Đức Cha Giáo Phận, Hội Dòng, Chủng Viện đã mời tôi, dù đã về hưu, giúp tĩnh tâm, thường huấn cho các linh mục, chủng sinh, tu sĩ của họ, làm cho tuổi già hưu của tôi được nên hữu ích và đời sống cầu nguyện thêm mật thiết với Chúa hơn. Ý thức về giới hạn mọi mặt của mình, tôi hằng đêm cầu Thánh Thể và lần chuỗi *xin ơn Chúa Thánh Thần soi sáng, hướng dẫn, tác động và biến đổi tâm hồn con và tâm hồn những người đã và sẽ nghe con*. Và ngay sau khi giảng xong, tôi cũng thưa với Chúa Thánh Thần: *Phần con đã xong, bây giờ xin Chúa thực hiện phần của Chúa*. Tôi tin rằng Chúa đã luôn làm phần việc của Ngài.

Lúc khởi đầu đời linh mục, tôi đã chọn cho mình khẩu hiệu: **CHỈ VÌ LÒNG CHÚA THƯƠNG**. Rồi qua hành trình 45 năm linh mục, Chúa cho thành công rất nhiều, nhưng thất bại cay đắng không thiếu, tôi đã gởi gắm trong một tập sách **CHÚA VẪN THƯƠNG**. Và bây giờ, qua tập sách sưu tập này, tôi thấy mình liên đới trách nhiệm cá nhân cũng như thể chế, trong tất cả những gì đã xảy ra trong Giáo Hội và Thế Giới, để rồi tha thiết khẩn nài **XIN THƯƠNG CHO ĐẾN CÙNG**: Xin Chúa thương tôi cho đến cùng và xin Chúa cũng giúp tôi thương Chúa cho đến cùng.

Kỷ niệm Kim Khánh Linh Mục 1972-2022
Lm. Micae-Phaolô Trần Minh Huy, PSS

MỤC LỤC

Phần Thứ Nhất

BÁO CÁO McCARRICK Của Phủ Quốc Vụ Khanh Tòa Thánh: MỘT BÀI HỌC ĐAU THƯƠNG CHO GIÁO HỘI

- I. Tại sao bê bối như McCarrick lại leo được đến Hồng Y? .
- II. Thông cáo của Tòa Thánh về vụ Đức TGM McCarrick
- III. Vatican sẽ công bố Báo cáo McCarrick vào ngày 10 tháng 11/2020
- IV. Báo cáo về vụ cựu Hồng y McCarrick: một trang sử đau thương mà từ đó Giáo hội phải học hỏi.
- V. Báo cáo McCarrick: Những gì các giáo hoàng đã biết
- VI. Năm điểm hàng đầu trong bản báo cáo McCarrick
- VII. Báo cáo tiết lộ McCarrick đã nói dối Đức Gioan Phaolô II để trở thành tổng giám mục Washington
- VIII. Báo cáo về cựu hồng y McCarrick của Hoa Kỳ bị thất sủng trong ngày 10 tháng 11
- IX. Chủ tịch HĐGM Hoa Kỳ: “Báo cáo vụ McCarrick ghi lại ‘vấn đề bi thảm’ trong đời sống Giáo hội”
- X. Cựu Hồng Y Theodore McCarrick ra hầu tòa lần đầu tiên, không nhận tội
- XI. Báo cáo McCarrick: Giáo hội công giáo “suýt thất bại trong trách vụ của mình”

XII. Dur âm của Phúc trình về cựu Hồng Y McCarrick

Phần Thứ Hai

BẢN BÁO CÁO SAUVÉ **Của Ủy Ban Độc Lập về Lạm Dụng Tình Dục** **Trong Giáo Hội Công Giáo Pháp (CIASE)**

MỘT

VỀ NỘI DUNG BẢN BÁO CÁO

- I. Lạm dụng tình dục trong 20 năm, nhận thức chậm chạp của các giám mục
- II. Lạm dụng trong Giáo hội: các giám mục Pháp đối diện với “trách nhiệm” của mình
- III. Bản báo cáo về tội lỗi lạm dụng trong Giáo hội Pháp qua nhiều thập kỷ
- IV. 1950-1980, những năm đen tối của tình trạng lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp
- V. Có 330.000 nạn nhân của các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp
- VI. Các con số trong báo cáo lạm dụng tình dục tại Pháp là quá sức vô lý!
- VII. Báo cáo Sauvé về lạm dụng tình dục - năm câu hỏi còn đọng lại
- VIII. Lạm dụng tình dục trong Giáo hội - Các nước đã bồi thường như thế nào?
- IX. Năm con số quan trọng của báo cáo Ciase về lạm dụng tình dục trong Giáo hội công giáo
- X. Sáu con số cần giữ lại trong bản báo cáo về lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp

- XI. Những điểm cần ghi nhớ từ báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp
- XII. Jean-Marc Sauvé, “Chúng tôi đã chạm trán với bí ẩn của cái ác”
- XIII. Lạm dụng tình dục trong Giáo hội, các số liệu của báo cáo Ciase có đáng tin cậy không?
- XIV. Lạm dụng tình dục, một Giáo hội không có tiếng nói
- XV. Bản báo cáo Sauvé được đón nhận tích cực ở nước ngoài
- XVI. Xáo động vì một sứ mệnh phi thường nhưng niềm hy vọng vẫn còn
- XVII. Nữ tu Véronique Margron, gương mặt nhân ái của Giáo hội công giáo Pháp
- XVIII. Giáo hội Ý sẽ không điều tra lạm dụng tình dục trong Giáo hội
- XIX. Đức Phanxicô sẽ tiếp ông Jean-Marc Sauvé và Ủy ban Sauvé đầu tháng 12
- XX. 45 Khuyến nghị của Ủy Ban độc lập về các lạm dụng tình dục trong Hội Thánh (Ủy ban Ciase)

HAI

VIỆC YÊU CẦU TỪ CHỨC TẬP THỂ

- I. Lạm dụng tình dục - Các giám mục Pháp được kêu gọi “từ chức tập thể”
- II. Yêu cầu “các giám mục từ chức tập thể” có vẻ phi lý
- III. Ba khuôn mặt hoang tưởng tại Pháp đang cố đẩy Giáo Hội tại Pháp đến chỗ diệt vong.
- IV. Lạm dụng: 50% người Ba Lan đồng ý cách chức tất cả các giám mục.

- V. Ngông hết cỡ - Phụ nữ Đức đòi có Nữ Giáo Hoàng để cứu nguy Giáo Hội.
- VI. Đại nghịch bất đạo - Cáo gian Đức Giám Mục bị cảnh sát lật tẩy: Cảnh sát Tây Úc minh oan cho Đức Cha Christopher Saunders.
- VII. Một linh mục lạm dụng bị thu hồi sứ vụ

BA

THÁI ĐỘ VÀ LẬP TRƯỜNG CỦA ĐỨC THÁNH CHA PHANXICÔ

- I. ĐTC cầu nguyện cho các nạn nhân của nạn lạm dụng tính dục trong Giáo hội Pháp
- II. Phản ứng của Đức Thánh Cha Phanxicô đối với báo cáo về tội lỗi lạm dụng tình dục của hàng giáo sĩ Pháp
- III. Đức Phanxicô bị sốc và bản báo cáo lạm dụng tình dục mới nhất của Giáo hội Pháp
- IV. Đức Phanxicô bày tỏ “nỗi đau vô biên” của ngài trước các vụ lạm dụng ở Pháp
- V. Đức Phanxicô kêu gọi “nhìn nhận” những “sai lầm” và “thất bại” của Giáo hội về ấu dâm
- VI. Jean-Marc Sauvé, “Không nghi ngờ gì về quyết tâm chống lạm dụng của Đức Phanxicô”
- VII. Đức Phanxicô công bố thư của một nạn nhân bị lạm dụng tình dục: Chúng ta không thể nhắm mắt trước tội phạm trong Giáo hội
- VIII. Ông Juan Carlos Cruz, cựu nạn nhân của nạn ấu dâm được bổ nhiệm vào Ủy ban Bảo vệ Trẻ vị thành niên
- IX. Giáo hoàng kêu gọi các chính phủ “hành động” chống lại nạn khiêu dâm trẻ em

- X. Đức Phanxicô cảm ơn các nhà báo đã cho nạn nhân bị lạm dụng có tiếng nói

BỐN

NỖI ĐAU VÀ QUYẾT TÂM CỦA CÁC LINH MỤC

- I. Nỗi đau là linh mục của tôi
- II. Lạm dụng tình dục trong Giáo hội: vì sao tôi lại là linh mục ngày nay
- III. Lạm dụng tình dục và trách nhiệm của Giáo hội, điều mà việc từ chức của hồng y Marx cho thấy
- IV. Ở nhiều quốc gia, chúng tôi không muốn bôi bẩn Giáo hội
- V. Hãy luôn tin tưởng vào Giáo Hội dù hoang mang trước Báo cáo Sauvé về lạm dụng tình dục
- VI. Lạm dụng tình dục: cha xứ Nicolas Betticher viết thư cho giáo hoàng
- VII. Nỗi đau dai dẳng, phỏng vấn linh mục Dòng Tên Patrick C. Goujon

NĂM

VỀ BÍ MẬT TÒA GIẢI TỘI

- I. Bí mật tòa giải tội có ở trên luật pháp của Quốc gia không?
- II. Jean-Marc Sauvé - “Nghĩa vụ bảo vệ mạng sống con người lớn hơn việc giữ bí mật tòa giải tội”

- III. Nữ tu Véronique Margron - Cứu một mạng sống vượt lên mọi bí mật
- IV. Tổng giám mục Éric de Moulins-Beaufort xin lỗi
- V. Bộ trưởng Nội vụ Pháp và giám mục Éric de Moulins-Beaufort đồng ý về bí mật tòa giải tội
- VI. Tuyên bố của Đức Cha Éric de Moulins-Beaufort, Tổng Giám Mục Pháp
- VII. Các giám mục Pháp tiếp tục khẳng định ấn tín tòa giải tội
- VIII. Chủ tịch HĐGM Pháp khẳng định ưu tiên bảo vệ trẻ em
- IX. Bí mật tòa giải tội và nạn lạm dụng tính dục
- X. Ấn tín tòa giải tội là gì? Hỏi đáp với Đức Hồng Y Mauro Piacenza
- XI. Thủ tướng Pháp tại Vatican - “Chúng ta phải tìm cách hóa giải bí mật giải tội với luật pháp”
- XII. Yêu Sách Vi Phạm Ấn Tín Tòa Giải Tội
- XIII. Ở Rôma, Thủ tướng Castex từ chối sự tách biệt giữa Giáo hội và luật pháp
- XIV. Đối với Rôma, Bí mật Tòa Giải Tội là không thể thương lượng

SÁU

HƯỚNG TỚI VIỆC ĐÀO TẠO LINH MỤC, TU SĨ TƯƠNG LAI

- I. Đối diện với các vụ lạm dụng tình dục, làm thế nào để Giáo hội đào tạo các linh mục tương lai
- II. Theo Ủy ban Sauvé, tình dục vẫn là một chủ đề cấm kỵ trong Giáo hội

- III. Bao lực tình dục trong Giáo hội - Vấn đề thực sự có ở trong bậc sống độc thân của linh mục không?
- IV. Anne-Marie Pelletier: “Chúng ta phải nhận thức đạo công giáo một cách khác”
- V. Giáo hội của tôi cũng vậy
- VI. Trong Giáo hội, lạm dụng luôn là lạm dụng thiêng liêng
- VII. Giám mục De Moulins-Beaufort cảnh báo về quan hệ cha con thiêng liêng
- VIII. Đối diện với lạm dụng, giải thích quan hệ cha con thiêng liêng
- IX. Đào tạo các linh mục là những người đứng thẳng
- X. Khuyến nghị # 44 của Báo Cáo Sauv e
- XI. Đức Phanxicô phát động cuộc cải tổ lớn cho Giáo hội của ngài
- XII. Bên trong hậu trường của Thượng Hội đồng ở Vatican: “lắng nghe tất cả các người công giáo”
- XIII. Hồng y Grech: “Nếu chúng ta không tin Chúa Thánh Thần thổi sức thì thượng hội đồng sẽ thất bại”
- XIV. Đào tạo linh mục theo lòng mong ước của Chúa Giêsu Kitô
- XV. "NGHỀ" LINH MỤC
- XVI. Chúa muốn gì ở tôi?
- XVII. ĐTC Phanxicô: Không bao giờ đối thoại với ma quỷ
- XVIII. ĐTC Phanxicô: Không đổ lỗi nhưng học cách nhận lỗi
- XIX. Tai tiếng lạm dụng và việc cải tổ Giáo hội - Xã luận của Bộ Truyền Thông Tòa Thánh
- XX. Bốn thực hành tốt để đấu tranh chống lại lạm dụng trong Giáo hội

- XXI. Lo ngại về việc sử dụng công nghệ giám sát để theo dõi các giáo sĩ
- XXII. Đức Thánh Cha chia sẻ bức thư của một người bị lạm dụng và cầu xin mọi người đối diện với sự thật, đừng cố gắng che đậy

BẢY

ĐI TÌM GIẢI PHÁP

- I. Giáo Hội Công Giáo ở Pháp xem xét hậu quả của báo cáo về lạm dụng tình dục
- II. Các giám mục Pháp họp Đại hội mùa thu tại Lộ Đức
- III. Linh mục Jean-Luc Souveton: Vì sao tôi đến dự hội nghị khoáng đại của Hội đồng Giám mục Pháp.
- IV. “Chúng tôi không cần được tha thứ, chúng tôi không phải là những đứa trẻ chương khí”
- V. ĐTC khích lệ các giám mục Pháp trước khó khăn của nạn lạm dụng tình dục trẻ em
- VI. Tại Lộ Đức, các giám mục Pháp quỳ gối trong một buổi lễ ăn năn sám hối cảm động.
- VII. Giám mục Éric de Moulins-Beaufort ở Lộ Đức - “Ai đã dám làm hoen ố cơ thể các con bằng những bàn tay thô bạo của họ?”
- VIII. Ấu dâm trong Giáo hội - Lần đầu tiên các giám mục Pháp công nhận trách nhiệm thể chế
- IX. “Trách nhiệm thể chế” và bạo lực “có hệ thống”: bước quyết định của các giám mục Pháp trong việc công nhận các hành vi lạm dụng trong Giáo hội
- X. Quyết tâm được các giám mục Pháp biểu quyết ở cuộc Họp khoáng đại ngày 8 tháng 11-2021
- XI. Bốn quyết tâm mạnh của các giám mục Pháp

- XII. Bà Marie Derain, một luật gia tận tâm được chỉ định để đảm trách việc bồi thường cho nạn nhân
- XIII. Lạm dụng tình dục và “đền bù” - Bà Marie Derain được bổ nhiệm để “lắng nghe nhu cầu của nạn nhân”
- XIV. Giấy chứng thực (celebret) là gì, và vì sao các giám mục Pháp muốn cải cách giấy chứng thực?

TÁM

CÁC DU ẦM VÀ NHẬN ĐỊNH

- I. Giám mục Leborgne - “Chúng tôi không thể đi lui được nữa”
- II. Linh mục Hans Zollner ấn tượng với các giám mục Pháp
- III. Cuộc cách mạng nội bộ và các quyết định lịch sử của các giám mục Pháp
- IV. Báo cáo Sauvé, tiếp theo - Vatican trong tầm ngắm của các nạn nhân
- V. Nước mắt của đá, Giáo hội của xương thịt
- VI. Cảm xúc của anh Michel, tác giả bức ảnh em bé đang khóc
- VII. Tự cho mình một câu chuyện tốt hơn
- VIII. “Một số linh mục đã thực sự tạo một sự nghiệp tội phạm trong Giáo hội”
- IX. Mười hai giám mục Mexico bị Vatican điều tra vì che đậy lạm dụng
- X. Bà Marie Derain: “Anh muốn tôi làm gì cho anh?” Đó là câu hỏi được đặt ra cho nạn nhân”
- XI. Cái giá của nỗi đau

CHÍN

CÁC ẢNH HƯỞNG DÂY CHUYỀN

- I. Lạm dụng trong Giáo hội: Công việc của Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội cho thấy “một hiệu ứng sóng thần”
- II. Báo cáo về việc xử lý các trường hợp lạm dụng trong tổng giáo phận Munich của Đức bị trì hoãn
- III. Tổng giáo phận Montreal muốn có chân dung đầy đủ về các linh mục lạm dụng tình dục
- IV. Hoa Kỳ báo cáo có 4.228 vụ cáo buộc lạm dụng của các giáo sĩ
- V. Người công giáo Bồ Đào Nha đòi hỏi có một ủy ban độc lập về lạm dụng tình dục
- VI. Các Giám Mục Bồ Đào Nha thành lập Ủy ban Điều Tra Độc Lập về lạm dụng tình dục

Phần Thứ Ba

NỖ ĐAU ĐỒNG HÓA CỦA TRẺ EM THỎ DÂN TỪ CÁC TRƯỜNG NỘI TRÚ CŨ CANADA

- I. “Người Québec, Canada bây giờ mới bắt đầu mở mắt”
- II. Tội ác đối với người bản xứ Canada - giáo hoàng được kêu gọi để xin lỗi
- III. Vài phản ứng về vụ khám phá di cốt 215 học sinh thổ dân ở Canada

- IV. Liên Hiệp Quốc kêu gọi Canada và Giáo hội công giáo điều tra vụ hài cốt của 215 trẻ em được tìm thấy ở Kamloops
- V. Các Giám mục Canada đau buồn về việc phát hiện ra mộ tập thể của trẻ em bản địa
- VI. Các trường nội trú bản địa Canada - Đức Phanxicô trao đổi với hai hồng y Canada
- VII. Trường nội trú ở Québec, Canada - Nỗi đau của cả một đời
- VIII. Tổng giám mục giáo phận Montréal, Canada xin lỗi các cộng đồng bản địa
- IX. Ở Canada, Giáo hội công giáo không thể “xóa một mạch 200 năm lịch sử”
- X. “Bây giờ đến lúc chúng ta phải nói ‘đúng, chúng ta đã đồng tình trong chuyện này’”
- XI. Con đường hòa giải với thổ dân bản xứ Canada
- XII. Kamloops - Đức Phanxicô mời gọi “quay lưng lại với mô hình thuộc địa”
- XIII. ĐTC sẽ hành hương Canada và hoà giải với các Dân tộc Bản địa
- XIV. Hồng y Canada Czerny - chúng ta nên cho thông điệp của Đức Phanxicô ‘một cơ hội thứ nhì’
- XV. ĐTC sẽ thăm Canada - Viễn tượng mới chữa lành và hòa giải với thổ dân Canada
- XVI. Các lãnh đạo người bản địa Canada sẽ gặp Đức Phanxicô tại Vatican vào tháng 12
- XVII. Chuyến thăm của Đức Phanxicô đến Canada - mong chờ về vấn đề xin lỗi

Phần Thứ Bốn

GIẢI PHÁP HƯỚNG VỀ TƯƠNG LAI CỦA TOÀN THỂ GIÁO HỘI: THƯỢNG HỘI ĐỒNG VỀ TÍNH ĐỒNG NGHỊ: HIỆP THÔNG, THAM GIA VÀ SỨ VỤ

- I. Hướng đến một Hội thánh hiệp hành: Hiệp thông, Tham gia và Sứ vụ. **CẨM NANG CHO THƯỢNG HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC VỀ TÍNH HIỆP HÀNH** (xin xem tài liệu của HĐGMVN)
- II. Tài liệu Chuẩn bị Thượng Hội Đồng Giám Mục về Tính Đồng nghị đã được công bố
- III. Tài liệu chuẩn bị cho Đại hội đồng thường lệ lần thứ 16 của Thượng Hội đồng Giám mục.
- IV. Dự âm về hai Văn kiện chuẩn bị Thượng Hội Đồng Giám Mục
- V. Bài giảng của Đức Thánh Cha Phanxicô trong thánh lễ đại trào khai mạc Thượng Hội Đồng về tính đồng nghị
- VI. Tính Đồng Nghị trong Đời Sống và Sứ Mệnh của Giáo Hội
- VII. Việc chuẩn bị Thượng hội đồng về tính đồng nghị, sứ mệnh bất khả thi với các giáo phận?
- VIII. Đức Thánh Cha tiếp kiến Giáo phận Roma
- IX. Đức Phanxicô họp Hội đồng hồng y để nói về tính đồng nghị
- X. Đức Hồng Y Czerny - Tính đồng nghị là nét căn bản của bản sắc Giáo Hội

- XI. Đức Hồng Y Dolan vạch ra 7 điều không thể thương lượng cho Thượng Hội Đồng về Tính Đồng Nghị

PHẦN KẾT

- I. ĐTC Phanxicô - Chúng ta phải đánh thức Chúa đang hiện diện trong lòng mình
- II. Hồng y Grech: “Nếu chúng ta không tin Chúa Thánh Thần thổi sức thì thượng hội đồng sẽ thất bại”
- III. ĐTC Phanxicô: Bước đi theo Thần Khí
- IV. ĐTC Phanxicô: Lượng định khả năng gặp gỡ
- V. ĐTC Phanxicô: Trong khủng hoảng cần kiên vững trong đức tin

Phần Thứ Nhất

BÁO CÁO McCARRICK Của Phủ Quốc Vụ Khanh Tòa Thánh: MỘT BÀI HỌC ĐAU THƯƠNG CHO GIÁO HỘI

I. Tại sao bê bối như McCarrick lại leo được đến Hồng Y?

Đức Thánh Cha Phanxicô sẽ đưa ra quyết định cuối cùng khi nào sẽ công bố một báo cáo được nhiều người mong đợi về cựu Hồng Y Theodore McCarrick. Đức Hồng Y Pietro Parolin, Quốc Vụ Khanh Tòa Thánh, vừa cho biết như trên.

Đức Hồng Y Parolin nói với một nhóm nhỏ các nhà báo vào hôm 6 tháng Hai: “Tôi nghĩ rằng báo cáo sẽ sớm được công bố, mặc dù tôi không thể nói cho các bạn biết chính xác khi nào”.

Phát biểu bên lề một hội nghị về sự thánh thiện, Đức Hồng Y nói rằng “chúng tôi đang cố gắng rút ngắn thời gian để sớm công bố” báo cáo về cuộc điều tra nội bộ của Vatican liên quan đến vị cựu Hồng Y bị huyền chức. Ngài hy vọng rằng tài liệu này sẽ được công bố trong tương lai rất gần. “Tuy nhiên, việc công bố phụ thuộc vào Đức Giáo Hoàng. Công việc đã xong, nhưng Đức Giáo Hoàng phải đưa ra nhận định sau cùng của ngài”.

Tòa Thánh đã tuyên bố mở cuộc điều tra nội bộ về các hồ sơ liên quan đến McCarrick vào tháng 10 năm 2018. McCarrick là một Hồng Y và là tổng giám mục của hai tòa chính yếu tại Hoa Kỳ trước khi bị kết tội lạm dụng tình dục liên tục và bị huyền chức vào năm 2019, sau một tiến trình tố tụng về mặt giáo luật.

Kể từ khi cuộc điều tra này được công bố, nhiều người Công Giáo Mỹ - bao gồm nhiều giám mục – tỏ ra rất nóng lòng muốn biết tại sao một con người bê bối và đầy tai tiếng như thế lại có thể leo lên đến hàng Hồng Y. Vì thế, các Giám Mục Hoa Kỳ đã liên tục kêu gọi công bố kết quả điều tra.

Trong nhiều tháng qua, các giám mục Hoa Kỳ đã triệu yết Đức Thánh Cha Phanxicô trong các chuyến thăm ad limina của các ngài để viếng mộ hai thánh Phêrô và Phaolô và thăm các cơ quan trung ương Tòa Thánh. Trong những chuyến viếng thăm này, một số giám mục đã đặt vấn đề về việc cần phải sớm công bố các báo cáo liên quan đến McCarrick.

Khi chủ đề này được đưa ra trong cuộc họp của Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ ở Baltimore vào tháng 11 năm ngoái, Đức Hồng Y Sean O'Malley, vừa trở về từ Rôma, đã cập nhật cho các giám mục Hoa Kỳ về tiến trình thảo ra báo cáo này. Ngài nói rằng bản thảo cuối cùng đã được dịch sang tiếng Ý để trình lên Đức Thánh Cha Phanxicô và báo cáo được dự kiến công bố vào đầu năm 2020, có thể là sớm hơn nữa.

Trong 87 ngày kể từ khi Đức Hồng Y O'Malley đưa ra tin tức cập nhật này, nhiều giám mục khác cho biết họ cũng nêu vấn đề khi sang thăm Rôma.

Tháng 12 năm ngoái, Đức Cha Earl Boyea của Lansing nói với EWTN News rằng ngài đã hỏi Đức Thánh Cha về tình trạng của cuộc điều tra McCarrick và đã rất vui mừng khi biết rằng một báo cáo đang sắp được công bố.

Đức Cha Joseph Strickland của giáo phận Tyler cũng nói với các phóng viên rằng ngài đã hỏi Đức Thánh Cha về thời điểm công bố báo cáo này trong một cuộc họp với Đức Thánh Cha Phanxicô trong chuyến thăm ad limina của chính ngài vào tháng Giêng vừa qua.

Ngày 11 tháng Giêng năm 2019, Hội Nghị của Bộ Giáo Lý Đức Tin, khi kết thúc một tiến trình tố tụng, đã ra một nghị định về việc tìm thấy Theodore Edgar McCarrick, Tổng Giám Mục Hiệu Tòa của Washington, DC, đã phạm vào các tội sau trong khi là một giáo sĩ: đó là

gạ gẫm trong Bí tích Giải tội và phạm Điều răn thứ Sáu, với yếu tố gia trọng là lạm dụng quyền lực. Hội Nghị đã tuyên phạt trục xuất đương sự khỏi hàng giáo sĩ.

Vào ngày 13 tháng Hai năm 2019, Phiên họp thường kỳ mỗi thứ Tư hàng tuần (Feria IV) của Bộ Giáo lý Đức tin đã cân nhắc kháng cáo của đương sự đối với quyết định này. Sau khi xem xét các lập luận kháng cáo, Phiên họp thường kỳ đã chuẩn y sắc lệnh của Hội Nghị.

Quyết định này đã được thông báo cho Theodore McCarrick vào ngày 15 tháng Hai năm 2019. Đức Giáo Hoàng Phanxicô “đã công nhận bản chất chung cuộc của quyết định này được đưa ra theo đúng pháp luật, xem nó là một *res iudicata* – tức là một phán quyết chung thẩm, miễn bàn cãi thêm nữa.

Đăng Tự Do 07/Feb/2020

<http://vietcatholicint.com/News/Html/254578.htm>

Source: *Catholic Herald* Parolin: On McCarrick report release, Pope Francis has ‘final word’

II. Thông cáo của Tòa Thánh về vụ Đức TGM McCarrick



ĐTC Phanxicô đã ra lệnh điều tra kỹ lưỡng và sâu rộng về những gương xấu của cựu Hồng Y McCarrick đã làm rung động Giáo Hội Công Giáo tại Hoa Kỳ, gây đau khổ và làm cho nhiều tín hữu mất tín nhiệm nơi các vị lãnh đạo. Toàn văn thông cáo công bố chiều ngày 6-10-2018 do phòng báo chí Tòa Thánh phổ biến:

”Sau vụ công bố những lời tố cáo liên quan đến lối sống của Đức TGM Theodore Edgar McCarrick, ĐTC Phanxicô ý thức và quan tâm vì sự ngỡ ngàng lạc hướng và những lời tố cáo ấy đang gây ra trong lương tâm các tín hữu, nên ngài truyền thông báo như sau:

”Hồi tháng 9 năm 2017, Tổng giáo phận New York đã báo cho Tòa Thánh biết có một người tố cáo ĐHY McCarrick đã lạm dụng người ấy trong thập niên 1970. ĐTC đã truyền mở cuộc điều tra sơ khởi sâu hơn, điều này đã được Tổng giáo phận New York thực hiện và kết luận cuộc điều tra đã được gửi về Bộ Giáo Lý đức tin. Trong thời gian đó, vì trong cuộc điều tra người ta thấy có những dấu chỉ trầm trọng, nên ĐTC đã nhận đơn từ chức của Đức TGM McCarrick khỏi Hồng y đoàn, và truyền cấm vị ấy không được thi hành sứ vụ công khai và buộc phải sống trong cầu nguyện và thống hối.

”Vào thời điểm thuận tiện, Tòa Thánh sẽ không quên phổ biến các kết luận về vụ liên hệ tới Đức TGM McCarrick. Về những lời cáo buộc khác chống lại giáo sĩ này, ĐTC đã truyền bổ túc các thông tin thu thập được qua cuộc điều tra trước đó bằng một nghiên cứu kỹ lưỡng toàn bộ các tài liệu hiện có trong các văn khố của các Bộ và Văn phòng của Tòa Thánh liên quan đến ĐHY McCarrick bấy giờ, với mục đích lọc ra tất cả những dữ kiện liên hệ, đặt chúng trong bối cảnh lịch sử và thẩm định một cách khách quan. Tòa Thánh biết rằng

từ cuộc cứu xét các dữ kiện và hoàn cảnh có thể cho thấy những chọn lựa không phù hợp với lối tiếp cận ngày nay về những vấn đề như thế. Nhưng như ĐTC Phanxicô đã nói, "Chúng ta sẽ theo con đường sự thật, dù nó dẫn chúng ta tới đâu đi nữa" (Philadelphia ngày 27-9-2015). Những vụ lạm dụng cũng như những che đậy không thể được dung thứ nữa và một lối đối xử khác đối với các GM đã phạm những lỗi đó hoặc đã che đậy chính là một hình thức giáo sĩ lạm quyền không thể chấp nhận được nữa."

ĐTC Phanxicô tái tha thiết mời gọi hiệp lực để bài trừ tai ương trầm trọng là những vụ lạm dụng, trong cũng như ngoài Giáo Hội, và phòng ngừa những tội ác ấy để chúng không xảy ra nữa, gây hại cho những người vô tội và dễ bị tổn thương nhất trong xã hội. Như đã loan báo, ĐTC đã triệu tập các vị Chủ tịch các HĐGM toàn thế giới vào tháng 2 tới đây (2019), trong khi những lời của ngài trong thư gửi Dân Chúa còn vang âm: "Cách thức duy nhất chúng ta có để đáp lại sự ác gây thiệt hại cho bao nhiêu người, chính là coi việc chống lại sự ác ấy như một nghĩa vụ có liên hệ tới tất cả chúng ta trong tư cách là Dân Chúa. Ý thức mình là thành phần của một dân và một lịch sử chung sẽ giúp chúng ta nhìn nhận các tội lỗi và sai lầm của chúng ta trong quá khứ trong thái độ cởi mở thống hối, có khả năng để cho mình được đổi mới từ bên trong" (Thư ngày 20-8-2018) (Rei 6-10-2018)

Giuse Trần Đức Anh O.P. – Vatican

<http://giaoxutanviet.com/thong-cao-cua-toa-thanh-ve-vu-duc-tgm-mccarrick/>

III. Vatican sẽ công bố Báo cáo McCarrick vào ngày 10 tháng 11/2020

Hôm thứ Sáu 6 tháng 11, Tòa Thánh đã thông báo rằng báo cáo được chờ đợi từ lâu về cựu Hồng Y Theodore McCarrick sẽ được công bố vào đầu tuần tới.

Một tuyên bố hôm 6 tháng 11 từ ông Matteo Bruni, giám đốc văn phòng báo chí Tòa thánh, cho biết: “Vào ngày thứ Ba, 10 tháng 11, lúc 2 giờ chiều (giờ Rôma), Tòa thánh sẽ công bố 'Báo cáo về các **kiến thức thu thập được** của Tòa thánh, và quá trình ra quyết định liên quan đến cựu Hồng Y Theodore Edgar McCarrick (từ năm 1930 đến năm 2017)' được soạn thảo bởi Phủ Quốc Vụ Khanh Tòa Thánh theo ủy quyền của Đức Giáo Hoàng”.

Cụm từ “kiến thức thu thập được”, tiếng Anh là “Institutional knowledge” là sự tổng hợp các kinh nghiệm, quy trình, dữ liệu, chuyên môn, giá trị, và các thông tin đã được chứng thực thành các kiến thức khôn ngoan.

Báo cáo, ban đầu dự kiến sẽ được công bố vào tháng 12 năm 2019, được đưa ra sau khi Vatican xem xét các tài liệu và lời kể của nhân chứng trong suốt 40 năm sự nghiệp giám mục của McCarrick, sau khi ông bị cáo buộc phạm tội tình dục hàng loạt liên quan đến trẻ vị thành niên và các chủng sinh vào năm 2018.

Hôm thứ Năm, Đức Hồng Y Timothy Dolan của New York nhận định rằng báo cáo này có thể là một “con mắt bị đánh thâm tím” đối với Giáo hội. Giáo hội Hoa Kỳ “vẫn đang chờ đợi việc Tòa thánh công bố cái gọi là 'Báo cáo McCarrick', kể chi tiết câu chuyện đáng lên án của cựu Hồng Y Theodore

McCarrick. Đó có thể là một con mắt bị đánh thâm tím khác đối với Giáo hội,” Đức Hồng Y Dolan viết trong một bài đăng ngày 5 tháng 11 trên trang web của mình.

Đăng Tự Do 06/11/2020

<http://www.vietcatholicnews.net/News/Home/Article/26>

2205

Source: Catholic News Agency Vatican announces publication date of long-awaited ‘McCarrick Report’

IV. Báo cáo về vụ cựu Hồng y McCarrick: một trang sử đau thương mà từ đó Giáo hội phải học hỏi

Ngày 10/11 Tòa Thánh đã công bố Báo cáo về vụ cựu hồng y tổng giám mục Washington bị hồi tục. Đức Hồng y Parolin nói rằng chúng ta được thúc tìm kiếm sự thật để những sai lầm trong quá khứ không còn lặp lại.

Báo cáo về những điều biết được qua các tổ chức của Giáo hội và tiến trình ra quyết định của Tòa Thánh liên quan đến cựu Hồng y Theodore Edgar McCarrick (từ năm 1930 đến năm 2017) đã được công bố hôm nay. Tài liệu này đã được Phủ Quốc vụ khanh Tòa Thánh thay mặt Đức Giáo hoàng soạn thảo. Đây là một văn bản quan trọng, được hình thành sau hai năm làm việc.

Thiếu các cáo buộc lạm dụng trẻ vị thành niên cho đến năm 2017

Báo cáo là kết quả của nỗ lực của Đức Thánh Cha trong việc điều tra tận căn vụ việc cựu Hồng y McCarrick, bị kết tội lạm dụng tình dục trẻ em và người lớn, và nó cũng là một hành động quan tâm của ngài đối với cộng đồng Công giáo Hoa Kỳ, những người bị thương tổn và hoang mang vì vụ việc.

Báo cáo cho thấy một số điểm quan trọng. Điều đầu tiên liên quan đến những lỗi lầm đã gây ra, những điều đã cho phép **một người chịu trách nhiệm về những tội ác đó lại đạt được những vị trí cao trong hàng giáo phẩm**: những sai lầm đã dẫn đến việc ra mắt các chuẩn mực mới trong Giáo hội, để ngăn lịch sử được lặp lại.

Yếu tố thứ hai liên quan đến việc thiếu các cáo buộc chi tiết liên quan đến lạm dụng trẻ em của cựu Hồng y McCarrick, cho đến năm 2017. Lời cáo buộc chi tiết đầu tiên liên quan đến trẻ vị thành niên là vào ba năm trước; điều này đã đưa đến một thủ tục giáo luật, được kết thúc với hai quyết định liên tiếp của Đức Thánh Cha Phanxicô, đầu tiên là **tước bỏ chức Hồng y của cựu Hồng y McCarrick và sau đó buộc ông phải hồi tục**.

Thư của Đức Hồng y O'Connor

Báo cáo cho thấy rằng cả vào thời điểm khi là ứng viên chức giám mục (1977), cũng như tại thời điểm được bổ nhiệm vào giáo phận Metuchen (1981) và sau đó là Newark (1986), *không ai trong số những người được hỏi ý kiến để có được thông tin đã đưa ra những dấu hiệu tiêu cực về hành vi đạo đức của cựu Hồng y McCarrick. Vào những năm 1990, một số lá thư nặc danh chống lại vị giám mục McCarrick đã đến tay các Hồng y và Tòa Sứ thần ở Washington, nhưng không được coi là đáng tin cậy khi không có các yếu tố cụ thể*.

Một điểm quan trọng trong vụ việc là cựu Hồng y McCarrick được bổ nhiệm làm tổng giám mục của Washington. Trước những ý kiến tích cực khác nhau, có ý kiến tiêu cực của Đức Hồng Y Tổng Giám mục New York, John O'Connor. Mặc dù không có thông tin trực tiếp, Đức Hồng y

giải thích trong một bức thư năm 1999 gửi cho Sứ thần Tòa thánh rằng ngài coi việc bổ nhiệm McCarrick là một sai sót bởi nguy cơ xảy ra một vụ bê bối nghiêm trọng, do có những tin đồn rằng trước đây tổng giám mục đã ngủ chung giường với những người trẻ tuổi trong nhà xứ, và với các chủng sinh trong một ngôi nhà bên bờ biển.

Quyết định đầu tiên của Đức Gioan Phaolô II

Đức Gioan Phaolô II đã yêu cầu Đức Sứ thần xác minh tính xác thực của những lời cáo buộc này. Cuộc điều tra không đưa ra bất kỳ bằng chứng cụ thể nào. Đức Giáo hoàng hoan nghênh đề nghị từ bỏ ứng cử viên được đưa ra bởi Sứ thần Tòa thánh tại Hoa Kỳ lúc đó là Gabriel Montalvo và của Tổng trưởng Bộ Giám mục Giovanni Battista Re lúc đó.

Lá thư cựu Hồng y McCarrick gửi Đức Giáo hoàng

Một sự việc mới làm thay đổi tiến trình của các sự kiện. Sau khi biết rõ về việc mình được đề cử và về sự dè dặt về việc bổ nhiệm mình, vào ngày 6 tháng 8 năm 2000, cựu Hồng y McCarrick đã viết thư cho Đức cha Stanislaw Dziwisz, khi đó là thư ký riêng của Đức Giáo hoàng người Ba Lan. Ông *tuyên bố mình vô tội và thề rằng ông "không bao giờ quan hệ tình dục với bất kỳ người nào, nam hay nữ, già hay trẻ, giáo sĩ hay giáo dân"*.

Đức Gioan Phaolô II tin rằng tổng giám mục đang nói sự thật và thông qua các chỉ dẫn gửi cho Quốc vụ khanh Tòa Thánh lúc đó là Đức Hồng y Angelo Sodano, ngài xác nhận rằng McCarrick sẽ được đưa vào danh sách ứng viên rút gọn và cuối cùng chọn ông cho tòa Washington.

Theo một số lời khai được trích dẫn trong Báo cáo, *kinh nghiệm cá nhân của Đức Gioan Phaolô II khi làm Tổng Giám*

mục ở Ba Lan cũng có thể giúp hiểu bối cảnh của thời kỳ này: trong nhiều năm, ngài đã chứng kiến việc chế độ sử dụng các cáo buộc sai để làm mất uy tín của các linh mục và giám chức.

Quyết định của Đức Biển Đức XVI

Vào năm 2005, khi những cáo buộc cựu Hồng y McCarrick quấy rối và lạm dụng người lớn lại nổi lên, Đức tân Giáo hoàng Biển Đức XVI đã nhanh chóng yêu cầu Hồng y người Mỹ từ chức, khi vừa được gia hạn tại chức thêm hai năm. Từ năm 2006, McCarrick trở thành giám mục hưu trí.

Báo cáo cho thấy trong thời kỳ này, Đức giám mục Carlo Maria Viganò, với tư cách là đại diện cho các cơ quan đại diện của Giáo hoàng, đã báo cáo thông tin nhận được từ Tòa sứ thần với Bộ Ngoại giao, nhấn mạnh tầm quan trọng của nó. Tuy nhiên, trong khi gióng lên hồi chuông cảnh báo, ngài cũng hiểu rằng mình không đang đối mặt với những lời buộc tội đã được chứng minh. Đức Hồng y *Quốc vụ khanh Tarcisio Bertone trình bày vấn đề với Đức Giáo hoàng Biển Đức XVI. Vì không có nạn nhân vị thành niên, và vì trong trường hợp này là một vị Hồng y đã từ chức, nên tiến trình xét xử theo giáo luật đã được quyết định không tiến hành.*

Khuyến nghị, không trừng phạt

Trong những năm tiếp theo, bất chấp lời yêu cầu từ Bộ Giám mục về việc sống một cuộc sống ẩn dật hơn, cựu Hồng y McCarrick tiếp tục đi từ bên này sang bên kia quả địa cầu, bao gồm cả Roma. Trong Báo cáo nói rõ là chưa từng có "chế tài". Đây là những khuyến nghị mà để được áp dụng vào thực tế, giả định là có sự thiện chí của đương sự. Trên thực tế, việc hồng y McCarrick tiếp tục du hành được bỏ qua.

Đôi mắt với một đơn khiếu nại mới chống lại McCarrick được thông báo vào năm 2012, Đức cha Viganò, trong khi được bổ nhiệm làm Sứ thần tại Hoa Kỳ, nhận được chỉ thị điều tra từ Tổng trưởng Bộ Giám mục. Tuy nhiên, theo những gì nêu ra từ Báo cáo, vị Sứ thần này không thực hiện tất cả các cuộc điều tra mà ngài được yêu cầu. Ngài cũng không làm điều gì đáng kể để hạn chế các hoạt động và việc đi lại của Hồng y McCarrick.

Tiền trình do Đức Thánh Cha Phanxicô thực hiện

Vào thời điểm Đức Giáo hoàng Phanxicô được bầu, cựu Hồng y McCarrick đã hơn tám mươi tuổi. Thói quen đi lại của cựu Hồng y này không có bất kỳ thay đổi nào và tân **Giáo hoàng không được cung cấp bất kỳ tài liệu nào thông báo cho ngài về mức độ nghiêm trọng của các cáo buộc**, vẫn chỉ liên quan đến người lớn, chống lại cựu tổng giám mục của Washington.

Đức Thánh Cha Phanxicô được cho biết rằng đã có "tin đồn" và cáo buộc về "hành vi trái đạo đức với người lớn" trước khi Hồng y McCarrick được bổ nhiệm làm giám mục Washington. Tuy nhiên, tin rằng những lời buộc tội đã được Đức Gioan Phaolô II phân tích và bác bỏ, cũng như nhận thức rõ ràng McCarrick vẫn hoạt động trong triều đại Giáo hoàng của Đức Biển Đức XVI, Đức Thánh Cha Phanxicô không cảm thấy cần phải thay đổi "những gì đã được thiết lập bởi những người tiền nhiệm của ngài", do đó nó không đúng khi nói rằng ngài đã loại bỏ hoặc giảm nhẹ các biện pháp trừng phạt hoặc hạn chế đối với vị tổng giám mục hưu trí lạm dụng trẻ em. Ngài đã đưa ra câu trả lời ngay lập tức. Quyết định rất nghiêm trọng và chưa từng có về việc hồi tục được đưa ra khi kết thúc một tiến trình giáo luật nhanh chóng.

Điều Giáo hội đã học được

Vụ việc cựu Hồng y McCarrick là một trang đau thương mà toàn thể Giáo hội đã học từ đó. Thực tế là có thể đọc một số biện pháp được Đức Thánh Cha Phanxicô đưa ra sau hội nghị thượng đỉnh về bảo vệ trẻ vị thành niên vào tháng 2 năm 2019, chính dưới ánh sáng của sự việc này, bao gồm cả việc bãi bỏ bí mật giáo hoàng đối với các trường hợp lạm dụng tình dục.

Đức Hồng y Parolin: được thúc đẩy tìm kiếm sự thật

Trong một tuyên bố, Đức Hồng y Quốc vụ khanh Tòa Thánh Pietro Parolin khẳng định: **“Như có thể thấy rõ từ quy mô của báo cáo và số lượng tài liệu và thông tin của vụ án, người ta được thúc đẩy tìm kiếm sự thật”**. Ngài nhấn mạnh: “Chúng tôi công bố Báo cáo với nỗi đau đớn vì những vết thương mà vụ việc đã gây ra cho các nạn nhân, gia đình của họ, Giáo hội tại Hoa Kỳ, Giáo hội Hoàn vũ. Như Đức Giáo hoàng, tôi cũng có thể xem lời khai của các nạn nhân được lưu trong Acta và Báo cáo dựa trên đó, và được lưu trong kho lưu trữ của Tòa thánh. Sự đóng góp của họ là căn bản”. Và ngài kết luận: **“Đi kèm với sự đau đớn là một cái nhìn hy vọng. Để những hiện tượng này không lặp lại, bên cạnh những quy luật hiệu quả hơn, chúng ta cần sự hoán cải con tim. Cần có những mục tử, những người loan báo Tin Mừng đáng tin cậy, và tất cả chúng ta phải ý thức rõ rằng điều này chỉ có thể thực hiện được với ơn Chúa Thánh Thần, trong khi tin tưởng vào lời của Chúa Giêsu: “Không có Thầy, anh em không làm được gì”**”.

Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/vatican-city/news/2020-11/bao-cao-mccarrick-quoc-vu-khanh-lam-dung-tre-em-giao-hoi.html>

V. Báo cáo McCarrick: Những gì các giáo hoàng đã biết

Ngày 10 tháng 11 năm 2020, Báo cáo về Cựu Hồng y Theodore Edgar McCarrick đã được đưa ra công chúng. *Năm 2018, theo yêu cầu của Đức Phanxicô, phải làm sáng tỏ về cách như thế nào mà cựu Hồng y McCarrick đã lên cao trong cấp bậc Giáo hội, mà không bao giờ lo âu gì về rất nhiều vụ lạm dụng tình dục mà ông đã thực hiện trong suốt quá trình sự nghiệp của mình.*

Tài liệu chưa từng có dài **445 trang** đi tìm dấu vết kể từ thời Đức Phaolô VI về cách mà cựu hồng y đã thăng chức một cách xuất sắc trong hệ thống phẩm trật Giáo hội, dù có nhiều cáo buộc lạm dụng tình dục đè nặng lên ông. Báo cáo này không trực tiếp đề cập đến các cáo buộc chống lại cựu hồng y nay đã 90 tuổi, nhưng **tìm cách hiểu xem Giáo hội đã thất bại như thế nào trong phán quyết của mình.**

Đặc biệt chúng ta thấy, năm 1999 Hồng y O'Connor, Tổng giám mục New York đã chính thức viết thư cho Đức Gioan-Phaolô II để đưa ra các nghi ngờ nghiêm trọng này. Nhưng một năm sau, người khi đó vẫn còn được gọi là Giám mục McCarrick đã được *bổ nhiệm vào chức vụ Tổng giám mục giáo phận Washington và sau đó được nâng lên hàng hồng y.*

Đức Phaolô VI không biết gì

Bản tổng hợp báo cáo McCarrick chỉ đưa ra một đoạn ngắn về vai trò của Đức Phaolô VI trong việc thăng chức của cựu hồng y. Chắc chắn, vào năm 1977, Đức Phaolô VI đã bổ nhiệm linh mục trẻ làm giám mục phụ tá giáo phận New York. Nhưng bản báo cáo chính thức ghi: “Đại đa số các người được tham khảo ý kiến trong tiến trình đề cử đều đề nghị McCarrick

được nâng lên làm giám mục”. Các tác giả nhấn mạnh: “Khi đó không một ai nói họ đã chứng kiến hoặc nghe thấy bất kỳ hành vi không phù hợp nào của McCarrick, dù là với người lớn hay trẻ vị thành niên.”

Đức Gioan-Phaolô II không bao giờ muốn nghe tin đồn

Chính dưới triều Đức Gioan-Phaolô II mà các báo cáo về hành vi không phù hợp của cựu hồng y McCarrick được đưa ra ánh sáng. Tuy nhiên, khi ngài bổ nhiệm cựu hồng y làm giám mục giáo phận Metuchen năm 1981, cũng như khi ngài bổ nhiệm cựu hồng y làm tổng giám mục giáo phận Newark năm 1986, **“không có thông tin đáng tin cậy nào cho thấy cựu hồng y có một lỗi nào.”**

Ngược lại, cựu hồng y lại được **“nhiều người ca tụng về tài năng mục vụ, lòng nhiệt thành trong vai trò giám mục và trí thông minh của ông.** Vì thế ở các giáo phận Metuchen và Newark, cựu hồng y được công nhận là “người làm việc chăm chỉ” và rất tích cực trong Hội đồng Giám mục Hoa Kỳ. Chính vào thời điểm này, cựu hồng y nổi bật về **“khả năng gây quỹ rất hiệu quả ở cấp giáo phận cũng như ở Tòa Thánh”**.

Đức Gioan-Phaolô II đã được thông tin về cựu hồng y McCarrick

Cựu hồng y McCarrick ngày càng trở nên quan trọng hơn trong Giáo hội Hoa Kỳ và Giáo hội hoàn vũ. Đến mức năm 2000, ông được bổ nhiệm làm Tổng Giám mục giáo phận Washington và một năm sau được phong hồng y. Ngày nay Giáo hội đặt vấn đề về các quyết định của Đức Gioan-Phaolô II trong thời điểm này khi mọi người đã chính thức biết các cáo buộc chống cựu hồng y đã được Đức Gioan-Phaolô II biết.

Bản báo cáo khẳng định: “Bằng chứng cho thấy cá nhân Đức Gioan-Phaolô II đã đưa ra quyết định nâng McCarrick”. Và báo cáo đã khám phá các yếu tố cho thấy lúc đó giáo hoàng đã chú ý đến. Đầu tiên, một linh mục khẳng định đã quan sát “hoạt động tình dục” của McCarrick với một linh mục khác năm 1987. Sau đó, vào năm 1992 và 1993 **một loạt các thư nặc danh** được gửi đến Hội đồng Giám mục Mỹ, đến Sứ thần Tòa thánh tại Mỹ. Một loạt các cáo buộc này đã cáo buộc “McCarrick phạm tội ấu dâm với ‘các cháu trai’ của mình”. Một cáo buộc khác cho biết, cựu hồng y McCarrick “ngủ chung giường với các thanh niên trưởng thành trẻ tuổi” ở nhà của tòa giám mục Metuchen và ở Newark. Điểm cuối cùng: người ta nói McCarrick đã “ngủ chung giường với các chủng sinh người lớn trong ngôi nhà ven biển ở New Jersey”.

Các tuyên bố từ chối trách nhiệm có hiệu quả

Tất cả những chuyện này Đức Gioan-Phaolô II đã biết. Năm 1999, Đức Hồng Y O’Connor, Tổng Giám Mục giáo phận New York, đã viết một bức thư cho Sứ thần Tòa Thánh, trong đó ngài tóm tắt các lời buộc tội (trình bày ở trên). Các tác giả của báo cáo viết, nội dung bức thư này thực sự đã được chia sẻ với Đức Gioan-Phaolô II “một ít thời gian sau”.

Dù có lời cảnh báo chính thức này, Đức Gioan-Phaolô II vẫn bổ nhiệm McCarrick làm tổng giám mục giáo phận Washington. Làm thế nào chuyện này lại có thể có được? Báo cáo cố gắng cung cấp các giải thích trong bảy điểm:

1) Đầu tiên chúng ta được biết Đức Gioan-Phaolô II trước khi đưa ra quyết định đã xin Sứ thần Tòa thánh tại Mỹ tiến hành một cuộc điều tra với bốn giám mục ở New Jersey. Câu trả lời của các giám mục khẳng định McCarrick đã “chung giường với thanh niên trẻ”. Nhưng, báo cáo cho biết, họ không

“nói một cách tin chắc, McCarrick đã phạm một hành vi sai trái tình dục nào”. Ngoài ra, **các câu trả lời không chính xác của các giám mục Mỹ làm giảm chất lượng của cuộc điều tra**, mà các kết luận về điều này do đó sẽ không được Rôma cân nhắc kỹ.

2) Yêu tố phản hồi thứ hai có thể giải thích sự mù quáng của Đức Gioan-Phaolô II: một bức thư do chính cựu hồng y McCarrick viết tháng 8 năm 2000 và gửi cho thư ký riêng của ngài là giám mục Dziwisz. Bức thư này đã phá bỏ các cáo buộc mà Hồng y O’Connor báo cáo trước đó. *McCarrick lập luận, chẳng hạn: “Trong bảy mươi năm cuộc đời, tôi chưa bao giờ có quan hệ tình dục với một người nào.”*

Các nghi ngờ vu khống

3) Mặt khác, báo cáo nói, lúc đó Tòa thánh chưa bao giờ nhận được đơn khiếu nại trực tiếp chống lại McCarrick: “Vì lý do này, những người ủng hộ McCarrick đã có thể cho rằng các cáo buộc chống lại cựu hồng y là tin đồn hoặc chuyện xoi mói”.

4) Ngoài ra bản báo cáo cũng cho biết, chỉ có một linh mục duy nhất phản nản về hành vi của cựu hồng y, nhưng lời phản nản này không được đón nhận nghiêm túc chỉ vì linh mục này đã lạm dụng hai trẻ vị thành niên. “Thêm nữa, Tòa Thánh không nhận được một văn bản nào do linh mục này ký”.

5) Trong lập luận thứ năm, câu chuyện cá nhân của Đức Gioan-Phaolô II được viện dẫn. Điều này giải thích vì sao **Đức Gioan-Phaolô II ít tin tưởng vào các cáo buộc này**. Vì đã từng sống ở đất nước bị chủ nghĩa toàn trị Đức Quốc xã và Cộng sản đô hộ, ngài biết người ta có thể tung ra tin đồn về các nhân vật để hạ uy tín của họ. Không có bằng chứng rõ về sự

thật mà McCarrick đã bị buộc tội, Đức Gioan-Phaolô II sẽ nhanh chóng bác bỏ.

6) Một điểm khác được nêu ra: *McCarrick được biết đến và công nhận là giám mục “có khả năng xử lý các nhiệm vụ khó khăn và tế nhị ở Mỹ và ở một số khu vực nhạy cảm nhất trên thế giới, gồm Khối Đông Âu và đặc biệt là ở Nam Tư”*. *Danh tiếng và các thành công của cựu hồng y có thể làm chói mắt và cuối cùng làm giảm bớt các đánh giá khách quan về nhân cách của cựu hồng y.*

7) Cuối cùng, báo cáo nói, McCarrick đã biết Đức Gioan-Phaolô II trong nhiều năm, cuộc gặp gỡ đầu tiên của hai người bắt đầu từ giữa những năm 1970. “Cựu hồng y đã có nhiều cuộc tiếp xúc với giáo hoàng, ở Rôma cũng như trong các chuyến tông du của ngài, đặc biệt là chuyến ngài đến Newark năm 1995”. Mỗi quan hệ trực tiếp và gần gũi này có lẽ ảnh hưởng đến việc đưa ra quyết định của giáo hoàng.

Đức Bênêđictô XVI không muốn tiến hành theo tiến trình giáo luật

Bản báo cáo cho biết, khi Đức Bênêđictô XVI được bầu, thông tin mà Tòa thánh nhận được liên quan đến hành vi của McCarrick thì cũng giống thông tin thời Đức Gioan-Phaolô II. Sau cuộc bầu chọn tháng 4 năm 2005 và theo đề nghị của Bộ Giám mục và Sứ thần ở Washington, Đức Bênêđictô XVI còn kéo dài chức vụ của cựu hồng y thêm hai năm. Chính các tiết lộ mới của một linh mục đã làm cho Tòa Thánh “xem lại vào cuối năm 2005” và “khẩn cấp tìm người kế vị” cho ghế giám mục giáo phận Washington. McCarrick được yêu cầu từ chức “một cách tự nhiên” sau kỳ lễ Phục sinh năm 2006 và có một hình ảnh xấu. Yêu cầu này được Tòa Thánh viết và gửi lại cho cựu hồng y năm 2008.

Hai năm tiếp theo là hai năm đánh dấu qua các tiết lộ của Giám mục Viganò, khi đó đang tại chức ở Phủ Quốc Vụ Khanh. Giám mục đã viết “hai ghi chú văn phòng” để lưu ý cấp trên của mình, một vào năm 2006, một vào năm 2008, liên quan đến các hành động vi phạm của giám chức Mỹ. Trong các tài liệu này, *giám mục Viganò lo lắng về “vụ bê bối” có thể bùng nổ do tin đồn lan truyền. Sau đó, giám mục gợi ý “nên mở một tiến trình giáo luật để xác định sự thật và nếu được xác minh thì phải áp đặt biện pháp mẫu mực”*

Trước hết một “loạt các yếu tố” làm cho Đức Bênêdictô XVI không mở phiên tòa giáo luật, ngài cố gắng phân tích bản báo cáo bằng cách nhắc lại trước hết vào thời điểm đó “không có một cáo buộc đáng tin cậy nào về lạm dụng trẻ em”. Thứ nhì, “cựu hồng y McCarrick đã thề” các cáo buộc là sai, cần được làm rõ hơn. Ngoài ra còn có thêm các yếu tố, các cáo buộc có từ trước năm 1980 và giáo hoàng không biết bất kỳ “một hành vi sai trái nào gần đây”.

Các coi thường của Giám mục Viganò

Vấn đề: trong trường hợp không có các lệnh trừng phạt giáo luật và chỉ thị rõ ràng của Tòa Thánh, vị giám chức cấp cao của Mỹ vẫn “tiếp tục các hoạt động của mình ở Hoa Kỳ và nước ngoài” và tiếp tục công việc của mình trong các cơ quan khác nhau ở Vatican mà cựu hồng y có trách nhiệm.

Mãi cho đến cuối triều giáo hoàng Đức Bênêdictô XVI thì mới có các tiết lộ mới xuất hiện. Một linh mục đã có quan hệ tình dục “rõ ràng” với cựu hồng y kể lại với Giám mục Viganò, khi đó là Sứ thần Tòa Thánh tại Hoa Kỳ. Năm 2012, những tiết lộ này đã thúc đẩy Sứ thần viết thư cho Đức Hồng Y Marc Ouellet, Bộ Giám mục, người đã nhờ Sứ thần làm một cuộc “điều tra” với các giám chức giáo phận để xác định xem

các cáo buộc này có căn cứ không. Bản báo cáo viết, các khuyến nghị không được Giám mục Viganò tuân theo: thậm chí giám mục không bao giờ “xác định để kiểm độ tin cậy của vị linh mục thứ ba này”.

Đức Phanxicô tin tưởng vào các vị tiền nhiệm của mình

Khi Đức Phanxicô được bầu lên, ngài không sửa đổi các chỉ dẫn liên quan đến các hoạt động của cựu hồng y. Cho đến năm 2017, “không ai” cung cấp tài liệu liên quan đến hồng y McCarrick cho ngài – trái với những gì mà cựu Sứ thần Viganò tuyên bố. Đức Phanxicô “chỉ nghe nói” giám mục cấp cao có “hành vi trái đạo đức” với người lớn.

Bản báo cáo giải thích, nghĩ rằng các lời buộc tội này đã được Đức Gioan-Phaolô II “xem xét và bác bỏ” và biết cựu hồng y tiếp tục hoạt động dưới thời Đức Bênêđictô XVI, nên Đức Phanxicô không cho rằng cần phải sửa đổi “đường lối đã được áp dụng” trong các năm trước.

Vụ án lật ngược vào tháng 6 năm 2017, khi Tổng giáo phận New York ghi nhận có một trường hợp lạm dụng tình dục liên quan đến một nạn nhân vị thành niên. Một khi lời cáo buộc được cho là “đáng tin cậy”, Đức Phanxicô yêu cầu giám chức cao cấp của Hồng y đoàn từ chức.

By phanxicovn - 12/11/2020 166

cath.ch, I.Media, 2020-11-10

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2020/11/12/bao-cao-mccarrick-nhung-gi-cac-giao-hoang-da-biet/>

VI. Năm điểm hàng đầu trong bản báo cáo McCarrick



Bức ảnh trong tư liệu ngày 24 tháng 4 năm 2002, Hồng y giáo phận Washington Theodore Edgar McCarrick, bên phải, đứng đầu Hội đồng Giáo hoàng về Giáo dân tại Vatican, Hồng y James Francis Stafford, phát biểu trong một cuộc họp báo tại Vatican kết thúc cuộc họp hai ngày giữa Đức Gioan-Phaolô II và các hồng y Hoa Kỳ tại Vatican. (Ảnh AP / Santiago Lyon, hồ sơ)

Cựu hồng y Theodore McCarrick lạm dụng tình dục các chủng sinh và trẻ vị thành niên trong hàng chục năm và vẫn được thăng chức cao trong Giáo hội trong một thời gian nhanh đáng kể. Làm sao chuyện này lại có thể xảy ra?

Hai năm trước, cựu Sứ thần Tòa Thánh Carlo Maria Viganò tại Mỹ công bố bức thư đổ lỗi cho các giám chức Vatican – kể cả Đức Phanxicô – đã biết về việc cựu hồng y McCarrick lạm dụng nhưng vẫn bỏ qua và thăng chức cho cựu hồng y. Hôm nay, Vatican công bố một báo cáo chưa từng có, dài 445 trang về hành vi sai trái của McCarrick và làm thế nào cựu hồng y có thể thăng chức. Sau đây là năm điều rút ra từ bản báo cáo.

1. Đức Gioan-Phaolô II biết hành vi sai trái của McCarrick nhưng vẫn thăng chức cho cựu hồng y.

Theo bản báo cáo, mãi cho đến năm 2000, không có ai phàn nàn với Vatican về McCarrick, cho đến thời buổi này, cựu hồng y là người gây quỹ thành công, từng là giám mục ở New York và New Jersey – sắp được thăng chức làm tổng giám mục giáo phận Washington, DC, và sau đó được phong làm hồng y.

Năm 2000, Hồng y John O'Connor của giáo phận New York, trong một thư gửi đến Rôma đã tóm tắt các cáo buộc chống lại McCarrick. Lời buộc tội nặng nhất là McCarrick đã lạm dụng tình dục trẻ em trong những năm 1980, một cáo buộc được cho là đáng tin cậy vào năm 2018. Nhưng cáo buộc này **đã không được điều tra vào thời điểm đó vì được đưa ra ẩn danh**. Người ta không biết lời cáo buộc này có đến tai Đức Gioan-Phaolô II không.

Đơn kiện thứ hai là của một cựu linh mục cáo buộc ông đã chứng kiến McCarrick có “hành vi tình dục” với một linh mục khác và McCarrick cũng đã gạ gẫm tình dục với đương sự. Các lời cáo buộc bị cho là không đáng tin cậy vì linh mục này đã bị kết tội lạm dụng trẻ em.

Khiếu nại cuối cùng là McCarrick đã ngủ chung giường với các chủng sinh và “thanh niên trưởng thành” ở New Jersey. Đức Gioan-Phaolô II đã xin các giám mục ở New Jersey điều tra và họ kết luận rằng dù McCarrick ngủ chung giường với các người này nhưng họ không thể xác nhận cựu hồng y có “hành vi sai trái tình dục” không. Điều này đóng một vai trò quan trọng trong quyết định của Đức Gioan-Phaolô II; nhưng báo cáo này cho biết, ba trong số các giám mục, tất cả đã qua đời, đã cung cấp cho Đức Gioan-Phaolô II các thông tin không đầy đủ hoặc sai lạc.

Lời buộc tội nặng nhất là cáo buộc cựu hồng y McCarrick đã lạm dụng tình dục trẻ em trong những năm 1980, một tuyên bố được cho là đáng tin cậy vào năm 2018. Nhưng tuyên bố này đã không được điều tra vào thời điểm đó vì được đưa ra ẩn danh.

Đức Gioan-Phaolô II thăng chức cho cựu hồng y McCarrick vì ngài tin tưởng ở hồng y. Ngài đã có kinh nghiệm các linh mục bị tố cáo đủ điều dưới chế độ cộng sản. Vì thế khi cựu hồng y thề các cáo buộc này là sai thì Đức Gioan-Phaolô II tin.

2. Đức Bênêđictô XVI không bao giờ phạt cựu hồng y McCarrick.

Năm 2005 khi Đức Bênêđictô XVI được bầu, ngài không yêu cầu điều tra lại vụ McCarrick vì cho rằng Đức Gioan-Phaolô II đã xem xét các cáo buộc và ngài tin tưởng vào phán xét của vị tiền nhiệm của mình.

Khi có thêm chi tiết về việc McCarrick lạm dụng các chủng sinh trưởng thành, như báo cáo đầu tiên của linh mục bị lạm dụng, các giám chức tại Vatican dưới thời Đức Bênêđictô XVI quyết định không điều tra, thay vào đó là yêu cầu McCarrick nghỉ sau Lễ Phục sinh năm 2006, điều mà cựu hồng y đã làm, và nên ẩn mặt, điều mà cựu hồng y không làm. Các chỉ dẫn nên ẩn mặt, gần với điều mà cựu Sứ thần Viganò cho rằng là “hình phạt” trong bức thư năm 2018, khi cựu Sứ thần cáo buộc các cấp cao nhất của Vatican đã che đậy tội ác của McCarrick. Nhưng bản báo cáo nói đây không phải là các biện pháp trừng phạt chính thức, và khác với những gì Giám mục Viganò tuyên bố, các chỉ thị không cấm McCarrick cử hành các thánh lễ công cộng. Chỉ dẫn chủ yếu là cựu hồng y đi du lịch ít hơn và bớt các lần xuất hiện trước công chúng, điều này dường như cựu hồng y đã không làm.

Theo báo cáo, khi Đức Phanxicô được bầu, ngài đã biết các chỉ dẫn này nhưng không biết các lý do đằng sau. Ngài cho rằng lịch trình du lịch dày đặc mà McCarrick thích ứng với cách mà Đức Bênêđictô XVI muốn các đường hướng chỉ dẫn được áp dụng, nên ngài cho phép mọi thứ tiếp tục diễn ra theo cách đó.

3. Giám mục Viganò được lệnh điều tra nhưng ngài không làm.

Khi Giám mục Viganò còn ở Phủ Quốc Vụ Khanh Vatican, giám mục đã viết hai bản ghi nhận, năm 2006 và năm 2008, đề xuất một tiến trình giáo luật có thể được mở ra để xác định sự thật các cáo buộc và tin đồn về McCarrick. Nhưng cuộc điều tra này đã không bao giờ được thực hiện.

Ngoài việc bác bỏ khẳng định của Giám mục Viganò cho rằng Đức Phanxicô đã dỡ bỏ các biện pháp trừng phạt McCarrick, bản báo cáo trực tiếp cáo buộc Viganò đã không điều tra McCarrick khi được yêu cầu. Năm 2012, Giám mục Viganò đã nộp đơn tố cáo các sai trái của McCarrick với các chủng sinh lên Bộ Giám mục, Hồng y Bộ trưởng Ouellet yêu cầu Viganò điều tra cựu hồng y, nhưng cựu Sứ thần không làm. Hồng y Ouellet là người bị Giám Mục Viganò chỉ trích nặng nề.

4. Đức Phanxicô không biết cựu hồng y McCarrick đã lạm dụng trẻ em

Như tôi đã nói trước đây, báo cáo này của Vatican đi ngược lại tuyên bố của Giám mục Viganò cho rằng Đức Phanxicô đã biết về các hành vi lạm dụng của McCarrick. Tuyên bố của Giám mục Viganò dựa trên cuộc nói chuyện của ông với Đức Phanxicô năm 2013, trong đó, ông nói, ông đã nói chuyện với Đức Phanxicô về cựu hồng y McCarrick. Báo cáo của Vatican cho biết không có tài liệu nào về cuộc trò chuyện

này, và nếu có thì các chứng cứ “bị chia rẽ rõ rệt” về những gì đã nói.

Ngài việc bác bỏ tuyên bố của Giám mục Viganò cho rằng Đức Phanxicô đã dỡ bỏ các biện pháp trừng phạt đối với McCarrick, bản báo cáo trực tiếp cáo buộc Viganò đã không điều tra về cựu hồng y McCarrick như đã được yêu cầu.

Bản báo cáo cũng cho biết, từ năm 2013 đến năm 2017, các hoạt động liên tục của McCarrick, cũng như thông tin nội bộ về các vụ lạm dụng đã thỉnh thoảng được nêu ra với Đức Phanxicô. Nhưng cho đến năm 2017, Đức Phanxicô không nghe cựu hồng y Carrick là đối tượng đang bị điều tra vì lạm dụng trẻ em.

Ngay sau khi các cáo buộc lạm dụng tình dục trẻ em được cho là đáng tin cậy qua cuộc điều tra của Tổng giám phán New York, Đức Phanxicô đã loại McCarrick ra khỏi chức vụ và yêu cầu cựu hồng y từ chức khỏi Hồng y đoàn. Cựu hồng y là hồng y đầu tiên bị từ chức vì lạm dụng tình dục.

Những gì Đức Phanxicô biết là cựu hồng y McCarrick ngu và sách nhiễu các chủng sinh. Tin đồn về chuyện này đã lan truyền ở Vatican trong một thời gian dài – vì vậy chúng ta nên nói về các lý do nào những chuyện này bị xem như không có gì xảy ra. Một trong các nguyên nhân chính là do tình trạng xâm hại tình dục của người lớn không nghiêm trọng như xâm hại tình dục trẻ em. Chỉ trong những năm gần đây, các biện pháp chống lạm dụng của Vatican mới bắt đầu xem “người lớn dễ bị tổn thương” cũng như trẻ em là các nạn nhân tiềm năng. Cũng chỉ trong những năm gần đây, Vatican mới bắt đầu tiến

hành các biện pháp kỷ luật các giám mục lợi dụng chức vụ quyền hạn để lạm dụng tình dục người khác. Phần lớn các giám mục đã bị loại ngay khi có cuộc khủng hoảng lạm dụng năm 2002.

Mặc dù báo cáo này là một bước tiến quan trọng trong sự minh bạch của Vatican, nhưng nó vẫn để ngỏ vấn đề ai là người đã che đậy McCarrick hoặc những người không thực hiện cuộc điều tra sâu về vụ việc sau này sẽ phải chịu các biện pháp trừng phạt.

Một vấn đề khác là các cáo buộc McCarrick lạm dụng các linh mục và chủng sinh đã bị bác bỏ hoặc giảm thiểu dưới thời Đức Gioan-Phaolô II, do các báo cáo sai lệch của các giám mục, vì các báo cáo ẩn danh hoặc do các cá nhân được cho là không đáng tin cậy. Và, như chúng tôi đã nói, các nhà lãnh đạo tiếp theo dựa vào thất bại cơ bản này. Và bây giờ các chỉ thị của Vatican, kể từ năm ngoái, đòi hỏi các cáo buộc dù ẩn danh cũng phải được điều tra.

5. Bản báo cáo còn bỏ ngỏ các câu hỏi

Nhưng báo cáo này đã không giải quyết tất cả – vẫn còn xa. Câu hỏi mở lớn nhất là vấn đề trách nhiệm. Mặc dù báo cáo này là một bước tiến quan trọng trong sự minh bạch của Vatican, nhưng nó vẫn để ngỏ vấn đề ai là người đã che đậy McCarrick hoặc những người không thực hiện cuộc điều tra sâu về vụ việc sau này sẽ phải chịu các biện pháp trừng phạt.

Nó cũng đặt ra câu hỏi liệu điều này có đặt ra một tiêu chuẩn mới về tính minh bạch hay không, hay liệu Vatican sẽ đơn giản trở lại phương thức hoạt động thông thường của mình. Từ cả hai bờ Đại Tây Dương, một số câu hỏi được đặt ra:

- Liệu kết luận của báo cáo có giúp củng cố vững chắc các cải cách do Đức Phanxicô đưa ra nhằm loại bỏ chủ nghĩa giáo quyền và đảm bảo tính minh bạch và trách nhiệm trong Giáo hội, đặc biệt là việc bảo vệ trẻ vị thành niên và người lớn dễ bị tổn thương không?
- Liệu nó có tìm ra cách tốt hơn để đối phó với các thông tin ẩn danh, như cầm nang mới của Vatican để đối phó với các cáo buộc về các vụ lạm dụng lạm dụng tình dục không?
- Liệu điều này có cải thiện cách xử lý thông tin kịp thời trong cuộc chiến chống lạm dụng quyền lực, lạm dụng lương tâm và lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên và người lớn dễ bị tổn thương của các giáo sĩ không?
- Liệu các giám mục có cung cấp thông tin đầy đủ và trung thực theo yêu cầu của Sứ thần, cũng như khi điều tra và đánh giá các ứng viên được phong giám mục không?

Nếu có một điều mà chúng ta đã học được kể từ năm 2018 vừa qua, cuộc khủng hoảng lạm dụng tình dục trong Giáo hội công giáo vẫn chưa kết thúc. Bản báo cáo của Vatican về việc thăng chức của cựu hồng y McCarrick đã trả lời một số câu hỏi – và nêu ra một số câu hỏi khác.

By phanxicovn - 12/11/2020 296

americamagazine.org, Colleen Dulle, 2020-11-10

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2020/11/12/nam-diem-hang-dau-trong-ban-bao-cao-mccarrick/>

VII. Báo cáo tiết lộ McCarrick đã nói dối Đức Gioan Phaolô II để trở thành tổng giám mục Washington



Trong 3 lần riêng biệt, Đức Gioan Phaolô II đã quyết định không xướng danh tổng giám mục Theodore McCarrick của các giáo phận khác nhau (Chicago, New York và Washington) vì những tai tiếng của ông. Ngài biết McCarrick đã ngủ chung giường với các chủng sinh trẻ, nhưng ngài phủ nhận việc có quan hệ tình dục với bất kỳ ai, và không ai cáo buộc ông lạm dụng. Đó là vào năm 2000.

Đức Gioan Phaolô II đã ra lệnh cho 4 giám mục khu vực điều tra những tin đồn. Các giám mục này đã gửi thông tin không đầy đủ và không chính xác để cuối cùng đã mang lại lợi cho McCarrick. Họ có thể đã chia sẻ điều này với chính McCarrick, người đã gửi một bức thư cá nhân cho thư ký của Đức Giáo hoàng: “Tôi chưa bao giờ có quan hệ tình dục với bất kỳ người nào, (...), cũng như chưa bao giờ lạm dụng người khác hoặc đối xử thiếu tôn trọng với họ.” Đây là một lời nói dối. Đức Gioan Phaolô II đã tin tưởng ông và năm 2000 đã phong McCarrick làm tổng giám mục của Washington và sau đó là hồng y.

Năm 2005, Đức Benedict XVI phát hiện ra McCarrick có quan hệ với người lớn, và ngài đã chấp nhận đơn từ chức tổng giám mục Washington của ông. Ngài cũng yêu cầu ông

rút lui vào một cuộc sống tự kiểm chế. Vị hồng y này sau đó không tuân theo.

Năm 2012, sứ thần của Tòa Thánh, Carlo Maria Viganò cũng được giúp đỡ. Vatican yêu cầu ông điều tra độ tin cậy của các cáo buộc chống lại McCarrick, nhưng Carlo Maria Viganò đã không thực hiện đúng. Vào năm 2017, Vatican đã nhận được một báo cáo từ một người phục vụ bàn thờ cũ, người này đã tố cáo những hành vi lạm dụng được thực hiện trong những năm 1970. Đức Thánh Cha Phanxicô đã ra lệnh điều tra xác nhận những gì đã xảy ra. Đó là lý do tại sao ngài trục xuất McCarrick khỏi tước vị hồng y và vào tháng Hai năm 2019, không còn tác vụ linh mục.

Đức Hồng Y Parolin đã trình bày về cuộc điều tra mở rộng, trong đó Vatican đã thẩm vấn 90 nhân chứng trong suốt 2 năm. Đức Hồng y Pietro Parolin, Quốc Vụ khanh Vatican: “Đọc tài liệu sẽ thấy rằng tất cả các thủ tục, bao gồm cả việc bổ nhiệm giám mục, phụ thuộc vào cam kết và sự trung thực của những người liên quan. Đây là những trang khuyến khích chúng ta suy ngẫm sâu sắc và tự vấn bản thân rằng chúng ta có thể làm gì hơn nữa trong tương lai, học hỏi từ những kinh nghiệm đau thương ở quá khứ.”

Vatican nêu bật những thay đổi mà trường hợp này đã mang lại. Rất khó để một câu chuyện tương tự khó có thể lặp lại. Giờ đây, một hệ thống đã có sẵn để báo cáo các giám mục, và bí mật của giáo hoàng đã được dỡ bỏ khi đề cập đến các trường hợp lạm dụng, vì vậy các thẩm phán có thể có quyền truy cập vào tất cả các thông tin liên quan.

Jos. Tú Nạc, Nguyễn Minh Sơn

<https://www.thanhlinh.net/node/142882>

VIII. Báo cáo về cựu hồng y McCarrick của Hoa Kỳ bị thất sủng trong ngày 10 tháng 11

VATICAN CITY (Reuters) – Tòa thánh Vatican cho biết hôm thứ Sáu rằng báo cáo được chờ đợi từ lâu của họ về cựu Hồng y Hoa Kỳ bị thất sủng Theodore McCarrick sẽ được công bố vào thứ Ba. Các nguồn tin của Vatican nói với Reuters hôm thứ Năm rằng báo cáo sắp xảy ra và sẽ được công bố trước khi bắt đầu cuộc họp thường niên của các giám mục Mỹ từ ngày 16 đến 17 tháng 11.

Giáo hoàng Francis đã trục xuất McCarrick khỏi chức linh mục Công giáo La Mã vào năm ngoái sau khi một cuộc điều tra của Vatican cho thấy ông phạm tội tình dục đối với trẻ vị thành niên và người lớn và lạm dụng quyền lực.

Bản báo cáo dài vài trăm trang này được kỳ vọng sẽ cho thấy McCarrick đã cố gắng vươn lên như thế nào mặc dù tiền sử của ông ta về hành vi sai trái tình dục với các nam chủng sinh trưởng thành là một bí mật mở.

Vào năm 2018, giáo hoàng đã ra lệnh nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả các tài liệu trong các văn phòng Tòa thánh liên quan đến McCarrick. Bốn giáo phận Hoa Kỳ nơi ông phục vụ – New York, Metuchen, Newark và Washington, DC – đã thực hiện các cuộc điều tra riêng biệt để đưa vào báo cáo của Vatican.

Hồng y Timothy Dolan, tổng giám mục của New York, nói trên trang web của mình rằng báo cáo “có thể là một con mắt đen khác cho Giáo hội ... nhưng tốt hơn là câu chuyện được công bố, với tất cả các chi tiết khùng khiếp của nó.”

Dolan, người có hội đồng xét duyệt của tổng giáo phận vào năm 2018 là người đầu tiên nhận thấy rằng các cáo buộc chống lại McCarrick là “đáng tin cậy và có cơ sở”, cho biết ông hy vọng báo cáo sẽ “mang lại một số biện pháp hòa bình cho những nạn nhân còn sống, cũng như là một bài học về làm thế nào để ngăn chặn tình trạng tương tự tái diễn trong tương lai”.

Báo cáo của Philip Pullella; Biên tập bởi Hugh Lawson
 Nguồn Reuters

<https://www.tinmoiz.com/bao-cao-ve-cuu-hong-y-mccarrick-cua-hoa-ky-bi-that-sung-trong-ngay-10-thang-11-vatican-446177/>

IX. Chủ tịch HDGM Hoa Kỳ: “Báo cáo vụ McCarrick ghi lại ‘vấn đề bi thảm’ trong đời sống Giáo hội”

Vào sáng thứ Ba, Chủ tịch Hội đồng Giám mục Hoa Kỳ cho biết rằng các Giám mục sẽ nghiên cứu Báo cáo vụ McCarrick do Tòa Thánh ban hành vào ngày 10 tháng 11 và các Giám mục Hoa Kỳ cam kết giúp đỡ các nạn nhân của vấn nạn giáo sĩ lạm dụng tình dục.

“Tôi hoan nghênh báo cáo của cuộc điều tra của Tòa Thánh về sự am hiểu và việc đưa ra quyết định của Tòa Thánh liên quan đến Theodore McCarrick trong suốt sự nghiệp lâu dài của ông với tư cách là Linh mục, Giám mục và Hồng y. Chúng tôi đang nghiên cứu những phát hiện này và chúng tôi biết ơn Đức Thánh Cha Phanxicô vì sự quan tâm mục vụ của Ngài đối với gia đình Dân Chúa tại Hoa Kỳ và sự lãnh đạo của Ngài trong việc kêu gọi Giáo hội phải trở nên có trách nhiệm và minh bạch hơn trong việc giải quyết các vấn đề liên quan các

hành vi lạm dụng và xử lý yếu kém các cáo buộc lạm dụng ở mọi cấp độ”, Đức Tổng Giám mục Jose Gomez cho biết trong một tuyên bố phát hành vào ngày 10 tháng 11.

“Đây là một vấn đề bi thảm khác trong cuộc đấu tranh lâu dài của Giáo hội để đối đầu với tội ác lạm dụng tình dục của các giáo sĩ. Đối với các nạn nhân của McCarrick và gia đình của họ cũng như mọi nạn nhân sống sót sau các hành vi lạm dụng tình dục bởi các giáo sĩ, tôi bày tỏ sự đau buồn sâu sắc và lời xin lỗi chân thành nhất. Xin hãy nhớ rằng các huynh đệ Giám mục của tôi và tôi cam kết sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng của chúng tôi để giúp anh chị em tiến lên và đảm bảo rằng không ai phải gánh chịu những điều mà các anh chị em đã buộc phải gánh chịu”.

Tuyên bố được đưa ra sau khi phát hành một báo cáo được chờ đợi từ lâu về cựu Hồng y Theodore McCarrick, người đã thừa nhận vào năm 2018 rằng ông đã bị buộc tội lạm dụng tình dục một trẻ vị thành niên. McCarrick sau đó đã bị cáo buộc tội lạm dụng và cưỡng bức trẻ vị thành niên, nhiều Linh mục và Chủng sinh, và đã bị buộc hồi tục vào năm 2019.

Vào năm 2018, Vatican đã công bố một cuộc điều tra về sự nghiệp kéo dài hàng thập kỷ của McCarrick trong Giáo hội, bao gồm chức vụ Tổng Giám mục ở hai Tổng Giáo phận lớn của Hoa Kỳ và việc được bổ nhiệm vào Hồng y Đoàn.

Báo cáo dài hơn 400 trang liệt kê nhiều báo cáo khác nhau được thực hiện về McCarrick đệ trình cho các quan chức Giáo hội, một số trong số đó đã bị bỏ qua, và các tài liệu vào năm 2000 cho biết rằng ba vị Giám mục Hoa Kỳ đã lừa dối Tòa Thánh về việc họ biết rõ về các hành vi sai trái của

McCarrick trước khi vị cựu Hồng y này được bổ nhiệm làm Tổng Giám mục Địa phận Washington.

Trong tuyên bố của mình, Đức TGM Gomez kêu gọi các nạn nhân của hành vi lạm dụng của giáo sĩ báo cáo trường hợp bị lạm dụng của họ cho cả cơ quan thực thi pháp luật và nhà chức trách Giáo hội, đồng thời kêu gọi thái độ ăn năn hối cải.

“Báo cáo này nhấn mạnh chúng ta cần phải ăn năn sám hối và không ngừng hướng tới việc cam kết phục vụ Dân Chúa. Tất cả chúng ta hãy tiếp tục cầu nguyện và nỗ lực hoán cải tâm hồn, ngõ hầu chúng ta có thể bước theo Chúa Giêsu Kitô với sự liêm chính và khiêm nhường”.

Minh Tuệ (theo **CNA**)

<http://dcctvn.org/chu-tich-hdgm-hoa-ky-bao-cao-vu-mccarrick-ghi-lai-van-de-bi-tham-trong-doi-song-giao-hoi/#>

X. Cựu Hồng Y Theodore McCarrick ra hầu tòa lần đầu tiên, không nhận tội

Hôm thứ Sáu Cựu Hồng Y Theodore McCarrick đã 'không nhận tội' trước một số cáo buộc tấn công tình dục, khi ông xuất hiện lần đầu tiên tại một tòa án ở Massachusetts.

McCarrick, 91 tuổi, đã bị buộc tội ba tội tấn công tình dục và khiếm nhã với một người trên 14 tuổi, biến cố được cho là đã xảy ra vào những năm 1970. Mỗi tội danh trong ba tội danh này đều có hình phạt tối đa là 5 năm tù.

Ông ta đã xuất hiện để biện minh cho mình vào hôm thứ Sáu tại Tòa án Quận Dedham, cùng với luật sư Katherine

Zimmerl của công ty Coburn & Greenbaum. Tòa án đã kết thúc với một kháng cáo “không có tội” của McCarrick. Ngày hầu tòa tiếp theo của ông ta là ngày 28 tháng 10 và tiền bảo lãnh được ấn định là 5,000 đô la.

Theo các điều kiện do Thẩm phán Michael J. Pomarole tuyên bố, McCarrick không được phép rời khỏi Hoa Kỳ và phải giao nộp hộ chiếu. Ông ta cũng không được tiếp xúc với bất kỳ ai dưới 18 tuổi.

Từng là một nhà lãnh đạo Giáo Hội và có tầm ảnh hưởng tại Hoa Kỳ cũng như trên trường quốc tế, McCarrick đã bị phải từ chức khỏi Hồng Y đoàn vào tháng 7 năm 2018 sau cáo buộc lạm dụng tình dục trong quá khứ đối với một thiếu niên. Vào tháng 2 năm 2019, Đức Thánh Cha Phanxicô đã trừng phạt McCarrick sau khi một cuộc điều tra giáo luật phát hiện anh ta phạm tội “gạ gẫm” trong Bí tích Giải tội, và phạm Điều răn thứ sáu với trẻ vị thành niên và với người lớn, với yếu tố gia trọng là lạm dụng quyền lực”.

Các cáo buộc hình sự chống lại McCarrick bắt nguồn từ một loạt các vụ tấn công tình dục được cho là xảy ra vào ngày 8 tháng 6 năm 1974 tại trường Cao đẳng Wellesley. Theo tài liệu của tòa án, McCarrick đã có hành động khiếm nhã với nạn nhân tại tiệc cưới của anh trai mình. Nạn nhân ở tuổi 16 vào thời điểm đó.

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/270864.htm>

Source: *Catholic News Agency* **BREAKING: Former cardinal Theodore McCarrick makes first court appearance, pleads not guilty**

XI. Báo cáo McCarrick: Giáo hội công giáo “suýt thất bại trong trách vụ của mình”



Ngày 10 tháng 11, Linh mục Dòng Tên Thomas J. Reese nói trên trang mạng *Dịch vụ Tin tức Tôn giáo* (Religio News Service, RNS): “Báo cáo McCarrick rõ ràng cho thấy Giáo hội đã suýt thất bại trong trách vụ của mình”.

Linh mục Reese, cựu tổng biên tập Tạp chí Dòng Tên *America*, Linh mục Dòng Tên Hans Zollner, chuyên gia về các vấn đề lạm dụng, và nhà khảo luận người Mỹ Rod Dreher được cơ quan thông tấn I.Media phỏng vấn, họ đã nhấn mạnh đến trách nhiệm của Đức Gioan-Phaolô II, được đưa ra ánh sáng trong bản báo cáo của Tòa Thánh.

Trách nhiệm của Đức Gioan-Phaolô II



Linh mục Zollner, giám đốc Trung tâm Bảo vệ Trẻ em Giáo hoàng Học viện Gregorian, nói với hãng tin *I. Media*, “bản báo cáo McCarrick được công bố ngày 10 tháng 11 năm 2020 là một bước đi chưa từng có”.

Bản báo cáo dài 445 trang mô tả chi tiết cách mà Giáo hội tạo điều kiện thuận lợi để cựu hồng y McCarrick thăng chức, dù đã có các cáo buộc lạm dụng tình dục các chủng sinh và linh mục trẻ trong những năm 80 và 90, tác động này đã đè nặng lên Giáo hội.

“Điều khó nhất là chấp nhận tội của Đức Gioan-Phaolô II”

Linh mục Dòng Tên Thomas J. Reese khẳng định với hãng tin *I.Media*: “Báo cáo này rõ ràng cho thấy Giáo hội đã suýt thất bại trong trách vụ của mình”. Linh mục cũng nhấn mạnh đến “sự thất bại đích thực của Đức Gioan-Phaolô II.” Linh mục Reese phân tích, sự việc ngài “không thể tin” các cáo buộc chống cựu hồng y McCarrick, cũng như trường hợp của Linh mục Maciel (người sáng lập Binh đoàn Kitô và chịu trách nhiệm về nhiều vụ lạm dụng trong cộng đồng), chỉ vì họ là “bạn của ngài”, họ đã làm “những việc rất tốt cho Giáo hội”, đó là điểm yếu của ngài.



Nhà khảo luận người Mỹ Rod Dreher nói: “Điều khó khăn nhất là chấp nhận tội của Đức Gioan-Phaolô II – nhưng chúng ta phải làm điều này”. Theo ông, bản báo cáo xác nhận Đức Gioan-Phaolô II đã “mù quáng trước sự tham nhũng của các giám mục và linh mục”.

Đức Gioan-Phaolô II lơ đi các lời cảnh báo của Đức Hồng Y John O'Connor

Ông Rod Dreher cho biết: “Điều gây sốc là hồng y John O’Connor, Tổng Giám mục New York, một trong các hồng y bảo thủ được kính trọng nhất thời bấy giờ, đã đích thân cảnh báo với Đức Gioan-Phaolô II về cựu hồng y Carrick – nhưng Đức Gioan-Phaolô II đã lơ đi lời căn bản này”. Dù vậy ông Rod Dreher không tin “dù chỉ một giây thánh giáo hoàng có ác ý”. Theo ông, điều này không có nghĩa “ngài không có tội” vì chính “hàng giáo sĩ sâu đậm của ngài đã làm tổn thương trầm trọng cho Giáo hội.”

Điều gì đã làm cho Đức Gioan-Phaolô II mắc lỗi

Về phần mình, Cha Zollner, một chuyên gia về các vấn đề lạm dụng nhân mạng các yếu tố giải thích, do bản báo cáo cung cấp đề làm sáng tỏ quyết định Đức Gioan-Phaolô II, bắt đầu từ việc thiếu các chứng từ vào thời điểm đó: “Có các tin đồn, các lời cáo buộc, nhưng không có bằng chứng rõ ràng”. Linh mục phân tích: “Cựu hồng y McCarrick đã thề tất cả lời đồn đoán đều sai. Đó là tiếng nói của một giám mục.” Thêm nữa, cá nhân Đức Gioan-Phaolô II có kinh nghiệm của một thực tế văn hóa đặc trưng cho nguồn gốc Ba Lan của ngài, ngài đã từng biết các cáo buộc sai trái của chế độ cộng sản chống lại các linh mục. Linh mục Zollner kết luận: “Tất cả các kết hợp này có thể đã làm cho Đức Gioan-Phaolô II làm một chuyện gì đó sai lầm.”

Tham nhũng phức tạp và sâu đậm

Về phần mình, ông Rod Dreher cho biết một cách tổng quát hơn, bản báo cáo tiết lộ sự tham nhũng “phức tạp và sâu đậm trong hệ thống cấp bậc của Giáo hội”. Ông là một trong những người đầu tiên lên tiếng báo động về sự mù quáng của Giáo hội trong vụ McCarrick từ năm 2002. Nhà khảo luận của trang Nước Mỹ Bảo thủ (The American Conservative) cho biết,

đây không chỉ là vấn đề nội bộ, mà còn là một hệ thống bảo vệ thực sự ngay trong thể chế.

Ông nói từ năm 2002 ông đã biết về vụ cựu hồng y McCarrick, nhưng các nguồn tin ông tiếp xúc, họ quá hãi sợ về hậu quả để có thể nói lên. Hai người trong số họ đã đến Rôma trước đó để báo động về các hành vi bê bối của cựu hồng y, để ngăn cản việc bổ nhiệm vị giám chức cao cấp này. Ông phân tích: “Nếu họ có đủ can đảm để nói công khai vấn đề này thì có lẽ điều này đã tạo nên sự khác biệt. Sự thất bại của lòng dũng cảm ở đây không chỉ do ở thứ trật.”

“Lòng dũng cảm của các nạn nhân” đã làm cho báo cáo này trở nên khả thi

Linh mục Zollner nói: “Chính lòng dũng cảm và quyết tâm của các nạn nhân đã làm nên bản báo cáo này.” Trở ngại chính của các tiết lộ là “bầu khí chủ nghĩa giáo quyền” và “giữa họ với nhau” như được mô tả trong báo cáo, chẳng hạn “giám mục của giáo phận New Jersey (...), người vào thời điểm đó đã đã biết, hoặc các người khác đã biết nhưng khi được hỏi, họ không nói thật”.

Linh mục Reese nhấn mạnh, báo cáo này đã cho thấy rõ như thế nào “giả định vô tội đã đứng về phía giáo sĩ” một cách có hệ thống trong trường hợp lạm dụng quyền lực. Ngài công nhận, trường hợp lạm dụng người lớn là một hiện tượng hoàn toàn bị bỏ qua vào thời điểm đó ở Hoa Kỳ, khi đó, hệ thống giáo quyền công giáo đặc biệt cảnh giác về các nghi vấn ấu dâm: “Vatican chỉ lên án McCarrick khi nhận đơn khiếu nại liên quan đến trẻ vị thành niên”.

Còn nhà khảo luận Dreher lấy làm tiếc về sự hoàn toàn thiếu sót lòng trắc ẩn đối với các nạn nhân ở các cấp cao nhất

trong suốt bản báo cáo này. Như thường thấy trong Giáo hội, chỉ các hồng y, giám mục mới “thực sự” là người, còn “những người nhỏ bé” – trẻ em, gia đình, các chủng sinh – là những chuyện trù tượng”

By phanxicovn - 12/11/2020 134

cath.ch, I. Media, 2020-11-11

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2020/11/12/bao-cao-mccarrick-giao-hoi-cong-giao-suyt-that-bai-trong-trach-vu-cua-minh/>

XII. Dư âm của Phúc trình về cựu Hồng Y McCarrick

Phúc trình công bố những điều tra về cựu Hồng y McCarrick đã khơi dậy nhiều ý kiến khác nhau, cáo buộc các vị bị xem là có trách nhiệm trong bi kịch do ông tạo nên. Vết thương do vị cựu Hồng y này để lại còn mở toang, điều quan trọng là mọi thành phần Giáo Hội không làm cho vết thương ấy sâu rộng hơn bằng những hành động lên án và cáo buộc nhau, nhưng sớm chữa lành bằng những quyết tâm tránh tái diễn lầm lỗi.

Sau 2 năm soạn thảo theo lệnh của Đức Thánh Cha Phanxicô, tài liệu dài 460 trang của Phủ Quốc vụ khanh Tòa Thánh được công bố hôm 10/11 vừa qua với tựa đề ”Phúc trình về việc nhận biết theo các cơ chế và về tiến trình quyết định của Tòa Thánh liên quan đến cựu Hồng y Theodore Edgar McCarrick” từ năm 1930 đến 2017”.

Những cột mốc trong cuộc đời của cựu Hồng y McCarrick

Cựu Hồng y McCarrick năm nay 90 tuổi (1930), vốn là nhân vật thuộc hàng nổi tiếng và ảnh hưởng nhất trong Giáo Hội Công Giáo tại Mỹ với một sự nghiệp "rạng rỡ". Ông chịu chức linh mục năm 28 tuổi tại New York, 19 năm sau đó được Đức Phaolô VI bổ làm Giám mục phụ tá tổng giáo phận New York; 4 năm sau, năm 1981, ông trở thành Giám mục chính tòa Metuchen bang New Jersey lân cận, và chỉ 5 năm sau đó, năm 1986, được thăng Tổng giám mục giáo phận Newark có gần 1 triệu rưỡi tín hữu Công Giáo. Tháng 11 năm 2000, ông được Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II bổ nhiệm làm Tổng giám mục giáo phận thủ đô Washington và năm sau đó được phong Hồng Y.

Mùa hè năm 2005, khi Hồng y McCarrick tròn 75 tuổi, Đức Giáo hoàng Biển Đức XVI đã lưu nhiệm ông thêm 2 năm, nhưng 1 năm sau đó, sau khi có tin về những vụ lạm dụng tính dục của vị Hồng Y này, ngài đã cho ông từ chức. Tháng 6 năm 2017, lần đầu tiên Tổng giáo phận New York nhận được thư cáo buộc cụ thể về việc Hồng y McCarrick lạm dụng tính dục 1 trẻ vị thành niên, nên đã chính thức tiến hành thủ tục điều tra theo giáo luật và 1 năm sau, tháng 6/2018, tổng giáo phận xác nhận những lời tố cáo là đáng tin, nên Tòa Thánh cấm ông không được thi hành chức vụ thánh. 1 tháng sau đó, Đức Thánh Cha Phanxicô rút tước vị Hồng Y của Hồng y McCarrick và buộc ông hồi tục. Nói chung, đương sự bị cáo là lợi dụng tính dục các chủng sinh và linh mục trẻ từ năm 1970 đến 1990, lạm dụng quyền bính và lạm dụng tính dục trẻ vị thành niên ít là 2 lần.

Một số điểm quan trọng rút ra từ Phúc trình

Phúc trình cho thấy một số điểm quan trọng: trước tiên là những sai lầm trong vụ cựu Hồng y McCarrick đã thúc đẩy Giáo Hội đi đến chỗ thông qua những quy luật mới để tránh tái diễn những vụ như vậy. Thứ hai là cho đến năm 2017, không hề có những cáo buộc với chi tiết rõ ràng về những lạm dụng của ông. Lời cáo buộc đích thị đầu tiên về sự lạm dụng của cựu Hồng y McCarrick đối với trẻ vị thành niên chỉ được trình báo năm 2017 và giáo quyền đã hành động ngay.

Phúc trình của Phủ Quốc vụ khanh dựa trên các tài liệu có được từ tòa Sứ Thần Tòa Thánh ở Washington cũng như tại Văn khố của bộ Giám mục và Phủ Quốc vụ khanh, cùng với chứng từ của hơn 90 người được lấy cung trong các cuộc điều tra.

Phúc trình cho thấy từ khi cứu xét việc đề nghị McCarrick làm Giám mục Phụ tá New York vào năm 1977, rồi tới các nhiệm sở khác cho tới Tổng giám mục Newark năm 1986, không có người nào được tham khảo ý kiến cung cấp những nhận xét tiêu cực về cuộc sống luân lý của cựu Hồng y McCarrick.

Trong thập niên 1990 có vài thư nặc danh chống Tổng giám mục này được gửi đến các Hồng Y và tòa Sứ thần Tòa Thánh ở Washington, nhưng không được coi là đáng tin vì thiếu các yếu tố cụ thể. Một điểm quan trọng trong vụ này là việc bỏ nhiệm ông làm Tổng giám mục Washington. Có nhiều ý kiến thuận, nhưng cũng có ý kiến chống của Đức Hồng y O'Connor Tổng giám mục New York, vì Đức Hồng y nói có nguy cơ gương mù, theo những tiếng đồn Đức Hồng y đã nghe trong quá khứ, theo đó McCarrick ngủ chung giường với

những thanh niên trong nhà xứ, và với các chủng sinh trong 1 nhà ở biển.

Các phản ứng sau khi Phúc trình được công bố

Sau khi Phúc trình được công bố, rất nhiều phản ứng được ghi nhận, đặc biệt tại Mỹ. Có những người qui trách cho Đức Giáo hoàng Gioan Phaolô 2, hoặc Đức Giáo hoàng Biển Đức XVI và cả Đức Thánh Cha đương kim, cho rằng các vị biết mà không ra tay hành động.

Trong thời gian qua, Đức Tổng giám mục Viganò, nguyên Sứ Thần Tòa Thánh tại Washington, tố cáo rằng Đức Thánh Cha Phanxicô biết những lạm dụng của cựu Hồng y McCarrick mà không xử lý đương sự ngay, và yêu cầu ngài từ chức. Đức Tổng giám mục Viganò cũng tố cáo Đức Hồng y Ouellet, Tổng trưởng Bộ Giám mục, trong vụ này, nhưng Đức Hồng y Ouellet đã công bố thư ngỏ bác bỏ những lời cáo buộc của Đức Tổng giám mục Viganò.

Tại Ba Lan cũng có những tranh luận và 1 đài truyền hình tại đây tố cáo Đức Hồng y Dziwisz, nguyên bí thư của Đức Giáo hoàng Gioan Phaolô II, đã ém nhẹm việc thông báo cho Đức Giáo hoàng về hành tung của cựu Hồng y McCarrick, nhưng Đức Hồng y Dziwisz bác bỏ lời cáo buộc này là vu khống. Đức Hồng y ủng hộ đề nghị của Đức Tổng giám mục Chủ tịch Hội đồng Giám mục Ba Lan về việc thành lập một Ủy ban độc lập để điều tra nghiêm túc về vai trò của ngài trong tất cả vụ này.

Đức Hồng y Parolin: cần hoán cải nội tâm

Vụ McCarrick là một trang đau thương mà toàn thể Giáo Hội phải rút ra bài học. Đức Hồng y Parolin, Quốc vụ khanh Tòa Thánh, nói rằng: "Chúng tôi công bố Phúc Trình,

đau lòng vì những vết thương mà vụ này gây ra cho các nạn nhân, thân nhân họ, cho Giáo Hội tại Mỹ, Giáo Hội hoàn vũ. Như Đức Thánh Cha Phanxicô đã làm, tôi cũng đã có thể đọc các chứng từ của các nạn nhân từ các tài liệu. Sự đóng góp của họ rất quan trọng. Cùng với đau khổ, có một cái nhìn hy vọng. Để những hiện tượng này không được tái diễn, cạnh những qui luật hiệu năng hơn, chúng ta cần có một sự hoán cải nội tâm. Cần có những mục tử đáng tin nhiệm để loan báo Tin Mừng, tất cả chúng ta phải ý thức rằng điều đó chỉ có thể có nhờ ơn thánh của Chúa Thánh Linh, xác tín nơi lời Chúa Giêsu: "Nếu không có Thầy, các con không thể làm gì được".

Thông cáo của Chủ tịch Hội đồng giám mục Hoa Kỳ

Về phần Đức Tổng giám mục José Gomez, Chủ tịch Hội đồng Giám mục Hoa Kỳ, trong thông cáo ngày 10/11, ngài viết: *"Đây là một chương bi thảm được thêm vào trong cuộc tranh đấu lâu dài của Giáo Hội chống lại các tội ác giáo sĩ lạm dụng tính dục. Đối với các nạn nhân của cựu Hồng y McCarrick và gia đình họ, cũng như đối với mỗi nạn nhân sống sót trong các vụ giáo sĩ lạm dụng, tôi bày tỏ sự đau buồn sâu đậm và hết lòng xin lỗi. Xin hãy biết rằng các anh em Giám mục của tôi và bản thân tôi đang dần thân làm tất cả những gì có thể trong quyền hạn để giúp anh chị em tiến bước và bảo đảm sao cho không người nào chịu đau khổ như anh chị em đã phải chịu.. Phúc trình này nhấn mạnh rằng chúng tôi cần phải thống hối và cần tăng trưởng trong quyết tâm phục vụ Dân Chúa. Chúng ta hãy tiếp tục cầu nguyện và cố gắng hoán cải tâm hồn và để chúng ta có thể theo Chúa Giêsu Kitô với lòng chính trực và khiêm tốn"*.

Tuyên bố của Đức Thánh Cha

Những người chống đối Giáo Hội có thể sẽ tìm được trong Phúc trình những chi tiết để hỗ trợ cho lập trường của họ.

Điều chắc chắn là từ chương đau thương này trong lịch sử của mình, Giáo Hội càng được thúc đẩy để quyết tâm bài trừ tội ác giáo sĩ lạm dụng tính dục, như Đức Thánh Cha Phanxicô đã nói trong buổi tiếp kiến chung sáng thứ Tư, 11/11 vừa qua: *"Hôm qua (10/11), Phúc trình về trường hợp đau thương cựu Hồng Y Theodore McCarrick đã được công bố. Tôi tái bày tỏ sự gần gũi với các nạn nhân của mọi thứ lạm dụng và quyết tâm của Giáo Hội nhờ bỏ sự ác này"*.

Thứ hai - 16/11/2020 04:30

Giuse Trần Đức Anh O.P.

Nguồn tin: www.vaticannews.va

<https://www.giaoxuthanhminh.ca/vi/news/tin-giao-hoi/du-am-cua-phuc-trinh-ve-cuu-hong-y-mccarrick-4546.html>

Phần thứ hai

BẢN BÁO CÁO SAUVÉ Của Ủy Ban Độc Lập về Lạm Dụng Tình Dục Trong Giáo Hội Công Giáo Pháp (CIASE)

MỘT

VỀ NỘI DUNG BẢN BÁO CÁO

I. Lạm dụng tình dục trong 20 năm, nhận thức chậm chạp của các giám mục

Tháng 11 năm 2001, các giám mục Pháp khi họp ở Lộ Đức đã vỗ tay lâu khi giám mục Pierre Pican, bị kết án hai tháng trước đó ba tháng tù treo vì không tố cáo một linh mục trong giáo phận của ngài đã có hành vi lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên. Vào tháng 11 năm 2018, trong cùng một cuộc họp, họ đã im lặng lắng nghe bảy nạn nhân kể lại những nỗi đau của mình, trước khi cùng họ dán thân trên con đường suy ngẫm.

Khoảng cách lớn này là bằng chứng cho những tiến bộ đạt được trong cuộc đấu tranh chống lạm dụng tình dục của các giáo sĩ. Từ phủ nhận đến công nhận, từ bảo vệ thể chế đến lắng nghe nạn nhân, Giáo hội Pháp đã trải qua một quá trình nhận thức lâu dài, thường xuyên chịu áp lực từ nạn nhân và giới truyền thông, và không phải không có sự phản kháng và bất đồng nội bộ.

Trong khi một số vụ bê bối được đưa lên báo, bài báo “Về nạn ấu dâm” được nữ bác sĩ và nhà thần học Marie-Jo Thiel công bố trong số tháng 7 năm 1998 của tạp chí các giám mục đánh dấu cú sốc đầu tiên. Thần học gia Thiel cho biết: “Khi tôi mô tả hình ảnh của kẻ bạo hành xấu xa và sự phủ nhận tội ác của những người này, người ta không tin tôi. Họ nghĩ rằng chỉ cần nói chuyện tử tế với linh mục lạm dụng là đủ để đương sự sửa đổi.”

Một tập tài liệu được in 100.000 bản vào năm 2002

Việc cáo giác và lên án giám mục Pican vào đầu năm 2000 đã thúc đẩy các giám mục ý thức đến vấn đề vẫn còn cấm kỵ này. Một tuyên bố được thông qua ngày 9 tháng 11 năm 2000 nhắc lại, một giám mục “không thể và không muốn tiếp tục thụ động, ít bao che các hành vi phạm tội”, Giám mục Stanislas Lalanne, phát ngôn viên của Tòa giám mục hồi đó cho biết: “Văn bản này chỉ cần một mình Chủ tịch Hội đồng Giám mục ký nhưng tất cả giám mục đều muốn tham gia, khẳng định họ sẵn sàng cộng tác với công lý.”

Năm 2001, một ủy ban cố vấn đầu tiên về lạm dụng được thành lập, và năm sau tập sách nhỏ “Đấu tranh chống lại nạn ấu dâm” được xuất bản, với 100.000 ấn bản, dành cho các nhà giáo dục. Theo linh mục Stéphane Joulain và là nhà tâm lý trị liệu, lúc đó thể chế còn cự lại trong việc thừa nhận một vấn đề mang tính hệ thống trong Giáo hội. Linh mục Joulain nói: “Họ tin rằng vấn đề này chỉ liên quan đến một vài trường hợp. Không có việc phải đặt vấn đề về thẩm quyền của một Giáo hội đang phản ánh tầm nhìn của mình trong xã hội.” Bà Marie-Jo Thiel nói: “Vào thời điểm đó, nạn nhân không tồn tại.”

Tuy nhiên, chủ đề này gần như được đặt trên bàn họp mỗi năm. Ở mỗi giai đoạn, các giám mục tin tưởng với thiện

tâm có thể giải quyết được vấn đề, đặc biệt là với các chỉ thị được thông qua năm 2015 trong đó nêu rõ các thủ tục báo cáo trước công lý, phù hợp với các tiêu chuẩn được Đức Bênêđictô XVI quy định năm 2010 cho các “mức độ nghiêm trọng nhất”. Nhưng không tính đến các trường hợp cũ. Và với vụ linh mục Preynat, các giám mục không còn lối thoát.

Một bước ngoặt với cuộc gặp các nạn nhân

Cuộc gặp gỡ với các nạn nhân đánh dấu một bước ngoặt thực sự. Một số giám mục đã nhận ra rất sớm, như giám mục Blaquart, ở giáo phận Orléans. Nhưng nhiều giám mục vẫn còn miễn cưỡng, vì họ sợ bị tấn công, hoặc họ đứng về phía một trong các linh mục liên quan của họ, hoặc đơn giản không biết phải phản ứng như thế nào. Bà Marie-Jo Thiel nhấn mạnh, tháng 12 năm 2015, *Lời được giải phóng* (La Parole libérée) được thành lập và được truyền thông nói đến, “đã tạo tiếng nói cho những người không có tiếng nói”, và do đó Giáo hội buộc phải dần dần bắt tay vào.

Năm 2016 dịch vụ tin nhắn ở tầm mức quốc gia cho các nạn nhân được thành lập, một đơn vị thường trực phòng chống và chống lạm dụng của các đơn vị lắng nghe và ở trong giáo phận... Các giám mục cũng có buổi lễ đền tạ ở Lộ Đức, họ cam kết lắng nghe các nạn nhân tốt hơn. Tuy nhiên, năm sau khi các nạn nhân yêu cầu được đón nhận ở Lộ Đức, các nạn nhân vẫn còn ở bên ngoài. Họ nói: “các giám mục chưa sẵn sàng.”

Phải chờ đến năm 2018, cuộc họp lịch sử đã diễn ra và từ đó mới có sự hợp tác: các nhóm làm việc được thành lập và một ủy ban độc lập có nhiệm vụ làm sáng tỏ các vụ lạm dụng trong Giáo hội kể từ năm 1950 được ra đời. Giám mục Luc Crepy, chủ tịch Hội đồng thường trực phòng chống và chống

lạm dụng nhấn mạnh: “Công việc của sự thật này sở dĩ được thực hiện là nhờ các nạn nhân và cũng nhờ hành động mạnh mẽ của Đức Phanxicô.”

Bất chấp mong muốn của các nạn nhân, họ chờ đợi bản báo cáo của Ủy ban Điều tra Độc lập về các lạm dụng trong Giáo hội (Ciase) sẽ đưa ra vào ngày 30 tháng 9, nhưng từ tuần này, các giám mục đã quyết định có “những quyết định quan trọng” để công việc được đi tới.

By phanxicovn - 25/03/2021 43

la-croix.com, Celine Hoyeau, 2021-03-23

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/03/25/lam-dung-tinh-duc-trong-20-nam-nhan-thuc-cham-chap-cua-cac-giam-muc/>

II. Lạm dụng trong Giáo hội: các giám mục Pháp đối diện với “trách nhiệm” của mình

Làm thế nào để đảm nhận trách nhiệm tốt nhất của Giáo hội trước các vụ lạm dụng do các giáo sĩ gây ra? Đây là chủ đề của đại hội đồng bất thường của các giám mục Pháp được tổ chức từ ngày 22 đến 24 tháng 2 năm 2021.



Đức Giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp (trái) và ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban độc lập về lạm dụng tình dục trong Giáo hội (phải), tại Lộ Đức trong buổi họp toàn thể giám mục Pháp, 7 tháng 11 năm 2019 / GUILLAUME POLI / CIRIC

Thêm một lần nữa, các giám mục Pháp không tổ chức cuộc gặp ở Lộ Đức nhưng tổ chức giao lưu qua màn hình đan xen. Các giám mục Pháp qua cuộc họp bất thường xoay quanh vấn đề lạm dụng trong Giáo hội đã muốn thể hiện sự gắn bó của họ với vấn đề mà tin tức đã bị che mờ. Từ ngày 22 đến 24 tháng 2, các giám mục sẽ gặp trong một chương trình vừa có thì giờ kết hợp với nhau, vừa suy tư trong từng nhóm nhỏ, với sự hiện diện của một số nạn nhân và sự can thiệp của các chuyên gia.

Mục đích được đề cập đến là khái niệm “trách nhiệm”, đặc biệt từ góc độ thần học và triết học. Ông Vincent Neymon, giám đốc truyền thông của Hội đồng Giám mục Pháp (CEF) cho biết: “Đây là một bước bên cạnh vì chúng tôi đã ghi vào chương trình thảo luận. ‘Chúng ta có chịu trách nhiệm về những hành vi đã gây ra cách đây 50 năm trên một nạn nhân, họ đòi hỏi một cái gì đó từ Giáo hội không? Làm thế nào để lượng định ‘cái gì đó’ này?”

Chúng ta phải lượng định trách nhiệm này với tư cách tập thể hay cá nhân không?

Linh mục Hugues de Woillemont, phát ngôn viên của Hội đồng Giám mục Pháp nói thêm: “Chúng ta phải lượng định trách nhiệm này với tư cách tập thể, cá nhân không?” Họ bổ túc, đây không hẳn là làm sáng tỏ các kháng cự giữa các giám mục, nhưng phải đối diện với “các ý kiến khác nhau để hiểu những điểm đồng ý và không đồng ý”. Nếu một cuộc bỏ phiếu

không được dự trù sau ba ngày trao đổi, các giám mục có thể xem xét để viết ra kết quả công việc của mình. Văn bản này chủ yếu sẽ là cơ sở để đưa ra quyết định vào tháng 3, trong cuộc họp toàn thể thường kỳ.

Sự thận trọng của các giám mục

Tuy nhiên, sau hơn một năm công bố “sắp đến”, sẽ “nhanh chóng” có các phương thức thực tế cho một “hành động tài chính tượng trưng” để đền bù, như thế được cho là các giám mục đã nhận trách nhiệm của mình trong cuộc khủng hoảng lạm dụng làm rung chuyển Giáo hội, điều này đối với các nhà quan sát, “bước bên cạnh” của các giám mục trông giống như “bước đi lui” của họ. Theo nhà nghiên cứu này, để tìm hiểu khủng hoảng trong Giáo hội này, thì: “Các giám mục đã ngạc nhiên trước sự phản đối kịch liệt của các nạn nhân, các tín hữu và một số linh mục phản đối họ năm 2019 khi họ bỏ phiếu cho hành động tài chính này.”

Ngay cả Hội đồng các Tu sĩ nam nữ Pháp (Corref), dù đồng minh với họ trong việc thành lập Ủy ban Độc lập về Lạm dụng tình dục trong Giáo hội (Ciase), cũng đã công khai bày tỏ sự bất đồng của mình. Nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng các Tu sĩ nam nữ Pháp nói với báo *La Vie*: “Chúng ta không thể tự mình xây dựng một quy trình, chúng tôi cần được tư vấn để đưa ra lựa chọn sáng suốt”. Đối với sơ, chắc chắn là như vậy, sơ đã tuyên bố vào thời đó: “Vấn đề đặt ra là đúng, vì sự bồi thường này là để công nhận phân trách nhiệm tập thể của các thể chế khi một tu sĩ tấn công một người.”

Trên bình diện quốc tế, vấn đề trách nhiệm này dường như cũng đã được giải quyết: một số hội đồng giám mục đã nhận trách nhiệm của mình với cuộc khủng hoảng lạm dụng mà họ đã phải chịu đựng ở đất nước của họ. Hội nghị thượng đỉnh

về lạm dụng tình dục tổ chức tại Rôma tháng 2 năm 2019, rõ ràng là nhằm nâng cao nhận thức về trách nhiệm tập thể này khi đối diện với “văn hóa lạm dụng” và một “hệ thống” đã miễn phạt trong nhiều năm.

Ý nghĩa của “hành động bồi thường”

Về phần mình, các giám mục Pháp có muốn trở lại với khái niệm này không, vì vấn đề đằng sau việc “hành động bồi thường” này không phải tháo gỡ được tất cả vấn đề. Có phải đây là sự thừa nhận trách nhiệm hay không?

Đối với một số giám mục, việc ghi nhận sự hiện hữu “hành động” này là đã công nhận giá trị trách nhiệm, không cần phải nói cụ thể hơn. Vì họ sợ sẽ thiết lập một trách nhiệm pháp lý mà trên thực tế không tồn tại: các giám mục không “chịu trách nhiệm pháp lý” đối với các linh mục như trong quan hệ chủ nhân và nhân viên của mình.

Đối với một số giám mục khác, thì theo họ không nên đề nghị trách nhiệm này: những hành vi lạm dụng do các đương sự gây ra, thì chính họ là người phải chịu trách nhiệm. Tuy vậy các giám mục này xem việc Giáo hội Pháp đưa ra con đường để đền bù, thậm chí cả tài chánh, lời an ủi và chú ý lắng nghe các nạn nhân là điều quan trọng.

Các nạn nhân, giữa hỗ trợ và tuyệt vọng

Các hiệp hội nạn nhân biết, việc đối thoại với các giám mục về vấn đề trách nhiệm đã bị vấp ngay từ đầu. Một nạn nhân nói: “Chúng tôi giải thích với các giám mục, mọi chuyện bắt đầu từ việc nhận trách nhiệm (sự chân thành tha thứ của họ, giá trị của ‘hành động đền đáp’ của họ) nhưng thông điệp khó được thực hiện vì thêm một lần nữa, các giám mục yêu cầu chúng tôi giải thích cho họ biết vì sao đối với nạn nhân chúng

tôi, điều quan trọng là họ phải đảm nhận trách nhiệm này”, ông thở dài nói tiếp: “Chúng tôi sẽ tiếp tục làm điều này, chúng tôi không muốn cắt đứt liên hệ, nhưng chúng tôi mệt mỏi cứ phải lặp lại...”

Bà Véronique Garnier, một nạn nhân của các vụ lạm dụng, thành viên của tập thể Đức tin và Khả năng phục hồi, đã tập hợp các nạn nhân có liên quan đến Hội đồng Tu sĩ nam nữ Pháp từ hai năm nay, bà giải thích “nếu, như tất cả các chuyên gia nói, như Vatican nói, chúng tôi không đối diện với các trường hợp cá biệt và trường hợp các giám mục đã mất không còn ai biết... thì trách nhiệm thể chế không còn phải bàn, thể chế phải đảm nhận”.

Theo cựu tu sĩ Olivier Debize, người cùng tham gia vào tập thể này, cũng như vào Hiệp hội Lời Giải phóng, một suy tư triết học và thần học về trách nhiệm của các giám mục “không thể bỏ qua vai trò của “tấm kính giám mục” theo danh từ của Thánh Phaolô, nghĩa là giám thị. Do đó, trách nhiệm này có nền tảng thần học dựa trên Thánh Kinh”. Và cựu tu sĩ Debize nhấn mạnh, “khi một linh mục cử hành thánh lễ, vị ấy là đại diện của giám mục, là cánh tay nối dài của giám mục.”

Trong các nhóm nạn nhân khác, chúng tôi hiểu, chúng tôi không có ảo tưởng, một trong các nạn nhân than thở: “Các giám mục chỉ hành động do ép buộc. Đến khi nào họ còn tránh để khỏi bị lăm thì họ tránh. Tôi không thấy trái tim của họ được hoán cải...”.

Hướng đến việc nhận báo cáo của Ủy ban Độc lập về Lạm dụng tình dục trong Giáo hội

Các tu sĩ có trách nhiệm trong Hội đồng Giám mục Pháp không giấu điều này: cuộc họp bất thường này cũng là một

bước tiến tới việc nhận bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về Lạm dụng tình dục trong Giáo hội, dự kiến vào mùa thu năm sắp tới. Với Hội đồng các Tu sĩ nam nữ Pháp, họ đã bắt đầu nghĩ đến sự kiện “long trọng” để đánh dấu việc nhận kết quả của Ủy ban này. Nhận trách nhiệm “làm sáng tỏ các hành vi lạm dụng tình dục trong Giáo hội, nghiên cứu cách thức xử lý các trường hợp này và đánh giá các biện pháp được thực hiện kể từ những năm 2000”, Ủy ban Độc lập về Lạm dụng tình dục trong Giáo hội sẽ phải tuyên bố về “trách nhiệm” của Giáo hội.

By [phanxicovn](http://phanxico.vn) - 25/03/2021 49

lavie.fr, Sophie Lebrun, 2021-02-19

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/03/25/lam-dung-trong-giao-hoi-cac-giam-muc-phap-doi-dien-voi-trach-nhiem-cua-minh/>

III. Bản báo cáo về tội lỗi lạm dụng trong Giáo hội Pháp qua nhiều thập kỷ

Một ủy ban độc lập đã phát hiện ra nhiều vụ lạm dụng tình dục trong Giáo Hội Công Giáo tại Pháp trong bảy thập kỷ qua, và đưa ra những lời kêu gọi cải cách.

Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo Hội, gọi tắt theo tiếng Pháp là CIASE đã bắt đầu hoạt động cách đây ba năm theo yêu cầu của Hội Đồng Giám Mục Pháp và Hội Đồng Các Bề Trên Thượng Cấp. Chúng tôi xin nhắc lại chi tiết này một lần nữa: Ủy ban này hoạt động độc lập NHƯNG DO CHÍNH CÁC GIÁM MỤC PHÁP và HỘI ĐỒNG CÁC BỀ TRÊN CÁC DÒNG TU THÀNH LẬP nhằm tìm hiểu một cách khách quan thực trạng của tội lỗi lạm dụng tình dục trong hàng giáo sĩ.

Hôm thứ Ba 5 tháng 10, Ủy ban đã đưa ra một báo cáo dài 500 trang, kèm theo khoảng 2,000 trang tài liệu hỗ trợ. Ủy ban ước tính có khoảng 330,000 nạn nhân, trong đó có khoảng 216,000 nạn nhân bị các linh mục lạm dụng. Con số cao như thế là ước tính cả các nạn nhân tiềm năng, tức là những người có thể đã bị lạm dụng nhưng không báo cáo. Nói cụ thể là như thế này, ủy ban đã xác định được 2,700 nạn nhân lạm dụng từ năm 1950 đến năm 2020 thông qua các cuộc phỏng vấn và 4,800 người khác thông qua nghiên cứu lưu trữ. “Từ đó, Ủy ban đã làm việc với một cơ quan thăm dò ý kiến và Viện Nghiên cứu Y tế và Sức khỏe Pháp để ước tính tổng số nạn nhân có tiềm năng bị các giáo sĩ lạm dụng trong khoảng thời gian từ năm 1950 đến năm 2020, ở mức 216,000. Ủy ban ước tính có khoảng 3,200 kẻ đã thực hiện những hành vi lạm dụng đó.”

CIASE cho biết 2/3 số kẻ lạm dụng là các linh mục và tu sĩ, số còn lại là giáo dân làm việc cho Giáo hội. Khoảng 80% nạn nhân là trẻ em trai, chủ yếu là trẻ em từ 10 đến 13 tuổi.

Jean-Marc Sauvé, chủ tịch của ủy ban, cho biết trong một cuộc họp báo ở Paris hôm thứ Ba: “Giáo hội đã không nhìn thấy hoặc không nghe thấy, không nhận được các tín hiệu yếu ớt, không thực hiện các biện pháp nghiêm ngặt cần thiết. Trong nhiều năm, Giáo hội đã thể hiện ‘sự thờ ơ sâu sắc, hoàn toàn và thậm chí tàn nhẫn đối với các nạn nhân’,” ông nói.

Sauvé chỉ ra rằng phản ứng của Giáo hội đối với tội lỗi lạm dụng tình dục bắt đầu thay đổi vào khoảng năm 2000. “Rõ ràng là tình thế đã có những tiến bộ trong 70 năm qua,” ông nói. “Nhưng một điểm chính là, cho đến đầu những năm 2000, Giáo Hội đã thể hiện sự thờ ơ sâu sắc, hoàn toàn và thậm chí tàn nhẫn đối với các nạn nhân. Tất nhiên, một sự thay đổi đã được khởi xướng từ những năm 2000 với sự bất khoan nhượng,

lên án các hành vi lạm dụng trẻ em, v.v., nhưng chính sách đã chậm được đưa ra”.

Báo cáo cho biết hơn một nửa số vụ lạm dụng xảy ra từ năm 1950 đến 1969. “Các vụ lạm dụng tính dực giảm dần từ năm 1970 đến 1990, thời kỳ on gọi linh mục và ảnh hưởng của Giáo hội cũng giảm xuống, và sau đó đạt đến một mức không đổi kéo dài cho đến ngày nay”.

Người đứng đầu Hội đồng Giám mục Pháp, Đức Tổng Giám Mục Eric de Moulins-Beaufort của tổng giáo phận Reims, nhận xét tại cuộc họp báo: “Tôi bày tỏ sự xấu hổ, nỗi sợ hãi, và quyết tâm hành động với các nạn nhân bị lạm dụng tình dục để thái độ từ chối không nghe, không thấy không xảy ra nữa, để ao ước muốn che dấu, và sự miễn cưỡng công khai lên án biến mất khỏi thái độ của các nhà chức trách Giáo Hội, các linh mục và mục tử, cũng như tất cả các tín hữu”.

Gọi quy mô của tội lỗi lạm dụng là “kinh khủng”, Đức Tổng Giám Mục de Moulins-Beaufort nói rằng tiếng nói của các nạn nhân “khiến chúng ta xúc động sâu sắc. Số lượng của các vụ lạm dụng tính dực khiến chúng ta choáng ngợp. Nó vượt xa những gì chúng ta có thể đã tưởng tượng ra”.

Ủy ban được thành lập vào năm 2018 bởi Hội đồng Giám mục Pháp và Hội đồng nam nữ tu sĩ Pháp, để đáp ứng với ngày càng nhiều các tuyên bố lạm dụng tình dục trong lịch sử. Ủy ban đã nghiên cứu hồ sơ của Giáo hội, tòa án và cảnh sát cũng như các báo cáo trên phương tiện truyền thông và nghe từ khoảng 6,500 người - cả nạn nhân và những người thân cận với họ.

Sơ Véronique Margron, Chủ tịch Hội đồng nam nữ tu sĩ Pháp, bày tỏ “nỗi buồn vô hạn” và “sự xấu hổ sâu xa” của mình khi đối mặt với điều mà sơ gọi là “tội ác chống lại nhân loại.”

Hai trong số các tội danh bị cáo buộc, vẫn có thể khởi kiện, đã được chuyển cho các công tố viên Pháp. Bốn mươi trường hợp đã hết thời hiệu nhưng các thủ phạm được cho là vẫn còn sống, đã được gửi đến các quan chức của Giáo hội.

Khuyến nghị

Ủy ban đã đưa ra 45 khuyến nghị để cải cách, bao gồm sửa đổi Bộ Giáo luật, cải thiện sự phân định và đào tạo cho các chủng sinh, và thiết lập các hoạt động nhìn nhận cụ thể như việc cử hành các nghi lễ công cộng, cử hành phụng vụ tưởng nhớ những đau khổ đã gây ra, tưởng niệm các nạn nhân và sự đau khổ của họ, v.v..

Một sửa đổi đối với Giáo luật sẽ có hiệu lực vào ngày 8 tháng 12, do Đức Thánh Cha Phanxicô khởi xướng, sẽ chuyển tội lỗi tấn công tình dục từ loại tội lỗi chống lại sự khiết tịnh sang loại tấn công vào tính mạng và phẩm giá của con người.

Sauvé, một quan chức cấp cao của Pháp và là cựu phó chủ tịch Hội đồng Nhà nước cho biết: “Đó là bước đầu tiên”.

Nhưng CIASE khuyến nghị đi xa hơn nữa, yêu cầu Giáo hội xác định trong giáo luật “tất cả các tội phạm tình dục đối với trẻ vị thành niên hoặc một người dễ bị tổn thương, nêu bật các yếu tố cấu thành của mỗi tội, các tội danh và các hình phạt tương ứng.” Mục tiêu là “để tăng tính dễ hiểu của luật này, đưa ra mức độ nghiêm trọng của các vi phạm,” và “để hài hòa việc giải thích các tiêu chuẩn tham chiếu”.

Ủy ban cũng đề nghị xem lại câu hỏi về Ân tín bí tích Giải tội, là nghĩa vụ mà một linh mục phải giữ bí mật mọi điều đã được biết trong tòa giải tội. Luật dân sự của Pháp tôn trọng điều đó, nhưng CIASE lập luận rằng nghĩa vụ pháp lý báo cáo bạo lực tình dục đối với trẻ vị thành niên hoặc những người dễ bị tổn thương được ưu tiên hơn nghĩa vụ giữ bí mật.

Báo cáo khuyến nghị rằng Giáo hội nên giải quyết “những tình huống khó xử về đạo đức và thậm chí cả thần học có thể là kết quả của sự xung đột” giữa hai nghĩa vụ này.

Đăng Tự Do 06/Oct/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/271507.htm>

Source:*Aleteia* Commission details abuse in French Church over decades

IV. 1950-1980, những năm đen tối của tình trạng lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp

Theo số liệu của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (*Ciase*) vào tháng 3 gần đây thì hai phần ba số nạn nhân bị một linh mục lạm dụng ở trong khoảng năm 1950 đến năm 1980. Làm thế nào để giải thích sự việc to lớn này đã xảy ra trong ba mươi năm?

Một nửa trong số 3000 nạn nhân đến với Ủy ban là những nạn nhân đã bị lạm dụng trong những năm 1950 và 1960 (18% trong những năm 1970 và 12% trong những năm 1980). Do đó, nạn nhân chủ yếu là người lớn tuổi: 30% trên 70 tuổi, 50% từ 50 đến 69 tuổi, 17% từ 30 đến 49 tuổi.

Báo cáo của Ủy ban Ciase chưa được công bố, nhưng các số liệu đầu tiên được ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban đưa ra vào tháng 3 gần đây xác nhận độ tuổi của phần lớn các vụ lạm dụng tình dục. Trong số 3.000 nạn nhân được Ủy ban tiếp xúc (ước tính đến năm ngoái Ủy ban tiếp xúc 10.000 người), một nửa trong số họ cho biết đã bị tấn công tình dục trong những năm 1950 và 1960 và 18% vào những năm 1970. Điều đó có nghĩa là tổng cộng hơn 2000 nạn nhân (68%).

Dữ liệu đầu tiên này hội tụ với những dữ liệu thu thập được ở Úc, Hoa Kỳ và ngay cả ở Bỉ cho thấy mức cao nhất về số vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội là trong những năm 1950 đến 1980. Nhiều chuyên gia chia sẻ nhận định này dù không ai trong số họ có thể đề đưa ra lời giải thích thuyết phục. Bà Karlijn Demasure, cựu giám đốc Trung tâm Bảo vệ Trẻ em tại Đại học Gregorian, Rôma thừa nhận: “Trên thực tế, chúng tôi vẫn không chắc chắn điều gì có thể đã xảy ra trong những năm đó. Bà Marie-Jo Thiel, giáo sư đạo đức học tại Đại học Strasbourg, trường đại học đầu tiên ở Pháp nghiên cứu về nguồn gốc lạm dụng tình dục từ cuối những năm 1990, khẳng định: “Chúng tôi chỉ có những tia sáng chỉ dẫn nhưng không phải lời giải thích cuối cùng.”

Đào tạo kém tại chủng viện

Chỉ có thể có các giả thuyết được đưa ra để giải thích tình trạng lạm dụng phát trọng tâm của những năm 1960 và 1980. Với sự thận trọng vô hạn, và không kết luận vội vàng. Việc đưa đến một hành động lạm dụng luôn là và trên hết, là cơ chế nội tâm, cá nhân và riêng rẽ, nó được ghi lại mỗi lần trong một bối cảnh xã hội và giáo hội cụ thể. Như thế không thể loại trừ rằng các nguyên nhân bên ngoài ít nhiều đóng vai trò quyết định trong việc xảy ra các vụ lạm dụng này.

Đây là trường hợp của việc đào tạo chủng sinh. Những thiếu sót vào thời đó đã nhiều lần được các chuyên gia đưa ra. Linh mục Stéphane Joulain, nhà trị liệu tâm lý chuyên ngành lạm dụng tình dục cho biết: “Chúng tôi thấy việc bước qua hành động thường xảy ra rất nhanh sau khi rời chủng viện, chỉ trong mười năm đầu tiên. Tiến trình cổ điển hồi đó gồm ba giai đoạn chính: tiểu chủng viện, đại chủng viện và sau đó trực tiếp là chức linh mục. Linh mục Joulain nói tiếp: “Các linh mục tương lai đột nhiên thấy mình ở bên ngoài xiềng xích của chủng viện, trong một thế giới rộng mở, họ bước vào chủng viện khi còn rất nhỏ, khi vừa ra khỏi váy mẹ.” Bà Karlijn Demasure khẳng định: “Họ không có khi nào có thời gian để trở thành người trưởng thành. Họ không có quan hệ với những phụ nữ khác hoặc ngay cả với chị em của họ. Họ không phải đương đầu với những vấn đề thường xảy ra khi sống với gia đình hoặc ở trường đại học.”

Một cái nhìn khắc khổ của người giảng-xen về tình dục

Sự non nớt này của các linh mục không phải là một khám phá gần đây. Từ năm 1972 tại Hoa Kỳ, các giám mục đã nhờ nhà tâm lý học Eugene Kennedy nghiên cứu về vấn đề này, ông cho biết ước tính số lượng linh mục Mỹ chưa trưởng thành về mặt cảm xúc và tâm lý là hơn 70%... Bà Karlijn Demasure giải thích: “Khi chúng ta chưa trưởng thành, chúng ta bị thu hút bởi một người cũng ở độ tuổi chưa trưởng thành như chúng ta.”

Liên quan đến sự non nớt này của các linh mục là sự cấm kỵ tuyệt đối về tình dục của họ. Ông Michel Begny, nhà trị liệu tâm lý và là thành viên của văn phòng lắng nghe của giáo phận Meaux kể: “Họ phải chịu đựng một hình thức độc đoán để bịt miệng tình dục của họ. Ngay sau khi họ vào chủng

viện hoặc vào nhà dòng, các linh mục, các nam tu sĩ và ngay cả các nữ tu sĩ trở nên như những sinh vật vô tính. Giám mục Éric de Moulins-Beaufort, tân giám mục tổng giáo phận Reims nhắc lại: “Từ thế kỷ 19, đã có một ý tưởng được nuôi dưỡng cho rằng bộ phận sinh dục là chuyện thú tính, được con người dung nạp để đáp ứng nhu cầu sinh sản giống loài.” Khi đó các tu sĩ được xem là những người “có ơn để sống phần tinh thần của Con Người và tránh được phần thú tính.”

Cái nhìn của người giảng-xen về tình dục, xem cơ thể như kẻ thù và người tu sĩ gần như thiên thần, không phải là không gây tổn hại. Linh mục Joulain tóm tắt: “Đó là nguyên tắc của khí nén: chúng ta càng kìm, càng nén thì chúng ta càng có nguy cơ nổ tung mọi thứ. Khi không căng đáng được tình dục thì nó sẽ trở thành kẻ thù. Và vào một lúc yếu đuối hoặc dễ bị tổn thương nhỏ nhất, kẻ thù đó sẽ đâm sau lưng chúng ta.”

By phanxicovn - 03/10/2021107

famillechretienne.fr, Antoine Pasquier, 2021-09-30

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/03/1950-1980-nhung-nam-den-toi-cua-tinh-trang-lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-phap/>

V. Có 330.000 nạn nhân của các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp



Ngày thứ ba 5 tháng 10, ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) trao bản báo cáo cho giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp. THOMAS COEX / POOL / AFP

Một “cơ chế im lặng” đã cho phép có được các vụ lạm dụng hàng loạt, cũng như công cụ hóa các giáo huấn công giáo: Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp do ông Jean-Marc Sauvé điều hành tiết lộ khía cạnh u tối của Giáo hội Pháp và cuối cùng trả lời cho các câu hỏi luôn ám ảnh tâm trí mọi người.

“*Làm sáng tỏ*” 70 năm lịch sử để “hiểu” cách Giáo hội xử lý các vụ lạm dụng trong thời kỳ này, đánh giá các biện pháp mà các giám mục đã thực hiện gần đây và đưa ra các đề xuất cải cách: sứ mệnh được các giám mục Pháp giao cho Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp do ông Jean-Marc Sauvé làm chủ tịch từ tháng 11 năm 2018 đến nay đã hoàn thành.

Ngày 5 tháng 10 năm 2021, Ủy ban công khai đệ trình bản báo cáo, trước sự hiện diện của những người giao trọng trách cho Ủy ban, giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Mỹ Pháp (CEF) và nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng Nam nữ tu sĩ Pháp (Corref). Dựa trên nhiều trục phân tích (từ nghiên cứu nạn nhân đến điều tra lịch sử và xã hội học, thông qua việc thu thập lời khai và phỏng vấn các chuyên gia, các thủ phạm của các vụ tấn công), công việc của Ủy ban nêu bật tội ác đã phạm một cách có hệ thống.

Có bao nhiêu nạn nhân?

Những con số thật đáng sợ. Kể từ năm 1950 đến nay có 216.000 người đã bị các nam nữ tu sĩ Pháp tấn công tình dục trong tuổi vị thành niên của họ. Con số này sẽ là 330.000 nếu chúng ta cộng thêm các nạn nhân của các giáo dân (tinh nguyện viên hoặc nhân viên) trong các cơ quan dạy học của Giáo hội hoặc trong các phong trào thanh niên khác. Những con số “chóng mặt” được ông Jean-Marc Sauvé đưa ra khi trình bày bản báo cáo của Ủy ban Ciase. Đó là bản điều tra của Viện Y tế và Nghiên cứu Y khoa Quốc gia, Inserm, thực hiện với sự hỗ trợ của Ifop trên một mẫu gồm 28.000 người đại diện cho người dân Pháp, mà từ đó ước tính này đã được thiết lập.

Những con số này vượt quá số nạn nhân được xác định của Ủy ban Ciase, tức là 2.700 người, có nghĩa chỉ 1,25% trong số những người có liên quan. Ông Jean-Marc Sauvé cho biết các số liệu của Viện Inserm “vừa là chỉ số trừu tượng nhất... vừa đáng tin cậy nhất. Đối tượng này, những người mà chúng tôi không biết, là những người sẽ không làm tiến trình báo cho tòa án, cho giáo phận hay cho Ủy ban Ciase. Nhưng khi họ ở trong một mẫu, ẩn danh và được che giấu trong quần chúng, thì ở đây họ đồng ý lộ diện”. Theo ông “con số được xác định thông qua các tài liệu lưu trữ và các cuộc gọi lấy lời chứng là con số tối thiểu”; ước tính thống kê của Viện Inserm “đưa chúng ta đến gần sự thật hơn nhiều”, ông Sauvé giải thích khi trình bản báo cáo. Điều tra của Viện Inserm cũng giúp chúng ta so sánh thực tế bạo lực trong Giáo hội với các nơi khác: Giáo hội là nơi xảy ra bạo lực tình dục đầu tiên (sau môi trường gia đình và bạn bè), trước trường học, trại hè và các sinh hoạt thể thao, nếu chúng ta nhìn vào tỷ lệ phổ biến, nghĩa là tỷ lệ giữa số nạn nhân trong một môi trường nhất định và số người đã thường xuyên lui tới môi trường đó. Tổng cộng, 4% bạo lực tình dục ở Pháp do các tu sĩ, 6% nếu chúng ta thêm vào đây các

giáo dân làm việc trong môi trường nhà thờ. Ông Jean-Marc Sauvé lưu ý: “Ở các cơ quan xã hội hóa khác, số nạn nhân luôn thấp hơn. Cuộc khảo sát rộng lớn của Viện Inserm cũng xác nhận mức độ bạo lực tình dục trên toàn xã hội, chủ yếu diễn ra trong các môi trường gia đình, trong vòng thân thiện vì có 5,5 triệu người liên hệ, tức là 10,7% tổng số người trưởng thành hiện nay.

Các nạn nhân này là ai?

Ủy ban đưa ra chân dung trong báo cáo này gồm cả đàn ông và phụ nữ. 30% nạn nhân tiếp xúc với Ciase trên 70 tuổi và 50% từ 50 đến 69 tuổi, trong khi 17% từ 30 đến 49 tuổi. 87% sự kiện được báo cáo cho Ủy ban Ciase liên quan đến trẻ vị thành niên, những sự kiện khác ảnh hưởng đến những người trưởng thành dễ bị tổn thương và trong trường hợp này, một phần ba là các nam nữ tu sĩ hoặc các chủng sinh.

Các nạn nhân, gần 80%, là nam giới: đây là một đặc điểm của các vụ lạm dụng trong môi trường giáo hội, báo cáo cho biết, trong môi trường gia đình, đối tượng chủ yếu là trẻ em gái, đối với trường học và thể thao, tỷ lệ này là 55 -60% trẻ em gái và 40-45% trẻ em trai.

Thủ phạm là ai?

Từ nhiều tháng nay, ông Sauvé đã cho biết, đưa ra con số của những kẻ lạm dụng tình dục trong môi trường giáo hội là một nhiệm vụ khó khăn của Ủy ban. Cuối cùng họ cũng đi đến một lượng định, có từ 2.900 đến 3.200 linh mục và thủ phạm tấn công tình dục trong Giáo hội Pháp. Để thiết lập con số này, Ủy ban đã dựa vào kho lưu trữ tài liệu. So với tổng số giáo sĩ từ năm 1950 đến năm 2020 (115.500), con số này dẫn đến tỷ lệ linh mục và tu sĩ ở Pháp khoảng 2,5%. 2/3 là linh mục triều.

Như thế Pháp ít bị tác động hơn các Giáo hội lân cận: ở Đức và Mỹ có tỷ lệ 4,4% và 4,8%, ở Úc và Ai-len từ 7 đến 7,5%. Làm thế nào để giải thích vì sao số nạn nhân lại cao hơn nhiều so với các quốc gia này? Trước hết vì có rất ít ủy ban ở nước ngoài tìm hiểu để biết “những nạn nhân không biết nói” qua cuộc điều tra thống kê quốc gia về dân số chung, sau đó vì chân dung các tu sĩ tấn công dường như làm nổi bật lên hai loại: những kẻ sẵn mồi vì xung năng, chắc chắn họ sẽ thực hiện trên 100 nạn nhân; những kẻ sẵn mồi “cơ hội” được Ủy ban công nhận, dù họ khai ít nạn nhân trong các vụ này, nhưng họ thường được truyền chuyển...

Các chân dung này được thiết lập thông qua 11 cuộc phỏng vấn với các thủ phạm (mẫu lớn nhất từng thu được cho đến nay) và tham khảo ý kiến của gần 35 giám định tâm thần và điều tra nhân cách trong các hồ sơ tư pháp. Nếu các nhà nghiên cứu của Ủy ban Ciase không thể xác định được tỷ lệ giữa hai điều này, nhưng họ có thể xác định tỷ lệ của cả hai trường hợp, họ thấy ở đây các đặc điểm chung của mô hình “ấu dâm”: lời cuốn đến với các bé trai trước tuổi dậy thì; tìm kiếm một môi trường nghề nghiệp có lợi để ở gần trẻ em.

Một thành viên của Ủy ban Ciase nhận xét hôm trước ngày đưa ra bản báo cáo: “Không có chuyện trường hợp cá biệt của một con chiên ghê.” Một thành viên khác nói với báo *La Vie*: “Chúng tôi không loại trừ người tái phạm có thể có nhiều hơn chúng tôi nghĩ, như trường hợp của linh mục Bernard Preynat”. Đối với mức độ bạo lực của các sự kiện, chúng cũng bạo lực như những người không phải giáo sĩ gây ra: gần như có rất nhiều vụ cưỡng hiếp được tính đến. Bản báo cáo không ngần ngại sử dụng các từ như: sờ mó, đụng vào, đút vào, tra tấn, cưỡng bức nô lệ...

Để hiểu “phương thức hoạt động” của thủ phạm các vụ tấn công, Ủy ban đã phát triển bảy “lôgic” trong đó có bốn lôgic chiếm ưu thế: 35% là “lạm dụng ở trường học”, có nghĩa là ở các trường công giáo với tỷ lệ cao cho đến năm 1970 và giảm mạnh cho đến ngày nay; một phần ba là “lạm dụng ở giáo xứ” cũng giảm nhiều trong các thập kỷ vừa qua nhưng ít mạnh hơn; 20% là những kẻ “lạm dụng bên ngoài bức tường”, thường xảy ra trong các phong trào giới trẻ, trại tuyên úy, tĩnh tâm hay hành hương... và có biểu hiện ngày càng tăng. Một loại lạm dụng thứ tư đã thu hút sự chú ý của các nhà nghiên cứu, “lạm dụng trong môi trường gia đình”: 15% các trường hợp, cũng đang gia tăng từ năm 1950 đến nay: đó là linh mục thành viên của gia đình, hoặc bà con, hoặc một cách tượng trưng.

Trong 22 trường hợp các sự kiện đã không còn thời hiệu; trong 40 hồ sơ, các cơ quan trách nhiệm của các thủ phạm vẫn còn sống đã được cảnh báo.

Các cuộc tấn công xảy ra khi nào?

Ba giai đoạn lịch sử xuất hiện từ cuộc khảo sát của Ủy ban Ciase: từ năm 1950 đến năm 1970, từ năm 1970 đến năm 1990, và từ năm 1990 đến năm 2020. 56% nạn nhân đã bị tấn công trong thời kỳ đầu tiên, gồm 121.000 người, từ năm 1970 đến năm 1990 là 48.000 người và từ năm 1990 đến nay là 47.500 người.

Trước năm 1970, đây là thời kỳ của các tiểu chủng viện, các cơ sở giáo dục công giáo với rất nhiều trường nội trú và các linh mục ở tại chỗ. Nếu vẫn còn một số bị lạm dụng nhưng việc đóng cửa các trường nội trú đã dẫn đến việc kết thúc nhiều nơi lạm dụng. Ông Jean-Marc Sauvé nói trong cuộc họp báo: “Có một sự sụt giảm trong các vụ lạm dụng từ năm 1970. Việc này

phải được đặt trong mối liên hệ với việc giảm số lượng linh mục và tu sĩ, cũng như giảm các cơ sở của Giáo hội công giáo, nơi dấu ấn xã hội của họ đã thu hẹp trong nhiều thập kỷ. Nếu tính đến điểm này thì chúng ta thấy kể từ năm 1990, sự suy giảm vẫn chưa dừng lại... chúng ta đang ở trên một bình nguyên: chúng ta phải loại bỏ ý tưởng, bạo lực tình dục trong Giáo hội đã bị xóa bỏ và vấn đề này ở phía sau chúng ta. Nó vẫn còn.”

Ông thừa nhận, nhiều sự việc tập trung vào 30 năm qua trong thập kỷ 1990, ông nhấn mạnh đến tầm quan trọng không được quên “sự im lặng đau thương” và hành trình dài của nó có thể ảnh hưởng đến các số liệu của những giai đoạn gần đây.

Các giám mục có bao che các vụ lạm dụng?

Ủy ban cũng có nhiệm vụ đưa ra cái nhìn bên ngoài về phản ứng của thể chế đối với lạm dụng. Báo cáo cho biết: “Cho đến năm 1970, Giáo hội có hai mục tiêu: “Đề phòng tai tiếng, khoanh tay trước lỗi chứ không quan tâm đến việc làm tổn thương đến trẻ em; và duy trì chức tư tế của kẻ phạm tội, cho họ thấy họ được hết sức quan tâm. Trong bối cảnh này, trẻ em không được nói. Khi trẻ em nói, đó là tùy vào cha mẹ các em. Những người này im lặng, đôi khi họ chia sẻ với các bạn thân. Rất hiếm khi họ báo cáo cho Giáo hội, bản báo cáo cho biết: Giáo hội chỉ biết 4% nạn nhân. Sự sụp đổ của các chủng viện, ngừng thu dụng, giảm đào tạo, sự ra đi hàng loạt của các giáo sĩ: từ năm 1970 đến 1990, đó là thời gian có các cuộc khủng hoảng linh mục.

Kể từ những năm 1990 mới có nhận thức ngày càng tăng liên quan đến bạo lực tình dục. Nhưng Ủy ban Ciase lưu ý, có sự khác biệt sâu sắc giữa xã hội cũng như các thể chế dân sự, những nơi đang thay đổi thực hành của họ, và Giáo hội (các

giám mục cũng như tất cả những người phụ trách hàng giáo sĩ), chỉ phản ứng khi có sự thúc đẩy và dưới áp lực của giới truyền thông và quần chúng. Cho đến năm 2015-2016, cả xã hội dân sự và luật của Giáo hội đều không được sử dụng để đáp ứng các yêu cầu ngày càng nhiều.

Bản báo cáo nhấn mạnh, rất hiếm khi những ví dụ về “cơ cấu tội phạm” ở các nơi trong Giáo hội, nơi việc lạm dụng trẻ em được thực hiện bởi các băng nhóm được đưa ra. Ví dụ, chúng ta thấy điều này ở một vài tân cộng đồng hiếm hoi vào những năm 1990 và trước đó, tại tiểu chủng viện Chavagnes-en-Paillers ở Vendée.

Nhận xét chung đáng chú ý: “Trong 70 năm, một điểm chính phải được nhấn mạnh. Cho đến đầu những năm 2000, đó là một sự dừng dưng sâu đậm, một sự dừng dưng hoàn toàn, và thậm chí tàn nhẫn đối với các nạn nhân. Ngoài những sai sót do các thủ phạm và các nhà lãnh đạo Giáo hội đôi khi gây ra, báo cáo còn cho thấy những sai sót mang tính hệ thống trong Giáo hội. Về phía Giáo hội, phải cấp bách nhận ra và chịu trách nhiệm về các việc này.

By phanxicovn - 06/10/202176

lavie.fr, Sophie Lebrun và Félicité de Maupeou, 2021-10-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/06/co-330-000-nan-nhan-cua-cac-vu-lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-phap/>

VI. Các con số trong báo cáo lạm dụng tính dục tại Pháp là quá sức vô lý!

Hôm thứ Ba 5 tháng 10, Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tính dục trong Giáo Hội, gọi tắt theo tiếng Pháp là CIASE, đã đưa ra một báo cáo dài 500 trang, kèm theo khoảng 2,000 trang tài liệu hỗ trợ. Ủy ban ước tính có khoảng 330,000 nạn nhân, trong đó có khoảng 216,000 nạn nhân bị các linh mục lạm dụng.

Jean-Marc Sauvé, chủ tịch của ủy ban, một quan chức cấp cao của Pháp và là cựu phó chủ tịch Hội đồng Nhà nước cho biết con số cao như thế là ước tính cả các nạn nhân tiềm năng, tức là những người có thể đã bị lạm dụng nhưng không báo cáo. Nói cụ thể là như thế này, ủy ban đã xác định được 2,700 nạn nhân lạm dụng từ năm 1950 đến năm 2020 thông qua các cuộc phỏng vấn và 4,800 người khác thông qua nghiên cứu lưu trữ. “Từ đó, Ủy ban đã làm việc với một cơ quan thăm dò ý kiến và Viện Nghiên cứu Y tế và Sức khỏe Pháp để ước tính tổng số nạn nhân có tiềm năng bị các giáo sĩ lạm dụng trong khoảng thời gian từ năm 1950 đến năm 2020, ở mức 216,000. Ủy ban ước tính có khoảng 3,200 kẻ đã thực hiện những hành vi lạm dụng đó.”

Trước con số kinh khủng 330,000 nạn nhân, các giới chức trong Giáo Hội chới với, trong khi các phương tiện truyền thông thế tục bài Công Giáo nhào vào chế nhạo. Tuy nhiên, sau khi hoàn hồn, người Công Giáo đã bắt đầu thấy con số 330,000 nạn nhân là cực kỳ vô lý.

Ký giả Peter Anderson có bài viết nhan đề “French report — average Church abuser abused over 100 children?” trên tờ Sismografo.

Nguyên bản tiếng Anh có thể xem tại [đây](#). Dưới đây là bản dịch sang Việt Ngữ.

French report — average Church abuser abused over 100 children? Báo cáo của Pháp – Chả nhẽ trung bình những kẻ lạm dụng trong Giáo hội đã lạm dụng hơn 100 trẻ em à?

Peter Anderson

Báo cáo của Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội, do Giáo Hội Công Giáo ở Pháp ủy nhiệm, được trình bày vào ngày 5 tháng 10. Đây là một diễn biến gây sốc khác trong cuộc khủng hoảng lạm dụng tình dục của Giáo hội và giới truyền thông đã rầm rộ loan tin. Theo báo cáo, có khoảng từ 2,900 đến 3,200 kẻ lạm dụng trong Giáo hội ở Pháp, bao gồm chung các linh mục, nam nữ tu sĩ và giáo dân, trong giai đoạn từ năm 1950 đến năm 2020. Con số các linh mục, nam nữ tu sĩ phạm vào tội lỗi lạm dụng tình dục này từ 2.5 đến 2.8 phần trăm tổng số của các linh mục và tu sĩ ở Pháp trong khoảng thời gian này. (Xem tóm tắt chính thức của báo cáo). Tuy nhiên, con số gây sốc nhất do Ủy ban đưa ra là những kẻ này đã lạm dụng một con số ước tính lên đến khoảng 330,000 trẻ em. Đây là con số thu hút sự quan tâm lớn nhất của giới truyền thông.

Khi thực hiện một phép chia đơn giản, người ta thấy rằng điều này có nghĩa là trung bình một kẻ lạm dụng trong Giáo hội đã lạm dụng hơn 100 trẻ em. Điều này thật khó tin. Báo cáo năm 2018 do Giáo hội ở Đức ủy quyền cho thấy khoảng 1,670 giáo sĩ có liên quan đến việc lạm dụng 3,677 trẻ em. Báo cáo chi tiết từ đại bồi thẩm đoàn ở bang Pennsylvania, Hoa Kỳ đã tìm thấy hơn 300 linh mục lạm dụng tính dục và hơn 1,000 nạn nhân trẻ em được biết đến, nhưng họ tin rằng số

nạn nhân thực tế là “hàng nghìn”. Cả hai báo cáo này đều cho thấy một kẻ lạm dụng trung bình chỉ tấn công từ 2 đến 4 nạn nhân. Phải thừa nhận rằng số nạn nhân trên thực tế và tổng số kẻ lạm dụng có lẽ lớn hơn những con số thống kê đã được biết. Các báo cáo của Đức và Pennsylvania nêu rõ điều này. Tuy nhiên, nhảy một phát từ mức trung bình là 2 đến 4 nạn nhân lên hơn 100 nạn nhân xem ra không hợp lý và không thể nào biện minh được. Cho dù người ta cho rằng số kẻ lạm dụng thực tế trong Giáo Hội ở Pháp cao gấp đôi so với báo cáo đã nêu, thì điều đó vẫn có nghĩa là trung bình một kẻ lạm dụng đã tấn công 50 trẻ em – một con số quá cao để có thể tin nổi.

Các con số thống kê liên quan đến số nạn nhân trong báo cáo của Pháp được xác định bằng một cuộc khảo sát trong đó các bảng câu hỏi được gửi đến 243,601 cá nhân và 28,010 người đã hồi đáp các phiếu trả lời có thể sử dụng được. Kết quả phần trăm của các hồi đáp này sau đó đã được nhân lên theo tỷ lệ dân số chung ở Pháp.

Thật không may, các phương tiện truyền thông không đề cập đến các vấn đề như đối chiếu số lượng những kẻ lạm dụng trong Giáo hội và số nạn nhân đã được tuyên bố. Bởi vì báo cáo này do chính Giáo hội ủy quyền và vì báo cáo rất dài, đến 2,500 trang, nên người ta có thể cho rằng ước tính 330,000 trẻ em bị lạm dụng tính dục phải là con số đúng. Tôi chưa thấy bài báo nào trên các phương tiện truyền thông đặt câu hỏi về con số đó. Theo ý kiến của tôi, dường như Giáo hội ngần ngại không dám đặt câu hỏi dưới bất kỳ hình thức nào về các báo cáo như cái báo cáo này. Có lẽ, người ta lo sợ rằng việc đặt câu hỏi về một khía cạnh nào đó của báo cáo sẽ gây ấn tượng rằng Giáo hội vẫn đang trong tình trạng phủ nhận đối với cuộc khủng hoảng lạm dụng tình dục. Thay vào đó, thường chỉ có thái độ “cúi đầu nhận tội” từ phía Giáo Hội. Sự thật vẫn là điều

quan trọng, và những khẳng định chống lại Giáo hội đáng nghi vấn cần được xem xét cẩn thận.

07/10/2021

J.B. Đặng Minh An dịch

<https://giesu.net/cac-con-so-trong-bao-cao-lam-dung-tinh-duc-tai-phap-la-qua-suc-vo-ly/>

VII. Báo cáo Salvé về lạm dụng tình dục - năm câu hỏi còn đọng lại

Sau những con số gây sốc được công bố về các nạn nhân bị lạm dụng tình dục, bản báo cáo Salvé cần phải xem lại sâu xa về việc bồi thường và hoàn cảnh của các nạn nhân. Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) cung cấp các yếu tố để trả lời trong bản báo cáo dài và nhiều phụ lục của nó.

Làm thế nào để hiểu sự hoài nghi có thể nảy sinh khi trình bày bản báo cáo khắt khe của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase)? Nguy hiểm sẽ chỉ vẫn ở các con số đã được công bố. Hiểu rõ hơn về tình trạng của các nạn nhân sẽ cho phép chúng ta thực hiện các bước cần thiết để nhận biết nạn nhân và ngăn chặn hành vi xâm hại.

Sự phù hợp của các số liệu

Một số người đã nhận thấy sự căng thẳng giữa con số nạn nhân cao khủng khiếp (khoảng 216.000 người) và con số linh mục hoặc tu sĩ tấn công (từ 2.900 đến 3.200 trong số 115.000 tu sĩ kể từ năm 1950). Lý do như sau: con số thứ hai

này có được là từ lời kêu gọi làm chứng của Ủy ban Ciase (2019-2020) và các tìm tòi trong dữ liệu của các giáo phận và tòa án. Vậy mà tất cả các cuộc tấn công đều không được Giáo hội biết, cũng như không đưa đến việc mở hồ sơ.

Ủy ban Ciase chính xác nói, con số khoảng 3.000 linh mục hoặc các tu sĩ tấn công là con số “tối thiểu. Nói cách khác, không phải con số ước tính nạn nhân là con số bị phóng đại, nhưng con số những kẻ lạm dụng có thể là con số được ước lượng thấp.

Bồi thường, với tiền ở đâu?

Ủy ban nhấn mạnh, “việc bồi thường là dứt khoát nhưng không có nghĩa là buộc mỗi nạn nhân phải đòi, vì nguyên tắc này đã xúc phạm một số người trong số họ. Trên thực tế, việc bồi thường có thể mở ra triển vọng mới cho các nạn nhân”, bản báo cáo nhấn mạnh (trang 410 và tiếp theo).

Theo Ủy ban, “điều cần thiết là việc bồi thường phải tiến hành từ một cơ chế phân bổ độc lập, không phải quy trình đơn giản là “cử chỉ”, là “giúp đỡ” từ sự hào phóng đồng thuận của chính Giáo hội công giáo, qua đó có nguy cơ mình giữ vị thế ở trên các nạn nhân”.

Ủy ban công nhận đây là một hệ quả nặng, với “hậu quả tài chính đáng kể cho Giáo hội (...). Tổng số tiền trả cho nạn nhân ở một số nước: ở Bỉ 4,6 triệu âu kim từ năm 2012 đến năm 2017, ở Đức 10,3 triệu âu kim từ năm 2011 đến năm 2020, ở Hà Lan 27,8 triệu âu kim từ năm 2011 đến năm 2018 .

Với giá nào, Giáo hội cũng phải tìm ra phương tiện để trả: “Duy nhất việc bồi thường để bù đắp những thiệt hại cho các nạn nhân phải gánh chịu thuộc trách nhiệm của những kẻ

tấn công và của thể chế giáo hội. Những khó khăn liên quan đến khả năng thanh toán của các cơ sở của Giáo hội ở Pháp, về nguyên tắc, không thể hạn chế việc bồi thường cho các nạn nhân.”

Ý thức được thách thức này, trong cuộc họp khoáng đại vào mùa xuân vừa qua, các giám mục Pháp đã lập ra một tài khoản trợ giúp mà giáo dân có thể đóng góp, điều này đã làm cho Ủy ban lấy làm tiếc: “Kêu gọi giáo dân đóng góp thì khó hòa giải với tiến trình sửa chữa của việc bồi thường. Giáo dân sẽ có thể không hiểu vì lý do nào mà họ phải đóng góp vào việc bồi thường những tội ác và những hành vi phạm phạm pháp mà rất nhiều người trong số họ cảm thấy mình là nạn nhân gián tiếp.”

Các nạn nhân đa số là con trai

Nếu các cô gái trẻ cũng không thoát được hiện tượng này, thì bạo lực tình dục trên trẻ vị thành niên trong Giáo hội lại đa số là trên con trai, cũng như các vụ tấn công tình dục trong gia đình. Ủy ban cho biết: “Các bé trai chiếm 80% số nạn nhân đã phải chịu (...) bạo lực tình dục từ một tu sĩ. Nhưng tỷ lệ nạn nhân nữ dường như tăng lên theo thời gian: gần 60% trong giai đoạn kể từ năm 2010.”

Vì sao trẻ em trai từ 10 đến 13 tuổi bị tấn công nhiều hơn? “Sự chiếm ưu thế này có thể giải thích bằng ‘hiệu ứng cơ hội’ liên quan đến khả năng tiếp cận của tu sĩ với trẻ em trai nhiều hơn so với trẻ em gái, đặc biệt các em trước tuổi vị thành niên ở một thời gian dài trong các trường dành cho con trai (...). Nơi các tu sĩ, sự phát triển ham muốn tình dục bị khựng lại ở độ tuổi này và họ thường trải qua ước muốn đầu tiên cho ơn gọi của mình. Cuối cùng, cũng có thể bối cảnh này phản ánh

một tác động của việc lý tưởng hóa tuổi thơ và sự khước từ phụ nữ.” (Trang 151 và tiếp theo)

Người lớn cũng là nạn nhân

Ủy ban Ciase cũng nhận các lời chứng của những nạn nhân khi họ đã trưởng thành, thường thường trong bối cảnh đời sống tu trì: “Bạo lực tình dục mà các nữ tu phải gánh chịu là một hiện tượng vẫn còn ít được nghiên cứu, ở trong Giáo hội cũng như ở trong giới truyền thông và nghiên cứu khoa học, cho đến khi phong trào “#MeToo” (Cả tôi nữa) ra đời gần đây. Còn bạo lực tình dục do các linh mục hoặc tu sĩ trên người lớn không phải là nữ tu thì hiện nay hoàn toàn không có trong các cuộc tranh luận công khai.” Tuy nhiên, 151 người trong độ tuổi trưởng thành lúc bị lạm dụng cũng đã lên tiếng (trang 151 và tiếp theo).

Ủy ban ghi nhận: “Các hành vi thường phạm trong khuôn khổ quan hệ thiêng liêng, với cha linh hướng, linh mục giải tội, người lãnh đạo hay người sáng lập dòng hoặc một su huynh có cấp bậc cao.”

Một câu hỏi vẫn còn hiện nay

Ủy ban dự báo: “Sự phát triển của bạo lực tình dục trong 30 năm qua đã dẫn đến việc gia tăng rõ ràng từ 0,2% đến 0,4%” (trang 129). “Có vẻ như việc tiết lộ bạo lực tình dục một cách có hệ thống hơn từ những năm này đã phần nào giải thích vì sao có sự gia tăng con số các nạn nhân. Việc tố cáo ngày càng có hệ thống hơn về bạo lực tình dục dẫn đến việc tiết lộ các hành vi lạm dụng của các linh mục nhanh chóng hơn và áp đặt các biện pháp trừng phạt chống lại họ”, Ủy ban nhấn mạnh và lo lắng: “Ghi nhận này phải được ưu tiên ngay lập tức vì, sự quan trọng của kỳ hạn cần thiết để giải phóng lời, có khả năng là các nạn nhân trong những năm gần đây chưa nói.”

By phanxicovn - 12/10/202138

la-croix.com, Christophe Henning, 2021-10-10

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/12/bao-cao-sauve-ve-lam-dung-tinh-duc-nam-cau-hoi-con-dong-lai/>

VIII. Lạm dụng tình dục trong Giáo hội - Các nước đã bồi thường như thế nào?

Phong bì chung, số tiền khoán, bồi thường thay đổi với số tiền ấn định, các hình phạt tài chánh tại tòa án... Ngày thứ ba 5 tháng 10, Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) đã đưa ra bản báo cáo, báo La Croix tóm tắt các hình thức bồi thường đã được các tòa giám mục bồi thường cho các nạn nhân.

Khi kết thúc cuộc họp khoáng đại ngày 26 tháng 3, các giám mục Pháp đã đưa ra phán quyết: “Một khoản đóng góp tài chánh sẽ được trả cho mỗi nạn nhân khi họ yêu cầu để đáp ứng các chi phí cần thiết cho việc tái xây dựng, điều này ở trong giới hạn của con số được ấn định”. Các khoản tiền trả cho nạn nhân sẽ xuất từ “quỹ trợ cấp”, số tiền ban đầu là năm triệu âu kim – theo đó có thể có số tiền quyền góp của các giám mục, linh mục, phó tế, tín hữu.

Ở Âu châu và các nơi khác trên thế giới, các hệ thống tương đương đã được áp dụng, cùng với quy trình xét xử không bao gồm các trường hợp đã hết thời hiệu.

Tại Hoa Kỳ, một quy chế dành cho các giáo phận không dung thứ

Tại Hoa Kỳ, khoảng 20 giáo phận đã phải “phá sản” để có thể bồi thường cho các nạn nhân bị các linh mục lạm dụng tình dục. Các khoản bồi thường đôi khi lên đến một số tiền rất cao (theo ước tính năm 2015, tổng cộng tương đương 2,66 tỷ âu kim)

Thực sự cách hoạt động pháp lý của các nước anglo-saxon rất khác so với Pháp: các linh mục được xem là nhân viên của giáo phận, họ có thể bị tòa xử theo các thủ tục tố tụng dân sự, chịu trách nhiệm về những hành vi lạm dụng đã vi phạm. Số tiền bồi thường cao hơn này được giải thích là do một số Quốc gia đã loại bỏ giới hạn tiền bồi thường và kéo dài thời hiệu của các hành vi, vì thế dẫn đến việc tăng thêm một số trường hợp.

Song song vào đó, một số giáo phận tập hợp lại để thành lập một quỹ bồi thường độc lập ở cấp giáo tỉnh. Nhưng vào cuối thủ tục, cách này trả cho nạn nhân một số tiền nhỏ hơn nhiều, và trên nguyên tắc họ phải viện đến pháp lý.

Ở Úc, mức phạt kỷ lục là 1,5 triệu âu kim

Trong mô hình tương đương với hệ thống của Mỹ, hệ thống bồi thường ở Úc được xem là cao, đạt đến mức kỷ lục. Tháng 1 vừa qua, Tổng giám mục giáo phận Perth (Tây Úc) đã trả hơn hai triệu rưỡi đô la Úc cho một nạn nhân của một linh mục lạm dụng trong những năm 1970. Chỉ riêng giáo phận Melbourne, số tiền bồi thường đã lên đến 14 triệu đô la Úc (8,76 triệu âu kim) cho 126 nạn nhân yêu cầu bồi thường.

Đồng thời, Giáo hội công giáo Úc tham gia vào Hệ thống Bồi thường Quốc gia được thiết lập vào tháng 6 năm 2018 để tập hợp tất cả các thể chế theo đó đã có các hành vi lạm dụng tình dục trẻ em. Số tiền được trả không được vượt

quá 150.000 đô la Úc (93.000 âu kim) mỗi người, từ đó có thể khấu trừ số tiền đã trả trong các vụ lạm dụng.

Ở Canada, phong bì chung

Sau vụ bê bối lạm dụng trẻ em dân tộc bản địa trong các trường công giáo, ngày 26 tháng 9 năm 2021, Hội đồng Giám mục Canada thông báo 20 triệu âu kim sẽ được phân phát trong năm năm tới để xoa dịu nỗi đau của những người sống sót phải đối diện với “chấn thương liên tục và mang tính lịch sử” trong các trường nội trú này. Sự việc tương đối có từ lâu. Năm 1874, khoảng 150.000 trẻ em của các gia đình bản địa được đưa vào các trường công giáo. Một số các em bị ngược đãi hoặc bị lạm dụng tình dục. Trường học cuối cùng trong số các trường nội trú này đã đóng cửa vào những năm 1990.

Ở Đức, số tiền giới hạn được tăng thêm

Tháng 9 năm 2020, tại hội nghị ở Fulda, các giám mục Đức đã cải tổ hệ thống “trợ cấp công nhận” cho các nạn nhân của bạo lực tình dục. Kể từ ngày 1 tháng 1, bất kỳ ai từng bị lạm dụng trong thời thơ ấu đều có thể xin bồi thường, tùy mức độ nghiêm trọng của sự việc, nhưng tối đa là 50.000 âu kim.

Một ủy ban họp để nghiên cứu các trường hợp, nhưng đã có những lời chỉ trích do các thủ tục chậm chạp. Tháng 6 vừa qua, 142 người trong số họ đã được giải quyết trên tổng số 1.136 trường hợp. Cho đến lúc đó, các phong bì tối đa 5 000 âu kim đã được phân phát. Hiệp hội Eckiger Tisch yêu cầu số tiền lên đến 400.000 âu kim.

Tại Bỉ, gần 10 năm kinh nghiệm

Ở Bỉ, năm 2010 các nghị viên đã thành lập một Trung tâm hòa giải để tìm cách bồi thường cho các nạn nhân đã hết thời hiệu. Hệ thống này được thành lập để tồn tại trong 5 năm

và đã nhận 507 hồ sơ. Phần lớn nạn nhân chấp nhận đề nghị hòa giải, với các khoản tiền khoán, tùy theo mức độ nghiêm trọng của sự việc, là từ 2.500 đến 5.000 – 10.000 hoặc 25.000 âu kim và lên đến 7.000 âu kim cho người thân trong trường hợp nạn nhân tự tử.

Từ năm 2012, khoảng mười điểm họp đã được thành lập trong nước để xử các trường hợp lạm dụng tình dục trong quan hệ mục vụ. Theo Ủy ban Liên giáo phận về Bảo vệ Trẻ em và Thanh thiếu niên, trong tám năm, 553 đơn khiếu nại đã được đăng ký; với hơn bốn triệu âu kim tiền bồi thường.

Chỉ tính riêng năm 2020 vẫn còn 59 trường hợp được báo cáo, chủ yếu liên quan đến các dữ kiện cũ mà thủ phạm không còn sống. Một nửa số trường hợp dẫn đến việc thu xếp tài chính từ 1.000 âu kim đến 25.000 âu kim. Mười một hồ sơ đã được gửi đến tòa, các hồ sơ này chưa hết thời hiệu và các thủ phạm vẫn còn sống.

Ở Thụy Sĩ, 140 trường hợp đã được xử lý

Kể từ năm 2016 khi quỹ bồi thường được thành lập ở Thụy Sĩ, một ủy ban đặc biệt chịu trách nhiệm theo dõi các vụ lạm dụng đã chi trả cho 140 nạn nhân, lên đến 20.000 quan Thụy Sĩ (tương đương với 18.200 âu kim) cho các trường hợp được cho là “nặng nhất”.

Quỹ được các giáo phận, các dòng, các tổ chức giáo hội tỉnh bang cung cấp. Kể từ ngày 1 tháng 7 năm 2021, quỹ được gia hạn thêm. Và cũng bắt đầu từ ngày này, số tiền được trả không còn chỉ phụ thuộc vào mức độ nghiêm trọng của sự việc mà còn tùy thuộc thực tế của hậu quả (y tế, gia đình, nghề nghiệp và xã hội) của những vụ tấn công.

By phanxicovn - 07/10/202164

la-croix.com, Jean-Baptiste Francois, 2021-10-06

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/07/lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-cac-nuoc-da-boi-thuong-nhu-the-nao/>

IX. Năm con số quan trọng của báo cáo Ciase về lạm dụng tình dục trong Giáo hội công giáo

Dựa trên một cuộc thăm dò được *Viện Y tế và Nghiên cứu Y khoa Quốc gia Inserm* thực hiện, báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (*Ciase*, còn được gọi là báo cáo Sauvé vì do ông Jean-Marc Sauvé là chủ tịch Ủy ban) ước tính có 216.000 người đã là nạn nhân của các vụ lạm dụng tình dục của các giáo sĩ trong 70 năm qua. Trong cùng khoảng thời gian này có khoảng 3.000 linh mục là những kẻ sẵn mỗi tình dục.



Ngày thứ ba 5 tháng 10-2021, ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp trao bản báo cáo cho giám mục giám mục Eric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp và nữ

tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng các tu sĩ nam nữ Pháp.

Ba năm trước, các giám mục công giáo Pháp đã yêu cầu ông Jean-Marc Sauvé, 72 tuổi, cựu phó chủ tịch Hội đồng Nhà nước, chủ trì một ủy ban nghiên cứu về lạm dụng tình dục của hàng giáo sĩ trên trẻ vị thành niên. Các giám mục yêu cầu ông giúp họ hiểu mức độ của hiện tượng này trong khoảng thời gian từ năm 1950 đến năm 2020, nguyên nhân chính của các vụ này cũng như đưa ra các khuyến nghị để những vụ bê bối này không còn xảy ra nữa, những vụ lạm dụng mà Giáo hội mới chỉ bắt đầu công khai thừa nhận và đấu tranh chống lại chỉ vào khoảng những năm 2000. Ủy ban này được gọi là Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase), được Giáo hội Pháp tài trợ ba triệu âu kim.

Ủy ban gồm 20 chuyên gia cấp cao trong nhiều lãnh vực (tâm thần học, xã hội học, lịch sử, y học, luật) và ông Jean-Marc Sauvé điều phối công việc, ngày thứ ba 5 tháng 10, ông đã chính thức giao bản báo cáo cho giám mục Eric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp và nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng các tu sĩ nam nữ Pháp (COREF), tổng hợp 500 trang, với 1.500 trang phụ lục.



Hồ sơ lưu trữ của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp

Trên thế giới, chỉ có các Giáo hội công giáo các nước Hoa Kỳ, Ai-len, Đức, Úc và Hà Lan đã thực hiện loại điều tra này. Nhưng ở Pháp, việc công bố báo cáo này được coi là một thời điểm lịch sử vừa để giải quyết cuộc khủng hoảng đã gây khó khăn cho Giáo hội công giáo trong nhiều thập kỷ, vừa vì đây là lần đầu tiên đề cập đến vấn đề lạm dụng tình dục trong môi trường gia đình mà còn cả trong xã hội trên quy mô lớn, một chủ đề vẫn còn cấm kỵ trong xã hội Pháp.

Bản báo cáo ở cấp độ quan trọng cao này đáng để nghiên cứu chi tiết, cụ thể là về nguyên nhân của hiện tượng này, về nỗi đau đè nặng trên suốt cuộc đời của các nạn nhân, về các kỹ thuật cấm nói (omerta) được thế chế công giáo thực hiện từ lâu, nhưng từ đây năm con số quan trọng phải giữ trong đầu về thực trạng lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp.

216.000 nạn nhân bị các giáo sĩ lạm dụng tình dục trong 70 năm

Ít nhất đây là đánh giá được Viện Inserm làm cho Ủy ban Ciase trên cơ sở một cuộc khảo sát do IFOP thực hiện với mẫu là 28.000 người. Theo nghiên cứu này, các nạn nhân là trẻ vị thành niên và bị các tu sĩ công giáo lạm dụng. Nghiên cứu ở tầm quốc gia của Viện Inserm cũng ước tính có 5 triệu rưỡi người ở Pháp là nạn nhân của lạm dụng tình dục trước khi họ đến tuổi trưởng thành. Như thế trung bình từ năm 1950 đến năm 2020, bạo lực tình dục trong Giáo hội Pháp chiếm 4% tổng số của các vụ lạm dụng trong xã hội Pháp. Bên cạnh nghiên cứu này của Viện Inserm, dựa trên một cuộc thăm dò, ủy ban Ciase đã có thể nghe 243 nạn nhân, xử lý 2.819 thư của

những người kê lại những hành vi sai trái mà họ phải chịu và từ đó tiến hành một cuộc khảo sát các nạn nhân trên cơ sở 1.628 trường hợp cụ thể. Trong Giáo hội, 80% nạn nhân là trẻ em trai và 20% là trẻ em gái. Trong khi ngoài xã hội, 75% nạn nhân là trẻ em gái và 25% là trẻ em trai.

Một nửa số vụ lạm dụng tình dục diễn ra trong gia đình

Viện Inserm đã nghiên cứu về hiện tượng xâm hại tình dục trong các môi trường sống. Môi trường gia đình và trong vòng bạn bè chiếm khoảng 50% nạn nhân là trẻ vị thành niên bị tấn công tình dục. Nhưng nếu so sánh số nạn nhân vị thành niên trong giới giáo sĩ với các giới khác trong xã hội như ở các trường công lập ngoại trú, các trại hè, thể thao... thì tỷ lệ các vụ lạm dụng trong Giáo hội cao gấp đôi. Đây là tỷ lệ vượt trội: với 100 người thường xuyên lui tới một môi trường xác định, có 0,82% tuyên bố mình bị lạm dụng tình dục trong môi trường giáo hội, 0,36% trong các trại hè, 0,34% ở các trường công lập (không kể các trường nội trú), 0,28% trong lãnh vực thể thao và 0,17% trong các sinh hoạt văn hóa. Dữ liệu này được tính trong 70 năm, từ năm 1950 đến năm 2020. Có vẻ như tỷ lệ này phổ biến nơi các linh mục so với các môi trường giáo dục khác, những môi trường này đã giảm trong giai đoạn nêu trên, gần với các thể loại khác, khoảng 0,30% kể từ những năm 1980.

Trong 70 năm, có khoảng 3.000 linh mục là những kẻ săn mồi tình dục

Sự trùng hợp giữa các nguồn khác nhau đã giúp Ủy ban Ciase ước tính được số lượng các linh mục săn mồi vào khoảng 3000 linh mục. Con số này bao gồm trong phạm vi từ 2.900 đến 3.900 linh mục trong hơn 70 năm nghiên cứu. Có nghĩa là một tỷ lệ giao động trong khoảng 2,5% đến 2,8% của các linh mục đang tại chức, 115.500 tu sĩ. Nhưng ở đây một lần nữa,

nghiên cứu này bao gồm ba phân tử thế kỷ và con số này là trung bình trong giai đoạn này. Để so sánh – điều này không có trong nghiên cứu và chỉ để cung cấp thông tin vì dữ liệu không cùng bản chất – số trường hợp linh mục lạm dụng trẻ vị thành niên từ năm 2018 đến năm 2020 do hội đồng giám mục công bố là 35 trường hợp mỗi năm trong số hơn 13.000 linh mục tại chức. Điều này đưa tỷ lệ phần trăm hiện nay là 0,26%. Con số này thấp hơn năm lần so với mức trung bình của những năm 1950-2020.

Các linh mục săn mồi ở Pháp ít hơn so với những nơi khác

So sánh số lượng linh mục tấn công tình dục trẻ vị thành niên với các nghiên cứu tương tự được thực hiện ở nước ngoài cho thấy Pháp có tỷ lệ linh mục lạm dụng tình dục thấp nhất. Con số này là từ 2,5% đến 2,8% ở Pháp. Tỷ lệ này ở Đức là 4,4%, ở Hoa Kỳ là 4,8%, ở Úc là 7% và ở Ai-len là 7,5%. Nhưng mỗi nghiên cứu loại này được làm theo các phương pháp khác nhau, vì vậy cần cẩn thận với những giải thích này.

Các trường hợp giảm nhưng ổn định trong 30 năm

Ủy ban đã chia bảy mươi năm nghiên cứu thành ba giai đoạn. Dường như phần lớn các vụ lạm dụng trong Giáo hội là, 56%, xảy ra từ năm 1950 đến năm 1970; 22% từ năm 1970 đến 1990; và 22% từ năm 1990 đến năm 2020. Một sự ổn định đáng được nghiên cứu và giải thích thêm. Có vẻ như tỷ lệ lạm dụng trong Giáo hội so với lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên trong xã hội đã giảm đáng kể. Tỷ lệ này là 8% từ năm 1950 đến năm 1970, 2,5% từ năm 1970 đến năm 1990, và 2% từ năm 1990 đến năm 2020.

By phanxicovn - 06/10/2021100

lefigaro.fr, Jean-Marie Guénois, 2021-10-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/06/nam-con-so-quan-trong-cua-bao-cao-ciase-ve-lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-cong-giao/>

X. Sáu con số cần giữ lại trong bản báo cáo về lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp



Ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp, Ciase, ngày 5 tháng 10 năm 2021.

Việc Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội (Ciase) công bố bản báo cáo ngày thứ ba 5 tháng 10 về các vụ lạm dụng tình dục xảy ra trong Giáo hội Pháp kể từ năm 1950 giúp chúng ta có thể đánh giá mức độ của hiện tượng này. Dưới đây là sáu con số cần ghi nhớ.

1. Số nạn nhân

Số nạn nhân dưới tuổi vị thành niên bị các linh mục, phó tế, nam và nữ tu sĩ lạm dụng là 216.000 nạn nhân từ năm 1950 đến năm 2020.

Nếu tính cả giáo dân làm việc trong Giáo hội (nhân viên các trường công giáo, các trường nội trú, giáo lý viên, các

người điều hành các phong trào thanh niên công giáo, v.v.) thì con số nạn nhân có thể lên đến 330.000 người trong toàn thời kỳ.

2. Chân dung các nạn nhân

Khi nghiên cứu hồ sơ trong các kho dữ liệu khác nhau, bản báo cáo cho thấy độ tuổi trung bình của nạn nhân là 12,5 tuổi với trẻ vị thành niên và 27 tuổi với người lớn dễ bị tổn thương. Khi bị hành hung còn nhỏ, 80% nạn nhân là con trai. Điều này ngược lại trong xã hội, nạn nhân của lạm dụng tình dục vị thành niên chủ yếu là trẻ em gái. Ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban Ciase nêu rõ trong phần trình bày báo cáo rằng “các linh mục tiếp xúc nhiều với nam học sinh, đặc biệt trong môi trường học đường” có thể làm sáng tỏ xu hướng này trong Giáo hội. Bạo lực tình dục của các linh mục và nam tu sĩ ở các nơi khác “ít có cơ hội, thời điểm nhưng rõ ràng kéo dài nhiều hơn” so với hành vi vi phạm của những người khác.

3. Linh mục và tu sĩ sẵn môi

Ủy ban ước tính có từ 2.900 đến 3.200 linh mục và nam tu sĩ đã lạm dụng trẻ vị thành niên hoặc người lớn dễ bị tổn thương trong khoảng thời gian từ năm 1950 đến nay. Họ lạm dụng khoảng 216.000 trẻ vị thành niên. Vì thế họ chịu trách nhiệm cho 65,4% các cuộc vụ tấn công trong Giáo hội.

4. Giáo dân sẵn môi

Giáo dân, nam giới hoặc phụ nữ làm việc trong cơ sở giáo dục công giáo hoặc ở các trường nội trú công giáo hoặc được ủy thác để phục vụ Giáo hội là nguồn gốc của 34,6% các cuộc tấn công, tức là hơn một phần ba các cuộc tấn công tình dục.

5. Tỷ lệ phổ biến

Tỷ lệ phổ biến là tỷ lệ giữa số nạn nhân trong một môi trường và số người thường xuyên lui tới môi trường này, thì tỷ lệ này đáng kể trong Giáo hội công giáo. Sau vòng gia đình, những người lạ, vòng bạn bè thì Giáo hội công giáo là môi trường mà tỷ lệ bạo lực tình dục xảy ra cao nhất, với tỷ lệ phổ biến là 0,82%. Như thế là trước trường học, các trại hè, các sinh hoạt thể thao. Tuy nhiên, cần lưu ý tỷ lệ lạm dụng tình dục trên trẻ vị thành niên trong Giáo hội được tính trong hơn 70 năm, nghĩa là từ năm 1950 đến năm 2020. Tỷ lệ này đã giảm dần qua các năm và kể từ những năm 1980 là 0,30%.

6. Sự tiến triển của hiện tượng

Trong 70 năm, số vụ lạm dụng trong Giáo hội đã giảm xuống. Giai đoạn 1950-1970 trùng với cao điểm của bạo lực tình dục được thống kê, 121.000 nạn nhân được ghi nhận hoặc 56% số vụ lạm dụng. Từ năm 1970 đến 1990, số nạn nhân giảm xuống còn 48.000 người. Kể từ năm 1990, số vụ bạo lực tình dục trong Giáo hội vẫn tiếp tục. Tỷ lệ phổ biến đã giảm từ những năm 1950 nhưng hiện đang ở mức cao. Theo ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban, “chúng ta phải loại bỏ ý nghĩ cho rằng bạo lực tình dục trong Giáo hội công giáo đã bị xóa bỏ hoàn toàn”.

By phanxicovn - 08/10/202115

fr.aleteia.org, Lauriane Vofo Kana, 2021-10-06

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/08/sau-con-so-can-giu-lai-trong-ban-bao-cao-ve-lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-phap/>

XI. Những điểm cần ghi nhớ từ báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp

Phân tích của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) vừa công bố báo cáo ngày thứ ba 5 tháng 10 sau gần ba năm điều tra. Sau chẩn đoán nghiêm khắc về một hiện tượng “khổng lồ (...) được làm một cách có hệ thống”, Ủy ban kêu gọi Giáo hội nhìn nhận trách nhiệm thể chế của mình.

Dựa trên một cuộc thăm dò của Viện Y tế và Nghiên cứu Y khoa Quốc gia Inserm thực hiện, trong Giáo hội Pháp ước tính có 216.000 người đã là nạn nhân của các vụ lạm dụng tình dục của các giáo sĩ trong 70 năm qua. Trong cùng khoảng thời gian này có khoảng 3.000 linh mục là những kẻ sẵn môi tình dục.

Giáo hội, nơi xã hội hóa bị ảnh hưởng nặng nề nhất bởi lạm dụng

Những con số này là đáng kể, nhưng chúng cũng phải được đặt trong bối cảnh chung về bạo lực tình dục ở Pháp. Theo nghiên cứu này, các nạn nhân là trẻ vị thành niên bị các tu sĩ công giáo lạm dụng. Nghiên cứu ở tầm quốc gia của Viện Inserm ước tính có 5 triệu rưỡi người ở Pháp là nạn nhân của lạm dụng tình dục trước khi họ đến tuổi trưởng thành. Như thế trung bình từ năm 1950 đến năm 2020, bạo lực tình dục trong Giáo hội Pháp chiếm 4% tổng số của các vụ lạm dụng trong xã hội Pháp. Bên cạnh nghiên cứu này của Viện Inserm, dựa trên một cuộc thăm dò, ủy ban Ciase đã nghe 243 nạn nhân, xử lý 2.819 thư của những người kể lại những hành vi sai trái mà họ phải chịu và từ đó tiến hành một cuộc khảo sát các nạn nhân trên cơ sở 1.628 trường hợp cụ thể. Trong Giáo hội, 80% nạn

nhân là trẻ em trai và 20% là trẻ em gái. Trong khi ngoài xã hội, 75% nạn nhân là trẻ em gái và 25% là trẻ em trai.

Các nguyên nhân

Như đã được Hội đồng Giám mục và các bề trên dòng lớn ở Pháp ủy thác, Ủy ban Ciase đặt các vụ lạm dụng trên một bình diện rộng, phân tích thái độ của Giáo hội qua ba thời kỳ.

Từ “sợ tai tiếng” đến rụt rè tiếp xúc với các nạn nhân

Từ năm 1950 đến năm 1970, thời kỳ mà phần lớn các vụ lạm dụng ước tính có 121.000 vụ đã xảy ra, nói lên nỗi sợ hãi về tai tiếng đã chiếm ưu thế trong mối quan tâm “cứu” các linh mục lạm dụng. Số phận các nạn nhân bị che lấp, họ bị xin giữ im lặng. Từ năm 1970 đến năm 1990, một giai đoạn “quay về tế nhị phải được tương đối hóa”, vấn đề bạo lực tình dục phải “ở hàng thứ yếu.” Giáo hội lúc đó chỉ quan tâm đến khủng hoảng ơn gọi.

Cuối cùng, từ những năm 1990, khi đó Giáo hội mới bắt đầu để ý đến các nạn nhân nhưng các vụ việc phần lớn vẫn chỉ xử lý trong nội bộ. Phải chờ đến những năm 2010, các nạn nhân mới được công nhận, cùng với việc báo chí nói đến phải báo cho công lý và phải có các biện pháp trừng phạt theo giáo luật. Cùng một lúc, các vụ lạm dụng ít nhất được hồi sinh và được duy trì ở một mức đáng kể. Ủy ban tóm tắt giai đoạn này là “che giấu, tương đối hóa, thậm chí từ chối và chỉ mới được công nhận rất gần đây, thực sự là từ năm 2015 mới nhận rõ, nhưng không đồng đều, tùy giáo phận và tùy từng dòng”.

Đối với Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp, lạm dụng trong Giáo hội thực sự là một hiện tượng có hệ thống. “Không phải bạo lực được tổ chức hoặc được thể chế công nhận” nhưng Giáo hội “rõ ràng không

biết cách ngăn chặn bạo lực này, cũng không chỉ đơn giản là nhìn thấy, lại còn không kiên quyết xử lý với một mức độ đúng đắn cần thiết.”

Các khiếm khuyết trong giáo luật

Ủy ban đã cẩn thận không đặt câu hỏi trực tiếp về giáo điều công giáo, một cách để tránh kích động sự phản đối kịch liệt sẽ ngăn cản việc tiếp nhận các khuyến nghị của Ủy ban. Tuy nhiên, Ủy ban cho rằng nhiệm vụ của họ là phải “đào gốc rễ” của hiện tượng và đặc biệt đưa ra những thiếu sót của giáo luật mà từ đó đã làm cho các nạn nhân không có tiếng nói, không có mặt.

Bên cạnh các thiếu sót này, các chuyên gia của Ủy ban Ciase đặt câu hỏi về những sai lệch của giáo điều công giáo, trong số những sai lệch khác có sự sai lệch khi thánh hóa quá mức hình ảnh linh mục, đánh giá quá cao đời sống độc thân, lệch lạc trong khái niệm vâng lời và diễn giải Kinh thánh sai. Ủy ban cũng không quên điểm cấm kỵ quá mức về tình dục.

Các khuyến nghị

Xem xét các biện pháp mà Giáo hội Pháp thực hiện từ những năm 2000, Ủy ban Ciase thừa nhận kể từ những năm 2000 mới có “thực chất” nhưng “tổng thể là không đủ, thường là quá trễ, được thực hiện chỉ để phản ứng với các sự kiện hoặc áp dụng sai”.

Ủy ban đưa ra 45 khuyến nghị, không được xem như để “lật qua một trang” nhưng là để sửa chữa, tái tạo các nạn nhân, nâng cấp giáo luật trong lĩnh vực luật hình sự, cũng như việc quản trị, đào tạo hoặc phòng ngừa.

Ủy ban nêu lên, cho đến bây giờ Giáo hội Pháp đã tránh làm như vậy, Ủy ban kêu gọi Giáo hội đảm nhận “trách nhiệm vừa có tính cách cá nhân vừa có tính cách hệ thống”, nói cách khác là công nhận trách nhiệm của mình như một tổ chức. Trên thực tế, Giáo hội Pháp phải chịu trách nhiệm về quá khứ: đã không nhìn thấy những tín hiệu yếu kém, đã không thể xử phạt hoặc ngăn chặn. Điều này bao gồm, trong số những chuyện khác, một lời xin tha thứ, tưởng niệm các nạn nhân và các biện pháp tượng trưng khác.

Ngày nay, giáo sĩ lạm dụng hoặc giám mục không báo cáo việc lạm dụng đều bị lên án. Đối với Ủy ban Ciase, trách nhiệm không chỉ liên quan đến các lỗi cá nhân đã phạm mà còn “lỗi của người, do mỗi ràng buộc pháp lý hiện có giữa linh mục tác giả tội phạm và giám mục giáo phận của mình.”

Theo thời hiệu, Ủy ban không chủ trương kéo dài thời hạn, nhưng đặt ưu tiên cho con đường công lý, gọi là phục hồi và các thiết bị cho phép xác lập sự thật bất kể các sự kiện đã xảy ra từ lâu.

Giáo hội mắc nợ các nạn nhân

Chỉ khi đó mới có thể đặt vấn đề về việc bồi thường. Theo Ủy ban Ciase, trong tương lai, rất có thể luật pháp Pháp sẽ xem lại việc một thể chế có các vụ lạm dụng xảy ra phải nhận phần trách nhiệm sửa chữa và bồi thường cho các nạn nhân. Giáo hội Pháp, đã “sai lầm khi nghĩ rằng mình không chịu bất kỳ trách nhiệm nào mà lẽ ra mình phải chịu”, họ phải xem lại vấn đề này.

Ủy ban nêu rõ trong các khuyến nghị: không có chuyện chỉ một giúp đỡ đơn giản để tái tạo vì Giáo hội có một món nợ đối với các nạn nhân. Bồi thường tài chính phải được cá nhân

hóa – không phỏng chừng – và theo thiệt hại đã bị. Việc bồi thường phải giao cho một cơ quan độc lập bên ngoài Giáo hội, tiền từ quỹ tài trợ do hội đồng giám mục công bố vào tháng 3, từ di sản của những kẻ lạm dụng và từ các tổ chức giáo hội... nhưng không được kêu gọi tín hữu đóng góp, Ủy ban xác định rõ, “điều này không nhất quán với quá trình công nhận trách nhiệm của Giáo hội như một tổ chức”.

Về quản trị, Ủy ban chỉ trích sự tập trung quyền lực thứ trật và chính quyền trong tay giám mục, thách thức Giáo hội về sự cần thiết phải tách quyền lực và kêu gọi có thêm sự hiện diện của giáo dân, đặc biệt của phụ nữ trong các cơ quan ra quyết định.

Đặt vấn đề về bí mật của phép giải tội

Bí mật của phép giải tội là điểm duy nhất mà Ủy ban Ciase ra khỏi học thuyết công giáo, trong lãnh vực chính xác là bạo lực tình dục đối với trẻ vị thành niên. Bí mật này không thể “vi phạm nghĩa vụ do Bộ luật Hình sự quy định và tuân theo nghĩa vụ của quyền thiêng liêng tự nhiên là bảo vệ tính mạng và nhân phẩm con người, báo cáo với các cơ quan tư pháp và các ban quản trị trong trường hợp bạo lực tình dục đối với trẻ vị thành niên hoặc người dễ bị tổn thương”. Nói cách khác, Giáo hội phải cho phép một linh mục mà một nạn nhân thú nhận hành vi lạm dụng được khai báo trước công lý.

By phanxicovn - 06/10/202160

la-croix.com, Celine Hoyeau, 2021-10-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/06/nhung-diem-can-ghi-nho-tu-bao-cao-cua-uy-ban-doc-lap-ve-cac-vu-lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-phap/>

XII. Jean-Marc Sauvé, “Chúng tôi đã chạm trán với bí ẩn của cái ác”



Phỏng vấn Cựu phó chủ tịch Hội đồng Nhà nước Jean-Marc Sauvé, người được các giám mục và bề trên các dòng ở Pháp ủy thác để lãnh đạo ủy ban độc lập chịu trách nhiệm làm sáng tỏ các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) vào năm 2018.

Ông đến gặp chúng tôi trên tay cầm quyển *Tân cẩm nang Văn minh kitô giáo*, (Nouveau manuel de civilité chrétienne). Một tập sách xưa có từ năm 1913 của người cha vợ, và như thế ông “ông không xa lạ gì với chủ đề của chúng tôi về bạo lực tình dục trên thế giới trong Giáo hội công giáo”. Rồi ông đọc một vài đoạn chọn lọc về “tính cách thiêng liêng” của linh mục, linh mục phải được “tôn kính trong mọi hoàn cảnh”. Ngày 13 tháng 11 năm 2018, ông được các giám mục và bề trên các dòng ở Pháp giao nhiệm vụ đứng đầu *Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp*, còn được gọi là Ủy ban Sauvé (ủy ban lấy tên ông), ông là người đã làm việc trong gần ba năm, với bàn tay của một bậc thầy, một ủy ban làm việc độc lập có nhiệm vụ làm sáng tỏ các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội kể từ năm 1950.

Ai có thể nghĩ một nhân vật cao cấp của nước Pháp, cựu phó chủ tịch Hội đồng Nhà nước, với vóc dáng cao như tổng

thống De Gaulle, lại bị chấn động trước các lời chứng của các nạn nhân mà ông thu thập trong hàng chục giờ ngồi nghe? Với một lòng nhiệt thành không ai có thể nghi ngờ, chỉ một quyết tâm của một người công giáo trung thành “phục vụ Giáo hội”, ông đã đặt vào đó tất cả sức nặng của mình trong công việc mà sự nghiêm túc và hành trình nhân bản là chính.

Báo La Croix L’Hebdo: Trong ba năm, ông đã làm việc về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội theo yêu cầu của các giám mục và các nhà dòng. Ông nghĩ báo cáo này sẽ được đón nhận như thế nào?

Ông Jean-Marc Sauvé: Báo cáo này sẽ là một cú sốc cho người công giáo. Cú sốc này sẽ vượt ngoài tầm mức các tín hữu, vì nó phản ánh bạo lực tình dục xảy ra trong Giáo hội cũng như trong toàn xã hội. Ngoài ra, ủy ban ý thức khá trễ rằng, sự nhạy cảm đối với vấn đề ấu dâm đã rất khác nhau ngay trong cùng Giáo hội. Các giám mục đương đầu với chủ đề bạo lực tình dục từ năm 2000 và nhất là từ năm 2016. Chúng tôi nhận ra các linh mục ít can dự, dù họ tiếp xúc với tín hữu. Một số giáo dân nghĩ rằng chúng ta đã nói đủ về chủ đề này và bây giờ phải qua chuyện khác, một số cho rằng phải đi đến tận cùng của sự việc. Nói tóm lại, sẽ có các giáo xứ bị sốc khi khám phá một thực tại cổ xưa, bị che giấu và bị đánh giá rất thấp.

Chúng ta đi lại từ đầu. Ngày 13 tháng 11 năm 2018, ông được chỉ định đứng đầu Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase). Điều gì làm cho ông nhận trách vụ này?

Tháng 9 năm 2018, khi Giáo hội công giáo Đức công bố bản báo cáo do các sử gia làm việc trên các tài liệu với các giáo phận Đức, tôi nói với vợ tôi: “Bây giờ Giáo hội công giáo Pháp không thể không thành lập một ủy ban và em sẽ thấy, họ sẽ nhờ

anh.” Tuy nhiên khi linh mục Olivier Ribadeau-Dumas gọi tôi sau buổi họp Khoáng đại của Hội đồng Giám mục Pháp năm 2018 để đề nghị tôi đảm nhận trọng trách này, tôi đã rất do dự. Chung quanh gia đình tôi không mấy sốt sắng, một số người lưỡng lự trước khối lượng công việc khổng lồ, một số khác nghĩ đây là một thử thách đặc biệt khó khăn.

Làm làm sao một nhân vật cấp cao như ông lại đắm mình vào thế giới tôn giáo này?

Đúng, tôi là người công giáo giữ đạo, từng là tập sinh Dòng Tên. Nếu tôi có lui tới tòa giám mục Paris và có biết chủ tịch Hội đồng Giám mục khi tôi còn là Tổng thư ký Chính phủ vào thời *Ngày Thế Giới Trẻ*, hoặc khi tôi làm Phó Chủ tịch Hội đồng Nhà nước, nhưng trên thực tế, tôi hoàn toàn không biết gì về bộ máy của Giáo hội. Có một kiểu xã hội hóa riêng của Giáo hội và một mối quan hệ với xã hội dân sự mà tôi không hề biết.

Khi tôi đến gặp quý vị ở báo *La Croix* tháng 12 năm 2018, quý vị đã nói với tôi: “Ông sẽ làm công việc này, người ta sẽ cảm ơn ông, nhưng đồng thời người ta cũng sẽ không cảm ơn ông.” Tôi đã nói *đồng ý* với đề nghị đưa ra cho tôi, với suy nghĩ, Giáo hội đang tham gia vào một công việc can đảm và chưa từng có. Không phải để che đậy mọi thứ mà để lộ ra. Rõ ràng, tôi đã hiểu rõ hơn trong những năm qua về sự đúng đắn của linh cảm của quý vị.

Khi bắt đầu làm, ông nói: “Làm xong, chúng tôi sẽ không thoát nạn.” Và bây giờ?

Đúng vậy. Chúng tôi đã quyết tâm để các nạn nhân vào trọng tâm công việc. Chúng tôi nghĩ hiểu biết của họ về các bạo lực tình dục là duy nhất. Vì thế lời nói của họ là kim chỉ nam cho báo cáo của chúng tôi. Dựa trên ghi nhận, chẩn đoán,

cách họ thoát ra. Họ là nạn nhân, họ trở thành nhân chứng và diễn viên của sự thật. Tất cả những điều này đã không được hình thành trước một cách rõ ràng, chúng tôi chỉ phát hiện ra trên đường đi.

Không có gì có thể thực hiện được nếu không có sự giúp đỡ của các nạn nhân. Nếu tấm chăn im lặng đã bao trùm tội ác hàng chục năm nay cuối cùng cũng nứt ra và tan tành, nếu nó làm dấy lên làn sóng bàng hoàng và ủng hộ trong dư luận, thì chúng ta đã nợ họ. Đối với những người đã vượt qua đau khổ, sức nặng của sự im lặng, đôi khi sức nặng của tương hợp, dù xã hội chúng ta đang sống ủng hộ quyền tự do ngôn luận thì quyền này trong những năm 1950 là hoàn toàn không có.

Điều gì khó khăn nhất với ông?

Đó là gặp các nạn nhân. Lượng định sức tàn phá của những gì đã xảy ra. Nhận thức được sức nặng của sự thật và tính nhân bản chúng ta cảm nhận qua các phân tích lịch sử và xã hội học. Đối với nhiều nạn nhân bạo lực tình dục, họ mang những hậu quả rất nặng nề về đời sống tình cảm, gia đình, tình dục, xã hội và nghề nghiệp. Một phần tư số nạn nhân có cuộc sống gần như bình thường mà không bị thương tích đặc biệt nào, nhưng ba phần tư vẫn bị tác động cho đến ngày nay. Phần nửa vẫn còn cảm thấy đau hoặc rất đau. Đó là những thực tế xã hội và tâm lý mà bề ngoài có vẻ trừu tượng. Nhưng khi những người này ở trước mặt bạn, thì đó là một chuyện khác.

Ông ở trong số những người đã dự nhiều buổi nghe các nạn nhân nói...

Trong những chuyến đi đến các vùng, có một số cuộc gặp cực kỳ khó khăn. Hơn 80% nạn nhân là nam giới. Trong một thị trấn, trong hai ngày, tôi đã gặp 5 người, may mắn là tôi đi cùng với một đồng nghiệp có kinh nghiệm lắng nghe hơn

tôi. Năm người đàn ông với năm câu chuyện hoàn toàn khác nhau, từ người ngoài bốn mươi đến người ngoài bảy mươi. Đến một lúc đang kể chuyện, giọng nói của họ vỡ ra. Những giây phút thất thần đau đớn và trang nghiêm. Trong mỗi trường hợp, chúng tôi đã chạm vào những điều quá nhạy cảm, quá sâu đậm. Khi, một linh mục hiệp dâm lặp đi lặp lại trên năm trong mười anh em trong cùng một gia đình – cuối cùng linh mục bị án 16 năm tù cấm cố -, giám mục cùng linh mục tổng đại diện đích thân đến gặp cha mẹ, nhân danh Giáo hội xin các con họ rút đơn khiếu nại, họ là những nông dân chân chất, những tín hữu sốt sắng ở miền Tây nước Pháp... Đó là câu chuyện của Giáo hội chúng ta. Và nó đã xảy ra vào những năm 1990, chứ không phải ở những năm 1950!

Cảm xúc của ông như thế nào?

Phẫn nộ, nổi loạn, rõ ràng là như vậy. Nhưng có lẽ xáo động nhiều hơn. Chúng tôi vô cùng xúc động. Không có câu chuyện nào giống câu chuyện nào... Có khi tôi đến một buổi làm chứng và tự nghĩ: “Đây là ngày cuối cùng của tuần, chắc sẽ dễ dàng hơn.” Dĩ nhiên phải thừa nhận đây là một chuyện tởm lợm, nhưng xét về những gì chúng ta có thể nhìn thấy và nghe thấy, nó sẽ không gay go như vậy. Rồi chúng tôi cũng phải chịu đựng... Đó là một phụ nữ, một cô gái vị thành niên vào thời đó. Ai cũng có những mong manh của mình, ai cũng có những lúc dễ bị tổn thương, nhưng chúng ta sẽ không trách một người dễ bị tổn thương vì họ không thể cự lại sự tấn công của một linh mục! Vì vậy, chúng tôi đã gặp nhau vào một chiều thứ sáu và nói với nhau: chúng ta đang làm gì vậy? Làm sao người này sẽ sống cuối tuần này? Chúng tôi mang một trách nhiệm nặng nề.

Chính ông cũng đã cần được hỗ trợ về mặt tâm lý, ông có lường trước điều này không?

(Thở dài) Không, chúng tôi đã không lường trước được điều này. Tôi biết sẽ rất khó khăn, nhưng tôi không nghĩ khó khăn đến mức như vậy. Câu hỏi đặt ra là: làm thế nào để đón nhận sự thật, nỗi đau, nỗi thống khổ này, mà không bị nó cuốn đi, là người chứ không phải chỉ là chuyên gia? Có những chuyên gia quen với hoàn cảnh này hơn tôi, nhưng chung chung, đối với đa số người nghe, chúng tôi đã không chuẩn bị. Chúng tôi cần giám sát, cần tháp tùng để đứng vững.

Nhưng cũng không nên chỉ nói về mình. Trước hết công việc làm chúng rất đau lòng với nạn nhân: một số khó đồng ý gặp chúng tôi, một số khác bỏ cuộc sau khi nói đồng ý, nhiều người khó tâm sự, rồi họ đọc lại và gởi lời chứng của họ. Mọi cuộc gặp, các nạn nhân đều phải sống lại những gì đã xảy ra cho họ, cùng với nỗi đau và các chấn thương của họ. Chúng tôi đã nhận ra khó khăn lớn lao trong việc làm chứng. Tôi nghĩ lúc đó có nhiều người muốn tiến hành thủ tục, nhưng họ không thể làm được, điều này vượt quá sức của họ.

Sau những chuyện này, người ta còn tin vào con người, còn tin vào Chúa không?

Câu hỏi cơ bản mà tôi tự đặt cho tôi và các tín hữu phải đối đầu với chính mình, đó là biết Chúa ở đâu trong những chuyện này. Chúa ở đâu? Nơi những người mặc áo linh mục đã làm những chuyện bạo lực như vậy, nếu không nhân danh Chúa, hay ít nhất là chứng cứ ngoại phạm của mình, đã mang hình ảnh của chính Chúa Kitô, *ipse Christus*, và rồi dùng nó để thực hiện xung năng của mình? Tôi nghĩ câu trả lời là rõ ràng. Chúa đã vắng mặt một cách thảm hại trong những cảnh này, nơi mà tên của Ngài đã được nêu ra thường xuyên. Hay đúng hơn, nếu Ngài có mặt ở đó, và Ngài phải có mặt ở đây, khiêm nhường và đau khổ, nơi những bé trai, bé gái, nếu không nhục hình thì cũng bị ngược đãi, bị tổn thương gần như bị tử đạo.

Câu trả lời không thể ở nơi khác. Chúng tôi đã phải đối đầu với bí ẩn của cái ác, một cái ác len lỏi vào tận trái tim của những gì thiêng liêng nhất – cuộc sống của một đứa trẻ – và họ mắc áo thừa tác viên cứu rỗi. Đó đích thực là những cảnh nguy trang chúng ta chứng kiến đằng xa: họ cười nhạo công việc của Chúa.

Tất cả chúng tôi đều cảm thấy một gánh nặng tình cảm sâu sắc, chúng tôi bị xáo trộn, mất phẩm cách, phẫn nộ. Sau khi làm công việc này, chúng tôi vừa cảm thấy đã thay đổi và chắc chắn cảm thấy lo hơn, sợ không đúng tâm cao của lòng tin tưởng đặt vào chúng tôi. Kinh nghiệm này vừa rất mài mòn, vừa dễ trầy xước, đồng thời có lẽ đó là những gì tôi tìm kiếm. Rồi cuối cùng khi nào chúng ta cũng tìm được ý nghĩa sâu đậm cho những gì chúng ta thiết thân. Về khía cạnh này, tôi cực kỳ ấn tượng về khả năng tái tạo của tôi, *đổi những gì cần phải đổi, mutatis mutandis*, những điều mà cha mẹ tôi đã làm trong đời sống đạo và xã hội của họ. Ngoại trừ tôi làm điều này sau họ ba mươi năm, trong một vị thế và bối cảnh văn hóa xã hội hoàn toàn khác. Nhưng trên thực tế, la bàn của tôi chính xác là như vậy. Để phục vụ Giáo hội. Và để phục vụ cả người anh em của mình và tất cả những gì là chung của chúng ta. Điều này dẫn đến những con đường khá bất ngờ...

Với ông, Giáo hội vẫn không phải là một thể chế không tốt, nhưng là một cái gì đó sâu đậm hơn nhiều...

Đúng, sâu đậm hơn nhiều. Chắc chắn tôi đã sống với một hình ảnh, dù sao đi nữa cũng là hình ảnh một Giáo hội được lý tưởng hóa, một hình ảnh ấn tượng mạnh. Giáo hội đã sai lầm nghiêm trọng trong một thời gian dài với các vụ ấu dâm. Đồng thời, những thất bại nghiêm trọng của thể chế không làm tôi đặt lại vấn đề về đức tin. Nó làm sống động các nguồn sinh động khác như lời Chúa, các bí tích và cầu nguyện.

Về mức độ nghiêm trọng của lạm dụng tình dục, Giáo hội đã không tụt hậu khi xã hội đã thay đổi?

Không. Sự đảo ngược đã bắt đầu trong những năm 1990. Giáo dục quốc gia đã tiến đến không khoan nhượng năm 1998. Giáo hội công giáo thay đổi năm 2000. Không có sự chậm trễ nào, ngoại trừ ở trường công lập, khoảng cách của các mối quan hệ giữa các cá nhân với nhau đã làm cho phần mềm diễn ra khá nhanh chóng. Về phần Giáo hội, vì mỗi quan hệ giữa giám mục và linh mục của họ, mọi thứ tiến triển khó khăn hơn. Giám mục được xem là người cha của các linh mục của mình, nhưng cũng là người được đặt để thực thi công lý, quan tòa và cũng là người có trách nhiệm trong việc thực thi bản án... Ngoài ra giám mục còn mang ý chí cứu kẻ có tội, tha thứ tội lỗi và làm chứng cho lòng thương xót Chúa, nên đã dè dặt nặng và có tác động tiêu cực trong việc xử lý hồ sơ này. Thần học về cứu rỗi đã gây khó khăn nhiều cho Giáo hội trong lập luận lô-gích theo tính cách dân sự, đó là sự cần thiết của việc khen thưởng, xử phạt và ngược lại là tố cáo, với một tiến trình của lòng thương xót và cứu rỗi. Đến nỗi, trong các sự việc, Giáo Hội không biết cách áp dụng tân giáo điều bị ngưng năm 2000 đối với các linh mục đã bị phát hiện. Với một sự quay lại cực kỳ dữ dội sau khi bị kìm nén sau đó...

Ông đã giữ các chức vụ cao nhất Nhà nước, ông có nghĩ Giáo hội công giáo có nhiều trường hợp lạm dụng hơn các thể chế khác không?

Không có thể chế nào không có và vô sự trong các vụ lạm dụng trên các trẻ vị thành niên. Môi trường đầu tiên là gia đình. Ủy ban chúng tôi cho thấy, sau gia đình và vòng thân thuộc bạn bè, Giáo hội là môi trường mà cho đến nay, tỷ lệ bạo lực tình dục cao nhất. Trong toàn bộ giai đoạn nghiên cứu (1950-2020), nạn nhân của bạo lực tình dục do các linh mục, tu sĩ nam nữ chiếm 4% tổng số nạn nhân bạo lực tình dục. Các

con số có vẻ không quá nhiều, nhưng các giá trị tuyệt đối, như chúng ta có thể ước tính, thật đáng kinh ngạc: con số ước tính là khoảng 216.000 người. Một nhận xét đau lòng khác: bạo lực tình dục trong Giáo hội công giáo không hề biến mất và chúng tôi cũng lưu ý, sau khi giảm mạnh từ năm 1970 đến năm 1990, các vụ lạm dụng đã không còn tăng kể từ đầu những năm 1990. Vấn đề này không thuộc quá khứ.

Về mặt chất lượng, các biện pháp Giáo hội thực hiện là khá đáng kể. Nhưng các đáp ứng liên quan đến tội ác đã gây ra, nói chung là không đủ, trễ hoặc chỉ được đưa ra để phản ứng với sự kiện, và áp dụng không đồng đều. Các khuyến nghị của chúng tôi bao gồm tất cả các điểm có thể góp phần vào việc điều trị hiệu quả hơn và xóa bỏ tận gốc mảnh đất của các vụ lạm dụng. Chúng bao gồm từ việc chào đón và lắng nghe nạn nhân đến việc cải cách giáo luật hình sự. Đây là một vấn đề lớn. Các nguyên tắc của một phiên tòa công bằng, như các tòa án tối cao của tất cả các quốc gia và Tòa án Nhân quyền Châu Âu tuân thủ, thì ở đây không được quyền viện dẫn và các nạn nhân phần lớn vắng mặt trong quá trình tố tụng! Tôi đã đưa ra ví dụ về một phụ nữ bị tòa án giáo hội yêu cầu giám định tâm thần – thực tế là dựa trên uy tín của bà – nhưng bà không được quyền tham dự vụ án. Bà nhận tiền bồi thường, nhưng không biết về bản án. Bà kháng cáo đến Rôma, họ chỉ định cho bà một luật sư nhưng luật sư không nói được tiếng Pháp...

Làm thế nào Giáo hội có thể sửa chữa?

Đầu tiên chúng ta phải nhận ra trách nhiệm của Giáo hội trước tội ác đã phạm phải: Giáo hội không thể nương tay sau những vụ lạm dụng cá nhân của những con chiên ghe. Điều này không đứng vững. Ủy ban chúng tôi không phủ nhận những gì Giáo hội đã quyết định và đã thực hiện kể từ năm 2000. Nhưng các nạn nhân cũng phải được Giáo hội hiểu, họ bị tổn thương

sâu đậm, họ cũng bị tác động và phần nộ. Một nạn nhân nói với chúng tôi: “Chúng tôi muốn thấy các giám mục phần nộ chứ không phải chỉ thấy các giám mục thương xót.” Vượt ngoài các chữ, Giáo hội phải có thể nói mình chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra. Xác quyết của chúng tôi rất rõ ràng: không có một tổ chức tội phạm nào, ngoại trừ ở những nơi rất hiếm. Trong tiểu chủng viện này, tiểu chủng viện kia, trong cộng đoàn này cộng đoàn kia, có thể có nhưng rất giới hạn. Mặt khác, Giáo hội đã không biết nhìn thấy, nghe, bắt được những tín hiệu dù rất nhỏ và vì thế Giáo hội không biết làm thế nào để có những biện pháp đúng đắn và phù hợp, ngay cả trong bối cảnh của từng thời điểm. Giáo hội kín đáo thuyên chuyển linh mục. Và Giáo hội cũng không biết phòng ngừa các hành vi xâm hại tình dục với một quyết tâm mạnh mẽ cần thiết.

Nói một cách chính xác, trong xã hội của chúng ta, khi chúng ta phạm lỗi, chúng ta phải trả giá cho các lỗi lầm của mình. Nếu chúng ta phạm lỗi hình sự, chúng ta phải ra tòa tiểu hình hoặc tòa đại hình, nếu chúng ta phạm lỗi dân sự, chúng ta phải ra tòa hình sự. Nếu chúng ta biết một linh mục ấu dâm, chúng ta không để linh mục này tiếp xúc với các em bé và nếu làm vậy, giám mục hoặc bề trên có thể bị truy tố. Nhưng vượt ngoài các lỗi, chắc chắn bộ luật dân sự của chúng ta quy định trách nhiệm pháp lý. Một trách nhiệm với tha nhân. Đó là trách nhiệm của người có trách nhiệm với người dưới tay mình, của chủ với nhân viên. Chúng tôi đã thảo luận rất lâu với các chuyên gia pháp lý về các hệ quả của luật này. Và kết luận của chúng tôi, rất có thể dù không có lỗi nào, một giám mục hoặc một bề trên dòng phải chịu trách nhiệm về những thiệt hại do một linh mục hoặc một tu sĩ dưới quyền của mình gây ra. Đây chắc chắn không phải là ý kiến của tất cả mọi người trong Giáo hội. Người ta cũng đã nói với chúng tôi một giám mục không có thẩm quyền trên linh mục của mình... Tôi đã phải nhắc lại,

ngày chịu chức, tân linh mục hứa vâng lời giám mục của mình và những người kế vị ngài.

Vì lý do pháp lý này, nhưng cũng vì lý do đạo đức hiển nhiên, Giáo hội cần phải thừa nhận trách nhiệm của mình trong quá khứ, ngay cả không có lỗi của những người đại diện của mình. Ngày nay Giáo hội cũng không còn có thể nói mình không biết, dù Giáo hội chưa bao giờ biết tất cả. Giáo hội phải nhận trách nhiệm của mình trong thảm kịch mang tính hệ thống này. Do vị trí của Giáo hội trong xã hội, của thông điệp của mình, của sự không hợp pháp triệt để những gì đã xảy ra trong hàng ngũ của mình, điều cốt yếu là Giáo hội phải dấn thân...

Dù vậy các giám mục nói họ chịu trách nhiệm cho tương lai, chứ không cho quá khứ...

Sau những gì đã xảy ra, chúng ta không thể có tương lai chung mà không có công việc của sự thật, của tha thứ và hòa giải. Chỉ khi nào làm xong quá trình này thì vấn đề bồi thường mới có thể đặt ra. Ủy ban nói về bồi thường và sửa chữa lại chứ không nói đến đóng góp tài chính hoặc cứu trợ. Theo Ủy ban, Giáo hội phải trả hết nợ. Đây là một khác biệt lớn với phân kết luận của cuộc họp thượng đỉnh vào mùa xuân của Hội đồng Giám mục, đã nói đến việc đóng góp tài chánh để giúp các nạn nhân tái xây dựng. Giáo hội sẵn sàng đóng góp vào việc tái xây dựng con người, nhưng loại bỏ mọi thừa nhận trách nhiệm của mình với quá khứ. Tuy nhiên, theo Ủy ban, khi nhận trách nhiệm thì phải đi từ lô-gic cứu trợ sang lô-gic mang nợ. Các nạn nhân có quyền đòi nợ. Phải đi đòi, ngay bây giờ!

Làm thế nào mà đạo công giáo có những lệch lạc như vậy?

Chúng tôi đã đào sâu gốc rễ các vụ lạm dụng, chúng tôi đã nghiên cứu các vấn đề thần học, luân lý tình dục, giáo hội

học và quản trị. Chúng tôi không nói, cũng không ngụ ý nói giáo điều, giáo lý hoặc giáo huấn của Giáo hội là gốc rễ của lạm dụng. Những gì chúng tôi nói, là đã có những sai lệch và biến chất về thẩm quyền linh mục, về việc tháp tùng thiêng liêng, về đức vâng lời, về bí tích giải tội, về các đặc sủng, về đời sống độc thân và về các Sách Thánh. Những lệch lạc này đã làm thuận lợi cho các lạm dụng.

Chúng tôi cũng đặt vấn đề về sự cấm kỵ tình dục. Việc tích tụ các điều cấm trong lãnh vực này làm tổn hại đến cuộc chiến hữu hiệu chống lại những tội ác nghiêm trọng nhất và đạo đức tình dục của Giáo hội công giáo, dẫn đến một hình thức san bằng các thiếu sót của khiết tịnh, gần như để chung cùng một chỗ cho các ứng xử có bản chất cơ bản khác hẳn nhau: chẳng hạn các quan hệ tình dục ngoài hôn nhân giữa những người cùng đồng thuận, thủ dâm và gần như hiếp dâm! Đạo lý này cũng hoàn toàn bỏ qua những thiệt hại có thể gây ra sự toàn vẹn liên chính, về thể lý cũng như tâm lý con người. Trên thực tế, nó tập trung vào vật chất tính của hành vi và liên kết bất kỳ hành vi thiếu sót khiết tịnh nào vào điều răn thứ sáu (“Chớ làm sự dâm dục”). Nhưng sau khi gặp các nạn nhân, xác quyết của Ủy ban rằng bạo lực tình dục là một hành động giết người, như thế là vi phạm đến điều răn thứ năm “Chớ giết người.”

Chúng tôi nói rất rõ, bậc sống độc thân của linh mục – hay lời khấn khiết tịnh của tu sĩ – không thể, tự chính nó được xem là nguyên nhân của các vụ lạm dụng, nhưng đó là một hình thức định giá quá cao hoặc anh hùng hóa đời sống độc thân, xem đó có thể là mảnh đất lạm dụng, và không phải ai cũng có khả năng đảm đương đời sống độc thân. Theo chúng tôi, dường như giáo dân nói chung và phụ nữ nói riêng phải

tham gia nhiều hơn vào các cơ quan ra quyết định của Giáo hội.

Ông có bị cảm dỗ buông hết mọi chuyện không?

Không. Đã nhiều lần tôi như bị nổ tung, tôi đã rất đau lòng khi nghe, khi khám phá, nhưng tôi chưa bao giờ muốn dừng lại. Tôi chỉ có một phẩm chất duy nhất và một khuyết điểm rất lớn là tôi không biết giả vờ và đặc biệt, tôi không biết giả vờ làm việc. Vì thế tôi đi đến tận cùng công việc. Các giám mục nên cẩn thận khi nhờ tôi. (Cười.)

Ông sẽ làm gì bây giờ?

Sấn sóc tôi. Và nghỉ ngơi... Tôi sẽ có mặt nhiều hơn trong những tổ chức tôi chủ trì và chắc chắn tôi sẽ làm công việc mà tôi muốn bắt đầu vào tháng 10 tháng 11 năm 2018, đó là biết viết và biết dạy.

By phanxicovn - 10/10/2021 51

la-croix.com, Céline Hoyeau và Isabelle de Gaulmyn,
2021-10-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/10/jean-marc-sauve-chung-toi-da-cham-tran-voi-bi-an-cua-cai-ac/>

XIII. Lạm dụng tình dục trong Giáo hội, các số liệu của báo cáo Ciase có đáng tin cậy không?

Trong những ngày gần đây, một số người công giáo đặt vấn đề các dữ liệu không chối cãi được của Ủy ban Ciase (Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (còn được gọi là báo cáo Ciase hay báo cáo Sauvé, tên của

người điều hành Ủy ban, ông Jean-Marie Sauvé) có đáng tin cậy không.

Báo cáo Sauvé ước tính vào khoảng 216.000 người đã từng là nạn nhân của bạo lực tình dục do một linh mục hay một tu sĩ trong khoảng thời gian từ năm 1950 đến năm 2020, và ở mức 330.000 người từng bị tấn công tình dục do một người có liên quan đến Giáo hội công giáo lạm dụng.

Phép ngoại suy có được từ cuộc khảo sát của Viện Ý kiến Quần chúng Pháp (Ifop) được thực hiện dưới sự chỉ đạo của Viện Y tế và Nghiên cứu Y khoa Quốc gia Inserm năm 2020, đã nhanh chóng được chuyển thành những công thức rút gọn của truyền thông và công luận cho 216.000 nạn nhân “chưa được nhận danh”. Và vì thế dấy lên một số chỉ trích và nghi vấn nơi một số người công giáo và trên các mạng xã hội. Đặc biệt là vì các nguồn khác được Ủy ban Ciase sử dụng đưa ra số liệu thấp hơn đáng kể: lời kêu gọi làm chứng đưa ra tháng 6 năm 2019 cho phép ủy ban xác định 2.738 nạn nhân; và công việc điều tra trong dữ liệu lưu trữ (của Giáo hội, của pháp luật và của các phương tiện truyền thông) đã giúp đếm được con số 4.800.

Chính xác thì khoảng cách hơn 200.000 người này là bao nhiêu? Đây có phải là những “nạn nhân ma” không? Những con số này có bị thổi phồng không?

Đâu là phương pháp luận của các cuộc khảo sát mà Ủy ban Ciase dựa trên?

Báo cáo rất rõ ràng, trước tiên, rất khó để so sánh các loại nguồn khác nhau. Nói như vậy, có nghĩa cuộc khảo sát của Viện Inserm đáp ứng các tiêu chuẩn khoa học được dùng trong loại nghiên cứu này. Đây là một cuộc khảo sát dân số chung được thực hiện qua Internet trong hai tháng (từ ngày 25 tháng

11 năm 2020 đến ngày 28 tháng 1 năm 2021) với mẫu là 28.010 người Pháp trưởng thành. Nghiên cứu này do Viện Ifop thực hiện dưới sự chỉ đạo của Viện Inserm đã sử dụng phương pháp hạn ngạch, tức là mẫu được lấy ra để trở thành tiêu biểu nhất cho dân số Pháp: về giới tính, độ tuổi, các loại xã hội-nghề nghiệp, khu vực, v.v.

Trước khi thăm dò nhóm những người tham gia cuộc điều tra về khả năng bị ngược đãi trong thời thơ ấu, Viện Ifop hỏi họ nơi xã hội hóa của họ trong tuổi thơ ấu: họ có học trường công giáo, tham gia các phong trào thanh niên công giáo, có vào một nhóm hướng đạo nào không? Và nếu có thì những nơi này là của công giáo, giáo dân, tin lành, do thái hay hồi giáo v.v. Câu hỏi đầu tiên này sau đó giúp xác định được số lượng nạn nhân trong số những người đã lui tới môi trường Giáo hội công giáo trong tuổi thơ. Theo Ủy ban Ciase, 1,2% những người lui tới Giáo hội công giáo trong tuổi thơ đã bị lạm dụng ở đó, trong đó có 0,82% nạn nhân bị một linh mục hay một tu sĩ lạm dụng.

Phép ngoại suy có đáng tin cậy không?

Trong số 28.010 người được Viện Inserm phỏng vấn, 2.438 người cho biết họ từng bị lạm dụng khi còn nhỏ. Và trong số những người này, 110 người đàn ông và 8 phụ nữ cho biết họ là nạn nhân trong Giáo hội công giáo. Liệu phép ngoại suy được thực hiện trên 118 người này, dẫn đến ước tính khoảng 216.000 nạn nhân của Giáo hội trong số 51 triệu người trưởng thành ở Pháp, có đáng tin cậy không?

Bà Alice Debauche, nhà xã hội học tại Đại học Strasbourg đã nghiên cứu về vấn đề bạo lực tình dục trong nhiều năm, bà cho biết, đối với cuộc khảo sát này, Viện Inserm dựa trên một mẫu 28.010 người Pháp trưởng thành đại diện cho

dân số, rất lớn so với các mẫu trung bình của các cuộc thăm dò ý kiến thường được thiết lập trên một mẫu 1.000 người”.

Nhà xã hội học cho biết: “Nếu so sánh với các cuộc khảo sát khác trong dân số nói chung, trên một mẫu lớn như vậy, thì chúng ta thấy kết quả gần gần tương tự về bạo lực tình dục trong dân số Pháp, điều này khẳng định chất lượng khảo sát của Viện Inserm”, bà đã tham gia cuộc khảo sát rộng lớn về nhân khẩu xã hội học được thực hiện năm 2015 ở Pháp về “Bạo lực và quan hệ giới” (Virage) của Viện Nghiên cứu Quốc gia Nhân khẩu học Ined. Bà nêu rõ, một cách tổng quát hơn, đối với loại khảo sát này, chúng tôi không nói rằng những gì chúng tôi nhận được là thực tế chính xác nhưng là một hình ảnh gần với thực tế.

Ngoài ra, báo cáo cũng đã cẩn thận đặt những ước tính này trong khoảng tin cậy của họ: do đó xác suất 95% số nạn nhân của các linh mục và tu sĩ là từ 165.000 đến 270.000, và số nạn nhân có liên quan đến Giáo hội trong khoảng giữa 265,000 và 396,000.

Mặt khác, các kết quả thu được từ cuộc điều tra của Viện Inserm rất giống với kết quả được báo cáo Deetman công bố ở Hà Lan – được đặt theo tên của người điều hành Wit Deetman, được Ủy ban Ciase điều trần tháng 4 năm 2019. Bản báo cáo Deetman công bố năm 2011, nghiên cứu này của Hà Lan là duy nhất, cùng với nghiên cứu của Ủy ban Ciase của Pháp, đưa ra ước tính về số lượng nạn nhân dựa trên một cuộc khảo sát dân số chung (các ủy ban nước ngoài khác làm việc trên các tài liệu lưu trữ). Ủy ban Deetman đã phân tích bạo lực tình dục ở Hà Lan từ năm 1945 đến năm 2010, sử dụng bảng câu hỏi trực tuyến được thực hiện trên 35.000 người trưởng thành trên 40 tuổi. Theo báo cáo này, 1,7% dân số Hà Lan nói

chung, trên 40 tuổi, bị một người có liên quan đến Giáo hội công giáo lạm dụng trước 18 tuổi.

Đâu là khác biệt với một cuộc thăm dò dư luận?

Nghiên cứu của Viện Inserm đáng tin cậy hơn một cuộc thăm dò ý kiến đơn giản vì các câu hỏi không phải về một ý kiến, nhưng trên các sự kiện. Cuộc khảo sát hỏi những người được thăm dò câu hỏi thứ 11, liệu họ đã từng bị bất kỳ một hành vi lạm dụng tình dục nào trong thời thơ ấu và nhiều câu hỏi sau đó, bản chất của hành vi lạm dụng này là gì, kê ra một số lựa chọn có thể xảy ra – chạm vào vùng kín của bạn, các sờ mó khác, bằng miệng, thâm nhập hoặc cố gắng thâm nhập (hậu môn hoặc âm đạo), phô bày tình dục, có hoặc không có thủ dâm, lời nói, tin nhắn hoặc ảnh có tính chất tình dục / khiêu dâm, những cách khác hoặc “không muốn trả lời”.

Đâu là độ tin cậy của những cuộc điều tra trực tuyến? Theo các nhà thăm dò, so với điện thoại, các câu hỏi đặt qua Internet đảm bảo hơn trong việc người được hỏi nói về các chủ đề nhạy cảm như bạo lực tình dục.

Làm thế nào để đảm bảo tính trung thực của người trả lời?

Không có kiểm chứng nào được làm, luôn có thể có câu trả lời sai. Tuy nhiên, theo các nhà thăm dò, những người làm việc theo phương pháp luận cho các cuộc điều tra bằng bảng câu hỏi các vụ lạm dụng ở Pháp từ những năm 1950 thì tỷ lệ bịa chuyện rất thấp. Ngoài ra, theo nhà xã hội học Alice Debauche, trên chủ đề tế nhị là bạo lực tình dục, nguy cơ báo cáo thiếu (trả lời không trong khi đương sự bị lạm dụng thời thơ ấu) lớn hơn nhiều so với báo cáo quá mức. Dù cuộc điều tra là ẩn danh, nhưng không phải tất cả các nạn nhân đều có thể

nói, một số không thể hoặc không muốn quay lại với những vụ lạm dụng họ đã sống.

Một số người trên mạng xã hội đặt vấn đề về thiện ý của những người được hỏi, nhưng những người này không biết về chủ đề này trước khi họ đồng ý trả lời. Do đó, không thể nói những người này muốn làm hại Giáo hội công giáo.

Làm thế nào Ủy ban Ciase thu được số người lạm dụng?

Theo số liệu của Ủy ban Ciase, những con số này có từ kho lưu trữ và từ thông tin của các lời khai, số lượng những kẻ lạm dụng trong số các linh mục, các tu sĩ nằm trong phạm vi “tối thiểu” từ 2.900 đến 3.200. Điều này sẽ tương ứng với tỷ lệ 2,5 đến 2,8% số linh mục và tu sĩ từ năm 1950 đến bây giờ (khoảng 115.000). Nếu chúng ta so sánh số thủ phạm này với con số ước tính là 216.000 nạn nhân, chúng ta sẽ có một số lượng nạn nhân trên mỗi kẻ lạm dụng rất cao – từ 67 đến 74. Điều này có khả thi không?

Trong số các thủ phạm lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên, chúng ta phân biệt các hồ sơ, một số là những người tái phạm nhiều lần, trong một số trường hợp, họ đã có thể lạm dụng trên cả trăm nạn nhân, và những kẻ tấn công có thể lạm dụng trên một hoặc hai nạn nhân, khi có dịp, đôi khi vào những lúc họ bị trầm cảm hoặc qua một giai đoạn trống rỗng trong cuộc đời họ. Báo cáo Ciase không đưa ra tỷ lệ giữa các chân dung khác nhau. Một số nghiên cứu ở nước ngoài cho biết số nạn nhân trung bình của mỗi kẻ tấn công trong Giáo hội là 25, những nghiên cứu khác còn vượt xa hơn. Nếu chúng ta lấy ví dụ một linh mục giám thị trong một trường nội trú công giáo ở phương Tây, người mà theo lời khai của một nạn nhân, “tất cả các em lớp sáu đều đi qua”, người này làm việc từ năm 1955

đến năm 1977, thì số trẻ em bị lạm dụng nhanh chóng tăng lên vài trăm.

Thực tế vẫn là khi xem xét tỷ lệ cao hơn ở các quốc gia khác – từ 4,4% đến 7,5% những kẻ lạm dụng giữa các linh mục và tu sĩ – có nhiều khả năng nhiều kẻ tấn công không bao giờ biết được danh tính hoặc đê mê được. Trong một số trường hợp, kẻ tấn công không được báo cáo cho Giáo hội – chỉ 4% nạn nhân tiết lộ với một người trong Giáo hội – trong những trường hợp khác, báo cáo không dẫn đến việc mở hồ sơ. Trong một số trường hợp khác, hồ sơ này có thể đã bị hủy.

Việc phủ nhận bạo lực tình dục có phổ biến không?

Mặc dù số lượng nạn nhân tương ứng với phạm vi ước tính thấp hơn của Viện Inserm, chúng ta cũng sẽ có tối thiểu 150.000 nạn nhân trong hơn 70 năm. Chúng ta luôn có thể lập luận một con số như vậy sẽ không cao như những gì được các phương tiện truyền thông nói, nhưng con số này cũng đã là rất lớn. Mặt khác, chúng ta dễ dàng hiểu, một số người không thoải mái với những con số này trong khi trong hậu trường của Hội đồng Giám mục Pháp, theo một người thân cận với hồ sơ, “chúng tôi mong chờ ít hơn nhiều so với 2.700 nạn nhân được có danh tính nhờ lời kêu gọi làm chứng”!

Theo bà Alice Debauche, những nghi ngờ bày tỏ qua các kết quả này, nói rộng hơn, xuất phát từ sự việc “các luận cứ khoa học thường xuyên bị đặt vấn đề, thậm chí nhiều hơn khi chủ đề liên quan đến các câu hỏi mật thiết hoặc về danh tính. Việc phủ nhận các bạo lực tình dục là khá phổ biến. Chúng ta thực sự không muốn tin vào những con số khổng lồ như vậy vì điều đó có nghĩa là chúng ta biết chính mình là nạn nhân.”

la-croix.com, Celine Hoyeau, 2021-10-15

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/19/lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-cac-so-lieu-cua-bao-cao-ciase-co-dang-tin-cay-khong/>

XIV. Lạm dụng tình dục, một Giáo hội không có tiếng nói

Sau khi công bố báo cáo của Ủy ban Sauvé (Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp, Ciase,) chúng ta không nên ở trong tình trạng quá cảm xúc, cũng như ăn năn hối tiếc, không mang lại một hiệu quả to lớn nào. Nếu bản báo cáo nói đến một hiện tượng “hệ thống” thì đó là do toàn bộ cơ cấu của Giáo hội can dự vào. Bài xã luận của bà Isabelle de Gaulmyn, tổng biên tập báo *La Croix*.

Đây là bản báo cáo quá đau khổ. Đau khổ của 153 nạn nhân làm chứng trước Ủy ban. Đau khổ của 6.475 lời chứng, đau khổ của tất cả những người mà cuối cùng đã bị một linh mục hay một nam tu sĩ lạm dụng mà không nói được gì. Ủy ban ước tính, kể từ năm 1950 có 216.000 nạn nhân. Và vì sự đau khổ này được đặt ở trọng tâm nên đây là bản báo cáo có một chất lượng hiếm có. Các nạn nhân tham gia vào việc soạn thảo, họ được lắng nghe, được hiểu, được tham vấn. Trong tiến trình của một tiến trình mang tinh thần phúc âm, những người yếu đuối nhất, bị hủy hoại nhất, bị thiếu thốn nhất đều ở trọng tâm suy tư của Ủy ban.

Công trình khổng lồ này cho thấy một sự thật lạnh lùng, đó là một tổ chức đã không biết bảo vệ trẻ con, thậm chí còn ít bảo vệ hơn các thể chế khác của nước Pháp,

Bản báo cáo nói lên, một thể chế mà nạn ấu dâm không chỉ là hành động của một vài “con chiên ghẻ cá biệt” như các giám mục thường khăng định (như thể tội phạm có thể là một con cừu!), nhưng đã trở thành một hiện tượng lớn, làm nảy sinh một hệ thống cấm nói và bảo vệ, cho đến vài năm gần đây, hệ thống thứ trật đối với nạn nhân là “thờ ơ hoàn toàn, thậm chí là tàn nhẫn.”

Nhưng chúng ta phải kiểm lại cảm xúc mà bản báo cáo này đã tạo ra rất nhiều. Chúng ta cũng không nên có thái độ ăn năn hối tiếc không đem lại một hệ quả lớn lao nào. Chắc chắn, Giáo hội công giáo đã làm rất nhiều để hiểu rõ các nạn nhân hơn, để xác định những kẻ săn mồi, để báo cáo sự việc. Bảo đảm rằng kẻ từ nay mọi tấn công sẽ bị đưa ra tòa.

Nhưng điều đó vẫn chưa đủ. Nếu báo cáo nói về một hiện tượng “hệ thống”, thì đó là vì toàn bộ cấu trúc của Giáo hội liên hệ vào: vai trò của giám mục và sự nhầm lẫn quyền hạn của họ; địa vị của linh mục và thẩm quyền không tương ứng của họ; luân lý tình dục, những ngõ cụt và những cấm kỵ của nó, giáo luật và thiếu sự xét xử công bằng, rộng hơn là địa vị của các giáo dân, đặc biệt là phụ nữ trong các cơ quan đưa ra quyết định.

Giáo hội không có lựa chọn. Bởi vì không phải chỉ có các tín hữu, chán ghét hay tức giận, mới có nguy cơ ra đi. Tại Đức, sau các vụ lạm dụng tình dục, niềm tin của dân chúng vào Giáo hội công giáo trước đó rất cao, đã giảm sút nghiêm trọng.

Và trong cuộc vận động bầu cử vừa qua, chúng ta không nghe thấy một lời nào, không đọc một văn bản nào của Giáo hội để làm sáng tỏ các vấn đề chính trị và xã hội, hoàn toàn im lặng, một im lặng bất thường của một thể chế cực mạnh ở Đức.

Đơn giản, ở Đức, Giáo hội không còn có thể nói được điều gì, hoàn toàn mất uy tín do tầm mức quy mô của các vụ lạm dụng tình dục được phát hiện bên trong Giáo hội. Ở Đức, người công giáo đã bắt đầu quá trình cải cách lâu dài và can đảm. Đầu tháng 6, hồng y Marx đệ đơn từ chức lên giáo hoàng, trong lá thư ngài nói đến sự “thất bại” của Giáo hội khi đứng trước “thảm họa của các vụ lạm dụng tình dục”. Đơn từ chức bị từ chối, chúng ta có thể hiểu tất cả đều mang tính biểu tượng. Biểu tượng, nhưng một biểu tượng có một ý nghĩa mạnh. Giờ đây, Giáo hội Pháp phải tìm cách để chứng tỏ rằng họ nhận thức được tầm mức lớn lao của việc hoán cải, một công việc còn phải làm.

By phanxicovn - 08/10/2021 61

la-croix.com, Isabelle de Gaulmyn, 2021-10-07

Marta An Nguyễn dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/08/lam-dung-tinh-duc-mot-giao-hoi-khong-co-tieng-noi/>

XV. Bản báo cáo Sauvé được đón nhận tích cực ở nước ngoài

Ngoài Đức Phanxicô đã bày tỏ “nỗi buồn” và “xấu hổ” của ngài trong buổi tiếp kiến chung chung hàng tuần ngày thứ tư 6 tháng 10, sau khi Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) công bố một ngày trước đó,

bản báo cáo cũng đã gây ra một số phản ứng ở nước ngoài, đặc biệt ở Mỹ và ở Vatican.



Hồng y Mỹ Sean Patrick O'Malley, chủ tịch Ủy ban Giáo hoàng Bảo vệ Trẻ vị thành niên.

Trong vòng 24 giờ, Đức Phanxicô đã nhắc đến hai lần, trong buổi tiếp kiến chung hàng tuần ngày thứ tư 6 tháng 10, về con số “đáng kể” các nạn nhân bị lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp từ bảy mươi năm nay, ngài bày tỏ “nỗi buồn” và “xấu hổ” của ngài trước vụ này. Nhưng không chỉ một mình ngài là người duy nhất phản ứng trước bản báo cáo trầm trọng này, theo đó kể từ năm 1950 đã có khoảng 330.000 trẻ vị thành niên bị hành hung trong Giáo hội Pháp.

Cũng tại Vatican, một số cộng tác viên thân cận của Đức Phanxicô cũng đã công khai lên tiếng. Linh mục Dòng Tên Federico Lombardi, chủ tịch Quỹ Vatican Joseph Ratzinger-Benedict XVI và là cựu phát ngôn viên của Tòa Thánh đã nói trên Vatican News: “Đây là bước đi đúng hướng, là điểm khởi đầu quan trọng để tiếp tục con đường có thể mở rộng, đào sâu hơn với một độ rõ ràng hơn. Đó là cuộc đối đầu với thực tế nghiệt ngã của Giáo hội Pháp và với tất cả những ai dẫn thân trong Giáo hội nói chung, những người nắm các quyết định lớn phải làm.”

Phải có một “lòng dũng cảm như ở Pháp”

Hình ảnh bước tiến này cũng được hồng y Hoa Kỳ Sean O'Malley, chủ tịch Ủy ban Giáo hoàng Bảo vệ Trẻ vị thành niên lên tiếng: “Khi đưa ra bản báo cáo này, Giáo hội Pháp đã thực hiện những bước cần thiết đầu tiên để ngăn chặn tai họa lạm dụng tình dục”, thay mặt cho Ủy ban Giáo hoàng mà ngài chủ tọa, ngài bày tỏ “nỗi buồn sâu sắc” và “khiêm tốn cầu xin sự tha thứ” từ tất cả những người đã bị tổn thương do các tội ác này.

Linh mục Dòng Tên Hans Zollner, người được Đức Phanxicô tín nhiệm trong các vấn đề lạm dụng, từ lâu linh mục là một trong số ít chuyên gia về vấn đề này trong Giáo hội công giáo, ngài thừa nhận “đối diện với thực tế này, thật là khó chấp nhận đối với những người nghĩ rằng Giáo hội là trong trắng”. Linh mục cũng phấn khởi trước tiến bộ có được ở hội nghị thượng đỉnh cao nhất của thể chế kể từ năm 2019 (cuộc gặp của giáo hoàng với các nạn nhân bị lạm dụng, cải cách giáo luật “theo nghĩa chặt chẽ hơn”, v.v.), ngài kêu gọi các tòa giám mục trên toàn thế giới từ nay nên “có cùng dũng cảm” như Giáo hội Pháp.

“Báo cáo này sau báo cáo khác, quốc gia này sau quốc gia khác”

Ba Lan, Đức, Úc, Hoa Kỳ... Những quốc gia được đề cập trong bản thông tin của mạng Snap, mạng lưới chính ở Mỹ của các nạn nhân các linh mục, cũng đã phản ứng với bản báo cáo của Ủy ban Ciase. Bản thông tin viết: “Đây là những con số khủng khiếp đòi hỏi Giáo hội công giáo Pháp và trên toàn thế giới phải cải tổ ngay lập tức. Bản báo cáo này sau bản báo cáo khác, tiểu bang này sau tiểu bang khác, quốc gia này sau quốc gia khác, chúng ta phải học ở những câu chuyện kinh hoàng của những người sống sót”.

Mạng Snap nói thêm: “Với bản chất có hệ thống của việc che đậy được cho thấy trên toàn thế giới, chúng tôi mãnh liệt kêu gọi các nhà chức trách Pháp mở cuộc điều tra riêng để xác định ai đã lạm dụng, ai cho phép lạm dụng, điều này vẫn là một mối nguy hiểm – dù đó là người lạm dụng hay người đồng lõa – và có thể làm gì để ngăn chặn bạo lực tàn phá như vậy trong tương lai.”

By phanxicovn - 08/10/2021 91

la-croix.com, Melinée Le Priol, 2021-10-07

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/08/lam-dung-tinh-duc-ban-bao-cao-sauve-duoc-don-nhan-tich-cuc-o-nuoc-ngoai/>

XVI. Xáo động vì một sứ mệnh phi thường nhưng niềm hy vọng vẫn còn

Các thành viên của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp, Ciase, cho biết họ bị xáo trộn vì một sứ mệnh phi thường nhưng niềm hy vọng vẫn còn.

Thần học gia Joël Molinario và chuyên gia Alice Casagrande về các vụ ngược đãi trong thể chế trả lời báo La Vie cơ bản sứ mệnh của họ trong Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp, những chuyện bên trong và lời khuyên của họ khi nhận báo cáo của Ủy ban.



Bà Alice Casagrande và ông Joël Molinario, thành viên của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp. Frédérique Plas, La Vie.

Ông Joël Molinario và bà Alice Casagrande có thể sẽ không bao giờ gặp nhau. Tuy nhiên, gặp nhau trong thời gian trao đổi này cho chúng ta thấy được tình bạn sâu đậm nơi người thứ nhất, nhà thần học, hướng dẫn người thứ hai, nhà tư vấn cho Nhà nước, trong hành lang muôn màu sắc của Viện công giáo Paris.

Ông Joël Molinario rành nơi này vì ông đã dạy ở đây và đã điều hành Viện Mục vụ Giáo lý Cấp cao. Bà Alice Casagrande thì khá quen thuộc với những tòa nhà có trần cao ngất, nơi bà là chuyên gia luân lý, chủ tịch Ủy ban đấu tranh chống ngược đãi và khuyến khích có ứng xử tốt.

Trong hai năm rưỡi, hai người là thành viên của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase). Họ cùng gặp các nạn nhân, tranh luận về nguyên nhân bạo lực tình dục trong Giáo hội và các nơi khác, đồng thời soạn thảo các khuyến nghị cho các giám mục Pháp.

Hôm nay, họ mỉm cười như hai sinh vật đã trải qua những gập ghềnh không thể chịu nổi... và bây giờ được về bằng an. Họ nhận trả lời cho báo *La Vie*, họ cùng nhấn mạnh

đến sứ mệnh “không giống ai” này. Và họ cùng chia sẻ hy vọng của mình.

Vì sao quý vị tham gia vào Ủy ban Ciase đầu năm 2019?

Thần học gia Joël Molinario: Nó như từ trên trời rơi xuống tôi. Tôi có nghe nói về Ủy ban, nhưng tôi không hề nghĩ mình sẽ là một thành phần trong Ủy ban này. Ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban đề nghị tôi là thành viên của nhóm: tôi là chuyên gia về lịch sử giáo lý và Giáo hội, tôi không nghĩ mình có một khả năng đặc biệt nào. Tôi thảo luận chuyện này với ông Jean-Louis Souletie, khoa trưởng phân khoa Thần học Học viện công giáo Paris, ông trả lời: “*Bạn không có quyền nói không.*” Như thế, dù là giáo dân thì cũng có đức vâng lời! Bây giờ tôi nhận ra, tôi đã rất ngây thơ về những gì công việc của Ủy ban dành cho tôi, về thì giờ, về cảm xúc mà công việc này đưa lại, về những gì chúng tôi sẽ trải nghiệm và khám phá... Đó là một sứ mệnh phi thường làm xáo trộn hoàn toàn.

Bà Alice Casagrande: Tôi nghĩ tôi là một trong số hiếm hoi người nộp đơn xin làm! Vấn đề ngược đãi thể chế đã ở trong tâm hồn tôi từ lâu và tác động đến toàn bộ sự nghiệp của tôi, tôi muốn đặt khả năng nghề nghiệp của tôi để phục vụ Ủy ban... nhưng cũng phục vụ Giáo hội. Là người công giáo giữ đạo, điều tôi mong muốn, đó là tôi có thể giúp được gì. Chồng tôi lúc đầu cũng sợ. Trong mỗi công việc, tôi đều làm hết mình; cho đến lúc đó, đức tin luôn là động lực cho tôi. Chúng tôi đã bàn với nhau nhiều về việc này, nhìn những chuyện khủng khiếp ở nơi, mà đó là nơi mình nương thân, nó sẽ tác động đến tâm hồn tôi như thế nào. Cha mẹ và bạn bè thân nâng đỡ tôi không điều kiện trong suốt quá trình tôi tham gia vào Ủy ban Ciase. Và may mắn thay... Vào cuối cuộc gặp đầu tiên của tôi với ông Jean-Marc Sauvé, tôi nhớ tôi đã xác

định: “Tôi có cá tính, tôi là người vui vẻ”; đứng trước những gì tôi sắp sống, tôi nghĩ nó rất hữu ích. Tôi tin vào phương pháp sư phạm và tôi tin chắc chúng ta sẽ lớn lên dù phải đối diện với những điều khủng khiếp, về mặt cá nhân cũng như về mặt thể chế.

Công việc của quý vị trong Ủy ban là gì?

Bà Alice Casagrande: Tất cả chúng tôi đều là tình nguyện viên. Theo tôi, điều này được thấy qua các cuộc họp, các buổi điều trần và gặp gỡ nhau vào buổi tối và cuối tuần, cũng như vào các ngày lễ. Ông Jean-Marc Sauvé đề nghị tôi đồng chủ trì, cùng thẩm phán Antoine Garapon, của một nhóm về chủ đề “các nạn nhân và việc bồi thường” nhằm phản ánh những gì Giáo hội có thể và nên thực hiện trên sửa chữa cho nạn nhân. Theo đề nghị của tôi, chúng tôi làm việc theo một phương pháp luận cụ thể. Mỗi lần nhóm này họp, chúng tôi dành thì giờ với một “nhóm phản chiếu”, gồm các đại diện các hiệp hội nạn nhân cũng là “đồng đội” của chúng tôi ngày xưa và với họ chúng tôi tranh luận các ý tưởng của mình.

Nền tảng của cách tiếp cận này là nhận biết các nạn nhân không những họ chỉ có bằng chứng về cuộc sống, nhưng họ có một hiểu biết đặc biệt về Giáo hội. Vì bị tấn công lạm dụng, ban đầu họ như bị tước đoạt, từ cơ thể đến quyền quyết định của họ, và chúng tôi không muốn tước đoạt họ thêm một lần nữa, bằng cách viết báo cáo mà không có họ, trong khi kinh nghiệm của họ đã cho họ có một hiểu biết rất kinh khủng và rất đúng về Giáo hội, ở những khía cạnh xấu xa nhất của nó. Với họ, chúng tôi đã thực hiện công việc đồng xây dựng... đòi hỏi một dân thân rất lớn, một tinh thần sẵn sàng. Điểm đặc biệt của chủ đề này là chúng ta không thể chia nhỏ thành từng phần, những gì chúng tôi sống khi làm việc vẫn hằn trong tâm trí chúng tôi rất lâu sau khi cuộc họp kết thúc.

Ông Joël Molinario: Kết hợp công việc tình nguyện này với công việc nghề nghiệp toàn thời gian không phải là điều dễ dàng, đặc biệt là ở trường đại học, khi cuộc khủng hoảng sức khỏe dẫn đến việc tái tổ chức lớn trong một khoảng thời gian rất ngắn. Về phần tôi, tôi là đồng chủ tịch của nhóm “thần học, giáo hội học, quản trị Giáo hội” với người điều hành cao cấp Alain Cordier. Nhóm được thành lập sớm từ tháng 6 năm 2019, với ý tưởng chúng ta không thể phân tích bạo lực trong Giáo hội mà không xem xét đến thể chế Giáo hội nói chung, gồm giáo dân, cộng đồng, giáo xứ, kỷ luật, luật pháp, thần học, Truyền thống... Chúng tôi đã thực hiện “thần học thực hành”, mục đích là suy tư chính đời sống Giáo hội đã tự nói lên điều gì đó về đức tin. Trong trường hợp này, chúng tôi bắt đầu từ những gì các nạn nhân đã sống trong Giáo hội, chúng tôi lắng nghe những gì họ nói về những mong manh và yếu kém trong cách diễn tả giáo điều của Giáo hội.

Khi nào thì quý vị bắt đầu nhận ra tầm quan trọng của những gì quý vị khám phá? Kinh nghiệm gây sốc của quý vị là gì?

Bà Alice Casagrande: Tôi đã mong chờ một con số gây sốc, một cách duy lý, nhưng dù vậy tôi cũng đã rất sốc khi phát hiện ra chúng. Chẳng hạn tôi hoàn toàn không nghĩ ở môi trường Giáo hội lại nặng hơn ở trường học hay trong các sinh hoạt thể thao. Nó làm cho tôi điếng người, tôi hoàn toàn không thể tin được...

Ông Joël Molinario: Chưa đầy một năm trước, những con số đáng kinh hoàng xuất hiện: tôi lặng người... Mà đó là bà Alice, cũng như các người khác trong Ủy ban đã không quá ngạc nhiên và đã nói trước cho chúng tôi: “Chúng tôi đã nói với quý vị.” Đúng vậy! Nhưng đây cũng chỉ là “một cách nói.”

Tôi hiểu tôi phải giữ một khoảng cách với thực tế này để bảo vệ tôi.

Bà Alice Casagrande: Tôi đã có một trải nghiệm mạnh khi làm việc ở Ủy ban Ciase. Đó là thời gian đang có cuộc đua xe đạp Vòng quanh nước Pháp, Tour de France, chúng tôi tổ chức các cuộc gặp nạn nhân ở các thành phố khác nhau. Tôi ở chung nhóm với bà Marion Muller-Colard, thần học gia, chúng tôi có một ngày chuẩn bị gay go vì có một kẻ tấn công nói với chúng tôi, ông sẽ đến và muốn nói chuyện, chúng tôi biết có một số nạn nhân của ông ở trong phòng. Trước buổi họp, dự trù vào buổi đầu giờ tối, chúng tôi đến gặp giám mục, như chúng tôi vẫn làm ở mỗi giai đoạn. Khi chúng tôi đến văn phòng của giám mục, giám mục mỉm cười và buột miệng nói: “Ồ, bà là người vấy thối.” Một cách chơi chữ rất vụng về... và xúc phạm (“*Ah oui, vous êtes la chiase*”, trong tiếng Pháp *Ciase* là tên tắt của Ủy ban, và *chiase* là vấy thối.) Chúng tôi chết lặng trước mặt giám mục. Tôi đã không tưởng tượng về phía Giáo hội đã có một sự khinh thường mà theo tôi mang một nét kỳ thị nào đó: giám mục này sẽ không bao giờ nói như thế trước mặt ông Jean-Marc Sauvé! Tôi đã trình bày sứ mệnh của Ủy ban một cách chuyên nghiệp, nhưng trong thâm tâm tôi hiểu, tôi vừa trải qua tình huống bạo lực đầu tiên của tôi trong Giáo hội, tình huống mà rất nhiều nạn nhân đã có thể kể cho tôi trong cố gắng của họ muốn báo động cho hệ thống phẩm trật! Buổi tối diễn ra thành công, dù bà Marion Muller-Colard đã phải bỏ nhiều thì giờ ra đứng ở cửa để ngăn kẻ tấn công đi vào. Tôi thật khó tin khi nghe giám mục nói với truyền thông ông đã đến “để lắng nghe các nạn nhân.” Buổi họp kết thúc, chúng tôi, hai phụ nữ đội mưa trong đêm tối, biết kẻ gây hấn ở via hè trước mặt... chúng tôi hơi sợ. Phía sau chúng tôi, ông Olivier Savignac, một nhân vật anh hùng trong cuộc chiến vì các nạn nhân xuất hiện, ông cũng đến tham dự buổi họp, chúng tôi xin ông đi cùng, giải

thích cho ông lý do chúng tôi sợ, ông hiểu ngay. Và cuối buổi tối này là giây phút cảm động của tình huynh đệ.

Ông Joël Molinario: Chúng tôi cũng sống một khoảnh khắc rất đặc biệt với bà Alice trong cuộc họp. Đó là một trong những điều cuối cùng chúng tôi đã làm. Câu chuyện về đời sống của người phụ nữ này thật kinh ngạc. Những vụ hãm hiếp dây chuyền, thay phiên nhau của các linh mục, nổi kinh hoàng, sự đồng lõa khắp nơi, một gia đình mà đến bây giờ 20 năm sau vẫn còn từ chối không muốn nghe lại sự việc... người phụ nữ này đã phải gánh chịu tất cả. Đó là bài học đi từ cái chết qua sự sống. Hôm nay bà không còn muốn dính gì với Giáo hội công giáo.

Bà Alice Casagrande: Những gì người phụ nữ này nói thì thật không tưởng tượng được, vậy mà bà toát ra một sức sống, bà nói về những trận chiến thắng, bà nhạo báng và đầy hài hước! Tôi nhớ lại cảm giác “muốn quỳ gối” theo đúng nghĩa đen sau cuộc gặp gỡ này. Và đó là lúc tôi xin được hỗ trợ tâm lý.

Làm thế nào sứ mệnh này lại làm cho quý vị xao trộn tận cùng, trong nội tâm, trong đời sống quý vị?

Bà Alice Casagrande: Tôi đã không thể cầu nguyện trong nhiều tháng. Thánh lễ, khoảng thời gian hiệp thông vốn là nguồn lực mạnh mẽ của tôi, đã trở thành giây phút đầy ma quỷ. Tôi đã sống trong tình trạng của những cơn ác mộng khi tỉnh dậy: tôi nhìn nhà nguyện bên cạnh và tôi nhớ lại lời chứng của vụ tấn công hung hãn; Tôi nghe thấy tiếng trẻ em hát và tôi biết đó chính là độ tuổi đó mà hầu hết các em bị tấn công dữ dội... Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc rời nhà thờ, rời Giáo hội, nhưng tôi không thể ở đó như người đã chết, như người trống rỗng. Người không còn tâm hồn. Tôi đã cảm ơn gia đình và bạn

bè của tôi, tôi không thể nói với họ bất cứ điều gì (và dù tôi được phép, những câu chuyện của các nạn nhân thường là những chuyện “không tả được”), nhưng gia đình và bạn bè luôn ở bên cạnh tôi. Kết thúc công việc, tôi ra đi, tôi vào sa mạc, theo đúng nghĩa đen. Ở Maroc, giữa hư không, một mình, vào giữa đêm, tôi nói với Chúa, tôi cầu xin Ngài: “Lạy Chúa, xin Chúa đặt cho mỗi ngôi sao trên trời tên của một em bé bị tấn công. Lạy Chúa, con không thể biết hết tất cả các tên nhưng Chúa biết. Xin Chúa đón nhận các em.” Tôi không “lành được” nhưng tôi tiếp tục con đường cầu nguyện. Nghe tiếng chuông của nguyện đường hồi giáo và thấy cả một dân tộc có đức tin cùng nhau đứng dậy cầu nguyện đã làm sống lại lòng tin đã có trong tôi.

Ông Joël Molinario: Đôi khi tôi đánh mất niềm vui sống, niềm vui khi nghĩ mình là người có lòng tin. Tôi đã sốc khi thấy Thánh Kinh bị hiểu sai. Theo phúc âm Thánh Máttêu và Máccô: “Khốn cho kẻ làm có cho người ta vấp ngã”: mọi người, kể cả gia đình các nạn nhân, dựa vào đó để không tố cáo các vụ bạo hành trẻ em. Thật khủng khiếp, vì đó chính là lời Chúa Giêsu dùng để bảo vệ trẻ em! Làm thế nào để người ta có thể hiểu sai Phúc âm đến mức như vậy? Nếu tôi ngưng cầu nguyện, ngưng đọc Kinh Thánh thì tôi sẽ luôn nghi ngờ khi người lân cận của tôi đi lễ, khi thảo luận với những bạn tin vào Chúa: họ có giống tôi trước đây không, xa tất cả và sợ đến gần? Họ có nghĩ những người trong Ủy ban Ciase là kẻ thù đang giận dữ với Giáo hội không? Người ta có xoay ngược các dữ liệu trong bản báo cáo, lấy mất đi lời tự do của dân Chúa không? Tôi vẫn có nỗi sợ hãi này.

Làm thế nào để vượt lên sự điếng người và duy trì được hy vọng?

Ông Joël Molinario: Nguồn lực chính của tôi là Phúc âm! Tôi nghĩ tôi đã hiểu hơn trước, giáo điều và các văn bản của Giáo Hội mỏng manh và dễ bị tổn thương đến mức nào: nó bị làm lạc đến mức như thế nào! Nhưng khi xem các số liệu thống kê liên quan đến bạo lực tình dục trong Giáo hội, đôi khi chúng ta quên những người bị hành hung, tuy họ rời bỏ Giáo hội nhưng họ vẫn giữ đức tin: Tin Mừng vẫn có ý nghĩa đối với họ. Tin Mừng phải luôn cùng nhau đọc và khám phá để thanh luyện hành vi chúng ta.

Bà Alice Casagrande: Các buổi trao đổi cuối cùng tôi thực hiện cho Ủy ban Ciase là... với các linh mục và chủng sinh. Họ giúp tôi tìm lại bộ mặt của Giáo hội, một bộ mặt nhân bản, phong phú và đa dạng! Nó không dính gì đến “cân bằng” hoặc “cứu chuộc” (cái cân công lý hoàn toàn không nằm ở đây), nhưng nghe phản ứng của họ, suy nghĩ của họ cho tương lai đã khơi dậy trí tưởng tượng và hy vọng của tôi với Giáo hội. Tôi chắc chắn điều này rất mạnh để việc lắng nghe các nạn nhân sẽ phải được tiếp tục thực hiện và lắng nghe nơi các mục tử muốn hành động. Đừng biến Giáo hội thành một “tổng thể”.

Còn những trường hợp khẩn cấp cần được thực hiện là gì?

Ông Joël Molinario: Có rất nhiều khuyến nghị được Ủy ban Ciase đưa ra, và nhất là nó không tùy thuộc vào chúng ta nhưng tùy thuộc vào hệ thống cấp bậc, đôi khi là ở Rôma. Tuy nhiên, tôi kêu gọi mỗi người hãy nhìn vào chính mình, xem mình có thể hành động như thế nào, luôn theo mức độ của mình. Chẳng hạn, chúng tôi yêu cầu Giáo lý của Giáo hội công giáo tiến triển theo cách đề cập đến điều răn thứ sáu, “Chớ làm chuyện dâm dục”, chớ ngoại tình: sau hai năm rưỡi làm việc ở Ủy ban Ciase tôi không còn chịu đựng được khi nghe hiếp dâm và thủ dâm ở cùng một cấp độ! Trong khi chờ đợi Vatican khắc

phục điều này, chúng tôi, trong công việc mục vụ có thể xem lại các sách giáo lý của chúng ta và dạy đoạn này theo cách khác. Một nhận thức thần học là cần thiết. Chúng ta không tôn trọng nạn nhân... nhưng nhà thần học vĩ đại người Đức, linh mục giáo sư thần học Johann Baptist Metz, trong quyển sách *Ký ức về cuộc Khổ nạn* (Memoria Passionis, nxb. Cerf) của linh mục, linh mục đã phân tích các thảm kịch của thế kỷ 20, ngài nhấn mạnh ở phương Tây, chúng ta đã xây dựng một “thần học của kẻ chiến thắng”. Nhưng Chúa Kitô, ký ức của kitô giáo, không phải là kẻ chiến thắng trên Thập giá, ngài là một nạn nhân khiêm hèn: chúng ta không thể trao truyền đức tin mà bỏ qua ký ức đau khổ.

Bà Alice Casagrande: Ủy ban được giao nhiệm vụ điều tra “lạm dụng tình dục” và làm báo cáo về “bạo lực tình dục”: điều này không phải là chuyện tầm thường! Chúng ta sống bằng ngôn ngữ. Trong không gian xã hội, chúng ta phải ngừng lối nói trại này, ngoại trừ để tôn trọng các lựa chọn từ vựng của nạn nhân. Thách thức bây giờ là neo vào báo cáo, các kết luận, khuyến nghị của Ủy ban, trong cụ thể của đời sống giáo xứ để điều này không còn vướng mắc nơi các chuyên gia chỉ chuyên bàn cãi dài dòng, nói những chuyện xa vời trên các phương tiện truyền thông. Giáo dân nên thường xuyên đòi hỏi các cuộc họp nói về chủ đề này. Bởi vì mỗi giáo dân phải ý thức, lúc này, trong buổi gặp nhau ngày chúa nhật, xung quanh mình có những nạn nhân. Nếu đây không phải là đối thoại trong tình huynh đệ, trong việc chữa lành, thì đó là cái chết thứ hai cho các nạn nhân cũng như cho Giáo hội.

By phanxicovn - 11/10/2021 40
lavie.fr, Sophie Lebrun, 2021-10-07
Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/11/xao-dong-vi-mot-su-menh-phi-thuong-nhung-niem-hy-vong-van-con/>

XVII. Nữ tu Véronique Margron, gương mặt nhân ái của Giáo hội công giáo Pháp



Nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp (Corref), bề trên tỉnh dòng Nữ Tử Bác Ái Đa Minh Đức Mẹ Đi viêng, sơ thừa nhận sự “phá sản” của các thể chế công giáo và đã dành năm năm để lắng nghe các nạn nhân của bạo lực tình dục trong Giáo hội.

Kể từ khi Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục (Ủy ban Ciase) trong Giáo hội Pháp đưa ra bản báo cáo ngày thứ ba 5 tháng 10 thì nữ tu Véronique Margron bị bủa vây tứ phía.

Trả lời phỏng vấn của các báo, nói chuyện trên truyền hình, kênh *France Inter* ngày thứ sáu, kênh “*C Politique*” ngày chúa nhật: giới truyền thông nhanh chóng nhận ra ở vị chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp này gương mặt nhân ái của Giáo hội công giáo, để phản ứng trước ước tính không thể tưởng tượng, từ năm 1950 cho đến nay có 216.000 người lớn đã bị một linh mục hoặc một tu sĩ lạm dụng tình dục. Con số này sẽ

là 330.000 nếu tính thêm các giáo dân làm việc trong các tổ chức tôn giáo.

Khi tổng giám mục Eric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp (CEF) vướng vào câu nói vụng về khi ngài tuyên bố trên kênh *Franceinfo* ngày thứ tư 6 tháng 10, cho rằng bí mật tòa giải tội “mạnh hơn luật của Quốc gia”, thì nữ tu Margron đã lên tiếng trước hết và hầu như chỉ nói đến các nạn nhân. Từ một tuần nay, sơ nói về “một dân tộc của những đời sống tan nát, vỡ tan ở bên trong Giáo hội” với ”mỗi lần là một câu chuyện riêng, một gương mặt riêng”.

Nữ tu không tránh né việc phát hiện. Sơ xác định các thể chế công giáo “đã thất bại” trong việc bảo vệ các nạn nhân và báo cáo sự thật. Sơ thừa nhận “tính cách hệ thống, gần như đặc hữu” của bạo lực tình dục và sự im lặng bao trùm lên. Sơ lấy làm tiếc: “Tôi không biết làm cách nào để có thể vực lại bên trong nội tâm mình.”

Tiết lộ năm 2016

Nếu lời nói công chính của sơ Véronique Margron ngày nay vang lên như vậy, thì đó là vì sơ không chờ bản báo cáo của Ủy ban Ciase do ông Jean-Marc Sauvé điều hành xác minh. Ủy ban này được thành lập theo yêu cầu chung của Hội đồng Giám mục Pháp và Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp để điều tra các tàn phá do bạo lực tình dục gây ra. Tiết lộ có từ khi sơ được bầu làm chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp năm 2016. Sơ nói: “Trong năm năm này, hơn 70% thời gian làm việc của tôi là dành cho vấn đề tấn công tình dục. Có những tuần thời gian này hơn 80%.” Nhiều hơn những gì sơ tưởng tượng ban đầu.

Các nữ tu và cựu nữ tu kể cho sơ nghe họ bị một linh mục hay một tu sĩ chi phối để lạm dụng tình dục. Các bề trên dòng “vỡ mặt” khi thấy hàng chục “anh em” mình là thủ phạm của các vụ bạo lực tình dục, họ đẩy cánh cửa nhà sơ và đòi thảo luận chuyện này.

Sơ Margron là tiến sĩ thần học luân lý, phụ nữ đầu tiên làm khoa trưởng một phân khoa thần học ở Angers, sơ nhanh chóng quyết định phải trực diện giải quyết vấn đề này. Sơ tự hỏi làm thế nào để cho các nạn nhân biết ai để liên hệ. Sơ nhớ lại: “Tôi bắt đầu thấy quá trình của người đấu tranh, những người đã gõ không biết bao nhiêu cánh cửa và những người không được các giám mục hay các bề trên cao cấp tiếp.” Làm thế nào có thể tưởng tượng tất cả những chuyện này?

Để thấy rõ hơn, năm 2018, ban điều hành Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp trong một ngày họp kín với các chuyên gia (luật sư, thẩm phán, nhà tâm lý học, nhà nhân chủng học, quân đội...), tất cả những người phải đối diện với các tình huống khủng hoảng nhân đạo qua các tổ chức của họ. Khi đó một áp đặt bỗng lộ rõ ra: để vượt lên cuộc khủng hoảng niềm tin ảnh hưởng đến các cơ quan của họ, tất cả đã phải thành lập những cấp xét xử độc lập. Sơ Véronique Margron đi đến kết luận: “Chúng tôi nghĩ: đây là điều duy nhất phải làm.” Và đó là ý tưởng để Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp ra đời. Bây giờ phải làm sao để Hội đồng Giám mục Pháp cùng tham gia. Và điều này đã được thực hiện, được công bố vào tháng 11 năm 2018.

Kỹ năng lắng nghe và thấu cảm

Sự qua lại thường xuyên với các nạn nhân không thể làm mà không có cái giá cá nhân. Sơ dứt khoát: “Nếu chúng ta không xúc động trong nhân tính của chúng ta, chúng ta không

hiểu gì hết, chúng ta không làm gì tốt, chúng ta vẫn ở trong ý thức hệ hoặc trong chủ nghĩa pháp lý. Và đây là thảm kịch vì không phải mọi người đều như vậy.” Sơ đặt kỹ năng lắng nghe và thấu cảm trên một loại “tâm lý vững chắc”, một “đào tạo để cự lại” và một thực hành cổ xưa.

Sơ Margron người gốc Dakar, Sénégal, sinh năm 1957, sơ trở lại Pháp khi còn nhỏ, đầu tiên sơ học tâm lý học, sơ đi dạy học một thời gian ngắn trước trước khi làm việc sáu năm trong lãnh vực bảo vệ tư pháp cho thanh niên, đặc biệt với những thiếu niên phạm pháp, những thiếu niên có đời sống đã “tan tành.” Gần đây sơ có một kỷ niệm nóng bỏng trong thời gian sơ ở Kivu, Cộng hòa Dân chủ Congo, với những phụ nữ nạn nhân của các hành động dã man. Từ bi kịch của những phụ nữ này, sơ rút ra một xác tín: “Họ mà còn sống thì chúng ta làm sao gục ngã được, chúng ta chỉ là người nghe?”

Trong thời gian Ủy ban Ciase làm việc, sơ nhường bước. Sơ cố gắng “đưa mọi người lên thuyền”, 450 dòng nam nữ khác nhau, dòng truyền giáo, dòng tông đồ, dòng dạy học, tu viện, đan viện, chiêm niệm... Kiên nhẫn trong vòng hai năm, sơ đã dẫn dắt họ xây dựng một “công lý phục hồi” để chuẩn bị khuôn khổ theo đó các quyết định cụ thể sau này có thể được đưa ra để “sửa chữa điều không thể sửa chữa. Nhưng, không có một quyết định nào được đưa ra trước khi Ủy ban Ciase nộp báo cáo của họ.

Ông Jean-Marc Sauvé đã nói: “Một phụ nữ phi thường! Sơ tạo ấn tượng qua kỹ năng lắng nghe, qua sự sẵn sàng và qua thấu cảm của sơ. Và sơ đã thành công cách kỳ diệu, giúp Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp tiếp tục đi tới đảng trước trong khi chờ bản báo cáo.”

Bây giờ là lúc đưa ra các quyết định. Vào tháng 11, đầu tiên là Hội đồng Giám mục Pháp sau đó là Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp sẽ tổ chức phiên họp khoáng đại tại Lộ Đức (Hautes-Pyrénées). Một tháng sau khi công bố báo cáo Ciase, các hội đồng sẽ tuyên bố về các khuyến nghị của mình.

Giáo hội sẽ thay đổi gì để loại bỏ các nguyên nhân “hệ thống” của bạo lực tình dục? Sơ Véronique Margron viết trong cuốn sách xuất bản năm 2019, *Giây phút của sự thật* (Un moment de vérité, nxb. Albin Michel): “Đây là một phần lớn thần học của chúng ta cần phải nắm lại.” Sơ Margron nhấn mạnh: “Nếu thế hệ chúng ta không chung vai sát cánh trong thảm kịch này thì không có gì tệ hơn. Chúng ta không thể nói, trước chúng ta, đúng là có chuyện tai tiếng, đáng lẽ họ phải đổi diện và họ đã không làm. Bây giờ, chúng ta ở đây. Vậy thì, chúng ta làm gì?”

By phanxicovn - 14/10/2021 58

lemonde.fr, Cécile Chambraud, 2021-10-13

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/14/nu-tu-veronique-margron-guong-mat-nhan-ai-cua-giao-hoi-cong-giao-phap/>

XVIII. Giáo hội Ý sẽ không điều tra lạm dụng tính dục trong Giáo hội

Đức Hồng y Gualtiero Bassetti, Chủ tịch Hội đồng Giám mục Ý tuyên bố không điều tra lạm dụng tính dục trong Giáo hội như một số Giáo hội khác đã thực hiện, nhưng cố gắng giải quyết vấn đề theo một con đường khác.

Trong những ngày này, trên một trang mạng có một cuộc thu thập chữ ký nhằm mục đích yêu cầu Hội đồng Giám mục Ý tiến hành con đường mà các Hội đồng Giám mục khác trên thế giới thực hiện về vấn đề lạm dụng tính dục.

Thực tế, ngày 05/10/2021, uỷ ban độc lập do các Giám mục Pháp và Uỷ ban Tu sĩ Pháp uỷ quyền đã công bố một báo cáo, cho thấy trong khoảng thời gian từ năm 1950 đến nay có 330.000 nạn nhân vị thành niên bị giáo sĩ và giáo dân lạm dụng tính dục. Trước đó, các Hội đồng Giám mục khác cũng đã phải đối diện với những phân tích tương tự (Hoa Kỳ, Úc, Ailen, Đức, Áo, Bỉ) và sắp tới sẽ là Thụy Sĩ.

Đức Hồng y Gualtiero Bassetti đã đáp lại sáng kiến này bằng cách tuyên bố rằng đề xuất thu thập các chữ ký không phải là con đường phía trước. Ngài nói: “Thật nguy hiểm khi giải quyết nạn ấu dâm dựa trên số liệu thống kê. Theo tôi, hiểu biết về hiện tượng này, phải được thực hiện một cách khoa học, không phải để điều tra”.

Chủ tịch Hội đồng Giám mục Ý giải thích: “Trong lúc này, chúng tôi đã làm điều quan trọng hơn, đó là: nếu có một dòng sông chảy ra ngoài, những con đê sẽ được đắp vào. Và chúng tôi đang thực hiện, theo thỏa thuận với Tòa Thánh, một công việc rất quan trọng là phòng ngừa, giám sát trong các giáo phận, gồm các chuyên gia đánh giá ngay các trường hợp xảy ra”.

Tóm lại, Giáo hội ở Ý đang cố gắng đi theo một con đường khác. Trái lại, những người đưa ra bản kiến nghị trực tuyến đang kêu gọi một cuộc điều tra độc lập, theo hình thức đã diễn ra ở các quốc gia khác. (Catt.ch 15/10/2021)

XIX. Đức Phanxicô sẽ tiếp ông Jean-Marc Sauvé và Ủy ban Sauvé đầu tháng 12

Ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) và các thành viên của Ủy ban sẽ được Đức Phanxicô tiếp vào tháng 12. Tin trên được ông cho biết trong phiên điều trần trước các đại biểu của Ủy ban Pháp luật ngày thứ tư 20 tháng 10.

Sau khi bản báo cáo được công bố vào ngày thứ ba 5 tháng 10 về lạm dụng tình dục có trong Giáo hội Pháp từ năm 1950, ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban Sauvé và các thành viên trong Ủy ban sẽ phát biểu trước giáo hoàng.

Ông nói trước các đại biểu: “Tôi cùng với ủy ban, cùng với tất cả các đồng nghiệp, chúng tôi sẽ gặp giáo hoàng vào tháng 12”, trước các đại biểu, ông cho biết ông ý thức rõ “thực tế những gì chúng tôi nói có tác động đến Giáo hội hoàn vũ”. Khi được hỏi 45 khuyến nghị của báo cáo đề cập muốn nhắm đến ai, ông Jean-Marc Sauvé trả lời, chúng được hình thành một cách “bình đẳng” cho cấp quốc gia và cho Giáo hội hoàn vũ.

Một cuộc họp vào ngày 9 tháng 12?

Chỉ cách đây vài tuần, ông Jean-Marc Sauvé cho biết chuyến đi Vatican đang được nghiên cứu, “chúng tôi sẵn sàng gặp ngài.” Cuộc gặp có thể diễn ra ngày thứ năm 9 tháng 12.

By phanxicovn - 22/10/2021 15

fr.aleteia.org, Agnès Pinard Legry, 2021-10-20

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/22/duc-phanxico-se-tiep-ong-jean-marc-sauve-va-uy-ban-sauve-dau-thang-12/>

XX. 45 Khuyến nghị của Ủy Ban độc lập về các lạm dụng tình dục trong Hội Thánh (Ủy ban Ciase)



22 thành viên của Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) họp lần đầu tiên ngày 8 tháng 2 – 2019, Paris © Olivier DONNARS / CIRIC

Bảng chữ tắt

CEF: Hội Đồng Giám Mục Pháp, Conférence des évêques de France

CIASE: Ủy Ban độc lập về các lạm dụng tình dục trong Hội Thánh, Commission indépendante sur les abus sexuels dans l'Église

CORREF: Hội Đồng Nam Nữ Tu Sĩ Pháp, Conférence des religieux et religieuses de France

CPPLP: Bộ phận thường trực trong Hội đồng Giám mục về ngăn ngừa và chống ấu dâm, Cellule permanente de prévention et de lutte contre la pédophilie, au sein de la CEF

CRIAVS: Trung tâm nguồn lực cho công tác chống bạo hành tình dục, Centre de ressources pour les intervenants auprès des auteurs de violencessexuelles

RFIS: Chỉ Nam cơ bản cho việc đào tạo linh mục, Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis

RGPD: Quy luật chung về việc bảo vệ các dữ liệu, Règlement général sur la protection des données.

UADF: Liên hiệp các hiệp hội giáo phận của Pháp, Union des associations diocésaines de France

Khuyến nghị #1:

— kiểm chứng một cách có hệ thống các tiền án, tiền sự của bất cứ ai (giáo sĩ, tu sĩ, hay giáo dân) mà giáo hội uỷ nhiệm hay bổ nhiệm làm việc thường xuyên với các trẻ vị thành niên hay những người dễ bị tổn thương;

— lo liệu để có sự chăm sóc dài hạn của các chuyên gia y tế cho những người đã bị kết tội tấn công tình dục hay lạm dụng tình dục một trẻ vị thành niên hay người dễ bị tổn thương;

— bảo đảm rằng bất cứ ai từng liên quan đến một vụ tấn công tình dục hay lạm dụng tình dục thì không được phép tiếp xúc với các trẻ vị thành niên hay những người dễ bị tổn thương trong khuôn khổ một sứ vụ của giáo hội.

— hai điểm cuối cùng này phải được áp dụng thế nào để không vi phạm các biện pháp có thể được qui định bởi quyền tư pháp.

Khuyến nghị #2:

— để đo lường tốt hơn mức độ phổ biến của các vụ bạo hành tình dục trong lòng giáo hội Công Giáo tại Pháp, thiết lập một văn phòng chung tại CEF và CORREF chịu trách nhiệm

thu thập, xử lý và phân tích hiện tượng này và cung cấp cho văn phòng này một bộ máy thống kê mạnh và thường xuyên chung cho các giáo phận và các tu hội;

— kết nối văn phòng này với các cơ quan khác chịu trách nhiệm theo dõi bạo hành giới tính trong các cơ sở công và tư;

— lo liệu cho văn phòng này có sự trợ giúp của một uỷ ban chuyên gia độc lập;

— nghiên cứu thiết lập một số điện thoại gọi miễn phí trong giáo hội (hay với các tổ chức khác) cho các nạn nhân bạo hành tình dục (x. Khuyến nghị # 15).

Khuyến nghị #3:

— nhận diện mọi kiểu lạm dụng quyền lực – có thể bằng một công cụ tương tự như một bản đồ nguy cơ – hay những kiểu quá đề cao địa vị của linh mục trên tất cả những người đã rửa tội. Trong khung cảnh này, phân biệt giữa các việc thực hành được giáo hội coi là hợp pháp và các việc thực hành khác;

— rà soát các hình thái thực thi tác vụ linh mục và giám mục, và những lý luận ủng hộ các hình thái ấy khiến có thể dẫn đến sự ngộ nhận;

— soạn một tài liệu hướng dẫn về luân lý và các thực hành tốt cho việc đồng hành thiêng liêng, nhấn mạnh sự phân biệt giữa trách nhiệm quản trị và sự đồng hành thiêng liêng để tránh những lệch lạc;

— trong mọi hình thức đào tạo và huấn giáo, cần nhấn mạnh rằng Tin Mừng phải là nguồn linh hứng cho việc đồng hành nhằm giúp đương sự đối diện với đời sống giao tiếp, chứ không phải kiểm chế hay thao túng đương sự.

Khuyến nghị #4:

— nhận ra những đòi hỏi luân lý của bậc độ thân thánh hiến, đặc biệt liên quan đến hình ảnh của người linh mục và nguy cơ gán cho họ một địa vị anh hùng hay thống trị.

— đánh giá, cho giáo hội tại Pháp, những viển tượng được mở ra bởi toàn bộ các suy tư của Thượng Hội Đồng Vùng Amazone, cách riêng lời yêu cầu «truyền chức linh mục *ad experimentum* cho những người đàn ông đã kết hôn đáp ứng đủ các điều kiện mà Thánh Phaolô trong Thư 1 Timôthêô đòi hỏi nơi các mục tử.» (Trích «*Synode sur l'Amazonie, l'ordination d'hommes mariés s'impose dans les débats*», La Croix, 10-9-2019.)

Khuyến nghị #5:

— đào sâu công trình giáo thuyết mà Hội Thánh đã bắt đầu thực hiện để hiểu rõ hơn rằng “bằng cách nào cây xấu có thể sinh trái tốt” và xác nhận rằng mọi đặc sủng sáng lập đều phụ thuộc vào đức ái;

— nhận ra mọi hình thức lệch lạc của đặc sủng và mọi thái độ cao ngạo trong khi thi hành mục vụ (với một bản đồ các nguy cơ) và mọi sự lẫn lộn giữa sự quyến rũ và đặc sủng;

— tìm cách sửa chữa những lệch lạc ấy;

— bảo đảm việc kiểm soát hiệu quả của hàng giáo phẩm Công Giáo đối với toàn bộ các dòng tu, gồm cả những dòng mới lập không nằm trong khuôn khổ cổ điển của các tu hội thánh hiến hay các tu đoàn tông đồ;

— bảo đảm rằng sự phân biệt giữa tòa trong và tòa ngoài có hiệu lực ở mọi nơi, đặc biệt trong các cộng đoàn được gọi là mới.

Khuyến nghị #6:

— bảo đảm luôn luôn nhìn nhận quyền lương tâm trong việc phân định và trong đời sống tu trì, trong bối cảnh giảng dạy tại các phân khoa thần học, các chủng viện hay các trường

đào luyện giáo phận. Trong các việc giảng dạy này, cố gắng làm sáng tỏ những con đường của một lương tâm được soi sáng bởi một trí khôn có phê phán;

— sàng lọc việc giảng dạy các quy luật của các dòng tu khác nhau và các quy luật của các cộng đoàn gọi là mới, vì nó có thể làm sai trệch những đòi hỏi của đức vâng phục và của sự thanh lặng.

— trong mọi hình thức huấn giáo, hãy dạy cho các tín hữu, cách riêng những người trẻ và các thiếu niên, biết luyện tập lương tâm phê phán trong mọi hoàn cảnh.

Khuyến nghị #7:

— trong mọi kiểu đào luyện và huấn giáo, hãy dạy rằng các sách Tin Mừng cho chúng ta ví dụ về một lời có sức năng động, không phải về quyền lực trên người khác, nhưng là ý muốn làm cho người khác lớn lên và thành người trưởng thành, đồng thời nhắc nhở chúng ta rằng, như trong một cuộc trao đổi nhân loại dựa trên những cơ sở lành mạnh, lời chỉ thể được coi như là để được cho đi.

— làm sáng tỏ những kiểu nói của Kinh Thánh bị lạm dụng cho những mục đích trục lợi, và hãy giúp người khác đọc Kinh Thánh với tinh thần phê phán và thiêng liêng ở mọi trình độ đào luyện.

Khuyến nghị #8:

Rà soát lại:

— điều khoản giáo luật nói về việc ban phép xá giải của người đồng phạm, tự căn bản là không phù hợp đối với hành vi tấn công tình dục;

— ngôn từ của một số văn kiện của Huấn Quyền nói về tội lỗi và sự tha thứ khi liên quan đến các tội ác và sự trừng phạt, để phân biệt rõ lãnh vực luân lý với lãnh vực pháp lý.

Một tội ác (délit) thì luôn luôn và đồng thời là một tội (péché), nhưng không phải tội nào cũng là một tội ác.

Trong mọi kiểu đào luyện và huấn giáo, cũng như trong thừa tác vụ mục vụ, hãy dạy:

— nhu cầu ưu tiên của hình phạt hay sự đền bù vì những tội ác và hành vi xấu đã phạm chiếu theo luật của nước Cộng Hòa (Pháp) và luật của Hội Thánh.

— nguy cơ biến sự tha thứ thành việc xá giải dễ dãi cho những kẻ giết người, tệ hơn nữa như là một đòi hỏi buộc nạn nhân phải tha thứ cho kẻ bách hại mình;

— những gì mà nghi thức bí tích sám hối bao gồm trong lãnh vực thực hành để ngăn ngừa lạm dụng. Câu ‘Cha tha tội cho con’ không thể bị lẫn lộn với một quyền năng cá nhân của linh mục đối với con người của hối nhân;

— rằng bí mật tòa giải tội chỉ nằm trong khuôn khổ của thời gian cử hành bí tích sám hối mà thôi;

Thẩm quyền Hội Thánh phải có một thông điệp rõ ràng cho các cha giải tội và các giáo dân biết rằng bí mật tòa giải tội không thể huỷ bỏ bốn phận đã được dự liệu bởi bộ luật hình sự và phù hợp, theo uỷ ban, với bốn phận do luật tự nhiên của Thiên Chúa là bảo vệ sự sống và phẩm giá con người, báo cáo với các thẩm quyền tư pháp và hành chính các trường hợp bạo hành tình dục xúc phạm đến một trẻ vị thành niên hay một người dễ bị tổn thương (x. Khuyến nghị #43).

Khuyến nghị #9:

— hãy dạy rằng tội phạm thánh đối với một bí tích không thể làm người ta quên tội phạm thánh thứ nhất là phạm thánh đối với những con người;

— rà soát lại những gì mà phát biểu về ân sủng bí tích nói là đau thương và không thể chấp nhận đối với các nạn nhân

vẫn còn gắn bó với Hội Thánh khi họ nhìn thấy một linh mục đã lạm dụng mà vẫn còn tiếp tục cử hành bí tích.

Khuyến nghị #10:

- hãy dạy trong mọi việc đào luyện và trong huấn giáo:
 - rằng không nên tập trung chú ý vào “chất thể” của hành vi luân lý, hơn là đánh giá trách nhiệm của một người đối với những người khác;
 - rằng tội ác trước tiên là sự xúc phạm đến con người, bao gồm sự tôn trọng tính toàn vẹn của con người;
- rà soát lại các phát biểu của sách Giáo lý của Hội Thánh Công Giáo để dành một chỗ đứng đầy đủ cho đương sự là một nạn nhân và nhân phẩm không thể tước bỏ của họ, đây phải là đối tượng đầu tiên cần được chú ý;
 - khởi công viết lại những giáo huấn được rút ra từ giới răn thứ sáu nhằm mục đích đào luyện và hỗ trợ mục vụ trong các tài liệu huấn giáo của Pháp dành cho các trẻ em, thiếu niên và các dự tòng.

Khuyến nghị #11:

- Rà soát:
 - tính cứng nhắc quá đáng của các qui định luân lý công giáo về những vấn đề tình dục có thể phản tác dụng trong cuộc chiến chống lạm dụng tình dục,
 - sự lựa chọn bao gồm toàn bộ đời sống tình dục con người vào một giới răn duy nhất là giới răn thứ sáu;
- thúc đẩy sự suy tư học thuyết để học thuyết về tính dục không tách rời các đòi hỏi của học thuyết xã hội của Hội Thánh và phẩm giá bình đẳng của mọi con người.

Khuyến nghị #12:

Củng cố cái hiện hành

1. Duy trì các cố gắng gây ý thức và thông tin trong lòng giáo hội mà không làm mất tư cách của các thành viên Hội Thánh, chọn ưu tiên các phương cách gây ý thức, cả gián tiếp, được gợi hứng bởi các phương thức thăng tiến các quyền lợi của những con người, đặc biệt các quyền của trẻ em. Mặc dù khó đánh giá tác động của chúng, các biện pháp này chỉ có thể làm lợi cho sự phát triển của tính khác biệt trong lòng hội thánh và các thái độ phòng ngừa. Ngoài ra, chúng có thể chứng minh rằng tổ chức Hội Thánh có lập trường rõ ràng chống các lạm dụng và cởi mở lắng nghe tiếng nói của các nạn nhân. Không phải là tạo ra một bầu khí ngờ vực chung chung, nhưng trái lại, là thiết lập một sự tin cậy thuận lợi để người khác dễ dàng nói ra.
2. Phát hành những bản báo cáo thường kỳ với những tư liệu chắc chắn, có kế hoạch, và có thể hướng tới việc phát hành một báo cáo hằng năm. Việc CEF công bố báo cáo hai năm một lần là một biện pháp mạnh được chọn năm 2016. Tuy nhiên, nội dung các báo cáo này có thể phải bao quát hơn, ít nặng về sự kiện và nhìn lại quá khứ, và chọn cách tiếp cận hướng tới các mục tiêu hơn. CEF và có thể cả CORREF cũng sẽ loan báo các kế hoạch hiện có và dự kiến được tung ra của họ, cũng như bước tiến của các kế hoạch ấy. Các Hội Đồng này sẽ xác định các mục tiêu phải đạt được, và cả các cam kết với các bên thứ ba, đặc biệt các nạn nhân và các hiệp hội đại diện cho các nạn nhân. Họ sẽ xác định một cách có hệ thống hơn những việc thực hành tốt được nhận ra trong lãnh vực này, nhờ sự phản hồi được khuyến khích bởi các giới chức chính quyền, và phối hợp với các hiệp hội nạn nhân nếu cần.

3. Khởi động một suy tư về hệ thống tiếp đón và lắng nghe các nạn nhân, giữ vững nguyên tắc nhưng cách thức thực hiện cần được duyệt lại (xem *dưới đây*).

Khuyến nghị #13:

Thiết lập, cho những người chịu trách nhiệm chính trong tổ chức của Hội Thánh tại Pháp, ví dụ cho mỗi giám mục mới được bổ nhiệm hay mỗi bề trên cao cấp mới được bầu, các chương trình đào tạo về các qui trình kiểm soát trong nội bộ và bên ngoài, và khai triển các phương thức riêng của Hội Thánh trong việc xử lý rủi ro và thích nghi với cách thức hoạt động của Hội Thánh.

Khuyến nghị #14:

Các biện pháp kiểm soát lạm dụng được chọn dựa trên cơ sở của một cách tiếp cận định tính. Các biện pháp hiện hành và tương lai phải được dựa nhiều hơn trên cơ sở hiệu quả mong muốn và phải được đánh giá về tính hiệu quả và các kết quả của chúng.

Khuyến khích việc tiếp thu các tham chiếu được chia sẻ giữa các giáo phận với các linh mục và giáo dân trong Hội Thánh, ngược với những mệnh lệnh đôi khi gây ra sự hiểu lầm và mất tư cách.

Khuyến nghị #15:

Cải cách các phương thức tiếp đón và lắng nghe được Hội Thánh đề nghị bằng cách hướng tới một hệ thống hỗn hợp (nội bộ/bên ngoài, quốc gia/địa phương).

Hệ thống này có thể bao gồm việc thiết lập những điểm phối hợp duy nhất (điện thoại, e-mail, thư bưu chính) với mức độ dễ nhìn thấy được tăng cường, và sẽ được xử lý bởi những người nghe chuyên nghiệp trong khuôn khổ của một sự hợp tác được kết nối bởi Hội Thánh. Các chuyên gia nghe này có thể

hướng các cuộc gọi tới các hệ thống tiếp nhận và lắng nghe trong nội bộ giáo hội (các văn phòng của CEF, các đơn vị của các giáo phận, các dòng tu, các cộng đoàn mới) hay ở bên ngoài giáo hội (được hoạt động bởi các hiệp hội hỗ trợ nạn nhân).

Hệ thống quốc gia có thể được giám sát bởi một ê-kíp hỗn hợp liên ngành (đại diện giáo hội, đại diện các nạn nhân, các chuyên gia y tế). Các giáo phận sẽ giữ lại một khả năng lắng nghe tại chỗ cho những người trực tiếp đến với họ, có thể là qua các bộ phận của mô hình hiện hành, hay là trực tiếp với giám mục.

Khuyến nghị #16:

Khi thấy thích hợp, ưu tiên cho các bộ phận hỗn hợp ở cấp liên giáo phận hay các tổ chức đối tác giữa các giáo phận, để tập hợp chung các nguồn lực, thiết lập các lãnh vực can thiệp thuận lợi cho các bộ phận và mạng lưới thành viên của các bộ phận. Bảo đảm duy trì một mạng lưới lãnh thổ dày đặc để cung cấp các giải pháp cho việc tiếp đón và lắng nghe.

Khuyến nghị #17:

Tái khẳng định rằng các bộ phận này là những cơ cấu tiếp đón và lắng nghe, nhiệm vụ của chúng sẽ kết thúc khi việc chăm sóc hay tư vấn pháp lý bắt đầu. Khi làm việc này, hãy khuyến khích các bộ phận soạn ra những bản liệt kê các thẩm quyền tại địa phương để hướng dẫn các nạn nhân đến những giải pháp thoả đáng (các nhà hoạt động xã hội, các chuyên viên y tế, các luật gia v.v...).

Tăng cường công việc của các bộ phận để ưu tiên hướng tới các nạn nhân. Bộ phận này không có nhiệm vụ chăm sóc cho những người là tác giả của hành vi lạm dụng tình dục; nhiệm vụ này sẽ thuộc kế hoạch riêng ở cấp các giáo phận, để

có một sự chăm sóc thỏa đáng, đặc biệt với các đối tác bên ngoài (ví dụ CRIAVS*).

Chính thức hóa nhiệm vụ của các bộ phận trong vấn đề dự phòng, kết nối với những người đặc trách của giáo phận về cuộc chiến chống lại nạn ấu dâm. Các bộ phận được chỉ định vào nhiệm vụ này trên thực tế và thi hành nhiệm vụ bằng những cách khác nhau (can thiệp với các chủng sinh và linh mục, khởi xướng các kế hoạch, tổ chức các hội thảo/hội nghị).

Làm sáng tỏ nhiệm vụ tư vấn cho các giám mục: các bộ phận không phải luôn luôn là những phương tiện để tư vấn cho các giám mục hữu trách (đặc biệt khi liên quan đến các vấn đề pháp lý); vả lại, ngay cả định nghĩa về chức năng tư vấn cũng có vẻ như không xác đáng và là nguyên nhân gây ra những mập mờ.

Khuyến nghị #18:

Ưu tiên các bộ phận gồm hoàn toàn là giáo dân để hạn chế nguy cơ hiểu lầm cho các nạn nhân và nguy cơ phát sinh các căng thẳng về luân lý cho những tình nguyện viên tham gia trong bộ phận.

Mặt khác, bảo đảm các bộ phận này có những tiếp xúc với giám mục giáo phận, tổng đại diện hay các linh mục, tu sĩ được nhận biết trong tòa giám mục để nêu lên cho họ những câu hỏi, để hướng dẫn các nạn nhân muốn đến gặp các linh mục, để xin lời khuyên, thậm chí xin sự tham gia của một giáo sĩ trong các cuộc thẩm vấn khi được yêu cầu bởi người được nghe.

Khuyến nghị #19:

Bảo đảm các bộ phận lắng nghe được thấy rõ hơn bởi một sự truyền thông đều đặn trong giới báo chí địa phương và bởi các kênh của giáo hội (các bản thông báo được niêm yết và phân phát, các trang mạng).

Giúp hiểu biết nhiều hơn về các phương tiện tiếp xúc với các bộ phận và cho các thành viên của các bộ phận này kiểm soát hoàn toàn các công cụ được thiết lập để liên hệ với các nạn nhân (ví dụ, hộp thư điện tử chỉ được tiết lộ bởi các thành viên của bộ phận này).

Khuyến nghị #20:

Tăng cường sự đồng hành của các bộ phận lắng nghe nhờ tổ CPPLP*, hay đơn vị kế nhiệm tổ này.: Theo ủy ban, có vẻ như các hành động mạnh hơn hiện nay, thí điểm (chia sẻ đường hướng), sinh động hóa (chia sẻ thông tin, liên kết thành mạng lưới) và hỗ trợ (thiết lập một bộ chức năng, đào luyện, hỗ trợ truyền thông...) có thể sẽ giúp ích lẫn nhau.

Biến các bộ phận lắng nghe trở thành một nguồn lực chuyên môn cho CPPLP hay một đơn vị tương lai: các bộ phận và thành viên của chúng có những thẩm quyền và khả năng chuyên môn vô cùng phong phú, có thể có ích cho CPPLP một cách đúng lúc (ví dụ để thực hiện một cuộc kiểm tra sâu về chức năng của các bộ phận và sự tiến triển có thể có của chúng).

Khuyến nghị #21:

Cung cấp sẵn các bản văn về tổ chức cho các bộ phận lắng nghe, để làm rõ các nhiệm vụ của họ, chỗ đứng của họ trong giáo phận, các phương tiện vật chất (ngân sách, mặt bằng, dụng cụ truyền thông). Để đạt mục đích này, đề nghị ở cấp CEF một văn bản mẫu tập hợp những yếu tố thiết yếu, đồng thời chừa ra một lề trang đánh giá cho các giáo phận để thích nghi với hoàn cảnh địa phương.

Hoàn bị các điều trên bằng những thủ tục hoạt động và các qui định nội bộ đơn giản: các cách thức trả lời các đòi hỏi

(hạn chót, định dạng...), các qui tắc về sự thận trọng và sự riêng tư, các thủ tục pháp lý (tôn trọng qui tắc RGPD,* tính kế thừa của thẩm quyền pháp lý, các yếu tố cơ bản của giáo luật), việc đào luyện, đặc biệt về tâm lý học, cho những người chuyên trách công việc lắng nghe.

Khuyến nghị #22:

Để bảo đảm có sự nhất quán hoàn toàn với nghị quyết của Hội nghị toàn thể của HĐGM ngày 26-3-2021, cần thực hiện một cuộc kiểm tra sâu về hoạt động của các bộ phận và các đường hướng khả dĩ của họ.

Các công việc được thực hiện bởi Ủy Ban CIASE* đã cho thấy sự phong phú của hệ thống hiện hành, các tiềm năng chưa được khai thác và các câu hỏi chưa có câu trả lời, vì thế cần phải giải quyết chúng trước khi hệ thống này có thể được cải tổ.

Khuyến nghị #23:

Đối với toàn bộ thời kỳ được Ủy Ban phân tích, bên cạnh trách nhiệm hình sự và dân sự vì lỗi của những người tấn công tình dục và có thể của cả những người hữu trách của giáo hội, cũng cần phải nhìn nhận trách nhiệm dân sự và xã hội của giáo hội tách biệt với lỗi cá nhân của những người hữu trách.

Khuyến nghị #24:

Nhìn nhận trách nhiệm có hệ thống của Hội Thánh. Về điểm này, cần xem xét những nhân tố đã góp phần vào sự thất bại của thể chế. Nhìn nhận rằng vai trò xã hội và thiêng liêng của Hội Thánh đặt nặng trên Hội Thánh một trách nhiệm đặc biệt trong lòng xã hội mà Hội Thánh là một thành phần có liên can.

Khuyến nghị #25:

Nhìn nhận trách nhiệm dân sự của Hội Thánh và trên cơ sở này đào sâu một sự trao đổi hàng ngang với toàn thể xã hội.

Khuyến nghị #26:

Thiết lập các cơ chế cụ thể cho sự nhìn nhận này: các nghi lễ công cộng; các cuộc cử hành phụng vụ tưởng nhớ những nỗi đau khổ đã gây ra; tưởng nhớ các nạn nhân và các nỗi đau của họ; khả năng giáo hội chất vấn những người lạm dụng tình dục và cung cấp thông tin của các nạn nhân.

Khuyến nghị #27:

Thiết lập một công cụ phục hồi công bằng qua một thủ tục hình sự đối với các vụ bạo hành tình dục, đặc biệt trong giáo hội, trong khi tách biệt nó một cách rõ ràng với các thủ tục trung gian vốn phải bị gạt sang một bên để có sự đền bù các hậu quả của các việc bạo hành này.

Khuyến nghị #28:

Chấp nhận một công cụ điều tra có hệ thống của cảnh sát, tiếp theo là một cuộc trao đổi của các nạn nhân với một thẩm phán khi thời hiệu hình sự đã hết hạn.

Khuyến nghị #29:

Phối hợp chung các thủ tục giữa các viện công tố và các giáo phận, bằng cách giáo phận cam kết chuyển giao các báo cáo và viện công tố cam kết tiến hành cuộc điều tra trong một thời gian ngắn (x. Khuyến nghị # 42).

Khuyến nghị #30:

Thiết lập trong giáo hội một quy trình xác minh các cáo buộc về bạo hành tình dục, khi người bạo hành đã qua đời hay thời hiệu tố tụng đã hết.

Khuyến nghị #31:

Tính riêng mức bồi thường thiệt hại cho mỗi nạn nhân, mà không dự liệu một sự đền bù toàn bộ theo nghĩa pháp lý.

Vì thế, phải dự liệu một cách tính nhắm tới sự đền bù những thiệt hại cụ thể của mỗi nạn nhân trực tiếp, và, trong trường hợp nạn nhân này đã chết, thì đền bù cho nạn nhân gián tiếp.

Ưu tiên chọn cách tính nhắm vào các thiệt hại phải chịu hơn là đối chiếu với các loại hành vi phạm tội.

Khuyến nghị #32:

Về vấn đề đền bù tài chánh, giao cho một cơ quan độc lập bên ngoài giáo hội ba nhiệm vụ là: tiếp nhận các nạn nhân, cung cấp một sự hòa giải giữa họ, những người bạo hành (nếu còn sống và chấp nhận tiên trình này) và các tổ chức mà họ thuộc về lúc xảy ra hành vi bạo lực, và làm trọng tài phân xử những tranh chấp không thể giải quyết một cách thân thiện.

Khi không có cơ chế này mà ủy ban cho là đơn giản và rõ ràng nhất, cơ quan này có thể khác biệt cho các giáo phận và cho các dòng tu, miễn là họ áp dụng cùng những quy luật và những nguyên tắc đền bù.

Khuyến nghị #33

Các khoản tiền đền bù các nạn nhân được lấy từ tài sản của người bạo hành và của Giáo Hội Pháp, thông qua quỹ ủng hộ mà CEF đã thiết lập và thông báo, gồm những khoản đóng góp của UADF* và của CORREF.

Khi không có cơ chế này, phải thiết lập hai quỹ áp dụng cùng những quy luật và nguyên tắc đền bù như đã nói trên.

Loại bỏ việc kêu gọi đóng góp từ các tín hữu và xã hội hóa tài chánh.

Khuyến nghị #34:

Ủy ban nghĩ rằng nên rà soát:

— cơ chế phẩm trật của Hội Thánh Công Giáo trước những căng thẳng nội tại trong nhận thức về chính mình: giữa hiệp thông và phẩm trật, giữa quyền kế vị tông đồ và tính đồng nghị, và nhất là giữa sự khẳng định quyền bính của các chủ chăn và thực tế tại địa phương, vốn đang ngày càng chịu ảnh hưởng bởi các guồng máy dân chủ;

— sự tập trung vào tay cùng một người các quyền ra lệnh và quản trị, dẫn đến sự nhấn mạnh việc thi hành quyền bính khắt khe, và nhất là việc tôn trọng sự phân biệt giữa toà trong và toà ngoài;

— sự đồng hóa quyền năng bí tích với quyền lực.

Khuyến nghị #35:

Ủy ban xét thấy hữu ích cho giáo hội:

— khởi động và khai triển tiến trình đánh giá và kiểm soát nội bộ với các uỷ ban lâm thời có cơ chế vận hành nhẹ nhàng;

— khai triển trong khuôn khổ này một bản đồ nguy cơ;

— cung cấp những sự đào luyện và tổ chức hướng tới mục đích này;

— tăng cường động năng của việc gặp gỡ hằng năm với giám mục, tổng đại diện, hay các bề trên dòng cấp cao trong tiến trình đồng hành với mỗi linh mục và mỗi tu sĩ.

Khuyến nghị #36:

Ủy Ban cho rằng, liên quan đến nguyên tắc bình đẳng về nhân phẩm, phải tăng cường mạnh mẽ sự hiện diện của các giáo dân nói chung và của các phụ nữ nói riêng trong những lãnh vực làm quyết định của Hội Thánh Công Giáo.

Công việc này bao hàm một sự đánh giá trước tình hình và xác định những mục tiêu cho một lịch trình thực hiện.

Khuyến nghị #37:

Để xác định, trong bộ giáo luật hình sự, tính chất của các hành vi bạo hành tình dục đối với các trẻ vị thành niên và những người dễ bị tổn thương, cần thay thế việc tham chiếu giới luật thứ sáu (“Người không được ngoại tình”), bằng việc tham chiếu giới luật thứ năm (“Người không được giết người”), để phù hợp với cốt nghĩa của điều giáo luật 1398 §1 và để ngăn ngừa đi trệch quy tắc này.

Khuyến nghị #38:

Xác định trong giáo luật toàn bộ những vi phạm tình dục đối với một trẻ vị thành niên hay một người dễ bị tổn thương, bằng cách làm nổi bật những yếu tố cấu thành từng sự vi phạm một và các hình phạt tương ứng, để làm cho điều luật này dễ đọc, làm nổi bật mức độ nghiêm trọng của các lỗi phạm, và phù hợp với cách cốt nghĩa của các quy tắc tham chiếu.

Khuyến nghị #39:

Soạn và phổ biến một sưu tập các quyết định không được nêu tên của các thẩm quyền tài phán áp dụng giáo luật, ít là trong lãnh vực các vi phạm được nghiên cứu bởi uỷ ban.

Khuyến nghị #40:

Thiết lập ngay không chậm trễ toà hình sự giáo luật liên giáo phận đã được loan báo vào tháng 3 năm 2021, lưu tâm tới tính hiệu quả và tầm mức thẩm quyền và tính vô tư của toà này, nhất là bởi tính đồng nghị thực sự và các thành viên không chỉ gồm các chuyên gia là linh mục, nhưng cả các thẩm phán giáo dân được đào tạo đặc biệt.

Khuyến nghị #41:

Làm cho thủ tục hình sự giáo luật phù hợp với các quy tắc quốc tế về việc xét xử công bằng, đặc biệt bảo đảm cho

những người yếu thế quyền kháng án, đặc biệt bằng khả năng được tiếp cận một toà án và được tự do chọn luật sư cho mình.

Khuyến nghị #42:

Nhấn mạnh nơi toàn thể các giám mục lợi ích của các phương thức như đã được ký kết ngày 5 tháng 9 năm 2019 giữa tổng giám mục và uỷ viên công tố Paris, hay bản ký kết năm 2020 tại khu nghỉ dưỡng của tòa phúc thẩm Grenoble, về sự tố giác những vi phạm tình dục được gửi cho toà tổng giám mục và việc phổ biến các thông tin liên quan đến các thủ tục pháp lý của việc tố giác này (x. Khuyến nghị #29).

Khuyến nghị #43:

Các giới chức của Hội Thánh cần truyền đi một thông điệp rõ ràng để chỉ ra cho các cha giải tội và các tín hữu hiểu rằng bí mật của tòa giải tội không thể xoá bỏ bốn phận được dự liệu bởi bộ luật hình sự và theo uỷ ban, phù hợp với bốn phận của luật tự nhiên của Thiên Chúa là bảo vệ sự sống và phẩm giá con người, phải tố cáo với các nhà chức trách tư pháp và hành pháp những trường hợp bạo hành tình dục gây ra cho một trẻ vị thành niên hay một người dễ bị tổn thương (x. Khuyến nghị #8).

Khuyến nghị #44:

Đồng hành

Trong mối quan hệ giữa ứng sinh linh mục và vị linh hướng, làm sáng tỏ các tâm sự thầm kín bị che đậy bởi bí mật.

Nắm bắt các khả năng được cung cấp bởi RFIS* và *Ratio nationalis*** để tăng cường việc đào tạo những người phụ trách đào luyện trong lãnh vực đồng hành về nhân bản (phân biệt với những gì thuộc về việc xây dựng ơn gọi và những gì liên quan đến việc chuẩn bị cho một chức vụ).

Khai thác những kích thích của RFIS và *Ratio nationalis* để tiến hành một cuộc đánh giá tâm lý các ứng sinh linh mục trước khi vào chủng viện và cống hiến cho các ứng viên linh mục những điều kiện tốt nhất để họ nhận được một sự theo dõi tâm lý cần thiết cho việc đào luyện giáo sĩ.

Đào luyện

Khuyến khích sự cởi mở với các khoa học nhân văn và các nhà chuyên môn khác nhau, các nơi đào luyện “bên ngoài những bức tường” cho các chủng sinh.

Trình bày một cách có hệ thống và chính thức việc đào luyện ban đầu và đào luyện thường xuyên của các linh mục, tu sĩ và giáo dân tham gia vào Hội Thánh trong khung cảnh đào luyện cộng đồng (LEME).

Thiết lập các phương pháp đánh giá các khung cảnh đào luyện mới này được cung cấp trong mỗi Chỉ Nam (cơ bản và quốc gia).

Tăng cường đào luyện:

— sự hiểu biết về những động lực và thách thức của sự phát triển và tình cảm của các trẻ em và thanh thiếu niên;

— các quyền, theo giáo luật và dân luật (đặc biệt các quyền của trẻ em) trong những năm đào luyện ở chủng viện hay tập viện.

Phát triển tinh thần phê phán và các khả năng suy tư và khai triển của các chủng sinh hay tập sinh, nhất là về các vấn đề quyền bính và vâng phục.

Chia sẻ các kinh nghiệm và phương pháp sư phạm với các trung tâm đào luyện khác. Khuyến khích sự hỗ trợ của các trường đại học và các thời gian đào luyện ngoại trú (trong các trường công hỗn hợp nam nữ, trong các nhóm sinh viên).

Nghĩ đến các chương trình đào luyện về phòng ngừa bạo hành tình dục được tổ chức chung với các hiệp hội nạn nhân.

Mời các chuyên viên y tế tham gia các chương trình huấn luyện này.

Đánh giá và tuyển sinh

Hệ thống hóa các qui trình đánh giá bằng các bản câu hỏi chính xác gửi cho các chuyên gia đánh giá.

Trình bày rõ ràng và có hệ thống các câu trả lời và các ý kiến cho các ứng sinh nào thấy mình bị từ chối tiếp nhận vào các cơ cấu phân định và đào luyện, hay các bước khác nhau tiến tới chức linh mục.

Khuyến khích việc chia sẻ chính thức các bản đúc kết nhận xét với các chủng sinh (kể tên những khó khăn khi chúng được nhận thấy).

Bảo đảm có một sự theo dõi bằng văn bản về những chặng đường của các ứng sinh và cung cấp thông tin giữa các giáo phận, các chủng viện và nhà dòng để họ biết được những câu trả lời tiêu cực được nói cho các ứng sinh tội nghiệp.

Đào luyện liên tục

Trong khuôn khổ đào luyện liên tục của hàng giáo sĩ, cung cấp các khoá học liên quan đến cuộc chiến chống nạn ấu dâm (luật pháp, các công cụ trả lời, các kế hoạch phòng ngừa) và việc kiểm soát.

Chú ý đặc biệt tới việc đào tạo những người phụ trách đào luyện và các giám thị trong các chủng viện để cung cấp cho họ những công cụ cần thiết cho một sự đồng hành tốt đẹp về thiêng liêng hay chuyên nghiệp.

Thích nghi buổi tiếp nhận các linh mục thuộc diện fidei donum, bằng cách tích hợp các buổi họp liên quan đến cuộc chiến chống ấu dâm với các khoá học chuyên biệt về việc thi hành quyền bính và thái độ đúng đắn trong các mối quan hệ giữa người với người.

Khuyến khích các nhóm giao lưu giữa các linh mục liên quan đến việc thi hành sứ vụ của họ với các trẻ vị thành niên và những người dễ bị tổn thương, để các qui luật về thực hành và việc thích nghi phong cách có thể mang lại lợi ích từ trí thông minh tập thể giữa những người đồng trang lứa.

Dựa theo luật sức khỏe năm 2019 và sắc lệnh định nghĩa về hoạt động xã hội năm 2017, hãy tích hợp sự đóng góp của các tín hữu và các nạn nhân vào các hệ thống đào luyện ban đầu và liên tục.

Khuyến nghị #45:

Tăng cường các chính sách dự phòng, bằng cách hệ thống hóa chúng và phổ biến chúng cho càng nhiều người biết càng tốt.

Mời gọi các thành phần khác nhau trong giáo hội (các linh mục, các giáo dân dân thân, các con chiên giáo xứ) tham gia vào các dạng thức khác nhau được thích nghi (đào luyện, gây ý thức, thông tin).

Khuyến khích các sáng kiến và các hoạt động của giáo xứ giúp cho các trẻ em có một chỗ đứng như là những chủ thể nắm giữ các quyền lợi và các sự hiểu biết (chứ không phải chỉ là những người tiếp nhận giáo lý), theo mô hình suy tư được tổ chức bởi Thành Phố Paris (với Hiến Chương Paris cho các quyền lợi của trẻ em được chính các trẻ em soạn ra năm 2020).

Bảo đảm có sự nhất quán giữa việc sắp xếp khu vực sinh sống và làm việc của các linh mục và tu sĩ và những đòi hỏi của sự cảnh giác, bao gồm:

- tách biệt phòng ngủ và nơi tiếp khách;
- khoảng cách thể lý giữa linh mục và giáo dân khi xung tội.

Thiết lập một hệ thống trong mọi khu vực mà mỗi linh mục hay tu sĩ có tiếp xúc thường xuyên với các trẻ em và thanh thiếu niên:

— biết các bổn phận phải báo cáo cho hệ thống pháp luật (không chỉ bổn phận báo cáo trong nội bộ);

— có một người tham khảo để trao đổi về các tình huống mập mờ hay nguy hiểm;

— có một không gian để suy tư và xét lại thường xuyên về các việc thực hành của mình, giúp cho có sự cảnh giác liên tục về những vấn đề nhạy cảm (tiếp xúc cơ thể, thời biểu và địa điểm làm việc với một người trẻ, các hình thức hẹn gặp...);

— có thể biết sâu về bản báo cáo của CIASE và có thể trao đổi về các lời dạy rút ra từ đó vào những lúc suy tư có sự hiện diện của những người ngoài thuộc bên thứ ba.

Thiết lập một cuộc họp bắt buộc hằng năm trong mỗi giáo phận hay mỗi cộng đoàn dòng tu, giúp cho mọi linh mục hay tu sĩ có một sự hiểu biết về bản báo cáo hoạt động của tổ CPPLP hay của văn phòng quốc gia được mời kế nhiệm nhóm này, và làm cho cuộc họp trở thành một cơ hội cho việc xây dựng tập thể các biện pháp đền bù và dự phòng.

By phanxicovn - 29/10/2021 11

lavie.fr, 2021-10-25

Linh mục Đa Minh Ngô Quang Tuyên dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/29/45-khuyen-nghi-cua-uy-ban-ciase-ve-cac-vu-lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-phap/>

HAI

VIỆC YÊU CẦU TỪ CHỨC TẬP THỂ

I. Lạm dụng tình dục - Các giám mục Pháp được kêu gọi “từ chức tập thể”

Ngày thứ hai, sau những kết luận của Ủy ban Sauvé về tội phạm ấu dâm trong Giáo hội, ba nhân vật trong đó có bà Anne Soupa, thần học gia, đã kêu gọi các giám mục Pháp “từ chức tập thể”. Những người ký tên xin Đức Giáo hoàng bổ nhiệm nữ tu Véronique Margron làm “đặc sứ” cho ngài.

“Đối diện với tình trạng phá sản, sự từ chức của các giám mục là lối thoát danh dự duy nhất”. Đó là tiêu đề của lời kêu gọi được ông François Devaux, đồng sáng lập Hiệp hội Lời Giải phóng, bà Anne Soupa, thần học gia và bà Christine Pedotti, giám đốc biên tập trang *Témoignage chrétien* (Chứng từ kitô) đưa ra ngày thứ hai 11 tháng 10.

Lời kêu gọi của họ được đưa ra sáu ngày sau khi bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) công bố. Kết quả này thống kê có khoảng 330.000 người kể từ năm 1950 đến năm 2020 đã từng là nạn nhân của bạo lực tình dục trước khi họ đủ 18 tuổi, và đưa ra trách nhiệm của thể chế Giáo hội trong các tội ác này.

“Còn hơn là những sai sót”, ba nhân vật ký tên trong kháng cáo này nói đến một “sự phá sản thực sự”.

Họ nói: “Bất kỳ tổ chức, hiệp hội, công ty nào cũng đều rút ra những hậu quả cần thiết: loại bỏ những người lãnh đạo của mình.” Họ nêu rõ: “Dĩ nhiên không phải tất cả các giám mục Pháp đều che đậy tội ác, nhưng chính cấu trúc của hệ thống phạm trật công giáo đã giả định tính liên tục và liên đới giữa mỗi giám mục và người tiền nhiệm của mình. Như vậy, nếu tất cả đều không có tội thì tất cả đều phải chịu trách nhiệm.”

“Chỉ có cử chỉ này mới tương xứng với tầm thâm họa”

Theo bà Christine Pedotti, Anne Soupa và ông François Devaux, sự từ chức tập thể của hàng giám mục Pháp (ít hơn 120 giám mục) sẽ là một “dấu hiệu của hy vọng và đổi mới”, và thậm chí là “cử chỉ duy nhất tương xứng với tầm thâm họa.” Đó là “hành động hối lỗi cụ thể, đặt giá đầu tiên đối với nạn nhân”.

“Thêm nữa, đó là cách duy nhất để có thể bồi thường cho các nạn nhân vì sự phá sản của thể chế cũng là vật chất. Giáo dân không muốn đóng góp cho những lỗi lầm mà họ không phạm phải. Nhưng trong một Giáo hội tái tạo, trong đó tất cả mọi người được thể hiện trong sự đoàn kết và huynh đệ mới này sẽ giúp chúng ta có thể tìm được các nguồn tài chính cần thiết.”

Để nhấn mạnh yêu cầu của họ, ba nhân vật ký tên nhắc lại hai “tiền lệ” đã có trong lịch sử Giáo hội công giáo: nhóm 34 giám mục Chi-Lê từ chức tháng 5 năm 2018, sau khi họ bị Giáo hoàng Phanxicô chất vấn về việc quản lý các trường hợp

bạo lực tình dục (cuối cùng Đức Phanxicô chấp nhận bảy người trong số họ từ chức); và tháng 6 năm 2021, hồng y Reinhard Marx, tổng giám mục giáo phận Munich xin từ chức vì “những thất bại của thể chế hoặc hệ thống” liên quan đến tội phạm ấu dâm trong Giáo hội – đơn xin từ chức này đã bị giáo hoàng từ chối.

Cựu “nữ ứng viên” ở tòa giám mục Lyon

Trong lời kêu gọi, bà Christine Pedotti, Anne Soupa và ông François Devaux trích dẫn cha Pierre Vignon, một chuyên gia về lạm dụng tình dục trong Giáo hội, nổi tiếng với nhân cách nói thẳng. Ngài cho rằng: “Những gì đã xảy ra và sẽ đánh dấu lên các tâm hồn thì phải từ chức tập thể ngay lập tức. Họ (các giám mục) vẫn có thể làm điều này tại Đại hội khoáng đại giám mục ở Lộ Đức vào tháng 11.”

Cuối cùng, ba nhân vật đề nghị Giáo hoàng Phanxicô cử nữ tu Véronique Margron, chủ tịch *Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp* (Corref) làm “đặc sứ” (đại diện chính thức của giáo hoàng), sơ được mô tả là người có một nhân cách “không thể chối cãi”. Quyết tâm của nữ tu Đa Minh này đối diện với cuộc khủng hoảng đang làm rung chuyển Giáo hội Pháp đã được minh chứng cụ thể qua tác phẩm *Một giây phút sự thật* (Un moment de vérité, nxb. Albin Michel, 2019).

Với lời kêu gọi các giám mục Pháp “từ chức tập thể”, nhà thần học Anne Soupa dùng lại một phương pháp nhằm đánh động tinh thần đã được bà dùng một năm trước đây, tháng 5 năm 2020, bà đã nộp đơn đăng ký làm ứng viên tại tòa giám mục Lyon để kế vị hồng y Philippe Barbarin. Cử chỉ này nhằm đặt vấn đề vị trí của giáo dân, đặc biệt là của phụ nữ, trong việc điều hành Giáo hội. Sau đó bà đã giải thích vấn đề này trong

quyển sách *Vì tình yêu của Chúa* (Pour l'amour de Dieu, nxb. Albin Michel, 2021).

By phanxicovn - 12/10/2021 200

la-croix.com, Melinée Le Priol, 2021-10-11

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/12/lam-dung-tinh-duc-cac-giam-muc-phap-duoc-keu-goi-tu-chuc-tap-the/>

II. Yêu cầu “các giám mục từ chức tập thể” có vẻ phi lý

Sau khi Ủy ban Độc lập về *Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội Pháp* công bố bản báo cáo ngày thứ ba 5 tháng 10, ba nhân vật đã đưa ra kiến nghị kêu gọi “các giám mục Pháp từ chức tập thể.” Một yêu cầu được nhiều người công giáo xem là không cần thiết, thậm chí phi lý.

“Chúng tôi yêu cầu các giám mục tại vị từ chức như một dấu hiệu của hy vọng và đổi mới.” Ngày thứ hai 11 tháng 10, một tuần sau khi công bố bản báo cáo xấu hổ về việc lạm dụng tình dục trong Giáo hội, bà Anne Soupa, thần học gia, ông François Devaux, người đồng sáng lập hiệp hội các nạn nhân, bà Christine Pedotti, trưởng ban biên tập báo *Chứng từ Kitô (Témoignage chrétien)* đã kêu gọi các giám mục Pháp từ chức. Họ nói: “Nếu tất cả không có tội, tất cả đều phải chịu trách nhiệm. Đây là cử chỉ duy nhất tương xứng với thảm họa và sự mất niềm tin của chúng tôi.”

Một bản kiến nghị đã thu được 3000 chữ ký tạo một tiếng vang nào đó trên các phương tiện truyền thông... nhưng

cuối cùng khá ít nơi người công giáo. Thêm nữa sáng kiến này có rất ít cơ hội thành công.

Chỉ có một mình giáo hoàng mới có thể quyết định

Được người kế vị Thánh Phêrô bổ nhiệm, trên thực tế, các giám mục chỉ chịu trách nhiệm trước giáo hoàng. Chỉ có giáo hoàng mới có thể chấp nhận đơn từ chức của một giám mục. Trong đa số trường hợp, việc này được làm qua văn thư khi đến ngày sinh nhật 75 tuổi của họ. Đây là tuổi nghỉ hưu theo giáo luật, ở tuổi này các giám mục được yêu cầu từ chức. Khi đó giáo hoàng là người toàn quyền quyết định. Chỉ có giáo hoàng tối thượng mới có thể “yêu cầu” từ chức tập thể như trường hợp các giám mục Chi-Lê trong vụ lạm dụng tình dục tháng 5 năm 2018.

Còn hồng y Reinhard Marx, Tổng giám mục giáo phận Munich và Freising (Đức) đã đệ đơn từ chức lên giáo hoàng cuối tháng 5 năm 2021 để nhận trách nhiệm về cuộc khủng hoảng lạm dụng ở Đức. Hồng y Marx là người thân cận của Đức Phanxicô. Vài ngày sau, Đức Phanxicô từ chối đơn từ chức. Thừa nhận “toàn thể Giáo hội đang gặp khủng hoảng” vì thế ngài nhấn mạnh đến sự cần thiết của “mỗi giám mục” phải cáng đáng trong thời điểm quan trọng này bằng cách tự hỏi bản thân mình có thể làm gì khi đối diện với “thảm họa”. Ngài cũng nhắc Thánh Phêrô cũng đã từng xin Chúa Kitô cho “từ chức”, nhưng lại được Chúa giao trọng trách hướng dẫn Dân Chúa.

Không có đề nghị từ chức tập thể trong các khuyến nghị của Ủy ban Ciase

Báo cáo của Ciase là cú sốc của Giáo hội Pháp, cho cả các linh mục, tu sĩ và giáo dân. Đối diện với quy mô của hiện tượng này, Ủy ban đã đưa ra một loạt các khuyến nghị gửi đến

các giám mục. Tuy nhiên, các khuyến nghị mạnh mẽ nhất cũng không có yêu cầu “từ chức tập thể” nào.

Một số tín hữu cũng đã quyết định làm lay chuyển sự việc bằng cách tung lên Twitter các khẩu hiệu #MyChurchToo (Giáo hội của tôi cũng vậy) để thể hiện mong muốn lay động giáo dân sau khi bản báo cáo tiết lộ về mức độ lạm dụng tình dục trong Giáo hội. Trong số các yêu cầu, một số rõ ràng nói, các giám mục “đã che đậy các hành vi ấu dâm hoặc thiếu cảnh giác hãy giao lại trách nhiệm của họ” cho giáo hoàng. Nhưng sự khác biệt là rất lớn giữa việc từ chức của một số giám mục với toàn thể các giám mục.

Những người khởi xướng kiến nghị cũng đề nghị giáo hoàng bổ nhiệm nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp (Corref), làm “đặc sứ.” Và nữ tu Margron trả lời trên Twitter:

“Nếu chúng ta không xúc động trong nhân tính của chúng ta, chúng ta không hiểu gì hết, chúng ta không làm gì tốt, chúng ta vẫn còn ở trong ý thức hệ hoặc trong chủ nghĩa pháp lý. Và đây là thảm kịch vì không phải mọi người đều như vậy.”

By phanxicovn - 14/10/2021 37

fr.aleteia.org, Agnès Pinard Legry, 2021-10-12

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/14/yeu-cau-cac-giam-muc-tu-chuc-tap-the-co-ve-phi-ly/>

III. Ba khuôn mặt hoang tưởng tại Pháp đang cố đẩy Giáo Hội tại Pháp đến chỗ diệt vong

Sáu ngày sau khi báo cáo lạm dụng tính dục trong hàng giáo sĩ ở Pháp được công bố, ba khuôn mặt hoang tưởng tại Pháp đã lên tiếng kêu gọi “các giám mục Công Giáo từ chức tập thể” và vận động mạnh mẽ trên mạng xã hội các tín hữu Công Giáo đừng đến nhà thờ cho đến khi các Giám Mục đồng loạt từ chức.

Tờ Le Monde cho biết ba nhân vật, này bao gồm cả biên tập viên Christine Pedotti của “Témoignage Chrétien”, nghĩa là “Chúng Tá Kitô”, đã kêu gọi “đổi mới”, sáu ngày sau khi ủy ban độc lập về lạm dụng tình dục trong Giáo hội công bố báo cáo của mình. Ngoài ra còn có đồng sáng lập hiệp hội các nạn nhân bị lạm dụng tính dục, La Parole libérée, François Devaux, và nhà thần học Anne Soupa. Họ đã đưa ra tuyên bố trên hôm thứ Hai 11 tháng 10, trong đó yêu cầu các Giám Mục Pháp “từ chức tập thể”, sau kết luận của ủy ban Sauvé về lạm dụng tính dục trẻ em trong Giáo Hội Công Giáo.

Thông qua các mạng xã hội, nhóm này đưa ra các hashtag như #MyChurchToo, nhằm kêu gọi những người Công Giáo bày tỏ sự phẫn nộ, và đòi phải cải tổ Giáo Hội.

Bất chước nhóm Maria 2.0, nhóm này kêu gọi các tín hữu Công Giáo đừng đến nhà thờ cho đến khi các Giám Mục đồng loạt từ chức. Lời kêu gọi của họ mang tên “Đổi mặt với phá sản, sự từ chức của các giám mục là kết quả danh dự duy nhất”.

Christine Pedotti, Anne Soupa và François Devaux cho rằng: “Không chỉ là thất bại, báo cáo của CIASE nêu bật một

vụ phá sản thực sự”. Theo họ, “bất kỳ tổ chức, hiệp hội, công ty nào trong trường hợp như thế cũng đều gặp phải hậu quả cần thiết là loại bỏ những người lãnh đạo của mình”. “Chúng tôi yêu cầu sự từ chức tập thể của tất cả các giám mục tại vị như một dấu chỉ của hy vọng và đổi mới”. Pháp có khoảng 120 giám mục. Theo họ, từ chức “là cử chỉ duy nhất tương xứng với thảm họa và sự mất niềm tin của chúng ta. Đó là một hành động hối lỗi cụ thể, đầu tiên đối với các nạn nhân. Đó là thái độ duy nhất có thể làm khôi phục lại ngôi nhà của Hội Thánh”.

Cả ba lập luận rằng việc các giám mục từ chức tập thể đã từng xảy ra sau những sự kiện tương tự : “Trong Giáo Hội Công Giáo, tiền lệ này tồn tại: các giám mục Chí Lợi đã đệ đơn từ chức tập thể cho Đức Thánh Cha Phanxicô sau khi một vụ án khổng lồ về tội phạm trẻ em bị phanh phui. Tại Đức, Đức Hồng Y Marx, Tổng Giám mục của Munich, cũng đã trình đơn từ chức lên Đức Giáo Hoàng nhân danh trách nhiệm mà ông cho là phải gánh liên quan đến lạm dụng tình dục, mặc dù bản thân ông đã không phạm sai lầm”.

Họ nói thêm “Chúng tôi không nghi ngờ rằng không phải tất cả các giám mục Pháp đều che đậy tội ác, nhưng chính cấu trúc của hệ thống phẩm trật Công Giáo cho thấy sự liên tục và liên đới giữa mỗi giám mục và vị tiền nhiệm. Như thế, nếu tất cả đều không trong sạch thì tất cả đều phải chịu trách nhiệm”.

Cuối cùng, họ đề nghị Đức Thánh Cha Phanxicô bổ nhiệm một đặc sứ đại diện chính thức của Đức Giáo Hoàng, và họ đề nghị nữ tu Véronique Margron, chủ tịch của Liên Hiệp Các Dòng Tu tại Pháp vào vị trí đó, trong khi chờ đợi hình thành một hàng giáo phẩm mới.

François Devaux là người sáng lập ra La Parole libérée nhằm thưa kiện Giáo Hội đòi bồi thường. Nạn nhân đầu tiên của hắn ta là Đức Hồng Y Philippe Barbarin, nguyên Tổng Giám Mục Lyon. Vị Hồng Y đã được minh oan. Thất bại trong vụ đó, hắn cáo tiết gọi Đức Thánh Cha Phanxicô là “căn nguyên của mọi tội lỗi” vì thái độ bênh vực cho Đức Hồng Y Barbarin của ngài.

Anne Soupa, 73 tuổi, là nhà báo và học giả Kinh thánh, một trong những nhà hoạt động nổi tiếng của Pháp chuyên đấu tranh để đòi hỏi các vai trò lớn hơn cho phụ nữ trong Giáo Hội Công Giáo. Hôm 25 tháng Năm 2020, giữa tình cảnh dịch bệnh bùng phát mạnh, bà ta đã gửi một lá thư đến Sứ thần Tòa Thánh ở Paris nói rằng bà muốn lãnh đạo tổng giáo phận Lyon, là một tổng giáo phận đã có từ rất lâu trong lịch sử Giáo Hội.

Bên cạnh lá thư xin việc rất chi tiết, bà còn đính kèm một sơ yếu lý lịch của mình. Soupa là người đồng sáng lập tổ chức “Hội Nghị Những Người Nói Tiếng Pháp Đã Được Rửa Tội”, gọi tắt là CCBF. Đơn xin ứng cử chức vụ Tổng Giám Mục của bà đã nhận được hỗ trợ từ nhóm Parole Libérée của François Devaux, là nhóm đã quyết liệt đưa Đức Hồng Y Philippe Barbarin ra tòa về tội “không tố cáo hành vi đồi xù tệ bạc với trẻ vị thành niên” của cha Bernard Preynat. Hôm thứ Năm 30 tháng Giêng 2020, Tòa Phúc Thẩm ở Lyon đã tuyên bố ngài vô tội. Tuy nhiên, sau vụ này Đức Hồng Y đã xin Đức Thánh Cha cho ngài từ chức Tổng Giám Mục Lyon vì theo Đức Hồng Y, ngài muốn anh chị em giáo dân “có thể được nên một”.

Christine Pedotti là khuôn mặt có lẽ mới mẻ. Riêng François Devaux và Anne Soupa thì sự hoang tưởng của họ thiết nghĩ đã quá rõ ràng.

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/271702.htm>

Source: *Le Monde* Rapport Sauvé: appel   la « d mission collective des  v ques » catholiques et forte mobilisation sur les réseaux sociaux

IV. Ng ng h t c  - Phụ nữ Đức đòi c  Nữ Giáo Hoàng để cứu nguy Giáo Hội. Phụ nữ làm linh mục vẫn chưa cấp tiến lắm, phải c  bà được làm Giáo Hoàng. Tr ng thuat của CNN.

Trong thời gian diễn ra hội nghị thường niên của các Giám Mục Đức tại thành phố Fulda, hàng ngày lúc nào cũng c  các nhóm biểu tình la hét, hô hào các cải cách trong Giáo Hội. CNN c  bài tr ng trình nhan đề “A woman pope? Meet the feminists trying to save the Catholic Church”, nghĩa là “Một Nữ Giáo Hoàng? Gặp gỡ các nhà đấu tranh đang cứu Giáo Hội Công Giáo.”

Xin kính mời quý vị và anh chị em theo dõi bản dịch toàn văn sang Việt Ngữ qua phần trình bày của Thụy Khanh. Cố nhiên, quý vị và anh chị em biết CNN là thông tấn thế tục. Những quan điểm của họ rất khác với chúng ta. Nhưng chúng ta cũng nên đọc qua, để hiểu được mức độ ng ng cuồng của những phụ nữ này, và tình trạng náo loạn trong Giáo Hội Đức hiện nay.

Fulda, Đức - Ulrike Knobbe, một phụ nữ 65 tuổi đi nhà thờ suốt đời, chưa bao giờ nghĩ mình là một nhà nữ quyền. “Tôi thậm chí đã chống lại những người ủng hộ nữ quyền trong một thời gian dài,” bà ấy nói với nụ cười hở cả răng lẫn lợi. Và rồi bà ấy đang ở đây: Micrô trên tay, đeo một tấm bảng quảng cáo khổng lồ với yêu cầu bình đẳng giới tính, tại một cuộc biểu

tình của hầu hết các phụ nữ tóc hoa râm đang hát theo - hết mức – các bài hát phản đối.

Những người biểu tình cầm những tấm biển có khẩu hiệu như “Cùng phẩm giá, cùng quyền lợi”, “Phụ nữ, bạn còn chờ gì nữa?” và “Đấu tranh cho một Giáo Hội với phụ nữ.”

Nhiều người mang các thánh giá bằng các tông màu hồng. Hầu như tất cả mọi người đều đeo mặt nạ cầu vồng, là biểu tượng của trào lưu đồng tính. Một phụ nữ ăn mặc như một chú hề thổi một luồng bong bóng khổng lồ lên không trung. Cuộc biểu tình này tại diễn ra tại nhà thờ chính tòa Fulda của Đức được tổ chức bởi Maria 2.0 - một phong trào phụ nữ Công Giáo kêu gọi bình đẳng và thay đổi Giáo Hội một cách triệt để.

Phong trào từ cơ sở này có hơn 65 chi hội trên cả nước. Các mục tiêu của nó bao gồm việc phong chức cho phụ nữ, công nhận các mối quan hệ LGBTQ, bãi bỏ luật độc thân linh mục và điều tra thích hợp các cáo buộc về lạm dụng tính dục.

Phong trào được thành lập bởi một số ít phụ nữ ở Münster, miền bắc nước Đức, hai năm trước sau khi nổ ra các tai tiếng lạm dụng tình dục làm rung chuyển đất nước và làm xói mòn số tín hữu Công Giáo lên tới hơn 22 triệu người.

“Mọi người đã rất tức giận”, Angelika Fromm, 70 tuổi, thành viên Maria 2.0, nói về những vụ tai tiếng. “Và rất nhiều người đã rời bỏ Giáo Hội vì điều này.” Bà ấy là một trong số khoảng 200 người biểu tình đã tụ tập ở Fulda vào tháng trước, chạy vòng quanh thị trấn đẹp như tranh vẽ trên chiếc xe tay ga di động của mình để phát những chiếc còi và những tờ rơi.

Đó là lần thứ ba nhóm này biểu tình ở đây; lượn quanh những con đường lát đá cuội đến ngôi nhà thờ ngụy nga, noi

hàng chục giám mục từ khắp đất nước đã tụ họp trong phiên họp của Hội đồng Giám mục Đức.

Trong suốt ba ngày diễn ra sự kiện, rất nhiều giáo sĩ với những cổ côn nổi bật đỏ về thị trấn như họ đã làm trong nhiều thế kỷ qua. Ngay cả những đoạn đường dành cho người đi bộ ở đây cũng có hình ảnh nhấp nháy của các giám mục.

Trong thế giới Công Giáo, Giáo Hội tại Đức là một trong những Giáo Hội địa phương giàu có và quyền lực nhất. Giáo Hội tại Đức kiếm được hơn 6 tỷ euro, tức là 6.96 tỷ Mỹ Kim, hàng năm từ “thuế Giáo Hội” của các thành viên và quyên góp hàng triệu đô la viện trợ trên toàn cầu.

Nhưng những vụ tai tiếng gần đây - bao gồm một báo cáo năm 2018 cho thấy các giáo sĩ đã lạm dụng tình dục hơn 3,600 trẻ em từ năm 1946 đến năm 2014 - đã đẩy nhanh sự suy tàn của Giáo Hội tại Đức, chia rẽ ban lãnh đạo và gây ra các phong trào phản đối từ các tín hữu suốt đời gắn bó với Giáo Hội. Số người Đức từ bỏ Giáo Hội Công Giáo đã tăng trong nhiều thập kỷ, nhưng con số kỷ lục là 272,771 người ra đi vào năm 2019, một năm sau khi báo cáo lạm dụng tình dục được công bố.

Nước Đức không đơn độc, điều đó xảy ra với các Giáo Hội Công Giáo trên toàn thế giới - bao gồm cả ở Mỹ, Ái Nhĩ Lan và Úc - bị rung chuyển bởi các cuộc điều tra làm sáng tỏ tình trạng lạm dụng kéo dài hàng thập kỷ. Tại Pháp, một báo cáo đáng kinh hoàng được công bố vào đầu tháng này cho thấy ước tính có khoảng 216,000 trẻ em bị các giáo sĩ Công Giáo lạm dụng từ năm 1950 đến năm 2020 - chiếm gần 4% tổng số vụ bạo lực tình dục ở nước này. Nhiều người đang quay lưng lại với Công Giáo hoàn toàn do kết quả của những tiết lộ này.

Nhưng các thành viên của Maria 2.0 đang chiến đấu để hiện đại hóa nhà thờ, thay vào đó kêu gọi chia sẻ quyền lực một cách bình đẳng.

Một tầm nhìn cấp tiến

Trong Giáo Hội Công Giáo, chỉ nam giới mới có thể trở thành linh mục và giám mục - và họ phải độc thân và chưa lập gia đình. Các thành viên của Maria 2.0 coi đây là một cấu trúc lỗi thời và cần được thay đổi toàn bộ.

Knobbe nói: “Chỉ có đàn ông quyết định, chỉ đàn ông có trách nhiệm và chúng tôi muốn điều đó được chia sẻ bởi đàn ông và phụ nữ. Cách tổ chức và quản lý Giáo Hội của phụ nữ sẽ khác với trường hợp chỉ có đàn ông làm”.

Khi được hỏi liệu một vị giáo hoàng trong tương lai có thể là một phụ nữ hay không, một số ít thành viên gạt đầu đồng ý nói: “Được chứ. Tại sao không?”

Mặc dù phần lớn thành viên trong phong trào là phụ nữ, Maria 2.0 cũng được một số nam giới ủng hộ - nhiều người trong cuộc biểu tình Fulda là chồng của những người phụ nữ biểu tình.

Mỗi phụ nữ đều có lý do riêng khi tham gia phong trào. Một số, như bà Fromm, là những người vận động lâu năm cho bình đẳng giới tính trong Giáo Hội. Nhà hoạt động nói chuyện với giọng nhẹ nhàng này sinh năm 1951, trong một gia đình Công Giáo sùng đạo sâu sắc ở Cộng hòa Dân chủ Đức, nơi trước đây theo chủ nghĩa cộng sản và tôn giáo bị đàn áp. Gia đình cô sau đó đã trốn sang Tây Đức. Năm 20 tuổi, Fromm kết hôn với một cựu linh mục và có ba người con. Hai vợ chồng hiện đã ly hôn.

Fromm nói rằng bà ấy “gần như mất niềm tin” vào những năm 1970 sau khi nghe câu chuyện về những phụ nữ bị các linh mục làm cho có bầu và bị ép đi nước ngoài đẻ phá thai. Nhưng cô vẫn tiếp tục nghiên cứu thần học nữ quyền, và vào những năm 1990, đồng sáng lập nhóm Phụ nữ Vận Động Đòi Phong Chức Linh Mục Toàn cầu. Hiện bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư và hầu như không thể đi lại, Fromm nói: “Tôi không nghĩ mình sẽ sống để chứng kiến sự thay đổi”.

Những người khác, chẳng hạn như Mechthild Exner-Herforth, được truyền cảm hứng để bắt đầu vận động sau này trong cuộc đời. Người đồng tổ chức 58 tuổi của cuộc biểu tình ở Fulda có một nền giáo dục Công Giáo truyền thống. Sau một sự nghiệp lên rất cao, cô tham gia vào các hoạt động của nhà thờ một lần nữa, lúc đó cô mới bị đánh động bởi sự bất bình đẳng sâu sắc. Exner-Herforth nói: “Tôi là người phụ nữ đầu tiên trong một đội ngũ quản lý lớn ở cấp độ Âu Châu... và thực sự thích sự tự do có các quyền bình đẳng này. Sau đó, khi tôi già đi, tôi bắt đầu tham gia vào các hoạt động nhà thờ và tôi nghĩ nó sẽ như vậy,” cô cười khúc khích nói thêm.

Thay vào đó, Exner-Herforth trở nên chán ngấy với việc phụ nữ bị nói rằng họ không thể giữ vị trí như nam giới. “Tôi hoàn toàn tin chắc rằng nếu Giáo Hội muốn tồn tại, họ phải thay đổi,” cô nói.

Maria 1.0

Không phải tất cả phụ nữ Công Giáo đều có quan điểm đó. Nhóm Maria 1.0 được thành lập vào năm 2019 như một đối trọng với Maria 2.0. Nhóm nói rằng mục đích của nhóm là “mang lại tiếng nói cho giáo lý Công Giáo.”

Clara Steinbrecher, 23 tuổi, người đứng đầu nhóm Maria 1.0, đã viết trong một cuộc phỏng vấn qua email với CNN: “Chúng tôi tin rằng Đức Maria không cần cập nhật. Thay vào đó, chúng tôi ủng hộ những giáo lý ban đầu của Giáo Hội Công Giáo, là mẹ của chúng tôi.”

Steinbrecher, người đang theo học toán và tâm lý học tại một trường đại học Công Giáo, cho biết nhóm có 3,500 thành viên, chủ yếu ở Đức nhưng cũng trải rộng khắp Áo và Thụy Sĩ.

Cô nói rằng các phương pháp của Maria 2.0, chẳng hạn như tẩy chay các cử hành ở nhà thờ là “gây hoang mang, quấy rối và không có tính chất Kitô Giáo”, và nói thêm rằng “hầu hết nội dung của các sáng kiến là chống Giáo Hội, vì họ muốn thấy những niềm tin không thể thay đổi được phải thay đổi.”

Thay vào đó, Steinbrecher nói “những cải cách thực sự bắt nguồn từ việc nêu đích danh những khiếm khuyết thực sự”, chẳng hạn như “việc đào tạo không hoàn chỉnh các ứng viên cho chức linh mục”.

Về vấn đề lạm dụng tình dục, Steinbrecher cho biết Giáo Hội Công Giáo “đã làm rất nhiều để chống lại lạm dụng tình dục trong hàng ngũ của mình”, nhưng nói thêm rằng “vẫn còn việc phải làm và vết thương cần thời gian để chữa lành.”

Những người biểu tình đa dạng

Ở Fulda, các giám mục đến thăm sẽ ở trong cung điện theo kiến trúc baroque của thị trấn, lối vào của nó được trang điểm với các hàng cây bụi điêu khắc và những bông hoa màu sắc rực rỡ.

Bên ngoài có một cảnh bắt mắt khác. Một tác phẩm điêu khắc khổng lồ về một linh mục đang ngủ gật trên vông treo lơ lửng bởi những cây thánh giá gãy, với dòng chữ: “11 năm không ngừng đối mặt với các trường hợp lạm dụng.”

Tác phẩm điêu khắc là tác phẩm của nghệ sĩ người Đức Jacques Tilly, người có những bức tranh biếm họa kích thước rất lớn về các nhà lãnh đạo thế giới - từ Donald Trump đang xé toạc các thỏa thuận khí hậu đến một con quái vật Boris Johnson nhiều đầu tách Anh quốc ra khỏi Âu Châu. Các tác phẩm điêu khắc thường tô điểm cho các cuộc diễu hành chính trị.

Gần đó, là các nhà vận động thuộc nhóm ủng hộ các nạn nhân bị lạm dụng tình dục đang phát những tờ rơi cho những người qua đường và cố gắng thu hút sự chú ý của các thành viên giáo sĩ khi họ vội vã đi qua.

Jens Windel, một trong những người biểu tình, nói với CNN rằng anh đã bị một linh mục lạm dụng trong khoảng thời gian hai năm, bắt đầu từ khi anh 9 tuổi. Windel, hiện 47 tuổi, đang nheo mắt nhìn vào buổi trưa nắng chói chang, nói: “Chấn thương không dừng lại, bởi vì sự lạm dụng không có hồi kết. Giáo Hội đã không làm đủ để kết thúc nó.”

Windel đã thành lập một nhóm hỗ trợ cho các nạn nhân bị lạm dụng ở Hildesheim, miền bắc nước Đức, và đến hội nghị của các giám mục ở Fulda hàng năm kể từ năm 2015.

Anh ta hoài nghi những luận điệu của Maria 2.0 về lạm dụng tình dục, vì sợ rằng những người phụ nữ đang “lạm dụng nó cho mục đích của riêng họ”. Nhưng Windel nói rằng mặc dù phong trào “không liên quan đến lạm dụng tình dục”, nhưng

anh ta ủng hộ rộng rãi các mục tiêu của nó, vì anh ta “cảm thấy rằng phụ nữ nên được bình đẳng với nam giới.”

Các nhóm vận động khác coi mục đích của họ là phù hợp hơn với Maria 2.0.

Thomas Pöschl là thành viên của nhóm HuK ủng hộ người đồng tính trong Giáo Hội và đã đến Fulda để tham gia cuộc biểu tình Maria 2.0. Người đàn ông 60 tuổi cầm biểu ngữ cầu vòng khổng lồ bên cạnh anh chồng Thomas Herold. Họ đã kết hôn trong cái mà họ gọi đùa là “cử hành bị cấm” vào năm 2003 bởi một linh mục xé rào ở Frankfurt, là người ủng hộ sự kết hiệp của họ.

Pöschl nói: “Giáo Hội không thể tiếp tục như vốn có, bởi vì mọi người đang bỏ đi. Giáo Hội đã xa rời cuộc sống của mọi người, đến nỗi họ không còn có thể nói cho mọi người biết phải làm gì”.

Khủng hoảng niềm tin

Mặc dù nhà nước và Giáo Hội chính thức tách biệt ở Đức, nhưng trên thực tế, mọi thứ ít khi tách biệt. Hướng dẫn tôn giáo là một phần trong chương trình giảng dạy ở trường công lập và các Giáo Hội giữ nhiều ghế trong vô số các hội đồng giám sát - từ truyền thanh công cộng đến công đoàn.

Nhưng Giáo Hội ngày càng bị coi là “một thể chế độc tài, lỗi thời,” Detlef Pollack, giáo sư xã hội học tôn giáo tại Đại học Münster, nói. “Và đó cũng là một lý do tại sao mọi người bỏ đi.”

Thuế Giáo Hội tại Đức - lên tới từ 8% đến 9% trên mức thuế thu nhập của các thành viên - là một lý do khác.

Vào cuối năm 2019, những người Công Giáo Đức đã khởi động dự án Tiến Trình Công Nghị với nỗ lực khôi phục niềm tin vào Giáo Hội. Nó liên quan đến hàng trăm thành viên giáo dân, học giả, giáo sĩ và giám mục tranh luận về những chủ đề cấm kỵ đối với nhiều người - bao gồm loại bỏ luật độc thân linh mục và cho phép phụ nữ đóng những vai trò lớn hơn trong đời sống Giáo Hội. Dự án sẽ kết thúc vào năm 2023, mặc dù kết quả của nó được trấn an là sẽ không thay đổi giáo lý Công Giáo.

Tuy nhiên, những cuộc tranh luận xung quanh việc hiện đại hóa Giáo Hội Đức đã thu hút sự chỉ trích từ Vatican. Một số quan chức cấp cao nhất của Vatican, bao gồm cả Đức Thánh Cha Phanxicô, đã bày tỏ lo ngại rằng Tiến Trình Công Nghị có thể dẫn đến sự chia rẽ lớn hơn trong Giáo Hội.

Pollack nói: “Các giáo sĩ Đức chắc chắn là người tự do hơn các linh mục Công Giáo ở Phi Châu hoặc Đông Âu,” nói thêm rằng họ đặt ra “một thách thức đối với Vatican”.

Đầu tháng này, Đức Thánh Cha Phanxicô đã khởi động một cuộc tham vấn trên toàn thế giới kéo dài hai năm về định hướng tương lai của Giáo Hội - một động thái được những người theo chủ nghĩa cải cách hoan nghênh và bị những người bảo thủ chỉ trích, những người lo ngại tiến trình này sẽ phá hoại cấu trúc của Giáo Hội.

Hiện tại, các yêu cầu của Maria 2.0 về quyền bình đẳng đang được thảo luận như một phần của dự án Tiến Trình Công Nghị, Matthias Kopp, phát ngôn viên của Hội đồng Giám mục Đức, nói với CNN.

Khi được hỏi liệu đã làm đủ để chống lại nạn lạm dụng tình dục trong Giáo Hội hay chưa, Kopp nói thêm: “Chúng tôi đang làm việc. Chúng tôi đã làm được nhiều điều và chúng tôi phải tiếp tục trong việc này”.

Trở lại Fulda, những người biểu tình gấp các biểu ngữ của họ và đóng gói các cây thánh giá bằng các tông màu hồng của họ, sẵn sàng cho cuộc biểu tình tiếp theo. Trận chiến của họ còn lâu mới kết thúc.

Thụy Khanh

Thế Giới Nhìn Từ Vatican03/Nov/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/272081.htm>

Source: CNN A woman pope? Meet the feminists trying to save the Catholic Church

V. Lạm dụng: 50% người Ba Lan đồng ý cách chức tất cả các giám mục

Đứng trước các vụ bê bối lạm dụng tình dục trong Giáo hội công giáo, theo một cuộc thăm dò được công bố ngày 25 tháng 10 năm 2021, 50% người Ba Lan ủng hộ Giáo hoàng Phanxicô cách chức tất cả các giám mục trong nước.

Cuộc thăm dò được thực hiện trên 1.000 người và được các kênh truyền hình tư nhân TVN và TVN24 phát, 79% những người được hỏi nghĩ rằng, Giáo hội đã không làm rõ đầy đủ những thiếu sót của mình trong việc đối phó với nạn tấn công tình dục. 50% những người được thăm dò nghĩ rằng các giám mục nên từ chức tập thể. 30% phản đối và nghĩ rằng các giám mục phải tự mình điều tra các trường hợp lạm dụng. 20% còn lại không bày tỏ ý kiến về vấn đề này.

Khoảng hơn mười giám mục đã bị Rôma trừng phạt

Một số giám mục tại chức và về hưu ở Ba Lan bị cáo buộc che đậy các hành vi lạm dụng tình dục của các thành viên trong hàng giáo phẩm của họ. Năm nay, Vatican đã áp dụng các biện pháp trừng phạt kỷ luật với hàng chục giám mục Ba Lan vì đã bỏ bê nhiệm vụ trong các cáo buộc lạm dụng của các linh mục.

Đa số các giám mục bị trừng phạt không còn được phép cử hành các buổi lễ phụng vụ công cộng, ở giáo phận cũ của họ cũng như ở nơi khác. Ngoài ra họ cũng phải trả một khoản tiền “thích ứng” cho một tổ chức giáo hội để hỗ trợ các biện pháp ngăn chặn bạo lực tình dục đối với trẻ vị thành niên.

Vào tháng hai, trong một cuộc thăm dò của Viện Khảo sát Liên hợp thực hiện, gần 59% người Ba Lan ủng hộ việc từ chức của tất cả các giám mục công giáo trong nước. Gần 34% chống lại.

By phanxicovn - 27/10/2021 194

cath.ch/newsf, Maurice Page, 2021-10-26

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/27/lam-dung-50-nguoi-ba-lan-dong-y-cach-chuc-tat-ca-cac-giam-muc/>

VI. Đại nghị bất đạo - Cáo gian Đức Giám Mục bị cảnh sát lật tẩy: Cảnh sát Tây Úc minh oan cho Đức Cha Christopher Saunders.

Tháng Ba, 2020, Đức Cha Christopher Saunders, Giám Mục giáo phận Broome, thuộc tiểu bang Tây Úc đã bị cáo buộc lạm dụng tình dục một trẻ nam vị thành niên, hiện nay ở độ

tuổi 20. Ngài quyết liệt phủ nhận cáo buộc này và tình nguyện rời khỏi chức vụ trong thời gian điều tra của cảnh sát.

Tòa Thánh cũng mở một cuộc điều tra và dự kiến sẽ công bố kết quả vào ngày 28 tháng 5 tới đây. Tuy nhiên, hơn một tuần trước khi Tòa Thánh công bố kết luận của mình, cảnh sát Tây Úc đã ra tuyên bố kết thúc cuộc điều tra, khẳng định không có bằng chứng để truy tố ngài, và báo cho người tố cáo kết quả cuộc điều tra của cảnh sát.

Đức Cha Christopher Saunders sinh ngày 15 tháng Giêng 1950 tại Melbourne. Ngài được thụ phong linh mục vào ngày 28 tháng 8, 1976. Tháng 11, 1995, Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II bổ nhiệm ngài làm Giám Mục giáo phận Broome, thuộc tiểu bang Tây Úc. Ngài được tấn phong Giám Mục vào ngày 8 tháng Hai, 1996.

Ngày 9 tháng Ba, 2020, cảnh sát Tây Úc công bố rằng họ đã mở một cuộc điều tra từ trước đó 18 tháng, liên quan đến một cáo buộc của một thanh niên ở độ tuổi 20 cho rằng ngài có hành vi không đứng đắn với y.

Ngày 11 tháng Ba, 2020, Đức Tổng Giám Mục Timothy Costelloe của tổng giáo phận Perth, là giáo tỉnh bao gồm giáo phận Broome, cho biết Đức Cha Saunders tình nguyện đứng sang một bên để tiện việc điều tra và quyết liệt khẳng định mình vô tội.

Sau một thời gian điều tra kéo dài hơn 2 năm, cảnh sát Tây Úc đã trình kết quả lên Giám Đốc Công Tố, gọi tắt là DPP. Kết luận cuối cùng của cảnh sát và DDP là Đức Cha Christopher Saunders sẽ không bị truy tố vì họ không thấy có bằng chứng nào khả tín trong lời tố cáo của người thanh niên.

Giờ đây, Vatican và Đức Thánh Cha Phanxicô sẽ quyết định xem vị giám mục 71 tuổi có được trở lại Kimberley, nơi ngài đã làm phó tế, linh mục quản xứ và giám mục trong gần 50 năm qua hay không.

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/268727.htm>

Source: ABC News Catholic Bishop of Broome Christopher Saunders will not be prosecuted over allegations of sexual misconduct

VII. Một linh mục lạm dụng bị thu hồi sứ vụ

Trong thánh lễ ngày 24 tháng 10 cầu nguyện cho các nạn nhân lạm dụng tình dục trong chương trình *Ngày của Chúa, Le Jour du Seigneur*, linh mục A., cựu giáo sư đại chủng viện Metz, người đã bị kết tội tấn công tình dục trẻ vị thành niên đã đồng tế trong thánh lễ này. Mười bốn năm sau, trước máy quay của *France 2*, linh mục A. đọc lời cầu nguyện: “Xin Chúa lắng nghe lời cầu nguyện của dân Chúa tập hợp trước nhan Chúa, đặc biệt những nạn nhân bị lạm dụng trong Giáo hội và ở những nơi khác.”

Linh mục A. kêu gọi cầu nguyện cho nạn nhân chính là linh mục đã bị kết tội tấn công tình dục trẻ vị thành niên năm 2007. Ngày thứ sáu 5 tháng 11, giám mục Matthieu Rougé, giáo phận Natterre nói với hãng tin AFP: “Tôi đã quyết định rút mọi sứ vụ của linh mục này cho đến khi có thông báo mới. Linh mục không còn quyền cử hành thánh lễ hoặc các bí tích khác, và không còn là linh mục trong giáo phận của tôi.”

Giám mục Rougé cho biết, ngay khi về nhận nhiệm sở năm 2018, ngài đã “trình ngay lập tức” trường hợp của linh mục này cho Ủy ban Quốc gia phụ trách lượng định tình hình của các linh mục đã có những hành vi đáng trách. Năm 2019, Ủy ban đã lượng định “linh mục này có thể thực hành sứ vụ vì linh mục không có chức vụ nào với trẻ vị thành niên và cha xứ của linh mục đã biết và cảnh giác.”

Sự việc

Sự việc xảy ra vào năm 2006. Tại hồ bơi, linh mục A., giáo sư đại chủng viện Metz đi theo một bé trai 15 tuổi vào phòng thay đồ và bắt đầu sờ vào bộ phận sinh dục của cậu bé. Đứa bé bỏ chạy. Linh mục A. bị cảnh sát tạm giữ và căn hộ của cha bị khám xét. Tại nhà của cha, các nhà điều tra phát hiện ra các hình ảnh khiêu dâm trẻ em lấy trên mạng và hai đoạn video quay một bé trai đang tắm, video quay trong nhà xứ mà cậu bé không biết.

Tháng 2 năm 2007, linh mục bị kết án 10 tháng tù treo, kèm theo quản chế, và ra lệnh phải điều trị 8 năm, cấm vĩnh viễn làm việc với trẻ vị thành niên. Linh mục rời Paris về giáo phận Nanterre.

“Hung bạo”

Ngày thứ sáu 5 tháng 11, báo *Liberation* cho biết, linh mục A. đã đồng tế trong thánh lễ ngày chúa nhật 24 tháng 10 trong chương trình *Ngày của Chúa*. Theo nhật báo, cách đây 14 năm, linh mục bị kết án mười tháng tù treo vì tội tấn công tình dục trẻ vị thành niên. Ông Thierry Hubert, nhà sản xuất chương trình xác nhận với hãng tin AFP, trong thánh lễ được phát trên kênh *France 2*, linh mục A. đã đọc lời cầu nguyện cho các nạn nhân của bạo lực tình dục trong Giáo hội. Giáo dân của giáo

phận Nancy biết quá trình của linh mục đã bị sốc khi nhận ra linh mục trên màn hình và nghe linh mục đọc lời cầu nguyện.

Giám mục Rougé cho biết ngài “ngạc nhiên” và “sốc” trước sự “thiếu nhận định” này của linh mục A. “Linh mục đã không sai phạm bất kỳ hành động đáng trách nào trong giáo phận của tôi nhưng có thể đã rất “hung bạo” với những người xem thánh lễ.”

Hãng tin AFP đã liên lạc với linh mục A. nhưng cha không trả lời.

By phanxicovn - 09/11/2021 7

la-croix.com, AFP, 2021-11-06

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/09/mot-linh-muc-lam-dung-bi-thu-hoi-su-vu/>

BA

THÁI ĐỘ VÀ LẬP TRƯỜNG CỦA ĐTC PHANXICÔ

I. ĐTC cầu nguyện cho các nạn nhân của nạn lạm dụng tính dục trong Giáo hội Pháp.

Sau khi một bản báo cáo về vấn đề lạm dụng tính dục trong Giáo hội Pháp được công bố, Giám đốc Phòng báo chí Tòa Thánh Matteo Bruni cho biết Đức Thánh Cha nhớ đến và cầu nguyện trước hết cho các nạn nhân, những người đã phải chịu đựng và có can đảm để nói ra.

Ngày 5/10/2021, sau cuộc điều tra kéo dài 2 năm rưỡi, ủy ban độc lập do các giám mục Pháp và Ủy ban Tu sĩ Pháp thành lập vào năm 2018 đã công bố một báo cáo dài 2.500 trang, cho thấy, trong khoảng thời gian 70 năm, có tổng cộng khoảng 216.000 (với sai số 50 ngàn) người ở Pháp là nạn nhân vị thành niên bị lạm dụng tính dục trong Giáo hội Pháp, bởi khoảng từ 2.900 đến 3.200 linh mục và tu sĩ; con số nạn nhân lên đến 330.000 nếu tính cả các vụ gây nên bởi các nhân viên giáo dân, chủ yếu trong các trường học.

Đức Thánh Cha đau buồn cho các nạn nhân và cảm ơn sự can đảm của họ

Ông Bruni cho biết Đức Thánh Cha đã đau buồn biết về nội dung bản báo cáo khi các giám mục Pháp về Roma viếng mộ hai thánh Tông đồ và thăm các cơ quan trung ương Tòa Thánh.

Nói với các nhà báo, ông Bruni nhấn mạnh rằng Đức Thánh Cha nghĩ đến và cầu nguyện “trước hết cho các nạn nhân” và “các vết thương của họ”. Đức Thánh Cha cũng biết ơn vì họ đã “can đảm nói ra” và vì “hướng đến với Giáo hội Pháp, nhờ đó, khi nhận thức được thực tế kinh khủng này và hiệp nhất với sự đau khổ của Chúa vì các trẻ em dễ tổn thương của mình, Giáo hội có thể đi con đường cứu chuộc”.

Ông Bruni kết luận: “Bằng những lời cầu nguyện của mình, Đức Giáo hoàng đã phó thác Dân Chúa ở Pháp, đặc biệt là các nạn nhân, cho Thiên Chúa để Người ban cho họ sự an ủi và phép lạ chữa lành, với công lý”.

Giáo hội cần hành động mạnh mẽ

Ủy ban điều tra độc lập do ông Jean-Marc Sauvé, một quan chức cấp cao của Pháp và cựu phó chủ tịch Hội đồng Nhà

nước, đứng đầu. Công việc của uỷ ban này là xác lập các dữ kiện liên quan đến các trường hợp ấu dâm trong Giáo hội Pháp từ năm 1950 đến 2020, để hiểu tại sao và cách chúng xảy ra, cũng như cách chúng được xử lý, xem xét hành động của Giáo hội chống lại nạn ấu dâm và đưa ra các khuyến nghị.

Một cuộc họp báo, được kênh Công giáo Pháp KTO truyền hình trực tiếp vào sáng thứ Ba 5/10/2021, cũng có sự tham dự của đại diện các hiệp hội các nạn nhân.

Mặc dù thừa nhận rằng báo cáo không thể đầy đủ, ông Sauvé đã trình bày nội dung của nó, cung cấp dữ liệu chính xác đã được thu thập trên các lĩnh vực khác nhau: bao gồm thần học, y học, xã hội học, nhân chủng học, tâm thần học hoặc dân sự và giáo luật.

Ông Sauvé cho biết tổng thể, năm triệu rưỡi người đã bị tấn công tình dục khi chưa tròn 18 tuổi ở Pháp. Gia đình và bạn bè thân thiết vẫn là bối cảnh có tỷ lệ bạo lực tình dục cao nhất, nhưng Giáo hội Công giáo cũng là nơi có tỷ lệ cao, nơi hầu hết các vụ lạm dụng (80%) liên quan đến các trẻ nam.

Chủ tịch của Uỷ ban độc lập đã kêu gọi Giáo hội theo đuổi “những hành động mạnh mẽ”, bằng cách thừa nhận những thiếu sót trong quá khứ (bao gồm cả ‘luật im lặng’) và cải thiện việc đào tạo và sự phân định ơn gọi như một cách để ngăn chặn hiện tượng này. Ông cũng cảnh báo về điều mà ông gọi là “sự thần thánh hóa” quá mức đối với các linh mục.

45 khuyến nghị

Báo cáo của Uỷ ban độc lập đưa ra 45 khuyến nghị cụ thể, bao gồm các cơ chế kiểm soát nội bộ mạnh mẽ hơn, định nghĩa rõ ràng hơn về vai trò của giám mục để đảm bảo việc

kiểm tra các vụ việc một cách khách quan và tăng cường sự tham gia của giáo dân vào việc điều hành Giáo hội.

Kêu gọi một “công việc của sự thật, tha thứ và hòa giải”, ông Sauvé nhấn mạnh rằng Giáo hội Công giáo là “một thành phần thiết yếu của xã hội” và Giáo hội phải nỗ lực để “thiết lập lại một liên minh” với nó. Ông kết luận: “Giáo hội có thể và phải làm mọi cách để khôi phục những gì đã bị hư hại và xây dựng lại những gì đã bị phá vỡ”.

Phản ứng của Chủ tịch Hội đồng giám mục Pháp và Chủ tịch Ủy ban tu sĩ Pháp

Sau phần trình bày của ông Sauvé, Đức tổng giám mục Moulins-Beaufort, Chủ tịch Hội đồng giám mục Pháp đã nhìn nhận mức độ lạm dụng tính dục khủng khiếp trong Giáo hội Pháp và cảm ơn các nạn nhân; ngài đảm bảo quyết tâm hành động với họ và thay đổi thái độ của giới lãnh đạo Giáo hội. Ngài hứa rằng các Giám mục Pháp sẽ dành thời gian để nghiên cứu báo cáo và đưa ra kết luận trong cuộc họp toàn thể vào tháng 11.

Nữ tu Véronique Margron, Chủ tịch Ủy ban Tu sĩ của Pháp, cũng bày tỏ “nỗi buồn vô hạn” và “sự xấu hổ tột cùng” của mình khi đối mặt với cái mà sơ gọi là “tội ác chống lại nhân loại”. Sơ lưu ý rằng 45 Khuyến nghị là một dấu hiệu đòi hỏi của sự tin tưởng vào Giáo hội”.

Hồng Thủy - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2021-10/dtc-phanxico-cau-nguyen-nan-nhan-lam-dung-tinh-duc-giao-hoi-phap.html>

II. Phản ứng của Đức Thánh Cha Phanxicô đối với báo cáo về tội lỗi lạm dụng tình dục của hàng giáo sĩ Pháp

Hôm thứ Tư, Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã bày tỏ nỗi buồn của mình về một báo cáo sâu rộng về tội lỗi lạm dụng tình dục của hàng giáo sĩ ở Pháp được công bố một ngày trước đó. Ngài gọi đây là “khoảnh khắc xấu hổ” đối với Giáo Hội Công Giáo và kêu gọi các giới chức Giáo hội bảo đảm sự an toàn của mọi người được giao phó cho sự chăm sóc của họ.

Phát biểu trong buổi tiếp kiến chung ngày 6 tháng 10, Đức Thánh Cha Phanxicô lưu ý rằng Hội Đồng Giám Mục Pháp và Hội Đồng Nam Nữ Tu Sĩ Pháp “đã nhận được một báo cáo từ một ủy ban độc lập về nạn lạm dụng tình dục trong Giáo hội nhằm đánh giá mức độ của hiện tượng tấn công và bạo lực tình dục được thực hiện đối với trẻ vị thành niên từ năm 1950”.

“Thật không may, có một số lượng đáng kể,” Đức Thánh Cha nói, và không chỉ nói lên “nỗi buồn và nỗi đau” của mình đối với các nạn nhân vì những tổn thương mà họ đã phải chịu đựng, mà còn là “sự xấu hổ; sự xấu hổ của chúng ta, sự xấu hổ của tôi, vì Giáo hội đã bất lực quá lâu không đặt họ vào trung tâm của mối quan tâm của mình”.

Đức Thánh Cha bảo đảm với các nạn nhân những lời cầu nguyện của ngài. “Tôi cầu nguyện và tất cả chúng ta hãy cùng cầu nguyện: Lạy Chúa, xin danh Chúa được cả sáng, xin cho chúng con biết xấu hổ. Đây là một khoảnh khắc đáng xấu hổ”.

Những lời của Đức Thánh Cha Phanxicô được đưa ra một ngày sau khi bản báo cáo dài 2,500 trang được công bố.

Phúc trình này là kết quả của cuộc điều tra kéo dài 4 năm về tội lỗi lạm dụng tình dục trong hàng giáo sĩ Pháp.

Báo cáo được công bố vào ngày 5 tháng 10 cho thấy ước tính có khoảng 330.000 trẻ em - khoảng 80% trong số đó là trẻ em trai - là nạn nhân của lạm dụng tình dục của khoảng 3,000 linh mục và tu sĩ Pháp trong suốt 70 năm qua.

Bản báo cáo dài 2,500 trang cũng cho thấy nhiều thập kỷ các giới chức của Giáo hội đã che đậy có hệ thống.

Sau khi báo cáo được công bố, ông Matteo Bruni, Giám đốc Phòng báo chí Tòa Thánh, cho biết: “Đức Thánh Cha đã được thông báo về việc công bố phúc trình CIASE, nhân dịp cuộc gặp gỡ trong những ngày trước đây với các giám mục Pháp, về Roma thăm Tòa Thánh. Nay với sự đau lòng, ngài được biết nội dung phúc trình.”

“Đức Thánh Cha nghĩ tới trước tiên các nạn nhân, với sự đau buồn vô biên vì những vết thương của họ và biết ơn vì họ đã có can đảm tố giác. Ngài cũng nghĩ đến Giáo hội tại Pháp, để sau khi ý thức về thực tại kinh khủng này và hiệp với đau khổ của Chúa vì các con cái dễ bị tổn thương nhất của Người, Giáo hội có thể khởi sự con đường cứu chuộc.”

“Qua kinh nguyện, Đức Thánh Cha phó thác cho Thiên Chúa dân Chúa tại Pháp, đặc biệt là các nạn nhân. Xin Chúa ban ơn nâng đỡ và an ủi, và để trong sự công bằng, Giáo hội Pháp có thể thực hiện phép lạ chữa lành”.

Phát biểu của Đức Phanxicô hôm thứ Tư là lần đầu tiên ngài nói về bản báo cáo bằng chính giọng nói của mình.

Trong lời phát biểu của mình, Đức Giáo Hoàng kêu gọi các tín hữu và những người hành hương có mặt “chia sẻ trong thời điểm này” nỗi xấu hổ và đau khổ trong Giáo Hội, và ngài khuyến khích các giám mục, các vị bề trên các dòng tu “tiếp tục nỗ lực để những bi kịch tương tự không được lặp lại”.

Đức Thánh Cha Phanxicô đã khép lại buổi tiếp kiến của mình, bày tỏ sự gần gũi và ủng hộ của mình đối với các linh mục của Pháp “đối mặt với con đường khó khăn nhưng lành mạnh này, và tôi mời những người Công Giáo Pháp nhận trách nhiệm của họ trong việc bảo đảm rằng Giáo hội là ngôi nhà an toàn cho tất cả mọi người”.

Trong một tuyên bố ngày 6 tháng 10, Hồng Y Sean O'Malley ở Boston, chủ tịch Ủy ban Giáo hoàng về Bảo vệ Trẻ vị thành niên, do Đức Thánh Cha Phanxicô lập ra để tư vấn cho ngài về cuộc chiến chống lạm dụng giáo sĩ, đã gọi báo cáo của Pháp là “một bản cáo trạng” về những thất bại của những người lãnh đạo trong Giáo hội.

“Lịch sử lạm dụng không được kiểm soát này kéo dài qua nhiều thế hệ thách thức sự hiểu biết của chúng ta về việc những người vô tội có thể phải chịu đựng khủng khiếp như thế nào và tiếng nói của họ đã bị bỏ qua trong một thời gian dài,” ngài nói.

Đức Hồng Y O'Malley nói thêm, “Giáo Hội không được thất bại trong cam kết tìm kiếm sự chữa lành và công lý cho những người sống sót.”

Ngài ca ngợi những nỗ lực của Giáo Hội Công Giáo ở Pháp để vừa thừa nhận vấn đề vừa thực hiện những bước đầu tiên để chữa lành.

Ngài nhấn mạnh “Chúng ta không thể để một người bị lạm dụng tính dục không được công nhận, hoặc một người có nguy cơ bị lạm dụng bởi một thành viên của Giáo hội,” và lưu ý rằng vẫn còn “một con đường dài phía trước” khi đối mặt với vấn đề giáo sĩ lạm dụng, và, khi Giáo hội tiến lên, việc bảo vệ trẻ em và người lớn dễ bị tổn thương phải là “ưu tiên cao nhất của chúng ta”.

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/271508.htm>

Tiếp kiến chung - ĐTC bày tỏ nỗi buồn và nhục nhã trước báo cáo tại Pháp, kêu gọi cầu nguyện cho GH

Thế Giới Nhìn Từ Vatican07/Oct/2021

Trong buổi tiếp kiến chung sáng thứ Tư 6 tháng 10, Đức Thánh Cha đã tiếp tục loạt bài giáo lý hàng tuần của ngài về thư gửi tín hữu Galát. Trong cuộc gặp gỡ này, ngài đã bày tỏ nỗi buồn của mình về một báo cáo sâu rộng về tội lỗi lạm dụng tình dục của hàng giáo sĩ ở Pháp được công bố một ngày trước đó. Ngài gọi đây là “khoảnh khắc xấu hổ” đối với Giáo Hội Công Giáo và kêu gọi các giới chức Giáo hội bảo đảm sự an toàn của mọi người được giao phó cho sự chăm sóc của họ.

Đức Thánh Cha Phanxicô lưu ý rằng Hội Đồng Giám Mục Pháp và Hội Đồng Nam Nữ Tu Sĩ Pháp “đã nhận được một báo cáo từ một ủy ban độc lập về nạn lạm dụng tình dục trong Giáo hội nhằm đánh giá mức độ của hiện tượng tấn công và bạo lực tình dục được thực hiện đối với trẻ vị thành niên từ năm 1950”.

“Thật không may, có một số lượng đáng kể,” Đức Thánh Cha nói, và không chỉ nói lên “nỗi buồn và nỗi đau” của mình đối với các nạn nhân vì những tổn thương mà họ đã phải chịu đựng, mà còn là “sự xấu hổ; sự xấu hổ của chúng ta, sự xấu hổ của tôi, vì Giáo hội đã bất lực quá lâu không đặt họ vào trung tâm của mối quan tâm của mình”.

Đức Thánh Cha bảo đảm với các nạn nhân những lời cầu nguyện của ngài. “Tôi cầu nguyện và tất cả chúng ta hãy cùng cầu nguyện: Lạy Chúa, xin danh Chúa được cả sáng, xin cho chúng con biết xấu hổ. Đây là một khoảnh khắc đáng xấu hổ”.

Những lời của Đức Thánh Cha Phanxicô được đưa ra một ngày sau khi bản báo cáo dài 2,500 trang được công bố. Phúc trình này là kết quả của cuộc điều tra kéo dài 4 năm về tội lỗi lạm dụng tình dục trong hàng giáo sĩ Pháp.

Đăng Tự Do 06/Oct/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/271520.htm>

III. Đức Phanxicô bị sốc và bản báo cáo lạm dụng tình dục mới nhất của Giáo hội Pháp

Tôi gặp một người bạn ở Vatican, họ quá kinh ngạc vì những con số gây sốc của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ủy ban Ciase) đưa ra vào ngày thứ ba 5 tháng 10 vừa qua. “300.000 ư? Bạn có chắc không? Làm sao có thể”. Bạn tôi trở mặt thất thần, mắt mở to như chiếc đĩa.

Ngay sáng hôm đó, Ủy ban Ciase đã công bố bản báo cáo cuối cùng đáng sợ của mình, trong đó ước tính khoảng 330.000 trẻ em đã bị lạm dụng tình dục trong Giáo hội công giáo Pháp kể từ năm 1950.

Có thể nói, việc công bố tài liệu khổng lồ này được gọi là Báo cáo Sauv   – đặt theo tên của chủ tịch Ủy ban Độc lập về

Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội Pháp là ông Jean-Marc Sauvé – đã gây ra một cú sốc đối với người dân ở Rôma

Hai phản ứng đã làm rõ điều này

Đầu tiên, là sự quan tâm của báo chí Ý đối với “bản báo cáo Pháp”, dù người dân Ý đang quan tâm đến các cuộc bầu cử thành phố đã diễn ra vào cuối tuần trước tại một số thành phố lớn trên bán đảo.

Thứ đến, còn đáng chú ý hơn, Đức Phanxicô đã phản ứng nhanh như thế nào với bản báo cáo đó.

Đức Tổng Giám mục Eric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp, trước đó vài ngày đã gửi cho ngài một bản ghi nhận trước khi bản báo cáo được công bố và ngài đã đọc rất kỹ.

Sau đó, ngay khi tài liệu được công bố và ngài thấy các con số, ngài đã phản ứng gần như ngay lập tức. Ngài đã tự tay viết lời tuyên bố ngắn về bản báo cáo Sauvé mà Văn phòng Báo chí Tòa thánh phát hành hai giờ sau đó. Người ta nói, ngài đã cẩn thận đọc lại bản tuyên bố, từng chữ một, trước khi cho phép công bố.

Ngày hôm sau trước khi vào Hội trường Phaolô VI để có buổi tiếp kiến chung thứ tư hàng tuần với giáo dân hành hương và du khách, ngài đã cầu nguyện riêng với bốn giám mục Pháp đang đến thăm Rôma. Các giám mục mô tả đó là khoảnh khắc đặc biệt sâu đậm.

Sau đó, trong buổi tiếp kiến, Đức Phanxicô một lần nữa đề cập đến bản báo cáo lạm dụng – lần này một cách công khai và với tấm lòng xúc động chân thành.

Đó là cách ngài nói với các giám mục Pháp, ngài nâng đỡ họ trong thử thách của họ, nhưng bây giờ họ phải đưa ra các biện pháp có thực chất để đảm bảo những thảm kịch như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

By [phanxicovn](#) 13/10/2021

international.la-croix, *Loup Besmond de Senneville*,

2021-10-12

Marta An Nguyễn dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/13/duc-phanxico-bi-soc-va-ban-bao-cao-lam-dung-tinh-duc-moi-nhat-cua-giao-hoi-phap/>

IV. Đức Phanxicô bày tỏ “nỗi đau vô biên” của ngài trước các vụ lạm dụng ở Pháp

Ngày thứ ba 5 tháng 10, Văn phòng báo chí Tòa Thánh cho biết, khi Đức Phanxicô biết nội dung bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase), ngài đã rất đau buồn.

Ủy ban Ciase đã trao cho giám mục Eric de Moulins Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp bản cáo của Ủy ban đã hoàn thành sau ba năm làm việc. Kể từ năm 1950 đến nay, ước tính có 216.000 người đã bị các linh mục hoặc các tu sĩ Pháp lạm dụng.

Vài giờ sau khi bản báo cáo được công bố, Văn phòng báo chí Tòa Thánh cho biết: “Đức Thánh Cha đã được các giám mục Pháp trong chuyến đi *ad limina* vừa qua thông báo về việc công bố bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp vào ngày thứ ba 5 tháng 10-2021. Và ngài

thật đau lòng khi biết nội dung của bản báo cáo này.” Bản báo cáo dài 500 trang, gồm 2.000 trang phụ lục.

“Trên con đường cứu chuộc”

“Suy tư của ngài chủ yếu hướng về các nạn nhân, với nỗi buồn vô hạn vì những tổn thương của họ và lòng biết ơn vì họ đã dũng cảm nói ra. Suy tư của ngài cũng hướng về Giáo hội Pháp để khi nhận thức được thực tế kinh khủng này và hiệp nhất với sự đau khổ của Chúa dành cho những người con dễ bị tổn thương nhất để Giáo hội có thể đi trên con đường cứu chuộc.”

“Qua lời cầu nguyện, giáo hoàng giao phó dân Chúa ở Pháp cho Chúa, đặc biệt là các nạn nhân, để Chúa ban an ủi cho họ, để nhờ đó, với công lý, sẽ có được phép lạ của việc chữa lành.”

Bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp ước tính có 216.000 trẻ vị thành niên là nạn nhân từ năm 1950 đến nay của các tu sĩ Giáo hội công giáo Pháp. Và số nạn nhân tăng lên đến 330.000 người, bao gồm các nạn nhân tham dự vào các sinh hoạt khác của Giáo hội.

By phanxicovn - 06/10/2021

cath.ch, I. Media, 2021-10-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/06/duc-phanxico-bay-to-noi-dau-vo-bien-cua-ngai-truoc-cac-vu-lam-dung-o-phap/>

V. Đức Phanxicô kêu gọi “nhìn nhận” những “sai lầm” và “thất bại” của Giáo hội về ấu dâm

Trong một thông tin được công bố ngày thứ bảy 18 tháng 9, Đức Phanxicô kêu gọi Giáo hội “đối diện” với sự thật về “tội ấu dâm.” Nếu chúng ta thừa nhận sai lầm, chúng ta sẽ không có gì phải sợ”, ngài khẳng định trong một video dành cho những người tham dự cuộc họp Âu châu về cuộc chiến chống tội ấu dâm trong Giáo hội.

Những lời này đặc biệt mạnh mẽ, và được Đức Phanxicô nói trong một cuộc họp về cuộc chiến chống tội phạm tình dục với “trẻ vị thành niên và người lớn dễ bị tổn thương.” “Hoàn cảnh của các nạn nhân đã không được đặt lên hàng đầu vì chúng ta quan tâm không đúng về danh tiếng thể chế của Giáo hội”, ngài nói như trên trong thông điệp gửi những người tham dự cuộc họp được Ủy ban chống lạm dụng tình dục của Vatican tổ chức ở Warsaw.

Ngài nói tiếp: “Ngược lại, chỉ bằng cách đối diện với sự thật của những hành vi tội ác này, và bằng cách khiêm tốn xin các nạn nhân và những người sống sót tha thứ, Giáo hội mới có thể tìm thấy con đường của mình để lại được xem là Giáo hội chào đón và an toàn cho những người cần đến Giáo hội.”

Trong cuộc họp được tổ chức tại thủ đô Ba Lan, bắt đầu từ ngày 19 đến ngày 22 tháng 9 quy tụ các giám mục của 20 quốc gia Trung và Đông Âu, một số chuyên gia và nạn nhân sẽ làm chứng để phản ánh về “sứ mệnh bảo vệ con cái Chúa của Giáo hội”.

“Con đường cụ thể để cải cách”

Đức Phanxicô nhấn mạnh, đây là vấn đề lớn cho tương lai của Giáo hội: “Lời xin được tha thứ của chúng ta phải trở thành con đường cải cách cụ thể, vừa để ngăn chặn hành vi lạm dụng, vừa đảm bảo các nỗ lực của chúng ta sẽ dẫn đến sự thay đổi thực sự và đáng tin cậy”.

Với những người có trách nhiệm họp ở Warsaw, đây không phải là những bước đầu tiên họ phải cố gắng làm trong lãnh vực này, ngài khẳng định: “Quý vị không phải là người duy nhất trải qua những thời điểm khó khăn này. Thừa nhận những sai lầm và thất bại có thể làm quý vị thấy mình bị tổn thương, đó là chắc chắn. Nhưng đây cũng là thời gian của ơn Chúa, thời gian thanh tẩy, mở ra những chân trời mới cho tình yêu và phục vụ lẫn nhau.”

Ngài nhấn mạnh một lần nữa: “Nếu chúng ta thừa nhận sai lầm của mình, chúng ta sẽ không có gì phải sợ hãi, vì chính Chúa sẽ dẫn dắt chúng ta làm.”

Những lời này không phải là những lời đầu tiên Đức Phanxicô lên tiếng khi ngài mạnh mẽ lên án tội ác tình dục trẻ em trong Giáo hội công giáo. Năm 2019, ngài đã triệu tập các chủ tịch Hội đồng Giám mục khắp nơi trên thế giới về Rôma để suy nghĩ về vấn đề này, một năm sau, trong một tài liệu công bố vào tháng 10 năm 2020, ngài lên án ấu dâm là một “sự quái quỷ không lồ. Nó nghiêm trọng hơn bất cứ điều gì khác.”

Những lời của giáo hoàng nhắc lại lời của hồng y Quốc vụ khanh Pietro Parolin đã lên tiếng tháng 7 vừa qua tại Pháp, bản báo cáo tiếp theo của Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội công giáo (Ciase) sẽ là “khoảnh khắc đau khổ lớn” của Giáo hội Pháp. Trong một phỏng vấn với báo *La*

Croix, ngài nói: “Nhưng chúng ta không nên sợ sự thật. Chúng ta phải trải qua thử thách này. Từ đó chúng ta mới có thể có nhận thức để đấu tranh chống lại các hiện tượng này và ngăn ngừa việc lặp lại những hành vi này.”

By phanxicovn - 19/09/2021

la-croix.com, Loup Besmond de Senneville, Rôma, 2021-09-18

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/09/19/duc-phanxico-keu-goi-nhin-nhan-nhung-sai-lam-va-that-bai-cua-giao-hoi-ve-au-dam/>

VI. Jean-Marc Sauvé, “Không nghi ngờ gì về quyết tâm chống lạm dụng của Đức Phanxicô”



Ông Jean-Marc Sauvé, Phó Chủ tịch danh dự của Hội đồng Nhà nước và Chủ tịch của *Apprentis d’Auteuil*, ông được được bổ nhiệm làm chủ tịch Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp, *Ciase*. Ông lên tiếng: “Không nghi ngờ gì về quyết tâm chống lạm dụng của Đức Phanxicô. Ngài đã làm những chuyện rất quan trọng để chống lạm dụng trong Giáo hội.”

Sau ba năm điều tra, Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) ngày thứ ba 5 tháng 10 đã đưa ra bản báo cáo trong đó ước tính có khoảng 216.000 người đã bị các tu sĩ lạm dụng từ năm 1950 đến nay tại Pháp. Ông đánh giá mối quan hệ giữa Giáo hội Pháp và Tòa thánh trong cuộc chiến chống lạm dụng tình dục : Ông cho rằng, trong khi Đức Phanxicô rõ ràng tích cực tham gia vào cuộc chiến chống lạm dụng, thì Rôma thiếu kiên quyết trên những vấn đề này, đến đầu những năm 2000 Rôma mới đóng một vai trò trong cuộc khủng hoảng với tầm mức quy mô ở Giáo hội Pháp.

Ông có dự định đến Rôma để trình bày báo cáo cho Giáo hoàng Phanxicô không?

Ông Jean-Marc Sauvé: Đó là một khả năng đã được đặt ra. Chúng tôi sẵn sàng gặp ngài. Chúng tôi sẽ xem Tòa Thánh có thể làm những gì. Có thể sẽ có một chuyến đi Rôma, nhưng khi nào thì chưa xác định ở giai đoạn này được.

Trong buổi trình bày báo cáo, một nạn nhân cảm thấy Giáo hoàng Phanxicô “vắng mặt” trong các vấn đề lạm dụng. Theo ông, ngài đã có biện pháp nào cho cuộc khủng hoảng này trong Giáo hội không?

Cảm nhận của tôi là ngài đã nói và làm một số điều quan trọng trong cuộc chiến chống lạm dụng tình dục trong Giáo hội. Tôi đặc biệt nghĩ đến *Thư gửi Dân Chúa* tháng 8 năm 2018 và cuộc gặp tháng 2 năm 2019 với tất cả các chủ tịch hội đồng giám mục trên thế giới. Ngoài ra có những ví dụ khác như việc cải cách giáo luật có hiệu lực vào ngày 8 tháng 12, và đó là công việc được thực hiện trong quá trình làm việc lâu dài.

Ủy ban do tôi điều hành không nghi ngờ gì về quyết tâm của Tòa Thánh tấn công vào vấn đề này và Đức Phanxicô cam kết giải quyết. Đó là sự tiếp tục của triều giáo hoàng Đức Bênêdictô XVI, người đã thực hiện nhiều biện pháp theo hướng này. Chúng ta phải hiểu sự thật, các nạn nhân có một thái độ cực đoan và thiếu kiên nhẫn có thể dẫn họ đến những cáo buộc mà với tôi, tôi không chia sẻ.

Ông đã chỉ trích sự mù quáng của các cấp lãnh đạo Giáo hội Pháp cho đến đầu những năm 2000 liên quan đến lạm dụng tình dục. Liệu sự thụ động này có thể là do sự thiếu kiên quyết của phía Rôma không?

Tôi nghĩ có. Cho đến đầu những năm 2000, Tòa thánh đã không cực kỳ chú ý đến những vấn đề này. Các biện pháp đầu tiên xuất hiện vào năm 2001 dưới triều Đức Gioan-Phaolô II. Do đó, một sự thay đổi đã diễn ra với thế kỷ mới. Ở Pháp, đây là lúc chúng ta thấy nhạy cảm hơn về những vấn đề này.

Trong Giáo hội, mọi việc diễn ra khó khăn hơn nhiều, dẫn đến sự chậm trễ trong việc nâng cấp các thủ tục để chống lạm dụng trẻ em.

Nhưng chúng tôi cũng nhận thấy, các thể chế dân sự cũng phát triển trong thời gian này. Ở Pháp, chỉ đến năm 1998, Bộ Giáo dục Quốc gia mới quyết định bước sang chế độ không khoan nhượng. Do đó cả hai đều bập bênh trong cùng một thời gian. Vấn đề là “chuyển dịch” ở Giáo dục Quốc gia diễn ra nhanh chóng và dứt khoát. Trong Giáo hội, mọi việc diễn ra khó khăn hơn nhiều, dẫn đến sự chậm trễ trong việc nâng cấp các thủ tục để chống lạm dụng trẻ em.

Trong những khuyến nghị mà ông đưa ra cho Giáo hội Pháp, ông có đề nghị cải tổ giáo luật. Nhưng giáo luật là áp dụng cho Giáo hội hoàn vũ. Ông sẽ xin giáo hoàng xem xét đến khuyến nghị này không?

Chúng tôi ý thức việc cải tổ giáo luật là quyết định thuộc về giáo hoàng và áp dụng phổ quát. Đối với loại khuyến nghị này, chúng tôi hiểu Hội đồng Giám mục Pháp không thể làm gì được. Đây là trách nhiệm của giáo hoàng và Tòa thánh. Như tôi đã nói, việc cải cách giáo luật có hiệu lực ngày 8 tháng 12 là bước đi đúng hướng. Trong ủy ban do tôi làm chủ tịch, có một số luật gia. Bản thân tôi từng là phó chủ tịch Hội đồng Nhà nước Pháp. Chúng tôi hiểu, các thủ tục trước tòa án giáo luật trong các vấn đề hình sự không phải là thủ tục chính trực. Theo nghĩa, như chúng ta hiểu về Công ước Châu Âu về Nhân quyền chẳng hạn, thì không. Sẽ rất hữu ích nếu thủ tục này được cải cách. Việc thành lập một tòa án hình sự liên giáo phận sẽ giúp giải quyết rất nhiều vấn đề. Đây cũng là một bước đi đúng hướng.

Về vấn đề giáo luật, tôi muốn nêu ra một điểm rất quan trọng, đó là quyền các nạn nhân được tiếp cận vào tiến trình xử án. Tại ủy ban, tất cả chúng tôi đều vô cùng sửng sốt trước ghi nhận này, và đặc biệt khi chúng tôi nhìn hoàn cảnh của các phụ nữ, các nữ tu, những người đã khiếu nại trong Giáo hội. Khi quá trình diễn ra, họ không được lắng nghe. Cuối cùng, họ vô cùng ngạc nhiên khi biết thủ tục tố tụng đã kết thúc, một bản án đã được tuyên, thậm chí họ còn không được thông báo. Trên những vấn đề này, tôi sẵn sàng làm bất cứ những gì cần thiết để chúng ta phải hành động.

Theo sáng kiến của Đức Phanxicô, chúa nhật này tất cả các giáo phận trên thế giới sẽ bắt đầu tiến hành một

thượng hội đồng rộng lớn về chủ đề đồng nghị. Theo ông, là người công giáo và là chủ tịch Ủy ban Ciase, đây có phải là lúc để thượng hội đồng bàn về vấn đề khủng hoảng lạm dụng trong Giáo hội và tìm cách khắc phục nó không?

Ủy ban chúng tôi tin rằng việc quản trị Giáo hội công giáo sẽ tốt nếu được sửa đổi, bắt đầu từ trên cao xuống. Trong số các định hướng hữu ích và ưu tiên theo chúng tôi, đó là việc tìm kiếm sự kết nối tốt hơn giữa chiều dọc và chiều ngang, nghĩa là giữa hệ thống phân cấp và tính đồng nghị. Chúng tôi tin rằng việc cân nhắc kỹ hơn sẽ bảo vệ Giáo hội hơn nữa, giúp Giáo hội phản ứng hiệu quả và thích hợp hơn trước các vấn nạn lạm dụng.

Chúng tôi tin rằng sự phát triển tính đồng nghị và sự phối hợp của giáo dân, nam cũng như nữ trong việc ra quyết định trong Giáo hội là câu trả lời.

Khi một quyết định được thực hiện một mình, nguy cơ sai lầm sẽ lớn hơn là khi quyết định mang tính tập thể. Điều này áp dụng cho tất cả các khía cạnh của việc cai trị. Trong ủy ban, nếu tôi tự đưa ra quyết định thì sẽ rất nhanh chóng và thiết thực. Nhưng nếu chúng tôi cùng thảo luận, thì các quyết định đưa ra sẽ sáng suốt hơn. Vì thế chúng tôi nghĩ sự phát triển tính đồng nghị và sự liên kết với giáo dân, nam cũng như nữ và quyền ra quyết định trong Giáo hội là một trong những câu trả lời khác cho cách xử lý bạo lực tình dục thích ứng hơn.

Chúng tôi xin đưa ra một ví dụ, khi kiểm tra các tài liệu lưu trữ của Giáo hội công giáo trong những năm 1990, chúng tôi khám phá ra có một công việc này mà đã diễn ra. Chúng tôi nhận ra chính các phụ nữ đã suy nghĩ về những chủ đề này, những người đã đặt ra những câu hỏi đúng và đã thúc đẩy các

giám mục hành động. Để có được những người sáng suốt, những người cảm nhận được những chuyện mà các ông không cảm nhận, phối hợp họ trong tiến trình đưa ra quyết định, thì sẽ đưa ra những quyết định tốt hơn.

By phanxicovn - 07/10/202140

fr.aleteia.org, Hugues Lefèvre, 2021-10-06

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/07/jean-marc-sauve-khong-nghi-ngo-gi-ve-quiet-tam-chong-lam-dung-cua-duc-phanxico/>

VII. Đức Phanxicô công bố thư của một nạn nhân bị lạm dụng tình dục: Chúng ta không thể nhắm mắt trước tội phạm trong Giáo hội

Vatican (CNS) – Một người trưởng thành sống sót sau các vụ lạm dụng của một linh mục viết thư kêu gọi các chủng sinh trên thế giới hãy trở thành những linh mục tốt lành, người này tin chắc “sự thật cay đắng” luôn thắng, chứ không phải im lặng về những vụ tai tiếng và sự che đậy của họ mà thắng.

Trong một thư gửi Đức Phanxicô và tất cả các chủng sinh, người sống sót này viết: “Xin làm ơn đừng giấu mọi sự dưới tấm thảm vì khi chúng bắt đầu bốc mùi, thôi rửa thì tấm thảm sẽ mục nát... **Chúng ta hãy nhận ra, nếu chúng ta giấu những sự thật này, nếu chúng ta ngậm miệng, chúng ta che giấu sự bần thỉu và vì thế chúng ta trở thành người hợp tác.**”

Bức thư viết: “Sống trong sự thật là noi gương Chúa Giêsu-Kitô, Đấng không bao giờ nhắm mắt trước tội lỗi hay người phạm tội, nhưng Ngài “sống theo lẽ thật với tình yêu

thương... Đáng chỉ ra tội lỗi và kẻ phạm tội bằng một tình yêu đau đớn.”

Ngày thứ hai 18 tháng 10, Ủy ban Bảo vệ trẻ vị thành niên đăng nội dung bức thư trên trang web của Ủy ban: “Bức thư viết bằng tiếng Ý đã được gửi đến Đức Phanxicô, sau đó ngài xin được công bố mà không nêu danh tính của tác giả.”

Chủ tịch của Ủy ban, hồng y người Mỹ Seán P. O'Malley cho biết: “Trong giai đoạn đổi mới và hoán cải mục vụ này, khi Giáo hội đối diện với các vụ tai tiếng và các tổn thương do lạm dụng tình dục gây ra ở khắp mọi nơi trên rất nhiều con cái Chúa, Đức Thánh Cha của chúng ta đã nhận bức thư của một người sống sót, một lời chứng can đảm được gửi đến cho tất cả chúng sinh.”

Hồng y O'Malley viết trong phần giới thiệu bức thư: “Bằng cách chia sẻ công khai lời chứng này, Đức Phanxicô muốn đón nhận tiếng nói của tất cả những người bị tổn thương và chỉ ra cho tất cả các linh mục loan báo Tin Mừng con đường dẫn đến việc phụng sự Thiên Chúa đích thực vì lợi ích của tất cả những người dễ bị tổn thương.”

Khi chia sẻ công khai bức thư này, “Đức Phanxicô muốn đón nhận tiếng nói của tất cả những người bị tổn thương”.

Người phụ nữ viết lá thư giải thích việc bà bị một linh mục hãm hại trong nhiều năm khi còn con gái làm cho bà gặp nhiều vấn đề sức khỏe tâm thần nghiêm trọng, nhất là bị dạng rối loạn căn tính phân ly, rối loạn căng thẳng hậu chấn thương, lo lắng, trầm cảm, mất ngủ, ác mộng và cảm giác luôn sợ người khác, sợ làm lỗi, sợ bị đụng chạm. Bà viết: “Tôi sợ các linh mục, tôi sợ ở gần họ”, bà không thể đi lễ vì “không gian thiêng

liêng” từng là ngôi nhà thứ hai của bà bây giờ chỉ tạo nỗi đau và sợ hãi.

Bà nói bà đã cố gắng “sống còn, cố gắng cảm nhận niềm vui nhưng trên thực tế, đó là một trận chiến vô cùng khó khăn.” Bà nói với giáo hoàng, bà viết thư vì bà muốn “sự thật cay đắng phải chiếm ưu thế.” Bà viết: “Tôi cũng ở đây để nhân danh những nạn nhân khác... những em bé bị tổn hại sâu xa, tuổi thơ, sự trong sáng và tôn trọng đã bị lấy mất... những em bé bị phản bội và lòng tin tưởng vô bờ bến đã bị lợi dụng... những đứa trẻ có trái tim còn đập, biết thở, đang sống... nhưng chúng đã bị giết một lần, hai lần, nhiều lần. ... Linh hồn của các em đã bị biến thành những mảnh máu nhỏ xíu.”

“Tôi sợ các linh mục, tôi sợ ở gần họ, tôi không thể đi lễ vì không gian thiêng liêng” từng là ngôi nhà thứ hai của tôi bây giờ chỉ tạo nỗi đau và sợ hãi.”

Bà nói: “Ai đã từng phải trải qua ‘thói đạo đức giả này’ khi còn nhỏ sẽ không bao giờ thoát được thói này; họ có thể cố gắng quên hoặc tha thứ, nhưng những vết sẹo vẫn còn trong tâm hồn và không bao giờ biến mất.” “Lạm dụng này cũng gây hại cho Giáo hội và Giáo hội là mẹ tôi và thật đau lòng khi thấy Giáo hội bị tổn thương và bị vấy bẩn.”

Bà kêu gọi các chủng sinh: “Tôi muốn xin các bạn bảo vệ Giáo hội, nhiệm thể Chúa Kitô. Giáo hội đầy cả vết thương và vết sẹo. Xin các bạn đừng để những vết thương đó sâu hơn và những vết thương mới xuất hiện, các bạn nhớ rằng, các bạn đã được Chúa kêu gọi để trở thành khí cụ của Ngài và để phục vụ Ngài qua người khác”.

Người sống sót kêu gọi các chủng sinh đừng cố che giấu hoặc im lặng về tai tiếng: “Nếu chúng ta muốn sống theo sự thật, chúng ta không thể nhắm mắt!”

Bà viết: “Các bạn có trách nhiệm lớn lao! Một trách nhiệm, không phải là gánh nặng, nhưng là một ơn phải cáng đáng trong tinh thần khiêm tốn và yêu thương!”

Người sống sót kêu gọi các chủng sinh đừng cố che giấu hoặc im lặng về tai tiếng: “Nếu chúng ta muốn sống theo sự thật, chúng ta không thể nhắm mắt! Xin các bạn ý thức các bạn đã nhận một ơn to lớn, nhiệm thể Chúa Kitô trong thế giới. Mọi người và nhất là trẻ em không chỉ nhìn thấy một con người nơi bạn, nhưng họ thấy Chúa Giêsu, Đáng họ cũng có một lòng tin tưởng không giới hạn.” “Đó là một cái gì vô cùng lớn lao và mạnh mẽ, nhưng cũng rất mong manh và dễ bị tổn thương. Xin hãy là một linh mục tốt lành.”

By phanxicovn - 20/10/2021 97

americamagazine.org, Carol Glatz, 2021-10-18

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/20/duc-phanxico-cong-bo-thu-cua-mot-nan-nhan-bi-lam-dung-tinh-duc-chung-ta-khong-the-nham-mat-truoc-toi-pham-trong-giao-hoi/>

VIII. Ông Juan Carlos Cruz, cựu nạn nhân của nạn ấu dâm được bổ nhiệm vào Ủy ban Bảo vệ Trẻ vị thành niên



Ông Juan Carlos Cruz, cựu nạn nhân của nạn ấu dâm, người hết lòng trong cuộc chiến chống lạm dụng tình dục, đến từ Chi-Lê được hãng Associated Press phỏng vấn bên ngoài Quảng trường Thánh Phêrô thứ ba 24 tháng 4 năm 2018. (AP Ảnh / Andrew Medichini)

Ngày 24 tháng 3-2021, Văn phòng báo chí Tòa Thánh loan báo, Đức Phanxicô bổ nhiệm ông Juan Carlos Cruz làm thành viên của Ủy ban Giáo hoàng Bảo vệ Trẻ vị thành niên. Đây là một quyết định vô cùng quan trọng, trên trang Twitter, ông viết: *“Tôi rất biết ơn Đức Phanxicô đã tin tưởng để bổ nhiệm tôi. Điều này làm tôi tiếp tục cam kết dấn thân làm việc để chấm dứt tai họa lạm dụng và cho rất nhiều người sống sót, những người vẫn chưa có công lý”*.

Tháng 4 năm 2018, Đức Phanxicô đã gặp các nạn nhân của linh mục Fernando Karadima, linh mục người Chi-Lê mà Đức Phanxicô đã cách chức giáo sĩ vài tháng sau đó vì tội ấu dâm ông đã phạm trong những năm 1980-1990. Trong số các nạn nhân gặp Đức Phanxicô có ông Juan Carlos Cruz, người tích cực hoạt động chống lạm dụng, đặc biệt ở Giáo hội Chi-Lê, một Giáo hội bị chấn thương tâm lý nặng của vụ này.

Cùng với các nạn nhân khác, Juan Carlos Cruz đã thực sự đóng một vai trò quan trọng trong việc tiết lộ bức màn che im lặng trong nhiều năm của Giáo hội Chi-Lê. Năm 2015, chính ông đã báo động cho Đức Phanxicô khi ngài bổ nhiệm giám

mục Juan Barros đứng đầu giáo phận Osorno, ông đã gửi cho Đức Phanxicô một bức thư, trong đó ông kể những hành vi bạo ngược của linh mục Karadima và khẳng định giám mục Barros đã chứng kiến. Nhưng vào thời điểm đó và cho đến chuyến tông du của Đức Phanxicô đến Chi-Lê tháng 1 năm 2019, ngài vẫn còn ủng hộ giám mục Barros.

Bây giờ ông Juan Carlos Cruz là thành viên của Ủy ban Giáo hoàng Bảo vệ Trẻ vị thành niên, ngày 24 tháng 3, ông được Đức Phanxicô bổ nhiệm làm thành viên của Ủy ban. Như thế ông có chân trong một Ủy ban gồm các chuyên gia và các tu sĩ dân thân làm việc trong lãnh vực này.

Một nhà hoạt động đồng tính

Ông Juan Carlos Cruz cũng được biết đến với những hoạt động cho cộng đồng đồng tính. Trong cuộc phỏng vấn với Đức Phanxicô tháng 4 năm 2018, ông đã nói với nhật báo *El País* của Tây Ban Nha những nhận xét được cho là của giáo hoàng về xu hướng tình dục của ông. Theo ông, giáo hoàng đảm bảo với ông, Chúa đã sinh ông ra như vậy. Vào thời điểm đó, Văn phòng báo chí từ chối bình luận về các lời này, nhấn mạnh đến tính chất tuyệt mật của các trao đổi giữa giáo hoàng và các nạn nhân Chi-Lê. Ông cũng là một trong những nhân vật chính của bộ phim tài liệu *Francesco* – của đạo diễn Evgeny Afineevsky phát hành vào tháng 10 năm ngoái – trong đó Đức Phanxicô nói về vấn đề đồng tính. Trong cuốn phim này, ông cũng nhắc lại, theo giáo hoàng, Chúa đã sinh ra ông là người đồng tính.

Việc bổ nhiệm cựu nạn nhân của linh mục Chi-Lê Fernando Karadima vào Ủy ban Giáo hoàng Bảo vệ Trẻ vị thành niên được đặt trong bối cảnh Giáo hội Chi-Lê, một Giáo hội bị tác hại nặng của tình trạng lạm dụng tình dục. Ngày 18

tháng 5 năm 2018, 34 giám mục của Hội đồng Giám mục Chi-Lê đã đồng loạt đệ đơn từ chức lên Đức Phanxicô, công nhận trách nhiệm tập thể của họ trước những vụ lạm dụng quyền lực, lương tâm và tình dục nghiêm trọng xảy ra trong Giáo hội Chi-Lê.

Ông Cruz không phải là nạn nhân sống sót đầu tiên trở thành thành viên của Ủy ban. Khi Đức Phanxicô thành lập Ủy ban này vào tháng 12 năm 2013, ngài đã bổ nhiệm bà Marie Collins của Ai-len. Ngài đã ca ngợi bà Collins vì những đóng góp của bà cho ban hội thẩm, nhưng vào năm 2017, bà đã từ chức với lý do phản đối các khuyến nghị cải cách của nhóm từ Bộ Giáo lý Đức tin.

Nhưng việc đề cử ông còn đi xa hơn, vì ông Cruz cũng là người đồng tính nam được quốc tế biết đến vì đã tiến hành một cuộc đấu tranh giành công lý cho những người sống sót. Khi ông Cruz cùng với hai nạn nhân lạm dụng người Chi-lê khác – James Hamilton và Andrés Murillo – công khai cáo buộc các lạm dụng của linh mục Chi-lê Fernando Karadima, họ đã bị ban lãnh đạo Giáo hội Chi-lê coi thường và cách chức.

Khi Đức Phanxicô đến thăm Chi-lê năm 2018, ban đầu, các cáo buộc của ông Cruz và các nạn nhân khác bị cho là “vu không.” Nhưng ông Juan Carlos và những người khác vẫn kiên trì, cuối cùng Đức Phanxicô đã cử Tổng Giám mục Charles Scicluna và Jordi Bertomeu đến Chi-lê điều tra. Những phát hiện của họ đã thay đổi suy nghĩ của Đức Phanxicô và dẫn đến biến động lớn ở Chi-lê. Đức Phanxicô đã mời ông Cruz, ông Hamilton và ông Murillo đến Vatican, xin họ tha lỗi và khuyến khích họ tiếp tục vận động thay mặt cho những nạn nhân bị lạm dụng và bảo vệ trẻ vị thành niên.

Chưa đầy một tháng sau, ngài triệu các giám mục Chi-lê về Rôma, sau cuộc họp kéo dài ba ngày, tất cả 34 giám mục đã xin từ chức. Đức Phanxicô đã chấp nhận một số đơn từ chức của họ. Kể từ tháng 5 năm 2019, Đức Phanxicô đã bắt đầu bổ nhiệm lại các giám mục mới.

Cuộc gặp Đức Phanxicô ở Vatican đã tác động đến ông Cruz, ông trở thành người ủng hộ mạnh mẽ cho những nỗ lực của Đức Phanxicô để mang lại công lý cho các nạn nhân, xóa bỏ lạm dụng trong Giáo hội và bảo vệ trẻ vị thành niên và những người dễ bị tổn thương.

Đồng thời ông là người có trách nhiệm trong truyền thông và sống tại Mỹ, ông không ngần ngại lên tiếng mạnh mẽ về những gì ông cho là Giáo hội thất bại trong việc mang lại công lý cho những nạn nhân sống sót, tạo một môi trường an toàn cho tất cả mọi người, cho các cơ sở giáo hội dành cho trẻ vị thành niên và người lớn dễ bị tổn thương.

Gần đây nhất, ông công khai chỉ trích mạnh mẽ văn kiện của Bộ Giáo lý Đức tin cho rằng các linh mục không thể ban phép cho các cặp đồng tính. Ông cho biết ban lãnh đạo của Giáo hội không thực tế với thế giới thực và đang làm cho nhiều người xa Giáo hội. Ông cũng kêu gọi có một sự thay đổi trong ban lãnh đạo của Bộ Giáo lý Đức tin. Với bối cảnh này, việc Đức Phanxicô bổ nhiệm ông Juan Carlos Cruz vào Ủy ban càng có ý nghĩa lớn hơn.

By phanxicovn - 25/03/2021 48
cath.ch, I. Media, 2021-03-24
Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/03/25/ong-juan-carlos-cruz-cuu-nan-nhan-cua-nan-au-dam-duoc-bo-nhiem-vao-uy-ban-bao-ve-tre-vi-thanh-nien/>

IX. Giáo hoàng kêu gọi các chính phủ “hành động” chống lại nạn khiêu dâm trẻ em

Trong một cuộc phỏng vấn ngắn được đăng trên tuần báo *Paris Match* ngày thứ tư 10 tháng 11, Đức Phanxicô lo lắng cho hiện tượng khiêu dâm trẻ em, ngài nhắc lại sự “xấu hổ” của ngài sau khi báo cáo Sauvé được công bố.



Ngày 7 tháng 10, Đức Phanxicô có bài phát biểu tại lễ khánh thành một ghé UNESCO tại Đại học giáo hoàng Lateran, Rôma, ngài kêu gọi các chính phủ “hành động” chống lại nội dung khiêu dâm trẻ em. FILIPPO MONTEFORTE / AFP

Trong một cuộc phỏng vấn ngắn được đăng trên tuần báo *Paris Match* ngày thứ tư 10 tháng 11, Đức Phanxicô lo lắng cho hiện tượng khiêu dâm trẻ em mà theo ngài, đây là một vấn đề “trầm trọng”: “Tôi tin rằng các quốc gia nên hành động chống lại tội ác này càng nhanh càng tốt.” Ngài tuyên bố: “Các

nhóm trách nhiệm hành xử như những người *mafia* trốn núp và tỵ vệ, bỏ mặc trẻ em và các trẻ vị thành niên nạn nhân.”

Một quan tâm được ngài bày tỏ khi nhắc lại nỗi xấu hổ của ngài sau khi báo cáo Sauvé được công bố về bạo lực tình dục xảy ra trong Giáo hội Pháp từ năm 1950 đến nay.

Trong cuộc phỏng vấn ngắn với nhà báo Caroline Pigozzi nhân dịp bà xuất bản quyển sách mới *Vì sao họ, Họ đã tạo ra thời chúng ta* (Pourquoi eux: Ils ont fait notre  poque nxb. Plon), Đức Phanxicô cũng đề cập đến vấn đề “các vùng ngoại vi” thiết thân của ngài. Ngài nói: “Tôi thích phép biện chứng ngoại vi trung tâm. Tuyên bố rằng ngày nay trung tâm Giáo hội không phải ở Âu châu, có nghĩa có một trung tâm khác, trong khi thực tế thì trung tâm và ngoại vi cùng đi về phía của nhau, sẽ cùng tiến về phía trước và do đó bổ sung cho nhau.”

“Trong thời gian trước mật nghị, nhiều hồng y trong chúng tôi đã kêu gọi có một động lực mới trong việc truyền bá phúc âm”

Nhà báo cũng hỏi về sức khỏe của ngài, ngài nói ngài “có thể đi cùng tốc độ như trước”, vài tháng sau khi phẫu thuật ruột kết vào tháng bảy và ngài cũng đề cập đến các kế hoạch của mình. Về chủ đề này, đặc biệt ngài khẳng định việc sáp nhập một số cơ quan để tạo thành cơ chế phát triển con người toàn diện, cơ quan này gần đây đã được kiểm toán nhưng “vẫn chưa hoàn tất.”

Như ngài đã nhắc nhiều lần, các cải cách Giáo triều của ngài nằm trong các cuộc thảo luận giữa các hồng y trước khi ngài được bầu chọn năm 2013. Ngài giải thích: “Trong thời gian trước mật nghị, nhiều hồng y trong chúng tôi đã kêu gọi

có một động lực mới trong việc truyền bá phúc âm. Cũng có những yêu cầu liên quan đến các lĩnh vực khác: tư pháp, thế giới kinh tế, các phương thức quản lý các thực thể của Tòa thánh. Một số yêu cầu vẫn đang còn đang được xem xét.”

By phanxicovn - 11/11/2021 24

la-croix.com, Loup Besmond de Senneville, Rôma,
2021-11-10

Marta An Nguyễn dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/11/giao-hoang-keu-goi-cac-chinh-phu-hanh-dong-chong-lai-nan-khieu-dam-tre-em/>

X. Đức Phanxicô cảm ơn các nhà báo đã cho nạn nhân bị lạm dụng có tiếng nói

Trong buổi lễ trao huy chương cho các niên trưởng các nhà vatican học ngày thứ bảy 13 tháng 11, Đức Phanxicô đã cảm ơn các nhà báo trong việc “đi tìm sự thật” của họ.

Ngày thứ bảy, 13 tháng 11, Đức Phanxicô gửi một thông điệp cho các nhà báo hàng ngày đưa tin thời sự của Vatican. Trong Phòng Ân phúc của Dinh Tông Tòa, trước sự hiện diện của khoảng một trăm người hầu hết là nhà báo, Đức Phanxicô nói lên lời cảm ơn các nhà báo trong việc đi tìm sự thật của họ.

“Tôi cũng xin cảm ơn các bạn đã nói những gì không đúng trong Giáo hội, vì như thế quý vị đã giúp chúng tôi không phải giấu nó dưới tấm thảm, và tôi cũng xin cảm ơn quý vị đã cho nạn nhân có được tiếng nói. Tôi xin cảm ơn cho tất cả những điều này.”

Trong buổi lễ này, ngài đã trao huân chương Hiệp sĩ Đại Thánh Giá dòng Pio IX cho hai nhà báo, ông Philip Pullella người Mỹ, của hãng tin Reuters, và bà Valentina Alazraki người Mexicô, phóng viên của đài truyền hình Mexico Televisa, cả hai đều là niên trưởng của các nhà vatican học. Một vinh danh cho đến bây giờ dành riêng cho các nguyên thủ quốc gia và chính phủ.

“Giáo hoàng yêu mến các bạn, theo dõi các bạn, đánh giá cao các bạn và quý trọng các bạn”

Trong bài diễn văn, ông Philip Pullella kể về quá trình của mình, gia đình ông đi từ Ý vào những năm 1950 để đến New York, những năm đầu tiên khó khăn của họ là “người di cư” vừa mới đặt chân đến Hoa Kỳ. Ông dành tặng giải của mình cho tất cả những người di cư ngày nay và cho những ai đã giúp đỡ họ.

Trong bài diễn văn của bà Valentina Alazraki, bà kể chuyện rất hài hước về cách mà các nhà vatican học đã vừa “làm cha, làm mẹ gia đình” vừa phải đu dây giữa nhiệm vụ tối thượng gia đình và nghề nghiệp. Năm 2019, bà Alazraki được mời nói chuyện với các giám mục trên khắp thế giới về dự hội nghị thượng đỉnh về lạm dụng tình dục, bà đã gởi cho họ lời cảnh báo không thể rõ ràng hơn: “Nếu các cha không triệt để đứng về phía trẻ em, chúng tôi sẽ là kẻ thù ghê gớm nhất của các cha.”

Đức Phanxicô tuyên bố: “Với giải thưởng được trao cho Valentina và Phil hôm nay, một cách nào đó, tôi muốn tri ân toàn bộ cộng đồng làm việc của các bạn, tôi muốn nói với các bạn, giáo hoàng yêu mến các bạn, theo dõi các bạn, đánh giá cao các bạn và quý trọng các bạn.”

Ngài nhấn mạnh: “Ngày nay, chúng ta rất cần những nhà báo, những nhà truyền thông yêu mến thực tế, có khả năng tìm ra những kho báu thường ẩn giấu trong các ngõ ngách của xã hội và kể cho mọi người nghe.” Tôi tin rằng những câu chuyện này giúp cho mọi người vừa “được xúc động, vừa được học hỏi, được mở rộng tầm suy nghĩ, được nắm bắt những khía cạnh mà trước đây họ chưa được biết”.

Lắng nghe, đào sâu, kể lại

Trong bài phát biểu, ngài tóm tắt công việc của các nhà báo trong ba động từ, lắng nghe, đào sâu, kể lại, ngài cũng bày tỏ lòng biết ơn “về những nỗ lực mà quý vị đã làm để nói lên sự thật”. “Nhiệm vụ của quý vị là giải thích cho thế giới, làm cho thế giới bớt mờ mịt hơn, làm cho những người sống trên thế giới ít sợ hãi hơn và nhìn người khác với nhận thức nhạy bén, với lòng tự tin cao hơn. Tôi xin cảm ơn công việc đi tìm sự thật của quý vị, vì chỉ có sự thật mới giải phóng chúng ta. Tôi xin cảm ơn quý vị!”

Lời cảm ơn và một yêu cầu

Nhưng với lời cảm ơn và khen ngợi, Đức Phanxicô cũng kèm theo một yêu cầu, dưới hình thức cảnh báo chống lại việc quá chính trị về hành động của Giáo hội. “Xin quý vị làm ơn nhớ rằng, Giáo hội không phải là một tổ chức chính trị có cánh hữu và cánh tả trong nội bộ như trong các nghị viện.”

Ngài nói thêm: “Giáo hội không phải là một tập đoàn đa quốc gia lớn với các nhà quản lý đứng đầu nghiên cứu cách bán sản phẩm của họ tốt hơn.” Những lời này nhắc đến những lời cảnh báo các quan sát viên muốn phân tích lời nói và hành động của giáo hoàng như một cuộc đối đầu đơn giản giữa các thế lực đối kháng.



By phanxicovn - 14/11/2021 9
la-croix.com, Loup Besmond de Senneville, Rôma,
2021-11-13

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch
<http://phanxico.vn/2021/11/14/duc-phanxico-cam-on-cac-nha-bao-da-cho-nan-nhan-bi-lam-dung-co-tieng-noi/>

BỐN

NỖ ĐAU VÀ QUYẾT TÂM CỦA CÁC LINH MỤC

I. Nỗi đau là linh mục của tôi



Nhận ra sức nặng của những tội tàn ác gây ra trong Giáo hội là nỗi đau tận cùng cho một linh mục, linh mục Vivarès, cha xứ của giáo xứ Thánh Phaolô ở Paris. Chấp nhận vắc thập giá này cũng là nghĩ rằng Giáo hội không tự nó tồn tại.

Ngày thứ ba 5 tháng 10 hôm nay, tôi bỏ thì giờ ra để xem bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp trên kênh KTO. Sau đó, tôi đọc kỹ bản báo cáo, như người bệnh chuẩn bị một ca phẫu thuật đau đớn nhưng cần thiết, như khi đến nha sĩ nhổ chiếc răng hư, biết rằng cơn đau đang chờ mình. Nỗi đau này, tôi đã từng đau khi tôi sống ở Ai-len trong thời gian tôi theo học thần học năm 1996 và giống như những trận tuyết lở liên tiếp, hàng tuần, những câu chuyện tàn khốc hơn các câu chuyện trước tiếp nối nhau trên các phương tiện truyền thông mà không ai có thể ngoảnh mặt đi được.

Nỗi đau này tôi đã trải qua năm 2000 với vụ cố giám mục Pierre Pican, vừa chuyển một linh mục tự nhận tội ấu dâm trong nhiều năm trước khi bị kết án mười tám năm cầm cố. Nỗi đau này, tôi đã sống với các nguyên đơn của vụ án Preynat từ năm 2016 đến năm 2020 khi chúng tôi biết ba hồng y tổng giám mục của giáo phận Lyon, ngoại trừ giám mục Barbarin, đã không làm gì trong mười lăm năm. Và rồi các vấn đề quốc tế ở Chi-Lê, với các tu sĩ dòng Binh đoàn Chúa Kitô và nhiều người khác.

Cương vị đơn thuần của một người đàn ông

Một số có thể sẽ thấy không thoải mái khi tôi chia sẻ nỗi đau là linh mục của tôi, người trung tín với Chúa Kitô, đáng lẽ tôi chỉ được nói đến nỗi đau của các nạn nhân, nỗi đau của những cuộc đời tan vỡ, những vụ tự tử của những trẻ em này khi các em thành người lớn đã mang một gánh nặng không ai

có thể gỡ bỏ. Tuy nhiên, tôi không muốn mình đứng về mặt chính trị hay trung gian, tôi không muốn đoán già đoán non về những gì nên nói hay không nên nói và chiều nay tôi muốn nhường chỗ là người phụ trách chuyên mục thường xuyên trên trang *Aleteia* của tôi để nói trong cương vị đơn thuần của một người đàn ông.

Trước khi được tôn vinh, ngưỡng mộ, noi gương hay khen thưởng, chúng ta chỉ mong mình được tôn trọng. Dù chúng ta làm nghề gì, vị trí chúng ta trong xã hội, chức năng gia đình hoặc xã hội, trên hết, chúng ta mong muốn được tôn trọng mà thân phận con người giản dị của chúng ta khao khát, sự tôn trọng mà đạo đức giản dị trong hành vi hàng ngày phải áp đặt lên chúng ta. Điều tôi đã sợ trong hai mươi lăm năm và bây giờ tôi còn sợ hơn, đó là không còn được tôn trọng như một người đàn ông đơn thuần chỉ vì tôi là linh mục. Tôi sợ rằng cương vị linh mục của tôi sẽ lấy đi phẩm giá của tôi, phẩm giá của một người đàn ông, chỉ nợ những gì tôi đã làm. “Đức Giêsu đáp: ‘Nếu tôi nói sai, anh chứng minh xem sai ở chỗ nào; còn nếu tôi nói phải, sao anh lại đánh tôi?’” (Ga 18:23). Vậy môn đệ làm sao cao hơn thầy và nếu sự tôn trọng phải có với Đức Kitô trong cương vị là con người đã bị xúc phạm, dù Ngài là Thiên Chúa, thì tôi là gì để đòi hỏi tôn trọng, tôi, tôi chỉ là một kẻ có tội?

Chấp nhận tất cả

Tuy nhiên, cái nhìn ngoài đường phố vào cổ áo la-mã của tôi, cái nhìn trong thánh lễ khi tôi làm chức vụ linh mục của tôi, những suy nghĩ khi đọc chữ ký ở cuối e-mail của tôi: “Cha Pierre Vivarès, linh mục chánh xứ Thánh Phaolô – Paris IV” làm tôi sợ sự thiếu tôn trọng. Thật vậy, tôi sợ cương vị linh mục của tôi, được chấp nhận và tự nguyện sống lẫn vào sự lên

án chính đáng của những người, cùng chung cương vị linh mục với tôi đã phạm tội.

Không một thể chế nào của con người, dù đó là nước dân chủ hay quân chủ, không một trường phái triết lý nào như các trường phái tư tưởng hay khoa học, dù là gia đình hay các cơ quan, không một thể chế nhân văn nào chứa đựng trong mình sức nặng tội lỗi của những người vi phạm và đồng thời là sự giải thoát khỏi điều đê nặng trên chúng ta.

Về mặt trí tuệ, tôi sẽ dễ dàng tự nhủ: “Đó là họ, không phải mình”, nhưng khi tôi thuộc về một chi thể, người trí thức không thể gạt đi xúc động của hàng chục năm liên đới. Tôi sẽ dễ dàng nói rằng hệ thống phân cấp của chúng tôi đã thất bại và ủng hộ những cải cách mà tôi không có sứ mệnh cũng không có khả năng để thực hiện. Sẽ là hèn nhát nếu bắn một phát vào gáy để giết Giáo hội, cũng là một thể chế nhân bản, cũng là mẹ tôi, và là người mà đời sống của tôi, sự trưởng thành của tôi, con người của tôi lớn lên như ngày hôm nay, tôi phải mang ơn. Tôi phải chấp nhận tất cả.

Trong tình trạng bị đóng đinh này

Có lẽ đây là mâu nhiệm của Giáo hội, không một thể chế nào của con người, dù đó là nước dân chủ hay quân chủ, không một trường phái triết lý nào như các trường phái tư tưởng hay khoa học, dù là gia đình hay các cơ quan, không một thể chế nhân văn nào chứa đựng trong mình sức nặng tội lỗi của những người vi phạm và đồng thời là sự giải thoát khỏi điều đê nặng trên chúng ta.

Thật dễ dàng để rời bỏ một thể chế của con người chỉ có nguyên tắc tồn tại cho chính mình. Đây không phải là trường hợp của Giáo hội, một Giáo hội đến từ Chúa và dẫn đến Chúa.

“Thưa Thầy, bỏ Thầy thì chúng con biết đến với ai? Thầy mới có những lời đem lại sự sống đời đời” (Ga 6: 68). Bị đóng đinh và chính vì bị đóng đinh, tôi thấy ở đây là cử chỉ đòi đời của Đấng đã cứu chúng ta, Đấng Kitô bị loài người phản bội, được Thiên Chúa cứu và chính trong tình trạng bị đóng đinh mà tôi xin phó thác tất cả những điều này. Nhưng chính trong Hy vọng mà tôi muốn sống và chết khi mang trên mình sức nặng của thập giá này và nếu thập giá này có thể làm giảm bớt sự đau khổ của các nạn nhân, tôi xin dâng cho họ.

By phanxicovn - 13/10/2021 41

fr.aleteia.org, linh mục Pierre Vivarès, 2021-10-10

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/13/noi-dau-la-linh-muc-cua-toi/>

toi/

II. Lạm dụng tình dục trong Giáo hội: vì sao tôi lại là linh mục ngày nay



Bị đè nặng trước bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) công bố ngày thứ ba 5 tháng 10, linh mục Pierre Alain Lejeune thuộc giáo phận Bordeaux, nước Pháp, với khuôn mặt xấu hổ và trái

tim tan nát, đã viết lý do vì sao cha vẫn sẽ tiếp tục là một linh mục.

Linh mục ngày nay

Vào ngày thứ ba 5 tháng 10 u ám, tôi tiếp tục công việc của mình như con ngựa lao tâm lao lực cày bừa dưới cơn mưa lạnh giá. Tôi cố gắng tiếp tục không quay đầu lui quá nhiều, không làm mất nhịp của con ngựa, biết rằng mình không được ngừng giữa luống cày. Và chỉ có Chúa biết liệu tôi có muốn buông cày hay không, khi tôi bị bản báo cáo Ciase vừa được công bố sáng nay đè nặng. Chỉ có Chúa biết đã bao nhiêu lần tôi đã nghĩ đến việc bỏ hết công việc để đến nương náu ở nhà thờ bên cạnh, đóng cửa lại và khóc trước mặt Chúa vì quá đau khổ.

Hôm nay tôi tiếp tục công việc, xấu hổ lên mặt, tâm hồn tan nát; tôi tiếp tục vì tôi không thể để ông cụ nằm một mình chờ xử dầu, cũng như không đành bỏ việc đi thăm tang quyến, bỏ việc chuẩn bị hôn lễ cho anh chị đang đính hôn. Tôi tiếp tục với tất cả những câu hỏi bủa vây trong đầu: Vì sao tôi còn muốn là linh mục? Vì sao tôi phục vụ cho một Giáo hội mà tôi không biết gì về bộ mặt gớm ghiếc đang lộ ra giữa ban ngày này? Hồi đó, tôi có trả lời tôi sẽ phục vụ nếu tôi biết những chuyện này không?

Hôm nay tôi tiếp tục làm công việc mục vụ như thử chẳng có gì xảy ra chờ cho mọi sự đi qua, mang trong mình lời cầu nguyện đau đớn của hàng ngàn cuộc đời tan nát và sự im lặng đồng lõa: những nạn nhân và những kẻ tra tấn. Tôi quay lưng lại, cảm thấy xung quanh tôi là sự nghi ngờ về chiếc áo linh mục của tôi và về bậc sống tôi chọn: độc thân. Tôi phải nói, cuộc sống độc thân suốt 25 năm nay đã mang lại cho tôi nhiều niềm vui hơn là nỗi buồn.

Hôm nay tôi cố gắng để gần với những người đang chờ một lời nói, một cử chỉ, tôi tiếp tục làm công việc của tôi trong tư cách là một linh mục. Và nếu đó chỉ là một nghề, thì ít nhất tôi cũng có thể nghỉ làm và tìm một nghề khác để kiếm sống. Nhưng đây là... tôi là linh mục vì tôi yêu Chúa Kitô và Giáo hội của Ngài. Và mình không bỏ người yêu chỉ vì sáng nay trời u ám, trông xấu xí với mình. Chúng ta không bỏ người yêu, dù bỗng dưng mình thấy cái xấu của họ văng tung tóe.

Có lẽ nỗi đau này làm chúng ta gần với Chúa Giêsu Kitô hơn một chút, Đáng, theo một cách duy nhất, đã trả cho những tội mà Ngài không bao giờ phạm.

Hôm nay tôi tiếp tục trả lời điện thoại và nhiều tin nhắn hàng ngày của những người tìm một chút ánh sáng trong đời sống bình thường của họ hoặc trong những thảm kịch sâu lắng họ phải đi qua; tôi tiếp tục tự hỏi vì sao tôi lại phải mang gánh nặng tội lỗi của người khác làm, nhục nhã vì những tội tôi không phạm. Chắc chắn nỗi đau này đưa chúng ta đến gần hơn một chút với nỗi đau của những nạn nhân bị lạm dụng tình dục, những người hơn bất kỳ ai khác, phải trả giá cho tội ác mà họ không phạm. Có thể nó làm cho chúng ta gần Chúa Giêsu Kitô, Chúa của chúng ta hơn một chút, Đáng, theo một cách duy nhất, đã trả cho những tội mà Ngài không bao giờ phạm.

Tôi tiếp tục làm việc, bằng cách cầu nguyện với hết cả tấm lòng cho vô số nạn nhân của những linh mục săn mồi này, những người đã dùng thiên chức cao đẹp như tấm lưới thợ săn để bắt mồi tốt hơn. Tôi tiếp tục làm việc, bằng cách cầu nguyện cho tất cả những ai muốn rời khỏi con tàu Giáo hội. Lớn tiếng hay rụt rè. Tôi tiếp tục cự lại với ảo tưởng đạo đức giả pharisêu; ảo tưởng nghĩ rằng nếu mình tránh xa những kẻ tấn công, mình sẽ được xóa sạch khỏi tất cả sự dữ. Tôi tiếp tục cố gắng để không bỏ chiến trường. Nhưng chiến trường không chỉ

có Giáo hội bị bôi bẩn vì lỗi của chiến binh nhà; chiến trường nằm trong trái tim mỗi chúng ta. Điều ác không chỉ ở người khác hay nơi những người khác; cái ác ở trong mỗi chúng ta, tất nhiên là ở dưới nhiều hình thức khác nhau, nhưng nó ở đó, rình rập như con thú hoang mà chúng ta phải thuần hóa nó. Tôi tiếp tục cố gắng để không buông bỏ trái tim bầm tím của tôi.

Hôm nay tôi tiếp tục đạp xe dưới cơn mưa trong gió lạnh mùa thu, để cử hành thánh lễ với một số ít giáo dân cũng đau đớn như tôi trước thực tế phũ phàng này.

Tu sĩ Christian de Chergé, ở Tibhrine, Algeria, bị ám sát năm 1995, đã viết vài tháng trước khi chết: “Tôi đã sống đủ lâu để tôi biết, tôi cũng là đồng phạm của cái ác mà không may dường như đang lan tràn trên thế giới”. Ngài, vị thánh! Ngài, người của hòa bình, nhận mình là đồng phạm với cái ác đang thúc giục các đao phủ của chính mình giết mình. Và ngài đã cầu nguyện cho họ... Có lẽ đó là sự thánh thiện: không nghĩ mình vô tội trước một điều xấu xa được người khác công nhận, dù là điều tồi tệ nhất; biết rằng cuộc chiến thực sự diễn ra ở ngay cánh cửa tâm hồn mình.

Hôm nay tôi tiếp tục đạp xe dưới cơn mưa trong gió lạnh mùa thu để cử hành thánh lễ với một số ít giáo dân cũng đau đớn như tôi trước thực tế phũ phàng này. Chúng ta cùng nhau cử hành màu nhiệm Đấng Kitô chịu chết vì tội lỗi của chúng ta; Ngài vô tội, Ngài chết để cứu tên tội phạm. Và cùng nhau chúng ta kêu lên Chúa: “Xin cứu con khỏi mọi sự dữ!”

Hôm nay, ngày thứ ba u tối của tháng 10, tôi tiếp tục là linh mục vì tôi biết sứ mệnh này lớn hơn tôi.

Hôm nay, ngày thứ ba u tối của tháng 10, tôi tiếp tục là linh mục vì tôi biết sứ mệnh này lớn hơn tôi và tôi sẽ không bao giờ xứng đáng với sứ mệnh này; tôi tiếp tục trao Mình

Thánh Chúa cho những người tôi gặp, Đấng, tôi không nắm giữ trong tay, nhưng một ngày, Ngài đã nắm bàn tay nghèo hèn của tôi để hiến cho thế giới. Hôm nay tôi tiếp tục là linh mục vì tình yêu với Đấng Kitô và những người Ngài yêu thương.

By [phanxicovn](#) - 11/10/2021 133

[fr.aleteia.org](#), linh mục Pierre Alain Lejeune, 2021-10-09

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/11/lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-vi-sao-toi-lai-la-linh-muc-ngay-nay/>

III. Lạm dụng tình dục và trách nhiệm của Giáo hội, điều mà việc từ chức của hồng y Marx cho thấy

Trong thư được công bố ngày thứ sáu 4 tháng 6, hồng y Reinhard Marx trình bày việc từ chức của mình với Đức Phanxicô, nhưng đến chiều chúa nhật 6 tháng 6, Đức Phanxicô vẫn chưa chấp nhận. Hồng y Marx, Tổng Giám mục giáo phận Munich, tố cáo “thảm họa lạm dụng tình dục” và thừa nhận “trách nhiệm hệ thống” của Giáo hội đòi hỏi phải có những cải cách sâu rộng, không phải chỉ ở Đức.



Hồng y Reinhard Marx trong cuộc họp báo ngày thứ sáu 4 tháng 6, sau khi công bố thư từ chức ngài đã gửi cho Đức Phanxicô ngày 21 tháng 5. Leonhard Simon / Getty Images qua AFP

Động đất hay một giai đoạn mới của Giáo hội Đức rơi vào tình trạng xáo động trong những năm qua? Sự từ chức của hồng y Reinhard Marx, người có tiếng nói vượt xa biên giới thành phố Bavaria quê hương của ngài làm cho người công giáo Đức chấn động, nhưng không phải chỉ ở Đức. Trong một hành vi, mà cũng là lời thú nhận thất bại được xem như một phát súng cảnh cáo, hồng y đã dốc toàn lực trong cuộc chiến xung quanh những cải cách mà ngài cho là cần thiết cho giáo hội Đức, và còn đi xa hơn nữa, nhưng đã không được đồng lòng chia sẻ sự cấp thiết.

Ngài viết trong thư từ chức: “Chúng ta đang ở trong ‘ngõ cụt’, nhưng nó cũng có thể trở thành bước ngoặt, một niềm hy vọng Phục sinh của tôi. Với tôi, đó là vấn đề cùng chịu trách nhiệm về thảm họa lạm dụng tình dục do các đại diện của Giáo hội gây ra trong mấy chục năm vừa qua.”

Một thất bại cá nhân

Nếu chúng ta phải đặt quyết định phi thường này trong bối cảnh nước Đức, thì hành vi của người bạn thân của Đức Phanxicô sẽ làm rung chuyển Giáo hội hoàn vũ. Đức Tổng Giám mục Éric de Moulins-Beaufort, Tổng Giám mục giáo phận Reims, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp (CEF) nhấn mạnh: “Việc từ chức của hồng y Marx là một bất ngờ lớn đối với tôi. Thư từ chức của ngài trình bày lý do của quyết định này, nhưng tôi ấn tượng trước sự cô đơn của ngài.”

Người vững mạnh của Giáo hội Đức, nhà cải cách tài ba, người thúc đẩy một thương hội đồng quốc gia rộng lớn, hồng y đầu hàng, đảm nhận thất bại cá nhân, ngài viết: “Cuộc khủng hoảng cũng do thất bại cá nhân của chúng ta, do lỗi của chính chúng ta,” đồng thời ngài nhấn mạnh đến trách nhiệm lớn hơn và “sự thất bại” của toàn thể Giáo hội: “Những sai sót của cá nhân và thất bại của thể chế đòi hỏi phải thay đổi và cải tổ Giáo hội. Theo tôi, bước ngoặt để thoát ra khỏi cuộc khủng hoảng này chỉ có thể là con đường đồng nghị.”

Giáo hội Đức bị giằng xé giữa các trào lưu khác nhau

Trong thời gian này, trách nhiệm của giáo hội, đặc biệt được đặt ra ở giáo phận Cologne, nơi hồng y Rainer Maria Woelki, Tổng Giám mục giáo phận bị chất vấn nặng trong việc quản lý lạm dụng tình dục trong giáo phận của ngài. Chính xác là ngày thứ hai 7 tháng 6, chuyến thăm tông đồ bắt đầu, Đức Phanxicô gửi hồng y Anders Arborelius, giám mục giáo phận Stockholm, và giám mục Johannes van den Hende, giáo phận Rotterdam, đến để làm sáng tỏ các hành vi của hồng y Woelki. Ngày thứ sáu 4 tháng 6, hồng y Woelki đã tuyên bố, dù có mọi ý định cải cách của mình: “Tôi có trách nhiệm khởi xướng và đồng hành với những thay đổi và hậu quả trong giáo phận, theo cách hệ thống, có ‘tổ chức’ và cá nhân.”

Mặt khác, nhìn từ các góc độ khác, Giáo hội Đức dường như tham dự vào một tiến trình đồng nghị đổi mới, liệu có bảo thủ hơn so với vẻ bề ngoài không? Trên thực tế, chủ nghĩa cấp tiến của một số người ủng hộ cải cách sâu rộng là nguyên nhân đáng lo ngại. Đến mức các trào lưu và nhạy cảm khác nhau đã chia rẽ, để lại bóng ma của một cuộc ly giáo từ nhiều năm nay. Liệu việc hồng y Marx từ chức có là tiếng chuông báo động của một thất bại ở phía cải cách không? Tổng Giám mục Luc Ravel, giáo phận Strasbourg nhận xét: “Từ chức khỏi một vị trí

trách nhiệm mà mọi thứ có thể thay đổi, dù từ từ, theo tôi dường như không phải là một bước đi đúng hướng với trách nhiệm. Theo tôi, chúng ta chỉ có thể thực sự thay đổi hệ thống từ bên trong.”

Tính cách “hệ thống” của các vụ lạm dụng làm phân chia

Cuối cùng, xung quanh định nghĩa của tính cách hệ thống hồng y Marx đưa ra mà các bên đối lập tập trung vào. Thư từ chức của hồng y nêu ra: “Những tranh cãi và thảo luận gần đây nhất đã cho thấy, một số đại diện của Giáo hội không muốn nhận đồng trách nhiệm này và do đó cũng là đồng tội với thể chế,” hồng y tiếp tục trong thư từ chức được giáo hoàng cho phép công bố ngày thứ sáu 4 tháng 6. Do đó, họ từ chối bất kỳ hình thức cải cách và đổi mới nào liên quan đến cuộc khủng hoảng liên hệ đến các vụ lạm dụng tình dục.

Bà Marie-Jo Thiel, thần học gia, cho biết: “Tôi lấy làm tiếc về sự từ chức này của hồng y Marx, nhưng tôi thấy ngài can đảm khi muốn tạo cú sốc, cố gắng quy trách nhiệm cho những ai nghĩ lạm dụng tình dục chỉ là ba con cừu đen bên trong Giáo hội.” Nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng các nam nữ tu sĩ Pháp (CORREF), khẳng định: “Vì sợ làm suy yếu Giáo hội, việc nhận ra tính chất hệ thống của các vụ lạm dụng đối với một số người là chuyện không thể tưởng tượng được. Vì thế chúng ta cảm nhận mọi thứ cần phải đặt câu hỏi, kể cả một số thần học về bí tích.”

Tổng Giám mục Éric de Moulins-Beaufort nói: “Chúng ta phải hiểu thuật ngữ ‘hệ thống’ có nghĩa là gì trong nghĩa xã hội học của các tổ chức. Ví dụ, nó không có nghĩa là “một cách hệ thống”. Nhưng những trường hợp tấn công tình dục và cách xử lý quá thường xuyên bị thất bại buộc chúng ta phải xem xét

tất cả các mối quan hệ trong Giáo hội.” Một thách thức mà Hội đồng Giám mục Pháp tiến hành theo tốc độ riêng của mình, đã bị một số người xem là quá chậm, nhưng vẫn bảo toàn tính tập thể. Trong những tháng gần đây, Tổng Giám mục chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp giữ vai trò duy trì sự thống nhất.

“Sự từ chức này có thể là tiếng chuông báo động”

Tiếng nổ của một trong những thành viên của Hội đồng hồng y, nhóm ở bên cạnh và cố vấn cho Đức Phanxicô, liệu có làm nhúc nhích các đường dây không? Đó là việc đón nhận *Thư gửi Dân Chúa*, mà Đức Phanxicô gửi cho giáo dân vào tháng 8 năm 2018, vẫn chưa phát huy tác dụng khi đối diện với cuộc khủng hoảng này. Đức Giám mục Ravel cho biết: “Đó là ‘văn hóa doanh nghiệp’ của Giáo hội cần được hoán cải. Sự từ chức này có thể là tiếng chuông báo động để cảnh báo mọi người về tâm lý tập thể này.” Tổng Giám mục De Moulins-Beaufort thừa nhận: “Đây là một tin xấu mà Giáo hội không muốn, không phạm, nhưng không biết làm thế nào để tránh”, ngài nhấn mạnh đến tính công nghị mà Đức Phanxicô đề xướng là trước hết để có một Giáo hội lắng nghe hơn, đối thoại hơn.

Bà Brigitte Navail, một nạn nhân của vụ tấn công và là thành viên của hội *Đức tin và Khả năng Phục hồi* (Faith and Resilience) cho biết: “Đó là toàn bộ nền văn hóa giáo hội đã khuyến khích hành động nhưng lại hoàn toàn không bị trừng phạt. Đào sâu vào các nguyên nhân hệ thống là nhận ra tất cả chúng ta đều có trách nhiệm. Ngay cả giáo dân, khi chúng ta chấp nhận mình có một địa vị thấp kém hơn so với linh mục.”

Một lá thư từ chức mà Đức Phanxicô có thể từ chối

Nếu ở Pháp, việc lắng nghe các nạn nhân đã trở thành ý chỉ hàng đầu của các giám mục thì công việc này vẫn còn

nhieu việc phải làm, bà Marie-Jo Thiel ước tính: “Giáo hội Pháp đã đi bước đầu trong việc công nhận các vụ lạm dụng nhưng chưa đủ, theo quan điểm của tổ chức giáo hội, góp phần vào việc lạm dụng quyền lực, hay nói cách khác, là những gì ở ngược dòng là tội ác âu dâm.”

Ở Rôma có thể cuối cùng giáo hoàng từ chối việc từ chức của một trong số những người trung thành nhất của ngài. Với Đức Phanxicô, đây là một cách để ngài chia sẻ mong muốn của hồng y Marx về “một khởi đầu mới trong Giáo hội chứ không phải chỉ ở Đức”.

Một nhân vật của Tòa giám mục Châu Âu

Hồng y Reinhard Marx sinh năm 1953, được thụ phong linh mục năm 1979. Ngài được bổ nhiệm làm giám mục phụ tá giáo phận Paderborn năm 1996, năm năm sau ngài đứng đầu giáo phận Trèves.

Năm 2007, ngài làm Tổng Giám mục giáo phận Munich và Freising, một trong những giáo phận lớn nhất ở Đức. Ba năm sau, ngài được Đức Bênêđictô XVI phong hồng y.

Năm 2012, hồng y Marx được bầu làm chủ tịch Ủy ban Giám mục Liên minh Châu Âu (Comece). Năm 2013, ngài tham gia vào Hội đồng các hồng y do Đức Phanxicô thành lập. Vài tháng sau, ngài được bổ nhiệm làm điều phối viên Hội đồng Kinh tế.

Năm 2014, ngài được bầu làm người đứng đầu Hội đồng Giám mục Đức, chức vụ ngài đã rời khỏi tháng 3 năm 2020, từ bỏ việc ứng cử để tìm người kế vị ngài.

la-croix.com, Christophe Henning, 2021-06-06

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/06/07/lam-dung-tinh-duc-va-trach-nhiem-cua-giao-hoi-dieu-ma-viec-tu-chuc-cua-hong-y-marx-cho-thay/>

IV

IV. Ở nhiều quốc gia, chúng tôi không muốn bôi bẩn Giáo hội

Phỏng vấn linh mục Stéphane Joulain, nhà tâm lý trị liệu, chuyên gia về vấn đề lạm dụng tình dục trong Giáo hội. Theo linh mục, chủ đề này vẫn còn bị cấm kỵ ở một số quốc gia. Các nạn nhân ít được lắng nghe vì thể chế ở đây rất mạnh, mặc dù gần đây đã có một số tiến bộ. Linh mục giải thích vài ngày trước ngày công bố bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp ngày thứ ba 5 tháng 10-2021.

Báo La Croix: Ở những quốc gia nào, việc tố cáo lạm dụng tình dục do Giáo hội gây ra bị cho là khó khăn?

Linh mục Stéphane Joulain: Từ nhiều năm nay, chúng tôi quan sát và đã thấy có tự do ngôn luận ở hầu hết mọi nơi, nhưng nó vẫn còn phức tạp ở một số quốc gia. Ở Ý, không có cuộc huy động chung nào để tố cáo các vụ lạm dụng tình dục. Một số linh mục đây đó cố gắng lên tiếng nhưng không phải lúc nào họ cũng được lắng nghe. Các trường hợp lạm dụng tình dục sẽ được che đậy. Không có quyết tâm nào để đưa họ ra trước công lý.

Ở châu Phi cũng vậy, các đường dây khó nhúc nhích. Ở nhiều quốc gia, như ở Cộng hòa Dân chủ Congo, hành vi lạm

dụng tình dục trên trẻ vị thành niên được xem là những trường hợp cá biệt chứ không phải là một vấn đề mang tính hệ thống.

Làm thế nào để giải thích sự thiếu tự do ngôn luận này?

Chúng ta đang nói về những quốc gia mà Giáo hội công giáo vẫn rất hùng mạnh. Nó chiếm một vị trí cơ bản trong đời sống người tín hữu. Vẫn còn khó khăn để tấn công đến một thể chế đóng vai trò quan trọng trong đời sống cộng đồng. Giáo hội đã làm rất nhiều việc, từ rửa tội, dạy giáo lý cho trẻ em, làm việc bác ái cho những người thiệt thòi nhất, chôn cất những người cuối đời. Chúng tôi không muốn bôi bẩn tổ chức đã là công cụ ơn ích cho mọi người!

Xâm hại tình dục cũng là nguyên nhân làm cho nạn nhân và gia đình của họ vô cùng nhục nhã. Tiết lộ mình bị lạm dụng là xem như mình đã chết dưới mắt xã hội. Vì thế các nạn nhân được khuyến khích không nói, hoặc thậm chí bị đổ lỗi trong một số trường hợp.

Gần đây ở các nước này có tiến bộ không?

Tiến độ chậm nhưng có một số tiến bộ. Các tổ chức tôn giáo ngày càng giảm bớt các cuộc điều tra, đặc biệt là khi các vụ được truyền thông quá nhiều. Tại Ghana, Hội đồng Giám mục đã thiết lập các hướng dẫn về lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên. Tại Abidjan, Côte d'Ivoire, một trung tâm phòng chống lạm dụng tình dục và bảo vệ những người dễ bị tổn thương đã được thành lập vào năm 2019. Giáo hội ở các nước này đã bắt đầu có nhận thức.

Một phong trào cơ bản đang được tiến hành nhưng vẫn còn phụ thuộc vào các phương tiện được triển khai để giải quyết vấn đề. Các nước châu Phi không thể làm được nhiều như Hoa Kỳ hay Úc. Họ không giàu và họ có những ưu tiên

khác, liên quan đến sự bấp bênh và tình trạng mất an ninh nơi nhiều người dân sống trên lục địa này.

By phanxicovn - 06/10/202159

la-croix.com, William Gazeau, 2021-10-01

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/06/o-nhieu-quoc-gia-chung-toi-khong-muon-boi-ban-giao-hoi/>

V. Hãy luôn tin tưởng vào Giáo Hội dù hoang mang trước Báo cáo Sauvé về lạm dụng tình dục

Cuộc phỏng vấn độc quyền với một nhà thần học Dòng Tên hàng đầu ở Pháp, nơi một báo cáo gây sốc về lạm dụng tình dục của các linh mục Công Giáo và các nhân viên khác của Giáo Hội đã gây chấn động cả nước.

Một báo cáo mới về tình trạng lạm dụng tình dục của các linh mục và nhân viên ở Giáo Hội Pháp, đã cho thấy việc lạm dụng này tồi tệ hơn là chúng ta nghĩ kể từ năm 1950 đến nay.

Ủy ban điều tra vấn nạn xâm hại tình dục trong Giáo Hội (**The Independent Commission of Sexual Abuse in the Church - CIASE**) đã đưa ra báo cáo được chờ đợi từ lâu tại Paris. Một trong những thống kê gây sốc đó là các linh mục Pháp đã lạm dụng hơn 200.000 trẻ em trong 70 năm qua.

Báo cáo **Sauvé** (được đặt theo tên vị chủ tịch của ủy ban này) đã gây chấn động ở Pháp và trong Giáo Hội Công Giáo toàn cầu. Điều này đặc biệt gây sốc cho người Công giáo Pháp,

hiều người trong số họ sẽ đặt câu hỏi: Liệu còn có thể tiếp tục tin vào các đảng chủ chăn hay không, hay có nên giữ đạo tiếp chăng?

Étienne Grieu, linh mục và nhà thần học Dòng Tên, đồng thời là hiệu trưởng trường Đại học Dòng Tên ở Paris (Centre Sèvres), đã nói chuyện với Gilles Donada của báo **La Croix** vào đêm trước khi báo cáo được công bố:

La Croix: Mức độ lạm dụng tình dục, như dự kiến sẽ xuất hiện trong Báo cáo Sauvé, điều này sẽ khiến người Công giáo bối rối. Ông muốn nói gì với họ?

Etienne Grieu: Tin tức này đang gây ra rất nhiều cảm xúc trong Giáo Hội của chúng ta. Tôi tin rằng chúng ta phải chấp nhận tất cả những cảm xúc này: nổi loạn, tức giận, buồn bã, ghê tởm, thất vọng. Nhưng điều quan trọng nhất là hãy chấp nhận tất cả, ngay cả khi chúng ta bị cảm dỗ lánh riêng ra một mình để khóc. Chúng ta phải đồng cảm để lắng nghe những mặc khải từ những cảm xúc ấy khơi gợi trong chúng ta, trong mối quan hệ của chúng ta với các linh mục, với Giáo Hội,... Chúng ta phải dành thời gian để suy nghĩ trước khi bắt đầu tìm kiếm câu trả lời.

Có dễ dàng khi phải đối mặt với thực tế này không?

Dĩ nhiên là không! Cảm dỗ tự trấn an mình bằng cách nói: "Tôi chán ngấy, Giáo Hội luôn bị tấn công", "Tại sao lại khuấy lên bãi lầy này, điều đó đang làm hại Giáo Hội?", "Giáo Hội không tệ hơn các cơ sở khác, hãy thử nhìn vào giới thể thao hay nền giáo dục quốc gia mà coi", "Chúng ta hãy ngừng việc tự hành hạ chính mình!"

Vâng, đó là một cú sốc, nhưng chúng ta phải nhìn thẳng vào thực tế, không quay lưng lại, và thấy rằng đây là thực tế

của chúng ta. Nếu chúng ta không đối mặt với nó, chúng ta sẽ không tiến về phía trước được.

Hiện tượng này tiết lộ điều gì về hoạt động của Giáo Hội?

Sau đây là một số điều: Đầu tiên là về mặt hệ thống của tệ nạn này. Chúng ta đã không đặt ra các biện pháp an toàn nhằm bảo vệ các tín hữu. Khi phát hiện những hành vi phạm tội, chúng ta không những không có biện pháp ngăn chặn mà còn thường xuyên bảo vệ kẻ xâm hại, không chịu nghe lời nạn nhân.

Thứ hai là thông tin được lưu thông trong Giáo Hội như thế nào? Vì sao chúng ta lại không dám nói to lên những điều bí mật mà chúng ta đã chứng kiến? Và tại sao chúng ta lại không ghi công cho những người đã can đảm cảnh báo chúng ta?

Có một loại *omertà** (quy tắc im lặng và danh dự). Những người nói ra sự thật rất đáng quý. Giáo Hội cần họ, ngay cả khi lời họ nói làm phiền chúng ta! * *Omertà* là một quy tắc im lặng và danh dự của miền Nam nước Ý, coi trọng sự im lặng khi đối mặt với sự thâm vấn của chính quyền hoặc người ngoài; bất hợp tác với cơ quan chức năng, chính phủ hoặc người ngoài cuộc, đặc biệt là trong quá trình điều tra tội phạm; và cố tình phớt lờ và nói chung là tránh can thiệp vào các hoạt động bất hợp pháp của những người khác.

Vụ bê bối này ảnh hưởng đến hình ảnh người linh mục... Điều này là hiển nhiên. Trong Giáo Hội, mỗi dây tin tưởng là vô cùng quan trọng. Và bây giờ, niềm tin của chúng ta vào các thừa tác viên được phong chức (phó tế, linh mục, giám mục) đã bị lung lay. Điều này khiến chúng ta luôn cảnh giác.

Cảnh giác về điều gì?

Không thần tượng họ. Đôi khi chúng ta có xu hướng đặt họ trên một bệ cao. Những kẻ bạo hành thường có cá tính mạnh, mang tính áp đặt và chúng ta không dám làm trái ý. Họ là tâm điểm của sự chú ý. Lạm dụng xảy ra khi mối quan hệ đó là độc quyền, thường là do chính linh mục gạt bỏ những người khác và tự đặt mình làm tham chiếu duy nhất. Khi bạn cậy dựa vào một người không tốt: phải kích hoạt báo động đỏ. Ta nên dựa vào những người khác như: linh mục, phó tế, giáo dân, những người được thánh hiến,...

Chúng ta nên chọn thái độ nào?

Chúng ta nên nhớ rằng linh mục không phải là là người không thể chạm tới. Giống như tất cả mọi người, linh mục cũng dễ mắc sai lầm, cũng có những khiếm khuyết, những vết thương, những tổn thương riêng.

Một linh mục trước hết là một người anh em.

Một thần học nào đó về chức linh mục có xu hướng quên điều này.

Loại thần học nào?

Một loại thần học giới thiệu linh mục là “**một Chúa Kitô khác**” (**alter Christus**). Khái niệm này đã được một trường phái linh đạo Pháp (Pierre de Bérulle, Saint Vincent de Paul, Jean-Jacques Olier, Saint Jean Eudes, Saint Louis-Marie Grignion de Montfort, Bossuet, ghi chú của biên tập viên) nhấn mạnh vào thế kỷ 17 và phù hợp với Công đồng Trentô (1545-1563). Nhưng điều này có thể dẫn đến sai lầm trong thần học khi linh mục bị loại khỏi tình trạng chung.

Theo các Giáo phụ, mỗi Kitô hữu là một hình bóng của Đức Kitô. Linh mục trên hết là một người anh em, ngay cả khi anh ta cũng là một dấu chỉ của sự hiện diện và sự kêu gọi của

Chúa Kitô. Chúng ta phải tự hỏi mình về văn hóa trong Giáo Hội của chúng ta. Nhưng văn hóa ấy rất hiếm khi bị đặt câu hỏi vì chúng ta đang đắm chìm trong nó. Trong Kinh Tin Kính, người tín hữu khẳng định đức tin vào một "**Giáo Hội thánh thiện, công giáo và tông truyền**".

Ông không nghĩ rằng sự thánh thiện của Giáo Hội cũng đang bị đặt dấu hỏi sao?

Thánh thiện không có nghĩa là hoàn hảo. Khi chúng ta nói rằng Giáo Hội là thánh thiện, có nghĩa là Giáo Hội đang hướng về Thiên Chúa.

Theo lẽ thường người kitô hữu sẽ tự hỏi liệu Giáo Hội không đồng lõa với tệ nạn này hay sao?

Thật không may, khi chúng ta nhìn vào lịch sử của Giáo Hội, đây không phải là lần đầu tiên Giáo Hội bị ảnh hưởng bởi những sự ghê tởm: chúng ta chỉ cần nghĩ đến vụ thảm sát hàng ngàn phụ nữ bị buộc tội là phù thủy hay thổ dân da đỏ Mỹ, Tòa án dị giáo, Thập tự chinh,...

Nhưng chúng ta nên chú tâm vào đâu?

Tin Mừng nhắc nhở chúng ta rằng Giáo Hội thì không hoàn hảo. Đặc biệt, trong Tin Mừng Máccô, chúng ta khám phá ra các môn đệ còn xa mới trở thành những người hùng: họ lê chân, họ đi chệch hướng... Chúa Giêsu giao Giáo Hội của Người cho Phêrô, người đã phản bội và công khai chối bỏ Thầy mình.

Như thánh Phaolô đã nhắc nhở chúng ta, "*Nhưng kho tàng ấy, chúng tôi lại chứa đựng trong những bình sành.*" (2Cr 4,7). Điều cốt yếu là thân thể vĩ đại là Giáo Hội vẫn hướng về Thiên Chúa, trong tình liên đới hoàn toàn với nỗi khổn cùng

của nhân loại, để mang nhân loại đến với Người. Và trong đó có sự thánh thiện .

Ngoài cú sốc về bản báo cáo, có con đường nào đang mở ra cho chúng ta?

Khi chúng ta bị khủng hoảng, niềm tin lung lay, thường là sau đó, chúng ta nhận ra rằng Chúa Thánh Thần không bỏ rơi Giáo Hội của Ngài. Chúng ta đang được kêu gọi để hoán cải, để đổi mới một cách sâu sắc. Giữa trận hồng thủy này, chúng ta tin rằng một điều gì đó mới sẽ xuất hiện.

Thực hiện: Gilles Donada –

Nguồn: La Croix International (05/10/2021)

Chuyển ngữ: P. Nguyễn Thanh Trà

<https://giaophanvinhlong.net/hay-luon-tin-tuong-va-giao-hoi-du-hoang-mang-truoc-bao-cao-sauve-ve-lam-dung-tinh-duc.html>

VI. Lạm dụng tình dục: cha xứ Nicolas Betticher viết thư cho giáo hoàng

Không hài lòng với phản ứng của các giám mục Pháp về vụ bê bối lạm dụng tình dục, linh mục Nicolas Betticher, ở Bern, Thụy Sĩ đã viết thư ngỏ gửi đến Giáo hoàng Phanxicô. Cha xin ngài có một hành vi mạnh từ Giáo hội.

Bức thư của cha Nicolas Betticher được đăng trên trang web của giáo xứ Bruder Klaus, ở Bern. Và cũng sẽ được giới thiệu vào cuối thánh lễ. Cha nói với trang *Công giáo Thụy Sĩ* khi cha gom được một số chữ ký nhất định, lá thư sẽ được gửi đến Đức Thánh Cha ở Rôma.

Cha nghĩ gì về cuộc tranh luận hiện nay về các vụ lạm dụng ở Pháp?

Cha Nicolas Betticher: Tôi bị sốc. Có ít nhất 330.000 trường hợp lạm dụng – và không có gì xảy ra. Các giám mục và người công giáo chỉ đơn thuần chấp nhận vụ bê bối. Làm thế nào mà người công giáo xuống đường phản đối “*hôn nhân cho tất cả*” – nhưng lại im lặng trước thực tế là rất nhiều trẻ em và thanh thiếu niên bị tổn thương. Thiếu một tín hiệu mạnh nói lên: “Thôi đủ rồi!”

Và không thể chấp nhận giám mục chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp (CEF) lại có thể nói: “Làm ơn, xin cho chúng tôi tiền để bồi thường cho các nạn nhân do những sai sót của các giám mục, trong đó một số còn tại chức. Thật phi lý. Đối với nạn nhân, đó là một cái tát vào mặt”.

Chúa nhật tuần trước, trong bài giảng của cha, cha đã công bố một sáng kiến cá nhân...

Đức Phanxicô đã mở tiến trình thượng hội đồng tại Rôma. Tuy nhiên, tôi thấy thiếu một dấu hiệu cho thấy có một cái gì đó đang thực sự thay đổi. Tôi đã thông báo trong bài giảng của tôi, tôi sẽ viết cho giáo hoàng một lá thư. Không thể nào tiếp tục như vậy. Tôi nhận thấy tiến trình thượng hội đồng đang gặp nguy hiểm.

“Chúng ta phải thiết lập các tòa án và các cơ quan giám sát độc lập ở mỗi quốc gia”

Tại sao? Quá trình này bị lu mờ do cuộc khủng hoảng lạm dụng. Chúng ta không thể nói một cách đáng tin cậy về đức tin, Tin Mừng và lắng nghe Chúa Thánh Thần nếu cuối cùng chúng ta không giải quyết vấn đề quyền lực. Tuy nhiên chúng ta cần một tín hiệu từ giáo hoàng cho thấy ngài không chỉ muốn lắng nghe mà còn thực sự muốn hướng đến sự phân

tách quyền lực trong Giáo hội. Một giám mục không thể là thẩm phán tối cao, chánh văn phòng tối cao, chiến lược gia đầu tiên, trên hết giám mục phải là mục tử nhân lành, là người cha thiêng liêng. Đây là lỗi hệ thống gây thiệt hại cho chính các giám mục. Tình hình pháp lý cần khẩn cấp xem lại.

Đó là ý nghĩa bức thư của cha...

Bất cứ ai muốn có thể ký vào bức thư ở giáo xứ của tôi. Sau đó, tôi sẽ chuyển cho giám mục Felix Gmür của tôi để xin ngài chuyển đến Giáo hoàng Phanxicô. Chẳng hạn trong chuyến thăm *ad limina* vào tháng 11.

Cha có nghĩ thư của cha sẽ được giáo hoàng chú ý đến không?

Dù sao tôi không thể ngồi yên không làm gì. Chúng ta cần tách rời sự tập trung quyền lực và thành lập các tòa án và các cơ quan giám sát độc lập ở mỗi quốc gia. Đây là những gì tôi đấu tranh cho.

Linh mục Joël Allaz dòng Capuxinô lạm dụng trẻ vị thành niên ở Thụy Sĩ và cả ở Pháp. Liệu nghiên cứu của Pháp có thể làm sáng tỏ những trường hợp ở Thụy Sĩ không?

Tôi chưa đọc công trình nghiên cứu của Pháp, có cả hàng ngàn trang để đọc. Nhưng không có gì bí mật trong trường hợp các linh mục có vấn đề đã được chuyển từ giáo phận này sang giáo phận khác. Vì thế tôi hy vọng các trường hợp có mối liên hệ với Thụy Sĩ cũng sẽ xuất hiện trong nghiên cứu của Pháp.

Hội đồng Giám mục Thụy Sĩ đang lên kế hoạch nghiên cứu về vấn đề lạm dụng. Cha được chỉ định làm linh

mục chương án, chính thức và tổng đại diện của các giáo phận Lausanne, Geneva và Fribourg. Cha sẽ tham gia vào việc nghiên cứu?

Chắc chắn.

Dù khi phải nói đến khả năng thiếu bốn phận?

Tôi không tránh các vấn đề. Cần phải kiểm tra không chỉ các tài liệu lưu trữ của các giáo phận, mà còn ở các tài liệu lưu trữ của các giám mục đại diện, các giáo xứ và các tập đoàn giáo hội. Cũng phải phỏng vấn nhiều nhân viên, vì trước đây một số việc chỉ được giải quyết bằng miệng.

Nhóm SAPEC, đại diện cho các nạn nhân ở Thụy Sĩ vùng nói tiếng Pháp, đã chỉ trích sự việc phải chờ quá lâu trước khi đưa ra một nghiên cứu...

Tôi nghĩ các giám mục đã mất một thời gian để đồng ý về thủ tục. Đây là một quá trình phức tạp với nhiều tác nhân – và mọi thứ luôn phải dùng ba ngôn ngữ. Dù sao sự chờ đợi lâu này không phải là chuyện tích cực và đã đến lúc các nhà nghiên cứu bắt tay vào việc.

Cha nghĩ gì về cuộc thảo luận bí mật tòa giải tội ở Pháp?

Đây là cuộc tranh luận ma. Hãy trung thực: có kẻ bạo hành nào lại đi xưng tội? Ngược lại, các nạn nhân có thể đến hỏi ý kiến mục vụ hoặc đến xưng tội. Và ở đó, câu hỏi về bí mật tòa giải tội được đặt ra.

Cha sẽ phản ứng như thế nào nếu một cha đồng nghiệp đến thú nhận với cha đã làm chuyện lạm dụng?

Ở Thụy Sĩ cũng vậy, xưng tội là vấn đề bí mật nghề nghiệp. Nhưng tôi sẽ từ chối tha tội cho đồng nghiệp và sẽ nói với họ bên ngoài tòa giải tội, hướng đến việc họ tự tố cáo.

Còn một nạn nhân đến xưng tội thì sao?

Tôi cũng sẽ mời họ lặp lại cho tôi tất cả mọi chuyện ngoài tòa giải tội, để sau đó tôi có thể có hành động thích hợp. Chúng ta mắc nợ các nạn nhân. Đây là tất cả những chuyện phải làm trong khả năng quyền lực của chúng tôi để ngăn các vụ lạm dụng mới.

Bức thư của cha Nicolas Betticher gửi giáo hoàng

“Trọng kính Đức Thánh Cha,

Chúng con là giáo dân của một giáo xứ ở giáo phận Basel, Thụy Sĩ. Giáo xứ dưới sự bảo trợ của Thánh Nicolas, một giáo dân, một người cha gia đình và người chồng đã tìm thấy Chúa trong khiêm nhường, trong tinh lặng của lời cầu nguyện Thánh Thể. Thánh Nicolas cũng là người của hòa bình và hòa hợp.

Chúng con xin cảm ơn Đức Thánh Cha về tất cả mọi sự, về tiến trình thượng hội đồng mà cha đã khởi xướng. Chúng con tham gia cùng cha và chúng con vui mừng! Chúng con cùng với Giám mục Felix Gmür và tất cả các giáo xứ khác trong giáo phận, sẽ nhóm lại, cầu nguyện và dành nhiều thì giờ nhất có thể cho Chúa Thánh Thần để nhận ra những dấu chỉ của thời đại. Thiên Chúa muốn gì ở chúng ta ngày nay? Ngài muốn dẫn Giáo hội về đâu?

Cha muốn dân Chúa cầu nguyện với cha, dân Chúa cảm nhận với cha và suy nghĩ với cha. Chúng con sẽ làm.

Nhưng: ngay khi chúng con nói về Giáo hội và tiến trình thượng hội đồng với giáo dân, vấn đề các vụ lạm dụng lập tức được đặt lên hàng đầu. Vấn đề này làm lu mờ toàn bộ Thượng

Hội đồng! Thay vì nói về Tin Mừng, về cứu rỗi và tình yêu của Chúa thì câu hỏi khủng khiếp này được nhắc đi nhắc lại.

Chúng con có thể hiểu rất rõ điều này vì chính Giáo hội không đưa ra phản ứng đáng kể và sâu sắc nào trước sự lạm dụng quyền lực dưới mọi hình thức trong Giáo hội.

Trọng kính Đức Thánh Cha, chúng con xin Cha: xin cho chúng con một dấu hiệu cụ thể, ngay cả một cách thô sơ, rằng chúng ta phải thay đổi các cấu trúc của Giáo hội xung quanh quyền lực trong Giáo hội. Quyết định theo nguyên tắc sửa đổi luật cho phép có các tòa án và cơ quan giám sát độc lập trên toàn thế giới. Điều này sẽ đỡ nặng cho các giám mục và sẽ khôi phục một số uy tín cho Giáo hội.

Chỉ với điều kiện này mới làm cho vấn đề lạm dụng quyền lực tàn khốc này mới có thể bớt nguy kịch để có thể thực sự bắt đầu tiến trình thượng hội đồng. Chỉ khi đó, chúng ta mới thực sống một thượng hội đồng như cha mong muốn.

Chúng con rất vui khi được tham dự vào tiến trình thượng hội đồng. Nhưng xin cha cho chúng con một tín hiệu rõ ràng. Chúng con cảm ơn cha!

Hiệp nhất sâu xa trong lời cầu nguyện và hy vọng

Nicolas Betticher, linh mục

By phanxicovn - 15/10/2021 151

cath.ch, Raphael Rauch, 2021-10-14

(Bản dịch từ tiếng Đức với sự xác nhận của linh mục Nicolas Betticher)

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/15/lam-dung-tinh-duc-cha-xu-nicolas-betticher-viet-thu-cho-giao-hoang/>

VII. Nỗi đau dai dẳng, phỏng vấn linh mục Dòng Tên Patrick C. Goujon



Linh mục Patrick C. Goujon, Bài đăng trên trang Études, Tỉnh dòng Dòng Tên Pháp.

Một trận động đất. Đến lượt Giáo hội Pháp bị tấn công, bị giằng xé vì các vấn đề lạm dụng tình dục ngay trong lòng Giáo hội của mình. Báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (còn được gọi là Ủy ban Ciase hay Ủy ban Sauvé) công bố ngày 5 tháng 10 năm 2021 đã tạo chấn động. Ủy ban đã đặt các nạn nhân vào trọng tâm làm việc của mình, vì các nạn nhân chính là những người “rành” về loại bạo lực này. Trong số báo tháng 10 – 2021, tạp chí *Études* Dòng Tên đã đăng lên tiếng nói của một trong các nạn nhân này, linh mục Dòng Tên Patrick C. Goujon (Tiến sĩ Trường Cao đẳng Khoa học Xã hội, giáo sư về lịch sử tâm linh và thần học tín lý tại Trung tâm Dòng Tên Sèvres, Paris). Việc xem lại câu chuyện đau lòng này đã làm sáng tỏ cơ chế của sự phủ nhận và đòi truy, mở một con đường hòa giải cho đứa bé, cho người lớn, cho người tu sĩ mà linh mục đã trở thành.

Cha vừa xuất bản quyển *Xin đừng lạm dụng* (Prière de ne pas abuser, nxb. Seuil 2021), trong đó cha kể lại việc lạm dụng tình dục mà cha phải chịu đựng trong thời thơ ấu. Đây là nguồn gốc của quyển này, nó có một vị trí khá đặc biệt trong thư mục của cha với tư cách là thần học gia không? Cha đã mất nhiều thời gian để viết hay vì một sự kiện cụ thể nào đó đã thúc đẩy cha viết và cho ra đời quyển này?

Linh mục Patrick C. Goujon: Trước hết tôi bắt đầu viết cho chính tôi, để không bị lạc trong những gì đã xảy ra với tôi, bằng cách nhìn nhận những lạm dụng mà tôi đã phải chịu đựng. Tôi đã hoàn toàn ở trong tình trạng phủ nhận, một loại lãng quên. Khi những ký ức này đột ngột quay trở lại, với tôi, đó là một cú sốc lớn đến nỗi, khi tôi bắt đầu trị liệu tâm lý, ngày này qua ngày khác, tôi sống như kiểu bóc hành, tách lớp này tiếp lớp kia, tôi bắt đầu ghi lại những gì đã mở ra cho tôi về câu chuyện của tôi, tính tình của tôi, cách tôi hành động và các chọn lựa tôi đã làm, bởi vì mọi thứ đều sụp đổ.

Sau đó, có một bài viết mà tôi nghĩ để xuất bản, một bài viết suy tư có thể gửi đến những người khác: để phản ánh những gì đã xảy ra cho tôi, và như thế có thể làm chứng cho những quá trình chung, những vết thương, những chấn động, tất cả khi tôi tự vấn đức tin của tôi. Lúc đầu tôi nghĩ, tôi không thể viết gì khác hơn là các mảnh. Những gì tôi đã sống, đã trải qua thật đau lòng, nó giống như tôi tự cắt căn tính của mình thành từng mảnh vụn, có một cái gì đầu tiên là các hình thức, sau đó là các mảnh vỡ. Nhưng cuối cùng tôi tìm được tiếng nói của tôi theo phong cách có tiếng nói hơn, cổ điển hơn.

Điều thúc đẩy tôi viết cho người khác là xác tín, vẫn còn rất ít ý tưởng – trong xã hội và đặc biệt là trong Giáo hội – không phải vì mức độ trầm trọng của những gì xảy ra với một

đưa bé khi bị lạm dụng tình dục, nhưng mức độ trầm trọng của những gì xảy ra với một người lớn khi họ bị tấn công tình dục lúc còn nhỏ. Đây là một kế hoạch khác, mà chính tôi đã khám phá ra khi sống trong hoàn cảnh này, và với tôi, đó là một cách phản ứng trước những lời buộc tội hay việc làm tối thiểu hóa mà chúng ta đặc biệt nghe trong Giáo hội, gieo sỉ nhục lên nạn nhân khi họ đặt câu hỏi, vì sao nạn nhân không nói từ ba mươi hoặc bốn mươi năm sau sự kiện. Họ chỉ nói bây giờ, vì, chính xác, các hệ quả đã tăng lên theo độ tuổi.

Cha mô tả cách cơ thể giữ lại dấu vết các chấn thương của các vụ lạm dụng tình dục, biểu hiện bằng nhiều triệu chứng khác nhau như tất cả các chứng viêm (thoát vị, viêm, v.v.), nhưng không bao giờ có thể xác định các triệu chứng này do đau khổ cha đã chịu khi còn nhỏ. Cha có thể nhắc lại những giai đoạn nhận biết này không?

Tôi đã bị linh mục này tấn công từ năm 1977 đến năm 1981 lúc tôi tám đến mười một tuổi. Khi còn nhỏ, tôi không biết điều gì đã thực sự xảy ra cho tôi, nhưng tôi cảm thấy có một cái gì đó hoàn toàn không bình thường. Khi đến tuổi vị thành niên, tôi hiểu linh mục này thường thủ dâm trước mặt tôi. Vào thời điểm đó, tôi đã ý thức các cuộc tấn công (khi đó không dùng từ này) tôi biết linh mục này là một kẻ ấu dâm. Khi đó cũng chưa là điều cấm kỵ như chúng ta nói ngày hôm nay. Cha mẹ tôi đã cảnh báo người lớn có thể sờ mó. Khi tôi mười tám tuổi, tôi hỏi một linh mục khác ở Verdun để biết tin tức về linh mục này. Tôi thực sự có cảm giác linh mục này trong nhiều năm đã không làm việc ở giáo xứ và làm việc trong ban thư ký của tòa giám mục và có một địa vị đặc biệt. Khi tôi đi ngang qua ông, ông có ánh mắt lạc hồn. Không bao giờ ông chào lại tôi dù ông biết tôi từ khi còn nhỏ (đó là để nói). Vào thời điểm đó, tôi đã muốn được nói một điều gì đó có thể cho phép tôi nói, nhưng người ta trả lời nước đôi với tôi, tôi chỉ

được biết ông đã được thuyên chuyển. Bỗng chốc, chẳng quyết định gì, tôi xếp lại việc này.

Cha cũng không nói với gia đình?

Tôi không bao giờ nghĩ phải nói với cha mẹ. Tôi cũng không bao giờ nghĩ đến việc phải nói với ai về chuyện này. Và rồi những gì linh mục này đã làm với tôi đã không xảy ra như cách cha mẹ tôi mô tả cho tôi biết, nó có thể như thế nào... Vì vậy tôi không thể gọi tên vụ tấn công này. Vì sao thời gian để nhận ra lâu như vậy? Đây là câu hỏi mà tôi đã đấu tranh một khi tôi nhận ra vấn đề. Tôi đã làm gì để không gặp ông ấy? Tôi phải học để không cảm thấy mặc cảm tội lỗi về chuyện này, vì rõ ràng đây là một chuyện xấu hổ và nhục nhã với người làm công việc tháp tùng người khác. Tôi học để nhìn vấn đề này một cách khác. Một trong những điều tôi học từ việc chữa trị tâm lý tôi đã làm, đó là phủ nhận có nhiều hình thức. Tôi xin đưa ra một ví dụ. Trong cuốn phim *Tạm giam* (Garde à vue, 1981) của đạo diễn Claude Miller, một ông chương khế ở một thị trấn nhỏ (diễn viên Michel Serrault đóng) bị bắt vào đêm giao thừa vì bị cáo buộc hãm hiếp và sát hại hai đứa trẻ. Bộ phim là phiên hợp kín giữa ông chương khế và thanh tra cảnh sát (do Lino Ventura đóng). Tôi đã xem bộ phim này hàng chục lần, đầu tiên là vì các diễn viên đóng xuất sắc, nhưng không bao giờ tôi nhớ được đến cuối cùng! Bây giờ tôi nghĩ, điều cuốn phim này cuốn hút tôi, là mình không thể biết trước được liệu nhân vật do diễn viên Serrault đóng có đang nói dối hay không, chính ông có ý thức những gì ông làm hay không. Chúng ta đang ở trong vùng không thể quyết định. Đứng trước một tội ác như vậy, ai cũng chùn bước. Ngay cả người thanh tra, vai mà diễn viên Ventura đóng xuất sắc, cũng bị lạc hướng, cũng như nhân vật chương khế, cứ đóng vai càng ác nhất thì rồi cũng nhập trong chính vai diễn của mình.

Để nói lên việc phủ nhận, hình ảnh đến với tôi là tự thu mình. Để quên, thì cũng nên nói đây là cái bẫy giúp mình tránh né, xóa đi. Nhưng, với phủ nhận thì không gì xóa được, những tổn thương nằm gọn trong những nếp gấp, những nếp gấp mà phần chính là do chính chúng ta tạo ra, những nếp khác thì vô thức giúp chúng có chỗ trú ẩn. Chúng ta che giấu điều này với ngay cả với chúng ta, với khía cạnh hoàn toàn thụ động mà điều này bao gồm.

Chính cơ thể sẽ gánh sự phủ nhận này và theo một cách nào đó, cứu tâm trí khỏi những gì nó không thể nhận ra.

Điều này cơ thể tôi đã dạy cho tôi. Kể từ khi lên mười một hay mười hai tuổi, kể từ khi tôi bị tấn công, cơ thể tôi đã phản ứng. Các dấu hiệu không được xem là triệu chứng, bởi vì y học thành phố không phát hiện ra những loại này, nhất là trong những năm 1970-1980. Các dấu hiệu thể chất và tâm lý đã ở đó, nhưng nó không có ý nghĩa. Các bác sĩ luôn tìm những câu chuyện khác, và tôi cũng vậy. Một câu chuyện khác mở ra và nó có hiệu quả. Cho đến ngày mọi thứ phải nhường bước vì mức độ đau đớn quá lớn, những cơn đau và các phương pháp điều trị không hiệu quả. Năm năm trước, bác sĩ đa khoa của tôi nói ông không còn hiểu gì. Ông đưa tôi vào bệnh viện.

Sau một năm được trung tâm đau mãn tính điều trị, cơn đau của tôi giảm bớt một chút và tôi có thể nhận ra những gì đã xảy ra cho tôi. Về thời gian phủ nhận quá lâu dài của tôi, không có chiến lược nào khác hơn là giữ nó trong vô thức để tránh sụp đổ. Tôi không giữ im lặng vì gia đình tôi sẽ có lệnh không được lên tiếng chống lại Giáo hội. Đây không phải là thứ đã tạo ra rào cản. Đây không phải lúc nào cũng giải thích cho sự im lặng của các nạn nhân. Trên thực tế, phủ nhận là biện pháp bảo vệ tuyệt hảo cho tinh thần. Nếu một đứa trẻ hiểu ngay lập tức

bản chất của tội ác, của sự hãm hiếp mà nó phải gánh chịu, thì sẽ có thể phá hủy tâm hồn nó mãi mãi; và sự phủ nhận, nếu tôi có thể nói, đó là món quà mà cơ thể-vô thức của chúng ta tặng để bảo vệ chúng ta, cho phép chúng ta lớn lên. Điều này đơn thuần giúp tôi sống.

Đến khi tôi bốn mươi tám tuổi, sự công nhận đến bất ngờ. Tôi biết rất rõ chuyện gì đã xảy ra với mình: bỗng chốc mọi chuyện trở nên rõ ràng. Sau đó, nó không còn rõ ràng trong nhiều tháng. Tôi có mơ thấy điều này không? Câu chuyện này là gì? Tại sao tôi lại quên nó? Và chính ở đó, tôi ở dưới tám trăm đời tôi. Và đó là ý chí để tôi không viết một câu chuyện mới của tôi. Tôi biết, sau khi học một bài học quá đắt, tất cả những gì một câu chuyện – hữu ích, cần thiết, bảo vệ – có thể chỉ là phiên diện và ảo tưởng. Trả giá cho ảo tưởng đã bảo vệ chúng ta là vô cùng đắt. Tôi đã – và tôi vẫn muốn – không dựng lại một câu chuyện. Hơn nữa, tôi không nghĩ căn tính của chúng ta trước hết gắn liền với một câu chuyện. Cơ bản hơn là các mối quan hệ tạo nên con người chúng ta.

Dù sao việc xây dựng bản sắc cho mình vẫn đòi hỏi một câu chuyện như quyền sách của cha đã làm chúng...

Đó là một dạng câu chuyện nào đó, một câu chuyện mà ở đó rạn nứt và tiếng hét đều có chỗ đứng. Theo tôi, viết là để cho câu chuyện này đến.

Cha thấy cha ở đâu trong mối quan hệ với nhận thức về các tội phạm tình dục mà chúng ta đang chứng kiến trong xã hội? Sự tự do ngôn luận tập thể này có giúp cho cha được gì không?

Sự công nhận đến với tôi vào mùa thu năm 2016 khi vụ hồng y Barbarin bị cáo buộc bao che diễn ra. Tôi đã mau mắn có cảm tình, ngưỡng mộ các nạn nhân, họ dám đứng lên làm

chúng, cho dù đôi khi cũng có những hình thức khiêu khích. Nhưng chúng ta không thể đòi hỏi các nạn nhân mọi thứ phải được thực hiện theo đúng quy tắc đúng đắn lịch sử. Tôi thấy sự lên tiếng tập thể này rất can đảm, được tiếp sức nhưng cũng bị chỉ trích nhiều trong Giáo hội. Chưa bao giờ, trong suốt khoảng thời gian này trước khi tôi nhận ra, và điều này đã làm tỉnh thức mỗi nghi ngờ trong tôi. Chắc chắn, tôi ủng hộ việc đi tìm sự thật này. Khi tôi nhận ra những gì đã xảy đến cho tôi, tôi phải mất gần một năm trước khi viết cho giám mục giáo phận Verdun và nộp đơn khiếu nại. Sau khi viết thư cho công tố viên, tôi gửi một lời cho trang mạng *Lời Giải phóng* (La parole libérée) để cảm ơn họ, và tôi đã nhận thư trả lời rất nồng hậu, họ khuyến khích tôi tiếp tục, tôi thực sự cần lời khuyến khích.

Sau khi viết thư cho giám mục và cho công tố viên, tôi nghĩ tôi sẽ ra khỏi vụ này. Dĩ nhiên đây không phải là những gì đã xảy ra. Hơn hai năm, lòng tôi bị xáo trộn khủng khiếp, cay xối, hủy hoại và may mắn thay, nó ló ra một cách mới để tôi biết tôi ở đâu trong quan hệ với người khác, với chính đời tôi và với Chúa. Khi cuốn phim *Nhờ Chúa* (Grâce à Dieu của đạo diễn François Ozon, 2019) ra mắt, tôi đã có sẵn đồng cảm với câu chuyện này, cho các nạn nhân, nhưng tôi đi xem mà run rẩy, và không phải một mình tôi. Tôi tự nhủ khi xem phim xong, tôi có những người bạn. Sức mạnh của cuốn phim là không tập trung vào một nhân vật. Không phải là câu chuyện của *một* mẫu nạn nhân, nhưng là rất nhiều phản ứng, kể cả những nạn nhân không muốn hoặc không thể nói. Tôi đã tìm được chỗ đứng của tôi trong hành trình đa dạng này – tôi là một nạn nhân khác trong những nạn nhân này, tôi đi con đường của tôi, vì trường hợp đặc biệt của tôi, nhưng tham dự vào một lịch sử xã hội, giáo hội lớn hơn. Tôi có quyền sống với những gì tôi đã trải qua, như tôi đã sống. Đó là đời của tôi, đời không phải của ai khác, và đồng thời câu chuyện đời của tôi lại có

tiếng vang cho nhiều người khác. Để viết, tôi đã lựa chọn. Đây không phải là quyển sách tố cáo.

Đúng vậy, cha không đặt mình là nạn nhân, vì chính xác cha cho biết điều này không ngăn cha có những lựa chọn cho cuộc sống của mình, như trường hợp của nhiều người khác trong phim. Đây không phải là trường hợp cho tất cả mọi người; có một số người, cuộc sống của họ hoàn toàn tan vỡ. Cha thậm chí nhận ra, khi nhìn lại quá trình của cha, độc giả nhận thấy có một niềm tự hào nào đó về đứa trẻ, thanh niên, người đàn ông, người tu sĩ mà cha đã trở thành.

Đây là thành quả không tiên đoán được khi tôi ý thức. Sự xấu hổ quá mạnh. Hai tháng sau khi viết thư cho công tố viên, tôi nhận điện thoại của cảnh sát, họ hỏi tôi những câu hỏi đầu tiên và khi tôi cúp máy, đứa bé là tôi ngày xưa cảm ơn tôi. Tự hào là một cảm giác hoàn toàn xa lạ với tôi, nhưng tôi tự hào về đứa bé là tôi ngày xưa, và đứa bé này cảm ơn con người trưởng thành của tôi bây giờ, vì khi còn nhỏ tôi đã có những lựa chọn đã cứu tôi. Như có ngày tâm lý gia đã nói với tôi: Cha đã chọn những gì cứu cha. Tôi trả lời rằng tôi đã không cứu (bản thân) tôi. Sau đó, tôi thấy rõ, làm thế nào tôi đã trở thành một đứa trẻ rất hướng nội, rút về trong một căn lều mà tôi đã dựng cho chính mình trong nhà. Tôi có bố mẹ đủ khôn ngoan vừa giúp tôi làm điều này, vừa có những buổi đi ra ngoài có thể đi được. Tôi gặp mọi người, kể cả các linh mục, những người tôi có thể tin tưởng, những người đã tin tưởng tôi và những người nhận ra các đức tính của tôi. Tôi đã sợ hãi trong nhiều năm, nhưng cuối cùng tôi đã vượt qua được nỗi sợ hãi của tôi.

Cha mô tả nỗi sợ hãi đuổi theo cha khi cha ở trong hành lang.

Ví dụ, tôi không bao giờ ngồi quay lưng vào cửa. Nhưng tôi đã học cách không tin vào nỗi sợ hãi của tôi. Vì tôi hiểu nỗi sợ này sẽ ngăn tôi sống. Tôi thực sự đã phải chiến đấu. Nhưng không bao giờ để lộ ra. Đến một lúc, sau khi đã hiểu các lạm dụng này, tôi thực sự đã nghĩ mình lầm đường, rằng lựa chọn một cuộc sống hướng đến việc giúp người khác thực chất là phỉnh phờ. Chính khi làm việc với nhà trị liệu tâm lý, họ đã giúp tôi xem lại câu chuyện dưới một khía cạnh khác. Đó là, với người lớn, chấp nhận những gì đã tan vỡ ban đầu, điều bây giờ vẫn còn đau đớn và đang phối hợp lại với những rạn nứt.

Cha đã tạo ra mối liên hệ nào giữa lựa chọn đời sống tu trì dính tới đời sống độc thân và khiết tịnh, với kinh nghiệm xảy ra sớm trong đời kèm theo chấn thương tình dục này không?

Tôi xem lại tiến trình ơn gọi của tôi theo một cách khác cách đây bốn hoặc năm năm. Có thể tôi sẽ có thể xem lại một cách khác trong vài năm nữa. May mắn thay, sự hiểu biết về cuộc sống của chúng ta là di động. Một cách để xem lại, đó là đón nhận và gánh lấy, đó không phải là một sự thật tối thượng. Vì vậy, tôi chấp nhận có bóng râm. Trong bóng râm này có một điều hữu ích: bóng của Chúa. Đó là ân sủng chưa từng có. Khi còn nhỏ, cách hai mươi mét phòng thánh, nơi tôi thường xuyên bị tấn công trong nhiều năm, vào ngày chúa nhật trước thánh lễ, có nhà nguyện Thánh Thể với bức tranh của Người Mục Tử Nhân Lành, và ngọn đèn đỏ nhà tạm, luôn là ngọn đèn canh thức của Chúa. Chúa canh phòng thế giới. Ở đó, tôi tìm được nơi trú ẩn. Nó vừa thể chất như một câu khắc vừa như một vết thương. Và nó không bao giờ biến mất trong cuộc đời tôi. Đó là nguồn của sự ngạc nhiên đầu tiên của tôi, ngay cả hôm nay khi tôi nhìn lại câu chuyện này. Khi còn là thiếu niên, tôi đã tự hỏi rất lâu về sự tồn tại của Chúa, về câu hỏi của cái ác (độc lập với những gì đã xảy ra với tôi). Tôi muốn dành thì

giờ để suy ngẫm, tôi đọc, tôi nhạy cảm với những lời người ta chỉ trích tôn giáo và Giáo hội. Sau đó, tôi đắm mình trong các sách phúc âm, tôi đọc Kinh thánh, và tôi khám phá ra, trên tất cả mọi chuyện, Chúa Giêsu là người giải phóng.

Đối với tôi, ngay cả trước khi là Đấng chữa lành, Chúa Giêsu đã là Đấng giải phóng, Ngài giải phóng về mặt xã hội và thiêng liêng, Ngài không để mình bị cuốn vào trò chơi của chính quyền tôn giáo và chính quyền dân sự, Ngài làm chứng cho những gì mà Chúa nói trong sách Xuất hành, Đấng nói với ông Môsê: “Ta đã thấy sự khôn cùng của dân Ta.” Và Chúa đã ghé mắt.

Đó không phải là Thần trên đỉnh Olympus, đó là Thần dưới thấp, đó là Thần của mặt đất, Thần rơi xuống trong đất sét. Đó không phải là vị Thần làm mà chúng ta có thể thoát trong đời sống của mình. Thần này đã nắm lấy thể xác gan ruột của tôi.

Hãy xem Giáo hội nói gì, tôi tự nói với chính mình... Khi mười bảy tuổi, tôi bắt đầu đọc Công đồng Vatican II, hiến chế về *Mục vụ Giáo hội trong thế giới ngày nay, Gaudium et Spes*, và tôi rất kinh ngạc. Các linh mục làm cho tôi khám phá ra học thuyết xã hội của Giáo hội, làm cho tôi đọc các nhà thần học. Và điều này đã xác nhận với tôi, Đấng mà tôi thấy nơi ngọn đèn lung linh khi tôi còn nhỏ chắc chắn không phải là Đấng che ô. Tôi khám phá các bài viết của Dòng Tên nhờ quyển sách hướng dẫn văn học Pháp lưu hành trong trường công lập của tôi, và đặc biệt là Thánh I-Nhã. Công thức *Giúp các linh hồn* của Thánh I-Nhã: tôi nhận ra trong công thức này những gì tôi muốn làm. Có một điều cơ bản mà tôi đã khám phá ra đầu tiên trong gia đình và sau đó là ở trường đại học, đó là việc cho phép người khác nói về những khó khăn trong gia

đình hoặc trong trường học của mình, điều này giúp tôi vượt qua những giai đoạn quyết định. Tôi nhớ tôi thường rất gần bó với những người gặp khó khăn khi nói.

Chức linh mục chưa bao giờ lôi cuốn tôi như vậy. Điều thu hút tôi nơi các linh mục, đó là các bài giảng của họ. Vào thời tôi bị lạm dụng, hai linh mục của giáo xứ, cha xứ và cha phó là những người rất nổi bật và là những người rao giảng chưa từng có. Một trong hai người, khi họ giảng, họ cuốn theo những gì họ giảng đến mức mấy tờ giấy họ chuẩn bị bay mất. Còn tôi, những gì tôi nghe được là sức mạnh của Lời Chúa, một sức mạnh sắc bén vẫn còn tác động cho đến bây giờ. Lời rao giảng đóng vai trò thu hút, và những gì người ta gọi là đối thoại thiêng liêng, nhưng trên hết đối với tôi, đó là đối thoại được với bạn bè cùng lớp, với người lớn.

Một mặt, sự nhạy cảm của cha đã dẫn cha đến với những người không thể nói được, những người gặp khó khăn khi nói, mặt khác, cha kinh ngạc về lời “hiệu năng”, lời có hiệu quả đích thực của sự giải phóng.

Đối thoại, rao giảng, nhưng cũng chính ánh sáng đỏ từ nhà tạm đã thu hút tôi bằng lời cầu nguyện, thinh lặng – cá nhân – chiêm niệm. Khi còn nhỏ, tôi có khả năng sống trong thinh lặng, thinh lặng nhân từ với Chúa. Ba yếu tố này vẫn luôn hiện diện trong cuộc sống của tôi.

Để trả lời chính xác câu hỏi về tình dục của bà mà tôi không muốn bỏ qua một bên, những gì tôi có thể nói hôm nay mà trước đây tôi sẽ không nói như vậy. Tôi có thể nói, việc bị lạm dụng tình dục đã làm cho tôi xem đời sống độc thân là nơi ẩn trú. Đó không phải là lý do duy nhất, nhưng tôi không thể không xem đó là một lý do. Một lý do vô thức. Tôi nghĩ, đó là nỗi sợ yêu và được yêu, nỗi sợ bị chạm vào.

Nhờ người điều trị chuyên biệt về xương (ostéopathe) của tôi, khi chạm vào lòng bàn tay của ông, tôi nhận ra, cho đến lúc đó tôi đã tránh bị chạm vào. Vì thế tôi tự đặt câu hỏi: vậy có nên có đời sống độc thân không? Tôi quyết định vẫn giữ đời sống độc thân. Chắc chắn vẫn còn những lý do còn nằm trong bóng tối, nhưng không chỉ duy nhất như vậy. Tôi chấp nhận bị tổn thương tình dục, và trí tưởng tượng đi kèm theo đó. Đã ba mươi năm kể từ khi tôi chọn bậc sống độc thân, tôi sống hạnh phúc, theo nghĩa tôi có tình bạn bền chặt với các bạn đàn ông, với phụ nữ. Tôi có niềm vui lớn trong đời sống tu trì và trong đời sống cộng đoàn tôi chọn. Tôi nghĩ, dù sao đi nữa, tình dục là nơi tạo nỗi đau cho tất cả mọi người – nó không giới hạn ở khoái cảm, như chúng ta muốn tin – và, với tôi, đó là nơi của sợ hãi.

Tôi không biết tôi là ai trên quan điểm tình dục, nhưng nếu có ít nhất một điều mà bây giờ tôi tin chắc, đó là Chúa Kitô đã gọi tôi để loan báo Lời của Ngài, và hình thức tôi sống trong đó là một hình thức hạnh phúc, tôi được nâng đỡ, khi là linh mục Dòng Tên. Tôi không nghi ngờ gì cả. Lời kêu gọi này mạnh hơn tất cả và đôi khi nó làm tôi bối rối. Có những lúc tôi không thích mình ở trong Giáo hội, khi thấy tình huống của các sự kiện, khi nghe những phản hồi. Chắc chắn Giáo hội đi tới trên vấn đề lạm dụng, nhưng con đường còn quá dài, tôi nghe những phản ứng và những quyết định làm tôi tức giận. Khi đó tôi muốn bỏ tất cả những chuyện này, nhưng rồi thì không.

Cha nói tận sâu thẳm trong lòng, cha chọn theo Chúa Kitô, Đấng mà chúng ta không thể hiểu được. Có một điều gì đó khá đúng đắn và sâu sắc, có thể nói trong việc khám phá một tình yêu trọn vẹn đích thực, điều chúng ta có thể làm khi chúng ta chọn sống một tình yêu tình dục và dẫn thân trong một quan hệ yêu đương. Chúng ta luôn ít nhiều tán tỉnh, với mong muốn nắm giữ người kia, chiếm

hữu họ. Một tình yêu “đích thực” sẽ không là tình yêu có thể nắm bắt được. Chính lúc đó là lúc mình biết mình yêu thực sự. Dù đó là trong đời sống độc thân hay trong tình yêu vợ chồng, chúng ta hướng đến cùng một lời dạy, chỉ có một tình yêu.

Đúng, chỉ có một tình yêu. Chúng ta không thể nắm bắt được nó và chúng ta khám phá ra, chúng ta luôn đứng về phía tình yêu, chúng ta luôn phải điều chỉnh nó, chúng ta luôn phải điều chỉnh để phù hợp với người bạn nam hay nữ của mình, với Chúa, với Chúa Kitô. Một tu sĩ, một linh mục, người trung tín nhất trong các tín hữu kitô, người yêu thương nhất trong đồng loại, không ai có thể nói “Tôi yêu bạn” trong sự thật. Chúng ta nói lời này trong sự thật nhưng, nhưng ngay khi nói, thực tế luôn là lời hứa. Tôi biết rất rõ, không phải Chúa, không phải Chúa Kitô, không phải người anh em của tôi mà tôi yêu một cách trọn vẹn. Luôn có nguy cơ ảnh hưởng, bạo lực, ghen tuông, v.v. Nhưng không có gì là vô vọng trong đó, vì tình yêu là thứ bậc của lời hứa.

Trên khía cạnh này, việc thường xuyên quen thuộc với các các nhà thần bí đã giúp cho tôi, theo nghĩa các nhà thần bí giúp chúng ta đào sâu tình yêu là gì. Nếu từ “tình yêu” là điều làm chúng ta phiền toái thì chúng ta có thể nói: tình yêu là nắm bắt cuộc sống và đổi mới cuộc sống chính là bỏ đi chiếm giữ mình, vì mình nhận được từ một người khác, từ những người khác. Đó là cuộc phiêu lưu của người làm xiệc trên giây, như Thánh Gioan Thánh giá đã nói: “Được hỗ trợ nhưng lại không có hỗ trợ”. Nếu đạo công giáo là một kho chứa các sự thật và cách ứng xử, thì chúng ta không còn ở trong cuộc sống, chúng ta không còn ở trong ơn của Chúa. Theo nghĩa này, cuộc khủng hoảng hứa hẹn rất nghiêm trọng, nhưng nó cũng có thể là hữu ích nếu và chỉ khi nó dẫn chúng ta về với khiêm tốn của những người yêu thương nhau. Ví dụ, một cặp yêu thương nhau, vừa

manh mẽ vừa khiêm tốn. Họ biết họ vừa mạnh, vừa mong manh. Nếu, trong Giáo Hội, chúng ta không thể sống sự mong manh của sức mạnh này, hay sức mạnh này của sự mong manh, của tình yêu này, thì chúng ta đi bên lề điểm chính. Tình yêu mà chúng ta rao giảng là tình yêu không chiếm giữ: sự thật này làm chúng ta khiêm tốn hơn một chút.

Cha có thể nói lại về điều cha gọi là “bất lực để tha thứ” ngay bây giờ không?

Tôi ở trong tình trạng bất lực để tha thứ, nhưng đó không phải là điều xấu. Có lần tôi đã tham dự trong cuộc đối thoại giữa các nhà trí thức kitô giáo – có nghĩa là những người được đào tạo, vững vàng, có suy nghĩ – về lạm dụng và một trong số họ nói rằng, các nạn nhân cho mình là tín hữu kitô thì không nên khiếu nại, vì trong kitô giáo, chúng ta được kêu gọi để tha thứ. Đó là nhầm lẫn giữa tha thứ và công lý. *Không có tha thứ mà không có công lý. Không thể có tha thứ nếu thủ phạm không thừa nhận tội lỗi của mình. Khi các bước này bị bỏ qua, thì nạn nhân không thể tha thứ.*

Còn về phần tôi, linh mục đã tấn công tôi và người ta nói với tôi, ông đã công nhận các sự việc, nhưng ông không làm một hành động gì để xin tha thứ, ngay cả với giáo phận. Tôi có nên viết thư cho ông để nói với ông là tôi tha thứ cho ông không? Đó sẽ là một kiểu trích thượng giống như tổng thống ân xá chứ không phải tha thứ. Nạn nhân được tha thứ là nạn nhân được thủ phạm đến tìm. Tôi cầu nguyện để linh mục này xin tha thứ. Tôi thực sự nghĩ tha thứ chỉ thuộc về Chúa. Thánh Matthêu kể lại điều này trong Tin Mừng: Chúa Giêsu ban cho loài người – chứ không phải cho các linh mục – khả năng tha thứ, nhưng đó là ơn của Chúa (Mt 9,1-8). Tại sao đó là ơn của Chúa? Bởi vì sự tha thứ đến từ nơi cuộc sống đã bị hủy diệt. Cá nhân tôi, tôi cảm thấy mình không có đủ khả năng

để đem sự sống lại cho cái chết. Tôi biết, bằng cách cầu nguyện với Chúa, Chúa có thể phục hồi sự sống ở nơi cái chết đã thắng, nhưng tôi, tôi không thể tự mình làm được.

Tha thứ không phải là thước đo theo nghĩa đen của từ này. Đây là một sự quá mức: là làm nước phun lên từ viên đá trong sa mạc. Ông Môsê đã dùng gậy đập vào tảng đá và nước phun ra. Chắc chắn tôi không làm được. Nhưng Chúa sẽ ban nếu chúng ta xin.

Có công việc của giáo dục phải được làm trong Giáo hội để mỗi người nhận trách nhiệm nào là của mình. Người lớn là tôi nhận rằng, đứa bé là tôi vẫn còn giữ liên lạc với linh mục này. Tôi đến gặp ông ở đây vào các ngày chúa nhật, và chuyện này đã xảy ra như vậy, và bây giờ tôi nói mà không có mặc cảm tội lỗi. Một đứa trẻ được người lớn âu yếm sẽ yêu người lớn đó – đó không phải là lạm dụng quyền lực. Cũng không phải ông là linh mục mà tôi để cho ông ôm, như người ta thường nói lên khi tố cáo chủ nghĩa giáo quyền, mà chỉ vì ông âu yếm tôi. Chính vì tình cảm mà linh mục này đã bẫy được tôi. Tôi có thể đảm bảo, khi tám tuổi, không phải hào quang linh mục đã thu hút tôi đến với ông, nhưng thực sự là ông đang âu yếm.

Đó là sự đòi truy đã dùng sự dịu dàng mà chính thật đó là chỉ là bạo lực.

Đó là điều bây giờ tôi vẫn còn phải đấu tranh để tin rằng người khác yêu tôi và tôi có thể yêu. Nó thật thăm thẳm và tôi nghĩ mỗi người phải đấu tranh với chuyện này. Ngày mà một người bạn nói với tôi anh ấy yêu tôi, tôi cảm thấy như trời đất rung chuyển. Tôi nhận ra tôi chưa bao giờ tin vào tình yêu này, ngoại trừ cha mẹ tôi, anh tôi và một vài người thân. Bây giờ tôi

nhận ra tôi được bao bọc bởi rất nhiều người yêu thương tôi – và đó là điều đã cứu tôi.

Đó là sự đòi trụ của lạm dụng. Ngay cả từ “lạm dụng” cũng phải bị chỉ trích: nó gợi ý nếu chúng ta dính vào một biện pháp nào đó, thì điều này sẽ đúng. Thế nhưng từ chỉ đầu tiên cho đến cuối, là đòi trụ. Như thế phải nói là đòi trụ hơn là lạm dụng. Nó phá hủy khả năng nghĩ rằng mình có thể được yêu. Nếu tình yêu là nơi, một người vừa dễ tổn thương vừa khao khát người kia, thì cá tính của người đã từng gặp một người đòi trụ nghĩ rằng yêu, đó là để mình bị hủy hoại. Đó là điều đáng sợ về chuyện này, và trước hết đây không phải là vấn đề của chủ nghĩa giáo quyền. Đây là phủ nhận tình yêu.

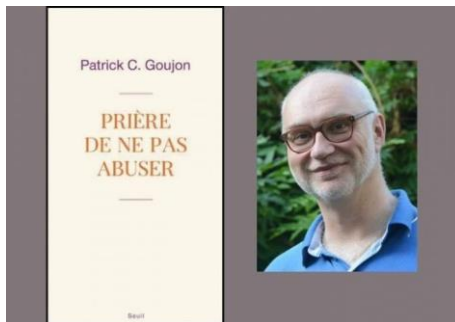
By phanxicovn - 29/10/2021 50

choisir.ch, Nathalie Sarthou-Lajus, 2021-10 12

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/29/noi-dau-dai-dang-phong-van-linh-muc-dong-ten-patrick-c-goujon/>

Sách *Xin đừng lạm dụng* (Prière de ne pas abuser, nxb. Seuil 2021)



Patrick C. Goujon, linh mục Dòng Tên, giáo sư lịch sử tâm linh và thần học tín lý tại Trung tâm Sèvres. Cựu sinh viên Trường Cao Đẳng Fontenay-Saint Cloud. Tiến sĩ Trường Cao đẳng về Khoa học Xã hội (Lịch sử nhân chủng học) và của Trung tâm Sèvres (thần học). Tổng biên tập Nghiên cứu Khoa học Tôn giáo từ tháng 9 năm 2021. Tác giả của nhiều sách thiêng liêng.

VIII. Trong đầu của các linh mục lạm dụng

Không phải tất cả những kẻ lạm dụng tình dục trẻ em đều là những kẻ ấu dâm theo nghĩa chặt chẽ. Không có một chân dung điển hình nào về thủ phạm lạm dụng tình dục, nhưng có vô số động lực nội tâm giải thích tiến trình bước qua hành động.

Chẳng mang lại thêm hiểu biết nào khi điều tra các nguyên nhân của lạm dụng tình dục trong Giáo hội mà không đi sâu vào nội tâm và động lực tâm lý của những kẻ lạm dụng. Hành động luôn là một quyết định cá nhân, cho dù có ý thức hay không. Trong nhiều năm, và thậm chí ngày nay, những kẻ lạm dụng trẻ em đã nhanh chóng bị gán cho cái tên “ấu dâm.” Tuy nhiên, không phải tất cả đều thuộc vào thể loại này. Linh mục Stephen J. Rossetti, cựu giám đốc Viện Thánh Luca (Hoa Kỳ), một viện chuyên chăm sóc sức khỏe tâm thần cho biết: “Không có một thể loại duy nhất nào của tội phạm tình dục.”

Cảm xúc chưa trưởng thành

Thông thường, thủ phạm lạm dụng tình dục trẻ em được phân thành ba loại, tùy thuộc vào độ tuổi của nạn nhân: *ấu dâm* (pedophilia), *lạm dụng ở tuổi dậy thì 10-11* (hebephilia) và ở

tuổi thanh niên từ 12 đến 16 tuổi (ephebophilia). Ấu dâm là bệnh lý. Là chủ đề của sự phân loại của Hiệp hội các bác sĩ tâm thần Hoa Kỳ, được Tổ chức Y tế Thế giới dùng lại. Linh mục Stéphane Joulain, nhà trị liệu tâm lý giải thích: “Đây là một chứng rối loạn tình dục khách quan. Những kẻ ấu dâm chỉ chú ý đến các trẻ em từ 0 đến 9 tuổi. Cha Rossetti giải thích: “Họ cực kỳ không thoải mái với người lớn và tâm lý còn rất non nớt, thậm chí là trẻ con. Những kẻ tấn công (vì đây không phải là trường hợp của tất cả mọi người, ghi chú của biên tập viên), “không có một khái niệm nào về những tổn hại họ đang gây cho nạn nhân của họ. Tính dục của họ chắc chắn đã bị tổn hại”.

Hai loại tiếp theo không được công nhận là chẩn đoán tâm thần, lần lượt liên quan đến trẻ em trong độ tuổi từ 10 đến 11 (những em bắt đầu phát triển các đặc điểm cơ thể của người lớn nhưng chưa hoàn toàn) và những trẻ em tuổi từ 12 đến 16 tuổi.

Cần phải hiểu, các phân loại này không đủ để giải thích giai đoạn bước qua hành động. Bác sĩ tâm thần Mathieu Lacambre, Bệnh viện thuộc Đại học Montpellier, phân biệt hai cơ chế chính làm cho người đàn ông lạm dụng trẻ em. Trước hết là do kết quả của sự cố định giới tính trong giai đoạn trẻ sơ sinh. Nó liên hệ đến trải nghiệm tình dục như một sự xâm nhập bạo lực vào quyền riêng tư của trẻ ở độ tuổi không thích hợp. Đây có thể là trường hợp tiếp xúc sớm với hình ảnh khiêu dâm, kích thích tình dục (trò chơi trẻ em) hoặc một tấn công tình dục. Linh mục Joulain xác nhận: “Sự phát triển tâm lý và tình cảm của những người bị bạo hành trong thời thơ ấu, có thể bị chặn ở tuổi bị tấn công. Khi trưởng thành, những người này có thể muốn sống lại sự tấn công này, hoặc muốn loại nó, hoặc muốn kết nối lại với trải nghiệm này. Cơ chế thứ hai là về thứ tự của sự đòi hỏi. Bác sĩ Lacambre giải thích: “Đó là một vấn

đề với cấu trúc của nhân cách về mặt tâm thần học. Kẻ đòi bại tìm cách áp đặt nạn nhân của mình làm đối tượng tình dục.

By phanxicovn - 04/10/2021 122

famillechretienne.fr, Antoine Pasquier, 2021-09-30

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/04/trong-dau-cua-cac-linh-muc-lam-dung/>

NĂM

VỀ BÍ MẬT TÒA GIẢI TỘI



I. Bí mật tòa giải tội có ở trên luật pháp của Quốc gia không?

Các khuyến nghị của báo cáo Sauvé (Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp) thách thức Giáo hội về một chủ đề cho đến nay vẫn được coi là cấm kỵ.

Bộ trưởng Nội vụ Pháp Gérald Darmanin đã mời giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp đến “nói chuyện” ngày thứ ba 12 tháng 10-2021. Đằng sau lời nói ngoại giao là yêu cầu ngài có lời giải thích. Trong báo cáo gần đây về bạo lực tình dục trong Giáo hội, Ủy ban Sauvé đã đưa ra 45 khuyến nghị gửi đến các cơ quan đã ủy thác cho Ủy ban làm công việc này: Hội đồng Giám mục Pháp (Cef) và Hội đồng các Tu sĩ nam nữ Pháp (Corref). Theo đó, Giáo hội được yêu cầu xem lại (số 43) các khúc mắc của khái niệm bí mật giải tội, buộc mọi linh mục biết có vụ trẻ vị thành niên hay người dễ bị tổn thương bị tấn công tình dục phải báo cho chính quyền. Ngày thứ tư 6 tháng 10, kênh *France Info* phỏng vấn giám mục Eric de Moulins Beaufort về vấn đề này, ngài trả lời “bí mật giải tội ở trên luật pháp của Quốc gia”. Thế là gây tranh luận! Có phải họ cố tình gài bẫy ngài không? Không sao! Dù sao việc này giúp chúng ta tự hỏi; bí mật giải tội có thực sự là luật của Chúa đối lập với luật của Quốc gia không?

Chúng ta nên hiểu nhau. Mỗi người ở đây đều biết mình có quan điểm nào. Người chủ *blog* này không tự cho mình có một hiểu biết sành sỏi nào về thần học hoặc giáo luật. Đương sự chỉ đơn giản nói trong tư cách “nhà báo, người công dân và người công giáo có tự do”, hơn nữa, hình như cũng phù hợp với các độc giả của đương sự. Như thế nhận xét sau đây về bí mật giải tội không mang lại bất cứ một sự thật nào về vừa, phù hợp hoặc khác với giáo huấn Giáo hội, nhưng chỉ đơn thuần làm sáng tỏ bối cảnh cuộc tranh luận trong tư cách nhà báo, mà bây giờ mọi sự đã ngấm vào không gian truyền thông theo những thuật ngữ mới mà Giáo hội chưa chuẩn bị.

Luật của Chúa là để đến được với tha thứ, chứ không phải đến với các điều kiện phải có để được tha thứ.

Việc giữ bí mật tòa giải tội giúp cho người phạm tội có tự do khi họ biết lời xưng tội của họ không đi ra khỏi tòa giải tội, đó là lập luận quan trọng. Và chúng ta hiểu rằng, việc loại bỏ bí mật này sẽ ngăn kẻ tấn công tình dục đến với bí tích giải tội để hòa giải với Chúa, giúp họ xây dựng lại bản thân. Nhưng có chính xác không khi xem việc giữ bí mật tòa giải tội “luật của Chúa” đối nghịch và trên luật của nước Cộng hòa không?

Quan điểm về sự việc này rất phù hợp với thái độ truyền thống của Giáo hội, vốn đặt lên hàng đầu là muốn cứu kẻ phạm tội. Trong trường hợp một kẻ bạo hành trẻ em hoặc bạo hành với người dễ bị tổn thương, điều quan trọng là tháp tùng họ trên con đường ăn năn bằng cách giúp họ đến được với sự tha thứ của Chúa. Nhưng sự việc, nếu “luật của Chúa” có thể nói, tương tự như những phương thức thực tế đơn giản, được Giáo hội thiết lập qua nhiều thế kỷ, bảo đảm bí mật xưng tội để làm dễ dàng cho việc xưng tội không?

Luật của Chúa cũng là tôn trọng sự chính trực toàn vẹn của mọi người.

“Luật của Chúa” theo Sách Thánh là bản phận tôn trọng sự sống, sự chính trực, phẩm giá của mỗi người được tạo dựng theo hình ảnh và giống Ngài. Và về sau, nếu có một tấn công, họ có quyền được công nhận tình trạng nạn nhân của mình và được phục hồi công lý. Về mặt lô-gích, “luật của Chúa” dường như vừa đòi hỏi sự bảo vệ những người yếu đuối nhất và sự phục hồi phẩm giá của họ nếu họ là nạn nhân và quyền được tha thứ cho kẻ có tội. Tuy nhiên, bản báo cáo của Ủy ban Sauvé cho thấy một cách hoàn hảo, thể chế thường đặt ưu tiên cứu rỗi kẻ có tội trước khi lo lắng cho nạn nhân.

Trong một bản tin, giám mục Éric de Moulins-Beaufort giải thích khi nghe tin bộ trưởng Nội vụ Gérald Darmanin mời

ngài đến nói chuyện: “Xung tội cũng là thời điểm một nạn nhân, chẳng hạn như một đứa trẻ có thể nói lên những gì em phải chịu đựng và yên tâm về sự vô tội của mình... vì em tin chắc bí mật này giúp em nói lên những gì khó khăn nhất của mình”. Nhưng vì sao lại muốn đặt sự thô lỗ này của một em bé trong khuôn khổ bí tích hòa giải, ở đây, dường như vô nghĩa vì đứa bé là nạn nhân chứ không phải kẻ có tội? Vì sao một em bé lại đi xung tội mình bị tấn công?

Ở mức độ tâm lý đơn giản, chúng ta có thể hình dung một em bé nạn nhân vì sao lại mong muốn bộc bạch với tất cả lòng tin tưởng để giải thoát mình khỏi đau khổ hoặc thậm chí có thể bị mặc cảm, thật là vô căn cứ. Tương tự như vậy, chúng ta có thể hình dung đứa bé có thể muốn bảo vệ kẻ tấn công nếu người này là người thân của em. Nhưng mong muốn này có nên đặt câu hỏi nếu nó đe dọa đến tính toàn vẹn của trẻ em không? Ngoài ra cũng nên biết, đứa trẻ có phải nói lên nỗi đau khổ của mình với một linh mục mà không nhất thiết phải nêu tên kẻ tấn công mình. Và điều này ở ngoài mọi bối cảnh của bí tích.

Khi luật dân sự nhắc lại các đòi hỏi của luật của Chúa

Bất cứ ai cũng có thể “dựa trên lý trí” để có một phản ánh riêng của mình, điều này dường như là lẽ thường tình. Trên thực tế, ngay cả khi đi ngược với truyền thống của huấn quyền. Vì thế không phải ngẫu nhiên mà trong khuyến nghị số 43, các thành viên của Ủy ban Salvé xin các giám mục xem lại vấn đề bí mật giải tội này, ít nhất là trong các trường hợp tấn công tình dục đối với trẻ em và những người dễ bị tổn thương. Để tôn vinh quyền của họ được tôn trọng với sự toàn vẹn về thể lý, đạo đức và thậm chí là ngay cả để phục hồi công lý.

Trong trường hợp này, điều quan trọng là ngày nay chính các nạn nhân, được xã hội dân sự hỗ trợ, họ nhắc lại cho Giáo hội về toàn bộ các đòi hỏi của luật Chúa đối với nạn nhân cũng như với thủ phạm. Chắc chắn, các giám mục và Giáo hội – vì ở đây không phải chỉ chủ tịch Hội đồng Giám mục có liên quan – đã không thực hiện các biện pháp của sự rúng động đã tác động đến các tín hữu đơn thuần. Như họ đã không nhận ra – và thực tế là chúng ta cũng vậy cho đến ngày nay – qua Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp, họ đã hợp thức hóa một lời nói bên ngoài tổ chức giáo hội để nói lên về Giáo hội những gì Giáo hội chưa bao giờ lắng nghe, hoặc hiểu từ các tín hữu.

Bằng cách hợp pháp hóa Ủy ban, các giám mục đã hợp pháp hóa lời bên ngoài Giáo hội mà các giám mục đã từ chối nghe trong nội bộ

Như thế làm sao chúng ta không ngạc nhiên khi với một số người công giáo, ở thời điểm trước một Thượng Hội đồng mà các mô thức tham dự họ không nắm vững, thì 45 khuyến nghị của báo cáo Sauvé lại có thể được xem như một “cẩm nang đi đường” được? Vì họ thấy ở đây, xây dựng và lập luận với sự chặt chẽ và chính xác, một số đề xuất cải cách Giáo hội mà họ đã kêu gọi một cách vô vọng trong nhiều thập kỷ. Vì vậy, đúng, theo như tôi được biết, có thể là vào ngày 18 tháng 10, ngày khai mạc giai đoạn tham vấn của thượng hội đồng trong các giáo phận, tôi sẽ cho giám mục của tôi biết, trong trường hợp không có bất kỳ đề nghị đóng góp nào khác, rằng 45 khuyến nghị này của Ủy ban Sauvé đại diện cho sự đóng góp của cá nhân tôi đối với phản ánh do Đức Phanxicô đề nghị.

Nhưng đừng nhầm lẫn: vấn đề ở đây là giữa Giáo hội công giáo và xã hội trong việc tôn trọng quyền trẻ em được bảo vệ khỏi bất kỳ hành vi xâm lược nào, nếu cần, bằng cách tố cáo

kẻ xâm lược có nguy cơ phá hoại bí mật giải tội, với một rủi ro có thể tái diễn vào ngày mai, trong các lãnh vực khác. Một ngày không xa, chúng ta sẽ tìm thấy chất vấn tương tự liên quan đến các điều khoản bồi thường cho nạn nhân, quyền tiếp cận chức linh mục (bị Vatican chính thức cấm) cho những người công khai đồng tính hoặc quyền tiếp cận của phụ nữ trong các trách nhiệm khác của Giáo hội theo luật bình đẳng như ở Quốc gia.

Dù bị xúc phạm hay vui mừng, thì nó cũng là như vậy. Xã hội chúng ta đang tiến triển và quan điểm công giáo cũng bắt kịp với đà tiến triển này. Viết điều này bắt nguồn từ một nhận xét đơn giản không nhằm đến ai: cứ muốn chống luật Giáo hội không bị xem như luật của Chúa, như luật của xã hội thế tục mà ít nhiều đã thấm nhập một số giá trị của các Tin Mừng, thì thế chế ở trong thế bất ổn, ngay cả dưới mắt của một số tín hữu riêng của mình. Đưa nó ra ánh sáng ngày hôm nay là một trong những hệ quả bất ngờ nhất của bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp.

Tái bút của tác giả

Tôi ý thức rõ bản chất có thể gây tranh cãi của bài viết này. Tuy nhiên, tôi muốn nói rằng nếu chỉ để chống tôi như một bác bỏ không thể chối cãi: thẩm quyền của các giám mục và của huấn quyền, thì không đáng để phải mệt mỏi quá. Ngày nay cuộc tranh luận đòi hỏi chúng ta phải tích hợp chúng mà không cam chịu nó.

By [phanxicovn](http://phanxico.vn) - 09/10/202178

renepoujol.fr, René Poujol, 2021-10-08

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/09/bi-mat-toa-giai-toi-co-o-tren-luat-phap-cua-quoc-gia-khong/>

II. Jean-Marc Sauvé - “Nghĩa vụ bảo vệ mạng sống con người lớn hơn việc giữ bí mật tòa giải tội”



Con số nạn nhân, bí mật tòa giải tội, bồi thường... Một tuần sau khi công bố kết luận của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ủy ban Ciase), ông Jean-Marc Sauvé chủ tịch Ủy ban trả lời báo Gia đình Công giáo, Famille Chrétienne, những điểm nhạy cảm trong báo cáo của mình.

Ông đánh giá như thế nào về việc tiếp nhận báo cáo của mình, đặc biệt trong hệ thống cấp bậc Giáo hội?

Ông Jean-Marc Sauvé: Chúng tôi chắc chắn báo cáo này sẽ gây chấn động vừa cho người công giáo vừa cho dư luận quần chúng. Nhưng tôi phải thú nhận, tôi rất ngạc nhiên trước tác động to lớn của báo cáo này. Khi chúng tôi trình bày những điểm kết luận của báo cáo với giám mục Éric de Moulins-Beaufort (chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp) và sơ Véronique Margron (chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp) trong một trao đổi vài ngày trước khi bản báo cáo công bố, họ đã bị sốc qua những gì họ tìm thấy. Về cơ bản, báo cáo nói lên những gì mọi người đều cảm nhận, kể cả những thành viên trong ủy ban đã

nghe câu chuyện của các nạn nhân, bao gồm cả các thành viên của ủy ban, đó là cảm giác ngạc nhiên và xấu hổ.

Ông có mong chờ phản hồi nhanh chóng từ Giáo hội không?

Ủy ban đã mất 32 tháng để đưa ra báo cáo này. Tất nhiên, Giáo hội không nên chờ 32 tháng nữa để đưa ra câu trả lời, nhưng chúng ta cần hiểu thể chế không chỉ ở nơi hai người đại diện, giám mục Éric de Moulins-Beaufort và sơ Véronique Margron. Chủ tịch của Hội đồng Giám mục Pháp là “*người đứng đầu đàn chiên*” và chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp đứng đầu một hiệp hội có 450 nhà dòng! Họ không ở trong cương vị để đưa ra câu trả lời ngay lập tức. Họ cũng phải hội ý giáo dân. Phải có thời gian cân nhắc trước khi ra quyết định, không thể đưa ra quyết định ngay tại chỗ.

Một cuộc điều tra với quần chúng do Viện Y tế và Nghiên cứu Y khoa Quốc gia INSERM thực hiện, do Ủy ban Ciase yêu cầu, ước tính con số tổng cộng có 330.000 trẻ vị thành niên bị lạm dụng do một người có liên hệ đến Giáo hội. Con số này có thực tế không?

Vào cuối tháng 3 vừa qua, khi chúng tôi phát hiện ra kết quả đầu tiên của cuộc điều tra trong dân số nói chung, chúng tôi là những người đầu tiên ngạc nhiên vì khoảng cách sâu thẳm giữa 2.700 nạn nhân do chúng tôi thống kê nhờ lời kêu gọi làm chứng hoặc 4.800 kết quả khi khai trong kho lưu trữ tài liệu và con số 330.000 nạn nhân do Viện INSERM thu được. Ngay lập tức chúng tôi hiểu được ước tính này sẽ trở thành một loại tham chiếu tuyệt đối, ngăn chặn hoặc che giấu các yếu tố định tính của bản báo cáo của chúng tôi, trước mắt chúng tôi, ít nhất là quan trọng về các con số dữ liệu.

Con số 330.000 nạn nhân (ít hơn, nhiều hơn khoảng 60.000) này phải được đưa vào bối cảnh. Nó quy tụ tất cả nạn nhân của Giáo hội, nghĩa là của các giáo sĩ, các tu sĩ nhưng cũng là giáo dân làm việc trong các trường nội trú, các trường công giáo, các phong trào thanh niên và tất cả những nơi truyền bá đức tin. Trong buổi trao báo cáo, tôi đã nói về những hành vi lạm dụng được thực hiện ở các cơ sở khác, chỉ đề cập một cách khiêm tốn trong phạm vi từ 100.000 đến 200.000 nạn nhân trên mỗi cơ sở. Nhưng nếu quý vị gom lại con số nạn nhân ở các trường công lập (141.000 người), trường nội trú công lập (ít nhất 40.000 người), trại hè và trung tâm nghỉ hè (103.000 người), các sinh hoạt thể thao (103.000 người), thì gần như sẽ chồng chéo lên các lãnh vực của Giáo hội, quý vị sẽ có từ 350.000 đến 400.000 nạn nhân. Tôi không nói điều này để giảm thiểu số lượng nạn nhân trong Giáo hội, nhưng cuộc khảo sát của chúng tôi cho thấy dữ liệu chưa từng có về bạo lực tình dục xảy ra ở Pháp.

Con số 5,5 triệu nạn nhân của bạo lực tình dục trên trẻ vị thành niên ở Pháp đã phần nào bị che khuất bởi con số của Giáo hội. Ông giải thích điều này như thế nào?

Con số 5,5 triệu nạn nhân (14,5% phụ nữ và 6,4% nam giới, hoặc 10,7% dân số Pháp trên 18 tuổi) đã được biết đến gần như trước cuộc khảo sát của chúng tôi: nó mang ý nghĩa xác nhận. Tôi cẩn thận xem con số này, đảm bảo nó sẽ ở trong bản báo cáo của chúng tôi, và đó là con số đầu tiên tôi công bố ngày 5 tháng 10. Tại sao? Bởi vì tôi tin vấn đề bạo lực tình dục đối với trẻ vị thành niên ở Pháp đang ở trước mặt chúng ta. Ủy ban của chúng tôi mang lại những hiểu biết mới về con số, về sự phân bố nạn nhân theo từng môi trường. Tuần lễ trước khi giao bản báo cáo, tôi đã gặp một số quan chức cấp cao của nhà nước và nói với họ: “Báo cáo này sẽ là một cú sốc đối với Giáo hội công giáo, nhưng nó là quả bom bi sẽ tác động trên tất cả

các thể chế một thời gian sau.” Đây là lý do vì sao, như chúng tôi đã đề cập đến trong phần kết luận, báo cáo của chúng tôi kết thúc bằng việc bàn giao và làm chứng cho Ủy ban Ciivise (Ủy ban độc lập về loạn luân và bạo lực tình dục đối với trẻ em). Ngày thứ ba 5 tháng 10, tôi đã công khai lặp lại trước sự hiện diện của một trong những đồng chủ tịch của Ủy ban, ông Edouard Durand.

Một phần ba trong số 330.000 nạn nhân bị tấn công là do giáo dân. Làm thế nào để giải thích tỷ lệ bất ngờ này?

Đây là một điểm rất tiếc đã không thể khám phá hết do thiếu thời gian. Những hành vi lạm dụng này do giáo dân thực hiện theo một lô-gích, có lẽ phổ biến đối với tất cả các hành vi lạm dụng trẻ vị thành niên (bên ngoài gia đình), chứ không phải chỉ là lô-gích cụ thể của các hành vi lạm dụng do các giáo sĩ thực hiện. Bất kỳ người lớn nào ở chức vụ có quyền hay trong lãnh vực giáo dục trẻ em đều có thể lạm dụng trẻ em. Các giáo dân trong Giáo hội không ở luật trừ.

Theo Ủy ban Ciase, trách nhiệm của Giáo hội là trọn vẹn và toàn bộ, ngay cả trong quá khứ?

Tháng 3 vừa qua, các giám mục khẳng định họ chịu trách nhiệm cho hiện tại và tương lai. Ủy ban cho rằng trách nhiệm của Giáo hội cũng bao gồm quá khứ. Giáo hội có trách nhiệm tập thể và toàn cầu trong việc lạm dụng tình dục trẻ em trong 70 năm. Trách nhiệm này không thể trút vào trách nhiệm cá nhân của các thủ phạm, giảm trách nhiệm cá nhân của các thủ phạm bạo lực tình dục và xa hơn nữa là lỗi cá nhân, dân sự hoặc hình sự, có thể do các giám mục hoặc các bề trên phạm. Đây là nơi mà trách nhiệm của Giáo hội mang tính hệ thống. Chúng tôi không nói Giáo hội hoạt động như một công ty tội phạm với mạng lưới đồng lõa, nhưng nhìn chung, các bằng chứng cho thấy, một cách tập thể là thiếu cảnh giác và sơ suất

trầm trọng do việc thể chế luôn muốn tránh tai tiếng. Khi nhà xã hội học xác định có một chiều kích “hệ thống” thì người công giáo là tôi, tôi phân định đó là một “cấu trúc tội lỗi”. Như tôi viết trong lời mở đầu bản báo cáo, “khái niệm này có thể được áp dụng, vượt xa học thuyết xã hội của Giáo hội, cho những tình huống mà ủy ban thường gặp phải, nơi phẩm giá con người bị chà đạp bởi một tập hợp tương tác đòi truy và xấu xa”.

Các giáo dân có một phần trách nhiệm không?

Chung chung các giáo dân không có trách nhiệm. Tuy nhiên chúng tôi ghi nhận có những cộng đoàn giáo dục trong môi trường học đường đã không biết cách phản ứng phù hợp, phụ huynh nghe con mình thố lộ lẽ ra có thể làm tốt hơn, các giáo dân biết và không nói gì. Nói chung, tất cả chúng ta đã thiếu cảnh giác.

Giáo hội nên làm thế nào để nhận ra những sai lầm và thiếu sót của mình? Các nạn nhân chờ đợi điều gì?

Việc nhìn nhận trách nhiệm của Giáo hội phải ở các cấp độ khác nhau. Ví dụ, ở cấp quốc gia, Hội đồng Giám mục Pháp CEF và Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp CORREF có thể cùng quyết định thông qua cách trình bày duy nhất và long trọng, rằng có thể có sự công nhận trách nhiệm của Giáo hội. Sự công nhận này cũng có thể được thực hiện tại địa phương, như giám mục Jacolin đã làm ở giáo phận Vendée. Nó có thể diễn ra dưới hình thức nghi lễ công cộng, cử hành phụng vụ hoặc ở tượng đài tưởng niệm các nạn nhân. Báo cáo không quyết định giữa các sáng kiến này và đề nghị nhiều hướng đi. Mặt khác, Ủy ban nhấn mạnh đến sự cần thiết, trong mọi hoàn cảnh và mọi cấp, tiến hành tham vấn và đối thoại với các nạn nhân càng nhiều càng tốt. Như thế không có chủ nghĩa đơn phương! Và cũng không vội vàng. Điều này đáng dành ra ba tháng, sáu tháng,

hoặc cả năm để suy nghĩ những gì cần phải làm. Điều quan trọng, đó là chất lượng của tiến trình.

Giáo hội có phải là người tiên phong trong cuộc chiến chống lạm dụng tình dục, dù phản ứng của họ đến quá trễ không?

Trên bình diện này, đó là điều không chối cãi. Sáng kiến thành lập một ủy ban độc lập và cho phép ủy ban hoạt động không giới hạn tài chính, không bị cản trở và không bị can thiệp, là một tấm gương. Sáng kiến này phải được chào đón và phải là một trường phái.

Ông ủng hộ việc cung cấp các khoản bồi thường cá nhân cho những nạn nhân nào muốn được bồi thường, nhưng không kêu gọi giáo dân đóng góp. Vì sao?

Sự thất bại là của tổ chức, và hệ quả từ đó là đảm đương các tài sản của chính mình về món nợ mà họ đã ký với nạn nhân. Đó là món nợ phải trả, không phải là quà quyên góp. Chính vì lý do này mà khoản bồi thường phải làm mà không kêu gọi sự đóng góp của giáo dân. Tôi xin nhắc lại, tháng 11 năm 2019, khi Hội đồng Giám mục Pháp công bố nguyên tắc của một cử chỉ tiền bạc sẽ được tài trợ bởi lời kêu gọi giáo dân, một tiếng vang đã được nghe thấy. Tuy nhiên, chúng tôi không loại trừ các giáo dân mong muốn có thể đóng góp. Nhưng ý tưởng cho rằng vào năm 2022, sẽ có hai phong bì vào cuối thánh lễ, một phong bì cho việc thờ phụng và một phong bì khác chi cho các vụ lạm dụng, theo tôi thì không khả thi.

Các giáo phận sẽ không thể thanh toán...

Tôi hiểu tình trạng của các giáo phận ở Paris, mỗi giáo phận mỗi khác, 80% giáo phận gặp khó khăn về tài chánh. Một tình liên đới nào đó giữa các giáo phận và giữa các dòng có lẽ là điều cần thiết.

Làm thế nào để dung hòa giữa bí mật tòa giải tội với việc bảo vệ trẻ em?

Đây là điểm cực kỳ khó khăn. Các khuyến nghị của chúng tôi không đặt tạo vấn đề về tín điều hay giáo lý nền tảng của Giáo hội công giáo ngoài điểm này: bí mật tòa giải tội. Có một căng thẳng, thậm chí là mâu thuẫn giữa luật dân sự và luật Giáo hội. Chúng tôi ý thức điều này. Chúng ta phải thành công trong việc nêu rõ hai thứ trật: thành phố của Chúa và thành phố của loài người. Ủy ban đã làm việc và phản ánh rất nhiều về chủ đề này. Điểm mà chúng tôi đến không phải là điểm khởi đầu cho các cuộc thảo luận của chúng tôi. Trong quá trình suy tư của chúng tôi, chúng tôi đã rất xúc động khi biết, có một số trẻ em – không nhiều lắm – khi xưng tội đã tiết lộ mình đã bị lạm dụng tình dục. Còn những kẻ lạm dụng, họ đã làm được công việc trí tuệ, minh oan cho họ khỏi bất kỳ sự thú nhận nào cho những việc họ đã làm. Thậm chí, với một số người trong số họ, việc tấn công tình dục trẻ em không phải là một lỗi... Với những gì chúng tôi đã học được và bản chất mang tính biểu tượng cao của chủ đề này, một im lặng về phần chúng tôi là chuyện không thể tưởng tượng được.

Bí mật tòa giải tội, theo luật Giáo hội là bí mật tuyệt đối. Theo luật của nước Pháp, đó là bí mật nghề nghiệp và có trong lập pháp, và từ 30 năm nay luật này đã thay đổi một cách sâu đậm, cân bằng giữa bí mật nghề nghiệp và nghĩa vụ tố cáo hành vi đối xử ngược đãi, đặc biệt trong các vụ tấn công tình dục trên trẻ vị thành niên. Bí mật nghề nghiệp được luật pháp bảo vệ, và không hỗ trợ cho người đang gặp nguy hiểm, cũng như không tiết lộ về hành vi lạm dụng trẻ em, sẽ bị trừng phạt nặng hơn là vi phạm bí mật nghề nghiệp. Phán quyết cuối cùng của Tòa Phá án liên quan đến bí mật tòa giải tội có từ cuối thế kỷ 19!

Đối với Giáo hội, bí mật tòa giải tội không chỉ là một vấn đề pháp lý, mà trước hết, đó là vấn đề thần học!

Về điểm này, tôi không cho rằng tôi có khả năng như giám mục Eric de Moulins-Beaufort. Nhưng ủy ban đã xem xét, vì khó khăn đối với trẻ vị thành niên khi nói về bạo lực tình dục mà các em phải chịu, đường hướng hướng dẫn “Tiêu chuẩn cho người giải tội” – được Hội đồng giám mục ban hành tháng 12 năm 2020, để linh mục được lập lại bên ngoài tòa giải tội những gì đã được nghe trong bí tích giải tội là không thỏa đáng cũng không đầy đủ. Nếu chúng ta có thể làm được, và đó là điều tốt thì khi đó chúng ta đã thành công trong việc dung hòa cả luật dân sự và luật của Giáo hội.

Nhưng nếu không thể lập lại bên ngoài tòa giải tội thì chúng ta phải làm gì?

Theo quan điểm của chúng tôi, nghĩa vụ bảo vệ đời sống của con người cao hơn nghĩa vụ giữ bí mật tòa giải tội, đặc biệt nhằm mục đích bảo vệ danh tiếng của người xưng tội, điều này không được đề cập trong ví dụ của tôi. Giáo hội phải tìm con đường giúp chúng ta vượt qua sự mâu thuẫn mà chúng ta đang có.

Có lẽ việc dỡ bỏ bí mật tòa giải tội không phải là công cụ chính để đấu tranh chống lại sự lạm dụng trong Giáo hội không?

Khuyến nghị này không kém hoặc không quan trọng hơn 44 khuyến nghị khác! Nó là một phần của tổng thể. Tuy nhiên, tôi mong cây của bí mật tòa giải tội không che rùng của tổng thể các khuyến nghị.

Đức Phanxicô đã phản ứng khi bản báo cáo được công bố, ngài cảm thấy nhục nhã. Một cuộc gặp với ngài có được lên kế hoạch không?

Có thể Ủy ban sẽ gặp ngài trong những tháng sắp tới. Việc này đang được nghiên cứu.

Báo cáo của ông kêu gọi một chỗ đứng lớn hơn cho nam nữ giáo dân trong các cơ quan ra quyết định của Giáo hội. Vì sao?

Sự giao thoa giữa các quan điểm và kỹ năng, cũng như sự cân nhắc tập thể và tính khác biệt để có những phân tích có kinh nghiệm trong Ủy ban Ciase. Tôi muốn nói thêm, phụ nữ có cái nhìn khác, có sự tế nhị bổ sung cho nam giới về nhiều chủ đề. Vì thế trong báo cáo của chúng tôi, một cách kín đáo nhưng rõ ràng, chúng tôi vinh danh công việc của nhóm phụ nữ trong Giáo hội công giáo vào những năm 1990. Vào thời điểm đó, họ là những người đầu tiên và duy nhất chú ý đến những tổn thương do bạo lực tình dục gây ra và sự cần thiết phải đối phó với vấn đề này. Tôi đặc biệt nghĩ đến bà Mijo Beccaria, chủ tịch Văn phòng Tuổi thơ Công giáo Quốc tế, hoặc bà Marie-Jo Thiel, thần học gia. Họ là những người tiên phong.

Liệu Giáo Hội có thể thành công trong việc vượt qua cuộc khủng hoảng này không?

Với tư cách là chủ tịch của Ủy ban Ciase, tôi nghĩ họ thành công và tôi tin như vậy, vì theo chúng tôi, các đề xuất của chúng tôi ở tầm cao của vấn đề đã được đặt ra, dù chúng tôi khó có được tất cả sự thật về chủ đề đau đớn này. Những phản ánh của chúng tôi là cơ sở để thoát ra khỏi cuộc khủng hoảng. Nó sẽ không xảy ra với chỉ một màn hóa phép của chiếc đũa thần, có nhiều việc còn phải làm!

Là người tín hữu kitô, tôi hy vọng như vậy. Những gì chúng ta đã chứng kiến là công việc của cái chết len lỏi vào Công việc Cứu rỗi. Mọi thứ đã hoàn toàn đòi truy, vì mọi thứ đã được làm, nếu không nhân danh Chúa, thì ít nhất là không

có Ngài. Những gì tốt đẹp đã trở thành xấu xa. Con đường dẫn đến sự thật, sự sống và tự do nội tâm đã thành ngõ cụt dẫn đến giam cầm và chết chóc. Những gì chúng tôi đã chứng kiến giống như chúng tôi đi qua lũng âm u. Tội ác đã phạm, nhưng tôi sống theo Thánh vịnh 22: *“Lạy Chúa, dầu qua lũng âm u con sợ gì nguy khốn, vì có Chúa ở cùng. Côn trượng Ngài bảo vệ, con vững dạ an tâm”*. Chúng tôi đã đi từ sự sống qua cái chết, nhưng chúng tôi có thể và chúng tôi phải từ cõi chết về với sự sống. Chúng tôi sẽ không đi đoạn đường này một mình, dựa trên chính sức lực của mình. Nhưng nó liên quan đến cam kết kiên định từ phía chúng tôi. Giáo hội sống một ngày Thứ Sáu Tuần Thánh rất dài, nhưng tôi tin vào màu nhiệm Vượt qua. Đó là niềm hy vọng của tôi.

Phải nói gì với hơn 95% linh mục chưa bao giờ phạm một tấn công nào?

Tôi có một suy nghĩ cho đại đa số các linh mục, những linh mục ngày nay mang di sản này như một gánh nặng, như một thập giá cho những tội ác, những ghê tởm đã bị một thiểu số phạm, một thiểu số rất nhỏ trong các đồng nghiệp của họ. Đó là thêm một nỗi đau nữa mà họ không nói ra, nhưng tôi xin chia sẻ.

By phanxicovn - 13/10/2021 29

famillechretienne.fr, Antoine Pasquier và Antoine-Marie Izoard, 2021-10-11

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/13/jean-marc-sauve-nghia-vu-bao-ve-mang-song-con-nguoi-lon-hon-viec-giu-bi-mat-toa-giai-toi/>

III. Nữ tu Véronique Margron - Cứu một mạng sống vượt lên mọi bí mật

Theo nữ tu thần học gia Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp, cho dù có những kín đáo chủ yếu cho mọi sự tồn tại nào, chúng ta cũng phải quyết định và lên tiếng phản đối “bí mật bất khả xâm phạm của việc xưng tội”.

Được công bố ngày 5 tháng 10, bản báo cáo Sauvé của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) đã làm cho đôi mắt của chúng ta mờ đi vì đau buồn và lo sợ trước tai tiếng khi sử dụng bí mật. Một bí mật tai hại, tội lỗi, đồng lõa, bao trùm cho rất nhiều tội ác đã phạm. Làm cho các tội ác này càng độc ác hơn. Nó xiềng xích nạn nhân, giúp cho hung thủ lặp đi lặp lại hành vi ô nhục của họ, tiếp tục ở nơi này nơi khác với cùng một đứa trẻ, với cùng một người lớn bị tổn thương hoặc với các đứa trẻ khác, các người lớn khác. Chúng ta cần nhớ lại những gì cha Féret, dòng Đa Minh đã nói trong một bối cảnh hoàn toàn khác, sau khi bị Tòa Thánh lên án vào năm 1954, vì đã cùng với ba nhà thần học khác, các cha Chenu, Congar và Boisselot ủng hộ các linh mục công nhân: “*Bí mật bao trùm mọi ứng xử, bí mật là hòn đá tảng của hệ thống*”.

“Hòn đá tảng của hệ thống. Tất cả là ở đó. Đã có, và có từ rất lâu. Luật im lặng không một ngoại lệ nào này sẽ bao trùm các phiên tòa bất chính, từ chối cho các bị cáo, chẳng hạn như các nhà thần học, biết lý do cho hàm ý của họ. Cũng chính luật này, đã trở thành một văn thể miêu tả phong tục (ethos) che đậy các vụ hành hung và tấn công tình dục do các linh mục và tu sĩ phạm. Một bí mật, một im lặng như chì là liều thuốc độc

phục vụ cho cái chết, cho những việc đê hèn nhất, giết chết nạn nhân trong nỗi nhục của họ.

Bí mật kể cả người muốn bao bọc đứa bé bằng tình cảm đòi bại của mình. “*Đó là vì cha yêu con và đó là bí mật của chúng ta.*” Một trong những đặc thù của bạo lực tình dục xảy ra trong Giáo hội, cũng như trong gia đình, đó là hiếm khi nó là “bạo lực” theo nghĩa thông thường chúng ta hiểu. Bởi vì chúng xen lẫn với sự gần gũi, tâm sự, ngăn gọn là với những mối liên kết với nhau. Như thần học gia, linh mục Dòng Tên Patrick C. Goujon viết trong quyển sách xúc động của cha, *Cầu nguyện để không bị lạm dụng* (Prière de ne pas abuser, nxb. Seuil), “*Đứa trẻ nào có thể từ chối những vòng ôm?*” Bí mật sau đó dán chặt vào đứa bé nghĩ mình được chọn, được yêu thích.

Có một bí mật thứ ba dính vào cái chết, vào công việc hủy diệt, đó là bí mật tòa giải tội. Vì rất nhiều trẻ em, rất nhiều người dễ bị tổn thương bị lạm dụng trong bí tích làm lạc, đáng nguyên rủa, tội ác này. Khi linh mục tấn công lúc họ giải tội. Như thế họ giữ nạn nhân của mình trong bẫy của họ, vì nếu nạn nhân phản bội bí mật trước mặt Chúa, thì địa ngục sẽ chờ họ. Vậy mà nạn nhân ở trong địa ngục do sự đột nhập mà họ phải chịu. Những đời sống, những tin tưởng, những thể xác và linh hồn bị hy sinh trên bàn thờ “bất khả xâm phạm” của tòa giải tội. Viết những dòng này là đủ để tôi lại chìm vào trong những lời chứng đã được thu thập, hay trong báo cáo Ciase và khối lượng “nạn nhân làm chứng.”

Những im lặng thù địch

Theo quan điểm của những dòng khiêm tốn này, bí mật trong Giáo hội không thể được bảo vệ. Nó dứt khoát phải được đấu tranh. Vì nó sẽ xé nát tâm hồn, bị cấm nói, bị cấm chia sẻ về việc tuyệt đối không bị phạt của kẻ tấn công. Những im lặng

thù địch tích tụ, kết tụ đến mức bị dán chặt và xây thành bức tường gàn như không thể vượt qua. Chúng sẽ khiến chân thương càng kéo dài và hậu quả của nó càng nặng nề hơn.

Dù vậy có những bất mí cần thiết cho mọi sự tồn tại nào, cho lời được tâm sự, cho bất kỳ cộng đồng con người nào. Vì vậy, chúng ta phải nghi ngờ nghĩa vụ minh bạch thường biến thành sự chuyên chế của vẻ bề ngoài. Linh mục Dòng Tên Pierre de Charentenay đã viết: *“Chúng ta biết, quyết tâm muốn biết cũng có thể là đòi bại với những xu hướng ẩn giấu, đó là quyết tâm phá hủy đối tượng họ nhìn, hủy hoại người mà họ đang hỏi”*. Làm thế nào để phân biệt mối quan tâm cho công lý và sự thật với nhu cầu muốn phơi bày? Đòi hỏi trung thực của mong muốn đắm mình trong vở diễn với đắm mình trong khôn cùng luân lý của người khác, của điều đê hèn bản thiù...

Bí mật cho thấy sự mật thiết của con người trong mối quan hệ này, trong căng thẳng giữa điều được nói và không được nói, giữa những gì trong phạm vi riêng tư và công khai, như Chúa Giêsu lui về để nói với Cha mình trong bí mật và rút từ đó lời nói công chính và sự thật. Bí mật là cùng thời với lương tâm. Đó là cuộc đối thoại giữa nhà văn André Malraux và cha tuyên úy của Vercors trong *Phản-Ký ức* (Antimémoires, nhà xuất bản Gallimard, 1967): *“Xung tội dạy cho con người điều gì?”* Trả lời: *“Tận cùng tất cả, đó là không có những vĩ nhân...”*

Giữa điều mật thiết và điều có thể suy nghĩ

Mỗi cuộc đời đều được đánh dấu bằng bí mật, ngập đầy bí ẩn. Chính nơi này là nơi cấu thành căn tính, phẩm chất của mỗi người. Như thế nói về bí mật theo cách này là nói rằng, đó là một bí mật tốt, đáng yêu, mở ra như hậu trường của một sân khấu. Chính ở nơi này, trong tâm hồn chúng ta, nơi đi qua giữa

điều mật thiết và điều có thể suy nghĩ, và có thể sau đó là điều có thể chia sẻ. Nếu không có những bí mật này, thì người tâm giao có thể là người thân, người bạn, người bác sĩ, người linh mục dựa vào đâu?

Vậy chúng ta phải quyết định. Vì bí mật tự nó sẽ không là một đức tính tốt. Thậm chí còn hoàn toàn ngược lại và đã làm hại Giáo hội công giáo, bí mật như một công cụ bạo lực chống lại những lương tri, những mật thiết, những thể xác. Sau tất cả, có thể là giải pháp đã khá rõ. Nhưng vẫn còn phải giải quyết. Không có gì có thể làm trong tối thiểu để tự bảo vệ mình trước những tổn hại của con người, sự tổn hại của nhân loại nơi con người.

Vì để cứu vấn đề đó trong đức tin kitô giáo mà tôi xưng tội. Chúa Giêsu đã nói, ngày sa-bát được tạo nên cho con người, chứ không phải con người cho ngày sa-bát. Điều này cũng tương tự với việc giữ bí mật, kể cả việc xưng tội, cũng như với các bí mật trong Giáo hội. Ngoại trừ việc thờ bí mật. Cứu một mạng sống vượt qua mọi bí mật. Cứu một đứa trẻ không thể so sánh với việc tuân theo luật pháp, dù luật pháp có thể đúng đắn. Không có gì vượt trên sự bất khả xâm phạm của con người trong sự mong manh của nó, bắt đầu bằng sự mong manh nhất của người dễ bị tổn thương nhất.

Nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp. Sơ là tác giả quyển *“Một khoảnh khắc của sự thật”* (Un moment de vérité, nxb. Albin Michel, 2019)

By phanxicovn - 23/10/2021 58

lemonde.fr, Véronique Margron, 2021-10-20

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/23/nu-tu-veronique-margron-cuu-mot-mang-song-vuot-len-moi-bi-mat/>

IV. Tổng giám mục Éric de Moulins-Beaufort xin lỗi



Đức Tổng Giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp đã xin lỗi sau khi ngài phát biểu trên kênh *Franceinfo* rằng việc giữ bí mật tòa giải tội “mạnh hơn luật pháp Quốc gia” © I.Média

Sau bình luận của ngài trên kênh *Franceinfo* tuần trước, giám mục Eric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp (CEF), đã xin lỗi trong một thông cáo báo chí do Hội đồng công bố ngày 12 tháng 10 năm 2021, sau buổi gặp Bộ trưởng Bộ Nội Vụ và Thờ phượng Gérald Darmanin.

“Tôi xin lỗi các nạn nhân và tất cả những người có thể đã bị đau buồn hoặc bị sốc bởi cuộc tranh luận khơi dậy, do lời nói của tôi trên *Franceinfo*, về giải tội, đã lần bước trong việc đón nhận nội dung báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ủy ban Ciase) và về việc cân nhắc với các nạn nhân.”

Ngày thứ tư 6 tháng 10, ngài được kênh Franceinfo mời lên nói chuyện, ngài khẳng định việc giữ bí mật tòa giải tội thì “mạnh hơn luật pháp của nước Cộng hòa”. Một tuyên bố đã gây ra tranh cãi một ngày sau khi báo cáo của Ủy ban Ciase

được công bố, trong đó có khuyến nghị xem xét lại tính bất khả xâm phạm của bí mật tòa giải tội.

Bí mật tòa giải tội và luật pháp của Quốc gia

Câu nói đã gây gây phản ứng mạnh đến tận Bộ trưởng Nội vụ. Ông Gérard Darmanin đã phải mời tổng giám mục Éric de Moulins-Beaufort đến giải thích. Giám mục nhanh chóng khẳng định lời tuyên bố của mình, “không được chống bí mật tòa giải tội với luật Quốc gia vì các luật này không áp đặt việc dỡ bỏ bí mật”.

Đức Tổng Giám mục trao đổi với ông Gérard Darmanin. Ngài đã có thể thảo luận với Bộ trưởng Bộ Nội vụ về câu nói vụng về của mình trên kênh *Franceinfo*. Hai người cũng đã thảo luận về báo cáo Sauvé nói về tình trạng bạo lực và tấn công tình dục xảy ra trong thể chế từ năm 1950.

Bản thông báo cho biết thêm: “Quy mô của bạo lực và tấn công tình dục với trẻ vị thành niên do báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp đòi hỏi Giáo hội phải xem lại các hoạt động của mình theo thực tế này. Vì thế điều cần thiết là phải dung hòa giữa bản chất của việc xưng tội và nhu cầu bảo vệ trẻ em”.

Giám mục Éric de Moulins-Beaufort nhắc lại quyết tâm của tất cả các giám mục và cùng với các giám mục, tất cả giáo dân đặt việc bảo vệ trẻ em thành ưu tiên tuyệt đối, với sự cộng tác chặt chẽ của các nhà chức trách Pháp.

Các thủ tục hợp tác với Nhà nước

Cũng về bí mật tòa giải tội này, giám mục Éric de Moulins-Beaufort hứa với Bộ trưởng Bộ Nội vụ, Giáo hội sẽ làm “công việc cần thiết” để “hòa giải bản chất của việc xưng

tội và nhu cầu bảo vệ trẻ em”. Trong buổi họp khoáng đại tại Lộ Đức từ ngày 3 đến ngày 8 tháng 11 sắp tới, các giám mục sẽ quyết định “các biện pháp và cải cách sẽ được tiến hành và thực hiện” để chống lại những lạm dụng này.

Một cách tổng quát hơn, ngài nhắc lại với Bộ trưởng “quyết tâm của tất cả các giám mục và cùng với tất cả giáo dân công giáo, họ sẽ đặt việc bảo vệ trẻ em trở thành ưu tiên tuyệt đối, với sự cộng tác chặt chẽ của các nhà chức trách Pháp”. Trích dẫn làm bằng chứng, ngài nói đến các thủ tục đã có giữa 17 giáo phận – trong số 100 giáo phận – và các cơ quan công tố để “làm dễ dàng và đẩy nhanh” việc xử lý các báo cáo cho tất cả mọi đơn tố cáo.

By [phanxicovn](#) - 13/10/2021 92

cath.ch, I. Media, 2021-10-12

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/13/tong-giam-muc-eric-de-moulins-beaufort-xin-loi/>

V. Bộ trưởng Nội vụ Pháp và giám mục Éric de Moulins-Beaufort đồng ý về bí mật tòa giải tội



Bộ trưởng Nội vụ Pháp Gérald Darmanin và Tổng giám mục Eric de Moulins-Beaufort ngày 26 tháng 7 năm 2020 tại Saint-Etienne-du-Rouvray.

Giám mục Éric de Moulins-Beaufort đã gặp Bộ trưởng Bộ Nội vụ Pháp để chấm dứt tranh cãi. Giữa Giáo hội và nước Pháp, sự việc đã khép lại. Khởi đầu là do giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp, phát biểu trên kênh *Franceinfo* ngày 5 tháng 10 việc giữ bí mật tòa giải tội “mạnh hơn luật pháp Quốc gia”. Câu này đã làm cho cả nước tranh cãi nên Bộ trưởng bộ Nội vụ và Thờ phượng, Gerald Darmanin mời Tổng giám ngày thứ ba 12 tháng 10 đến văn phòng của ông, Place Beauvau để thảo luận. Và đó là theo yêu cầu cấp tốc của Tổng thống nước Cộng hòa.

Trong một thông cáo được công bố sau cuộc gặp này, Đức Tổng Giám mục giáo phận Reims bắt đầu bằng việc “xin tha thứ” với những người đã có thể bị sốc vì câu tuyên bố của ngài, thực tế là cuộc tranh cãi này đã “được ưu tiên” hơn các khuyến nghị của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp. Trước bộ trưởng, giám mục nhận “câu nói vụng về” ngài đã nói vì nếu “đức tin lôi cuốn lương tâm của mỗi người” để “không ngừng tìm điều tốt lành nhưng không thể làm mà thiếu tôn trọng luật pháp của đất nước mình”.

Tranh luận và phỏng vấn mà Bộ trưởng Bộ Nội vụ ngay lập tức trở lại công khai. Ông đã tham gia sau cuộc họp giám mục này trong phiên chất vấn chính phủ tại Quốc hội. Ca ngợi “sự can đảm của Giáo hội Pháp” đã ủy thác một cuộc nghiên cứu như vậy, bộ trưởng nói rõ về cuộc trao đổi của ông với Giám mục Eric de Moulins-Beaufort: “Tôi đã nói với ngài một lần nữa, như tôi đã nói với từng tôn giáo, không có luật nào cao

hơn luật của Quốc hội và Thượng viện và không có luật nào cao hơn luật Quốc Gia.” Ông đã được hoan nghênh trong phần cuối câu nói của ông.

Công khai cảm ơn tổng giám mục về “sự trao đổi phong phú và lâu dài” mà họ đã có, ông Gérald Darmanin cũng đề cập với Quốc hội câu hỏi về “bí mật tòa giải tội” đã tồn tại “từ hai trăm năm nay trong luật pháp của chúng ta, được công nhận là bí mật nghề nghiệp trên cơ sở như bí mật nghề nghiệp của bác sĩ và luật sư”. Tuy nhiên, có một ngoại lệ với “tội ác xâm hại trẻ em dưới 15 tuổi”: “Bất kỳ tôn giáo nào hoặc bất kỳ ai biết có lạm dụng tình dục đều phải đưa ra pháp luật ở đất nước chúng ta để bảo vệ trẻ em. Một tu sĩ phá vỡ bí mật này không thể bị phạt trong khuôn khổ này vì linh mục buộc phải báo cho luật pháp.”

Cũng về bí mật tòa giải tội này, giám mục Éric de Moulins-Beaufort hứa với Bộ trưởng Bộ Nội vụ, Giáo hội sẽ làm “công việc cần thiết” để “hòa giải bản chất của việc xung tội và nhu cầu bảo vệ trẻ em”. Trong buổi họp khoáng đại tại Lộ Đức từ ngày 3 đến ngày 8 tháng 11 sắp tới, các giám mục sẽ quyết định “các biện pháp và cải cách sẽ được tiến hành và thực hiện” để chống lại những lạm dụng này.

Một cách tổng quát hơn, ngài nhắc lại với Bộ trưởng “quyết tâm của tất cả các giám mục và cùng với tất cả giáo dân công giáo, họ sẽ đặt việc bảo vệ trẻ em trở thành ưu tiên tuyệt đối, với sự cộng tác chặt chẽ của các nhà chức trách Pháp”. Trích dẫn làm bằng chứng, ngài nói đến các thủ tục đã có giữa 17 giáo phận – trong số 100 giáo phận – và các cơ quan công tố để “làm dễ dàng và đẩy nhanh” việc xử lý các báo cáo cho tất cả mọi đơn tố cáo.

Thứ Hai tuần sau, ông Gérald Darmanin sẽ cùng đi với thủ tướng Jean Castex đến Rôma. Đức Giáo hoàng sẽ tiếp Thủ tướng trong chương trình một trăm năm nối lại quan hệ ngoại giao giữa Pháp và Tòa thánh. Cùng với các vấn đề song phương, sinh thái và dòng di cư, vấn đề báo cáo Sauvé cũng sẽ được thảo luận.

Chủ đề này là mối quan tâm lớn của Đức Pháp. Trong cuộc tiếp kiến riêng với bà Angela Merkel ngày 7 tháng 10, bà đến từ biệt ngài sau 16 năm dài nắm chính quyền, chủ đề lạm dụng tình dục trong Giáo hội cũng là một trong các chủ đề được đem ra thảo luận. Một ngày trước đó, trong buổi tiếp kiến chung ngài đã bày tỏ sự “xấu hổ” của mình ba lần trước những con số được tiết lộ trong báo cáo Sauvé. Ủy ban ước tìn, kể từ năm 1950, có 216.000 trẻ vị thành niên đã bị các tu sĩ lạm dụng.

By [phanxicovn](#) - 13/10/2021 90

lefigaro.fr, Jean-Marie Guénois, 2021-10-12

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/13/bo-truong-noi-vu-phap-va-giam-muc-eric-de-moulins-beaufort-dong-y-ve-bi-mat-toa-giai-toi/>

VI. Tuyên bố của Đức Cha Éric de Moulins-Beaufort, Tổng Giám Mục Pháp

Hôm thứ Ba 12 tháng 10, Đức Tổng Giám Mục Chủ tịch Hội Đồng Giám Mục Pháp đã có cuộc gặp gỡ tại Bộ Nội Vụ Pháp để giải thích về tuyên bố của ngài cho rằng các linh mục không nên đến gặp cảnh sát sau khi nghe tin về một vụ lạm dụng tình dục trẻ em trong tòa giải tội.

Đức Tổng Giám Mục Eric de Moulins-Beaufort đưa ra nhận xét trên trong một cuộc phỏng vấn dành cho France Info, sau khi một cuộc điều tra do Giáo Hội uỷ nhiệm báo cáo rằng các linh mục đã lạm dụng tính dục khoảng 216,000 trẻ em trong hơn 70 năm bị lạm dụng, và tội lỗi lạm dụng tình dục của hàng giáo sĩ được che đậy một cách có hệ thống bằng “bức màn bí mật”.

Ủy ban đã đề xuất một loạt các biện pháp để bảo vệ trẻ vị thành niên khỏi các giáo sĩ sẵn mồi, bao gồm đề nghị các linh mục thông báo cho các công tố viên về bất kỳ hành vi lạm dụng trẻ em nào mà các ngài nghe được trong tòa giải tội, bất kể đó là một bí tích theo truyền thống bị ràng buộc bởi bí mật nghiêm ngặt.

“Chúng tôi cần tìm một cách khác để làm điều này”, Đức Tổng Giám Mục Moulins-Beaufort, Chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp, gọi tắt là CEF, nói với đài France Info hôm thứ Tư. Ấn tín bí tích hòa giải “nằm trên luật pháp của nước Cộng hòa. Nó tạo ra một không gian tự do để nói trước Chúa”, Đức Tổng Giám Mục nói.

Những lời của ngài phù hợp với hướng dẫn mới của Vatican, được ban hành vào năm ngoái về việc giải quyết các trường hợp lạm dụng trẻ em của giáo sĩ, trong đó tuyên bố rằng bất kỳ tội phạm nào được nêu ra trong tòa giải tội đều phải tuân theo sự ràng buộc chặt chẽ nhất của ấn tín bí tích hòa giải”.

Nhưng ở Pháp, những người ủng hộ các nạn nhân đã phản ứng dữ dội với nhận xét của Đức Tổng Giám Mục, nói rằng mặc dù luật pháp Pháp công nhận bí mật nghề nghiệp cho các linh mục, nhưng nó không áp dụng trong các trường hợp bạo lực hoặc tấn công tình dục đối với trẻ vị thành niên.

Sau cuộc gặp gỡ với Bộ Trưởng Nội Vụ Pháp, Hội Đồng Giám Mục đã ra tuyên bố sau:

Paris, ngày 12 tháng 10 năm 2021

Tuyên bố của Đức Cha Éric de Moulins-Beaufort, Tổng giám mục Reims, Chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp.

“Tôi xin lỗi các nạn nhân và tất cả những ai có thể đã bị đau buồn hoặc bị sốc bởi cuộc tranh luận được khơi dậy từ những lời nói của tôi, trên France Info, về chủ đề của bí tích hòa giải, mà nhiều người coi là được chúng tôi ưu tiên hơn việc tiếp nhận nội dung của báo cáo CIASE và chú ý đến các nạn nhân”.

+ Éric de Moulins-Beaufort

Đức Cha Éric de Moulins-Beaufort, Chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp, đã gặp ông Gérald Darmanin, Bộ trưởng Bộ Nội vụ vào hôm Thứ Ba tuần này, theo lời mời của Bộ trưởng. Hai vị đã thảo luận về quá trình xác minh sự thật mà Giáo Hội Công Giáo ở Pháp đã trải qua liên quan đến bạo lực và tấn công tình dục được thực hiện trong các tổ chức Giáo Hội kể từ năm 1950. Việc công bố báo cáo của CIASE, tức là Ủy ban Độc lập về lạm dụng Tình dục ở Pháp, tạo thành một giai đoạn thiết yếu trong quá trình xác minh này, và công việc do ông Jean-Marc Sauvé và nhóm của ông thực hiện được công nhận là đáng chú ý. Hội đồng Giám mục Pháp, gọi tắt là CEF, và Hội đồng nam nữ tu sĩ Pháp, gọi tắt là CORREF, đã đề nghị Đức Giáo Hoàng tiếp kiến ông Jean-Marc Sauvé và các thành viên của CIASE.

Đức Cha Éric de Moulins-Beaufort đã có thể thảo luận với ông Gérald Darmanin về sự vụng về trong câu trả lời của ngài trên France Info vào sáng thứ Tư tuần trước. Nhiệm vụ

của nhà nước là tổ chức đời sống xã hội và điều chỉnh trật tự công cộng. Đối với những người Kitô hữu chúng ta, đức tin lời cuốn lương tâm của mỗi người, nó kêu gọi liên tục tìm kiếm điều tốt đẹp, là điều không thể được thực hiện nếu không tôn trọng luật pháp của đất nước mình.

Quy mô của bạo lực và tấn công tình dục đối với trẻ vị thành niên được tiết lộ bởi báo cáo của CIASE đòi hỏi Giáo hội phải đọc lại các hoạt động của mình theo thực tế này. Do đó, công việc là cần thiết để dung hòa giữa bản chất bí tích hòa giải và nhu cầu bảo vệ trẻ em. Đức Cha Éric de Moulins-Beaufort nhắc lại quyết tâm của tất cả các giám mục và cùng với họ, tất cả những người Công Giáo. Đó là ưu tiên tuyệt đối việc bảo vệ trẻ em, với sự cộng tác chặt chẽ với các nhà chức trách Pháp. Đây là ý nghĩa của các giao thức đã liên kết 17 giáo phận ở Pháp với cơ quan công tố, nhằm tạo điều kiện thuận lợi và tăng tốc độ giải quyết các khiếu nại về bất kỳ sự việc nào bị tố cáo. Bộ trưởng Bộ Tư pháp cũng vừa khuyến khích triển khai giao thức này.

Các giám mục Pháp họp toàn thể, từ ngày 3 đến ngày 8 tháng 11 năm 2021, sẽ làm việc cùng nhau, dựa trên báo cáo của CIASE và 45 khuyến nghị của tổ chức này, về các biện pháp và cải cách sẽ được theo đuổi và thực hiện, trong sự hiệp thông chặt chẽ với Giáo hội phổ quát.

Cùng với các giám mục Pháp, Đức Cha Éric de Moulins-Beaufort mời gọi các giáo xứ, phong trào và cộng đồng đọc bản báo cáo này, chia sẻ và làm việc trên đó, hoan nghênh những lời khai của các nạn nhân và rút ra những hệ quả cần thiết.

Thực trạng bạo lực và tấn công tình dục đối với trẻ vị thành niên trong Giáo hội và trong xã hội mời gọi mọi người có thiện chí, dù là tín hữu hay không, cùng làm việc để bảo vệ những trẻ em nhỏ nhất, chào đón và hỗ trợ các nạn nhân. Trước những thực tế đó, Đức Cha Éric de Moulins-Beaufort nhắc lại sự xấu hổ, mất tinh thần, nhưng cũng quyết tâm thực hiện những cải cách cần thiết để Giáo hội ở Pháp xứng đáng với sự tin tưởng của tất cả mọi người.

Đăng Tự Do17/Oct/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/271722.htm>

Source:*Eglise Catholique*Déclaration de Mgr Éric de Moulins-Beaufort

VII. Các giám mục Pháp tiếp tục khẳng định án tín toà giải tội

Hôm 13/10/2021, bà Karine Dalle, giám đốc truyền thông của Hội đồng giám mục Pháp (CEF), nói với Solène Tadié của báo National Catholic Register rằng các nhà lãnh đạo Công giáo của Pháp không có ý định thỏa hiệp về giáo huấn của Giáo hội về sự bất khả xâm phạm của án tín toà giải tội.

Bà Karine Dalle nói rằng “Người ta không thể thay đổi giáo luật cho nước Pháp vì nó có tính quốc tế. Một linh mục ngày nay vi phạm bí mật toà giải tội sẽ bị vạ tuyệt thông”. Bà giải thích rằng “Đây là điều mà Đức Tổng Giám mục Moulins-Beaufort muốn nói vào tuần trước sau khi báo cáo của ông Sauvé được công bố, khi ngài nói rằng án tín toà giải tội ở trên luật pháp của nước Cộng hòa”.

Phát ngôn viên của hội đồng giám mục Pháp nhận định: “Đức cha đã nói sự thật, nhưng sự thật này không thể nghe thấy ở Pháp đối với những người không theo Công giáo, và không thể hiểu được ở Pháp giữa bối cảnh các cuộc tranh luận về cái gọi là ‘sự tách biệt tôn giáo’”.

Đức cha Chủ tịch Hội đồng giám mục Pháp Moulins-Beaufort đã gặp Bộ trưởng Nội vụ Pháp hôm 12/10 để thảo luận về câu nói của ngài. Sau cuộc gặp gỡ, các báo cáo truyền thông cho rằng ngài đã thừa nhận rằng các linh mục nên thông báo cho cảnh sát về các vụ lạm dụng của hối nhân khi họ xưng tội. Các báo cáo đã khiến người Công giáo kinh ngạc.

Từ lâu Pháp đã công nhận các quy luật nghiêm ngặt về tính bảo mật của bí tích, nhưng hiện nay chính phủ đang dự tính sửa đổi luật dành cho các cha giải tội, như đã làm đối với các luật sư và các chuyên gia trong các lĩnh vực thể tục.

Theo bà Dalle, chắc chắn sẽ có một số đề nghị điều chỉnh mà Vatican có thể chấp nhận hoặc không, nhưng bà khẳng định rằng Đức tổng giám mục de Moulins-Beaufort không hề nói rằng án tín tòa giải tội sẽ bị gạt sang một bên. Ngài chưa bao giờ nói điều đó. (CNA 14/10/2021)

Hồng Thủy - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/church/news/2021-10/cac-giam-muc-phap-khang-dinh-an-tin-toa-giai-toi.html>

VIII. Chủ tịch HĐGM Pháp khẳng định ưu tiên bảo vệ trẻ em

Ngày 12/10/2021, Đức tổng giám mục Éric de Moulins-Beaufort của Rennes, Chủ tịch Hội đồng giám mục Pháp, đã gặp và thảo luận với ông Gerald Darmanin, Bộ trưởng Nội vụ của Pháp, về Báo cáo mới đây về tệ nạn lạm dụng tính dục trong Giáo hội, đồng thời giải thích rõ những nhận xét của ngài về án tín toà giải tội trong các trường hợp lạm dụng. Ngài cũng khẳng định bảo vệ trẻ em là ưu tiên tuyệt đối.

Thông cáo báo chí được đưa ra sau cuộc họp cho biết Đức tổng giám mục de Moulins-Beaufort và ông Darmanin đã đồng ý rằng Báo cáo là một “bước tiến tới sự thật” và công lý cho các nạn nhân và khen ngợi uỷ ban phụ trách Báo cáo vì công việc của họ.

Án tín toà giải tội

Trong cuộc hội đàm, Đức cha Chủ tịch Hội đồng giám mục Pháp cũng đề cập đến bình luận của ngài về án tín toà giải tội, điều mà ông Jean-Mark Sauvé, chủ tịch uỷ ban soạn thảo Báo cáo, cho rằng cần được loại bỏ trong các trường hợp lạm dụng.

Trước đó, trả lời phỏng vấn của đài phát thanh FranceInfo, Đức cha de Moulins-Beaufort đã nói rằng bí mật toà giải tội “ở trên luật của Cộng hoà Pháp. Câu trả lời của ngài đã gây tranh luận. Sau đó Đức cha đã xin lỗi vì đã sử dụng những từ ngữ không thích hợp này.

Nói chuyện với Bộ trưởng Pháp, Đức cha nói rõ thêm rằng đức tin Kitô giáo mời gọi các Kitô hữu luôn theo đuổi Điều Thiện và là những công dân tuân thủ luật pháp và nhìn

nhận rằng quy mô lạm dụng tính dục đối với trẻ vị thành niên được tiết lộ bởi Báo cáo đòi hỏi Giáo hội phải xem xét chặt chẽ các hoạt động của mình. Do đó, cần phải dung hòa bản chất sâu xa nhất của Bí tích Giải tội và nhu cầu không thể chối cãi của việc bảo vệ trẻ em.

Bảo vệ trẻ em là “ưu tiên tuyệt đối”

Đức cha Chủ tịch cũng đã tái khẳng định quyết tâm của các giám mục trong việc coi việc bảo vệ trẻ em là “ưu tiên tuyệt đối” và hợp tác với các cơ quan chức năng của Pháp. Về vấn đề này, ngài nhắc lại rằng 17 giáo phận trên khắp nước Pháp đã thiết lập các quy tắc với cơ quan công tố để tạo điều kiện thuận lợi và đẩy nhanh việc xử lý các trường hợp lạm dụng.

Cùng nhau chống lại tệ nạn lạm dụng tính dục

Đức cha nhắc lại "sự xấu hổ và thất vọng" của ngài về Báo cáo, nhưng cũng quyết tâm thực hiện những cải cách cần thiết để Giáo hội ở Pháp có thể lấy lại niềm tin của mọi công dân. Để đạt được mục đích này, ngài đã mời các giáo xứ, phong trào và cộng đồng đọc và chia sẻ các phát hiện của Ủy ban thực hiện báo cáo và thực hiện các khuyến nghị của nó.

Đức Tổng Giám mục de Moulins-Beaufort cũng đã kêu gọi tất cả những người có thiện chí cùng nhau chống lại tai họa lạm dụng tính dục trong Giáo hội và xã hội nói chung. (CSR_6925_2021)

Hồng Thủy - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/church/news/2021-10/eric-de-moulins-beaufort-phap-bao-ve-tre-em.html>

IX. Bí mật tòa giải tội và nạn lạm dụng tính dục

Trong những năm gần đây, án tích tòa giải tội nhiều lần bị tấn công sau những tin tức và phúc trình về những vụ giáo sĩ lạm dụng tính dục trẻ vị thành niên. Người ta nuôi ảo tưởng nhờ sự bãi bỏ bí mật tòa giải tội, thiện ích của các trẻ em sẽ được bảo vệ hơn. Trong khi đó, Giáo quyền quyết liệt bảo vệ tính chất thánh thiêng của án tích tòa giải tội. Vụ gần đây nhất là trường hợp tại Pháp, nhưng trước đó những điều tương tự cũng đã xảy ra tại Australia.

Phúc trình Ciase

Hôm 5/10 vừa qua, dư luận Công Giáo tại Pháp và nhiều nơi trên thế giới bị “sốc” lớn vì phúc trình do một Ủy ban độc lập được Hội đồng Giám Mục Pháp ủy nhiệm thực hiện trong 32 tháng: kết quả là trong 70 năm từ năm 1950 đến nay người ta phỏng đoán có 330 ngàn người trẻ bị giáo sĩ và các nhân viên của Giáo Hội lạm dụng tính dục. Và trong số các biện pháp được ông Jean-Marc Sauvé, trưởng nhóm điều tra, đề nghị để giúp ngăn chặn tệ nạn này là cần thay đổi qui luật về bí tích giải tội, để cha giải tội có thể trình báo với nhà chức trách những vụ lạm dụng tính dục trẻ vị thành niên.

Tuyên bố của Đức cha Chủ tịch Hội đồng Giám Mục Pháp

Trước đề nghị này, Đức Cha Éric de Moulins-Beaufort, Tổng Giám Mục giáo phận Rennes, Chủ tịch Hội đồng Giám Mục Pháp, phản ứng và bênh vực bí mật tòa giải tội, đồng thời nói rằng đối với các tín hữu Công Giáo, qui luật giữ bí mật tòa giải tội “cao hơn luật pháp Nhà Nước” đòi các cha giải tội phải trình báo với nhà chức trách những vụ lạm dụng tính dục trẻ vị thành niên biết được trong tòa giải tội. Tức khắc phía chính

quyền, Bộ trưởng nội vụ và Bộ trưởng tư pháp, và dư luận đòi mạnh mẽ phản đối. Thế là thay vì chú ý đến nội dung của Phúc Trình Ciase, dư luận quan tâm tranh luận về lời tuyên bố của Đức Tổng Giám Mục Eric.

Phản ứng của chính quyền

Sau đó Bộ trưởng nội vụ Pháp, ông Gérard Darmanin, đã mời Đức Cha Chủ tịch Hội đồng Giám Mục Pháp đến gặp ông chiều thứ Hai 12/10 vừa qua để làm sáng tỏ vấn đề. Ông tuyên bố rằng các Linh Mục phải trình báo cho Nhà Nước những vụ lạm dụng trẻ em, kể cả những vụ nghe được trong tòa giải tội. Theo hình luật Pháp, những người không trình báo những vụ lạm dụng tính dục trẻ vị thành niên mà họ biết được, sẽ bị phạt từ 3 năm tù và 45 ngàn Euro cho tới 5 năm tù và 75 ngàn Euro.

Phản ứng của Đức Tổng giám mục Eric

Về phần Đức Cha Eric, ngài ra thông cáo xin lỗi về câu nói “vụng về” bảo vệ ân tích tòa giải tội và nói thêm rằng “Tôi xin lỗi các nạn nhân và tất cả những người có thể đau lòng hoặc bị sốc vì những câu nói của tôi trên đài *France Info* về việc xung tội, đã lấn át việc đón nhận nội dung Phúc trình Ciase và sự quan tâm đến các nạn nhân”. Đức cha cũng cam đoan rằng Hội đồng Giám Mục Pháp sẽ làm việc để dung hòa “bản chất của việc xung tội và sự cần thiết phải bảo vệ trẻ em” dưới ánh sáng mức độ rộng lớn của bạo lực và gây hấn tính dục đối với các trẻ vị thành niên”.

Phản ứng của dư luận

Lời tuyên bố trên đây của Đức Tổng Giám Mục Eric gây kinh ngạc nơi các tín hữu Công Giáo Pháp và từ Mỹ cũng có những người kêu gọi các Giám Mục Pháp hãy bênh vực bí mật của bí tích giải tội.

Vì thế, phát ngôn viên Hội đồng Giám Mục Pháp, bà Karine Dalle phải lên tiếng hôm 13/10 vừa qua để thanh minh rằng các Giám Mục Pháp duy trì bí mật tòa giải tội và không làm thương tổn giáo huấn của Giáo Hội Công Giáo về ẩn tích thánh thiêng của bí tích giải tội.

Bà Karine Dalle nói với 1 ký giả Công Giáo Mỹ rằng không thể thay đổi giáo luật cho nước Pháp, vì đây là luật của Giáo Hội hoàn vũ. Một Linh Mục vi phạm bí mật tòa giải tội sẽ bị vạ tuyệt thông. Đó là điều Đức Tổng Giám Mục Moulins-Beaufort, Chủ tịch Hội đồng Giám Mục Pháp, muốn nói trong tuần trước đây, sau khi công bố phúc trình do Ủy ban của ông Sauvé thực hiện. Đức Tổng Giám Mục nói rằng ẩn tẩn tòa giải tội ở trên luật của cộng hòa Pháp. Đức Tổng Giám Mục nói sự thật, nhưng sự thật này không thể nghe được đối với những người không phải là Công Giáo, và không thể hiểu được tại Pháp giữa cuộc tranh luận về điều gọi là “chủ trương ly khai tôn giáo”.

Trường hợp ở Australia

Tại Australia cũng xảy ra tương tự. Đã có 6 tiểu bang ở Australia thông qua luật bó buộc về vấn đề này, theo đề nghị của Ủy ban hoàng gia tại Australia điều tra về những vụ lạm dụng tính dục trong Giáo Hội Công Giáo, mặc dù giáo quyền Công Giáo nước này đã mạnh mẽ phản đối. Nhiều linh mục tuyên bố sẵn sàng vào tù chứ không vi phạm ẩn tẩn tòa giải tội, vì giáo luật buộc linh mục phải tuyệt đối giữ kín những gì đã nghe được trong tòa giải tội.

Một số người khác cảnh giác rằng chính quyền ban hành luật như thế là điều không những vô ích, nhưng còn làm thiệt hại cho chính nghĩa bảo vệ trẻ em. Lý do vì không ai đi xung thú tội của mình với linh mục để rồi để bị cha giải tội tố giác

với chính quyền. Như vậy, luật đó sẽ khiến những kẻ phạm tội các tội ấy không xưng tội nữa, và thế là cha giải tội mất đi cơ hội khuyên bảo họ từ bỏ con đường tội lỗi ấy.

Tòa thánh lên tiếng

Tòa Thánh đã gửi đến Hội đồng Giám Mục Australia một số nhận xét về 12 đề nghị của Ủy ban Hoàng gia đề bài trừ nạn giáo sĩ lạm dụng tính dục, trong đó có cả đề nghị bãi bỏ bí mật tòa giải tội. Tòa Thánh tái khẳng định đặc tính bất khả xâm phạm của án tín tòa giải tội, nó là điều mà chính bản chất của bí tích đòi hỏi, vì thế nó xuất phát từ chính luật của Thiên Chúa. “Tòa giải tội công hiến một cơ hội, có lẽ là duy nhất, để những người phạm tội lạm dụng tính dục nhìn nhận tội ấy. Trong lúc ấy có thể cha giải tội khuyên hối nhân hãy thống hối, sửa đổi cuộc sống và tái lập công lý. Nhưng điều này không có nghĩa là cha giải tội tố giác hối nhân với nhà chức trách về tội lạm dụng ấy, vì làm như thế sẽ không hối nhân nào đến tòa giải tội nữa và như thế sẽ mất đi cơ hội thống hối vừa canh tân”.

Đức Hồng Y Chánh tòa ân giải tối cao

Trong bối cảnh những xô xao ở Pháp, hôm 15/10 vừa qua, trong cuộc phỏng vấn dành cho trang mạng Aci Stampa ở Ý, Đức Hồng Y Mauro Piacenza, Chánh Tòa ân giải tối cao, tái khẳng định bí mật tòa giải tội là bất khả xâm phạm, và ngài phê bình lập trường của những giới chức chính quyền Pháp muốn đồng hóa bí mật tòa giải tội với bí mật của các nghề nghiệp khác như bác sĩ, luật sư, dược sĩ. Bí mật tòa giải tội không phải là một sự bó buộc áp đặt từ bên ngoài, nhưng là một đòi hỏi nội tại của bí tích, và với tư cách ấy, bí mật này cũng không thể hủy bỏ, kể cả từ chính hối nhân như giáo luật số 1550 triệ 2, số 2 qui định. Hối nhân không nói với cha giải tội trong tư cách là người, nhưng với Thiên Chúa. Vì thế chiếm đoạt điều thuộc về Thiên Chúa là một tội phạm thánh”.

Đức Hồng Y cảnh giác rằng điều chắc chắn là không phải bài trừ nạn lạm dụng tính dục bằng cách vi phạm một bí tích. Nạn lạm dụng này ngày nay lan tràn trong mọi lãnh vực xã hội và nó được nuôi dưỡng bằng sự tính dục hóa tột cùng.

Đức Hồng Y Piacenza nhấn mạnh rằng bí tích hòa giải là một hành vi phụng tự, vì thế không thể lẫn lộn nó với một cuộc nói chuyện tư vấn tâm lý. Trong tư cách là một hành vi bí tích, việc xưng và giải tội phải được bảo vệ nhân danh tự do tôn giáo và mọi sự xen mình vào phải bị coi là bất hợp pháp và xâm phạm các quyền của lương tâm.

Giáo luật hiện hành

Về kỹ luật hiện hành của Giáo Hội về vấn đề này, Giáo luật hiện nay, khoản số 983 quy định rằng Ân tích giải tội là điều bất khả vi phạm: do đó, tuyệt đối cấm chỉ cha giải tội không được tiết lộ về hối nhân bằng lời nói hay bằng cách nào khác, và vì bất cứ lý do gì.

Trong tinh thần thận trọng, nhằm bảo vệ bí mật tòa giải tội, Giáo luật số 984 dạy thêm rằng:

1. “Tuyệt đối cấm chỉ cha giải tội không được sử dụng những điều biết được trong tòa giải tội để làm hại hối nhân, cho dù không có nguy cơ tiết lộ.”

2. “Những người cầm quyền không bao giờ được dùng vào việc cai trị ở tòa ngoài những điều nghe biết trong tòa giải tội bất cứ vào thời gian nào.”

Giáo luật số 1388 quy định hình phạt cho những người nào vi phạm luật cấm trên đây: “Cha giải tội nào vi phạm trực tiếp án bí tích sẽ mắc vạ tuyệt thông tức khắc dành cho Tòa Thánh quyền giải. Còn ai chỉ vi phạm gián tiếp, sẽ bị phạt tùy theo mức nặng của tội phạm.”

Giuse Trần Đức Anh O.P.

<https://www.vaticannews.va/vi/vatican-city/news/2021-10/bi-mat-toa-giai-toi-nan-lam-dung-tinh-duc.html>

X. Ấn tín tòa giải tội là gì? Hỏi đáp với Đức Hồng Y Mauro Piacenza

Đầu tháng này, việc công bố báo cáo về tội lỗi lạm dụng tình dục trong Giáo Hội ở Pháp đã làm dấy lên một cuộc tranh luận khác về việc giữ gìn bí mật tòa giải tội.

Giáo Hội Công Giáo tuyên bố rằng mọi linh mục khi nghe lời xưng tội có nghĩa vụ giữ bí mật tuyệt đối liên quan đến mọi điều đã biết được trong bối cảnh của tòa giải tội, vi phạm điều này sẽ dẫn đến các hình phạt pháp lý nghiêm khắc nhất.

Luật của Cộng Hòa Pháp từ lâu đã công nhận các quy tắc nghiêm ngặt của Giáo hội về tính bảo mật của Bí tích Hòa giải, nhưng chính phủ đang dự tính sửa đổi luật dành cho các cha giải tội, như họ đã làm với các luật sư và các chuyên gia thể tục khác, là những người đã bị buộc phải báo cáo các trường hợp lạm dụng tình dục trẻ em nếu họ biết được điều đó.

Trong các bình luận với tờ National Catholic Register hôm thứ Tư, phát ngôn viên của Hội đồng Giám mục Pháp, Karine Dalle, nói rõ rằng các nhà lãnh đạo Công Giáo của quốc gia này không có ý định thỏa hiệp với các yêu sách của nhà nước đối với giáo huấn của Giáo hội, vốn dạy rằng ấn tín tòa giải tội là bất khả xâm phạm.

Để tìm hiểu thêm về ấn tín Bí tích Hòa giải, ACI Stampa, cơ quan đối tác của CNA tại Ý, đã nói chuyện với Đức Hồng Y Mauro Piacenza, chánh tòa Ân Giải Tối Cao của Vatican.

ACI Stampa: Thưa Đức Hồng Y, tại sao ấn tín tòa giải tội lại quan trọng như vậy? Điều này có nghĩa là gì và luật về ấn tín tòa giải tội bắt nguồn từ đâu?

Đức Hồng Y Mauro Piacenza: Bản chất của Bí tích Hòa giải bao gồm cuộc gặp gỡ cá vị giữa hối nhân với Cha nhân từ. Mục tiêu của bí tích này là sự tha thứ tội lỗi, hòa giải với Thiên Chúa và với Giáo Hội, và phục hồi phẩm giá con thảo của hối nhân nhờ giá cứu chuộc do Chúa Giêsu Kitô thực hiện.

Giáo huấn của Giáo hội về Bí tích Hòa giải được trình bày ngắn gọn trong đoạn 1422 của Sách Giáo lý của Giáo Hội Công Giáo, đúc kết các giáo huấn trong Tông Hiến Lumen Gentium của Công đồng Vatican II và điều 959 của Bộ Giáo luật.

Cần phải nhấn mạnh rằng Bí tích Hòa giải, là một hành động thờ phượng, không thể và không được nhầm lẫn với một buổi nói chuyện về tâm lý hay một hình thức tư vấn. Là một hành động bí tích, bí tích này phải được bảo vệ nhân danh tự do tôn giáo và bất kỳ sự can thiệp nào đều phải được coi là bất hợp pháp và có hại cho các quyền lương tâm.

ACI Stampa: Thưa Đức Hồng Y, như thế, vị linh mục nghe xưng tội phải giữ ấn tín tòa giải tội, nhưng đồng thời, chẳng nhẽ ngài không nên giúp báo cáo tội ác với chính quyền giáo hội và dân sự? Làm thế nào ngài có thể làm điều đó?

Đức Hồng Y Mauro Piacenza: Tất cả những gì được nói trong tòa giải tội từ thời điểm mà hành động thờ phượng này bắt đầu bằng dấu thánh giá cho đến lúc nó kết thúc, với sự tha thứ hoặc với sự từ chối xá tội, đều được đóng dấu tuyệt đối bất khả xâm phạm. Tất cả các thông tin được đề cập đến trong việc xung tội đều được “niêm phong” vì chỉ được trao cho một mình Thiên Chúa, nên linh mục giải tội không thể sử dụng được (xem các điều luật 983-984 Giáo Luật của Giáo Hội Latinh; 733-734 Giáo Luật của Giáo Hội Đông phương).

Lấy một trường hợp cụ thể, chẳng hạn, trong khi thú tội, một trẻ vị thành niên tiết lộ rằng mình đã bị lạm dụng, cuộc trao đổi này, về bản chất, luôn luôn và trong mọi tình huống, phải được giữ kín. Điều này không ngăn cản cha giải tội khuyến khích bản thân đưa trẻ vị thành niên đó báo cáo hành vi lạm dụng với cha mẹ, nhà giáo dục và cảnh sát.

Trong trường hợp hối nhân thú nhận đã phạm tội lạm dụng, nếu cha giải tội không nghi ngờ gì về việc hối cải của hối nhân thì ngài không thể từ chối hoặc hoãn lại việc xá tội (xem giáo luật 980). Chắc chắn hối nhân có bổn phận phải sửa đổi sự bất công đã gây ra và thành tâm cam kết ngăn chặn việc lạm dụng tái diễn, nếu cần thì nhờ đến sự trợ giúp của người có khả năng, nhưng những bổn phận nghiêm trọng này liên quan đến con đường hoán cải, không có liên quan đến việc tự tố cáo. Trong mọi trường hợp, cha giải tội phải mời hối nhân suy ngẫm sâu hơn và đánh giá hậu quả của hành động của mình, đặc biệt khi có người khác bị nghi ngờ hoặc bị kết án oan.

ACI Stampa: Thừa Đức Hồng Y, chúng ta nên phản ứng ra sao đối với các giám mục bị cám dỗ nhượng bộ một phần nghĩa vụ giữ bí mật tòa giải tội, ngay cả vì một lý do

chính đáng? Ân tín tòa giải tội khác với bí mật nghề nghiệp hay các cơ mật như thế nào?

Đức Hồng Y Mauro Piacenza: Phải tuyệt đối tránh so sánh ân tín bí tích với bí mật nghề nghiệp mà bác sĩ, dược sĩ, luật sư, v.v... bắt buộc phải giữ. Khác với bí mật nghề nghiệp, ân tín Bí tích Hòa giải không thể bị tiết lộ cho dù luật pháp hay một vị thẩm phán, hay các quy tắc đạo đức quy định ngược lại. Ngay cả khi bên có liên quan cho phép tiết lộ, cũng không được tiết lộ.

Mặt khác, bí mật giải tội không phải là một nghĩa vụ áp đặt từ bên ngoài, nhưng là một yêu cầu nội tại của bí tích, và như vậy không thể bị miễn trừ ngay cả bởi chính hối nhân (xem giáo luật 1550, triệ 2, điều 2 Giáo luật cho các Giáo Hội Latinh; và 1231, triệ 2, điều 2 Giáo luật cho các Giáo Hội Đông phương).

Hối nhân không nói chuyện với con người của cha giải tội, nhưng nói với Thiên Chúa, như thế chiêm hữu những gì thuộc về Thiên Chúa sẽ là tội báng bổ. Chúng ta phải bảo vệ bí tích, được Chúa Kitô thiết lập để trở thành nơi nương tựa chắc chắn của ơn cứu rỗi cho mọi người tội lỗi.

Nếu các tín hữu mất lòng tin vào ân tín tòa giải tội, thì việc lãnh nhận Bí tích Hòa giải có thể bị sa sút, gây thiệt hại rất nghiêm trọng cho các linh hồn và cho toàn bộ công việc rao giảng Tin Mừng.

J.B. Đặng Minh An dịch 17/Oct/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/271738.htm>

Source: *Catholic News Agency* What is the seal of confession? A Q&A with Cardinal Mauro Piacenza

XI. Thủ tướng Pháp tại Vatican - “Chúng ta phải tìm cách hóa giải bí mật giải tội với luật pháp”

Sáng thứ hai 18 tháng 10, Đức Phanxicô đã tiếp Thủ tướng Pháp tại Vatican, nhân kỷ niệm một trăm năm quan hệ giữa Pháp và Tòa thánh. Một chuyến thăm tạo chấn động vì bản báo cáo Sauvé về lạm dụng tình dục trong Giáo hội và tranh cãi về việc giữ bí mật giải tội.



Thủ tướng Pháp Jean Castex tại Vatican: “Chúng ta phải tìm cách hóa giải bí mật giải tội với luật pháp”. Thủ tướng Jean Castex và Đức Phanxicô tại Vatican ngày 18 tháng 10 năm 2021. VATICAN MEDIA / AFP

Buổi tiếp kiến sau những tiết lộ vang dội về lạm dụng tình dục trong Giáo hội công giáo Pháp. Chuyến đi này đã được lên kế hoạch từ lâu để kỷ niệm một trăm năm khôi phục quan hệ ngoại giao giữa Pháp và Tòa thánh, nhưng đã tạo chấn động do Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội Pháp công bố bản báo cáo vào ngày thứ ba 5 tháng 10.

Thủ tướng, cùng với phu nhân đã đến Vatican trước 10 giờ sáng. Ông đã được Đức Phanxicô tiếp kiến riêng và hai người nói chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha. Sau buổi tiếp kiến, Thủ tướng Castex tuyên bố với báo chí: “Chúng tôi đã đề cập

đến tình hình của Giáo hội ở Pháp, báo cáo Sauvé. Ngài đã nói Giáo hội Pháp thật can đảm khi thực hiện công việc này. Ngài tin tưởng Giáo hội Pháp sẽ đưa ra kết luận. Ngài phấn khởi vì không có sự phủ nhận.”

Ông nói thêm: “Đây không phải là một tin sốt dẻo. Một lần nữa, ngài quan tâm đến các nạn nhân. Chúng tôi đã nói về bí mật tòa giải tội. Chúng ta có thể thấy rõ Giáo hội chưa sẵn sàng xem lại giáo điều này. Nhưng chúng ta phải tìm cách dung hòa nó với luật hình sự và quyền của nạn nhân. Ngài hoàn toàn nhận thức đây là một hành trình dài.” Ngài bày tỏ nỗi “xấu hổ” và “đau đớn” sau khi báo cáo ước tính có khoảng 216.000 trẻ vị thành niên ở Pháp đã là nạn nhân của các linh mục, phó tế và tu sĩ kể từ năm 1950.

Bí mật tòa giải tội trong cuộc tranh luận

Tại Pháp, cuộc tranh luận cũng gắn liền với bí mật tòa giải tội, Đức Tổng Giám mục Eric de Moulins-Beaufort chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp đã cho rằng “bí mật tòa giải tội cao hơn luật pháp Quốc Gia” trước khi ngài đính chính đó là một “phát biểu vụng về”.

Vatican cũng sợ đập vỡ trứng: một mặt, tháng 7 năm 2020, một mẫu báo cáo tội phạm đã được cung cấp cho mọi giáo sĩ; mặt khác, Tòa Thánh đã xác nhận tính ưu việt của bí mật giải tội, người giải tội được khuyến khích đơn giản là “cố gắng thuyết phục hồi nhân” báo cho những người có chức trách để họ có những hành động pháp lý.

Lời mời giáo hoàng đến Pháp

Ông Jean Castex cho biết ông đã mời Đức Phanxicô đến Pháp. Ông tặng Đức Phanxicô chiếc áo có chữ ký của Lionel Messi và ấn bản đầu tiên quyển *Đức Bà Paris*, quyển tiểu

thuyết của Victor Hugo ra đời năm 1836 được Tony Johannot minh họa.

Đức Phanxicô tặng Thủ tướng Pháp bức tranh khảm người trồng nho với dòng chữ “Cầu xin hoa trái của cây nho và lao công của con người trở thành thức uống tốt lành cho chúng ta”.

Sau đó Thủ tướng Pháp đến thăm Nhà nguyện Sistine và Đền thờ Thánh Phêrô cùng với Bộ trưởng Bộ Nội vụ Gérald Darmanin và Tổng trưởng Ngoại giao Jean-Yves Le Drian.

By phanxicovn - 19/10/2021 26

la-croix.com, 2021-10-18

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/19/thu-tuong-phap-tai-vatican-chung-ta-phai-tim-cach-hoa-giai-bi-mat-giai-toi-voi-luat-phap/>

XII. Yêu Sách Vi Phạm Ân Tín Tòa Giải Tội

a. Đòi Hối của Một Số Chính Quyền

Chính quyền Úc còn đòi các linh mục ngòai tòa phải tố cáo người xưng tội ấu dâm, nếu không là qui tội hình sự³. Dự luật 360 của Thượng viện California Hoa Kỳ buộc các linh mục giải tội phải thông báo cho chính quyền dân sự về người

3 Nhưng các linh mục chấp nhận đi tù hơn là vi phạm ân tòa giải tội - Xem CWNNews 18.03.2010: Tòa Ân Giải nhấn mạnh rằng bí mật tòa trong là tuyệt đối. Cha giải tội không được làm bất cứ điều gì dựa trên những lời thú tội của hối nhân hoặc tiết lộ những tội đã được xưng ra cho bất kỳ người nào. Việc duy nhất tòa giải tội có thể làm là xá tội.

xung tội lạm dụng tình dục trẻ em. Quốc gia Trung Mỹ Costa Rica cũng đưa ra dự luật buộc báo cáo người xung tội ấu dâm.

b. Các Giám Mục, Linh Mục Phản Ứng

Trước những đòi hỏi đó, các linh mục sẽ chọn đối diện với án tù hơn là phản bội án tòa giải tội, vì phạm lương tâm sâu sắc nhất của mình và luật pháp của Thiên Chúa và Giáo Hội, vì việc xung tội cơ bản là cuộc gặp gỡ giữa hối nhân với Thiên Chúa thông qua linh mục để nhận được ơn xá giải của Chúa. Đó là khoảnh khắc linh thánh một người tiết lộ phần sâu thẳm nhất trong lương tâm của mình trước Thiên Chúa, nên thông tin nhận được trong tòa giải tội không thuộc về linh mục, mà chỉ thuộc về Chúa. Vì những lý do đó, linh mục giải tội dứt khoát bị cấm tiết lộ, không có bất kỳ ngoại lệ nào⁴. TGM Quiros đã khẳng định: “*Án tòa giải tội không thể bị vi phạm; những điều được nói trong tòa không thể bị tiết lộ*”. Dự luật này gián tiếp đe dọa quyền tự do tôn giáo⁵. Người phát ngôn của HDGM Costa Rica nói rằng dự luật này đe dọa quyền tự do tôn giáo nhưng không làm điều gì để bênh vực công lý⁶.

DGM Michael Barber cho biết ngài sẽ chấp nhận bị bắt bỏ tù hơn là tuân thủ luật tiểu bang buộc vi phạm án tín tòa giải tội: *Tôi sẽ đi tù trước cuộc tấn công này vào tự do tôn giáo của chúng tôi. Quyền thú nhận với Thiên Chúa là quyền riêng tư phải được bảo vệ. Theo Giáo Luật, linh mục nào nói ra bất cứ điều gì học được trong bối cảnh bí tích cho bất cứ ai, bất cứ lúc nào, vì bất kỳ lý do gì đều phải bị lập tức dứt phép thông công*

4 <http://vietcatholic.org/News/html/250213.htm>

5 <https://www.vaticannews.va/vi/world/news/2019-06/costa-rica-buoc-cac-linh-muc-tiet-lo-toi-lam-dung-tinh-duc-tre-e.html>

6 <https://www.vaticannews.va/vi/world/news/2019-06/costa-rica-buoc-cac-linh-muc-tiet-lo-toi-lam-dung-tinh-duc-tre-e.html>

và các hình phạt khác, kể cả mất trạng thái giáo sĩ⁷. Các nhà phê bình nói rằng dự luật này chối bỏ quyền tự do tôn giáo hơn là để thực sự bảo vệ trẻ em⁸.

TGM Jose H. Gomez đứng đầu chiến dịch chống đối dự luật cho hay “S.B. 360 là một dự luật nguy hiểm. Nếu bất cứ ngành lập pháp nào cũng có thể buộc các tín hữu phải tiết lộ các suy nghĩ và tâm tư thâm kín nhất của họ chia sẻ với Thiên Chúa trong lúc xưng tội, thì thực sự không còn phạm vi nào trong cuộc sống nhân bản được tự do và an toàn khỏi chính phủ”. Với sự đồng lòng của mọi Giám Mục tiểu bang, Ngài công bố thư kêu gọi các tín hữu chống lại Dự luật này, vì nó “là một đe dọa giết chết tự do tôn giáo của mọi người Công Giáo... Chúng ta không thể để chính phủ bước vào các tòa giải tội của chúng ta để áp đặt các điều khoản cho mối liên hệ đích thân của chúng ta với Chúa Giêsu”⁹.

Và ngày 14/8/2019, TGM Melbourne, Peter Comensoli, nói với ABC Radio Melbourne rằng ngài sẵn sàng bất chấp một luật mới buộc các linh mục ở bang Victoria, Úc, vi phạm ấn tín bí tích giải tội¹⁰.

7 https://www.catholicnewsagency.com/news/no-priest-may-obey-proposed-law-california-bishop-says-20657?utm_source=CNA&utm_medium=email&utm_campaign=daily_new_sletter

8 <http://vietcatholic.org/News/Html/250473.htm>

9 <http://vietcatholic.org/News/html/251274.htm>

10 https://www.catholicnewsagency.com/news/melbourne-archbishop-ready-to-defy-law-over-seal-of-confession-94383?utm_source=CNA&utm_medium=email&utm_campaign=daily_new_sletter

c. Lập Trường Chính Thức Của Tòa Thánh

ĐTC Phanxicô đã nói: “*Ấn tín bí tích Hòa giải là một ơn phúc mà sự khôn ngoan của Giáo Hội luôn bảo vệ bằng mọi khả năng tinh thần và luật pháp của mình. Không thể miễn chức đối với tình thánh thiêng của bí tích và tự do lương tâm của hối nhân. Ấn tín bí tích là điều không thể miễn chức và không quyền lực nhân bản nào có quyền tài phán đối với nó, cũng như không thể đưa ra bất cứ đòi hỏi nào đối với nó*”¹¹.

Ngày 1/7/2019, Toà Ân Giải Tối Cao ra thông cáo chính thức tái khẳng định lập trường của Giáo Hội Công Giáo về bí mật bí tích và những cấp độ bí mật khác (linh hướng và bí mật nghề nghiệp), như đã được quy định trong Giáo Luật và Giáo Lý của GHCG. Việc giữ bí mật giải tội không phải là một nghĩa vụ được áp đặt từ bên ngoài, mà là một yêu cầu nội tại của bí tích, và như thế, không thể bị hủy tiêu. Nếu niềm tin vào ấn tín bị phản bội, tín hữu sẽ không được khuyến khích tiếp cận bí tích Hòa giải, điều này rõ ràng sẽ dẫn đến thiệt hại nghiêm trọng cho các linh hồn.

Việc giữ bí mật tòa giải tội không phải là một nghĩa vụ được áp đặt từ bên ngoài, mà là một yêu cầu nội tại của bí tích, và như thế, không thể bị hủy tiêu, dù là bởi hối nhân. Hối nhân không nói với vị giải tội như một con người, nhưng nói với Thiên Chúa, do đó, yêu sách một điều chính đáng chỉ thuộc về Thiên Chúa quả là một phạm thánh. Nó liên quan đến việc bảo vệ chính bí tích đã được Chúa Kitô thiết lập làm nền tảng an toàn cho việc cứu rỗi những con người tội lỗi. Nếu niềm tin vào ấn tín bị phản bội, tín hữu sẽ không được khuyến khích tiếp cận bí tích Hòa giải, điều này rõ ràng sẽ dẫn đến thiệt hại nghiêm trọng cho các linh hồn. Mặt khác, chính mỗi quan

11 Với Khóa Tòa Trong do Tòa Xá Giải Tối Cao tổ chức ngày 29/3/2019 - <http://vietcatholic.org/News/html/251249.htm>

tâm đối với phần rỗi các linh hồn này đã khiến Giáo hội phải thiết lập ra các hình phạt nghiêm khắc nhất đối với những người vi phạm ân tín (GL 1388; 728, § 1 và điều 1456 Bộ Giáo Luật các Giáo Hội Đông Phương)¹².

Án Tòa Giải Tội không phải là một nghĩa vụ được áp đặt từ bên ngoài, nhưng là một yêu cầu nội tại của bí tích và do đó không thể bị giải thể, ngay cả bởi hối nhân, nghĩa là cho dù chính người xưng tội đồng ý cho cha giải tội nói ra những gì nghe được trong tòa giải tội, ngài vẫn bị buộc phải giữ bí mật không được tiết lộ những gì đã nghe được¹³. Tuy nhiên, vị giải tội nên nói cho hối nhân biết các quyền của họ và các bước thực tế họ có thể làm với các thẩm quyền dân sự lẫn Giáo Hội trong việc báo cáo tội ác này; nhưng vị giải tội không bao giờ được đặt lên hối nhân nghĩa vụ phải tường trình với nền công lý dân sự như một điều kiện để được tha tội¹⁴.

d. Hiệu Quả Tích Cực Đã Đạt Được

Với phản ứng của Dân Chúa khắp nơi và nhất là trước thái độ rõ ràng dứt khoát của Tòa Thánh, dự luật 360 đã được các nhà bảo trợ, đứng đầu là Thượng nghị sĩ Dân chủ Jerry Hill, rút lại một ngày trước khi dự tính đem ra điều trần tại Ủy Ban An Toàn Công Cộng của Quốc Hội California, vì biết nó sẽ không đủ số phiếu để được thông qua. Các nhà lãnh đạo Hồi Giáo, Chính Thống Giáo, phái Luthêrô, Anh Giáo và Baptist cũng như đại diện các Giáo Hội Đông phương và các nhà thờ Da Đen, đã gửi tới các thành viên của Ủy ban

12 <http://vietcatholic.org/News/html/251249.htm>

13 <http://vietcatholic.org/News/Html/251163.htm>

14 <http://vietcatholic.org/News/html/251249.htm>

Quốc Hội một bản tuyên bố rằng “*chúng tôi một lòng với người Công Giáo Rôma Hoa Kỳ trong việc lên án việc tấn công vào tự do tôn giáo đại diện bởi phiên bản dự luật 360 của Thượng Viện California*”¹⁵.

XIII. Ở Rôma, Thủ tướng Castex từ chối sự tách biệt giữa Giáo hội và luật pháp



Thủ tướng và giáo hoàng cho thấy sự hội tụ của họ về các bài học của ủy ban Sauvé.

Là người Catalan có thể giúp rất nhiều cho các mối quan hệ ngoại giao. Lúc 10 giờ sáng ngày thứ hai 18 tháng 10, khi bước vào thư viện riêng của người đứng đầu Giáo hội công giáo, thủ tướng Jean Castex nói chuyện với Đức Phanxicô bằng tiếng Tây Ban Nha. Một khả năng khéo léo để phá vỡ lớp băng, nhất là khỏi thông qua thông dịch, chỉ trong nửa giờ trao đổi đã tiết kiệm thì giờ rất nhiều. Chủ đề giữa hai người thì không thiếu, đặc biệt là sau khi Ủy ban Sauvé công bố bản báo cáo về tình trạng lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp. Chính ông Jean Castex là người đề cập đến vấn đề này. Một lần nữa, Đức Phanxicô nói Giáo hội ý thức tầm mức nghiêm trọng của các sự việc, ngài hứa hỗ trợ các nạn nhân và nâng đỡ Hội đồng Giám

15 <http://vietcatholic.org/News/html/251274.htm>

mục Pháp (CEF), ngài nhân mạnh đến “lòng can đảm” của Hội đồng đã muốn và chấp nhận công việc của Ủy ban Sauvé. Ngài nhân mạnh: “Tôi tin tưởng ở Giáo hội Pháp”.

Bộ trưởng Bộ Nội vụ, Gerald Darmanin, Bộ trưởng Ngoại giao, Jean-Yves Le Drian cũng có mặt ở Rôma. Bộ trưởng Nội vụ Darmanin đã yêu cầu tổng giám mục Éric de Moulins-Beaufort, Chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp làm rõ một tuyên bố chưa được đầy đủ về bí mật tòa giải tội và tính ưu việt của luật pháp.

Về vấn đề tòa giải tội, thủ tướng Castex và Đức Phanxicô đã chính xác. Sau buổi gặp thủ tướng đã thổ lộ: “Giáo hội sẽ không thay đổi giáo điều của mình, nhưng giáo hoàng quan tâm đến việc suy nghĩ và làm việc cách nào để hóa giải trong sự tôn trọng luật pháp cụ thể của các quốc gia và việc bảo vệ các nạn nhân.”

Thủ tướng đã nhắc lại điều này trong bài phát biểu của ông tại Villa Bonaparte, tòa đại sứ Pháp ở Vatican, khi ông đến để kỷ niệm một trăm năm khôi phục quan hệ ngoại giao giữa Pháp và Tòa thánh. Ông tuyên bố: “Cảm xúc chính đáng của dư luận sau khi công bố kết luận của Ủy ban đã nói lên người Pháp mong chờ như thế nào về thể chế thể tục, sự bảo vệ, lòng nhân từ và mẫu mực. (...) Giáo hội phải tìm ra những câu trả lời cần thiết. Nhưng sự tách biệt giữa Giáo hội và Quốc Gia không có nghĩa là sự tách biệt giữa Giáo hội và luật pháp.”

Một lời nhắc hệ thống phẩm trật công giáo? Ông Jean Castex phủ nhận điều này. Trong bài phát biểu của ông, ông nhắc lại: “Chính Giáo hội Pháp đã yêu cầu làm bản báo cáo và ủy thác cho Ủy ban làm việc hoàn toàn độc lập, cung cấp phương tiện vật chất cần thiết.” Trong vòng riêng tư, thủ

tướng rất khâm phục quyết tâm của tổng giám mục De Moulins-Beaufort, dù ngài đã vụng về khi phát biểu có thể châm ngòi đốt.

Chuyến đi đã được dự trù từ lâu nhưng lần đầu tiên bị hoãn lại vì chương trình nghị sự của giáo hoàng, chuyến đi này không hề liên quan đến các tiết lộ của Ủy ban Sauvé. Trong dịp kỷ niệm lịch sử này, ông Jean Castex bảo vệ một quan niệm cởi mở về chủ nghĩa thế tục, theo tinh thần của tổng thống Emmanuel Macron phát biểu tại Viện Bernardins ở Paris năm 2018, sau đó là ở Lateran, Rôma ở Rome. Ông nói: “Giữa Pháp và Tòa thánh, năm 1921 – tái lập quan hệ ngoại giao – không đánh dấu sự trở lại của hiệp ước Concordat, mà là tinh thần hòa hợp”, ông phấn khởi vì ngày hôm nay tinh thần hòa hợp này tiếp tục vững mạnh trước “sự cám dỗ cắt đứt”

Ngược với những tuyên bố xung quanh việc phủ nhận nguồn gốc kitô giáo của Pháp, thủ tướng đã đi xa hơn nhiều nhà lãnh đạo Pháp trong những năm gần đây khi nhắc lại, “lịch sử nước Pháp, trong tư cách là một quốc gia, được sinh ra ở Reims trong bồn rửa tội của Clovis”.

Thủ nhận “rất xúc động” trong cuộc gặp riêng lần đầu tiên với Đức Phanxicô, ông xúc động vì sự tiếp xúc “trực tiếp và nồng hậu” của ngài, ông tiếp tục mời ngài đến Pháp. Tuy nhiên, không có một chút ảo tưởng nào. Trên bình diện ngoại giao, chuyến đi này đã khẳng định sự hội tụ giữa Pháp và Tòa thánh về các vấn đề khí hậu trước thềm hội nghị COP ở Glasgow, và về tình hình ở Lebanon. Những hội tụ không rủi ro và không bất ngờ.

Thủ tướng Pháp Jean Castex tặng Đức Phanxicô, người hâm mộ bóng đá chiếc áo in tên đồng hương của ngài, tiền đạo

Argentina Lionel Messi vừa đầu quân vào đội tuyển Pháp PSG mùa hè này.

By [phanxicovn](#) - 19/10/2021 54

[lefigaro.fr](#), Guillaume Tabard, 2021-10-18

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/19/o-roma-thu-tuong-castex-tu-choi-su-tach-biet-giua-giao-hoi-va-luat-phap/>

XIV. ĐỐI VỚI RÔMA, BÍ MẬT TÒA GIẢI TỘI LÀ KHÔNG THỂ THƯƠNG LƯỢNG

Báo cáo Sauvé đòi hỏi các linh mục biết các xâm phạm tính dục trẻ vị thành niên trong khi giải tội phải tố giác sự việc cho tòa án. Tuy nhiên, đối với Rôma, bí mật tòa giải tội là bất khả thương lượng.



Đôi với Rôma, đó là điểm nhạy cảm nhất trong báo cáo của Ciase. Theo báo cáo này, *« không có bất kỳ bí mật nào thuộc bản chất nào có thể chiếm ưu thế trên nghĩa vụ pháp lý, ngoại trừ trường hợp phạm tội, phải báo cáo với cơ quan tư pháp hay hành chính về những hành xử xấu xa đã gây ra cho trẻ vị thành niên hay một người dễ bị tổn thương »*.

Nhưng lối lý luận này, và những đề xuất từ đó, gây ra một sự phản đối mạnh mẽ. Một nguồn tin ở Vatican cảnh báo: *« Người ta có thể nghiên cứu tất cả các khuyến nghị trong báo cáo này và áp dụng chúng. Nhưng khuyến nghị duy nhất thực sự đặt ra vấn đề, đó là bí mật tòa giải tội. Đó là một chủ đề rất nghiêm trọng. Tôi không thấy làm thế nào chúng tôi có thể có một lập trường khác. »*

Trước tiên, Rôma cho rằng việc giải tội là một hành vi mà bí mật của nó thuộc về *« chính yếu tính của Kitô giáo và của Giáo hội »*, vì nó liên quan đến một bí tích, mà theo định nghĩa, một hành động cụ thể của Thiên Chúa được thực hiện trong cuộc sống của một người. Một thông tri được Đức Giáo hoàng phê chuẩn và được công bố vào năm 2019 bởi Tòa Xá Giải Tội Cao, thậm chí nêu rõ rằng các linh mục phải bảo vệ bí mật *« nếu cần thiết cho đến độ đổ máu »*.

Rồi, một sự thay đổi như thế vấp phải những câu hỏi cụ thể hơn nhiều. Một nhà đào tạo ở chủng viện hỏi: *« Cách cụ thể, làm thế nào chúng ta sẽ thực hiện? Chúng ta giữ lại người đó cách thế lý? Chúng ta gọi cảnh sát? Chúng ta yêu cầu thể căn cước của họ? Khi các hỏi nhân đến xung những tội nghiêm trọng nhất, họ dứt khoát đến gặp một linh mục giải tội mà không biết họ »*.

Lập trường này cũng có giá trị cho các trẻ vị thành niên đến xưng tội. Theo nhà đào tạo này, *« điều đó có thể không*

khuyến khích các nạn nhân thổ lộ bản thân. Công việc của linh mục, trong trường hợp này, là giúp cho đứa trẻ hiểu rằng đó không phải là một tội mà nó phải xưng, nhưng ngài phải nói về điều đó với đứa trẻ để đi tống giác với cảnh sát kẻ lạm dụng ».

Một lập trường không gì lay chuyển được mà Thủ tướng Pháp đã nhận thấy rõ, vào tháng Mười, khi đến thăm Đức Giáo hoàng. Ông khẳng định sau khi gặp gỡ Đức Thánh Cha Phanxicô : *« Đây không phải là một tin sốt dẻo : Giáo hội sẽ không đổi ý kiến về tin điều bí mật tòa giải tội. Nhưng bằng mọi giá phải tìm ra những con đường và những phương các để dung hòa điều đó với luật hình sự, quyền của các nạn nhân. (Đức Giáo hoàng) hoàn toàn ý thức về điều đó. Đây là một công việc lâu dài ».*

Một luật sư, rất thông thạo luật lệ của Pháp và luật pháp nội bộ của Giáo hội, cho biết: *« Ở đây, chúng ta đang đối mặt với hai hệ thống vốn có logic riêng của mỗi bên, và bất khả dung hòa. Một mặt, Giáo hội cho rằng linh mục phải tôn trọng bí mật tòa giải tội vì linh mục chỉ là một người trung gian giữa Thiên Chúa và con người. Mặt khác, logic thế tục cho rằng bí mật này, và những ngoại lệ có thể có của nó, thuộc về quyền tự do lương tâm của người giải tội. Điều đó không liên quan gì ».*

Từ đó, làm thế nào ra khỏi sự đối đầu dường như cam chịu đó ? *« Cần phải hình dung ra những đường hướng khác, nhưng bí mật tòa giải tội là bất khả thương lượng »*, nguồn tin ở Rôma khẳng định. Ở Rôma, các nhà giáo luật được nhật báo *La Croix* hỏi về vấn đề này đều đã gợi ý *« nâng cao vai trò của linh mục đồng hành »* và *« đào tạo họ đương đầu với hoàn cảnh cụ thể này »*. Một linh mục giải thích: *« Mỗi linh mục cũng phải có một người tham khảo..., để có thể hỏi người đó về thái độ đúng đắn phải có trong trường hợp này. Giới hạn hành*

động duy nhất, đó là niềm tin của linh mục giải tội đối với hối nhân, để ngài khuyến khích tố giác sự việc ».

Có cần phải ra điều kiện cho việc xá giải theo lời hứa, do hối nhân nêu ra, để tự đi tố giác chính mình không ? Câu trả lời rõ ràng là không, đặc biệt bởi vì không ai có thể bị bó buộc phải tự tố giác chính mình, theo nguyên tắc không buộc tội phát xuất trực tiếp từ luật Rôma. Ngay cả khi nguyên tắc này có thể gây ra những căng thẳng luân lý to lớn.

Vẫn còn một con đường khả thi khác: vụ tuyệt thông tức khắc tất cả những ai sẽ trở thành nạn nhân của các tội ác như thế, như trường hợp ngày nay đối với những ai phá thai. Một nguồn tin ở Rôma gợi ý: « *Trong trường hợp này, chúng ta có thể tưởng tượng việc dỡ bỏ vụ tuyệt thông sau khi tự nguyện tố cáo* ».

Tý Linh (theo Loup Besmond de Senneville, nhật báo La Croix)

<http://xuanbichvietnam.net/trangchu/doi-voi-roma-bi-mat-toa-giai-toi-la-khong-the-thuong-luong/>

SÁU

HƯỚNG TỚI VIỆC ĐÀO TẠO LINH MỤC, TU SĨ TƯƠNG LAI

I. Đối diện với các vụ lạm dụng tình dục, làm thế nào để Giáo hội đào tạo các linh mục tương lai

Kẹt trong tình trạng xáo động, Giáo hội Pháp tiếp tục thu hút những người trẻ muốn làm linh mục. Trong khi Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp, *Ciase*, đưa ra bản báo cáo vào ngày thứ ba 5 tháng 10, về các vụ tấn công tình dục trong Giáo hội từ bảy mươi năm nay. Báo *Le Figaro* đã đến Chung viện quốc tế Ars-sur-Formans ở Ain để gặp những người được gọi này.

“Tình dục tràn ngập tất cả cuộc sống. Từ bỏ nó là dấu hiệu cho sự tồn tại của tôi.” Vừa chuyển tốc độ của chiếc xe Peugeot hơi bị móp của mình, lướt ngón tay vào tràng hạt bằng gỗ treo bức hình đen trắng của Cha xứ Ars, linh mục Roch Valentin trả lời các câu hỏi không được kín đáo lắm của chúng tôi. Nhận trách nhiệm từ tám năm nay để đào tạo hơn bốn mươi chủng sinh tuổi trong khoảng từ 20 đến 35 ở Bourgogne, linh mục Valentin rất thẳng thắn. Phải làm gì với ham muốn tình dục, với ức chế, với cô đơn, với tình trạng độc thân khi một người trẻ chọn chức tu tế? “Ngày nay, tất cả những câu hỏi này không còn im lặng trong Giáo hội. Ngược lại, chúng tôi xử lý, linh mục Valetin nói khi quẹo xe hơi sát trên con đường quê hương xinh đẹp này. Đối với tôi, tình trạng cân bằng của chúng

sinh là quan trọng. Chúng tôi canh chừng, để họ là những người đàn ông trọn vẹn, hạnh phúc trong cuộc đời.”

Lý tưởng của sự khiết tịnh

Ngồi trong tòa nhà với các cửa sổ lớn ở tầng một, các “ứng sinh” tên họ được gọi ở đây, nói chuyện tự nhiên. Trong tuần tựu trường này, các chủng sinh kể cho nhau nghe kỷ niệm mùa hè của mình: đi trại hè dưới mưa, đạp xe đạp đi hành hương, hoặc phục vụ ở một giáo xứ hơi thất vọng, những mẫu chuyện râm ran làm buổi nói chuyện thêm đậm đà. Dĩ nhiên thỉnh thoảng họ nói những câu chuyện thân mật hơn, nói về mối nghi ngờ có thể đã len lỏi vào, những đấu tranh nội tâm họ phải đương đầu điếm tô cho con đường của họ. Ngay từ đầu họ kín đáo. Họ có đề cập những câu hỏi tế nhị với nhau hay với cha linh hướng tháp tùng họ, những vấn đề làm bận tâm, chẳng hạn các ham muốn, hoang tưởng hay nghiện ngập không?

Bà Marie-Rose Boodts, giáo sư và nhà tâm lý học lâm sàng làm việc ở chủng viện Paris từ mười mấy năm nay giải thích: “Trong thời gian sống ở chủng viện, có một số chủng sinh thanh thản với vấn đề sống độc thân và khiết tịnh, như một người đang ở giai đoạn đầu của tình yêu. Họ được thúc đẩy bởi dần thân này. Nhưng cũng như trong đời sống vợ chồng, những đấu tranh có thể nảy sinh ở các giai đoạn khác nhau trong cuộc đời. Các chàng trai này thường nuôi một lý tưởng rất mạnh. Nhưng thế giới ngày nay không tạo điều kiện thuận lợi cho sự dần thân lâu dài, cũng như khiết tịnh trong các mối quan hệ. Sự lo lắng và sợ hãi của việc không đạt được lý tưởng này đòi hỏi họ phải làm việc trên tâm lý cá nhân. Đó là một hành trình, một công việc từng bước, mỗi người một khác. Nó mang lại hoa trái và tăng thêm tự do.” Trong suốt tám năm đào tạo, bất cứ lúc nào họ muốn, mỗi tuần họ có thể đến gặp một nhà tâm lý học mà họ lựa chọn. Khoản đầu tư quan trọng này

vẫn còn nhỏ trong ngân sách trung bình 15.000 âu kim mỗi năm mà Giáo hội chi cho mỗi chủng sinh.

Thoải mái trong tình trạng của mình

Các chủng sinh chỉ mặc cô còn la-mã và mặc áo chùng sau thời gian dài được đào tạo về thiêng liêng, mục vụ, trí tuệ, cũng như tâm lý và nhân bản. Ở chủng viện Ars cũng như trên toàn nước Pháp, họ học Kinh Thánh, lịch sử Giáo hội, triết học, phụng vụ hoặc môn bí truyền học trong các phòng học nhỏ. Trong những năm gần đây, chương trình có thêm các buổi tư vấn hôn nhân, tâm lý, tình cảm và tình dục. Khủng hoảng của các vụ ấu dâm cũng được nói ở đó... Mọi linh mục dưới 80 tuổi đều đã trải qua.

115.000 chủng sinh hiện đang được đào tạo trên thế giới giống như những người sống sót sau vụ đắm tàu, họ vẫn còn hơi thở dù trải qua phong ba bão táp cực mạnh. Linh mục Émeric Colas des Francs chịu chức năm 1992 kể: “Một ngày nọ, tôi đang đi dạo ở Le Havre bên bờ biển. Tôi đi gần một nhóm nhỏ cũng đang đi dạo như tôi, một ông chỉ vào tôi và nói với con trai của ông: con nhìn này, chắc chắn đây là một linh mục ấu dâm. Lời nói này làm cho tôi bị sốc, nhưng nó khẳng định với tôi, tôi phải xứng đáng với chiếc áo linh mục của tôi.”

Trong quá trình đào tạo, các người trẻ này được tháp tùng chặt chẽ, họ có nguy cơ ở trong lồng. Một thanh niên 23 tuổi, mắt xanh, cựu kỹ sư và đam mê nhiếp ảnh nói: “Chúng tôi không có giờ để đọc báo, cũng không có giờ để điện thoại dài với người thân. Theo tôi, điều quan trọng là học cách sống với người khác, nơi chúng tôi đang ở.” Mỗi cuối tuần, họ đến một giáo xứ bên cạnh, sống hai ngày với cha xứ để học “nghề.” Các buổi thể thao hoặc chơi bóng đá giúp tiêu hao năng lượng dư thừa giữa những giờ học và đọc sách cô đơn.

Linh mục Patrick Clément, 39 tuổi, tân giám đốc chủng viện Ars cho biết: “Chỉ cần đọc mỗi ngày một giờ, trong một năm họ sẽ đọc xong toàn bộ Kinh thánh. Trong túi, điện thoại ở chế độ im lặng, và trong phòng, không có internet trong máy tính cá nhân. Sáu máy tập thể được truy cập tự do ở tầng hầm. “Bạn biết đó, ngày tháng trôi qua nhanh chóng. Sau bữa ăn tối, chúng tôi khuyên mọi người về phòng. Phương pháp ở đây là nhiệt tình: không có gì ràng buộc, tất cả là bằng tình yêu.”

Nhà tâm lý học Marie-Rose Boodts quan sát thế hệ mới: “Các chủng sinh trẻ đến gặp tôi để chữa chứng nghiện internet và ảnh hưởng của nó trên tự do nội tâm, sức khỏe và giấc ngủ.” Sau một lúc suy tư, bà tiếp tục nói với giọng bình thản: “Tình trạng nghiện của chúng ta ngày nay là do chúng ta gặp khó khăn trong việc phát triển đời sống nội tâm, khi sống trong cô độc, chúng ta rất bị tổn thương bởi những đòi hỏi vô tận của xã hội mạng.”

Cú sét ái tình

Dù cô đơn là một phần trong đời sống linh mục, nhưng suốt quá trình đào tạo, các chủng sinh sống đời sống cộng đoàn. Tính cách, các khuynh hướng, các hoạt động đều nói lên về mình dưới cái nhìn của các linh mục kinh nghiệm. Linh mục Valentin cười: “Chúng tôi không quan sát họ như trong phòng thí nghiệm, nếu không họ giống như con ốc sên khi chúng tôi đến gần, họ sẽ ‘co rêu’ và tất cả các dấu hiệu sẽ biến mất. Ngược lại, với lòng nhân từ, chúng tôi cùng đồng hành với họ, giúp họ tiến lên và phát hiện những điểm yếu của họ.”

Rất nhiều người bỏ chủng viện nửa chừng. Linh mục Valentin tin chắc: “Họ trở về đời sống bình thường tốt hơn trước.” Một linh mục đào tạo kể: “Trong thời gian cách ly, một nhóm thanh niên đến phục vụ nhà thờ và làm việc trực tuyến ở

chủng viện Ars. Có các cô và các thanh niên ngoài hai mươi tuổi. Các chủng sinh của chúng tôi chia sẻ những khoảnh khắc với họ. Cuối cùng, một trong các nữ sinh viên nhẹ nhàng cho chúng tôi biết, có một chủng sinh phải lòng cô. Cú sét ái tình chẳng?! Đó là cuộc sống. Một buổi nói chuyện với ứng sinh của chúng tôi sau sự việc này giúp anh phân định ơn gọi thực sự của mình. Và như thế là hữu ích.”

Người chủng sinh của thế kỷ 21 chú ý hơn đến những chuyển động nội tâm, sự kích động, thách thức, đặt lại vấn đề, thậm chí cả những thu hút đồng tính. Họ vừa được bảo vệ khỏi thế gian, vừa được huấn luyện để đi vào thế gian. Linh mục Eila Mouannes, người Lebanon sống bậc sống độc thân dù linh mục thuộc Giáo hội Đông phương được phép lập gia đình, ngài kể: “Tôi đã gặp nhiều cám dỗ, nhất là trong thời gian ở chủng viện và những năm đầu linh mục. Một phụ nữ Ý gọi tôi ở giáo xứ của tôi vài năm sau đó. Cha viện trưởng khuyên tôi tránh gặp phụ nữ này để không bị bà lôi cuốn.”

“Nếu một chủng sinh nói với tôi, anh không có một thích thú nào với phụ nữ, tôi sẽ gọi anh về nhà ngay lập tức, linh mục Valentin vừa nói vừa đưa mắt nhìn về nóc chuông nhà thờ của cha. Tôi nghĩ bây giờ tôi đã bước qua cột mốc quan trọng. Tôi đã 50 tuổi, mọi thứ êm đềm. Tôi cảm thấy gần như bình thường hơn, tôi bình yên với việc này.” Các linh mục lớn tuổi thoải mái khi nói về cuộc đấu tranh khiết tịnh của họ hơn, một trong các linh mục tâm sự: “Một ngày nọ, tôi hiểu tình dục hoạt động theo các ngưỡng. Có những thời điểm rất đau đớn và khó khăn. Chúng dày xé chúng tôi như con quỷ. Phải cầu nguyện rất nhiều và dâng sự hụt hẫng của mình cho Chúa. Sống đời sống kitô là hy sinh. Hôm nay, tôi cảm thấy tự do hơn nhiều so với một người vẫn còn bị nô lệ cho bản năng của mình.”

Vào thời điểm số ứng sinh giảm sút quá mạnh, khi chỉ có 415.000 linh mục làm việc trên thế giới cho 1,3 tỷ người Công giáo, chúng ta có thể nghĩ Giáo hội nên nói lỏng các tiêu chuẩn tuyển chọn và ít nhìn đến các xu hướng và các điểm yếu của nhau. Cuối cùng, vì sự xói mòn ơn gọi này cộng thêm khủng hoảng của thể chế, nên mọi sự đảo ngược.

Ở chủng viện Ars, không ai trong số những người trẻ chúng tôi phỏng vấn có bất kỳ một nghi ngờ nào về hiệu năng của bậc sống độc thân của họ. Ý nghĩa của bậc sống này được liên kết trực tiếp với các bí tích mà họ sẽ cử hành, một khi họ là linh mục, bắt đầu với bí tích Thánh Thể đòi hỏi họ phục vụ hoàn toàn. Cụm từ thường xuất hiện trong lời nói của họ là “hiến mạng sống mình”, một cụm từ mà những người không tin sẽ rất khó hiểu. Linh mục Patrick Clément giải thích: “Giống như cách mà các cặp đính hôn vui mừng hứa chung thủy với nhau trong hôn nhân, người chủng sinh cũng tràn đầy niềm vui khi dâng trọn cuộc đời mình cho Chúa. Chúng ta được tạo nên để hoàn toàn cống hiến.”

Tình cảm trưởng thành

Dù Đức Phanxicô đã nói rõ ràng, không có việc các linh mục kết hôn, nhưng xã hội vẫn tiếp tục tranh luận về chủ đề này, đảm bảo rằng một linh mục lập gia đình sẽ ít có khả năng mắc chứng ấu dâm hơn người độc thân, hoặc ít bị cám dỗ hơn. Tất cả những điều này vẫn còn phải được chứng minh. Năm 2020, Đức Bênêđictô XVI đã xin Giáo hội “không bị ấn tượng” bởi “những lời van xin tội tệ, dàn dựng sâu khấu cho những lời nói dối ma quỷ, những lỗi thời trang muốn làm giảm giá trị bậc sống độc thân của linh mục”. Liệu viễn cảnh sống độc thân suốt đời có ngăn cản một số ứng sinh chức tư tế không?

“Chắc chắn, và đó là vấn đề chúng tôi phải đối diện. Độc thân, cô đơn, từ bỏ tình phụ tử có thể là những khó khăn. Lựa chọn những điều này một cách có chủ ý, vào thời buổi mà trẻ con đòi hỏi rất nhiều quyền, có thể bị xem như chủ trương khổ dâm. Ngày nay, hầu hết các chủng sinh đều có bằng tốt nghiệp ngoài đời và đã hành nghề trước khi vào chủng viện. Nhà tâm lý học Marie-Rose Boodts nhấn mạnh, họ đã đương đầu với thế giới này. Đó là những ơn gọi đã qua sàng lọc của cuộc đời, và các nhà đào tạo rất chú ý đến sự trưởng thành về mặt tình cảm của các chủng sinh. Công việc của tôi với họ là để kiểm xem, có phải họ chọn con đường linh mục đơn giản chỉ vì họ sợ tình dục, sợ gần gũi mật thiết, sợ mối quan hệ với phụ nữ, hoặc họ có các vấn đề khác về tình dục không.” Tình trạng độc thân của các linh mục đã được thử thách qua mười thế kỷ, mở ra một con đường khác, và qua đó đề xuất tương đối hóa tính tuyệt đối tình dục đang ngự trị trong xã hội.

Nhìn 25 chàng trai cao to này, thật khó để phân biệt họ với những sinh viên bình thường khác. Nhưng họ tạo một ấn tượng, họ có sự tập trung bay lơ lửng trong không khí. Ánh mắt của họ không chạy trốn và cử chỉ của họ như được cân đo. Họ nói chuyện với nhau từ một khoảng cách vật lý tạo thành một vòng kết nối mở, ở đó không ai bị loại trừ. Họ trông giống như những hành khách của một đoàn tàu, được phóng về cùng một hướng. Nhóm không đồng nhất của họ đôi khi giống như tình anh em trong quân đội, tình đồng chí mà một thử thách chung gắn kết họ lại với nhau. Anh Chris cười: “Trong thời gian tôi về nghỉ hè để bắt đầu năm thứ ba ở chủng viện, tôi nhớ đời sống anh em ở đây.”

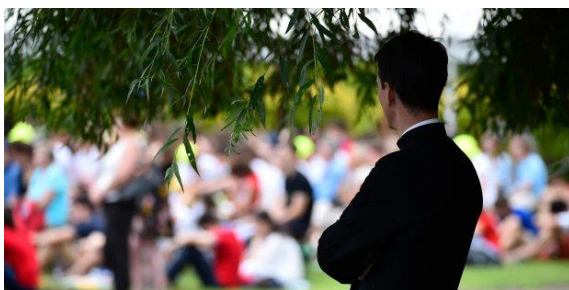
By phanxicovn - 06/10/2021 271

lefigaro.fr, Guyonne de Montjou, 2021-10-01

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/06/doi-dien-voi-cac-vu-lam-dung-tinh-duc-lam-the-nao-de-giao-hoi-dao-tao-cac-linh-muc-tuong-lai/>

II. Theo Ủy ban Sauvé, tình dục vẫn là một chủ đề cấm kỵ trong Giáo hội



Ngày thứ ba 5 tháng 10, Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase, còn được gọi là Ủy ban Sauvé, tên của ông Jean-Marc Sauvé, người điều hành Ủy ban) đã công bố bản báo cáo về công việc Ủy ban đã làm trong 3 năm nay, ước tính số trẻ vị thành niên nạn nhân bị các linh mục, các tu sĩ lạm dụng từ năm 1950 đến năm 2020 là 216.000 nạn nhân. Trong số các nguyên nhân sâu xa về hiện tượng bạo lực tình dục của các linh mục, sự “cấm kỵ quá mức” về tình dục là một trong các nguyên do.

Quan điểm cấm kỵ về tình dục làm thuận lợi cho một loại “văn hóa phi lý”. Những chữ Ủy ban dùng rất mạnh, buộc tội và đặt lại vấn đề giáo điều, giáo huấn của Giáo hội công giáo. Theo Ủy ban, đơn thuần nó tạo điều kiện thuận lợi cho bạo lực tình dục xảy ra. Và trên thực tế, Ủy ban đã nỗ lực

ngiên cứu những sai lệch, biến chất và đòi truy, đặc biệt là “chủ nghĩa giáo quyền” đã từng bị Đức Phanxicô công kích trong *Thư gửi Dân Chúa* tháng 8 năm 2018. Theo nghĩa này, Ủy ban tố cáo sự thần thánh hóa quá mức chức linh mục, nâng cao giá trị của bậc sống độc thân và các đặc sủng nơi linh mục, sự sai lệch trong việc vâng lời khi vâng lời ở trong ranh giới mờ mờ và việc diễn giải Kinh thánh một cách sai trái.

Xâm phạm sự khiết tịnh với cái giá phải trả là xúc phạm đến con người

Ủy ban cũng công kích sự thiếu quan tâm đến các nạn nhân bị lạm dụng. Ủy ban cảnh báo “một giáo luật tập trung trên những kẻ có tội và Giáo hội”, nhắm vào “các tội chống lại khiết tịnh”, với cái giá phải trả là xúc phạm đến con người. “Cách tiếp cận chủ yếu tập trung vào số phận kẻ có tội trong giáo hội, hậu quả là che khuất nạn nhân, theo các điều khoản của bộ luật, nạn nhân không được tham dự vào tiến trình tố tụng, nhưng như những người thứ ba can dự.”

Ủy ban cảnh báo, vì các nạn nhân hầu như không đáng được công nhận, Giáo lý của Giáo hội công giáo “tiến hành một loại san bằng, đưa tình trạng đến một mức độ nghiêm trọng có thể so sánh với các hành vi cũng rất nghiêm trọng, nhưng tác động của chúng lại rất khác nhau”. Ví dụ, Sách Giáo lý (GLCG 2352) đặt một mức độ tương đương trong trường hợp thủ dâm và hiếp dâm, thủ dâm được xem là “một hành vi về thực chất là rối loạn và nghiêm trọng”, hiếp dâm là “hành vi về thực chất là xấu”. Ủy ban cảnh báo: “Kiểu dạy này có thể thúc đẩy hoặc biện minh cho việc bước qua hành động của những người mà khả năng nhận thức của họ có vấn đề hoặc khả năng phân định không đủ”.

Được Ủy ban mời làm chứng, một nạn nhân được trích dẫn trong bản báo cáo cho biết, theo nghĩa này, đã có một nhầm lẫn nào đó về tầm nhìn tình dục mà đáng lý Giáo hội phải có: “Sự chi phối này của Giáo hội làm cho những gì đụng đến tình dục và thủ dâm của các thanh niên trẻ, tất cả đều là tội của những tội. Tội trọng. [...] Khái niệm về tội trọng, đó là một khái niệm rất, rất hiện hữu trong tuổi trẻ của tôi. Khái niệm này tiếp bước theo và đó là lý do vì sao tôi ví Giáo hội như người lên cơn xung động đốt nhà (pyromane). Vì quả thật, Giáo hội châm lửa, thắp lên ngọn lửa của mặc cảm tội lỗi”.

Vì thế Ủy ban Sauvé đề nghị Giáo hội xem xét lại “tầm nhìn về tính dục mà Giáo hội truyền tải hàng ngày”. Ủy ban mời gọi chúng ta đừng “thích im lặng về những gì chúng ta có thể đoán là lỗi lầm, rắc rối, bóng tối, cho dù trong bậc sống độc thân, khiết tịnh, quan hệ nam-nữ hay đồng tính”. Một lời mời được xem là rất cần thiết trong một xã hội siêu tình dục hóa như xã hội chúng ta. Bà Marie-Jo Thiel, giáo sư đạo đức và thần học luân lý đề cập đến rủi ro của “sự phủ nhận (thay vì đảm nhận) tính dục làm cho con người phơi ra với ngọn lửa bản năng có khả năng vượt quá khả năng tự kiểm soát”

Một vấn đề chính trong vấn đề này là tăng cường các cơ chế giúp kiểm các ứng sinh chức tư tế có được phân định và mức độ trưởng thành cần thiết. Cần nhấn mạnh vào việc đào tạo toàn diện con người, nhất là về mặt tâm lý, nhằm đạt được sự cân bằng về tình cảm, sự tự chủ và một tình dục hòa nhập tốt.

By phanxicovn - 08/10/2021 48

fr.aleteia.org, Mathilde de Robien, 2021-10-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/08/theo-uy-ban-sauve-tinh-duc-van-la-mot-chu-de-cam-ky-trong-giao-hoi/>

III. Bạo lực tình dục trong Giáo hội - Vấn đề thực sự có ở trong bậc sống độc thân của linh mục không?

Báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp, Ciase, đưa ra ngày thứ ba 5 tháng 10 đã dấy lên tranh luận về bậc sống độc thân của linh mục. Theo Ủy ban bậc sống độc thân không giải thích được bạo lực tình dục. Sự nguy hiểm nhiều hơn khi chỉ tập trung nhìn vào vấn đề này, tạo nguy cơ anh hùng hóa các linh mục.

Liệu đời sống độc thân của các linh mục có giải thích được những lạm dụng xảy ra trong Giáo hội không? Cứ mỗi lần chủ đề này được đưa ra tranh luận thì câu hỏi này lại được đặt ra. Phản ứng của Ủy ban sau hơn hai năm điều tra là rất rõ ràng và thẳng thắn: “Đối với ủy ban, rõ ràng không có mối liên hệ nhân quả nào giữa độc thân và lạm dụng tình dục”.

Ông Jean-Marc Sauvé, chủ tịch Ủy ban khẳng định trên kênh *France Inter*: “Bản thân tình trạng độc thân không phải là nguyên nhân cho những gì đã xảy ra. Trong một số trường hợp, chúng tôi có linh cảm trong những kẻ sẵn mồi đã chọn bậc sống linh mục để gần trẻ con.” Ông nói thêm: “Cuộc sống độc thân không sống đúng đắn với tình trạng độc thân sẽ có thể tạo ra bất cứ điều gì khác, chứ không hẳn chỉ tấn công có hệ thống đối với trẻ vị thành niên từ 11 đến 12 tuổi”, bản báo cáo nhắc lại “trên thực tế, rất nhiều bạo lực tình dục do người đàn ông đã lập gia đình gây ra”.

Nguy cơ là anh hùng hóa linh mục và cuộc sống độc thân của linh mục

Tuy nhiên, khi đi tìm nguyên nhân sâu xa của các bạo lực tình dục trong Giáo hội, bản báo cáo đưa ra nguy cơ “đánh giá quá cao con người của linh mục” liên quan đến đời sống độc thân. Thật vậy “chính Giáo hội thường nêu lên đời sống độc thân như một cuộc đấu tranh”. Vậy mà “các đòi hỏi đạo đức” liên quan đến bậc sống này có thể tạo ra một “vị thế bật ra” và quyền lực của các linh mục và tu sĩ trong mối quan hệ với giáo dân; tình huống đôi khi có lợi cho sự xuất hiện của bạo lực tình dục.

Đó là điều đáng chú ý trong luận án của nữ thần học gia Marie-Jo Thiel, trong quyển sách *Giáo hội công giáo đứng trước các lạm dụng tình dục trên trẻ vị thành niên* (L'Église catholique face aux abus sexuels sur mineurs, Bayard, 2019) đã được trích dẫn trong bản báo cáo. Còn hơn cả chính bậc sống độc thân, thách thức sẽ là cái nhìn về tình trạng bậc sống này và hình ảnh của linh mục có thể từ đó phát sinh. Trong nghiên cứu của Viện Xã hội *Inserm Sociology* về bạo lực tình dục trong Giáo hội công giáo ở Pháp (1950-2020), được đưa vào bản báo cáo Ciase, các nhà nghiên cứu giải thích “đòi hỏi sống độc thân góp phần làm cho các ông (linh mục và các tu sĩ) thành “những người được tách riêng”, thậm chí được cho là những “siêu-nhân” có khả năng làm chủ cái gọi là nhu cầu tình dục của nam giới, thứ được cho là không thể kìm nén, nhưng họ không có quyền được thỏa mãn.”

Trong một cuộc phỏng vấn với báo *La Vie*, ông Jean-Marc Sauvé cũng nêu lên “yếu tố trầm trọng” có thể là “cái nhìn về bậc sống độc thân”, ông giải thích: “Có một kiểu anh hùng hóa đời sống độc thân góp phần đưa linh mục lên bệ thờ và làm thuận lợi cho những quan hệ lệ thuộc.”

Che giấu căn tính tình dục của các linh mục

Sự anh hùng hóa đời sống độc thân này chính ra có hại cho linh mục. Nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng Nam nữ Tu sĩ Pháp nhận xét: “Việc xem linh mục như ‘người được tách riêng’, họ được ở trong thể loại ‘thiên liêng’, có thể củng cố hình ảnh xem mình là ‘siêu phàm’ với một lý tưởng cao cả, có thể một ngày nào đó bị nứt rạn, phá vỡ mọi nhân cách”, nhận xét này của nữ tu được trích dẫn trong bản báo cáo. Trong bài viết *Ấu dâm trong Giáo hội: Khôi phục lại uy tín (Pédophilie dans l'Église : restaurer la crédibilité, Études, 12- 2018)*, nữ tu phân tích: “Đương sự xây dựng một hình ảnh bản thân quá xa vời với những gì là con người thật của mình. Khi hình ảnh sụp đổ, một số không thể chịu đựng được.”

Cuối cùng, vì không sống thật con người của mình, “người độc thân đã tự giấu mình, thậm chí còn che các câu hỏi về bản sắc tình dục và đời sống tình dục, như một số linh mục đã làm chứng ở Ủy ban. Là người độc thân, không phải là người không có bản sắc tình dục, sự nhầm lẫn này đã được duy trì từ lâu”, bản báo cáo Ciase đưa ra tầm quan trọng của việc đào tạo về tình cảm, về mối quan hệ và tình dục trong các chủng viện. Trả lời trên kênh *France Inter*, thẩm phán Antoine Garapon, thành viên của Ủy ban Ciase giải thích: “Những gì chúng tôi cũng phát hiện ra, đó là sự thiếu thôn trầm trọng và nổi cô đơn tình cảm của các linh mục. (...) Một trong những khuyến nghị chúng tôi đưa ra, đó là chăm sóc các linh mục nhiều hơn, chăm sóc đời sống tình cảm của họ. Tính dục là một chiều kích của con người, kể cả các linh mục.”

Và bây giờ?

Từ những quan sát này và trong số 45 đề xuất, Ủy ban kêu gọi Giáo hội “xác định các đòi hỏi đạo đức của đời sống độc thân thánh hiến, đặc biệt, hình ảnh của linh mục và nguy

cơ trong việc đặt linh mục ở một tư thế anh hùng hoặc thống trị”.

Ủy ban cũng kêu gọi “đánh giá, đối với Giáo hội ở Pháp, các viễn cảnh được mở ra từ các suy tư của Thượng hội đồng Amazon”, đặc biệt liên quan đến việc phong chức cho các ông đã lập gia đình, trong một vài điều kiện nhất định.

By phanxicovn - 08/10/2021 92

lavie.fr, Félicité de Maupeou, 2021-10-07

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/08/bao-luc-tinh-duc-trong-giao-hoi-van-de-thuc-su-co-o-trong-bac-song-doc-than-cua-linh-muc-khong/>

IV. Anne-Marie Pelletier: “Chúng ta phải nhận thức đạo công giáo một cách khác”

Làn sóng sốc của báo cáo Sauvé (báo cáo của Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội Pháp do ông Jean-Marie Sauvé điều hành, cũng còn được gọi là báo cáo Ciase) công bố ngày thứ ba 5 tháng 10, được đo lường qua các phản ứng và suy nghĩ do báo cáo này tạo ra, trước thời gian hành động. Phân tích cùng với thân học gia Anne-Marie Pelletier.



Bà Anne-Marie Pelletier, thần học gia được Giải Ratzinger vừa xuất bản một tiểu luận gay gắt, *Giáo Hội và phụ nữ. Xem lại Lịch sử để phục vụ Tin Mừng* (L'Église et le féminin. Revisiter l'Histoire pour servir l'Évangile, nxb. Salvator). Bà lập luận cần phải đặt câu hỏi về lịch sử của Giáo hội để thoát ra khỏi cuộc khủng hoảng hệ thống.

Báo cáo Ciase được công bố ngày 5 tháng 10 năm 2021. Ngoài cú sốc và nổi kinh hoàng của thực tế mà bản báo cáo đưa ra, đâu là các suy nghĩ bà cảm hứng từ đó?

Bà Anne-Marie Pelletier: Tất nhiên là xấu hổ, chúng ta đối diện với một nỗi giận vì sao Giáo hội đã xem thường lời nói của nạn nhân lâu như vậy và che đậy quá nhiều như vậy. Tất cả những chuyện này xảy ra đằng sau cánh cửa đóng kín của Giáo hội, vậy mà Giáo hội nhanh chóng tuyên bố mình là chuyên gia về nhân loại! Trong đầu tôi là những đoạn Kinh thánh loan báo sự phán xét Chúa đưa ra với tội lỗi và với đối trá. Kinh Thánh thật thời sự!

Nhưng, theo một cách nào đó, mọi thứ đang ở trước mặt chúng ta. Vấn đề bây giờ là làm việc để mở ra một thời đại khác, để có một nhận thức *khác* về đạo công giáo. Chắc chắn đây là một cuộc cách mạng, dù Cách mạng Pháp không thể là gương mẫu cách mạng cho Giáo hội trong trường hợp này! Về mặt kỹ thuật cái gọi là “giáo hội học” có nghĩa là thần học Giáo hội, điều hành cơ quan của mình, phải được đặt lại vấn đề cho

đến tận gốc rễ của nó. Biến động là không thể tránh khỏi, và chắc chắn triển vọng này sẽ gặp phản kháng rất mạnh; nhưng thời cơ buộc chúng ta phải lựa chọn, đã không còn giờ. Rốt cuộc, cấu trúc giáo hội mà chúng ta đã sống trong nhiều thế kỷ không hứa hẹn để có một cuộc sống lâu dài với cấu trúc này. Dù sao thì đó cũng không phải là của Giáo hội sơ khai.

Trong quyển sách Giáo hội và phụ nữ, bà cho rằng đặt vấn đề về quá khứ, về lịch sử của Giáo hội, là cần thiết để làm sáng tỏ thời sự ghê tởm của vụ bê bối lạm dụng tình dục...

Tôi tin chắc công việc ở trong tay chúng ta vào thời điểm cực kỳ biến động này, đó là lấy lại chỗ đứng của Giáo hội trong lịch sử. Không phải để khôi phục lại phần xói mòn của quá khứ bị sụp đổ, nhưng để chẩn đoán những gì xảy ra với chúng ta và về cuộc khủng hoảng chúng ta phải trải qua. Ngày nay, chúng ta nói rất nhiều về các vấn đề mang tính hệ thống: điều này là rất đúng. Cái ác không chỉ đơn giản đến từ những cá nhân riêng lẻ. Cái ác liên quan đến toàn bộ một thứ trật tự của giáo hội phải được dỡ bỏ. Nhưng thứ trật tự này tự nó là sản phẩm của một lịch sử lâu dài, nơi mà những định kiến đã thành hình, nơi những cách giải thích Kinh Thánh có tính cách định hướng được áp đặt, nơi những thực hành vốn đơn giản là thành quả của lịch sử đã trở thành luật.

Vì thế phải giữ phụ nữ xa bàn thờ, phải đòi hỏi bậc sống độc thân không thể tách rời với chức linh mục, phải canh kỹ để nam giới giữ các chức thừa tác vụ, đòi hỏi quyền lực giáo sĩ phải có trên cơ thể phụ nữ, và rất nhiều tiêu chuẩn khác trong đạo công giáo, tất cả những điều này ăn rễ sâu trong một quá khứ, qua đó chúng ta cần phải giải quyết. Chúng ta cần kiểm kê di sản này, vốn pha trộn một liều lượng thành kiến khá lớn với Tin Mừng, làm chậm đà phát triển Tin Mừng, làm suy yếu tính

mới mẻ của Tin Mừng. Làm công việc sáng suốt này đã là một bước tiến để đi tới cải cách.

**Bà viết, lịch sử Giáo hội là lịch sử của một “thịt da suy nghĩ sai hoặc của một thịt da không được suy nghĩ”...
Làm thế nào để nói đến vấn đề tính dục?**

Mỗi con người phải đương đầu với tình dục như một khía cạnh chính của thân phận con người tạo nên chúng ta, chúng ta là những con người hiện thân. Không bao giờ có gì là dễ dàng trong lãnh vực này. Trong Giáo hội cũng không. Từ những ngày đầu tiên Kitô giáo đã có các lễ tế sôi động của xác thịt và những tuyên bố đáng nghi ngờ cùng tồn tại. Xác thịt là nguyên tắc của mầu nhiệm Nhập thể, mặt khác là của công trình cứu độ. Nhưng, mặt khác, nó không tách rời khỏi kinh nghiệm về sự mong manh. Một số người sẽ nhanh chóng lựa nó ra xét xử, loại nó như điều cần phải vượt lên trong đời sống Kitô giáo, vì lợi ích cho tinh thần.

Vì thế việc tôn vinh trinh tiết phụ nữ được thổi phồng lên với những điểm nhấn mạnh được đề cao từ thế kỷ thứ tư trở đi. Sự trinh trắng của Đức Mẹ làm cho Mẹ mang một tên duy nhất là “Trinh nữ” làm cạn kiệt bản sắc của Đức Mẹ. Lý tưởng của một đời sống lần tránh tình dục sẽ khẳng định khi đưa đến vị thế người nam được giao phó chức tư tế thừa tác, cho đến khi gắn liền chức này với đời sống độc thân. Vì thế truyền thống này sẽ kìm hãm tình dục thay vì suy nghĩ về nó. Bởi chính sự việc này mới biến nó thành nơi đặc quyền cho hoang tưởng. Nhưng, như chúng ta biết, đặc tính của người bị kìm nén là khi nào cũng trở lại với điều mình bị kìm nén. Chính sự trở lại này mới gây thiệt hại, nó tỷ lệ với mức độ kiểm duyệt đã bị đè nặng lên họ. Và điều này được thấy rõ trong lịch sử, bây giờ trôi lên bề mặt của thời sự Giáo hội.

Ngay sau khi bản báo cáo Ciase được công bố, chúng ta đã thấy một số giáo dân lên tiếng kêu gọi cải cách, khi giáo hoàng mở một Thượng Hội đồng về tính đồng nghị: điều gì có thể phát xuất từ sức mạnh tổng hợp này?

Là cuối cùng giáo dân lên tiếng, và đặc biệt là phụ nữ, đó là công việc lớn ngày nay trong Giáo hội. Không phải chỉ đơn thuần cầm máy vi-âm lên tiếng như trên đấu trường chính trị. Không, nói, nói trên tất cả là tôi tồn tại với một tên riêng, trong “tôi”. Đó là tồn tại với trọn quyền. Vậy thì, là tín hữu kitô, là bắt đầu bằng cách nghe chính mình được Chúa gọi “con” để tham gia vào cuộc đối thoại, nơi chúng ta biết, Chúa đã muốn và yêu thương chúng ta. Là tín hữu kitô, cuối cùng phải được xây dựng qua phép rửa tội như một chủ thể, người có quyền nói “con đây” và nói một cách cởi mở. Hoàn toàn ngược lại với tư thế phục tùng không lành mạnh trong một thể chế nuôi dưỡng văn hóa giữ bí mật.

Bằng một sự kết hợp mà cuối cùng chúng ta phải nói là hạnh phúc, trong thời điểm tai họa này, chính lúc này, Đức Phanxicô thúc giục tất cả dân Chúa tham gia vào tiến trình đồng nghị. Ngài nói, đến lượt anh chị em nói! Chúng ta phải đo lường đúng sức nặng của lời nói mời này. Bỗng nhiên, lời kêu gọi đồng nghị đưa chúng ta trở lại thực tại của Giáo hội như Giáo hội nhập thể Chúa Kitô được Thánh Phaolô nêu lên. Thực tại hữu cơ giữa người này người kia, nơi tất cả chúng ta đều bình đẳng trong phép rửa tội, người này vì người kia. Nơi mà các trách nhiệm được giao phó cho một số người, nam hay nữ, phải được nhìn nhận là để phục vụ cho sự sống và cho sự thánh thiện của thân thể. Và theo tôi, dường như đó là liều thuốc giải độc hiệu quả cho những tệ nạn đang tràn ngập Giáo hội.

Với điều kiện lời kêu gọi của giáo hoàng phải được lắng nghe...

Ước mong dân Chúa nhân cơ hội này làm cho Giáo hội tồn tại một cách khác. Đó là một thách thức. Chúng ta có nhắc tay nhắc chân lên với lời kêu gọi này không? Các giáo xứ có đi vận động không? Giáo dân có chất vấn các nhà thẩm quyền của họ, nếu cần thiết, nơi những người này lẩn tránh không? Dám chịu trách nhiệm thiết thực với nỗi đau của nạn nhân và gánh nặng xấu hổ của tất cả mọi người. Chúng ta có sẽ nhắc tay nhắc chân lên, chúng ta có dám lên đường chung với nhau không?

Đức Phanxicô nhấn mạnh đến tầm quan trọng của phân định, của lương tâm, của ý nghĩa đức tin, *sensus fidei*... Một yếu tố quan trọng để thoát ra khỏi chức năng giáo sĩ. Nhưng ở đâu và làm thế nào để tự rèn luyện được điều này?

Câu hỏi này là chủ yếu. Và, chính tự nó, bắt đầu bằng việc đòi hỏi phải phân định. Tất nhiên chúng ta biết không thể chống lại một Giáo hội giảng dạy và một Giáo hội được dạy dỗ, như người ta nói vào thế kỷ XIX. Hiện nay, nhiều giáo dân ý thức được sự cần thiết phải tự rèn luyện để có trí tuệ của một đức tin trưởng thành, có hiểu biết, biết đặt câu hỏi và trưởng thành, điều này giúp họ sống trọn vẹn phép rửa tội của mình và có khả năng nói lên đức tin của mình trong một thế giới đầy biến động. Nhưng vấn đề không phải chỉ là có được hiểu biết và cùng với nó, một thẩm quyền mà cho đến lúc này chỉ thuộc về các giáo sĩ.

Cuối cùng, đó là sự khôn ngoan mà người tín hữu cần được trang bị. Sự khôn ngoan như vậy, tất nhiên không loại trừ hiểu biết, vượt lên hiểu biết và tất cả các hình thức làm chủ. Kinh Thánh cho chúng ta biết, vua Salômôn trong sự huy hoàng của ngài, ngài đã hiểu. Vậy, khôn ngoan vốn được nhận từ Chúa, Đấng ban cho con người những suy nghĩ của Chúa, trước hết chúng ta có được nhờ Sách Thánh. Cùng đọc trong

cộng đồng với những người nam và người nữ đồng ý tuân phục lời Chúa, những câu trong Sách Thánh dần dần rèn luyện những quả tim thông minh, theo tiêu chuẩn của Tin Mừng. Đó là cả một chương trình để chúng ta thấm nhập vào thực tế trong đời sống cộng đoàn.

By [phanxicovn](#) - 16/10/2021 57

lavie.fr, Marie-Lucile Kubacki, 2021-10-14

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/16/anne-marie-pelletier-chung-ta-phai-nhan-thuc-dao-cong-giao-mot-cach-khac/>

V. Giáo hội của tôi cũng vậy

Giáo hội này, “chúng tôi yêu biết bao, chúng tôi vẫn còn yêu Giáo hội, Giáo hội mong manh, Giáo hội trên bờ vực.” Đó là tin nhắn của ông Erwan Le Morhedec, sau bản báo cáo xấu hổ Ciase. Nhưng hy vọng mà thôi thì chưa đủ, chúng ta cần những đảm bảo làm trụ cột để tạo dựng lại lòng tin tưởng cho chúng ta.

Giáo hội của tôi cũng vậy, [#AussiMonEglise](#), Chúng ta đã sống những năm gần đây với đôi mắt mở to, đã học cách cúi đầu mỗi khi thấy sự không chung thủy, học cách phá bỏ hàng rào phòng thủ ảo tưởng của mình, học chấp nhận điều không tưởng lại có thể xảy ra... đọc báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) là đặt sự sụp đổ bằng những lời lẽ cay nghiệt.

Trước hết là các nạn nhân qua lời của họ, chỉ một câu đơn giản này, vài chữ, vẫn còn để lửng: “*Làm thế nào để sống sau những vụ này?*” (§0204). Chúng ta phải để cho lời chúng

của nạn nhân vang vọng, những lời chứng do Ủy ban Ciase thu thập, gây tiếng vang, những lời níu trong nỗi đau xoắn ruột của chúng ta một quyết tâm sắt đá: rằng Giáo hội không bao giờ để cho “công việc của cái chết” hoạt động mà Giáo hội đã che đậy và để nó tồn tại trong bao nhiêu năm nay.

Che giấu và “văn hóa của cái chết”

Theo báo cáo này, các chiến lược che giấu được đưa ra ánh sáng qua cho đến những năm cuối cùng này (cho đến... năm ngoái) và những giọt nước mắt trước công chúng của những người đã không nhỏ nước mắt, khi các nạn nhân hy vọng vào tình phụ tử nhân từ của họ, lặp lại: chính trong lòng Giáo hội tổ cáo một “văn hóa của cái chết” thấm nhập vào.

Vì vậy, chúng tôi sẽ rất hạnh phúc nếu vẫn còn thời gian cho tính hợp pháp, cho lòng tin tưởng và lòng hiếu thảo mà giáo dục đã thấm nhuần trong lòng chúng tôi. Mỗi chữ cao hơn chữ kia trước tiên phải vượt qua bức tường của việc học này. Chúng tôi sẽ rất vui khi có lại lòng tin tưởng và biết ơn.

Giáo hội này “Giáo hội mang lại ý nghĩa cho sự phi lý và hy vọng tồn tại”

Bởi vì chúng tôi đã sống với Giáo hội này. Chúng tôi tìm thấy niềm vui ở đó, thậm chí có người còn tìm được vợ, được chồng ở đây. Giáo hội có những chữ để nói khi chúng tôi chôn cất người thân yêu ở đó, đôi khi là một em bé. Giáo hội đã mang lại ý nghĩa cho những gì có vẻ phi lý, mang lại hy vọng cho sự tồn tại. Chúng tôi yêu Giáo hội này, chúng tôi yêu biết bao, chúng tôi vẫn còn yêu Giáo hội, Giáo hội mong manh, Giáo hội trên bờ vực.

Khi kết thúc bài trình bày của mình, ông Jean-Marc Sauvé có thông điệp cuối cùng: *“Niềm hy vọng của chúng ta*

không thể và sẽ không bị phá hủy, Giáo hội phải làm mọi cách để khôi phục những gì đã bị hư hại và xây dựng lại những gì đã bị phá vỡ.” Tất nhiên là hy vọng không thể bị phá hủy. Để được xây dựng lại, niềm tin đòi hỏi những đảm bảo. Vì đó cũng là Giáo hội của chúng ta, vì chúng ta vẫn tin Giáo hội mang sự sống cho người khác, vì Giáo hội dấn thân vào với cuộc đời chúng ta, mà giáo dân không còn có thể chờ những cải cách có khả năng bảo vệ con cái chúng ta, cứu hy vọng chúng ta rơi (có thể) từ trên cao xuống. Giáo dân đòi hỏi cải cách và phải được dự phần vào.

By phanxicovn - 16/10/2021 24

lavie.fr, Erwan Le Morhedec, 2021-10-13

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

[http://phanxico.vn/2021/10/16/giao-hoi-cua-toi-cung-](http://phanxico.vn/2021/10/16/giao-hoi-cua-toi-cung-vay/)

[vay/](http://phanxico.vn/2021/10/16/giao-hoi-cua-toi-cung-vay/)

VI. Trong Giáo hội, lạm dụng luôn là lạm dụng thiêng liêng

Lạm dụng không phải lúc nào cũng là lạm dụng tình dục, trong Giáo hội, lạm dụng luôn là lạm dụng thiêng liêng. Các tu sĩ nhìn thẳng ngay cơ lạm dụng thiêng liêng.

Lèo lái đức tin xảy ra khi kẻ sẵn mồi dùng địa vị tu sĩ của mình để quyến rũ nạn nhân. Lạm dụng thiêng liêng của các tu sĩ có thể biến mọi quan hệ với Chúa thành trái ngược. Kẻ sẵn mồi thao túng nạn nhân trên nhiều khía cạnh để bóp méo mối quan hệ với Chúa.

Quyết tâm đối diện tận gốc với cuộc khủng hoảng mà Giáo hội đang đi qua, ngày thứ hai 9 tháng 12, trên một trăm các bề trên Dòng, các nhà trị liệu, luật sư và các nạn nhân đã có cuộc họp tại Paris để đưa ra quan điểm của họ về các vụ tai tiếng này. Theo sáng kiến của Hội đồng các tu sĩ nam nữ Pháp (Corref), các người tham dự cuộc họp suy nghĩ để tìm lối thoát cho việc lạm dụng thiêng liêng, các phương tiện để phòng ngừa và giúp đỡ nạn nhân xây dựng lại cuộc đời.

Một nạn nhân trong cuộc họp lên tiếng: “Người này đã dùng rất nhiều Lời Chúa, đối với tôi, Lời Chúa là tất cả... Sau đó, ngay khi tôi đến nơi rất quý giá với tôi, ký ức của người này trở về lại, ông ở đó!”, dù đã thoát được vòng kiểm soát của linh mục này, nạn nhân này vẫn còn giữ các tác hại mà người hướng dẫn thiêng liêng lệch lạc này gieo trên mình. *Một dấu ấn quá mật thiết làm nạn nhân nghĩ sai lầm về mọi quan hệ với Chúa.*

Qua các tiết lộ trong những năm vừa qua: lạm dụng không phải lúc nào cũng là lạm dụng tình dục, trong Giáo hội, lạm dụng luôn là lạm dụng thiêng liêng và tác hại của nó rất sâu đậm, nơi nạn nhân cũng như nơi tội phạm. Một nạn nhân khác kể: *“Toàn bộ nhân cách bị rạn nứt, kể cả đức tin, một cái gì như cái chết đã gieo vào tâm hồn.”* Chính sự lệch lạc tinh vi và lan rộng này mà Hội đồng các tu sĩ nam nữ Pháp đã dành nguyên ngày thứ hai 9 tháng 12 để nghiên cứu. Các bề trên các dòng, các nạn nhân, các trị liệu gia, các nhà luật học... có cả trăm người đến họp dù Paris đang bị tê liệt giao thông vì đình công.

Kiểm soát? Lạm dụng lương tâm? Định nghĩa các chuyện này không đơn giản. Theo Linh mục Dòng Đa Minh Gilles Berceville, một trong các người tham dự buổi họp thì

lạm dụng lòng tin trong Giáo hội còn nghiêm trọng hơn, vì “nó đụng đến sức mạnh của động lực nơi con người, trong việc đi tìm ý nghĩa của mình”. Khác với lạm dụng lương tâm, *lạm dụng thiêng liêng* là “lèo lái đức tin”. Nữ tu Véronique Margton, chủ tịch Hội đồng các tu sĩ nam nữ Pháp nhấn mạnh: “Lạm dụng thiêng liêng xảy ra khi có dối trá, bịp bợm, chiếm đoạt. Lạm dụng tự do đức tin, gặp gỡ với Chúa Kitô, với lòng quảng đại mong muốn tận hiến, để biến những chuyện này thành phục tùng và im lặng”.

Nữ bác sĩ Isabelle Chartier-Siben phân tích: “Rất nhiều phụ nữ khi xem phim về lạm dụng các nữ tu trên kênh truyền hình Arte đã nói: ‘Nhưng tôi, tôi không bao giờ để cho họ làm như vậy!’ Trong tất cả các vụ lạm dụng, luôn có hiện tượng không chế: nếu người đó nhận ra, họ sẽ chạy trốn, vì vậy lương tâm phải ngủ”, bác sĩ Isabelle Chartier-Siben là nhà tâm lý trị liệu, chuyên gia về nạn nhân học, chủ tịch hiệp hội “Có-nghĩa-là” (C’est-à-dire) giúp các nạn nhân bị bạo hành về thể xác, tâm lý, tâm linh, bà đã có một bài can thiệp đáng chú ý để giải mã các cơ chế trấn áp tinh thần.

Nhiều bề trên cộng đoàn hay nhà tập chia sẻ nỗi lo ngậm của họ: “Làm sao tôi nhận ra chính tôi cũng ở trong cảnh lạm dụng?” “Điều gì giúp tôi sống với thẩm quyền theo đúng chỗ của nó?” Các nhóm hội thảo buổi chiều là dịp để các tham dự viên suy nghĩ về các điều kiện cần thiết – nhưng chưa đủ -, để tránh rơi vào cảnh lạm dụng thiêng liêng. Một sư huynh Dòng Thánh Gioan lên tiếng: **“Tôi có nghĩ rằng tôi biết Chúa muốn gì nơi người đang trước mặt tôi không, đâu là điều tốt cho họ? Điều quan trọng là tôi có thể trả lời không”**. Một tu sĩ Dòng Tên nói thêm: “Chính tôi có cần gặp người này không? Tôi có thể nhanh chóng thấy mình là không thể thiếu không... Ở đây cũng vậy, cần thiết là tôi phải trả lời không”.

Rất nhiều người nhấn mạnh đến tâm lý học, đến giám sát, ngay cả phải làm việc với chính mình. Với điều kiện là nó phải được thực hiện càng sớm càng tốt, vì một khi được bổ nhiệm là người có trách nhiệm thì sẽ thiếu thì giờ và thiếu tính sẵn sàng để làm.

Làm thế nào để xây dựng lại?

Về phần mình, các nạn nhân đã nhấn mạnh đến tầm quan trọng của một tinh thần tôn trọng cao độ trong việc tháp tùng, vì người bị lạm dụng thiêng liêng sẽ nhanh chóng bị mặc cảm tội lỗi dày vò và “nhạy cảm với mọi hình thức ràng buộc tâm linh nào”. Một trong các nạn nhân nói chứng từ của mình: “Người đồng hành của tôi đã giúp tôi rất nhiều, họ nói tôi ngưng cầu nguyện, ngưng đi lễ để có thể phân biệt giữa hình ảnh sai lệch của Chúa và hình ảnh một Thiên Chúa thực sự tôn trọng tự do của tôi”. Một nhà trị liệu tâm lý nhắc: “Đừng bỏ qua các bước khi nói ngay đến tha thứ, nhưng dùng thì giờ để ‘tang chế’ cho những gì đã xảy ra và phải đi trị liệu tâm lý đến cùng.

By phanxicovn - 17/12/201942

la-croix.com, Céline Hoyeau, 2019-12-11

Marta An Nguyễn dịch

<http://phanxico.vn/2019/12/17/trong-giao-hoi-lam-dung-luon-la-lam-dung-thieng-lieng/>

VII. Giám mục De Moulins-Beaufort cảnh báo về quan hệ cha con thiêng liêng



Kết thúc Hội nghị toàn thể của Hội đồng Giám mục Pháp (CEF) họp tại Lộ Đức từ ngày 2 đến 8 tháng 11 năm 2021, giám mục Eric de Moulins-Beaufort nhắc lại các khía cạnh tinh tế trong thiên chức làm cha thiêng liêng của linh mục.

Một tháng sau khi bản báo cáo Ciase về lạm dụng tình dục trong Giáo hội được công bố, Hội đồng Giám mục Pháp đã công nhận trách nhiệm thể chế của Giáo hội cũng như khía cạnh “hệ thống” của tệ nạn bạo lực này. Các giám mục đã có các bước cụ thể “để Giáo hội hoàn thành sứ mệnh trong tinh thần trung thành với phúc âm của Chúa Kitô”. Trong bài phát biểu kết thúc cuộc họp, giám mục De Moulins-Beaufort, giáo phận Reims và là chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp đã nhắc lại về mối quan hệ phụ tử thiêng liêng. Một vị thế cần phải xác định lại, để tránh mọi hình thức lạm quyền và mọi chủ nghĩa giáo quyền.

Ủy ban Ciase và trước đó là Đức Phanxicô, đã cảnh báo về những nguồn gốc liên quan đến chủ nghĩa giáo sĩ, cách thức lệch lạc xem hàng giáo sĩ như thể chế cao cấp mà giáo dân

phải tôn trọng quá mức. Trong *Thư gửi Dân Chúa* tháng 8 năm 2018, Đức Phanxicô thêm rằng chủ nghĩa giáo sĩ có thể được “chính các linh mục hoặc giáo dân ủng hộ”. Trong 45 khuyến nghị của Ủy ban Ciase, có việc xác định phải có “các thực hành tốt về đồng hành thiêng liêng” và xác định các tình huống “đặt linh mục ở “vị trí chênh lệch trong tương quan với tất cả những người đã được rửa tội”, và phải phân biệt đặc sủng và quyền rữ.

“Mối quan hệ tình phụ tử loạn luân”

Tại Lộ Đức, giám mục Éric De Moulins-Beaufort kêu gọi các giám mục tăng gấp đôi cảnh giác vì “sự dữ luôn ở gần tâm hồn chúng ta hơn chúng ta tưởng” và “đừng để bị lừa bởi những từ chúng ta dùng”, ngài ám chỉ trực tiếp đến từ “tình phụ tử”: “Ăn dục tình phụ tử phải được xem xét kỹ lưỡng từ mọi góc độ, vì có một mối quan hệ cha con loạn luân, dù trên khía cạnh biểu tượng thì cũng phải bị loại bỏ một cách kinh hoàng.” Thật vậy, nếu mối quan hệ giáo dục biến thành mối quan hệ quyền lực, thì nó có thể được dùng để áp đặt quyền kiểm soát và kèm theo là lạm dụng. Giám mục chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp nhắc lại: “Quan hệ cha con thiêng liêng là một điều vô cùng to lớn, nhưng không thể hống hách ra lệnh.

Sau sự việc, điều này được quan sát trong các tác dụng củng cố và giải phóng, vì tình phụ tử thực sự không bao giờ có việc một người làm với người kia hoặc đối xử với người kia như vậy, hoặc ở chỗ người này giữ rịt người kia dù ở tuổi vị thành niên, trong khi vai trò đúng đắn của tình phụ tử cần thiết để dẫn đến sự trưởng thành và giải phóng”.

By phanxicovn - 12/11/2021 150

aleteia.org, Mathilde de Robien, 2021-11-11

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/12/giam-muc-de-moulins-beaufort-canh-bao-ve-quan-he-cha-con-thieng-lieng/>

VIII. Đối diện với lạm dụng, giải thích quan hệ cha con thiêng liêng

Những hành vi lạm dụng của các thành viên trong hàng giáo sĩ đã làm mờ đi ý nghĩa của chức vụ linh mục và mối quan hệ cha con thiêng liêng. Ba linh mục trả lời về chủ đề này, nói lên sự mong manh nhưng cũng là vẻ đẹp trong chức vụ của họ.

Đây là ba quyển sách của ba linh mục:

- *Về quan hệ tình phụ tử thiêng liêng và sự giả mạo của nó*, (De la paternité spirituelle et de ses contrefaçons, Pavel Syssoev, nxb. Le Cerf)
- *Tình phụ tử thiêng liêng của linh mục. Một kho báu trong lọ đất sét*, (La Paternité spirituelle du prêtre. Un trésor dans des vases d'argile, Jacques Philippe, Nxb. Des Béatitudes)
- *Như đất sét trong tay người thợ gốm* (Comme l'argile dans les mains du potier, Jacques Turck, nxb. Saint-Léger Éditions)

Nhà thần học dòng Đa Minh, Pavel Syssoev, chuyên gia về lịch sử các giáo điều viết trong quyển sách *Về quan hệ tình phụ tử thiêng liêng và sự giả mạo của nó*: “Chúng ta mang món quà của Chúa trong những chiếc bình bằng đất sét.” Hình ảnh bình đất sét, một hình ảnh tượng hình trong Kinh Thánh cũng là tựa đề của hai tác phẩm khác, các sách này nói lên sứ vụ linh mục và tình phụ tử của linh mục. Thiên chức làm cha thiêng liêng của linh mục.

Linh mục Jacques Philippe viết quyển *Tình phụ tử thiêng liêng của linh mục. Một kho báu trong lọ đất sét*. Linh

mục là tác giả của nhiều sách thiêng liêng và thuộc cộng đồng Des Béatitudes.

Linh mục Jacques Turck viết quyển *Như đất sét trong tay người thợ gốm*. Linh mục thuộc giáo phận Nanterre.

Truyền đạt sự sống của Chúa, người thứ nhất là tu sĩ, người thứ nhì thuộc một cộng đoàn mới và người thứ ba là linh mục địa phận, mỗi người theo cách của mình nói lên hành trình riêng, về sự cao cả và vẻ đẹp sứ vụ của họ.

Các hành vi đã làm.

Linh mục Pavel Syssoev viết: “Sự lạm dụng cũng giống như mọi chuyện quái dị nào cũng có thể tạo một mê hoặc nào đó: các sự việc đập mạnh vào trí tưởng tượng và lúc đó việc phán đoán có vẻ như dễ dàng (...). Vì vậy, tôi muốn mở rộng chân trời: để nhớ rằng trước những biến dạng của tình phụ tử thiêng liêng, còn có một vẻ đẹp và nét cao cả này của món quà của Chúa.”

Còn về phần cha Jacques Philippe, cha viết: “Nếu đó là một thực tế rất khó khăn và đòi hỏi khắt khe, thì tình phụ tử cũng là nguồn của những niềm vui lớn lao. Không có gì đẹp hơn là giao tiếp trong cuộc sống, đặc biệt khi cuộc sống này là cuộc sống vĩnh cửu, cuộc sống của chính Chúa.”

Và chính bằng những dòng sau, linh mục Jacques Turck bắt đầu quyển sách trong đó cha nhắc đến những khuôn mặt cha đã gặp qua năm tháng: “Là linh mục, tôi kinh ngạc trước sự lựa chọn nhưng không của Chúa. (...) Lời mời gọi để mình ở trong tay Chúa, để sống sứ mệnh Ngài giao phó là nguồn của sợ hãi nhưng cũng là niềm hạnh phúc.”

Một linh đạo hiện thân

Qua các trang, các tác giả đưa ra các tiêu chuẩn để thiết lập một mối quan hệ đích thực của tình phụ tử thiêng liêng. Linh mục Pavel Syssoev cảnh báo: “Mọi tình phụ tử trần gian đều tham dự vào tình phụ tử duy nhất của Chúa. Ai nói có sự tham dự là nói có bất toàn, có đa dạng và có bỏ tức”, linh mục nêu lên các hình thức và các giới hạn của hướng dẫn thiêng liêng, những sai lệch luôn có thể có của vấn đề này, ngài đề xuất những con đường chữa lành: “Chỉ ai sống trong đức vâng lời mới có thể dẫn dắt người khác, đưa họ đến con đường vâng lời. Chỉ một người khiêm tốn mới có thể tạo ra sự khiêm tốn. Chỉ một người nghèo trong Chúa Thánh Thần mới có thể mang Chúa Thánh Thần đến.”

Linh mục thần học gia dòng Đa Minh Pavel Syssoev nói tiếp: “Phát triển trong một não trạng kỹ thuật, chúng ta cảm thấy khó chấp nhận bản chất bí ẩn của sự phong phú. (...) Chúng ta muốn có những phương pháp thành công ở mọi lãnh vực.” Để trở thành người cha, “thì không phải chỉ áp dụng một công thức thực tế, lên chương trình một phương pháp luận. Nhưng đây là biến đổi sâu xa của trái tim mà chỉ có Chúa Thánh Thần mới có thể làm.” Để trở thành người cha, trước hết chúng ta phải là người con, người con của Giáo hội, người anh em, người sống khó nghèo trong tâm hồn và sống theo tinh thần Các Mối Phúc thật.

Còn theo linh mục Jacques Turck, một cách nào đó theo linh đạo của một linh mục giáo phận, cha đề xuất trong suốt các chương sách của cha: “Một linh đạo hiện thân được định hình qua các cuộc gặp gỡ, được thường xuyên nuôi dưỡng bằng lời Kinh Thánh. Người linh mục học cách để trở thành người cha, để chính mình xúc động trước lời nói của những người mình gặp trong sứ vụ của mình, tiếp thu lời của người khác. Đó

là tóm lại câu của hồng y Marty được tác giả trích dẫn: “Thừa tác viên của bao nhiêu lần bắt đầu và tái bắt đầu, chúng ta sống lại bằng cách chứng minh cho người khác biết tình phụ tử của Thiên Chúa.”

By phanxicovn - 13/11/2021 18

la-croix.com, Dominique Greiner, 2021-06-02

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/13/doi-dien-voi-lam-dung-giai-thich-quan-he-cha-con-thieng-lieng/>

Bài đọc thêm: Giám mục De Moulins-Beaufort cảnh báo về quan hệ cha con thiêng liêng

IX. Đào tạo các linh mục là những người đứng thẳng

“Những người trẻ khi bước vào chủng viện họ thường đã biết nhiều giáo phận và nhiều cộng đoàn, họ mang trong lòng một ước ao phục vụ Giáo hội.” Linh mục Paul Préaux.

Linh mục Paul Préaux: “Việc đào tạo các linh mục không phải là một kỹ thuật, mà là một nghệ thuật sống được thể hiện mỗi ngày.”



Linh mục Paul Préaux, 55 tuổi, là người điều hành cộng đồng Thánh Máctinô từ năm 2010, có nghĩa là bề trên tổng

quyền. Cộng đồng có trụ sở chính tại Évron (Mayenne), có hơn 125 linh mục và phó tế và hơn 100 chủng sinh đang phục vụ 22 giáo phận ở Pháp và sắp tới là ở nước ngoài.

Báo Le Figaro – Cộng đồng của cha có 10% con số các linh mục chịu chức ở Pháp. Những người trẻ này tìm kiếm gì ở cha mà họ không thấy ở đâu khác?

Linh mục Paul Préaux: Nhiều người không cảm nhận mình thuộc về một giáo phận tiêu biểu cho đức tin của cha mẹ họ. Họ rơi vào trong một môi trường đang chuyển động: họ sinh nơi này nơi kia, họ dọn nhà, họ đi học nơi khác... Chắc chắn chúng ta nhìn đây là hiện tượng bùng rễn, nhưng thực tế đây cũng là dịp chúng ta cảm nghiệm được Giáo hội hoàn vũ. Những người trẻ khi bước vào chủng viện họ thường đã biết nhiều giáo phận và nhiều cộng đoàn, họ mang trong lòng một ước ao yêu thương và phục vụ Giáo hội.

Sau đó họ lựa chọn, với cả cuộc đời của họ và chúng ta tin là nhờ ơn Chúa. Lựa chọn này không giống như lựa chọn nghề nghiệp, đó là lựa chọn để dẫn thân cả con người mình, dựa trên phân định theo thời gian và theo hành động của đức tin, không phải là một tiêu chuẩn. Dĩ nhiên là có các tiêu chuẩn, nhưng chúng phải ở đúng vị trí của chúng. Ví dụ, rõ ràng việc sống chung với nhau đã thu hút rất nhiều người trẻ.

Cha giải thích thế nào về thành công này?

Chúng ta cùng nhìn lại lịch sử... Cộng đoàn Thánh Máctinô ra đời năm 1976 do sáng kiến của linh mục Jean-François Guérin thuộc giáo phận Tours, Ngay từ đầu, ngài mong muốn được ở trong số những người thừa kế các truyền thống linh đạo đã được chứng thực qua thử thách: tôi nghĩ đến đời sống của các tu sĩ dòng Biển Đức đã truyền cảm hứng cho lối sống của chúng tôi, hoặc truyền thống của “Trường phái

Pháp”, nơi cung cấp mô hình cho nhiều chủng viện và truyền cảm hứng cho tình yêu chức tư tế của chúng tôi. Cộng đồng Thánh Máctinô trước hết là: một tình yêu cho chức thánh, một niềm đam mê với những mạch máu thiêng liêng cao cả này, và xa hơn nữa, là khát vọng sống di sản này trong thế giới ngày nay, với tất cả những gì mà điều này thích ứng với thực tế. Chính từ di sản này, chúng tôi dựa trên cái mà chúng tôi gọi là cuộc sống chung, thực tế là việc cử các linh mục đi truyền giáo theo nhóm ba hoặc bốn người. Trong một thế giới thế tục hóa, nơi linh mục thường bị xem như người biệt lập, thì rõ ràng cuộc sống chung này thu hút giới trẻ! Nhưng trước hết, đó là đòi hỏi của đức ái cho tất cả chúng tôi. Khi chúng ta thực sự sống đức ái, thì đức ái làm chứng cho thế giới, nhất quán với Tin Mừng và do đó là một động lực cho sứ mệnh. Còn thành công ư? Chắc chắn các con số đã nói lên, nhưng chúng ta hãy thực tế: 10% tức là 11 linh mục... về mặt con người như thế là còn quá ít, nhưng về mặt đức tin thì thật là một ơn phước. Dù thế nào đi nữa, lời của Chúa Giêsu Kitô vẫn là: “Lúa chín đầy đồng, mà thợ gặt lại ít. Vậy anh em hãy xin chủ mùa gặt sai thợ ra gặt lúa về.”(Mt 9, 37-38).

Một số người chỉ trích cha đào tạo theo “chủ nghĩa bảo thủ” hoặc theo “chủ nghĩa truyền thống”?

Chúng tôi muốn đào tạo các linh mục là những người đứng vững, những người có đức tin, say mê Phúc Âm, phục vụ Giáo Hội. Nhưng, Tin Mừng không phải là “bảo thủ” hay “truyền thống”, Tin Mừng là Chúa Kitô! Đó là lý do vì sao sự đào tạo của chúng tôi không phải là một tập hợp các truyền thống, nhưng là một quyết tâm sống và truyền tải truyền thống Giáo hội để làm cho Chúa Kitô được biết đến trong thế giới này. Để các linh mục được đào tạo sau đó có thể đi loan báo Tin Mừng ở bất cứ nơi nào họ được gởi đi.

Liệu cách đào tạo cổ điển này có là một công thức cho tương lai không?

Giống như tất cả các đào tạo khác, nó có giới hạn của nó và phải thường xuyên được xem xét lại... thậm chí đây cũng là điều làm cho nó trở nên năng động: đào tạo các linh mục không phải là một kỹ thuật, mà là một nghệ thuật sống được thể hiện mỗi ngày, về cơ bản đó là thực thi bác ái, noi theo gương Chúa Kitô. Sự trung thành với giáo huấn của Giáo Hội, tuân theo các truyền thống lớn, mong muốn loan báo Tin Mừng cho tất cả anh chị em chúng ta, đó là những biện pháp bảo vệ cho những gì chúng ta muốn truyền tải.

By phanxicovn - 07/10/2021 78

lefigaro.fr, Jean-Marie Guénois, 2020-06-20

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/07/dao-tao-cac-linh-muc-la-nhung-nguoi-dung-thang/>

X. Khuyến nghị # 44 của Báo Cáo Sauvé:

VIỆC ĐỒNG HÀNH

Trong mối quan hệ giữa ứng viên chức tư tế và vị linh hướng, hãy làm sáng tỏ những tâm sự bị bao phủ bởi bí mật.

Tận dụng các khả năng được cung cấp bởi Qui Chế Đào Tạo Cơ Bản Quốc Tế và Qui Chế Đào Tạo Quốc Gia để tăng cường đào tạo các nhà đào tạo về phương diện đồng hành nhân bản (phân biệt giữa những gì liên quan đến cấu trúc ơn gọi và những gì liên quan đến việc chuẩn bị cho một chức năng).

Tận dụng lời khuyên của Qui Chế Đào Tạo Cơ Bản Quốc Tế và Qui Chế Đào Tạo Quốc Gia để tiến hành đánh giá

tâm lý các ứng viên trước khi vào chủng viện và cung cấp cho các ứng viên chức linh mục những điều kiện tốt nhất để có được sự theo dõi tâm lý mà họ sẽ yêu cầu từ tổ chức giáo hội.

VIỆC ĐÀO TẠO

Khuyến khích sự cởi mở đối với các khoa học nhân văn và các chuyên gia đa dạng, các môi trường đào tạo "bên ngoài bức tường" dành cho chủng sinh.

Nhấn mạnh cách có hệ thống và chính thức hơn về việc đào tạo khởi đầu và đào tạo liên tục cho các linh mục, tu sĩ và giáo dân tham gia vào Giáo hội trong khuôn khổ của các hình thức đào tạo chung.

Thiết lập các mức độ đánh giá các khung đào tạo mới này được đưa ra trong mỗi Quy Chế (Cơ bản và Quốc gia).

CỦNG CỐ VIỆC ĐÀO TẠO

Hiểu các động lực và các vấn đề của sự phát triển và tình cảm của trẻ em và thanh thiếu niên; các quyền, giáo luật và dân sự (đặc biệt là các quyền của trẻ em) trong suốt những năm chủng viện hay tập viện.

Phát triển tinh thần phê phán, khả năng suy tư và trau dồi của các chủng sinh và tập sinh, đặc biệt là về các vấn đề quyền bính và vâng lời.

Chia sẻ các kinh nghiệm và phương pháp sư phạm với các trung tâm đào tạo khác. Ưu tiên sự hỗ trợ của trường đại học và thời gian đào tạo ngoại trú (trong tình huống hỗn hợp đối tượng, trong các nhóm sinh viên).

Nhằm việc đào tạo về phòng chống bạo lực tình dục, tổ chức phối hợp với các hiệp hội nạn nhân. Mời các chuyên gia y tế tham gia vào khóa đào tạo này.

ĐÁNH GIÁ VÀ TUYỂN CHỌN

Chính thức hóa quá trình đánh giá thông qua các bảng câu hỏi chính xác được gửi đến người đánh giá.

Giải thích rõ ràng và có hệ thống các câu trả lời và lời khuyên cho các ứng viên bị từ chối tham gia vào các cơ cấu biện phân và đào tạo, hoặc vượt qua các giai đoạn khác nhau hướng đến chức linh mục.

Đặc biệt lưu ý đến các bản đối chiếu trung gian được hình thành và chia sẻ với các chủng sinh (nêu tên những khó khăn gặp phải).

Viết lại bằng văn bản việc theo dõi hành trình của các ứng viên và thông tin giữa các giáo phận, chủng viện và hội dòng để thông báo những câu trả lời tiêu cực dành cho các ứng viên không may.

VIỆC ĐÀO TẠO TIẾP TỤC

Trong khung đào tạo thường xuyên hàng giáo sĩ, cung cấp các tiêu chuẩn đánh giá liên quan đến cuộc chiến chống tội phạm trẻ em (luật, công cụ ứng phó, kế hoạch phòng ngừa) và liên quan đến kiểm soát.

Đặc biệt chú ý đến việc đào tạo các nhà đào tạo và giám sát trong các chủng viện để cung cấp cho họ những công cụ cần thiết cho việc đồng hành tốt về mặt thiêng liêng hoặc chuyên môn.

Thích nghi việc đón nhận các linh mục fidei donum, hội nhập các khóa liên quan đến cuộc chiến chống tội phạm trẻ em và các tiêu chuẩn đánh giá cụ thể trong việc thực thi quyền bính và định vị đúng đắn trong các mối quan hệ liên nhân vị.

Khuyến khích các nhóm trao đổi giữa các linh mục liên quan đến các thực hành của họ với trẻ vị thành niên và những người trưởng thành dễ bị tổn thương, để việc điều chỉnh các thực hành và tư thế có thể được hưởng lợi từ sự hiểu biết tập thể giữa các đồng nghiệp.

Trong đường hướng của luật y tế năm 2019 và nghị định năm 2017 xác định công tác xã hội, hội nhập sự đóng góp của các tín hữu và nạn nhân vào các hệ thống đào tạo khởi đầu và thường xuyên.

XI. Đức Phanxicô phát động cuộc cải tổ lớn cho Giáo hội của ngài

Qua “Thượng hội đồng về tính đồng nghị”, ngài mở đầu dự án nhằm đổi mới các phương thức quyền lực và quyền ra quyết định trong Giáo hội công giáo, dọn đường cho các giáo hoàng kế vị ngài trong tương lai.

Cuối tuần qua Đức Phanxicô đã khánh thành dự án đầy tham vọng nhất triều giáo hoàng của ngài: đổi mới các phương thức quyền lực và quyền ra quyết định trong Giáo hội công giáo. Ngài mở đầu “Thượng hội đồng về tính đồng nghị” sẽ kéo dài hai năm. Một giai đoạn dài tham vấn toàn cầu sẽ diễn ra trong Giáo hội vào năm 2022 và sẽ kết thúc vào tháng 10 năm 2023 tại Rôma. Thuật ngữ Thượng hội đồng chỉ định

nhóm các giám mục chịu trách nhiệm quyết định chung. Thuật ngữ này vẫn còn được dùng trong các Giáo hội chính thống, những người thực hành quyền lực này từ những ngày đầu của kitô giáo. Giáo hội công giáo muốn được truyền cảm hứng từ đó. Quyết định này thậm chí đã được Công đồng Vatican II (1962-1965) đưa ra nhưng chưa bao giờ thực sự được áp dụng vì chế độ tập trung của Rôma đã trở thành quy tắc trong nhiều thế kỷ.

Vì thế, Đức Phanxicô đã phát động cuộc cách mạng nền tảng, văn hóa và chính trị về thẩm quyền trong Giáo hội công giáo. Ngày thứ bảy 9 tháng 10 là ngày khai trương và giới thiệu, ngày chúa nhật là thánh lễ trọng thể ở Đền thờ thánh Phêrô. Đây là điều thiết thân của ngài, nhưng ngài lại bị những người cộng tác sợ một cách nghịch lý vì “chủ nghĩa độc đoán” của ngài. Nhưng Đức Phanxicô mơ một Giáo hội có sự tham gia ở tất cả các cấp, các giáo dân mà đặc biệt là phụ nữ có thể tham gia vào việc ra quyết định. Tuy nhiên, các giám mục và giáo hoàng vẫn là những người có quyết định cuối cùng.

Các đại biểu từ khắp nơi trên thế giới về họp

Vì không có chuyện việc thiết lập một... “nền dân chủ”. Ngày thứ bảy 9 tháng 10, trong một phiên họp giới thiệu trước các đại biểu từ khắp nơi trên thế giới về Rôma để dự lễ khai mạc Thượng Hội đồng này, và giáo hoàng đã đề bài diễn văn soạn sẵn của ngài qua một bên để cảnh báo: “Thượng hội đồng không phải là Nghị viện cũng không phải là cuộc thăm dò ý kiến”. Đức Phanxicô nhấn mạnh khi nhắc lại Thượng hội đồng là “thời điểm giáo hội” khi Giáo hội đặt mình dưới “sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần” để “phân định” mình phải làm gì và phải hành động như thế nào. Ngài nhấn mạnh: “Nếu không có Chúa Thánh Thần thì sẽ không có Thượng Hội đồng.”

Cùng ngày, hồng y Mario Grech, tổng thư ký Thượng Hội đồng Giám mục, cơ quan phụ trách việc tổ chức các thượng hội đồng ở Rôma còn đi xa hơn nữa. Hồng y cảnh báo chống lại các “động lực dân chủ”. Theo ngài, các động lực dân chủ này “có nguy cơ biến cuộc Họp Thượng Hội đồng thành Nghị viện” tuân theo “logic của đa số và thiểu số” thông qua các cuộc bỏ phiếu. Vì thế đề nghị của ngài là suy nghĩ về “những giải pháp khác để xác minh sự đồng thuận”. Và chỉ duy nhất nhờ đến lá phiếu nếu sự đồng thuận là không chắc chắn”, vì thế đây chỉ là “phương sách cuối cùng”, một công cụ “không mong muốn”.

Ngày chúa nhật 10 tháng 10, trong thánh lễ khai mạc Thượng Hội đồng tại Đền thờ thánh Phêrô, Đức Phanxicô nhắc lại chủ đề này trong bài giảng của ngài: “Thượng hội đồng không phải là một đại hội của giáo hội, một cuộc nghiên cứu thông thường hay một đại hội chính trị.” Thêm một lần nữa, ngài bỏ bài giảng soạn sẵn qua một bên, ngài nêu rõ Thượng Hội đồng không nên trở thành một “Nghị viện” trong Giáo hội mà là “một sự kiện của ân sủng, một tiến trình chữa lành do Chúa Thánh Thần dẫn dắt”. Mục đích là để “làm trông chúng ta, giải thoát chúng ta khỏi thế giới thời thượng, khỏi sự khép kín của mình và các mô hình mục vụ lặp đi lặp lại”, với cảm dỗ “áp dụng các giải pháp cũ cho các vấn đề mới”, duy trì một chủ nghĩa bất động. Ngược lại, Thượng Hội đồng phải “biến đổi một số tầm nhìn dọc, biến dạng và phiến diện của Giáo hội, của thừa tác vụ linh mục, của vai trò của giáo dân, trách nhiệm của giáo hội, và của vai trò quản trị” để Giáo hội công giáo là “một nơi rộng mở, nơi mọi người đều cảm thấy như ở nhà mình và có thể tham gia vào.”

Cuối cùng, ngài khuyến khích tất cả người công giáo, những người sẽ được mời để nói lên ý kiến của mình trong các

cuộc họp thảo luận ở địa phương, trở thành “chuyên gia trong nghệ thuật gặp gỡ” nhưng cũng “lắng nghe” để không “ngăn cản, bác bỏ hoặc phán xét” những người có một “quá trình khó khăn trong cuộc sống”. Việc thực hiện sẽ chậm chạp và cũng rất tốn công sức. Trước Thượng Hội đồng này, ngài xin người công giáo: “Chúng ta đừng cách âm trái tim mình, đừng giam mình trong những xác quyết của mình. Chúng ta hãy lắng nghe lẫn nhau”.

By phanxicovn - 12/10/2021 92

lefigaro.fr, Jean-Marie Guénois, 2021-10-10

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/12/duc-phanxico-phat-dong-cuoc-cai-to-lon-cho-giao-hoi-cua-ngai/>

XII. Bên trong hậu trường của Thượng Hội đồng ở Vatican: “lắng nghe tất cả các người công giáo”

Tường trình ở Vatican, ban thư ký của Thượng Hội đồng giám mục đặc biệt chào đón báo “*La Croix*” trong vài giờ, trước khi khai mạc Thượng Hội đồng về tính đồng nghị tại Vatican ngày thứ bảy 9 tháng 10-2021.

Trong các hành lang lát đá cẩm thạch đen trắng giống như một bàn cờ tây, người người đi đi lại lại mang các chiếc xe chở đầy những tấm các-tông nhỏ. Sáng nay bầu khí sôi nổi ở các văn phòng của ban thư ký chung của Thượng Hội đồng giám mục, trung tâm đầu não tổ chức Thượng Hội đồng khai mạc ngày thứ bảy 9 và ngày chúa nhật 10 tháng 10 ở Rôma.

Tại đây, địa chỉ 34 Via della Conciliazione, nơi báo *La Croix* đặc biệt được ở một buổi sáng với mười một người đang làm việc toàn thời gian để thực hiện một quá trình kéo dài hai năm: Thượng Hội đồng về tính đồng nghị. Một cái tên tạo không ít chế giễu trong những tháng gần đây, vì dường như nó muốn nói đến một khái niệm trừu tượng và không thực.

Vì vậy, ở đây, trong các văn phòng dọc hành lang, người ta nhấn mạnh đến sự cần thiết phải tham khảo ý kiến tất cả giáo dân công giáo. Không khác gì đây là cách “hình dung một tương lai khác cho Giáo hội và cho các tổ chức của Giáo hội, ở tầm cao với sứ mệnh của mình”, như chúng ta đọc trong phần mở đầu bản câu hỏi sẽ sớm gửi đi cho giáo dân trên khắp toàn cầu.

Theo nữ tu Nathalie Becquart, “rõ ràng tính đồng nghị phải đưa chúng ta ra khỏi văn hóa giáo sĩ, một văn hóa đã có thể làm thuận lợi cho các hành vi lạm dụng”. Rocco Rorandelli, báo La Croix

Đức ông Luis Marín của giáo phận San Martín, một trong hai thư ký dưới quyền của Thượng Hội đồng ghi nhận: “Có nguy cơ là thượng hội đồng sẽ vẫn ở giai đoạn ý tưởng”. Linh mục Marín thuộc dòng Thánh Augustinô, tháng 2 vừa qua linh mục được bổ nhiệm làm việc ở ban thư ký cùng với các giám mục của thế giới nói tiếng Tây Ban Nha, tiếng Ý và tiếng Bồ Đào Nha, nhưng linh mục cũng là điều phối viên trong ủy ban thần học của Thượng Hội đồng, nơi đang suy tư về cuộc cải cách giáo luật.

Nữ tu Nathalie Becquart người Pháp dòng Xaviê cũng làm việc ở đây, sơ là phụ nữ đầu tiên mang trọng trách cao ở Vatican, người đã gây nhiều xôn xao khi được được bổ nhiệm

làm việc tại đây vào tháng 2 vừa qua. Vài giờ trước khi thượng hội đồng khai mạc, nữ tu cho biết sơ bị bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp công bố ngày thứ ba 5 tháng 10 tác động mạnh.

Theo nữ tu, hai chủ đề cần phải xem lại: “Rõ ràng là tính đồng nghị phải đưa chúng ta ra khỏi văn hóa giáo sĩ trị, một văn hóa làm thuận lợi cho các vụ lạm dụng. Cộng vào tội ác mà các nạn nhân phải gánh chịu, thêm vào đó tiếng nói của họ không được lắng nghe. Đây cũng là lý do vì sao một trong những thách thức của chúng tôi là lắng nghe mọi người và lắng nghe Chúa Thánh Thần. Mọi người đều phải cảm thấy mình là người đóng vai chính.” Sơ thừa nhận: “Đúng, tiến trình có thể làm mất ổn định, chính xác là vì mọi thứ đã không được vạch trước”.

Thượng Hội đồng, “con đường sáng tạo”

Trước đó, chúng tôi đã thấy sơ ở hành lang, tay cầm máy tính xách tay. Sơ muốn nói đến tình trạng cấp rập ở đây: “Các khía cạnh quản trị làm chúng tôi quá sức bận rộn.” Chút nữa một giám mục Ba Lan sẽ vào phòng dựng tạm để nói đến các thách thức của thủ tục sắp tới. Sơ nói: “Đừng nghĩ chúng tôi sẽ lật ngược mọi chuyện. Không phải vậy. Nhưng Giáo hội phải trung thành với sứ mệnh của mình, loan báo lời Chúa Kitô và mỗi lần làm là Giáo hội làm một cách đặc biệt theo từng thời đại.” Vì thế sơ ca ngợi “con đường sáng tạo” mà Giáo hội đang bắt đầu.

Xa xa hơn vài mét, trong phòng họp lớn, trên những chiếc bàn sắp theo hình chữ “U”, 260 chiếc túi vải chò để phân phát cho những người tham gia cuộc họp đầu tiên.

Trong khi chờ đợi, anh Lukas Schibowski, một sinh viên thần học 29 tuổi, đến từ Munster, nước Đức để phụ trong việc chuẩn bị, anh đã làm xong các tài liệu bằng năm thứ tiếng để giúp suy tư. Anh nói: “Khi đến đây, tôi chỉ muốn tìm hiểu thêm về Giáo hội.” Sau vài tuần, bây giờ anh được thuyết phục về các ưu điểm của quá trình lắng nghe rộng rãi này: “Đây là cách mà các chủ đề được làm nổi bật.” Vài ngày nữa anh về Đức để bắt đầu luận án thần học tín lý, anh mô tả “bầu khí của văn phòng thượng hội đồng là bầu khí ý kiến của mọi người đều có giá trị.”

“Giúp đỡ Giáo hội, giúp đỡ giáo hoàng”

Cuối cùng là gặp nữ tu người Mỹ Marie Kolbe Zamora, sơ đến đây cách đây hai tuần, sơ có văn phòng bên cạnh văn phòng anh Lukas. Vào giữa tháng 6, nữ tu Zamora, giáo sư thần học và tiếng Latinh ở Green Bay, bang Wisconsin nhận *e-mail* của hồng y Mario Grech, ngài mời sơ đến Vatican làm việc.

Một cái tên sơ chưa hề biết, sơ tìm trên Google tên người gửi *e-mail* cho mình, sau đó sơ mới biết... ngài là hồng y, tổng thư ký Thượng Hội đồng... và sơ phải trả lời nhanh cho ngài. Nữ tu Zamora nói được ít nhất bốn thứ tiếng, sơ đã nhanh chóng đồng ý, “để giúp đỡ Giáo hội, để giúp đỡ giáo hoàng”, sơ đơn sơ nói, trầm ngâm nhìn một đồng tài liệu bắt đầu chất đống trên bàn.

Sơ đã có kinh nghiệm thượng hội đồng ở một giáo xứ của tiểu bang của sơ, sơ là phụ nữ Mỹ duy nhất trong nhóm. Sơ phân tích: “Tại Hoa Kỳ, một số người xem Thượng hội đồng như mối đe dọa, một số người sốt ruột và vui mừng chờ đợi.” Sơ chờ gì ở Giáo hội của mình, một Giáo hội quá chia rẽ? Sơ cười với một nụ cười thật tươi: “Ồ, nếu Giáo hội ở Châu Mỹ

Latinh, một giáo hội có nhiều kinh nghiệm có thể dạy cho Giáo hội Hoa Kỳ trở nên đồng nghị hơn, thì đó có thể là một bước tiến lớn”.

“Đây không phải là để sản xuất các tài liệu”

Và đó cũng là tầm quan trọng của việc lắng nghe luôn được hồng y thần học gia Mario Grech, tổng thư ký Thượng Hội đồng nhắc đi nhắc lại khi người ta xin ngài xác định tiến trình sắp bắt đầu, Ngài nhấn mạnh: “Điều quan trọng nhất là mọi người học cách lắng nghe chính mình. Tôi, tôi cũng phải học, các đồng nghiệp giám mục của tôi cũng phải học”, ngài định nghĩa các giám mục là “những chiếc ăng-ten” phải nắm bắt được “những gì dân Chúa nói và Chúa Thánh Thần nói gì qua dân Chúa.”

Theo ngài, thách thức ở đây không gì khác hơn là thực hiện Công đồng Vatican II, công đồng đã xác định rõ ràng Giáo hội là dân của Thiên Chúa: “Đúng là chúng tôi không biết những con đường chúng tôi sắp mở ngày hôm nay. Nhưng trong những ngày đầu, các tông đồ ngày xưa cũng ở trên vùng đất lạ. Chúng ta cũng như họ: chúng ta phải tự hỏi mình làm thế nào để tạo điều kiện thuận lợi cho việc giáo dân gặp Chúa Kitô ngày nay.”

Hồng y cũng trả lời cho những người chỉ trích giáo hoàng muốn thực hiện một quy trình giấy tờ. Ngài nhấn mạnh: “Đây không phải là sản xuất ra các tài liệu, mà là làm cho hy vọng và ước mơ nảy nở. Cũng có những người không muốn thay đổi. Tôi cố gắng hiểu họ. Công việc của chúng tôi là hiểu nỗi sợ đang có là gì và vì sao chúng lại có. Và rồi sau những chuyện nghịch tai này phải tìm thấy sự đồng điệu.”



Theo ngài, rõ ràng là việc thực hiện tính đồng nghị không kết thúc sau hai năm, sau cuộc họp của các giám mục ở Vatican tháng 10 năm 2023. “Đó là một phong cách, một phương pháp mới. Nó sẽ không bao giờ kết thúc. Và nếu bạn thực sự tin vào sự hiện diện của Chúa Thánh Thần, bạn phải biết cách để cho mình ngạc nhiên.” Ngài với tay lấy tập sách trình bày chương trình làm việc trên bàn, ngài chỉ vào tấm *logo*, một đám đông nhỏ đang đi: “Bạn có thấy *logo* vẽ giám mục với mũ và gậy giám mục của ngài không?” Ngài ở giữa dân Chúa. Không ở trước nhưng ở giữa.”

By phanxicovn - 10/10/2021 125

la-croix.com, Loup Besmond de Senneville, Vatican,
2021-10-09

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/10/ben-trong-hau-truong-cua-thuong-hoi-dong-o-vatican-lang-nghe-tat-ca-cac-nguoi-cong-giao/>

XIII. Đào tạo linh mục theo lòng mong ước của Chúa Giêsu Kitô

Ngày 20.2.2019, Đức Tổng Giám Mục Protase Rugambwa, Tổng Thư Ký Bộ Phúc Âm hóa các Dân Tộc, chủ tọa buổi khai mạc với những lời chào mừng của Đức Hồng Y Fernando Filoni cùng các Bê Trên của Bộ, gửi đến 25 Giám Đốc và Phó Giám Đốc các Chủng viện thuộc năm châu tham dự khóa học. Khóa huấn luyện dành cho những người đào tạo được tổ chức do Bộ Phúc Âm hóa các Dân Tộc, cùng cộng tác với Đại Học Giáo Hoàng Urbana, là một phần xếp đặt và chuẩn bị cho Thám Truyền Giáo Ngoại Lệ sẽ được Đức Thánh Cha Phanxicô tổ chức vào tháng 10 năm 2019. Khóa học nhằm tăng thêm tinh thần và đam mê truyền giáo nơi những Giáo Hội trẻ tại năm châu.

DTGM Rugambwa nói: “Chúng tôi tin rằng tương lai của Giáo Hội tùy thuộc vào phẩm chất của các linh mục. Đó là lý do tại sao Bộ coi việc đào tạo, đặc biệt là đào tạo linh mục, là ưu tiên, và Bộ mạnh mẽ ủng hộ không những các nhà đào tạo nhưng còn các cơ cấu đào tạo tại những xứ truyền giáo. Điều này xảy ra theo những cách khác nhau: ĐHY Tổng Trường thăm viếng các Chủng Viện trong nhiều dịp; hoạt động của Hiệp Hội Giáo Hoàng Thánh Phêrô Tông Đồ; dịch vụ của Đại Học Giáo Hoàng Urbana và các Viện được sát nhập với đại học. Tại Roma, Bộ cam kết trong lãnh vực đào tạo qua Đại Học Giáo Hoàng Urbana và năm trường đón nhận sinh viên từ năm châu: Urban College cho chủng sinh, trường Thánh Phaolô, trường Thánh Phêrô và Saint Joseph College dành cho linh mục, Mater Ecclesiae dành cho nữ tu.

DTGM giải thích thêm: “Quyết định khai mạc khoá học cho những người đào tạo là tiếp tục với những khóa học mới

dành cho các giáo sư Chung Viện và các Viện sát nhập với Đại Học Urbana, đã bắt đầu từ năm học 2012-2013. Khóa đầu từ tháng Mười đến tháng Hai dành cho việc đào tạo các giáo sư. Khóa sau từ tháng Hai đến tháng Năm dành cho việc đào tạo những người đào tạo. Mục tiêu của khóa học là chuẩn bị thích đáng trong việc định hướng một Chung Viện; củng cố kỹ năng đào tạo; cập nhật về những thách thức và những nhu cầu cho việc đào tạo linh mục. Để đạt được mục đích này, chúng tôi đưa ra một chương trình bao gồm việc điều khiển các lớp học với nhiều khía cạnh của đào tạo cũng như những thực hành cụ thể và trao đổi kinh nghiệm trong các nhóm làm việc.

ĐTGM Rugambwa ngỏ lời với các Giám Đốc và Phó Giám Đốc Chung viện trong dịp này: “Tương lai của Giáo Hội tại Châu Phi, Châu Á và Châu Mỹ Latinh ở trong tay các bạn. Các bạn có một trách nhiệm quan trọng để trao cho các giáo phận những linh mục xứng đáng, được chuẩn bị cẩn thận về nhân bản, văn hóa và tâm linh, có khả năng rao giảng Tin Mừng. Hôm nay, chúng ta cần đào tạo các linh mục theo trái tim của Chúa, nghĩa là, các linh mục phản ánh hình ảnh sống động của Chúa Giêsu Kitô, Đầu và Mục Tử của Giáo Hội. Các Chung Viện của các bạn cần phải đào tạo những môn đệ truyền giáo, sống trong tình yêu với Thầy, những Mục Tử người mù chiên, sống giữa họ để phục vụ và mang đến cho họ lòng thương xót của Thiên Chúa. Cần thiết là mỗi linh mục phải luôn cảm thấy mình là một môn đệ trên cuộc hành trình, liên tục cần được đào tạo trọn vẹn để hiểu biết và trở nên đồng dạng với Chúa Kitô. Hãy biết rằng phục vụ dành cho việc đào tạo linh mục là cách tốt đẹp nhất để tham dự vào hoạt động truyền giáo của Giáo Hội”

Lm. Nguyễn Tấn Thăng OP

<http://vietcatholic.org/News/Html/248997.htm>

XIV. "NGHỀ" LINH MỤC

Người ta vẫn thường nói linh mục là một “nghề” thiêng liêng và cao quý. “Nghề” linh mục không phải ai thi cũng được và ai làm cũng xong nhưng chỉ những ai được Thiên Chúa tuyển chọn và đóng ấn bằng dấu thiêng liêng không thể phai nhoà mới được “làm” nghề này. Tuy nhiên, nói như vậy không phải các ngài là những con người đã trở nên hoàn thiện.

“Nghề” linh mục không được tính theo công năng sản xuất cũng không phải tính bằng số lượng sản phẩm lại càng không theo kiểu buôn lời bán lãi. Các ngài là những người đại diện Thiên Chúa trao ban các bí tích để cho con người được ơn cứu rỗi. Các ngài là mối giao hoà và là trung gian chuyển trao ơn Chúa đến cho tha nhân đồng thời đại diện cho dân dăng của lễ lên Thiên Chúa. Các ngài là khí cụ đặc biệt đảm nhận vai trò quan trọng trong bản giao hưởng của Thiên Chúa. Các ngài được đào luyện để “chơi những nhạc cụ đặc biệt” nhằm thu hút các linh hồn, nhất là những linh hồn khô khan, nguội lạnh hay còn đang vất vưởng nơi chốn tối tăm của tội lỗi.

Linh mục là người môn đệ của Đức Kitô được mời gọi “sao y bản chính” cùng với những vui buồn mà Thầy Chí Thánh đã phải trải qua trong suốt 3 năm rao giảng Nước Trời cho nhân thế. Vậy nên, khi gặp những đau thương tột cùng của sứ vụ mục tử hay những hiểm nguy trên đường truyền giáo các ngài cũng không chùn bước. Không phải lúc nào các ngài cũng sống trong hương vị của ngày đầu thụ phong với những lời chúc khen hay tán thưởng nhưng các ngài cũng phải đón nhận cả những lời trách móc và những hiểu lầm nữa. Và không phải lúc nào các ngài cũng được ôm những bó hoa đẹp ngát hương thơm hay những tặng phẩm như ngày thụ phong nhưng các ngài còn phải ôm lấy những gai góc của phận người với bao

nổi u buồn và cô đơn. Sống giữa thế gian mà không được thuộc về thế gian là đặc nét riêng nhưng cũng là một thách đố không nhỏ của người thánh hiến nói chung và của các linh mục nói riêng.

Cuộc đời người linh mục tựa như cây đèn cây sẵn sàng chịu sức nóng của ngọn lửa, chịu tan chảy, chịu hao mòn chỉ với một mục đích duy nhất là thấp sáng đức tin cho anh chị em tín hữu, cho đàn chiên bé nhỏ mà các ngài được trao trọng trách coi sóc và bảo vệ. Và ngay trong những biến cố thường ngày của đời sống cơm áo gạo tiền các ngài cũng không ngần ngại đưa đôi vai của mình ra đỡ lấy gánh nặng của mọi người. Thân thiện và gần gũi như những người cha với các con cái mình. Hình bóng của người mục tử nhân lành ẩn sâu trong con người của mỗi linh mục. Tuy rằng sẽ có những buổi chiều se lạnh với nỗi đơn côi và cả những mệt mỏi nhưng các ngài vẫn không quản ngại đến với những hoi nhân đang cần lòng thương xót của Chúa. Tuy rằng có những đêm đông buốt giá, thân xác rã rời nhưng hễ ai cần xúc dầu là các ngài cũng sẵn sàng bung chần chạy đến ban bí tích sau cùng cho họ. Tất cả những việc làm đó và nhiều công việc khác nữa được các ngài làm không chỉ vì trách nhiệm nhưng còn là tình yêu và ước nguyện dựng xây Nước Chúa.

Lý tưởng dựng xây Nước Chúa của người linh mục không chỉ được thực hiện khi sức khỏe còn nhiều, đôi chân còn nhanh, đôi mắt vẫn tinh anh nhưng ngay cả khi tuổi đã xế, sức khỏe yếu dần, các ngài vẫn muốn “làm nốt” mong ước của mình qua những khả năng và ơn riêng Chúa ban. Nhìn khuôn mặt đầy nhiệt huyết nhưng có mấy ai hiểu được “tuổi xuân của đời linh mục” các ngài đã phải trải qua biết bao gian khó. Nào là những gian nan của ngày thụ phong “chui”, làm lễ “chui” và cả những ngày sống trong lao tù. Nào là đồ ăn không có, nước

uống cũng không, bệnh tật thì nhiều mà thuốc men lại thiếu. Biết bao di chứng của bệnh tật năm xưa vẫn còn lại trong thân xác già yếu của những vị linh mục cao niên này. Tuy nhiên, với ơn Chúa và trong ơn Chúa các ngài vẫn thực thi sứ vụ của người mục tử bằng cả trái tim và tâm lòng thương mến.

Cho dù người linh mục được gọi với bất kể danh xưng nào đi nữa “cha”, “ông cố”, “ông ngoại”, “người của công chúng” hay “những người ưu tú nhất” bằng cả lòng quý trọng, tin tưởng, kỳ vọng của mọi người. Thế nhưng, các ngài cũng chỉ là những con người yếu hèn, khiếm khuyết như “đồ quý để trong bình sành dễ vỡ”. Chính vì thế, mỗi người chúng ta cần cầu nguyện thật nhiều cho các ngài và cộng tác với các ngài để Giáo hội ngày một vững mạnh và hiệp nhất.

TRẦN TRẦN, FMSR

<https://www.facebook.com/100000112345500/posts/4953771744636521/>

XV. Chúa muốn gì ở tôi?

Chúng ta thường tưởng tượng Chúa, Đáng biết tất cả mọi sự, Ngài có một kế hoạch cụ thể cho cuộc sống chúng ta. Không phải như thế. Linh mục Dòng Tên Grégoire Le Bel phụ trách ơn gọi và ứng dụng *Trên đường Cầu nguyện* giải thích, chính bằng cách lắng nghe Chúa, nhưng cũng tùy theo mong muốn và tài năng của chúng ta, chúng ta sẽ tìm thấy con đường của mình.

Tu sĩ Dòng Tên người Hungary Gábor Hevenesi (1656-1715) nói: “Hãy tin tưởng vào Chúa như thể sự thành công của

mọi việc hoàn toàn tùy thuộc vào bạn, và không tùy thuộc vào Chúa. Vì vậy, hãy đặt tất cả công sức của bạn vào đó, như thể Chúa sẽ làm tất cả mọi thứ, bạn chẳng làm gì cả.”

Chúa mong chờ gì ở chúng ta?

Linh mục Grégoire Le Bel: Rằng chúng ta đón nhận tình yêu của Ngài và phần chúng ta, chúng ta yêu Ngài. Không có dự án nào khác ngoài dự án này. Yêu là triển khai tất cả những gì chúng ta đã nhận được (tài năng, ơn sủng, v.v.) và cống hiến những gì tốt nhất của mình.

Vậy mà trong Kinh Thánh chúng ta đọc những câu như sau: “Con mới là bào thai, mắt Ngài đã thấy; mọi ngày đời được dành sẵn cho con đều thấy ghi trong sổ sách Ngài, trước khi ngày đầu của đời con khởi sự”(Thánh vịnh 138, 16) hoặc “Này con xin đến! Trong sách có lời chép về con”(Thánh vịnh 39, 8)...

Đúng vậy, những đoạn như thế này có thể làm chúng ta nghĩ Chúa đã lên kế hoạch trước mọi thứ cho chúng ta. Như thể chúng ta sẽ quên đi tự do mà Chúa đã ban cho chúng ta. Ngài không điều khiển chúng ta “*như Lego*”, nói theo một tựa đề bài hát của ca sĩ Bashung. Chúa không phải là người độc ác, ban cho chúng ta đời sống như một bí ẩn cần phải giải đáp, để rồi thích thú nhìn các bước dò dẫm của chúng ta. Chúa không chơi trò phỏng đoán với chúng ta.

Nhưng vậy thì Chúa hướng dẫn chúng ta như thế nào?

“Tạ ơn Chúa đã dựng nên con cách lạ lùng, công trình Ngài xiết bao kỳ diệu! Hồn con đây biết rõ mười mươi” (Thánh vịnh 138,14). Ý Chúa liên kết với chúng ta trong việc lắng nghe những ước muốn sâu xa của chúng ta, trong nhận thức về tài năng của chúng ta, trong việc lắng nghe nhu cầu của thể

giới: sinh thái, chia sẻ của cải, liên đới với những người khốn khổ người...

Làm thế nào để lọc lựa giữa tất cả những gì chúng ta đi qua?

Chúng ta phải nhờ kinh nghiệm. Mong muốn của chúng ta phải đối diện với thực tế. Xã hội tiêu dùng của chúng ta khơi dậy những mong muốn, những mong chờ, những thu hút đủ loại, mà đôi khi đó là những chuyện lừa đảo. Ví dụ, một người trẻ đang băn khoăn về hướng đi của mình, anh phải đi nói chuyện với các học sinh và giáo viên tại trường học mà anh muốn đến học; anh phải tìm hiểu một nghề anh thích thú qua các bài đọc, video hoặc podcast. Và anh phải nói chuyện với người thân của mình, những người hiểu rõ anh, như thế sẽ giúp ích cho anh, anh tiếp thu ý kiến của họ nhưng không bị gò bó trong các tiêu chuẩn của họ. Tôi đã tính đến việc đi học y khoa, nhưng người thân cho biết ngành này cần học thuộc lòng rất nhiều, đó không phải điểm mạnh của tôi. Cuối cùng tôi chuyển qua học tin học.

Và một khi trải nghiệm kết thúc?

Khi đó chúng ta cần bỏ thì giờ ra để cảm nhận hương vị của trải nghiệm này để lại. Nếu nó mang lại hương vị yên bình và vui vẻ trong vài tuần, nếu chúng ta cảm nhận tâm hồn mình được nuôi dưỡng, điều đó có nghĩa là chúng ta đang đi đúng hướng. Nhưng nếu trải nghiệm này làm chúng ta khô khan và không có ham muốn, nếu sự thích thú của chúng ta giảm theo thời gian, thì tốt hơn chúng ta nên tiếp tục đi tìm... Thánh I-Nhã nói, sau khi trải nghiệm, chúng ta sẽ có hai dạng tiếng gọi: một tiếng gọi kêu chúng ta dấn thân vào cuộc sống và triển khai những gì tốt nhất của mình, khơi dậy niềm vui, sự bình yên và cảm giác tự do về lâu về dài; hoặc một tiếng gọi khác, khóa chặt chúng ta trong trung hạn và mang đến cho chúng ta cảm giác yên bình và vui vẻ

không kéo dài. Tiếng gọi đầu tiên là từ “Thần lành”, Đấng mời gọi chúng ta đi theo Chúa Kitô; tiếng gọi thứ hai là từ “Thần dữ”, đến từ “kẻ thù của bản chất con người” (Satan), tìm cách làm chúng ta quay lưng với cuộc sống.

Đâu là vị trí của Chúa trong quá trình này?

Chúng ta không nên nghĩ về Chúa như một sự hiện diện bên ngoài cuộc sống chúng ta: hoàn toàn ngược lại. Thánh Augustinô trong *Lời thú tội* (3,6, 11) đã nói: “Nhưng Chúa, Chúa đã mật thiết hơn cả sự mật thiết của chính tôi, và cao hơn các đỉnh cao của tôi.” Như thế, tùy thuộc vào chúng ta để nói rõ lời kêu gọi từ tâm hồn mình và lắng nghe những gì đến từ Thiên Chúa, qua việc suy gẫm lời Ngài, các bí tích, gặp gỡ người khác và nhất là đọc lại đời Ngài. Nếu chúng ta đi sâu vào nội tâm mà tách mình ra khỏi Chúa, chúng ta vẫn chỉ nhìn vào cái rốn của mình; nếu chúng ta lắng nghe Chúa bằng cách cắt đứt với chính mình, chúng ta sẽ ở lại với Ngài. Kitô giáo là tôn giáo nhập thể. Tất cả những gì chúng ta là (thể xác, tâm hồn và trí óc), tất cả những gì cấu thành nên chúng ta (các mối quan hệ, các ước muốn, các cảm xúc, các kỹ năng làm, kỹ năng sống của chúng ta) đều được gọi để phục vụ Nước Chúa, và đó cũng là tất cả những nơi để chúng ta nhận biết sự hiện diện của Ngài bên cạnh chúng ta.

Chúng ta có thể tóm tắt: không bao giờ không có Chúa và không bao giờ không có chúng ta...

Chính xác. Chúa đề nghị chúng ta là người hợp tác với Ngài, nói theo ngôn ngữ Kinh thánh, đó là giao ước. Thánh Irénée, giáo phụ của Giáo hội đã nói: “Chúa trở thành con người để con người có thể trở thành Chúa”. Điều đáng kinh ngạc nhất, là nhận ra Chúa có thể làm mà không có chúng ta nhưng Ngài đã chọn không làm gì nếu không có chúng ta hợp tác. Trong ngày chịu chức, tôi đã nhìn vào đôi bàn tay của

mình, tự nhủ, chính đôi bàn tay này mà Chúa gọi tôi để phục vụ Ngài trong thế giới. Cuộc sống của chúng ta giống như cuộc hành hương để trở nên hoàn toàn là chính mình và được yêu thương trọn vẹn như Chúa Kitô.

By phanxicovn - 05/10/2021 112

croire.la-croix.com, Gilles Donada, 2021-06-04

Marta An Nguyễn dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/05/chua-muon-gi-o-toi/>

XVI. ĐTC Phanxicô: Không bao giờ đối thoại với ma quỷ

Cuộc đời Chúa được Thánh Thần hướng dẫn

Đức Thánh Cha nói: “Chúa nhật I của Mùa Chay, Lời Chúa chỉ cho chúng ta con đường để sống cách hiệu quả 40 ngày dẫn đến việc cử hành Lễ Phục Sinh. Đó là hành trình Chúa Giêsu đã thực hiện. Thánh Maccô mô tả tóm tắt hành trình này như sau: Trước khi bắt đầu rao giảng, Chúa Giêsu rút lui bốn mươi ngày trong hoang địa, chịu Satan cám dỗ (Mc 1, 12-15). Thánh sử nhấn mạnh rằng ‘Thần Khí đẩy Người vào hoang địa’ (c. 12). Chúa Thánh Thần đã ngự xuống trên Người ngay sau khi chịu phép rửa bởi Gioan ở sông Giođan, nay cũng chính Thần Khí đó đẩy Người vào hoang địa, đối diện với Tên Cám Dỗ để chiến đấu chống ma quỷ. **Cả cuộc đời Chúa Giêsu được đặt dưới dấu hiệu Thánh Thần Thiên Chúa, Đấng linh hoạt, linh hứng và hướng dẫn Người**”.

Hoang địa là nơi Chúa nói với con người

Đức Thánh Cha giải thích cụm từ “hoang địa”: Trong Kinh Thánh, “hoang địa” là môi trường tự nhiên, nhưng rất

quan trọng về mặt biểu tượng. Hoang địa là nơi Thiên Chúa nói với tâm hồn con người, và là nơi lời cầu nguyện được đáp lời, đó là hoang địa của sự cô đơn, nơi con tim tách rời khỏi những điều khác và chỉ trong sự cô đơn con tim mới mở ra với Lời Chúa. Nhưng đó cũng là nơi thử thách và cám dỗ, nơi Tên Cám Dỗ lợi dụng sự yếu đuối và nhu cầu của con người, để lén lút thay thế tiếng Chúa bằng tiếng giả dối của nó.

Thực tế, 40 ngày ở hoang địa là thời gian bắt đầu “cuộc đấu” giữa Chúa Giêsu và ma quỷ, sẽ kết thúc bằng cuộc Khổ nạn và Thánh giá. Toàn sứ vụ của Chúa Kitô là một cuộc chiến đấu chống lại Thần dữ, thể hiện trong các hành động: chữa lành bệnh tật, trừ quỷ cho người bị ám, tha tội. Sau giai đoạn đầu, Chúa Giêsu chứng tỏ rằng Người nói và hành động với quyền năng của Thiên Chúa. Dường như ma quỷ thắng thế, khi Con Thiên Chúa bị từ chối, bị ruồng bỏ, và cuối cùng bị bắt và kết án tử. Thực tế, cái chết là “hoang địa” cuối cùng phải băng qua để đánh bại Satan và giải thoát tất cả chúng ta khỏi quyền lực của nó.

Phải ý thức sự hiện diện của ma quỷ

Áp dụng Tin Mừng vào đời sống thực tế, Đức Thánh Cha nói: “Mỗi năm, vào đầu Mùa Chay, Tin Mừng về những lần Chúa Giêsu bị cám dỗ trong hoang địa nhắc nhở chúng ta rằng cuộc sống của người Kitô hữu, theo bước chân của Chúa, là một trận chiến chống lại ác thần. Điều này cho chúng ta thấy Chúa Giêsu đã sẵn sàng đối mặt với Tên Cám Dỗ và đã đánh bại hắn; đồng thời cũng nhắc nhở chúng ta rằng ma quỷ cũng có khả năng hành động trên chúng ta với những cám dỗ của nó. Chúng ta phải ý thức sự hiện diện của kẻ thù xảo quyệt này, kẻ đang tìm cách để chúng ta bị án phạt đời đời, tìm sự thất bại của chúng ta. Cùng với đức tin, cầu nguyện và sự sám hối, ân sủng Chúa bảo đảm cho chúng ta chiến thắng kẻ thù”.

Đức Thánh Cha nói tiếp: “Nhưng tôi muốn nhấn mạnh một điều: **Trong các cám dỗ, Chúa Giêsu không bao giờ đối thoại với ma quỷ. Hoặc là Chúa trục xuất ma quỷ hoặc là Chúa kết án nó nhưng không bao giờ Chúa đối thoại với nó.** Song trong hoang địa, dường như có một cuộc đối thoại bởi vì ma quỷ đưa ra ba đề nghị và Chúa đã trả lời. Nhưng Chúa Giêsu không trả lời bằng lời của mình. Chúa trả lời bằng Lời Chúa, với ba đoạn Kinh Thánh”.

Đức Thánh Cha nhắc nhở mọi người rằng, điều này cũng phải được áp dụng cho chính chúng ta. Khi ma quỷ bắt đầu dụ dỗ chúng ta với những lời như: hãy nghĩ điều này, làm điều kia... Như những lời ma quỷ đã nói với bà Eva. Bà Eva đã trả lời, đối thoại với ma quỷ. Nếu chúng ta làm như thế, chúng ta sẽ bị đánh bại. Đức Thánh Cha nhấn mạnh: “Hãy nhớ rõ điều này trong tâm trí và con tim: với ma quỷ, không bao giờ đối thoại, chỉ có Lời Chúa”.

“Giống như Chúa Giêsu, Thánh Thần cũng đẩy chúng ta vào hoang địa. Đây không phải là một nơi chôn, mà là một chiều kích hiện sinh. Trong hoang địa này, với thinh lặng, lắng nghe lời Chúa, chúng ta được hoán cải thực sự. Đừng sợ hoang địa, hãy tìm thêm những giây phút để cầu nguyện, thinh lặng, để bước vào trong chính chúng ta. Chúng ta được mời gọi đi trên con đường của Thiên Chúa, làm mới lại những lời hứa trong bí tích Thánh Tẩy: từ bỏ Satan, mọi công việc và mọi cám dỗ của Satan”.

Đức Thánh Cha kết thúc bài giáo lý bằng lời mời gọi mọi người phó thác nơi sự chuyên cầu của Mẹ Maria.

<https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2021-02/dtc-khong-bao-gio-doi-thoai-voi-ma-quy.html>

XVII. ĐTC Phanxicô: Không đổ lỗi nhưng học cách nhận lỗi

Đức Thánh cha diễn giải ý nghĩa bài Tin mừng theo thánh Maccô, phụng vụ Chúa nhật XXII thường niên năm B, thuật lại việc Chúa Giêsu khiển trách một số người Pharisêu và kinh sư coi trọng những nghi lễ bên ngoài.

Phải đưa đức tin trở lại trung tâm

Tin Mừng Chúa nhật tuần XXII Thường niên cho thấy một số người Pharisêu và kinh sư ngạc nhiên trước thái độ của Chúa Giêsu. Họ lấy làm chướng mắt khi thấy các môn đệ dùng bữa nhưng không thực hiện các nghi thức truyền thống. Họ nghĩ cách làm này của các môn đệ là trái với thực hành tôn giáo. Chúng ta cũng có thể tự hỏi: nhưng tại sao Chúa Giêsu và các môn đệ bỏ qua các truyền thống này? Về cơ bản những truyền thống này không xấu, nhưng chỉ là những tập quán nghi lễ tốt, rửa tay sạch trước khi dùng bữa. Nhưng tại sao Chúa Giêsu không chú ý đến điều này? Bởi vì đối với Chúa điều quan trọng là phải đưa đức tin trở lại trung tâm của nó. Trong Tin Mừng chúng ta luôn thấy điều này: đưa đức tin trở lại trung tâm. Hãy tránh rơi vào nguy cơ này, đối với các kinh sư cũng như với chúng ta, đó là: tuân giữ các nghi thức bên ngoài trong khi đặt trọng tâm của đức tin ở vị trí thứ yếu. Chúng ta cũng hay trang điểm cho linh hồn... theo hình thức bên ngoài và không quan tâm đến trọng tâm của đức tin. Đó là nguy cơ của một tôn giáo bề ngoài: tỏ ra tốt đẹp bên ngoài, nhưng lại bỏ qua việc thanh tẩy tâm hồn. Luôn có cám dỗ thực hiện một số việc sùng kính bên ngoài, nhưng Chúa Giêsu không hài lòng với

việc thờ phượng này. Chúa không muốn hình thức bên ngoài, Chúa muốn một đức tin chạm đến con tim.

Thực vậy, ngay sau đó, Chúa gọi đám đông dân chúng để nói một chân lý tuyệt vời: “Không có cái gì từ bên ngoài vào trong con người lại có thể làm cho con người ra ô ước được” (c 15). Nhưng “từ bên trong, từ lòng người” (c 21) phát xuất những ý định xấu. Những lời này mang tính cách mạng, bởi vì vào thời đó, tâm thức con người cho rằng một số thức ăn hoặc sự tiếp xúc bên ngoài làm cho người ta ra ô ước. Chúa Giêsu lật đổ quan điểm đó: Không có cái gì từ bên ngoài vào trong con người lại có thể làm cho con người ra ô ước được; nhưng chính cái từ con người xuất ra là cái làm cho con người ra ô ước.

Dành thời gian để đổ lỗi cho người khác là lãng phí thời gian

Anh chị em thân mến, điều này cũng có liên quan đến chúng ta. Thường chúng ta nghĩ rằng điều xấu chủ yếu đến từ bên ngoài: từ cách cư xử của người khác, từ những người nghĩ xấu về chúng ta, từ xã hội. Nhiều lần chúng ta đổ lỗi cho người khác, cho xã hội, cho thế giới, cho tất cả những gì xảy ra với chúng ta! Lỗi luôn là của “người khác”: của dân chúng, của người lãnh đạo, của rui ro. Các vấn đề dường như luôn đến từ bên ngoài. Và chúng ta dành thời gian để đổ lỗi; nhưng dành thời gian để đổ lỗi cho người khác là lãng phí thời gian. Điều này làm cho chúng ta giận dữ, chua ngoa và làm con tim chúng ta xa Chúa. Giống như những người trong Tin Mừng, họ than phiền, gây có vấp phạm, tranh luận và không đón tiếp Chúa Giêsu. Chúng ta không thể là Kitô hữu luôn than phiền: giận dữ, oán hận và buồn chán đóng cửa lòng trước Chúa.

Để chiến thắng cái ác: bắt đầu chinh phục nó bên trong chính mình

Hôm nay chúng ta cầu xin Chúa giải thoát chúng ta khỏi việc đổ lỗi cho người khác. Chúng ta cầu xin ân sủng để không lãng phí thời gian làm ô nhiễm thế giới với những lời phàn nàn, bởi vì đây không phải là Kitô hữu. Tốt hơn, Chúa Giêsu mời gọi chúng ta nhìn vào cuộc sống và thế giới khởi đi từ tâm hồn chúng ta. Nếu chúng ta nhìn vào bên trong, chúng ta sẽ thấy hầu hết mọi thứ chúng ta ghét, nó không ở bên ngoài. Và nếu chúng ta thành tâm cầu xin Chúa thanh tẩy tâm hồn chúng ta, thì chúng ta sẽ bắt đầu làm cho thế giới trong sạch hơn. Bởi vì có một cách không thể sai lầm để chiến thắng cái ác: bắt đầu chinh phục nó bên trong chính mình.

Khi các Giáo phụ, các đan sĩ được hỏi: “Đâu là con đường nên thánh? Tôi phải bắt đầu như thế nào?” Các vị trả lời: Bước đầu tiên là phải nhận lỗi về mình. Có bao nhiêu người trong chúng ta, vào lúc nào đó trong ngày hoặc trong tuần, có khả năng tự nhận lỗi về mình? Đây là sự khôn ngoan: học nhận lỗi về mình. Anh chị em hãy cố gắng làm điều này, nó sẽ làm anh chị em tốt hơn.

Xin Đức Trinh Nữ Maria, Đấng đã thay đổi lịch sử nhờ sự tinh tuyền của tâm hồn, giúp chúng ta thanh tẩy chính mình, trước hết là vượt qua việc đổ lỗi cho người khác và phàn nàn về mọi thứ.

Ngọc Yến - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2021-08/kinh-truyen-tin-khong-do-loi-nhung-hoc-cach-nhan-loi.html>

**XVIII. Tai tiếng lạm dụng và việc cải tổ Giáo hội -
Xã luận của Bộ Truyền Thông Tòa Thánh**

Theo Vatican News, Giám đốc xã luận của Bộ Truyền Thông Tòa Thánh, Andrea Tornielli, khi nhắc lại lời lẽ của Đức Phanxicô trong lá thư bác bỏ đơn từ chức của Đức Hồng Y Marx rằng “Việc cải cách trong Giáo Hội vốn được thực hiện bởi những con người nam nữ không sợ hãi bước vào cuộc khủng hoảng và để mình được Chúa cải cách. Đó là cách duy nhất, nếu không chúng ta sẽ chẳng khác gì những ‘nhà ý thức hệ cải cách’, những người không đặt chính bản thân họ lên tuyến đầu”, đã nhận định:

Bản văn của Đức Giáo Hoàng chứa đầy những chỉ dẫn có giá trị, vượt ra ngoài trường hợp đặc thù để tập trung một lần nữa vào điều cốt yếu, cho thấy quan điểm và thái độ của Kitô hữu đối với thực tại. Quan điểm và thái độ này thường bị lãng quên khi - ngay trong cộng đồng giáo hội - có nguy cơ gán giá trị cứu rỗi cho các cơ cấu, cho quyền lực định chế, cho các quy tắc lập pháp cần thiết và ngày càng chi tiết và nghiêm ngặt, cho “các thực hành tốt nhất” của tập đoàn, cho luận lý đại diện chính trị được mang tròng vào các con đường đồng nghị, cho các chiến lược tiếp thị áp dụng vào sứ mệnh, cho lòng tự yêu mình thái quá muốn truyền đi các hiệu quả đặc biệt.

Khẳng định, như Đức Giáo Hoàng vốn khẳng định, khi đối đầu với tai tiếng lạm dụng, “chúng ta sẽ không được cứu rỗi bởi những tìm tòi cũng như sức mạnh định chế. Chúng ta sẽ không được cứu rỗi bởi tiếng tăm lẫy lừng của Giáo hội, một điều vốn có xu hướng che giấu tội lỗi của mình: cũng như chúng ta sẽ không được cứu rỗi bởi sức mạnh của tiền bạc hay ý kiên của giới truyền thông (chúng ta thường quá phụ thuộc vào họ)” một lần nữa có nghĩa là chỉ ra con đường Kitô giáo duy nhất. Bởi vì, như Đức Giáo Hoàng viết cho Đức Hồng Y Marx, *"Chúng ta sẽ được cứu rỗi bởi cánh cửa của Đấng duy nhất có thể làm điều đó, và bằng cách thú nhận sự trần trụi của*

chúng ta: 'Tôi đã phạm tội', 'chúng tôi đã phạm tội'... Chính nhờ cách yếu đuối này mà Giáo hội tìm thấy sức mạnh, khi không tin tưởng vào chính mình và không cảm thấy mình như người chủ đạo, nhưng cầu xin sự tha thứ và khẩn cầu ơn cứu rỗi từ Đấng duy nhất có thể ban phát nó".

Những gì Đức Giáo Hoàng Phanxicô viết trong bức thư gửi cho Đức Hồng Y của Munich và Freising, đối với một số người, có thể “không phải là câu trả lời”. Vì nó không gỡ chúng ta khỏi vủi nường, nó không khâu lại vết thương, nó không cho phép chúng ta chỉ tay buộc tội người khác. Thay vào đó, nó kêu gọi mỗi chúng ta “bước vào cuộc khủng hoảng,” và thú nhận sự bất lực của chính mình, sự yếu đuối của chính mình, sự nhỏ bé của chính chúng ta khi đối diện với cái ác và tội lỗi, bất kể đó là việc lạm dụng tình dục các vị thành niên hay việc nghĩ rằng chúng ta có thể cứu được Giáo hội nhờ các ý tưởng của chúng ta, chiến lược của chúng ta, những công trình xây dựng nhân bản của chính chúng ta.

Đức Giáo Hoàng hưu trí Bênêđictô XVI, trong các ghi chú chuẩn bị cho hội nghị thượng đỉnh tháng 2 năm 2019 về việc bảo vệ các vị thành niên (và sau đó được công bố), khi tự hỏi đâu là câu trả lời thích hợp cho tai họa lạm dụng, đã viết, “Thuốc giải độc cho cái ác đang đe dọa chúng ta và toàn thế giới, cuối cùng chỉ có thể hệ ở việc phó thác chúng ta” cho tình yêu Thiên Chúa. “Nếu chúng ta suy gẫm về việc phải làm gì, thì điều rõ ràng là chúng ta không cần một Giáo hội khác do chính chúng ta phát minh ra” Ngày nay, “Giáo hội được nhiều người coi chỉ là một loại bộ máy chính trị nào đó,” và cuộc khủng hoảng do nhiều trường hợp lạm dụng bởi bàn tay các linh mục gây ra, đã thúc đẩy chúng ta coi Giáo hội như một cơ chế thất bại, mà bây giờ bàn tay chúng ta phải cương

quyết năm lấy và cải tạo nó một cách mới mẻ. Nhưng một Giáo hội tự mình tạo lập không thể đem lại hy vọng”.

Vào năm 2010, giữa cơn bão do vụ tai tiếng lạm dụng ở Ái Nhĩ Lan, Đức Giáo Hoàng Bênêđictô XVI đã nhấn mạnh đến con đường sám hối như là nẻo đường khả thi duy nhất; ngài nói ngài tin chắc rằng cuộc tấn công lớn nhất vào Giáo hội, không phải từ các kẻ thù bên ngoài, mà là từ các kẻ thù bên trong. Ngày nay, người kế vị của ngài, Đức Giáo Hoàng Phanxicô, với một cái nhìn nhất quán và nhấn mạnh, nhắc nhở chúng ta rằng cải cách, trong nguyên tắc *Ecclesia semper reformanda* (Giáo Hội luôn phải cải cách), không được thực hiện bởi các chiến lược chính trị, mà là bởi những con người nam nữ tự để cho mình được “Chúa cải cách”.

Vũ Văn An15/Jun/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/269152.htm>

XIX. Bốn thực hành tốt để đấu tranh chống lại lạm dụng trong Giáo hội

Trong báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase) đưa ra – ngoài các khuyến nghị để xóa bỏ tai họa và mang lại công lý cho các nạn nhân – một lời kêu gọi xem lại khía cạnh “hệ thống” của vụ tai tiếng. Nhưng những hành vi thói quen nào trong Giáo hội tạo môi trường sinh sôi nảy nở cho lạm dụng? Xét mình như vậy là đặt câu hỏi về những điểm mù của đời sống giáo hội mà Satan, Cha của sự dối trá quen làm.

Một số người cho rằng những sai lệch mang tính hệ thống này chỉ có thể sửa chữa qua một cuộc cách mạng giáo hội, được làm bởi một Công đồng mới. Tương lai vẫn còn được viết ra, nhưng việc thực hiện đơn giản các giáo huấn của Công đồng Vatican II đã và đang có nhiều tiến bộ. Những cách thực hành tốt hiện nay mở ra một con đường. Tôi xin liệt kê ra đây bốn con đường mà tiến trình đồng nghị Đức Phanxicô đề xuất có thể sinh lợi nhiều hơn nữa:

1- Phá vỡ văn hóa đẳng cấp

Trong nông nghiệp, độc canh làm đất không còn phì nhiêu. Chỉ đa canh mới giúp khai thác bền vững và tôn trọng môi trường. Trong Giáo hội cũng vậy. Con số các hội đồng cố vấn giám mục (hội đồng quản trị giám mục) hiện nay được thành lập theo cách cân bằng hơn giữa nam và nữ, giáo sĩ và giáo dân, những người độc thân và những người đã kết hôn. Mục tiêu của sự phát triển như vậy không phải là để đưa ra những cam kết về “chủ nghĩa tiến bộ” hay “chủ nghĩa nữ quyền” nhưng để giúp sự phân định trong giáo hội có những cái nhìn từ các bậc gọi khác nhau. Đây cũng là lý do vì sao bây giờ các cha xứ có nhóm quản trị gồm nhiều người đồng trách nhiệm.

2- Ngăn chặn việc tiếm quyền

Trong bữa ăn cuối cùng với các môn đệ, Chúa Giêsu đã để lại hai dấu chỉ: Bí tích Thánh Thể và rửa chân. Chúng ta đừng tách ra những gì Chúa Kitô đã kết hiệp. Nếu không có tính hợp pháp về mặt thiêng liêng để cử hành hoặc sống Bí tích Thánh Thể, thì giáo sĩ hay giáo dân sẽ không có tinh thần phục vụ đích thực. Đây là một trong những lý do, các bổ nhiệm trong Giáo hội ngày càng có nhiệm kỳ. Hôm nay là người có trách nhiệm. Ngày mai khi nhiệm kỳ hết hạn, chúng ta trở thành người bình thường lại. Nguyên tắc này chưa khái quát

hóa khắp mọi nơi, nhưng lô-gích của nó đầy khôn ngoan: ai gánh vác trách nhiệm không có thời hạn sẽ dễ bị cám dỗ để thấy mình là người nắm hào quang thiêng liêng, trong khi họ chỉ là người phục vụ một thánh chỉ vượt quá họ, Tin Mừng được Chúa Thánh Thần thổi.

3- Vạch trần loại tính dục ấu trĩ

Tính dục là một chiều kích cấu thành của toàn nhân loại, kể cả với những người độc thân dần thân khiết tịnh vì Nước Trời. Trong một thời gian dài, tính dục là vấn đề bị kìm nén, chỉ là những lời thì thầm ngượng ngùng. May mắn là trong quá trình đào tạo ở các chủng viện và tập viện, từ nay tính dục được hiểu rõ nhằm tiến đến một sự trưởng thành thiêng liêng và nhập thể.

4- Tránh loại văn hóa giữ bí mật không lành mạnh

Giáo hội phân định các thành viên của mình qua hành động của họ. Điều này cần thiết để trao nhiệm vụ, nhưng có một nguy cơ là nuôi dưỡng bí mật không lành mạnh. Giữ thông tin một cách vô ích cho bản thân mình, dù các thông tin vô hại, không thông báo cho người liên quan, là giữ cho mình quyền lực. Khuyến khích phát triển – tôi đã chứng kiến điều này ở giáo phận Liège – sự hợp tác với các chuyên gia trong ngành khoa học nhân văn (nhân viên xã hội, nhà tâm lý học, v.v.) giúp chống lại cám dỗ này. Vì vậy, khi giáo dân phàn nàn về một giáo sĩ (hoặc ngược lại), thì cả hai bên đều phải được nghe, cả bên khiếu nại cũng như bên bị khiếu nại. Cuộc đối đầu đôi khi gay go, nhưng nó cho phép chúng ta nói những điều trong lương tâm và trong Giáo hội. *“Nhưng kẻ sống theo sự thật, thì đến cùng ánh sáng.”* (Ga 3, 21)

By phanxicovn - 24/10/2021 26

lalibre.be, linh mục Eric de Beukelaer, 2021-10-22

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/24/bon-thuc-hanh-tot-de-dau-tranh-chong-lai-lam-dung-trong-giao-hoi/>

XX. Lo ngại về việc sử dụng công nghệ giám sát để theo dõi các giáo sĩ

Thông tấn xã Catholic News, gọi tắt là CNA, cho biết các linh mục nên cẩn thận vì có thể áp dụng các công nghệ giám sát trong các nỗ lực cải cách Giáo hội. Sử dụng các công nghệ này có thể biết chắc chắn các hoạt động trên Internet, danh sách các cá nhân vị linh mục thường xuyên liên lạc, và các di chuyển hàng ngày của một vị linh mục.

Báo cáo của CNA, cho biết như sau: Viễn cảnh các cơ quan tư nhân sử dụng công nghệ giám sát theo kiểu an ninh quốc gia để theo dõi các di chuyển và hoạt động của các Giám Mục, linh mục và các nhân viên khác của Giáo hội đang làm dấy lên lo ngại về quyền tự do dân sự, quyền riêng tư và những phương tiện hợp đạo đức được sử dụng trong các nỗ lực cải cách Giáo hội.

Vấn đề này lần đầu tiên được nêu ra vào năm 2018, khi một số cơ quan có liên quan đến việc cải cách hàng giáo phẩm Công Giáo tiếp cận một số cá nhân và tổ chức của Giáo hội.

Cơ quan này tuyên bố đã thủ đắc được công nghệ có khả năng xác định các giáo sĩ và những người khác, là những người tải xuống máy điện toán hay điện thoại di động các ứng dụng, chẳng hạn như Grindr và Tinder, cũng như có thể xác định vị trí của họ bằng cách sử dụng địa chỉ Internet của máy tính hoặc các thiết bị di động.

Cơ quan này đề xuất cung cấp các thông tin này một cách riêng tư cho các viên chức Giáo hội với hy vọng rằng các vị sẽ kỷ luật hoặc loại bỏ những người bị phát hiện sử dụng những ứng dụng công nghệ để vi phạm lời thề giáo sĩ, và có tiềm năng gây tai tiếng cho Giáo hội.

CNA cho biết đã có các báo cáo trong tuần này rằng thông tin nhắm vào các linh mục có quan hệ đồng tính luyến ái có thể sẽ được công khai trên các mạng xã hội trong một thời gian ngắn sắp tới.

Việc chính phủ Hoa Kỳ sử dụng rộng rãi công nghệ giám sát để theo dõi các cá nhân đã được biết đến rộng rãi kể từ tiết lộ năm 2013 của cựu nhà thầu Edward Snowden, chuyên cung ứng các dịch vụ cho Cơ quan An ninh Quốc gia.

Trong khi đã có báo cáo về việc các tập đoàn tư nhân sử dụng các kỹ thuật tương tự để theo dõi nhân viên, đây được cho là lần đầu tiên đề xuất này được áp dụng trong Giáo hội.

Một chuyên gia Công Giáo về công nghệ kỹ thuật số và thu thập dữ liệu, yêu cầu giấu tên vì tính nhạy cảm của vấn đề, cho CNA biết: “Về cơ bản, công nghệ này có khả năng xác định chính xác những cá nhân đã tải xuống một 'ứng dụng dành cho người đồng tính', tìm hiểu mức độ họ đang sử dụng nó và sau đó tìm ra, nhờ vào công nghệ định vị, nếu họ sống tại một dòng tu, hoặc làm việc tại một giáo xứ hoặc một tổ chức Công Giáo lớn”

Một chuyên gia công nghệ Công Giáo cũng đã nói chuyện với CNA cho biết công nghệ này chính xác đến mức nó có thể cung cấp tên và địa chỉ của các giáo sĩ được nhắm mục tiêu và cũng cho biết những người chia sẻ ứng dụng mà vị linh

mục dành thời gian trò chuyện, và nơi diễn ra các cuộc họp của họ.

Chuyên gia dữ liệu nói với CNA rằng dữ liệu thu thập được có thể cho biết “những nơi họ thường xuyên lui tới, chẳng hạn như, một khu vực có vấn đề, và không phù hợp với đời sống linh mục”.

“Trong thế giới công nghệ ngày nay, việc thu thập dữ liệu là một điều bình thường và được trình bày rõ ràng trong hầu hết các điều khoản sử dụng của ứng dụng và dữ liệu đó có thể được sử dụng theo nhiều cách có lợi. Nhưng nó có thể được sử dụng cho những mục đích rất bất chính.”

Đăng Tự Do 24/Jul/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/269983.htm>

Source: Catholic News Agency Concerns raised about using surveillance technology to track clergy

XXI. Đức Thánh Cha chia sẻ bức thư của một người bị lạm dụng và cầu xin mọi người đối diện với sự thật, đừng cố gắng che đậy

Phản bội và bất trung diễn ra ngay trong thời của Chúa Giêsu. Một trong 12 Tông đồ do chính Chúa Giêsu tuyển chọn, là Giuđa, đã phản bội và bán Ngài với giá 30 đồng bạc. Phêrô đã từng chối Chúa, và các môn đệ đã bỏ chạy khi Chúa Giêsu bị bắt trong Vườn Cây Dầu. Phản bội và bất trung trong Giáo Hội đời nào cũng có. Tuy nhiên, điều đó càng minh chứng cho một sự thật quan trọng này:

Giáo Hội không phải là một tổ chức trần thế, nhưng được Chúa hình thành, hướng dẫn và bảo vệ. Một tổ chức trần thế với đầy những phản bội và bất trung như thế tan tành từ lâu rồi.

Một người trưởng thành từng bị một linh mục lạm dụng đã kêu gọi các chủng sinh trên thế giới trở thành những linh mục tốt và phải bảo đảm rằng “sự thật dù cay đắng” vẫn phải được nêu bật, chứ không phải là im lặng hay tìm mọi cách che dấu những tai tiếng.

“Xin đừng quét những thứ đó dưới tấm thảm, vì khi đó chúng bắt đầu bốc mùi, thối rữa, và tấm thảm sẽ tự thối rữa. Chúng ta hãy nhận ra rằng nếu chúng ta che giấu những sự thật này, khi chúng ta ngậm miệng, chúng ta che giấu sự bản thủ và do đó chúng ta trở thành một người cộng tác cho những sự bản thủ ấy,” người bị lạm dụng nói trong một bức thư gửi đến Đức Thánh Cha Phanxicô và gửi cho tất cả các chủng sinh.

Sống trong sự thật là noi theo gương của Chúa Giêsu Kitô, Đấng không bao giờ nhắm mắt trước tội lỗi hay kẻ có tội, nhưng “sống theo chân lý với tình yêu thương... Đấng chỉ ra tội lỗi và kẻ tội lỗi bằng tình yêu,” bức thư nói.

Ủy ban Giáo hoàng về Bảo vệ Trẻ vị thành niên đã đăng lại nội dung bức thư trên trang web của mình vào ngày 18 tháng 10 và cho biết thêm bức thư, viết bằng tiếng Ý, đã được gửi đến Đức Thánh Cha Phanxicô, và chính

Đức Thánh Cha đã yêu cầu công bố toàn bộ bức thư, ngoại trừ danh tính của tác giả.

Chủ tịch của ủy ban, Đức Hồng Y Hoa Kỳ Seán P. O'Malley, cho biết, “Trong thời kỳ đổi mới và hoán cải mục vụ này, trong đó Giáo hội đang đối mặt với các tai tiếng và các vết thương do lạm dụng tình dục gây ra ở khắp mọi nơi trên rất nhiều con cái của Chúa, Đức Thánh Cha của chúng ta đã nhận được từ một người bị lạm dụng, một lời chứng can đảm hướng đến tất cả các chủng sinh”. Bằng cách chia sẻ công khai lời chứng này, “Đức Thánh Cha Phanxicô muốn hoan nghênh tiếng nói của tất cả những người bị thương và chỉ cho tất cả các linh mục loan báo Tin Mừng con đường dẫn đến việc phụng sự Thiên Chúa đích thực vì lợi ích của tất cả những người dễ bị tổn thương,” Đức Hồng Y viết trong một giới thiệu về bức thư.

Người phụ nữ viết lá thư giải thích việc cô bị một linh mục hãm hại trong nhiều năm thời con gái, khiến cô gặp nhiều vấn đề sức khỏe tâm thần nghiêm trọng bao gồm các rối loạn tâm thần phân liệt, căng thẳng sau chấn thương, lo lắng, trầm cảm, mất ngủ, ác mộng và cảm giác lan tỏa sợ hãi - về người khác, về việc mắc sai lầm, về những đụng chạm.

Cô viết: “Tôi sợ các linh mục, sợ ở gần họ”, và cô không thể đi lễ nữa vì “không gian thánh thiêng “từng là ngôi nhà thứ hai” của cô giờ chỉ gây ra nỗi đau và sự sợ hãi.

Cô ấy nói rằng cô ấy đang cố gắng “sống sót, để cảm nhận niềm vui, nhưng trên thực tế, đó là một cuộc chiến vô cùng khó khăn.”

Cô ấy nói với Đức Giáo Hoàng rằng cô ấy đang viết thư vì cô ấy muốn rằng “sự thật cay đắng chiếm ưu thế.”

“Con viết ra đây cũng nhân danh những nạn nhân khác... những đứa trẻ bị tổn hại sâu sắc, tuổi thơ, sự trong sáng và lòng tự trọng đã bị đánh cắp... bị phản bội và lòng tin vô bờ bên bị lợi dụng... những đứa trẻ có trái tim đập, biết thở, những người sống... nhưng họ đã bị giết một lần, hai lần, nhiều lần. ... Linh hồn của họ đã bị biến thành những mảnh máu nhỏ,” cô viết.

Những người lớn từng phải trải qua “thói đạo đức giả này” khi còn nhỏ sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi nó; họ có thể cố gắng quên hoặc tha thứ, “nhưng những vết sẹo vẫn còn trong tâm hồn họ và không bao giờ biến mất,” cô nói.

Sự ngược đãi này cũng gây hại cho Giáo hội, và “Giáo hội là mẹ của con và rất đau lòng khi bị thương, khi bị vấy bẩn,” bức thư viết.

“Con muốn yêu cầu các thầy bảo vệ Giáo hội, thân thể của Chúa Kitô,” cô viết trong lời kêu gọi các chủng sinh.

Giáo hội “đầy vết thương và vết sẹo. Xin đừng để những vết thương đó trở nên sâu hơn và những vết thương mới xuất hiện,” cô viết, nhắc nhở các chủng sinh rằng họ đã được Chúa kêu gọi để trở thành khí cụ của Ngài và để phục vụ Ngài qua những người khác.

“Các thầy có trách nhiệm lớn lao! Một trách nhiệm không phải là gánh nặng, mà là một ân sủng “cần được đón nhận với sự khiêm tốn và tình yêu thương!”.

Cô ấy kêu gọi các chủng sinh đừng cố che giấu hoặc im lặng về tai tiếng, nói rằng, “Nếu chúng ta muốn sống theo sự thật, chúng ta không thể nhắm mắt!”

Cô viết: “Làm ơn, hãy nhận ra rằng các thầy đã nhận được một món quà to lớn” là “hóa thân của Chúa Kitô trong thế giới”. “Mọi người, và đặc biệt là trẻ em, không nhìn thấy chỉ một người trong các thầy, nhưng họ nhìn thấy Chúa Giêsu Kitô, Đấng mà họ tin cậy vô bờ bến.”

“Nó là một thứ gì đó to lớn và mạnh mẽ, nhưng cũng rất mong manh và dễ bị tổn thương. Xin hãy là một linh mục tốt.”

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/271829.htm>

Source: *OSV News* Pope shares survivor’s letter pleading for clergy to face truth of abuse

BẢY

ĐI TÌM GIẢI PHÁP

I. Giáo Hội Công Giáo ở Pháp xem xét hậu quả của báo cáo về lạm dụng tình dục

Sau cú sốc là thời gian để suy ngẫm và hành động: Hai tuần sau khi Báo cáo Ciase về “Bạo lực tình dục trong Giáo Hội Công Giáo từ năm 1950 đến năm 2020” được công bố vào ngày 5 tháng 10, các giám mục Pháp đang làm việc để thảo luận và thông qua các nghị quyết mới, trong cuộc họp toàn thể tháng 11 của các ngài.

Một vấn đề đáng quan tâm đối với các nhà lãnh đạo Giáo hội của Pháp, khi các ngài chuẩn bị cho cuộc họp này, là áp lực hiện đang được các nhà lãnh đạo chính trị Pháp gây ra đối với những thay đổi liên quan đến án tín bí tích Hòa Giải.

Trên cơ sở một cuộc khảo sát, cũng như 243 lời khai, 2,819 bức thư và tài liệu lưu trữ của Giáo hội, báo cáo cho biết khoảng 216,000 trẻ em đã bị các thành viên của giáo sĩ lạm dụng tình dục trong 70 năm qua. Tổng số vụ lạm dụng liên quan đến trẻ vị thành niên trong Giáo Hội Công Giáo ở Pháp lên đến 330,000 vụ, nếu tính cả những vụ do giáo dân vi phạm.

Được thành lập và tài trợ bởi Giáo Hội Công Giáo ở Pháp vào năm 2018 để làm sáng tỏ tình trạng lạm dụng tình dục trong Giáo hội và xác định cách thức xử lý những trường hợp này nhằm giúp Giáo hội giải quyết tốt hơn các trường hợp lạm dụng trong tương lai, ủy ban độc lập đã đưa ra 45 khuyến

ngộ trong báo cáo của mình, một số trong số đó đã gây tranh cãi.

Thật vậy, ngoài những khuyến nghị khá giống với những khuyến nghị đã được các giám mục Pháp biểu quyết trong cuộc họp toàn thể cuối cùng của họ vào tháng 3 năm 2021 - như việc thành lập một hội đồng đặc biệt để phòng và chống lạm dụng tình dục, đào tạo tốt hơn cho các linh mục, không gian dành cho lắng nghe và đối thoại và bồi thường tài chính cho các nạn nhân - chủ tịch của ủy ban, Jean-Marc Sauvé, cũng kêu gọi Giáo hội xem lại ấn tín bí tích Hòa Giải liên quan đến lạm dụng tình dục.

Ấn tín bí tích Hòa Giải có nguy cơ bị vi phạm không?

Trong một cuộc phỏng vấn ngày 6 tháng 10 với France Info sau khi báo cáo được công bố, Đức Tổng Giám Mục Éric de Moulins-Beaufort chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp, gọi tắt là CEF, và đồng thời là Giám Mục của Reims, đã tái khẳng định tính chất bất khả xâm phạm của ấn tín bí tích Hòa Giải là điều “ràng buộc đối với chúng tôi, và về mặt đó, mạnh hơn luật pháp của nước Cộng hòa”.

Tuy nhiên, một tuyên bố như vậy đã gây ra một sự nhiễu động trong dư luận và trong tầng lớp chính trị, khiến Đức Tổng Giám Mục bị Bộ trưởng Nội vụ Pháp Gerald Darmanin triệu tập vào ngày 12 tháng 10.

Trước Quốc hội Pháp cùng ngày, Bộ trưởng Nội vụ đã so sánh ấn tín bí tích Hòa Giải với bí mật nghề nghiệp, và chỉ ra rằng có những ngoại lệ đối với loại bí mật này trong luật hình sự, đặc biệt là trong các trường hợp phạm tội với trẻ em dưới 15 tuổi. Nói cách khác, chính phủ hiện đang dự tính sửa

đổi luật dành cho các cha giải tội, để đặt các ngài ngang hàng với các luật sư và các chuyên gia thế tục khác.

Mỗi quan tâm trong thế giới Công Giáo gia tăng sau khi các báo cáo truyền thông cho rằng, sau cuộc gặp gỡ với Bộ trưởng Nội vụ, Đức Tổng Giám Mục de Moulins-Beaufort đã thừa nhận rằng các linh mục nên thông báo cho cảnh sát về việc các hối nhân bị lạm dụng trong khi xưng tội.

Trong một cuộc phỏng vấn với tờ Register, Karine Dalle, phát ngôn viên của CEF, đã tìm cách trấn an các tín hữu Công Giáo, và nói rằng các nhà chức trách Công Giáo Pháp không có ý định thỏa hiệp các giáo huấn của Giáo hội liên quan đến án tyn và giáo luật, vì đó là vấn đề có tầm mức quốc tế, không thể thay đổi đối với Pháp.

“Nếu nhà nước nói với chúng tôi rằng các linh mục phải báo cáo tội ác chống lại trẻ vị thành niên được tiết lộ khi xưng tội thì điều đó vi phạm nghĩa vụ phải giữ bí mật tòa giải tội. Điều này có nghĩa là các linh mục có liên quan sẽ bị vạ tuyệt thông. Chắc chắn sẽ có một số điều chỉnh được đề xuất, mà Rôma sẽ chấp nhận hoặc không. Nhưng không, không có trường hợp nào Đức Tổng Giám Mục de Moulins-Beaufort nói rằng án tyn giải tội sẽ bị gạt sang một bên. Ngài chưa bao giờ nói điều đó”.

Tuy nhiên, theo Linh mục Thierry Sol, phó giáo sư giáo luật tại Đại học Giáo hoàng Thánh giá ở Rôma, rất khó dự kiến những gì có thể xảy ra. Đó là bởi vì bản chất của bí tích hòa giải không thể so sánh với bí mật nghề nghiệp. Luật pháp của Pháp đang tạo điều kiện cho sự tương tự gây hiểu lầm này. Cha Sol chỉ ra rằng việc giữ bí mật về việc xưng tội không phải là nghĩa vụ tôn giáo do Giáo hội quyết định. “Linh mục nhân

đanh Chúa nhận lời thú tội: trên thực tế, chỉ có Chúa mới nhận lời thú tội và thông tin này không phải của cha giải tội,” ngài nói với tờ Register.

Do đó, có một sự khác biệt quan trọng cần phải nêu ra. Theo Cha Solather Sol, trong khi các bác sĩ hoặc luật sư có kiến thức về các sự kiện bên ngoài và hữu hình, thì trong bí tích hòa giải, các sự kiện được tiết lộ có liên quan trực tiếp đến lương tâm, đó là “phần thân thiết nhất của con người, linh hồn của anh ta, do đó chúng là những gì bất khả xâm phạm nhất”.

Trích dẫn ghi chú năm 2019 của Tòa Ân Giải Tối Cao về chủ đề này, ngài nhấn mạnh thực tế rằng cả các giám mục và Giáo hoàng đều không thể sửa đổi hoặc giảm bớt ấn tín bí tích Hòa Giải, vì đó là quyền của Chúa, không phải của con người.

Thông báo của Vatican trích dẫn những nhận xét gần đây của Đức Thánh Cha Phanxicô, tuyên bố rằng “mặc dù ấn tín bí tích Hòa Giải không phải lúc nào cũng được hiểu theo tâm lý hiện đại, ấn tín bí tích là không thể bị bẻ gãy và không có quyền lực con người nào có thẩm quyền đối với nó, cũng như không thể đưa ra bất kỳ yêu sách nào đối với nó.”

Ghi chú nhấn mạnh rằng: “Bí mật bất khả xâm phạm của ấn tín tòa giải tội xuất phát trực tiếp từ quyền của Chúa và bắt nguồn từ chính bản chất của Bí tích, đến mức không thừa nhận bất kỳ ngoại lệ nào trong phạm vi thẩm quyền giáo hội, nói chi đến thẩm quyền dân sự.”

Các khoản quyên góp của các tín hữu có được dùng để trả cho các nạn nhân không?

Một vấn đề gây tranh cãi khác xuất phát từ các khuyến nghị của ủy ban là vấn đề bồi thường tài chính cho những người được công nhận là nạn nhân của lạm dụng tình dục. Biện pháp như vậy đã được đề cập trong 11 nghị quyết chống lại nạn ấu dâm được các giám mục Pháp thông qua trong cuộc họp toàn thể vào tháng 3 năm 2021 và sau đó được trình bày trước Ciase trước khi báo cáo được công bố.

Vì Giáo hội dựa vào các khoản quyên góp được trao cho các mục đích tôn giáo, câu hỏi hóc búa về nguồn tài trợ cho việc bồi thường cho các nạn nhân nhất thiết phải đặt ra.

Trong bài nói chuyện của mình nhân dịp trình bày báo cáo Sauvé, François Devaux, người sáng lập hiệp hội nạn nhân La Parole Libérée, đã gây sức ép mạnh mẽ với các giám mục để bồi thường cho tất cả các nạn nhân, điều này làm dấy lên sự bối rối và lo lắng giữa các tín hữu về viễn cảnh các khoản quyên góp của họ sẽ được sử dụng cho mục đích này, vào thời điểm tài chính của Giáo hội địa phương đang gặp khó khăn.

Trên thực tế, Giáo hội không thể bán các tòa nhà của mình với mục đích bồi thường, trái với những gì một số nhà bình luận đã đề xuất, vì hầu hết các tòa nhà này là di sản không thể bán cho các mục đích phi tôn giáo hoặc chuyển giao quyền sở hữu cho nhà nước đối với tất cả các tòa nhà được xây dựng trước năm 1905.

“Chúng tôi phải trấn an tất cả các tín hữu, chúng tôi sẽ không lấy tiền của họ,” Dalle nói, khi đề cập đến việc thành lập một quỹ độc lập gần đây mà tất cả mọi người - không chỉ các tín hữu Công Giáo - có thể tự do cung cấp để hỗ trợ các nạn nhân.

Về phần mình, báo cáo Ciase đã kêu gọi một cơ chế cá nhân để bồi thường cho các nạn nhân, trên cơ sở từng trường hợp cụ thể. Chủ tịch của ủy ban cũng thông báo rằng các tín hữu không phải trả giá cho những tội ác mà các giáo sĩ đã gây ra.

Các giám mục Pháp sẽ bỏ phiếu và trình bày các đề xuất mới của họ trên cơ sở các khuyến nghị của ủy ban trong cuộc họp toàn thể tiếp theo của các ngài ở Lộ Đức từ ngày 2 đến ngày 8 tháng 11, và các ngài cũng mời các nạn nhân.

Đăng Tự Do 01/Nov/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/272046.htm>

Source: *National Catholic Register* Catholic Church in France Considers the Consequences of the French Report on Sexual Abuse

II Các giám mục Pháp họp Đại hội mùa thu tại Lộ Đức

Từ ngày 2-8/11/2021, các Giám mục Pháp quy tụ tại Lộ Đức, thành phố của Đức Mẹ, để tham dự khoá họp mùa thu. Một trong những đề tài trọng tâm của chương trình thảo luận là cuộc chiến chống lại nạn lạm dụng tính dục đối với trẻ vị thành niên.

Khoá họp của các giám mục Pháp diễn ra một tháng sau khi báo cáo của Ủy ban độc lập về nạn lạm dụng tính dục trong Giáo hội Pháp được công bố. Hội đồng Giám mục Pháp đã sửa đổi chương trình ban đầu của đại hội toàn thể này để thêm thời gian làm việc cụ thể về báo cáo này.

Ngày 2/11/2021 đã được thêm vào chương trình và sẽ được dành riêng cho việc các giám mục tiếp nhận báo cáo Sauvé trong giáo phận của họ.

Sau giờ Kinh Sáng, Đức tổng Giám mục Éric de Moulins-Beaufort, Chủ tịch Hội đồng giám mục phát biểu khai mạc, và sau đó là giờ cầu nguyện chung tại hang đá Đức Mẹ. Tiếp đến các giám mục có giờ suy tư đầu tiên và sau đó là làm việc theo nhóm vào buổi chiều cùng với các nạn nhân của lạm dụng.

Ngoài ngày đầu tiên này, bốn phiên làm việc khác cũng được dự kiến trong khoá họp toàn thể xoay quanh cùng chủ đề này. Thứ Bảy ngày 6/11/2021 sẽ có một buổi cầu nguyện đặc biệt với “cử chỉ thông hối”.

Trong sáu ngày họp này, các giám mục của Pháp cũng sẽ tiếp tục công việc của họ về các chủ đề đã được đề cập trong các cuộc họp trước đó, bắt đầu với thông điệp Laudato Si’ và việc áp dụng thông điệp vào cuộc sống hàng ngày; đặc biệt năm nay nhấn mạnh vào mối liên hệ giữa sự bấp bênh và khủng hoảng sinh thái.

Hồng Thủy - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/church/news/2021-11/cac-giam-muc-phap-hop-dai-hoi-mua-thu-tai-lo-duc.html>

III. Linh mục Jean-Luc Souveton: Vì sao tôi đến dự hội nghị khoáng đại của Hội đồng Giám mục Pháp

Linh mục Jean-Luc Souveton thuộc giáo phận Saint-Étienne, cha là nạn nhân bị một linh mục lạm dụng và bạo lực

tình dục khi 15 tuổi, linh mục tham dự hội nghị khoáng đại của Hội đồng Giám mục Pháp khai mạc tại Lộ Đức vào ngày 2 tháng 11 này. Chứng từ của linh mục trên báo *La Vie*.



Linh mục Jean-Luc Souveton thuộc giáo phận Saint-Étienne.

“Tôi đến dự hội nghị khoáng đại dù có rất ít nạn nhân ở đây. Nhiều người quyết định không đi vì cách đón nhận bản báo cáo Ciase của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp và lời tuyên bố của một số giám mục làm cho họ thấy rất nghi vấn. Họ đã không nghe những gì đáng lý họ muốn nghe, như: “Đúng, chúng tôi sẽ xem những khuyến nghị này là những khuyến nghị của chúng tôi và chúng tôi sẽ thực hiện chúng.”

Vì thế có rất ít nạn nhân chúng tôi ở đây và tôi tự hỏi không biết các giám mục có ý thức việc các nạn nhân phải đối diện với 120 giám mục, trong một tỷ lệ mà số lượng chỉ có thể đê bẹp lời nói.

Vậy nếu tôi đi, đó là vì theo tôi, quan trọng là có một vài người có thể nói những điều diện đối diện. Điều đặc biệt ấn tượng, Hội đồng Giám mục Pháp (CEF) không có dự đoán gì trước về việc công bố bản báo cáo: chương trình của hội nghị

đã bị xáo trộn vào giờ cuối và sự tham dự chính xác của các nạn nhân đã không được dự trù trước. Chẳng hạn, trên báo chí, tôi biết sẽ có nạn nhân tham dự, trước khi tôi nhận được e-mail mời, mười ngày trước... Ai dám làm điều này và đề xuất điều này bên ngoài Giáo hội? Tôi đã trải nghiệm nó như một sự khinh thường và như một sự tiếp diễn của một sự thiếu tôn trọng thực sự.

Một ủy ban theo dõi

Về phần tôi, tôi mong chờ, sẽ nhanh chóng thành lập các ủy ban khác như được đề cập trong báo cáo của Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase), đặc biệt là ủy ban này sẽ có mặt để thực sự hỗ trợ các giám mục trong việc thực hiện các khuyến nghị. Rằng ủy ban này trước hết không bao gồm các giám mục, nhưng bao gồm những người đã được rửa tội thuộc mọi tầng lớp xã hội, kể cả các nạn nhân và ủy ban này thực sự ở đó để chất vấn với những phương tiện thực tế để điều gì đó có thể xảy ra.

Điều thứ hai, đó là việc thành lập một cơ quan độc lập bên ngoài Giáo hội, cơ quan này sẽ có sứ mệnh gấp ba, như đã được khuyến nghị trong báo cáo Ciase, là chào đón các nạn nhân, đề nghị trung gian hòa giải với những kẻ tấn công khi họ vẫn còn sống và các thể chế, giáo phận hay các dòng, và nhất là có thể quản lý vấn đề bồi thường thiệt hại cho từng nạn nhân. Cơ quan này cũng phải thực sự tính đến việc cá nhân hóa việc tính toán khoản bồi thường cho từng người. Nhưng điều này giả định Giáo hội phải công nhận một trách nhiệm tập thể.

Rằng “công lý phải được thực thi”

Tuy nhiên, một lần nữa, tôi đã nghe thấy từ miệng của một giám mục: “Chúng tôi đang cố gắng tìm cách để ‘xoa dịu’ quý vị”. Lời nói đã buột ra khỏi miệng, nhưng nó nói lên

tất cả. Chúng tôi không cần phải xoa dịu, chúng tôi không phải là những đứa con nít chường khí. Chúng tôi là những người lớn trưởng thành đã phải làm việc vô cùng trên chính bản thân chúng tôi, vì chúng tôi là những em bé bị ngược đãi và vì chúng tôi vẫn ở trong thể chế, qua những lời nói thiếu tôn trọng. Chúng tôi cần công lý phải được thực hiện.

Thách thức là rất lớn. Việc báo cáo Ciase được công bố, chính là phần ẩn giấu được tiết lộ. Điều này không có nghĩa là những điều này không được biết đến, chúng không được mọi người biết toàn bộ, nhưng mỗi chuyện đã được một ai đó ở đâu đó biết, do đó bản báo cáo này tập hợp tất cả những hiểu biết bị phân tán mà đôi khi cố tình che giấu. Chúng ta đang ở trong sự tiết lộ mặt giấu kín của Giáo hội.

Nhưng đó chỉ là bước khởi đầu của công việc, vì bây giờ chúng ta phải làm việc trên mặt mù. Mặt ẩn giấu, có nghĩa là những gì chúng ta biết và những gì không được tiết lộ. Có lẽ người ta nghĩ sau khi tiết lộ, công chuyện sẽ được lật qua một trang khác. Nhưng để hiểu vì sao mặt ẩn giấu lại quan trọng đến vậy, chúng ta phải nỗ lực tìm hiểu mặt mù. Mặt mù là phần mà mọi người ở bên ngoài đều nhìn thấy ngoại trừ người sống với nó, những gì tôi không biết về tôi, nhưng tất cả những người khác đều nhìn thấy.

Không gian mở ra, đó là sự chấp nhận công việc làm trên điểm mù và điều này chỉ có thể làm với sự giúp đỡ của những người từ bên ngoài. Điều này đòi hỏi một tinh thần khiêm tốn vô biên. Trong đời sống cá nhân và trong đời sống thể chế, dần dần tôi chấp nhận, mặt ẩn giấu và mặt mù giảm đi, để một ngày tốt đẹp, khi tôi sống với những gì tôi nói, sống trong một minh bạch nhất định và không còn ở trong trò chơi của vai trò. Tôi nghĩ đó là thách thức của tự do, trong khả năng

thể hiện những gì là tự do, và điều này chỉ có thể xảy ra khi mặt ẩn giấu và mặt mù được làm việc”.



Linh mục Jean-Luc Souveton chia sẻ câu chuyện cuộc đời của cha trong quyển sách *Những người bị lạm dụng – các nạn nhân của các linh mục làm chứng* (Abusés – des victimes de prêtres témoignent, nxb. Éditions Temps Présent, 2021).

By [phanxicovn](#) - 04/11/2021 2

[lavie.fr](#), Marie-Lucile Kubacki, 2021-11-02

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/04/linh-muc-jean-luc-souveton-vi-sao-toi-den-du-hoi-nghi-khoang-dai-cua-hoi-dong-giam-muc-phap/>

IV. “Chúng tôi không cần được tha tội, chúng tôi không phải là những đứa trẻ chướng khí”

Được mời phát biểu trước các giám mục trong Hội nghị khoáng đại tại Lộ Đức, linh mục Jean-Luc Souveton, nạn nhân của vụ lạm dụng khi mới 15 tuổi, đã có một bài phát biểu rất mạnh. Báo *La Croix* đăng với sự đồng ý của linh mục Souveton.



Linh mục Jean-Luc Souveton, giáo phận Saint-Etienne, sau bài phát biểu trước Hội đồng Giám mục Pháp ngày thứ ba 2 tháng 11. VALENTINE CHAPUIS / AFP

Qua e-mail ngày 19 tháng 10, chúng tôi đã được mời đến hội nghị này để nói về cách mà chúng tôi – những nạn nhân – nhận được báo cáo từ Ciase.

Và đây, chúng tôi là 5 nạn nhân trước mặt các cha. 5 chỉ đề là tiếng vang của 330.000 được đề cập trong bản báo cáo. Tại sao một con số quá ít như vậy? Một trong những nạn nhân được mời ngày này viết: “Không kể thực tế là lời mời đến quá muộn để tôi có thể thay đổi lịch trình làm việc, dường như tôi không thể đáp lại lời mời từ những người trong giáo phận mà gần đây đã cho thấy sự khinh thường sâu đậm với các nạn nhân và cá nhân tôi đã phải trả giá”.

Một lời mời muộn màng và một cảm giác bị khinh thường!

Một lời mời muộn màng... Làm thế nào để giải thích sự thiếu dự đoán này? Ngày công bố bản báo cáo đã được biết từ lâu và việc tổ chức cuộc họp này cũng vậy. Như thế, ban đầu, ban tổ chức không có kế hoạch dành nhiều thời gian cho sự công bố này, cũng không phối hợp để có nhiều nạn nhân và giáo dân tham dự vào công việc của hội nghị. Mọi thứ dường như trở nên ngẫu hứng từng ngày trong sự thiếu chuẩn bị kỹ càng nhất.

Yếu tố nào đã làm chương trình của các cha bị đảo lộn vào phút chót để các cha mời chúng tôi?

Những con số được tiết lộ, cao hơn nhiều so với những dự tính? Vậy bao nhiêu ngàn nạn nhân mới đủ để làm cho các cha quyết định làm một cái gì đó, nếu con số 10.000 người được công bố ban đầu không xứng đáng để các cha bỏ thì giờ cho nó? Có phải các cha ý thức về sự ngao ngán, tức giận, buồn bã và mong muốn thay đổi của nhiều tín hữu đã thể hiện qua việc thành lập các tổ chức tập thể và các hiệp hội sau ngày 5 tháng 10 không?

Tôi không ngừng tự hỏi. Vì sao có sự trì ỳ, chậm trễ trong việc thấp đèn này, cho sự trì hoãn này khi đã có rất nhiều tín hiệu mà không phải là yếu tố nhiều tháng nay cho thấy mức độ nghiêm trọng quá lớn lao của vấn đề cần được xử lý này? Các cha trung thực và nghĩ rằng, việc công bố báo cáo sẽ lật sang một trang khác và không mở một tiến trình tốn nhiều công sức, đòi hỏi và quan trọng không?

Một lần nữa, hình ảnh phản ánh là hình ảnh của một hội nghị hoạt động tốt, trên chủ đề này, một cách phản ứng, dưới áp lực, trong tinh thần né tránh các vấn đề gây giận dữ, chỉ đề cập đến khi thực sự không thể né tránh, không thể chủ động

theo nghĩa dự đoán các mong chờ và chủ động đề cập điều phải đề cập, bằng cách tạo điều kiện để có thể trao đổi thực sự và để có sự có mặt đại diện của tất cả các đối tượng cần thiết cho một công việc như vậy. Có một cảm giác là các cha luôn đi thụt lui trong hồ sơ này đã chìm Giáo hội trong nhiều thập kỷ qua. Các cha chờ bị các sự kiện này thộp mới phản ứng! Thật đáng rên than, đáng trách, đáng thương.

Một lời mời muộn màng, một cảm giác bị xem thường, và cũng thiếu tính đại diện của những nạn nhân được mời! Tôi hoàn toàn đồng ý với lời của linh mục tâm lý gia Stéphane Joulain được báo *La Vie* trích dẫn, lời nói lên công việc cần thiết là “cộng tác với tất cả các nạn nhân, tất cả những người đại diện cho họ chứ không phải chỉ với một số nhóm nhất định, để không ai cảm thấy mình bị bỏ rơi.”

Đó là một trong những lý do dẫn đến việc một số nạn nhân từ chối tham gia đại hội này. Họ không cảm thấy đại diện cho khối lượng của tất cả những người như bản báo cáo Ciase đưa ra. Không bình thường khi chỉ có một nhóm dưới 15 người được mời và các thành viên của nhóm này phải có trách nhiệm phối hợp, mỗi người với một nạn nhân khác để tăng thêm số lượng của họ trong đại hội này như các cha đề xuất cho chúng tôi. Các hiệp hội nạn nhân giờ đây là những người đối thoại của các cha, chúng tôi không còn chỉ là “nạn nhân phải lắng nghe” mà là những nhân vật mà công việc tiếp theo của bản báo cáo Sauvé phải làm việc với.

Tôi quyết định đến đây vì điều này quan trọng với tôi, để nói trực tiếp với các cha và không để các cha là người duy nhất giải thích lý do của sự vắng mặt này. Như một người bạn đã quyết định không đến đây, họ nói: “Không phải là việc từ

chối cùng đi với các giám mục, nhưng không cùng đi trong những điều kiện hiện tại”.

Chính qua báo chí mà tôi biết được sự hiện diện mong đợi của các nạn nhân, ngay cả trước khi tôi nhận và đọc e-mail mời... Tôi sống kinh nghiệm này như một sự khinh miệt và như một sự nối tiếp của sự coi thường nạn nhân và thực tế cuộc sống của họ. Không có nhiều người có thể rảnh một cuối tuần vào giờ chót. Các giáo dân, nạn nhân hay không, đều có những ràng buộc về nghề nghiệp và gia đình. Họ thường xuyên phục vụ Chúa Kitô và Giáo hội của Ngài, điều đó không có nghĩa là họ phải làm theo ý của các cha.

Biểu hiện của sự khinh bỉ... chúng ta đừng lướt qua quá nhanh về kinh nghiệm cá nhân đã vừa được đề cập mới đây, đó là một trong những lý do vắng mặt của người này. Và đó cũng là phổ biến cho nhiều nạn nhân. Sự khinh bỉ là những gì tôi cảm thấy vào ngày 30 tháng 12 năm ngoái, trong một cuộc phỏng vấn quá sững sờ, diện đối diện, với một thẩm quyền trong giáo hội, họ so sánh các nạn nhân với “những con chó chỉ suốt ngày liếm vết thương hơn là bỏ thời gian để chăm sóc và chữa lành”.

Tôi: “Cha muốn nói sáng nay tôi đứng trước cha như con chó liếm vết thương của mình ư?”

Người đó: “Không, không! Không phải cha là người tôi muốn nói”.

Tôi rời cuộc phỏng vấn sau một vài câu tuyên bố khác, cũng thanh lịch như vậy của người phỏng vấn tôi về các nhà báo và nhà trị liệu tâm lý.

Những nhận xét gần đây hơn của một giám mục được đăng trên báo *La Croix* đã gây ra những phản ứng mạnh mẽ.

Tôi trích dẫn: “Một sự phản kháng khác có thể được nhận thấy khi những người có vẻ như bị nhốt kín trong bạo lực mà họ phải chịu đựng, cuộc sống của họ đôi khi chỉ bị đánh giá bằng điều này, tương tự như việc tiếp tục cuộc sống của họ, câu chuyện của họ, những gì họ có thể xây dựng, thậm chí quên những chấn thương là một sự không chung thủy với đau khổ của họ, một sự phủ nhận công lý đối với họ cũng như đối với những nạn nhân khác”.

Các nhận xét nhắc cho người đọc, rằng các nạn nhân không vừa ý trong đau khổ của họ và nhắc một chuyện khác, rằng có “mức độ trách nhiệm của họ, điều quan trọng là tôi phải tự chủ hoặc có hiểu biết đủ về thế nào là chấn thương sau bạo lực” và kết thúc bằng cách nhấn mạnh: “Đã có quá nhiều chủ nghĩa nghiệp dư trong Giáo hội dẫn đến những hậu quả tai hại”.

Tôi vẫn nghe thấy từ miệng của một trong số các giám mục: “Chúng tôi đang cố gắng tìm cách để ‘xoa dịu’ các bạn.” Lời nói đã buột ra, nhưng nó nói lên tất cả. Chúng tôi không cần được xoa dịu, chúng tôi không phải là những đứa trẻ chướng khí. Chúng tôi là những người lớn trưởng thành đã phải làm việc rất nhiều trên chính bản thân chúng tôi, vì chúng tôi là những em bé hoặc người lớn bị ngược đãi, bị phản bội lòng tin của chúng tôi vào các linh mục, bị Giáo hội phản bội vì đã cố ý hạ thấp và che giấu sự thật và đứng về phía những kẻ xâm lược để cứu họ, không màng đến việc đón nhận và tháo gỡ chúng tôi. Sự ngược đãi này vẫn tiếp diễn quá thường xuyên trong phạm vi cơ sở giáo dục, qua lời nói và thái độ thiếu quan tâm đến nạn nhân.

Với thái độ như vậy, chúng ta thảo luận về việc quản lý cuộc khủng hoảng, biện pháp bảo vệ Thể chế, đón nhận lời nói

của nạn nhân – như một sỉ nhục thêm nữa – và trong thời gian này, ngay cả các điều kiện lạm dụng tình dục vẫn còn duy trì. Xin cho phép tôi được nhắc lại lời Phúc âm về chủ đề này: “Các người lọc con muỗi, nhưng lại nuốt con lạc đà”.

Thêm một lần nữa, khinh thường hoặc thiếu tôn trọng, khi các công việc và các đề xuất của nạn nhân bị phớt lờ hoàn toàn. Có báo cáo năm 2017 của *Lời được Giải phóng* (La Parole Libérée) được tổ chức *Đức tin và Sức Bền* (Faith and Resilience) bỏ tước và đăng lại năm 2019... các báo cáo được gửi đến cho tất cả các giám mục. Các công việc không bao giờ được phản ánh... Tác phẩm không bao giờ... ngay cả trong nhiều trường hợp không xác nhận là đã có nhận tài liệu.

Danh sách những chuyện như thế này còn dài... Chính trong bối cảnh này, tôi nhận báo cáo Ciase như một biểu hiện của sự tôn trọng đích thực với chúng tôi, tôn trọng sự “hiếu biết duy nhất” của chúng tôi [Khuyến nghị 3]”, dùng lại cách diễn đạt của ông Jean-Marc Sauvé, tôn trọng các đòi hỏi của chúng tôi đã có từ lâu và được hỗ trợ của nhiều nhân vật khác nhau trong đời sống Giáo hội, thường là của giáo dân, tôn trọng các mong chờ cụ thể của chúng tôi qua 45 khuyến nghị.

Cuối cùng báo cáo Ciase đã cho chúng tôi những gì các cha không biết cho chúng tôi, không muốn cho chúng tôi: sự tôn trọng mà chúng tôi xứng đáng được tôn trọng và chúng tôi cần. Một ghi nhận tàn bạo cho “chuyên gia nhân đạo”, người mà chủ đề này cần phải được đào tạo. Đúng là không dễ để thoát ra khỏi điều đã được thẳng thắn từ lâu: “Bảo vệ bản thân như một định chế [Khuyến nghị 4]” và các ứng xử xuất phát từ đó: “Một sự thờ ơ hoàn toàn và thậm chí là tàn nhẫn đối với những người đã bị tấn công [Khuyến nghị 5]”.

Vậy mà, những nạn nhân, trong đó có tôi, là những người không ngừng mong muốn được là đối tác và mơ ước được cùng các cha đồng-xây dựng lại. Các cha đã trả lời cho chúng tôi, tôi trích lại: “Chúng tôi đã nghe yêu cầu làm đối tác của các bạn. Chúng tôi có một nhóm làm việc nhóm họp thường xuyên và một số cuộc họp của chúng tôi là với các bạn. Chúng tôi đã không bắt đầu với một quá trình đồng xây dựng. Chúng tôi đang trong quá trình lắng nghe, phát triển tư duy chúng tôi, tùy thuộc vào phản ứng của các bạn, nhưng chúng tôi chưa dự trù xây dựng điều gì đó với các bạn, cũng như không được các bạn xác thực”...

Chúng tôi chưa dự trù xây dựng điều gì đó với các bạn, cũng như không được các bạn xác thực.

Thật khó nghe và khó nuốt. Quan điểm này chưa bao giờ được chính thức cải chính. Như thế không có gì là ngạc nhiên khi các nạn nhân vắng mặt hôm nay. Đối với tôi, việc thiếu tôn trọng, việc từ chối xây dựng một cái gì với các cha, trên đó chúng tôi có thể hoàn toàn đồng ý, theo tôi đó dường như là những lý do đủ để giải thích cho sự vắng mặt hàng loạt này. Một số ít nạn nhân được trực tiếp mời đã không muốn sự hiện diện của họ được xem như xác nhận các quyết định hoặc lựa chọn mà họ không có quyền kiểm soát. Họ không muốn trở thành cộng tác viên ngây thơ dưới mắt của tất cả những người không được mời hoặc thậm chí không được đại diện ở đây.

Theo tôi, chắc chắn tư thế này của họ đã không được củng cố thêm bởi những lời được một giám mục phát biểu trên báo *La Croix*: “Báo cáo Sauvé phải được tiếp nhận cho những gì nó là và những gì nó nói: báo cáo đề xuất, và như thế mỗi người phải hiểu về nó [Khuyến nghị 6]”. Chúng tôi có nên nghe một sự kéo dài tư thế từ chối của các cha để xây dựng một cái gì đó với chúng tôi không? Đó là một câu hỏi. Bởi vì, ở

mức tối thiểu, báo cáo làm được nhiều hơn những gì nó đề xuất, nó khuyến nghị.

Các mong chờ của chúng tôi, vì đó là câu hỏi các cha hỏi tôi chiều nay, các cha hoàn toàn hiểu các mong chờ này. Chúng được thể hiện xuyên suốt văn bản và đặc biệt nhất trong 45 khuyến nghị của báo cáo cuối cùng của Ciase, bản thân nó là thành quả của công việc thực sự lắng nghe các nạn nhân bởi những người “nam cũng như nữ được biết đến vì kỹ năng và sự công minh của họ, của tất cả các ý kiến và các tín ngưỡng”. [Khuyến nghị 7]

Những gì tôi xác nhận, những gì tôi có thể tán đồng, là báo cáo này mà một người bạn, cũng là một nạn nhân, mô tả là “tiếng kêu cuối cùng mà chúng tôi cố gắng gửi đến các cơ quan điều hành [...] Và vì thế, ông viết, một câu trả lời phải tương xứng với tầm cao của tình trạng, một câu trả lời công khai, chứ không phải là một tin “giữa nội bộ” của các giám mục trước một vài nạn nhân không còn và không cảm thấy đại diện cho số đông của tất cả những người hiện đang thể hiện qua bản báo cáo [...] Kỳ vọng của chúng tôi, ông nhấn mạnh, được diễn tả rõ trong 45 khuyến nghị rút ra từ lời khai của các nạn nhân! Chắc các giám mục đã hiểu điều này để các ngài xin chúng tôi đến đây để nói lại với các ngài ‘những mong chờ của chúng tôi’ thêm một lần nữa không?”

Bài đọc thêm: 45 Khuyến nghị của Ủy ban Ciase về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp

Kỳ vọng của tôi là những đề xuất này được thực hiện càng nhanh càng tốt, và đặc biệt nhất với một số đề xuất trong số đó:

Rằng trách nhiệm của Giáo hội được chính thức công nhận và tuyên bố theo các khuyến nghị từ số 23 đến 25 của báo cáo Ciase;

Rằng các quy định về công lý và điều tra phải được tôn trọng ngay lập tức và áp dụng ở mọi nơi theo các khuyến nghị từ số 27 đến 29, số 42 và 43;

Cam kết bồi thường thiệt hại cho nạn nhân được khẳng định theo các khuyến nghị từ 31 đến 33.

Các công việc dự kiến không chỉ giới hạn trong những lựa chọn ưu tiên này mà là tất cả 45 khuyến nghị, đặc biệt liên quan đến việc tôn trọng luật pháp của nước Pháp, cải cách quản lý Giáo hội và quy tắc giáo luật, tính độc lập và chuyên nghiệp của các cơ chế tiếp nhận, các cơ quan kiểm soát và phòng ngừa, trên việc đào tạo, thủ tục kiểm tra và đòi hỏi phải có kết quả.

Tôi chờ, bởi vì điều này được áp đặt, một sự hợp tác rộng lớn hơn rất nhiều sẽ được thực hiện, mà không một phát biểu nào giữa người đối thoại này người đối thoại kia, về sự đa dạng nguồn gốc, về các điều kiện và xác tín của khoảng chừng 330.000 nạn nhân của các giáo sĩ và của các thừa tác viên làm việc trong Giáo hội Pháp.

Cuối cùng, tôi mong các cha sẽ nhất trí làm việc, tiến hành một lộ trình quy định chi tiết các phương thức và thời gian biểu cho việc thực hiện các khuyến nghị của báo cáo Ciase, nhằm đảm bảo việc tiếp tục theo dõi tiến trình để có hiệu quả. Câu trả lời của các cha sẽ là dấu hiệu thực tế cho thấy lời nói được đi qua hành động và chính những lời nói cuối cùng này chứa đựng tất cả kỳ vọng của tôi: cuối cùng chúng ta chuyển từ lời nói qua hành động.”

la-croix.com. Linh mục Jean-Luc Souveton, 2021-11-03

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/05/lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-chung-toi-khong-can-duoc-thoa-diu-chung-toi-khong-phai-la-nhung-dua-tre-chuong-khi/>

V. ĐTC khích lệ các giám mục Pháp trước khó khăn của nạn lạm dụng tính dục trẻ em

Trong thư gửi Đức tổng giám mục Éric de Moulín-Beaufort của Reims, Chủ tịch Hội đồng giám mục Pháp, được đăng trên trang web của Giáo hội Công giáo Pháp ngày 3/11/2021, Đức Thánh Cha khuyến khích các giám mục Pháp đón nhận khó khăn với đức tin và hy vọng; ngài cũng đảm bảo gần gũi, cầu nguyện và chia sẻ gánh nặng với họ.

Trong thư, trước hết Đức Thánh Cha bày tỏ sự gần gũi và lời cầu nguyện của ngài nhân dịp khai mạc đại hội mùa thu của các giám mục Pháp tại Lộ Đức.

Đức tin và hy vọng

Tiếp đến Đức Thánh Cha khuyến khích các giám mục Pháp, đang chịu cơn giông bão của xấu hổ và thảm kịch của tệ nạn lạm dụng trẻ em của Giáo hội, “hãy mang gánh nặng của anh em với đức tin và hy vọng”; và Đức Thánh Cha khẳng định: “Tôi cũng mang nó với anh em”.

Chúa Thánh Thần hướng dẫn tìm ra những cách thức

Dưới sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần, Đức Thánh Cha chắc chắn các giám mục Pháp “sẽ tìm thấy cách thức để bày tỏ lòng kính trọng đối với các nạn nhân và để an ủi họ;

khuyến nhủ mọi tín hữu hãy sám hối và hoán cải con tim; thực hiện mọi biện pháp cần thiết để Giáo hội là ngôi nhà an toàn cho tất cả mọi người; để chăm sóc Dân thánh của Thiên Chúa bị thương tổn và bị khủng hoảng vì tai tiếng; cuối cùng, để tiếp tục sứ vụ với niềm vui và kiên quyết hướng về tương lai”.

Đức Thánh Cha cũng bảo đảm về sự nâng đỡ của Toà Thánh dành cho Giáo hội Pháp trong những thử thách và xung khắc mà họ trải qua. Ngài khẳng định rằng người dân Pháp đang chờ đợi Tin Mừng của Chúa Kitô, điều họ cần hơn bao giờ hết.

Nâng đỡ các linh mục

Đức Thánh Cha đặc biệt nhấn nhủ các giám mục Pháp: “Tôi trao phó cho sự ân cần phụ tử của anh em phần lớn các linh mục của anh em, những người thi hành sứ vụ cách quảng đại và tận tâm, và ơn gọi thật đẹp của họ không may bị ô danh. Họ cần được củng cố và nâng đỡ vào thời điểm khó khăn này”.

Cuối thư, một lần nữa Đức Thánh Cha bảo đảm sự gần gũi và nâng đỡ của ngài, và phó thác các giám mục và toàn Giáo hội cho sự chuyên cầu từ mẫu của Đức Trinh nữ Maria. (CSR_7272_2021)

Hồng Thủy - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2021-11/dtc-phanxico-khich-le-giam-muc-phap-nan-lam-dung-tinh-duc-tre-em.html>

Dưới đây là thư của Đức Thánh Cha Phanxicô :

Hiền Đệ thân mến,

Trong ký ức vui vẻ về chuyến viếng thăm ad limina gần đây của Hiền Đệ và những trao đổi huynh đệ mà tất cả chúng

ta đã có với nhau, Huynh muốn đảm bảo với Hiền Đệ về sự gần gũi và lời cầu nguyện của Huynh, nhân dịp khai mạc Hội nghị khoáng đại của các Giám mục Pháp, dưới sự bảo trợ của Đức Mẹ Lộ Đức. Đang khi Hiền Đệ trải qua cơn bão được gây nên do sự xấu hổ và bi kịch về các cuộc lạm dụng tính dục trẻ vị thành niên trong Giáo hội, Huynh khuyến khích Hiền Đệ mang gánh nặng của mình trong đức tin và hy vọng, và Huynh cùng mang nó với Hiền Đệ.

Huynh chắc chắn rằng cùng nhau, và dưới sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần, Hiền Đệ sẽ tìm ra những phương cách để bày tỏ lòng tôn trọng đối với các nạn nhân và an ủi họ ; khích lệ mọi tín hữu sám hối và hoán cải tâm hồn ; thực hiện mọi giải pháp cần thiết để Giáo hội là một ngôi nhà an toàn cho mọi người ; chăm sóc Dân thánh đang bị tổn thương và tai tiếng của Thiên Chúa ; cuối cùng tiếp tục sứ mạng cách vui tươi, kiên quyết hướng về tương lai.

Trong những thử thách và mâu thuẫn mà Hiền Đệ phải trải qua, hãy an tâm về sự nâng đỡ và hiệp thông của Tông Tòa. Đừng nghi ngờ việc người dân nước Pháp đang chờ đợi Tin Mừng của Chúa Kitô, họ cần đến điều đó hơn bao giờ hết. Về điều đó, Huynh đặc biệt ưu ái giao phó cho sự chăm sóc đầy tình hiền phụ của Hiền Đệ, đại đa số các linh mục của Hiền Đệ đang chu toàn thừa tác vụ của mình cách quảng đại và tận tụy, và ơn gọi cao đẹp của họ không may bị làm vấy bẩn. Họ cần được củng cố và nâng đỡ vào thời điểm khó khăn này.

Huynh rất vui khi thấy rằng Hiền Đệ sẽ có cơ hội, trong cuộc Hội nghị của mình, đề cập các chủ đề quan trọng khác, vốn rất tha thiết với Huynh, như chăm sóc ngôi nhà chung qua việc đào sâu thông điệp *Laudato Si'*, và đối thoại đại kết. Lời

cầu nguyện của Huynh sẽ đồng hành với Hiền Đệ trong công việc của Hiền Đệ.

Hiền Đệ thân mến, một lần nữa đảm bảo sự gần gũi và nâng đỡ của Huynh, Huynh phó thác Hiền Đệ tất cả mọi người, cũng như các giáo hội địa phương của Hiền Đệ, cho sự cầu bầu đầy tình hiền mẫu của Đức Trinh Nữ Maria, và Huynh hết lòng ban cho Hiền Đệ Phép Lành Tòa Thánh. Và xin Hiền Đệ đừng quên cầu nguyện cho Huynh.

Tý Linh chuyên ngữ (nguồn : ZENIT)

<http://xuanbichvietnam.net/trangchu/thu-cua-duc-phanxico-goi-cho-duc-cha-chu-tich-hoi-dong-giam-muc-phap/>

VI. Tại Lộ Đức, các giám mục Pháp quỳ gối trong một buổi lễ ăn năn sám hối cảm động

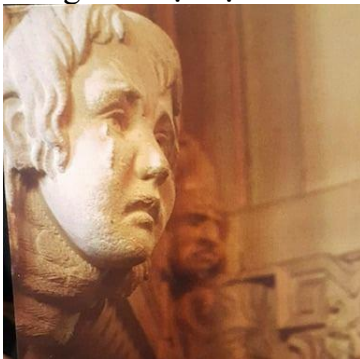
Thời gian được mong chờ rất nhiều ở đại hội khoáng đại các giám mục, phần lớn dành cho vấn đề lạm dụng tình dục, lễ tưởng niệm và sám hối ngày thứ bảy ở Lộ Đức đã nhường chỗ cho những cử chỉ và lời nói thiết yếu. Trong khi chờ đợi những hành động quan trọng khác.



Tại Lộ Đức, ngày thứ bảy 6 tháng 11 năm 2021, một số giám mục quỳ gối tại chu vi vương cung thánh đường Mân Côi.
LAURENT FERRIERE / HANS LUCAS

Lễ kỷ niệm được Hội đồng Giám mục Pháp (CEF) và các nạn nhân tổ chức, đây là thời điểm sám hối và tiến một bước trên con đường dài dẫn đến công lý. Trong cơn gió lạnh giá của tháng mười một, chỉ được vài tia nắng sưởi ấm, các giám mục Pháp, chung quanh là giáo dân và các nạn nhân đã có một số cử chỉ tượng trưng ở đền thánh Lộ Đức, nơi các giám mục họp đại hội đồng từ ngày 2 đến ngày 8 tháng 11.

Đây mới là bước đầu tiên, nhưng rất quan trọng trong quá trình xin nạn nhân tha thứ, sau khi công nhận trách nhiệm thể chế của Giáo hội ngày hôm trước trong việc kiểm soát và xử lý lạm dụng tình dục. Chung quanh là các nạn nhân và giáo dân được mời tham gia vào công việc của các giám mục, cùng với sơ Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp, một trong các cử chỉ đầu tiên là mở màn che bức hình có tên *Imbroglia*, bức hình có khuôn mặt của một em bé đắm nước mắt treo trên bức tường của tòa nhà nơi có đài bán nguyệt của các giám mục, trong khi một nạn nhân đọc một bản văn.



Bức hình có tên Imbroglia, Một mớ bòng bong

“*Imbroglia*: trong mắt em bé, hòa quyện nỗi thống khổ của bạo lực phải chịu đựng, là sự phủ nhận lời nói của em, là cả một cô đơn cùng cực. Sau này, khi trở thành người lớn, từ mỗi bong bóng của tuổi thơ ấu sẽ cộng thêm sự tức giận vì mình đã bị đặt vào tình trạng nguy hiểm và không được ai đến cứu. Em sẽ hiểu, đây là toàn bộ nền văn hóa của một hệ thống muốn bảo vệ chính họ thay vì bảo vệ em bé. Và mớ bong bóng này không ngừng đào xới câu hỏi: Vì sao không thể đem chuyện này ra công lý? Đó là điều rất quan trọng cho nạn nhân, để cuối cùng nạn nhân mới có thể có bình an và ngừng rơi nước mắt tuổi thơ của mình.”

Bà Véronique Garnier, một trong những nạn nhân có mặt, nói: “Trong đôi mắt em bé là đau khổ của bạo lực phải chịu đựng, là sự phủ nhận lời nói của em, là nỗi cô đơn lớn lao. Bức ảnh này là viên đá mong chờ trước khi thực hiện một nơi tưởng niệm đã được các giám mục quyết định và sẽ được dựng lên trong những tháng sắp tới tại Lộ Đức.”

Công nhận trách nhiệm của thế chế

Sau đó là giọng nói ghi đậm cảm xúc và trọng lực của tổng giám mục Eric de Moulins-Beaufort cất lên, lặp lại lời chứng và hình ảnh này: “*Gởi em bé nhỏ đang khóc... “Khi còn là em bé trai nhỏ, con đi giúp lễ, lòng đầy tự hào, khi còn là em bé gái nhỏ, con đi xưng tội, lòng tràn hy vọng được tha thứ, khi còn là em bé trai nhỏ, em bé gái nhỏ, chúng con hằng hái đi họp bạn ở ban tuyên úy hay đi sinh hoạt hướng đạo sinh. Ai đã dám làm hoen ố cơ thể các con bằng những bàn tay thô bạo của họ? Ai thì thâm vào tai các con những lời mà các con không biết? Ai đã dán lên các con cái mùi này, mùi tẩm vào các con? Ai đã làm cho các con thành đồ vật của họ, nhưng lại dối trá nói các con là bạn thân nhất của họ? Ai đã kéo các con vào bí mật nhục nhã của họ?”*

Và giám mục nói tiếp: *“Đã quá trễ để chúng tôi có thể lau nước mắt cho các con. Không phải để chúng tôi nhớ đến các con. Hình ảnh các con được đặt dưới mắt chúng tôi, chúng tôi mong hình ảnh này thấm vào tâm hồn chúng tôi.”* Một ám chỉ trực tiếp đến luật cấm nói và rối loạn chức năng mà rất nhiều nạn nhân phải chịu đựng, và điều này càng nặng nề hơn vì Giáo hội công giáo đã công nhận trách nhiệm thể chế của mình ngày hôm trước, thông qua phiếu bầu của các giám mục tham dự đại hội.

“Tất cả của cải trên thế gian này không mua lại được những tiếng khóc của một em bé.”

Nếu lời nói của Chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp và Tổng giám mục giáo phận Reims đã làm mọi người xúc động là vì ngài đã nói lên lời chứng cá nhân của ngài: *“Từ nay trở đi, tôi không thể vào nhà thờ, để dâng thánh lễ kính mừng nhiệm của sự sống và tình yêu, mạnh hơn cái chết, mà không mang dấu ấn của khuôn mặt đang khóc của các con, quá thương tâm, quá cảm động, quá cô đơn, quá bơ vơ, và trên hết là quá phẩm cách. Tất cả của cải trên thế gian này không mua lại được những tiếng khóc của một em bé.”*

Nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp tiếp tục nói về sự cần thiết phải ghi nhớ để thực hiện các hành vi công lý, nữ tu kêu gọi: *“Nghiêm cấm ngôn luận bên ngoài cũng như bên trong của em bé đang bị xáo trộn này, áp đặt cho tôi, chất vấn tôi, buộc tôi để cuối cùng tôi không còn lo cho chính tôi, cho chúng tôi, cho các Dòng chúng tôi, cho các của cải đủ loại của chúng tôi, cho các khẳng định của chúng tôi, để tất cả sức lực của chúng tôi chỉ dồn về phía quá cô đơn van xin sự thật, van xin sự hiện diện thực sự của chúng tôi, van xin câu trả lời của chúng tôi. Để cuối cùng mang lại công lý cho em bé.”*



Nữ tu Véronique Margron, chủ tịch Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp

Hồi chuông báo tử

Các giám mục, theo lời xin đặc biệt của các nạn nhân đã không mặc áo giám mục, sau đó, chậm rãi và âm thầm, cùng với những người tham dự băng qua cầu Gave để đến quảng trường khuôn viên của vương cung thánh đường Mân Côi, như thể họ đang đi hành hương giữa bờ tường niêm và bờ ăn năn đền tội. Bước đầu tiên trên con đường dài dẫn đến công lý và tha thứ. Khi hồi chuông ai oán xé tan màn im lặng, một số các giám mục quỳ xuống, tiếp theo là một một số người trong đám đông. Tiếng chuông báo tử, bình thường được gióng lên khi có người qua đời. Tiếng chuông của cái chết, của những cuộc đời đổ vỡ và tan nát; của 330.000 nạn nhân theo báo cáo Sauvé. Tự phát, nhiều giám mục và giáo dân quỳ gối xuống trước thánh giá dựng lên ở sân đền thánh, để xin Chúa thương xót.

Vẫn còn quỳ trên bậc thềm của vương cung thánh đường và dưới chân thánh giá, giám mục Eric de Moulins Beaufort đã xin Chúa tha thứ: *“Xin Chúa truyền cảm hứng cho chúng con để chúng con biết cách nào đến với anh chị em mà chúng con đã làm nhục, đã coi thường, đã làm tổn thương và đã bỏ rơi. Xin Chúa ban niềm vui của Chúa cho những người*

mà chúng con đã không mang lại niềm vui cho họ, chúng con, những người mà Chúa đã chỉ định để mang lời ân sủng của Chúa, nhưng chúng con đã không làm được.

Chúa đã gọi chúng con để chúng con giảng dạy, xin Chúa dạy chúng con biết lắng nghe.

Xin Chúa tha thứ cho chúng con, chúng con đã không nhận ra quyền lực Chúa ban đòi hỏi ở chúng con một sự trong sáng không sai chạy. Xin Chúa tha thứ cho chúng con đã dùng lòng thương xót của Chúa để dung thứ cái ác.

Chúa đã gọi chúng con để chúng con giảng dạy, xin Chúa dạy chúng con biết lắng nghe

Chúa đã gọi chúng con để thánh hóa, để trút bỏ hết mọi chiếm giữ, xin Chúa ban ơn để chúng con duy trì được sự hoán cải mãi mãi;

Chúa đã gọi chúng con để cai trị, xin thanh tẩy chúng con khỏi mọi ham muốn quyền lực, xin giải thoát chúng con khỏi mọi sợ hãi, bắt đầu từ nỗi sợ bị mất.



Đến lượt sơ Véronique Margron, sơ quỳ gối trước thánh giá và ngỏ lời với Chúa: *“Chúng con không thể xuống các địa ngục, nơi mỗi đời sống trẻ em, người lớn dễ bị tổn thương đã bị đẩy vào đó. Nhưng chúng con xin Chúa sức mạnh và ơn để đứng vững ở cửa, ở bên ngôi mộ và ở đó chúng con xin Chúa, Đáng duy nhất có thể đi vào bóng tối này và đập vỡ cánh cửa.*

Chỉ duy có Chúa mới có thể cứu chúng con khỏi tội ác mà chúng con đã phạm phải, chống lại sự sống, chính trực, phẩm giá, sự tin cậy, đức tin của mỗi cuộc đời, bị bầm dập, hết cuộc đời này qua cuộc đời khác, hết khuôn mặt biến dạng này qua khuôn mặt biến dạng khác.”

Giữa bài đọc Thánh vịnh 22 là câu Chúa Giêsu kêu lên trên thập giá “Lạy Thiên Chúa, lạy Thiên Chúa của con, sao Ngài bỏ rơi con?” và cộng đoàn thưa lại: “Lạy Chúa, xin thương xót con.”

“Tất cả chúng ta cùng phải đi chung với nhau”

Trong số các giáo dân được mời tham dự đại hội, một số đã đến dù tự thâm tâm họ không muốn đi. Một trong số họ lên tiếng: “Tôi không muốn đi vì tôi không thấy nó ảnh hưởng đến trách nhiệm của tôi như thế nào. Và rồi sáng nay, ra đường, tôi băn khoăn không biết đi đâu: vào quán cà phê? Tôi cảm thấy tôi phải đến. Tôi ở bên cạnh một người bạn là giám mục và tôi sống giây phút này như lời cầu nguyện, như một người có thể sống với nó trong lời cầu nguyện của anh em... Tôi cầu nguyện, tôi để tay trên vai giám mục để giúp ngài sống trách nhiệm của mình.”

Một người khác quyết định không đi: “Tôi cảm thấy không thoải mái vì tôi hiểu cử chỉ tưởng niệm và sám hối tham dự vào tiến trình nhận thức... nhưng đó là trách nhiệm thể chế của họ, với tư cách là giám mục, họ còn phải có nhiều quyết định và hành động được thực hiện. Đối với tôi, những gì vừa xảy ra sẽ chỉ có ý nghĩa khi đã hành động.”

Bà Brigitte Navail, một nạn nhân của lạm dụng tình dục trong Giáo hội nói sau buổi lễ tưởng niệm: “Tất cả chúng ta phải cùng đi với nhau. Ở mọi nơi, chúng ta sẽ phải làm việc cùng nhau, bởi vì nó vẫn tiếp tục, vẫn còn những vụ tấn công.

Tính đồng nghị mang trọn ý nghĩa của nó, chúng ta phải vượt qua sự chia rẽ và sự ngăn cách của chúng ta.”

Buổi lễ ăn năn thống hối kết thúc với một đoạn trích lời nguyện Thánh Thể được dùng trong những dịp đặc biệt do các nạn nhân chọn và Kinh Kính Mừng, được mọi người tự phát đọc lên.

By phanxicovn - 07/11/2021 50

lavie.fr, Marie-Lucile Kubacki, 2021-11-06

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/07/tai-lo-duc-cac-giam-muc-phap-quy-goi-trong-mot-buoi-le-an-nan-sam-hoi-cam-dong/>

VII. Giám mục Éric de Moulins-Beaufort ở Lộ Đức - “Ai đã dám làm hoen ố cơ thể các con bằng những bàn tay thô bạo của họ?”

Ngày thứ bảy 6 tháng 11, Giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp, trong Đại hội khoáng đại của Hội đồng Giám mục Pháp họp tại Lộ Đức, đã cầu nguyện trong buổi tưởng niệm và đền tội được tổ chức sau khi báo cáo Sauvé được công bố.



Lời của Đức Giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp

Gởi em bé nhỏ đang khóc,

Khi còn là em bé trai nhỏ, con đi giúp lễ, lòng đầy tự hào, khi còn là em bé gái nhỏ, con đi xưng tội, lòng tràn hy vọng được tha thứ, khi còn là em bé trai nhỏ, em bé gái nhỏ, chúng con hằng hái đi họp bạn ở ban tuyên úy hay đi sinh hoạt hướng đạo sinh.

Ai đã dám làm hoen ố cơ thể các con bằng những bàn tay thô bạo của họ? Ai thì thâm vào tai các con những lời mà các con không biết? Ai đã dán lên các con cái mùi này, mùi tẩm vào các con? Ai đã làm cho các con thành đồ vật của họ, nhưng lại dối trá nói các con là bạn thân nhất của họ? Ai đã kéo các con vào bí mật nhục nhã của họ?

Em bé nhỏ, đã mãi mãi hóa đá, em bé khóc dưới vòm nhà thờ chính tòa, em bé nhỏ của hàng trăm ngàn em bé nhân lên.

Ai đó đã chụp hình con. Họ giúp cho nhiều người thấy con, nhìn con. Ai đó đã nhận ra họ nơi con, đã thấy con là hình ảnh của một số phận tan nát, tàn tạ của họ. Ai đó, khi khám phá ra con vào một ngày, đã thấy nơi con là người anh em, là người chị em, mà nhờ đó họ có thể nói lên những gì bí mật họ mang trong lòng, điều mà bao nhiêu người đã mang và đang mang mà không tìm ra chữ để nói lên, lại còn không tìm thấy tâm hồn để lắng nghe.

Em bé nhỏ khóc ở cột nhà thờ, nơi đáng lý con được hát, được ngợi khen, được cảm thấy bình an trong nhà của Chúa, chúng tôi nhìn con.

Kể từ bây giờ, chúng tôi sẽ đi ngang qua các con, nhìn con và lắng nghe con. Ôi, em bé bị nhạo báng, bị sỉ nhục, bị

đầy đọa sống sót trong sâu thẳm của biết bao người lớn hay thiếu niên đã tự tử, chúng tôi muốn học để nhìn con, để nghe tiếng khóc thầm trong đau khổ của con.

Những em bé trai, những em bé gái đã ẩn mình khóc trong những người lớn mà mọi người nhìn thấy, những thanh thiếu niên câm nín trong im lặng áp đặt lên các con, chúng tôi nợ các con điều này. Chúng tôi nợ các con điều này dưới cái nhìn của nhân loại, dưới cái nhìn của lương tâm chúng tôi, dưới cái nhìn của Chúa Kitô, Chúa chúng ta, các con sẽ hát với tất cả tâm hồn, với tất cả con người của các con, và trước người mà các con sẽ khóc mãi mãi.

Đã quá trễ để chúng tôi có thể lau nước mắt cho các con. Không phải để chúng tôi nhớ đến các con. Hình ảnh các con được đặt dưới mắt chúng tôi, chúng tôi mong hình ảnh này thấm vào tâm hồn chúng tôi. Từ nay trở đi, tôi không thể vào nhà thờ, để dâng thánh lễ kính mừng nhiệm của sự sống và tình yêu, mạnh hơn cái chết, mà không mang dấu ấn của khuôn mặt đang khóc của các con, quá thương tâm, quá cảm động, quá cô đơn, quá bơ vơ, và trên hết là quá phẩm cách. Tất cả của cải trên thế gian này không mua lại được những tiếng khóc của một em bé.

Em bé đang khóc, em bé trai, em bé gái, các em vị thành niên nam nữ, tôi, Éric, giám mục của Giáo hội công giáo, cùng với các đồng hữu giám mục, linh mục và các giáo dân, những người muốn điều tốt, trong ngày này, tôi xin Chúa dạy tôi trở thành anh em với các con. “Mỗi lần các người làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các người đã làm cho chính Ta vậy.”

Thời gian ăn năn đền tội

“Lạy Thiên Chúa, Đấng chúng con dám gọi là ‘Cha chúng con’, xin tha thứ cho chúng con. Chúa đã phơi trần Giáo hội của Chúa, như ngày xưa Giêrusalem đã từng phơi trần vì các tội ác của mình.

Chúng con nghĩ chúng con được gìn giữ bởi sự thánh thiện của Con Ngài và sự hy sinh mà Ngài đã đặt trong tay chúng con. Chúng con khám phá ra rằng chúng con, những sứ vụ viên của Chúa, chúng con được Chúa gọi và chọn, và rồi chúng con mạo phạm ơn tối thượng của Chúa, biến ơn này, một ơn phát sinh từ Thần Khí của Chúa thành một hệ thống suy thoái, khinh miệt, chết chóc của loài người.

Xin Chúa tha thứ cho chúng con, chúng con đã không nhận ra quyền lực Chúa ban đòi hỏi ở chúng con một sự trong sáng không sai chạy. Xin Chúa tha thứ cho chúng con đã dùng lòng thương xót của Chúa để dung thứ cái ác.

Xin Chúa nâng chúng con lên, chúng con nài xin Chúa. Xin Chúa làm mới lại trái tim chúng con.

Xin Chúa truyền cảm hứng cho chúng con để chúng con biết cách nào đến với anh chị em mà chúng con đã làm nhục, đã coi thường, đã làm tổn thương và đã bỏ rơi,

Xin Chúa nâng những người bị đau khổ, chúng con quỳ gối van xin Chúa. Xin cho chúng con biết lắng nghe họ và làm những gì họ yêu cầu ở chúng con.

Lạy Thiên Chúa, Đấng chúng con dám gọi là ‘Cha chúng con’, xin tha thứ cho chúng con. Xin Chúa làm mới lại trái tim chúng con.

Xin Chúa ban niềm vui của Chúa cho những người mà chúng con đã không mang lại niềm vui cho họ, chúng con, những người mà Chúa đã chỉ định để mang lời ân sủng của Chúa, nhưng chúng con đã không làm được.

Chúa đã gọi chúng con để chúng con giảng dạy, xin Chúa dạy chúng con biết lắng nghe.

Chúa đã gọi chúng con để thánh hóa, để trút bỏ hết mọi chiếm giữ, xin Chúa ban ơn để chúng con duy trì được sự hoán cải mãi mãi;

Chúa đã gọi chúng con để cai trị, xin thanh tẩy chúng con khỏi mọi ham muốn quyền lực, xin giải thoát chúng con khỏi mọi sợ hãi, bắt đầu từ nỗi sợ bị mất.

Xin Thiên Chúa của công lý và của lòng thương xót, Thiên Chúa của sự sống và hòa bình, xin thương xót chúng con, xin đến cứu giúp nhân loại chúng con.”

By phanxicovn - 07/11/2021 52

lavie.fr, 2021-11-06

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/07/giam-muc-eric-de-moulins-beaufort-o-lo-duc-ai-da-dam-lam-hoen-o-co-the-cac-con-bang-nhung-ban-tay-tho-bao-cua-ho/>

VIII. Áu dâm trong Giáo hội - Lần đầu tiên các giám mục Pháp công nhận trách nhiệm thể chế

Theo bà Isabelle Gaulmyn, tổng biên tập của *La Croix*, việc các giám mục Pháp công nhận “trách nhiệm thể chế” trong các vụ ấu dâm là một sự kiện lịch sử.



Các giám mục của Hội đồng Giám mục Pháp tham dự thánh lễ tại đền thánh Đức Mẹ Lộ Đức ngày 2 tháng 11 năm 2021. (VALENTINE CHAPUIS / AFP)

Ngày thứ sáu 5 tháng 11, Hội đồng Giám mục Pháp đã công nhận “trách nhiệm thể chế” mà Giáo hội công giáo Pháp phải chịu trách nhiệm trong các hành vi ấu dâm mang “chiều kích hệ thống.” Bà Isabelle Gaulmyn, tổng biên tập báo *La Croix*, cho biết trên kênh *Franceinfo*: “Đây là lần đầu tiên các giám mục công nhận toàn thể tổ chức đều có liên quan.

Franceinfo: Chúng ta có thể nói những gì xảy ra ở Lộ Đức hôm nay là lịch sử không?

Bà Isabelle de Gaulmyn: Đúng, nó mang tính lịch sử. Đây là lần đầu tiên các giám mục công nhận toàn thể thể chế đều có liên quan. Từ trước đến nay, chúng ta chỉ nói về những con cừ đen, những linh mục tội phạm, những vụ án cá biệt. Bây giờ, Giáo hội nhận ra, đây là trách nhiệm tập thể, đó là điều mà báo cáo Sauvé yêu cầu. Đó là cơ thể của Giáo hội đã thất bại.

Hậu quả của việc thừa nhận trách nhiệm này là gì?

Có hai hậu quả. Trước hết, có một hệ quả tài chính, vì điều này mở ra con đường sửa chữa. Sẽ còn rất nhiều việc để Giáo hội nhìn nhận và bồi thường cho nạn nhân của các vụ lạm dụng tình dục do các linh mục phạm. Công việc này đòi hỏi phải chỉ định một ủy ban độc lập vì các giám mục không được là thẩm phán của chính họ. Cũng phải quyết định làm thế nào để trả tiền cho các nạn nhân. Giáo dân không muốn trả khoản phí này. Chắc chắn, một số giáo phận khá giàu như Paris, Lyon hoặc Lille, sẽ phải bán nhà cửa và tài sản mà họ có để mở một quỹ có thể tài trợ cho việc sửa chữa này.

Sau đó, vì công nhận là do thể chế và có chiều hướng hệ thống, thể chế này sẽ phải được cải cách. Đây là một tiến trình dài hơn nhiều, sẽ mất nhiều năm, nhưng điều này rất quan trọng.

Quyết định này có phải là “một chỉ thị” từ Vatican không?

Không, chính Vatican cũng ngạc nhiên trước kết luận của báo cáo Sauvé. Trên hết, Vatican hiểu, Giáo hội Pháp đang ở trong tình trạng vượt quá sức họ, rất tức giận và đau buồn. Ở báo La Croix, chúng tôi có rất nhiều lời chứng. Chúng tôi chưa bao giờ thấy một sự chống đối có căn cứ như vậy. Người công giáo là những người khá bình tĩnh và kín đáo và trên vấn đề này, họ chống đối. Các giám mục hiểu, họ phải làm một điều gì đó quan trọng, rằng họ phải đi một bước mới vì nếu không giáo dân sẽ không còn theo họ nữa. Tuy nhiên, điều này phù hợp với những gì Vatican yêu cầu, vì đầu tuần này Đức Phanxicô đã thúc giục các giám mục Pháp lắng nghe báo cáo Sauvé và người công giáo cũng vậy, nên đến gần hơn với các nạn nhân. Chúng tôi hoàn toàn ở trong đường hướng mà Vatican mong muốn.

By phanxicovn - 07/11/2021 46

francetvinfo.fr, 2021-11-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/07/au-dam-trong-giao-hoi-lan-dau-tien-cac-giam-muc-phap-cong-nhan-trach-nhiem-the-che/>

IX. “Trách nhiệm thể chế” và bạo lực “có hệ thống”: bước quyết định của các giám mục Pháp trong việc công nhận các hành vi lạm dụng trong Giáo hội

Họp tại Lộ Đức ngày thứ sáu 5 tháng 11 trong đại hội khoáng đại của các giám mục Pháp, các giám mục đã công nhận trách nhiệm của Giáo hội công giáo trong các vụ lạm dụng và bạo lực tình dục xảy ra trong Giáo hội. Một trách nhiệm “thể chế” kéo theo “nghĩa vụ công lý và đền bù”.



*Họp báo với Đức Giám mục Éric de Moulins Beaufort,
Chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp và linh mục Hugues de
Woillemont, Tổng Thư ký Hội đồng Giám mục Pháp.
LAURENT FERRIERE / HANS LUCAS*

Đây là một bước ngoặt vừa được đại hội khoáng đại của các giám mục họp tại Lộ Đức quyết định, giữa tiến trình của các thảo luận được đánh dấu qua việc tiếp nhận bản báo cáo Ciase về lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp. Trong một cuộc họp báo, Đức Giám mục Éric de Moulins-Beaufort, tổng giám mục giáo phận Reims, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp cho biết các giám mục đã “đồng ý” để công nhận:

– *“trách nhiệm thể chế của Giáo hội trong các vụ bạo lực mà quá nhiều nạn nhân đã phải gánh chịu”.*

– *“chiều kích hệ thống của các bạo lực này”, có nghĩa là được thiết lập “không chỉ hành động của những cá nhân cô lập” nhưng đã được “thực hiện bởi một bối cảnh chung” và rằng “các hoạt động, não trạng, các thực hành trong Giáo hội công giáo đã cho phép các hành vi này tiếp diễn và đã ngăn cản để các vụ này không bị tố cáo, không bị xử phạt”.*

– *“rằng trách nhiệm này đòi hỏi một nghĩa vụ công lý và đền bù, điều này mở ra khả năng xin tha thứ trong sự thật”*

Một sự công nhận trách nhiệm được mong chờ

Sự công nhận ba điều này là trọng tâm của các khuyến nghị trong báo cáo Ciase (Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp), ủy ban do ông Jean-Marc Sauvé điều hành và đã công bố bản báo cáo ngày 5 tháng 10. Trong số các khuyến nghị này là việc công nhận *“trách nhiệm hệ thống”* của thể chế và *“kiểm tra các yếu tố góp phần vào sự thất bại của thể chế”*.

Hội đồng Giám mục Pháp quyết định công bố công khai cuộc bỏ phiếu đồng ý này trong buổi họp – và với đa số 2/3 thuận giống như bất kỳ cuộc bỏ phiếu nào. Trong cuộc họp báo sáng thứ sáu 5 tháng 11, linh mục Hugues de Woillemont, tổng thư ký Hội đồng Giám mục Pháp cho biết: *“Vấn đề là xác minh*

xem các giám mục có thực sự đồng ý công nhận trách nhiệm thể chế và chiêu kích hệ thống hay không. Vào mùa xuân, các giám mục đã khẳng định trách nhiệm của mình rất rõ ràng, và lần này họ tiến thêm một bước nữa, theo khuyến nghị của báo cáo Sauvé.

Linh mục nói thêm, nếu các giám mục không tính đến số lượng người bỏ phiếu, thì tất cả các giám mục đã “nhận ra” trong khuyến nghị này và “công nhận là cơ quan có trách nhiệm thể chế và chiêu kích hệ thống”.

Tham gia vào việc đổi mới Giáo hội

Một sự công nhận đã được các nhóm nạn nhân và giáo dân nóng lòng chờ đợi, và được nhiều người xem đây là điều kiện tiên quyết cho bất kỳ bước nào khác của tòa giám mục Pháp. Đây là một hành vi quan trọng và một tín hiệu, ngay trước khi bắt đầu công việc, đặc biệt là với những giáo dân được mời (các nhân vật dân thân, những người đứng đầu các hiệp hội và các nạn nhân), họ sẽ bắt đầu làm việc vào buổi chiều.

Trong số họ, một số đã xúc động trước sự ngẫu hứng xung quanh lời mời và các cuộc thảo luận đã lên kế hoạch, cũng như thời gian ít ỏi dành cho việc gặp gỡ chính các giám mục.

Khi được hỏi về điểm này, linh mục tổng thư ký của Hội đồng Giám mục Pháp vui mừng vì “có 130 giám mục đã nhận lời mời” và linh mục xem đây là “bước đầu tiên”, cha cho biết, các giám mục đã “xáo trộn trước chương trình này và muốn ở tầm cao của báo cáo”, và khi đại hội xong, công việc sẽ tiếp tục. “Đây là một tiến trình: chúng ta ý thức, tất cả con dân

Chúa được kêu gọi tham gia vào những thay đổi cần thiết cho một sự đổi mới của Giáo Hội.”

Làm việc với giáo dân và nạn nhân bị lạm dụng

Nếu cuộc bỏ phiếu về việc thừa nhận trách nhiệm này có thể được giữ bí mật, vì được diễn ra vào cuối các cuộc thảo luận sau cánh cửa đóng kín, vì thế thông báo công nhận là một viên đá do hội đồng đặt ra, làm cơ sở làm việc cho các cuộc thảo luận tiếp theo cũng như các quyết định và các giải pháp có thể được thực hiện trước ngày kết thúc đại hội, thứ hai, 8 tháng 11.

Theo nhiều nhà quan sát, đại hội diễn ra trong bầu khí “đặc biệt nghiêm trọng” và đó cũng là cách để các giám mục trấn an họ đã đi được nửa đường. Nhiều người vẫn còn nhớ, chỉ mới tháng 11 năm 2018, họ bỏ phiếu để quyết định thành lập *Ủy ban Ciase* (và do đó đã không được công bố) cho đến khi kết thúc đại hội, sau một tuần sống trong căng thẳng.

Sự công nhận này cũng theo sau sự khởi đầu đặc biệt mạnh mẽ của đại hội khoáng đại bắt đầu ngày thứ ba 2 tháng 11. Trong ngày đầu tiên, các nạn nhân đã làm chứng và chất vấn các giám mục, chiếm một cách tượng trưng chỗ ở phòng hội Lộ Đức, mà theo truyền thống thuộc là của giám mục chủ tịch Eric de Moulins-Beaufort và hai phó chủ tịch Olivier Leborgne và Dominique Blanchet, được ngồi giữa các giám mục khác trong hội đồng.

Nếu đại diện của các nạn nhân chỉ có 5 người đến Lourdes – hầu hết trong số họ đã từ chối, đáng tiếc vì được mời vào phút cuối – thì biểu tượng này cũng không kém phần mạnh mẽ. Trong một cuộc họp báo, giám mục François Touvet, giáo

phận Châlons cho biết, một số giám mục đã rất xúc động, họ đã rơi nước mắt.

Một “buổi lễ ăn năn đền tội” đã được lên chương trình vào ngày thứ bảy, dù hình thức chính xác như thế nào chưa được thông báo.

By phanxicovn - 07/11/2021 10

lavie.fr, Marie-Lucile Kubacki, Lộ Đức, 2021-11-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/07/trach-nhiem-the-che-va-bao-luc-co-he-thong-buoc-quyet-dinh-cua-cac-giam-muc-phap-trong-viec-cong-nhan-cac-hanh-vi-lam-dung-trong-giao-hoi/>

X. Quyết tâm được các giám mục Pháp biểu quyết ở cuộc Họp khoáng đại ngày 8 tháng 11-2021

Quy tụ về Lộ Đức cho cuộc họp khoáng đại từ ngày 2 đến 8 tháng 11, các giám mục Pháp đã bỏ phiếu một loạt các quyết tâm đầy tham vọng nhằm chống lại bạo lực tình dục trong Giáo hội công giáo.



*Cuộc họp báo cuối cùng với Giám mục Dominique Blanchet, Eric de Moulins-Beaufort và Olivier Leborgne.
LAURENT FERRIERE / HANS LUCAS POUR LA VIE*

1. Các biện pháp toàn bộ

Cấp quốc gia

Đối với những người là nạn nhân của bạo lực và tấn công tình dục, các giám mục Pháp quyết định cơ quan INIA, được thành lập vào tháng 3 năm 2021, trở thành Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Sửa chữa (INIRR). Quyền chủ tịch được giao cho bà Marie Derain de Vaucresson, luật gia, giám đốc điều hành của Bộ Tư pháp, cựu thành viên bảo vệ trẻ em và là phó Ban bảo vệ quyền từ năm 2011 đến năm 2014, nhiệm vụ bắt đầu từ bây giờ với các phương tiện tài chính cần thiết. (R27-31-32) [1]

Xin Đức Thánh Cha

Các giám mục Pháp họp khoáng đại xin Giáo hoàng, người mà các giám mục tuân giữ sứ mệnh, xin ngài gọi một nhóm để đánh giá sứ mệnh liên quan đến việc bảo vệ trẻ vị thành niên và đưa ra, nếu cần, các biện pháp sau chuyến thăm này.

Tài chánh

1.3.1 Để bồi thường cho các nạn nhân, các giám mục Pháp cam kết bổ sung quỹ SELAM khi cần thiết bằng cách nhượng lại các bất động sản và động sản của Hội đồng Giám mục Pháp CEF và của các giáo phận. (R33)

1.3.2 Một khoản vay có thể được thực hiện để dùng trước cho các nhu cầu.

Tính đồng nghị

1.4 Để theo dõi công việc của buổi họp khoáng đại với các nạn nhân và các khách mời khác, các giám mục Pháp thành

lập các nhóm làm việc bao gồm giáo dân, phó tế, linh mục, các người thánh hiến, các giám mục. Nạn nhân sẽ được phối hợp. Các nhóm này sẽ nhận thư sứ mệnh của Hội đồng Thường trực kèm theo một kỳ hạn. Họ báo cáo cho Hội đồng Thường trực tiến độ công việc để chuẩn bị cho cuộc họp khoáng đại. Tất cả các nhóm được một điều phối viên (nam hoặc nữ) đảm trách dưới trách nhiệm của Tổng Thư ký Hội đồng Giám mục. Họ điều phối công việc tuân theo các khuyến nghị của Ủy ban CIASE và công việc của các nhóm thượng hội đồng. Thời gian tiếp nhận toàn thể công việc này sẽ diễn ra vào mùa xuân năm 2023 với sự cộng tác của Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp (CORREF) và toàn thể các lực lượng mạnh của Giáo hội Pháp. (R34)

Các giám mục quyết định thành lập các nhóm làm việc như sau:

- Chia sẻ các thực hành tốt khi đối diện với các trường hợp được báo cáo
- Tuyên xưng và đồng hành thiêng liêng (R8,45)
- Tháp tùng các linh mục liên quan (R1)
- Phân định ơn gọi và đào tạo các linh mục tương lai (R44)
- Tháp tùng sứ vụ của các giám mục (R13,34)
- Tháp tùng sứ vụ của các linh mục (R35,44)
- Cách thức liên kết giáo dân trong công việc của Hội đồng Giám mục (R34,36)
- Phân tích các nguyên nhân của bạo lực tình dục trong Giáo hội (R2)
- Các phương tiện cảnh giác và kiểm soát các hiệp hội giáo dân đưa đến đời sống chung và của bất kỳ nhóm nào dựa trên một đặc sủng cụ thể. (R5)

2. Các biện pháp đặc biệt

Các giám mục Pháp quyết định thành lập một ban kiểm toán bên ngoài các đơn vị lắng nghe nạn nhân, đưa đến một hiến chương chung và một phương pháp đánh giá thường xuyên, được giao cho Ban phòng ngừa và chống nạn ấu dâm. Hiến chương này và đánh giá này được đề nghị cho các viện và cộng đoàn tôn giáo (R 15 đến 22).

Các giám mục Pháp xin có hệ thống kiểm tra lý lịch tư pháp của bất kỳ ai làm thừa tác vụ (giáo dân, người thánh hiến, giáo sĩ) gần với trẻ vị thành niên. (R1)

Các giám mục Pháp quyết định để tất cả các linh mục (triều và dòng) thành lập một mô hình quốc gia cử hành lễ được cập nhật thường xuyên, với chỉ dẫn của khoa giải tội.

Các giám mục Pháp yêu cầu có sự tham gia của ít nhất một phụ nữ trong hội đồng của mỗi chủng viện và các viện đào tạo, với quyền được bầu. (R6 – 44)

Các giám mục Pháp đã giao cho cơ quan CPLP (cơ quan nội bộ của Giáo hội Pháp có nhiệm vụ chống nạn ấu dâm trong Giáo hội) thành lập một kho lưu trữ quốc gia về các biện pháp phòng ngừa cho các giáo phận, các phong trào và các cộng đồng (bố trí cơ sở, đào tạo bắt buộc, đánh giá, quy tắc, v.v.). Kho lưu trữ này dẫn đến một hiến chương quốc gia về hành vi tốt để bảo vệ trẻ vị thành niên. (R45)

Các giám mục Pháp có một văn phòng các chuyên gia để kiểm tra các nguy cơ, để cập nhật (R35), cũng như có một hệ thống biện pháp phòng ngừa tương ứng. (R13)

Các giám mục Pháp quyết định các ủy ban và hội đồng của Hội đồng của họ phải bao gồm các giám mục và các thành viên khác của dân Chúa. (R36)

Các giám mục Pháp cam kết yêu cầu, mỗi giáo phận của mình, ký một nghị định thư với (các) cơ quan công tố liên quan. (R29-42)

Các giám mục của Pháp chọn chuyển ngày chúa nhật thứ ba Mùa Chay năm 2022 là ngày cầu nguyện cho những nạn nhân của bạo lực, tấn công tình dục, lạm dụng quyền lực, lạm dụng lương tâm trong Giáo hội, trước dự kiến ngày thứ sáu tuần thứ ba Mùa Chay. (R26)

Các giám mục Pháp, họp trong buổi họp khoáng đại quyết định thành lập một tòa án hình sự giáo luật quốc gia và phê chuẩn các quy chế của tòa án này cho phiên sơ thẩm sẽ nhậm chức vào ngày 1 tháng 4 năm 2022 (R40).

Ủy ban Giáo lý tổ chức công việc cho tất cả các điểm giáo luật được đề cập trong báo cáo CIASE (luân lý tình dục, nhân chủng học, chức tư tế thừa tác, công cụ hóa Lời Chúa, sự phân biệt giữa quyền lực của thứ trật và quyền lực của điều hành, v.v.), đặc biệt là dựa vào các kỹ năng của các trường đại học công giáo. Ủy ban báo cáo về tiến độ công việc của mình cho Hội đồng Thường trực trước mỗi cuộc Họp khoáng đại. (R4,7,11,34)

Các giám mục Pháp yêu cầu Hội đồng về các vấn đề giáo luật nêu rõ các khuyến nghị của báo cáo CIASE phải được đệ trình để Tòa thánh phê duyệt và trình cho ban Họp khoáng đại vào tháng 3 năm 2022 (R9, 10, 37, 38, 39, 41).

[1] Số R + đề cập đến trong các khuyến nghị của báo cáo CIASE

lavie.fr, Sixtine Chartier, 2021-11-08

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/09/quyet-tam-duoc-cac-giam-muc-phap-bieu-quyet-o-cuoc-hop-khoang-dai-ngay-8-thang-11-2021/>

XI. Bốn quyết tâm mạnh của các giám mục Pháp

Vào cuối cuộc họp toàn thể của các giám mục Pháp ở Lô Đức, ngày thứ hai 8 tháng 11, các giám mục đã đưa ra một loạt quyết tâm để cố gắng giải quyết cuộc khủng hoảng lạm dụng tình dục trong Giáo hội, một vài tuần sau khi báo cáo Sauvé được công bố. Đặc biệt các giám mục xin có các chuyến thăm kiểm soát từ Rôma đến các giáo phận.



Các giám mục Dominique Blanchet, Eric de Moulins-Beaufort và Olivier Leborgne công bố các quyết tâm được biểu quyết vào cuối phiên họp toàn thể ngày thứ hai 8 tháng 11 – 2021 – Laurent Ferriere / Hans Lucas / Hans Lucas qua AFP

Trong cuộc họp báo được mong chờ vào cuối cuộc họp toàn thể ở Lô Đức, giám mục Eric de Moulins-Beaufort, chủ tịch hội đồng giám mục Pháp (CEF) đã liệt kê các quyết tâm chính mà các giám mục đưa ra để ứng phó với cuộc khủng hoảng lạm dụng tình dục. Cuộc bỏ phiếu của các giám mục sau

khi phân tích các khuyến nghị của báo cáo Ciase được công bố ngày 5 tháng 10. Giám mục De Moulins-Beaufort tuyên bố: “Chúng tôi hiểu, chúng tôi phải đi đến cùng công việc của sự thật mà chúng tôi đã bắt đầu, ngài nhắc lại chính Giáo hội đã giao cho Ủy ban Ciase điều tra”. Trong số các quyết tâm hàng đầu, các giám mục cho biết họ sẽ không dùng tiền quyên góp của giáo dân để bồi thường cho các nạn nhân. Các giám mục cũng xin Rôma gửi người đến để đánh giá công việc của các giám mục trong các giáo phận.

Cơ quan quốc gia và bồi thường

Dưới đây là bốn quyết tâm chung được giám mục chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp đưa ra và có “hiệu lực ngay lập tức” :

1) *Hiến chế của một cơ quan quốc gia độc lập để công nhận và sửa chữa những sai trái đã gây ra cho các nạn nhân.* Cơ quan này được gọi là Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Sửa chữa (INIRR) được giao cho bà Marie Derain de Vaucresson, luật gia, bà sẽ thành lập nhóm theo mô hình của ủy ban Ciase. Bà đã bắt đầu nhiệm vụ này. Cơ quan này sẽ đảm trách việc bồi thường cho những nạn nhân đã được biết đến.

2) *Được chờ đợi từ lâu, quyết định thứ hai liên quan đến phương thức cung cấp tài chính của quỹ bồi thường nạn nhân:* các giám mục quyết định không dùng các khoản đóng góp của giáo dân, (đi theo hướng của Ủy ban Ciase), nhưng tài trợ cho quỹ này bằng cách “rút vốn từ bất động sản và động sản của Hội đồng Giám mục và các giáo phận”. Giám mục Eric de Moulins-Beaufort nói: “Cho đến bây giờ, quỹ được mở từ tháng 3 vừa qua và hoạt động từ cuối tháng 9 với sự đóng góp của chính chúng tôi. Nhưng chúng tôi cần tăng số tiền nhiều hơn để đáp ứng với quy mô của những vụ lạm dụng này.” Vì thế các giám mục phải kiểm kê tài sản của mỗi giáo phận. Các

giám mục có kế hoạch vay nợ trong khi chờ đợi có đủ tiền cần thiết để đền bù cho tất cả các nạn nhân. Giám mục Dominique Blanchet, phó chủ tịch của Hội đồng Giám mục cho biết giáo dân muốn đóng góp vào quỹ này sẽ “không bị loại ra”.

Các chuyến thăm từ Rôma đến các giáo phận và các nhóm làm việc

3) Quyết định thứ ba, nặng nề với hệ quả, xin Đức Phanxicô cử “một nhóm đến Pháp để đánh giá công việc. Giám mục De Moulins-Beaufort nêu rõ: “Không nằm trong các khuyến nghị của Ủy ban Ciase.” Theo ngài, việc xin Đức Phanxicô cử “một nhóm đến Pháp để đánh giá công việc này liên quan đến việc bảo vệ trẻ vị thành niên và cung cấp, nếu cần, sự theo dõi cần thiết cho kết quả chuyến thăm của họ”. Những chuyến thăm này có thể dẫn đến các biện pháp trừng phạt, bao gồm cả việc các giám mục có thể từ chức.

4) Quyết định chung cuối cùng là thành lập các nhóm làm việc “mà chúng tôi sẽ giao phó cho giáo dân, theo một số chủ đề nhất định”. Giám mục De Moulins-Beaufort nêu rõ: “Để điều hành chín nhóm làm việc này, chúng tôi sẽ thuê một điều phối viên, người sẽ đưa ra phương pháp làm việc. Chúng tôi sẽ theo dõi công việc của các nhóm này trong suốt các cuộc họp toàn thể của chúng tôi”. Các nhóm làm việc tập trung vào các chủ đề sau:

- Phân tích nguyên nhân của bạo lực tình dục trong Giáo hội
- Đồng hành cho sứ vụ các linh mục trong suốt cuộc đời của họ
- Đồng hành của các linh mục liên lụy
- Phân định ơn gọi và đào tạo các linh mục tương lai
- Xung tội và đồng hành thiêng liêng
- Đồng hành cho sứ vụ giám mục

- Chia sẻ các thực hành tốt khi đối diện với các trường hợp được báo cáo
- Cách thức phối hợp với giáo dân trong công việc của Hội đồng Giám mục
- Các phương tiện cảnh giác và kiểm soát các hiệp hội giáo dân dẫn đến đời sống chung và của bất kỳ nhóm nào dựa vào một đặc sủng cụ thể.

Một tòa án giáo luật quốc gia vào tháng tư

Giám mục De Moulins-Beaufort nhấn mạnh: *“Chúng ta sẽ chỉ có thể đạt được tiến bộ trong những chủ đề này nếu chúng ta chấp nhận quan điểm của người khác; không nên xử lý các trường hợp này trong nội bộ”*. Vì thế quan trọng là phải có tòa án hình sự giáo luật quốc gia sẽ bắt đầu hoạt động vào ngày 1 tháng 4 năm 2022. Tòa án này là một trong 12 biện pháp đặc biệt được các giám mục dự trù và sẽ cho phép khách quan hơn trong việc xử lý các vụ án mà cho đến nay được quy định ở cấp giáo phận (thường là với giám mục và hai thẩm phán). Mặt khác, chúng tôi sẽ ký một nghị định với các công tố viên địa phương theo mô hình của Paris để có sự hợp tác nhiều hơn với công lý.

12 biện pháp cụ thể:

- 1) Yêu cầu có một đánh giá từ bên ngoài cho các đơn vị lắng nghe nạn nhân, dẫn đến một điều lệ chung và một phương pháp đánh giá thường xuyên.
- 2) Xác minh có hệ thống, kiểm tra lý lịch tư pháp của bất kỳ ai làm thừa tác vụ (giáo dân, người thánh hiến, giáo sĩ) gần với trẻ vị thành niên.
- 3) Tạo cơ sở cho tất cả các linh mục (thế tục và tu sĩ) thành lập một mô hình quốc gia cử hành lễ được cập nhật thường xuyên, với chỉ dẫn của khoa giải tội.

- 4) Yêu cầu có sự tham gia của ít nhất một phụ nữ trong hội đồng của mỗi chủng viện và các viện đào tạo, với quyền được bầu.
- 5) Thực hiện các biện pháp phòng ngừa cho giáo phận, phong trào và cộng đồng (thay đổi cơ sở, đào tạo bắt buộc, đánh giá, các quy định, v.v.). Họ sẽ được đề xuất bởi Hội đồng Phòng chống và Chống lại Nạn ấu dâm và sẽ dẫn đến một hiến chương quốc gia về hành vi tốt để bảo vệ trẻ vị thành niên.
- 6) Thành lập văn phòng các chuyên gia để kiểm tra các nguy cơ, đề cập nhật cũng như có một hệ thống biện pháp phòng ngừa tương ứng.
- 7) Đưa giáo dân vào các ủy ban và hội đồng của Hội đồng Giám mục Pháp.
- 8) Yêu cầu, mỗi giáo phận của mình, ký một nghị định thư với (các) cơ quan công tố liên quan.
- 9) Chuyên ngày chúa nhật thứ ba Mùa Chay năm 2022 là ngày cầu nguyện cho những nạn nhân của bạo lực, tấn công tình dục, lạm dụng quyền lực, lạm dụng lương tâm trong Giáo hội, trước dự kiến ngày thứ sáu tuần thứ ba Mùa Chay
- 10) Thành lập một tòa án hình sự giáo luật quốc gia và phê chuẩn các quy chế của tòa án này cho phiên sơ thẩm sẽ nhậm chức vào ngày 1 tháng 4 năm 2022.
- 11) Ủy ban Giáo lý tổ chức công việc cho tất cả các điểm giáo luật được đề cập trong báo cáo Ciase (luân lý tình dục, nhân chủng học, chức tư tế thừa tác, công cụ hóa Lời Chúa, sự phân biệt giữa quyền lực của thứ trật và quyền lực của điều hành, v.v.), đặc biệt là dựa vào các kỹ năng của các trường đại học công giáo. Ủy ban báo cáo về tiến độ công việc của mình cho Hội đồng Thường trực trước mỗi cuộc Họp khoáng đại.

12) Yêu cầu Hội đồng về các vấn đề giáo luật nêu rõ các khuyến nghị của báo cáo Ciase phải được đệ trình để Tòa thánh phê duyệt và trình cho ban Hợp khoáng đại vào tháng 3 năm 2022.

By phanxicovn - 10/11/2021 19

famillechretienne.fr, 2021-11-08

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/10/lam-dung-tinh-duc-bon-quyet-tam-manh-cua-cac-giam-muc-phap/>

XII. Bà Marie Derain, một luật gia tận tâm được chỉ định để đảm trách việc bồi thường cho nạn nhân



Bà Marie Derain, tháng 11 năm 2011, khi bà ở trong Ban Bảo vệ Trẻ em. CHRISTOPHE PETIT TESSON / MAXPPP

Bà Marie Derain de Vaucresson vừa được bổ nhiệm làm giám đốc *Cơ quan quốc gia độc lập mới để công nhận và bồi thường* (Inirr). Sự nghiệp của bà Marie Derain luôn tập trung vào việc bảo vệ những người dễ bị tổn thương nhất.

Ngày thứ hai 8 tháng 11, giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp công bố thành lập

Cơ quan *Inirr* (Cơ quan quốc gia độc lập mới công nhận và sửa chữa), và bà Marie Derain de Vaucresson được bổ nhiệm đứng đầu cơ quan này.

Bà là luật gia, cựu thành viên Ủy ban Bảo vệ trẻ em, phụ tá của Người bệnh vực các quyền từ năm 2011 đến năm 2014, đã cống hiến sự nghiệp của mình cho việc bảo vệ nạn nhân, công lý và trẻ em. Trước tiên bà hết mình phục vụ Tổ chức Bảo vệ Thanh niên Tư pháp (PJJ) khi bà hiểu nghề của bà, thẩm phán cho vị thành niên, khá cô đơn. Bà nói trên báo *La Vie* năm 2011 khi bà được đề cử vào Ủy ban Bảo vệ Trẻ em: *“Nhưng, tôi là một sinh vật xã hội!”*

Một cam kết có từ tuổi trẻ của bà

Là chị cả trong gia đình có ba anh chị em, bà Marie Derain lớn lên “giữa vườn nho và đồi núi”, ở miền nam Burgundy, cha mẹ của bà “rất hướng về người khác”, bà cho biết vào thời điểm đó, để giải thích nguồn gốc của những cam kết của bà với người khác. Sau đó, trong Hội Hướng đạo và Hướng dẫn của Pháp, bà cho biết: “Tôi tham gia muộn, đến tuổi 16 tôi mới vào hướng đạo, nhưng ngay lập tức tôi đã có những kinh nghiệm tuyệt vời. Sự việc thích ứng với người khác, tiến về phía trước với lòng nhân từ và tự tin, đã giúp tôi rất nhiều sau này.”

Sau đó, từ năm 2007 đến năm 2011, bà là phó chủ tịch của phong trào, và bà đã đưa ra các sáng kiến trong các chương trình phòng ngừa các bạo lực tình dục. Đồng thời, bà cùng làm việc của Thượng nghị sĩ Isabelle Debré trong các chương trình của các trẻ vị thành niên ở nước ngoài không có người đi kèm. Đó là năm 2011, bà được bổ nhiệm làm “Người bảo vệ trẻ em”, phụ tá Người bệnh vực các quyền.

Sau đó, bà làm việc với bà Laurence Rossignol khi đó là Ngoại trưởng phụ trách gia đình và bà là cố vấn “quyền trẻ em” khi bà Rossignol làm Bộ trưởng Gia đình, Trẻ em và Quyền phụ nữ. Đặc biệt bà hoạt động trong lãnh vực chống bạo lực trên trẻ em.

Hướng nội để “suy nghĩ về ý nghĩa của các sự việc”

Năm 2017, bà Marie Derain de Vaucresson được bà Agnès Buzyn, Bộ trưởng Bộ Đoàn kết và Y tế, bổ nhiệm làm Tổng thư ký Hội đồng Quốc gia Bảo vệ Trẻ em (CNPE). Cuối cùng năm 2019, bà đã trở lại làm việc ở ủy ban Bảo vệ Tư pháp cho Thanh thiếu niên để làm nhiệm vụ tư vấn trong việc cải cách Bộ luật Tư pháp Hình sự dành cho Trẻ vị thành niên.

Ngày 1 tháng 4 năm 2020, bà Marie Derain de Vaucresson làm việc ở ủy ban Tổng Thanh tra Tư pháp. Ngày 8 tháng 11 năm 2021, bà bắt đầu sứ mệnh của mình với các nạn nhân của bạo lực tình dục trong Giáo hội.

Nguồn gốc của cam kết kiên định này? Có lẽ do bà bám rễ trong đức tin, chiều sâu nội tâm này đã giúp bà “suy nghĩ về ý nghĩa của mọi sự” như bà đã thổ lộ với báo *La Vie*. Rất gần với Sứ mệnh Pháp, bà có một phương châm cho các thành viên: “Đức tin của tôi, nơi tôi không mong chờ.” Đón nhận những điều bất ngờ trong cuộc sống. Một dấu hiệu của lòng tin tưởng trong mọi thử thách.

By phanxicovn - 09/11/2021 11

lavie.fr, Alice d’Oléon, 2021-11-08

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/09/ba-marie-derain-mot-luat-gia-tan-tam-duoc-chi-dinh-de-dam-trach-viec-boi-thuong-cho-nan-nhan/>

XIII. Lạm dụng tình dục và “đền bù” - Bà Marie Derain được bổ nhiệm để “lắng nghe nhu cầu của nạn nhân”

Ngày thứ hai 8 tháng 11, bà Marie Derain de Vaucresson được các giám mục Pháp bổ nhiệm làm chủ tịch của Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường, có nhiệm vụ thành lập một ủy ban chịu trách nhiệm hỗ trợ các nạn nhân bị lạm dụng tình dục trong Giáo hội.

Báo La Croix: Sự độc lập của Ủy ban do bà chủ trì dựa trên điều gì?

Bà Marie Derain de Vaucresson: Cơ quan này sẽ được xây dựng trên mô hình của Ủy ban Độc lập về các vụ Lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase). Với tư cách là chủ tịch, tôi hoàn toàn tự do trong việc thành lập ủy ban. Các phương tiện sẽ được Hội đồng Giám mục Pháp (CEF) cung cấp với một phong thư đầu tiên và sự đảm bảo CEF sẽ cung cấp để đáp ứng nhu cầu hoạt động. Đồng thời, vấn đề tài chính để bồi thường cho các nạn nhân, theo mong chờ và nhu cầu được bày tỏ của họ, ủy ban sẽ được quỹ do các giám mục thành lập cung cấp. Nhưng về điểm này, tôi không liên quan đến các vấn đề tài chính – vẫn còn những điều chưa chắc chắn về nguồn gốc của các khoản tiền, v.v. – nhưng như vậy lại tốt hơn. Để hoàn toàn tự do làm việc với các nạn nhân, tốt nhất là ủy ban không phải lo lắng về tài chính.

Như các thành viên của Ủy ban Ciase, công việc của tôi sẽ là thiện nguyện. Tôi cần tuyển một tổng thư ký, một ban thư ký mà tôi hy vọng sẽ hoạt động vào tháng 1 để bắt đầu đón nhận sớm nhất các yêu cầu đầu tiên của nạn nhân. Chung

quanh tôi sẽ có một nòng cốt vững chắc, trên đó chúng tôi xây dựng tiến trình và sẽ được mở rộng sau đó, nhất là với những người trung gian hòa giải. Hoạt động của ủy ban vẫn còn trong giai đoạn đầu, về bản chất, chúng tôi làm việc trong tinh thần hợp tác và tất cả sẽ được hoàn thiện với các thành viên của ủy ban.

Bà sẽ làm thế nào để thiết lập sự công nhận về tình trạng của các nạn nhân bị lạm dụng tình dục trong Giáo hội?

Theo tôi, dường như chúng ta có thể xây dựng trên những gì đã được thực hiện cho các nạn nhân của bạo lực gia đình. Trong những trường hợp này, chúng tôi nói về “thực tế của các sự việc”. Thực tế này có thể được đánh giá qua lời kể của nạn nhân – một số lời khai đã được Ủy ban Ciase thu thập và lưu trữ, vì thế chúng tôi sẽ xin phép – nếu có thể – dùng lại để tránh cho nạn nhân phải đau lòng hồi tưởng lại, theo một cách nào đó, những hành vi bị lạm dụng bằng cách phải kể lại. Chúng tôi cũng sẽ lấy thông tin từ các giáo phận nơi các sự kiện được báo cáo. Chúng tôi sẽ có nhiều nguồn thông tin. Để làm được điều này, ủy ban sẽ gồm các luật gia dày dặn kinh nghiệm (thẩm phán, luật sư, v.v.), các chuyên gia từ ngành y tế chuyên về lạm dụng và hệ quả của chấn thương tâm lý (bác sĩ, nhà tâm lý học, bác sĩ tâm thần, nhà phân tâm học, v.v.), nhưng cũng với các nạn nhân mà Ủy ban Ciase xem họ là những người “hiểu biết thực nghiệm”, có nghĩa là những nhân vật chính ngày nay trong việc bồi thường thiệt hại.

Ủy ban Ciase không thu thập tất cả các lời khai. Một số người vẫn chưa khai và chúng tôi sẽ cần một cách tiếp cận cụ thể cho những nạn nhân mới đến với chúng tôi. Vì vậy, tôi không tin chúng tôi có thể đưa ra giới hạn thời gian cho công

việc của ủy ban. Mọi con số của quá khứ không phải là của ngày mai.

Loại đền bù nào sẽ được ủy ban của bà đề xuất?

Nó thực sự tùy thuộc vào từng nạn nhân. Mục tiêu của chúng tôi sẽ là lắng nghe mong chờ và nhu cầu của nạn nhân, đồng thời giúp nạn nhân đánh giá điều gì tốt cho họ và đáp ứng yêu cầu của họ một cách chặt chẽ nhất có thể. Một số chỉ đơn giản muốn biết kẻ tấn công họ có còn sống hay không, một số khác muốn gặp những người có liên quan đến tình trạng của họ – chính kẻ bạo hành, hoặc giám mục thời đó... Một số khác cần những hành vi cụ thể. Chúng ta phải hình dung tất cả các phương thức bồi thường thiệt hại này. Việc đồng hành này có thể là một quá trình lâu dài: gần đây tôi đã gặp một người nói với tôi, họ đã mất bảy năm mới có thể viết thư cho giám mục và thêm bốn năm nữa để chấp nhận có một cuộc hẹn.

Đền bù tài chánh sẽ như thế nào? Sẽ có một quy định? Ủy ban Ciase ước tính số nạn nhân bị lạm dụng tình dục trong Giáo hội là khoảng 330.000 người. Bà có sợ một loạt yêu cầu không?

Thật là chóng mặt, và có thể chúng tôi sẽ xem sứ mệnh của chúng tôi ở một quy mô khác nếu có hàng ngàn đơn gửi đến. Đền bù tài chánh sẽ là một phần của đáp ứng, nhưng không phải tự động.

Tôi có nghe các nạn nhân nói với tôi, đối với họ đó không phải là vấn đề. Tôi không thể trả lời cho bà về câu hỏi quy mô, tiêu chuẩn bồi thường. Chúng tôi phải bắt đầu từ những nạn nhân và những nhu cầu được nói lên. Chúng tôi sẽ không giải quyết vấn đề bồi thường cho hệ thống công lý lượng định trên cái giá của đau khổ. Chúng tôi ở trong một động lực khác, đó là công lý phục hồi. Chúng tôi sẽ ưu tiên đáp ứng cho

những người không thể có được câu trả lời từ hệ thống tư pháp vì các sự kiện đã quá thời hiệu.

Một vài đòi hỏi bồi thường thiệt hại có nguy cơ vô giới hạn không?

Tôi ý thức sẽ không bao giờ làm đủ được cho các nạn nhân. Chúng ta sẽ không bao giờ hoàn toàn bồi thường được thiệt hại cho một nạn nhân, họ bị đau khổ suốt đời vì việc “ngăn họ sống” này, tạo ra do bạo lực tình dục được nói đến trong bản báo cáo Ciase, nhưng chúng tôi có thể nâng đỡ, tháp tùng họ trên con đường sửa chữa.

Sau đó, vai trò đồng hành trong việc bồi thường thiệt hại sẽ đặt nạn nhân trong thực tế giới hạn này. Đồng thời giúp họ tìm kiếm các nguồn trợ lực bên ngoài, những nơi để lắng nghe. Nhưng chúng tôi ở đúng trong cái phải làm. Ý muốn của các giám mục đã được nói lên, và cũng là ý muốn của Giáo hội, vì thế sẽ có những nỗ lực đáng kể được thực hiện để bổ sung cho quỹ bồi thường.

Điều gì thúc đẩy bà chấp nhận nhiệm vụ này?

Trước hết tôi dựa vào lời xác nhận chính thức của hội nghị ngày thứ sáu 5 tháng 11. Theo tôi, việc công nhận trách nhiệm thể chế của Giáo hội Pháp là điều kiện tiên quyết cần thiết để tôi chấp nhận làm việc. Lời kêu gọi mà tôi chấp nhận, đó là đường hướng cho tất cả cam kết, nghề nghiệp và cá nhân với tư cách là một tín hữu và một thành viên của Giáo hội, là ở bên cạnh các nạn nhân.

Từ những năm tháng trẻ tuổi trong nghề của tôi khi tôi còn ở trong Bảo vệ Thanh niên Tư pháp, tôi đã ấn tượng bởi tỷ lệ trẻ em và thanh niên là nạn nhân của bạo lực tình dục. Sau đó là Phó Ban Bảo vệ Trẻ em của Người Bảo vệ Quyền, tham

gia xây dựng Đạo luật Bảo vệ Trẻ em năm 2016, là người đi đầu trong cuộc chiến chống bạo lực trên trẻ em năm 2017, và ngay cả có chân trong Hội đồng Bảo vệ Trẻ em Quốc gia, với tư cách là Tổng Thư ký, tôi chưa bao giờ ngừng làm việc này, luôn tìm cách làm tốt hơn trong việc đấu tranh chống bạo lực tình dục và chăm sóc nạn nhân, một cách chuyên nghiệp và thiện nguyện. Từ những năm 1990 và còn tích cực hơn trong những năm 2000, tôi đã tham gia và khởi xướng động lực ngăn chặn bạo lực, đặc biệt là bạo lực tình dục, và lắng nghe những người trẻ nhất trong số các phong trào Hướng đạo và Hướng dẫn viên của Pháp. Như bất cứ đâu, không phải lúc nào cũng dễ dàng để làm công việc này. Tất cả đã dẫn đến việc ngày tôi càng nghe nhiều tâm sự. Đặc biệt kể từ vụ của cựu linh mục Preynat, không có tháng nào mà tôi không nhận được thông tin từ những người từng là nạn nhân trong Giáo hội. Nếu tôi dấn thân vào sứ mệnh này, trước hết và trên hết là vì họ.

By phanxicovn - 10/11/2021 8

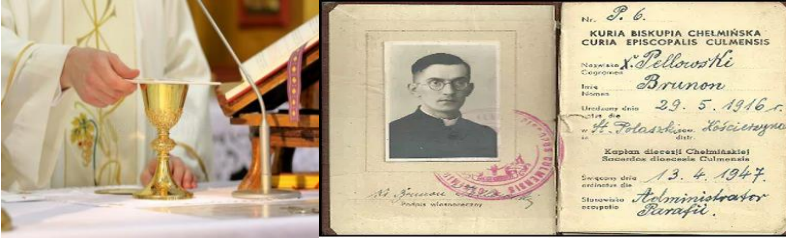
la-croix, Céline Hoyeau, 2021-11-8

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/10/lam-dung-tinh-duc-va-den-bu-ba-marie-derain-duoc-bo-nhiem-de-lang-nghe-nhu-cau-cua-nan-nhan/>

XIV. Giấy chứng thực (celebret) là gì, và vì sao các giám mục Pháp muốn cải cách giấy chứng thực?

Trong các quyết tâm được các giám mục Pháp bỏ phiếu ngày thứ hai 8 tháng 11 năm 2021 có một quyết tâm liên quan đến giấy chứng thực (celebret), một tài liệu nhận dạng mà mỗi linh mục đều có. Một mô hình quốc gia chung cho tất cả các giáo phận cần được xem lại.



Một giấy chứng thực ngày xưa. Trong Giáo hội công giáo, một linh mục phải trình thẻ nhận dạng của mình khi dâng thánh lễ ngoài giáo xứ của họ.

Trong số nhiều trục cải cách được các giám mục Pháp bỏ phiếu, Hội đồng Giám mục Pháp loan báo sẽ kiểm soát giấy chứng thực lớn hơn, đó là “thẻ căn cước” của linh mục, bằng cách thiết lập một mô hình quốc gia chung cho tất cả các giáo phận Pháp. Điều này nhằm tăng cường cảnh giác đối với các linh mục bị kết án lạm dụng và đặc biệt với những linh mục không còn quyền giải tội.

Giấy chứng thực nhận dạng là gì?

Giấy chứng thực này được trao cho các linh mục khi chịu chức mà hình thức thay đổi tùy theo giáo phận và tùy quốc gia, tương đương với thẻ nghiệp vụ của các nhà báo và cảnh sát.

Giấy chứng thực do giám mục sở tại ký và đóng dấu cho linh mục khi chịu chức, quy định linh mục này được phép cử hành thánh lễ và có quyền giải tội. Mỗi linh mục phải mang giấy chứng thực theo mình. Cụ thể giống chứng minh thư bằng giấy.

Khi nào linh mục được yêu cầu trình thẻ?

Trong đời sống hàng ngày ở giáo xứ, giấy này ít được yêu cầu. Linh mục Ollivier de Loture, giáo phận Paris giải

thích: “Không bao giờ có chuyện một linh mục vô danh đến một giáo xứ truyền thống và xin cử hành thánh lễ hoặc giải tội”. Trong trường hợp các linh mục từ bên ngoài đến thì họ được nhóm phụng vụ giáo xứ mời (vì thế họ đã được biết đến).

Ngược lại trong các Đền thánh hoặc ở nước ngoài, linh mục phải trình giấy chứng thực để chứng minh tính hợp pháp của mình. Linh mục Ollivier de Loture cho biết thêm: “Cũng có trường hợp có những người mạo nhận xảy ra, vì vậy chúng tôi yêu cầu cảnh giác.” Tháng 1 năm 2021, một giám mục của thể chế ly giáo Giáo hội Tông đồ và Đại kết Pháp đã cử hành lễ an táng tại lò thiêu La Seyne-sur-Mer, tự xưng mình là linh mục công giáo la mã.

Giấy chứng thực đặt ra câu hỏi về việc cử đi sứ mệnh, về trách vụ chính thức và về giới hạn của nó. Linh mục Ollivier de Loture nhắc lại: “Linh mục hay giáo dân, tất cả chúng ta đều được gởi đi truyền giáo, biện pháp rất xưa này được dùng để chống lại các tu sĩ lang thang, những người lang thang một mình từ tu viện này sang tu viện khác mà không thuộc về một tu viện nào trong số này.”

Vì sao phải làm một mô hình quốc gia?

Linh mục Loture thừa nhận: “Chúng chung chúng tôi không quá cảnh giác. Khi chúng tôi không biết một linh mục, chúng tôi đi hỏi, chúng tôi nhận được thông tin, nhưng chúng tôi không đòi hỏi tài liệu này một cách hệ thống.”

Giám mục Hervé Giraud, giáo phận Sens-Auxerre giải thích: “Theo thông thường, loại ‘thư giới thiệu’ này được yêu cầu cho tất cả các linh mục hay phó tế nào rời giáo phận của mình để đi truyền giáo, dâng thánh lễ hay giải tội. Nhưng cách dùng này không nhất thiết phải theo sát. Rất ít người xin ban

chương án giáo phận giấy chứng thực hay xin chứng thực hàng năm.” Rất hiếm khi các giáo xứ hỏi giấy chứng thực khi tiếp một linh mục hay một phó tế đi nghỉ hè ở giáo xứ.

Giám mục Giraud giải thích tiếp: “Đã có một mô hình quốc gia nhưng vấn đề đặt ra là việc sử dụng trở lại như thế nào”. Năm 1994, Bộ Giáo luật và Mục vụ về cử hành các bí tích đã nhấn mạnh về tính hữu ích của tài liệu này, “xác minh tình hình pháp lý và thực tế của một linh mục hoặc phó tế trong bối cảnh hiện tại. Nhận xét này chắc chắn cho thấy kỷ luật của Giáo hội ít phạm tội do thiếu thực chất hơn là do thiếu áp dụng.”

Có thể rút giấy chứng thực của một linh mục không?

Miễn là linh mục không bị tước khỏi chức linh mục, thì linh mục đó vẫn giữ được thẻ của mình. Ngược lại, nếu một linh mục không còn được phép giải tội sau khi xét xử hoặc sau một bản án công lý, hoặc linh mục đó không còn khả năng lắng nghe hoặc nghe những lời xưng tội.

By phanxicovn - 12/11/2021 27

lavie.fr, Youna Rivallain, 2021-11-10

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/12/giay-chung-thuc-la-gi-va-vi-sao-cac-giam-muc-phap-muon-cai-cach-giay-chung-thuc/>

TÁM

CÁC DU' ÂM VÀ NHẬN ĐỊNH

I. Giám mục Leborgne - “Chúng tôi không thể đi lui được nữa”



Phỏng vấn giám mục Olivier Leborgne, giáo phận Arras, phó chủ tịch Hội đồng giám mục Pháp, ngài trả lời về các biện pháp cụ thể được Hội đồng giám mục công bố vào cuối họp toàn thể ở Lộ Đức sau báo cáo Ciase về lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp.

Nhiều người ca ngợi một cuộc họp khoáng đại “mang tính bước ngoặt”, một cột mốc quan trọng đã được thông qua, một bước nhảy vọt khổng lồ. Đây có phải là cảm nhận của cá nhân cha không?

Giám mục Olivier Leborgne: Tôi cũng cảm nhận như vậy cho các nạn nhân và quyết tâm của các giám mục Pháp, để đón nhận tầm quan trọng của thảm kịch được báo cáo Sauvé đưa ra. Vì vậy, đúng, tôi tin đã có một bước tiến lớn trong việc

nhận ra trách nhiệm và cam kết của chúng tôi cho công lý được phục hồi.

Tôi cũng cảm nhận được điều này trong chất lượng công việc của cuộc họp, suốt tuần nay, tinh đồng đội được sống trong tình huynh đệ chân chính và đích thực, đưa đến sự hiệp thông thực sự khi đi đến quyết định. Điều này rất quan trọng.

Các giám mục đã loan báo vừa các biện pháp cụ thể vừa các biện pháp toàn diện. Nhất là các cha xin giáo hoàng gửi các người đến Pháp. Đây là nhiệm vụ chính xác của họ?

Trên thực tế, chính giáo hoàng đã giao phó sứ mệnh này cho chúng tôi, chính từ ngài mà chúng tôi nhận sứ mệnh này. Vì vậy, chúng tôi xin ngài cử người đến thăm để đánh giá cách chúng tôi xử lý các trường hợp lạm dụng và có thể yêu cầu chúng tôi hành động nếu chúng tôi làm sai.

Các cha sẽ sẵn sàng làm gì?

Chúng tôi đã thấy điều này ở một số quốc gia: trong trường hợp vi phạm nghiêm trọng đã được chứng minh, các giám mục đã rời chức vụ của họ. Chúng tôi sẵn sàng cho những gì giáo hoàng sẽ nói với chúng tôi.

Cha đã xin giáo hoàng; cha thông báo về việc thành lập một cơ quan quốc gia độc lập chịu trách nhiệm bồi thường cho nạn nhân. Như thế các cha đang nhìn ra bên ngoài: vì muốn có một minh bạch tuyệt đối?

Mong muốn về minh bạch không hẳn là quá nhiều so với mong muốn về một công lý thực sự và một hòa giải thực sự. Và không phải người trong cuộc có thể xử lý được công việc. Do đó, chúng tôi xin bà Marie Derain de Vaucresson, người từng là giám đốc điều hành cấp cao của Bộ Tư pháp và là người bảo vệ quyền trẻ em, lãnh đạo cơ quan này. Bởi vì

điều quan trọng với chúng tôi là chúng tôi phải dựa vào một kỹ năng mà chúng tôi không có và một kỹ năng độc lập.

Các cha đồng ý bồi thường cho nạn nhân bị lạm dụng; Ủy ban Ciase xác định có hơn 300.000 nạn nhân và chắc chắn còn nhiều hơn thế nữa. Liệu các giáo phận có thể đối phó với làn sóng yêu cầu, dù một số giáo phận đã gặp các vấn đề tài chính?

Có những giáo phận đang gặp khó khăn, đúng, nhưng cũng có những giáo phận có dự trữ an toàn rất nhiều. Giữa giám mục chúng tôi, chúng tôi quyết định mỗi giáo phận sẽ điều hành công việc của mình, nhưng chúng tôi sẽ cùng đoàn kết mang gánh nặng của nhau.

Giữa việc công bố báo cáo Ciase và cuộc họp khoáng đại, nhiều tiếng nói đã được đưa ra để yêu cầu cải cách sâu đậm trong việc điều hành Giáo hội. Ở đây một lần nữa, một số biện pháp đã được công bố. Cha nghĩ biện pháp nào là quan trọng nhất?

Nhiều vấn đề liên quan đến quản trị và đặc biệt là phương pháp. Ví dụ, chúng tôi có chín nhóm làm việc và chúng tôi quyết định sẽ giao cho giáo dân, chính họ sẽ tạo thành nhóm của họ. Chúng tôi hy vọng có thể phối hợp với các nạn nhân, và đây là cách làm việc mới. Đối với những người chưa quen biết, điều này có thể không có ý nghĩa lắm, nhưng trong tất cả các ủy ban mà ngày xưa chỉ có các giám mục, thì từ nay sẽ có thành viên là Dân Chúa.

Chúng tôi có một kinh nghiệm rất tích cực của 36 giờ làm việc với 120 khách! Một số người trong số họ nói “các giám mục tiếp chúng ta sao?”, những người khác tức giận. Nhưng trong 36 giờ, chúng tôi đã là anh chị em cùng nhau tìm kiếm ý Chúa và tìm cách giải quyết một vấn đề nghiêm trọng

như vậy. Sau buổi họp, tất cả chúng tôi được củng cố trong ý muốn cùng làm việc theo tinh thần đồng nghị như giáo hoàng đã mời gọi chúng ta làm.

Các nạn nhân và giáo dân đang chờ đợi cha về hiệu quả của các biện pháp này. Cha có ấn định một thời hạn nhất định nào không?

Cơ quan công nhận và chỉnh sửa quốc gia hiện đang hoạt động. Sẽ mất một khoảng thời gian để họ xây dựng một nhóm, nhưng họ đã thành lập. Tòa án hình sự giáo luật sẽ bắt đầu hoạt động vào ngày 1 tháng 4 năm 2022.

Về phần chúng tôi, khi kết thúc cuộc họp toàn thể này, chúng tôi sẽ kêu gọi chín giáo dân để đứng đầu các ủy ban; chúng tôi sẽ làm việc với họ tháng 3, tháng 6, tháng 11 – cứ ba tháng một lần, cho đến mùa xuân năm 2023, khi đó chúng tôi sẽ tổ chức một cuộc họp lớn để đánh giá những việc đã làm được và những gì còn phải làm.

Đằng sau những lá phiếu nhất trí, nhận thức này đã ăn sâu chưa? Cha đã sẵn sàng đi đến cùng quy trình của cha chưa?

Cá nhân tôi, tôi không ngần ngại. Có một lúc tất cả như đảo ngược. Đã có lúc tôi muốn nghe các nạn nhân, nhưng trong vô thức, tôi nhận ra tôi sợ bị mất. Vì thế tôi lắng nghe, nhưng tôi tự nhủ: “Mình sẽ mất cái gì?” Và như thế là không công bằng. Đột nhiên, khi nghe các nạn nhân, tôi tự nhủ: “Không, tôi muốn đến với các nạn nhân, với các nhu cầu của họ, với tiếng khóc của họ” và chúng tôi không còn sợ về những gì chúng tôi sẽ mất hoặc về những gì chúng tôi có nguy cơ. Tôi tin rằng có một điều gì đó mang tinh thần phúc âm rất sâu đậm ở đây.

Tôi cảm nhận chúng tôi tất cả sẽ đi đến cùng. Một số có thể đã nói với chúng tôi: “Các phương tiện truyền thông không thúc đẩy quý vị sao?” Tất nhiên các phương tiện truyền thông

đã đóng vai trò của họ. Nhưng chúng tôi xác tín sâu sắc rằng chính Chúa gọi chúng tôi hôm nay, Đấng đã đẩy chúng tôi đi trên con đường này và chúng tôi không thể quay đầu lại được nữa.

By [phanxicovn](#) - 09/11/2021 13

vaticannews.va, Manuella Affejee , Vatican, 2021-11-08

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/09/giam-muc-leborgne-chung-toi-khong-the-di-lui-duoc-nua/>

II. Linh mục Hans Zollner ấn tượng với các giám mục Pháp

Linh mục Hans Zollner, nhân vật nòng cốt trong cuộc chiến chống lạm dụng tình dục ở Rôma, cha cho biết rất “ấn tượng” trước công việc và các quyết định của các giám mục Pháp sau khi bản báo cáo Ciase công bố về các vụ lạm dụng trong Giáo hội. Ngài cảm phục trước ý chí của các giám mục sẵn sàng nghe tiếng nói của nạn nhân.



Linh mục Hans Zollner, chủ tịch Trung tâm Bảo vệ trẻ em của Giáo hoàng Học viện Gregorian và là thành viên của Ủy ban Giáo hoàng Bảo vệ trẻ vị thành niên, cha đề cập đến

chuyên thăm trong tương lai của các đặc sứ của giáo hoàng do các giám mục Pháp yêu cầu.

Cha nghĩ gì về những thông báo của các giám mục Pháp về cuộc chiến chống lạm dụng, khi họ kết thúc Hội nghị mùa thu vừa qua?

Linh mục Hans Zollner: Tôi rất ấn tượng với quy mô và mức độ phức tạp của các biện pháp mà họ đảm trách. Rất nhiều khía cạnh của cuộc chiến chống lạm dụng và chống lại sự khinh suất trong việc xử lý những hành vi lạm dụng đã được xem trọng. Điều làm tôi có ấn tượng tích cực là các giám mục Pháp có cách nhìn sự việc một cách thiêng liêng và nhân văn, thực sự xem trọng tiếng nói của các nạn nhân. Và họ làm việc trong sự bổ sung giữa tinh thần lãnh đạo của hàng giám mục và chuyên môn tính của giáo dân. Theo tôi, đó là công cụ tuyệt vời để xây dựng một Giáo hội đồng trách nhiệm, mà quyền hành được chia sẻ giữa các thành phần khác nhau của Dân Chúa. **“Điều làm tôi có ấn tượng tích cực là họ làm việc trong sự bổ sung giữa tinh thần lãnh đạo của hàng giám mục và chuyên môn tính của giáo dân.”**

Từ chức vụ của cha, cha có làm việc với các giám mục Pháp không?

Tôi đã gặp một nhóm giám mục Pháp vào cuối tháng 9, khi họ đến Rôma trong chuyến đi ngũ niên *ad limina*. Qua cuộc nói chuyện này, tôi có cảm nhận họ rất ý thức về những gì sẽ được đưa ra trong báo cáo Ciase, và họ đã sẵn sàng có các kết luận. Từ quan điểm bên ngoài của tôi, kể từ lần gặp đầu tiên cách đây ba năm rưỡi, khi các giám mục Pháp mời tôi đến dự hội nghị của họ, tôi đã nhận thấy các lựa chọn của Hội đồng Giám mục Pháp đều bám rễ trong tinh thần thiêng liêng.

Các giám mục Pháp đã xin giáo hoàng cử đặc sứ, một người hoặc một nhóm để kiểm tra việc xử lý vụ lạm dụng. Làm thế nào để thực hiện được điều này?

Tôi không biết. Sẽ không thể có một người hoặc một nhóm ba hay năm người để làm một cuộc điều tra có tính toàn diện này. Chúng ta có thể hình dung những gì có thể làm được: một nhóm bên ngoài ghi lại những gì đã làm, những gì đã được phân tích và những gì nên làm. Nhưng mọi việc đã đầu vào đấy, trong những biện pháp mà Hội đồng Giám mục Pháp đã đề ra. Sẽ rất tốt nếu có người bên ngoài có thể xác minh các quyết tâm đã được thực hiện và bằng cách nào.

Liệu “*lực lượng đặc nhiệm*” (task-force) của Vatican có tham gia không?

Không. Lực lượng đặc nhiệm chỉ giải quyết vấn đề hỗ trợ cho các Hội đồng Giám mục trên khắp thế giới chưa cập nhật đường hướng chủ đạo của họ trong việc bảo vệ trẻ vị thành niên. Người Pháp đã làm công việc của họ. **“Điều này không có nghĩa là tình trạng lạm dụng không còn nữa, đáng tiếc nó vẫn còn là một hiện tượng vẫn còn xảy ra.”**

Các chọn lựa của các giám mục Pháp có thể lấy làm ví dụ không?

Có nhiều mô hình khác nhau. Đặc biệt, ở Áo, một ủy ban độc lập đã được thành lập vào năm 2010 theo yêu cầu của Hội đồng Giám mục, cũng như ở Pháp. Nhưng họ không làm công việc khoa học như công việc của Ủy ban Ciase. Tại Đức, các giám mục đã yêu cầu một nhóm các chuyên gia độc lập làm một cuộc điều tra, với một phương pháp luận khác. Trọng tâm luôn có một chút khác biệt, nó phụ thuộc vào nhiều yếu tố. Trong mọi trường hợp, điều rất quan trọng là kêu gọi một nhóm độc lập, để có được tính khách quan và đáng tin cậy hơn trong các kết quả.

Trên bình diện rộng hơn, cuộc chiến chống lạm dụng có đang tiến triển trong Giáo hội không?

Công việc được thực hiện ở Pháp và các nơi khác trên thế giới cho thấy có sự tiến bộ. Rất nhiều người đang nói về vấn đề này, rất nhiều người đã ý thức được vấn đề. Có nhiều quyết tâm hơn để đối diện với cuộc khủng hoảng này. Nghịch lý thay, người ta còn có ấn tượng không có gì thay đổi, vì các con số khủng khiếp, thực sự khủng khiếp được tiết lộ qua các báo cáo như báo cáo Ciase. Tuy nhiên bây giờ chúng ta chỉ đối diện với một thực tế hầu như chỉ liên quan đến nhiều thập kỷ trước. Điều này không có nghĩa là tình trạng lạm dụng không còn nữa, đáng tiếc nó vẫn còn là một hiện tượng vẫn còn xảy ra. Chúng tôi bị sốc bởi những báo cáo được công bố này – và sẽ còn nhiều hơn nữa trong tương lai – nhưng đó chính là vì chúng ta ý thức hơn tình hình đang thay đổi. Mười năm trước, ai quan tâm đến vấn đề này ở Pháp?

By phanxicovn - 11/11/2021 9

cath.ch, I. Media, 2021-11-10

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/11/linh-muc-hans-zollner-an-tuong-voi-cac-giam-muc-phap/>

III. Cuộc cách mạng nội bộ và các quyết định lịch sử của các giám mục Pháp

Từ việc thành lập một Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường thiệt hại không điều kiện cho các bạo lực tình dục, ngày thứ hai 8 tháng 11, các giám mục Pháp đã bỏ phiếu cho các biện pháp chính trong cuộc chiến chống tội

phạm trên trẻ em trong Giáo hội, chúng tỏ một sự thay đổi nào trạng chưa từng có.



Imbroglia, tác phẩm của một nạn nhân bị lạm dụng tình dục, nói lên hình ảnh của một em bé đang khóc, được trưng vào ngày thứ sáu 5 tháng 11 tại Lourdes. Bức hình đã trở thành biểu tượng của những nạn nhân bị lạm dụng tình dục trong Giáo hội. Valentine Chapuis / AFP

Trong những năm gần đây, các giám mục đã cho cảm giác họ cự lại với những mong chờ của các nạn nhân bị lạm dụng tình dục, họ chỉ phản ứng và làm dưới áp lực, nhưng đến cuối cuộc họp toàn thể, với một mật độ dày đặc hiểm hoi này, các giám mục Pháp dường như đảm nhận đến cùng, không điều kiện và với bất cứ giá nào, trách nhiệm thể chế của họ trong những thảm kịch này bằng cách tham gia vào một chương trình đầy tham vọng để bồi thường thiệt hại và cải cách quản trị của họ. Ngày thứ hai, 8 tháng 11, giám mục chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp Éric de Moulins-Beaufort tuyên bố: “Ý chỉ của chúng tôi là bất cứ nạn nhân nào đến với chúng tôi đều được đón nhận”, ngài đưa ra một loạt các biện pháp được biểu quyết vào sáng cùng ngày sau cánh cửa đóng kín với “một đa số gần như tuyệt đối.”

Do đó, họ quyết định thành lập theo mô hình của Ủy ban Ciase, một Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi

thường thiệt hại (INIRR) và được giao cho luật sư Marie Derain de Vaucresson, cựu Người bảo vệ trẻ em, và đảm bảo cho tổ chức này các nguồn tài chính cần thiết¹⁶.

Với công việc này, một quỹ bồi thường được các giám mục thành lập và tài trợ vào tháng ba vừa qua. Nhưng những đóng góp này rõ ràng là sẽ không đủ. Vì thế các giám mục quyết định, “nếu cần” họ sẽ rút tiền từ các nguồn dự trữ an ninh của các giáo phận và của Hội đồng Giám mục, bằng cách bán bất động sản hoặc động sản và nếu cần sẽ vay mượn. Giám mục Olivier Leborgne, phó chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp nêu rõ: “Chúng tôi đang cùng các luật gia suy nghĩ để xem làm thế nào loại bỏ những trở ngại liên quan đến luật năm 1905 có thể ngăn cản việc sử dụng một số của cải này.”

Vì thế, dù giàu hay nghèo, các giáo phận sẽ liên đới với nhau. Và sẽ không kêu gọi giáo dân đóng góp, do đó cũng sẽ không nhờ vào quỹ đã được kêu gọi đóng góp cho sứ mệnh Giáo hội, ngược với những gì đã được đề cập trước đây. Giám mục Dominique Blanchet, phó chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp cho biết: “Chúng tôi sẽ không loại trừ các khoản đóng góp từ bất kỳ ai muốn liên đới với quá trình phục hồi công lý này, nhưng trước hết đây là công việc của thể chế.”

Chín nhóm công tác do giáo dân lãnh đạo

Các giám mục đã làm việc suốt tuần với sự hiện diện của Sứ thần Tòa thánh và cũng đã thông báo ý định xin Đức Phanxicô cử một nhóm người đến để kiểm tra xem từng giáo

¹⁶ Bài đọc thêm: [Lạm dụng tình dục và “đền bù”](#): [Bà Marie Derain được bổ nhiệm để “lắng nghe nhu cầu của nạn nhân”](#)

phận đã hành động như thế nào khi đối diện với các trường hợp lạm dụng xảy ra. Ngày thứ hai 8 tháng 11, một số giáo dân và nạn nhân đã kêu gọi các giám mục từ chức, họ không bác bỏ ý tưởng rút từ “tất cả các hệ quả, nếu điều này là cần thiết” của vụ kiểm toán này của giáo hoàng.

Cuối cùng, quyết tâm đáp ứng các khuyến nghị của Ủy ban Ciase và tham gia vào “chương trình đổi mới rộng lớn về quản trị”, các giám mục đã bỏ phiếu việc thành lập chín nhóm làm việc sẽ do giáo dân điều hành. Các nhóm này sẽ tập hợp các thành viên từ nhiều môi trường khác nhau để đáp ứng theo quy trình thượng hội đồng mà giáo hoàng mong muốn. Họ sẽ báo cáo công việc của họ trước mỗi buổi họp của Hội nghị toàn thể.

Mùa xuân năm 2023, quá trình này sẽ hoàn thiện trong một “sự kiện kiều thượng hội đồng” và ra quyết định về việc đồng hành với các linh mục và giám mục trong suốt cuộc đời của họ, kiểm tra các đơn vị lắng nghe, suy ngẫm về các thực hành tốt khi đối diện với việc tiết lộ các trường hợp lạm dụng, theo dõi lạm dụng các linh mục đã thụ án. Khi báo cáo của Ủy ban Ciase đưa ra sự tập trung quyền lực quá lớn trong tay giám mục, giám mục De Moulins-Beaufort nhân mạnh, qua các buổi làm việc với hàng trăm giáo dân được mời đến Lộ Đức, các giám mục thấy mình “cần sự giúp đỡ từ bên ngoài” và như thế họ có thể “học cách chia sẻ việc xây dựng các quyết định để phục vụ dân Chúa tốt hơn”.

Trên thực tế, những biện pháp này là kết quả của một nhận thức lâu dài. Giám mục Éric de Moulins-Beaufort thừa nhận: “Trong những năm gần đây, chúng tôi đã phạm tội khi bị cám dỗ chỉ giải quyết những trường hợp này trong nội bộ, giữa chúng tôi. Chúng tôi hiểu, chúng tôi không thể đi tới nếu không

có con mắt của người khác và của xã hội”. Trước đó một chút, trong bài phát biểu bế mạc, giám mục nói lên các bước quyết định và cách mạng nội bộ đã được các giám mục có mặt trong buổi hội nghị toàn thể này thực hiện.

Sự công nhận này đánh dấu một cuộc “giải phóng” cho các giám mục.

Không giả vờ, ngài đã nêu lên những cự lại trong vài năm gần đây của các giám mục trước khi công nhận vào ngày thứ sáu, 5 tháng 11 về trách nhiệm thể chế của các giám mục trong những vụ lạm dụng có hệ thống được bản báo cáo Ciase đưa ra. Ngài nêu rõ: “Không muốn điều này, chúng tôi đã là đồng phạm, (...) chúng tôi đã dành thời gian (...) để khởi động các thủ tục, run rẩy tự hỏi những gì một linh mục cụ thể có thể hoặc không có thể làm, sợ rằng ai đó sẽ còn nói nữa, sẽ có thêm nạn nhân và phát hiện ra những vết bầm mới trên danh tiếng của một linh mục này, một giáo dân kia đã hành động trong Giáo hội.” Và ngài thừa nhận: “Chúng tôi đã hiểu phải nói rõ ràng hơn, phải không ngại các hệ quả đến với chúng tôi từ mọi phía”.

Điều gì đã làm cho các giám mục đảo lộn?

Ngoài những khuyến nghị của Ủy ban Ciase, giám mục Éric de Moulins-Beaufort còn liệt kê những lý do dẫn đến việc các giám mục hoán cải và cam kết: “Vì các giáo dân từ mọi phía chờ đợi chúng tôi từ lâu và họ đã mạnh mẽ cho chúng tôi biết”; “vì xã hội đòi hỏi chúng tôi”; và “vì chúng tôi cảm nhận Chúa đang nhìn chúng tôi, vì chúng tôi cảm thấy dâng trong lòng một nỗi ghê tởm và sợ hãi chúng tôi nhận ra những gì rất nhiều người đã sống và đang sống với nỗi đau khổ của họ.”

Và chính ngài cũng đã chia sẻ quá trình thiêng liêng của mình. Ngài nói: “Về phần tôi, tôi nhận ra, tôi có thể tiên bộ trong khả năng sẵn sàng tiếp nhận những người sống trong tình

trạng bấp bênh, trong quan tâm của tôi đến sự khôn ngoan, chứ không chỉ trước sự ồn ào mà những chuyện này mang lại.” Sự công nhận này đánh dấu một sự “giải phóng” cho các giám mục. “Chúng tôi được tự do để có thể chứng minh rằng Giáo hội của chúng tôi, Giáo hội chúng tôi thuộc về và chúng tôi muốn phục vụ, không thể là thể chế chỉ nghĩ đến mình, chìm trong sự tự tôn vinh.” Trong các bài phát biểu trước công chúng, giám mục Éric de Moulins-Beaufort đặt những cam kết của các giám mục trước khuôn mặt của một em bé đang khóc được trưng ngày thứ sáu 5 tháng 11 trên tòa nhà của tòa giám mục ở Lộ Đức, bức hình đã trở thành biểu tượng của những nạn nhân bị lạm dụng tình dục trong Giáo hội. Nhưng cũng là hiện thân của các giám mục cho nhận thức mang tính quyết định này.

By phanxicovn - 11/11/2021 12

la-croix.com, Céline Hoyeau, Lộ Đức, 2021-11-08

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/11/lam-dung-tinh-duc-cuoc-cach-mang-noi-bo-va-cac-quyet-dinh-lich-su-cua-cac-giam-muc-phap/>

IV. Báo cáo Sauvé, tiếp theo - Vatican trong tầm ngắm của các nạn nhân



*Các giám mục Pháp trong buổi qùy gối cầu nguyện tại
Lộ Đức ngày thứ sáu 5 tháng 11-2021*

Các giám mục đã đưa ra những quyết định ràng buộc họ phải cam kết. Nhưng họ không có tất cả các chìa khóa.

Ngày 8 tháng 11, các giám mục Pháp họp hội nghị toàn thể mùa thu đã công bố các quyết tâm của họ theo 45 khuyến nghị của báo cáo Sauvé (Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong Giáo hội Pháp) được công bố một tháng trước đó. Trong một tháng, các sáng kiến và áp lực rất nhiều, dù thường bị phân tán, để câu trả lời của các giám mục ở tầm cao với vụ tai tiếng mà quy mô của nó đã làm cho thế giới công giáo ngạc nhiên và choáng ngợp. Một số kêu gọi các giám mục từ chức tập thể, một số khác kêu gọi có một công đồng – hoặc một thượng hội đồng – quốc gia, hoặc một “đại hội của những người được rửa tội” sớm được tổ chức.

Do đó, các giám mục Pháp đã đưa ra thông báo của họ. Một số biện pháp được công bố đáp ứng yêu cầu của ủy ban Ciase cũng như từ các hiệp hội nạn nhân. Một số biện pháp quay một trăm tám mươi độ so với ý định ban đầu của các giám mục Pháp. Nhưng chưa chắc họ đã đủ sức để khôi phục lại lòng tin. Vì vẫn còn một mơ hồ nào đó về các phương thức thực hiện và trong số các khuyến nghị của ủy ban Ciase, mà tiếng vang dường như thu hút được sự ủng hộ mạnh mẽ của dư luận, mọi thứ không phụ thuộc vào các giám mục mà một phần vào Giáo hội hoàn vũ và do đó là vào Vatican, mà một số dường như dứt khoát quay lưng.

Người công giáo hoàn toàn ủng hộ báo cáo Sauvé

Trong tháng 10 này, khi làn sóng chấn động của báo cáo Sauvé tiếp tục lan rộng, hai cuộc thăm dò minh họa và định

lượng mong muốn sâu đậm thay đổi của người công giáo Pháp. Với một số con số ngoạn mục. Trong một cuộc thăm dò của cơ quan Ifop cho báo La Croix 85% số người được hỏi cho biết họ rất buồn và tức giận. Với tương lai, họ bày tỏ hàng loạt mong muốn, Giáo hội xin lỗi các nạn nhân (91%) và bồi thường cho nạn nhân (80%); rằng nhiều trách nhiệm hơn được giao cho phụ nữ và huân quyền sửa đổi ngôn từ về tình dục (90%), và quyền lực trong Giáo hội phải được phân phối tốt hơn (85%).

Một cuộc thăm dò khác do Odoxa thực hiện cho Chứng từ Kitô giáo cho biết 90% người ủng hộ việc tổ chức Công đồng mới (Vatican III), 85% chấm dứt tình trạng độc thân bắt buộc của linh mục và 80% ủng hộ việc phong chức cho phụ nữ. Chúng ta có nên lấy những con số này theo nguyên bản của nó không? Chắc chắn là không vì đồng thời chúng ta cũng nhận thấy một phần đáng kể người công giáo, thường là người trẻ tuổi, những người nói họ không trực tiếp quan tâm, họ nghi ngờ về kết luận của báo cáo Sauvé và bị bức mình bởi tất cả những ồn ào xung quanh việc công bố này. Tuy nhiên ông Gautier Jardon của cơ quan Ifop nhận xét: “Thông thường người trả lời chọn các câu trả lời trung gian. Ở đây, chúng ta thấy người công giáo có một lập trường rõ ràng.” Và quả thực không phải là trung lập khi nghe 66% trong số họ nói lòng tin của họ đã lung lay lay đến mức như thế nào.

Đó con số mà chắc chắn các giám mục đã nghĩ đến trong Hội nghị toàn thể được tổ chức từ ngày 2 đến ngày 8 tháng 11. Đối với nhiều giám mục, họ đến để xác nhận nhiều

tin tức và lời chứng họ nhận được trong những tuần gần đây của các giáo dân, nhưng cũng từ hàng ngũ các giáo sĩ.

Ở Lộ Đức, “sự đổi ngược” của các giám mục

Các nhà báo và nhà quan sát có mặt ở Lộ Đức trong suốt tuần vừa qua đã làm chứng cho “sự quay ngược” hoạt động của hàng giám mục dưới tác động liên hợp của báo cáo Sauvé, những phản ứng dấy lên trong dư luận công giáo, nhưng cũng là những trao đổi trong sự thật có thể có giữa họ và sức mạnh chứng từ của nạn nhân, những người đã đồng ý nói trước hội đồng giám mục. “Cách mạng nội bộ”, “thay đổi não trạng chưa từng có”, báo La Croix đưa ra nhận xét chỉ một ngày sau khi công bố các quyết tâm của các giám mục, bà Céline Hoyeau viết: “Các giám mục dường như đã quyết định đảm nhận cho đến cùng trách nhiệm thể chế của họ, không điều kiện và dù có như thế nào, trước các thảm kịch này, bằng cách tham dự vào một chương trình bồi thường thiệt hại và cải cách đầy tham vọng trong các quản trị của họ.”

Rất nhiều quyết tâm được bỏ phiếu cho thấy một sự thay đổi hướng đi tận căn với các hướng đi trước đây của hàng giám mục. Từ thứ sáu, 5 tháng 11, trong một thông báo, các giám mục cho biết họ công nhận trách nhiệm thể chế của Giáo hội đối với bạo lực mà nạn nhân phải chịu, chiều kích hệ thống của bạo lực và nhu cầu được đền bù công bằng cho những sai trái nạn nhân phải gánh chịu, như một điều kiện tiên quyết cho một yêu cầu tha thứ từ các nạn nhân. Ngày thứ hai, 8 tháng 11, giám mục Éric de Moulins Beaufort cùng với hai phó chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp thông báo quỹ bồi thường cho các nạn nhân sẽ không được bổ sung, như mong muốn trước đây, bằng lời kêu gọi đoàn kết từ giáo dân nhưng từ việc bán bất động sản và động sản của Hội đồng Giám mục Pháp và các giáo phận, cùng với khả năng đi vay nếu cần.

Trong số các quyết tâm, có quyết tâm xin có một “chuyên thăm tông đồ” được Đức Phanxicô gửi đến Pháp.

Trong số các biện pháp thông qua bao gồm việc thành lập Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường thiệt hại (INIRR), do bà Marie Derain de Vaucresson¹⁸ (2) làm chủ tịch để lo các hồ sơ xin bồi thường, ấn định số tiền và thiết chế một tòa án hình sự theo quy luật quốc gia cho phép dời các thủ tục của giáo hội chống lại những kẻ tấn công. Hai biện pháp mạnh làm cho các giám mục không còn đặc quyền của riêng họ mà trước đây họ đã tranh luận. Một quyết định khác: chín nhóm làm việc, do giáo dân chủ trì, bao gồm giáo dân, phó tế, linh mục, nam nữ tu sĩ và giám mục – với sự tham gia của các nạn nhân – có trách nhiệm chuẩn bị một số khuyến nghị được đưa ra trong báo cáo Ciase với một lịch trình làm việc chính xác.

Các quyết tâm khác nhằm mục đích mở rộng cho hàng giáo sĩ và giải quyết các hội đồng và ủy ban của Hội đồng Giám mục Pháp, trong đó có sự tham dự ít nhất của một phụ nữ trong hội đồng của các chủng viện, xác minh có hệ thống lý lịch tư pháp của mọi thừa tác viên mục vụ, mỗi giáo phận ký một điều lệ đồng ý với các cơ quan tư pháp, việc khởi động một kiểm toán bên ngoài các đơn vị lắng nghe của giáo phận. Ý thức một số “cải cách” được khuyến nên làm của báo cáo Sauvé liên quan đến các điểm của giáo điều, nằm ngoài khả năng của họ, các giám mục quyết định phải làm một bản kiểm kê đầy đủ và sẽ chuyển đến Rôma.

¹⁸ Bà Marie Derain de Vaucresson là luật sư, nhà điều hành của Bộ Tư pháp, nguyên là Người bảo vệ quyền trẻ em, phụ tá của Người bảo vệ quyền, nguyên thành viên Hội đồng quản trị của Hướng đạo và Hướng dẫn viên Pháp.

Cuối cùng, các giám mục công khai xin “giáo hoàng, người đã bỏ nhiệm sứ mệnh cho họ, cử một nhóm đến đánh giá sứ mệnh liên quan đến việc bảo vệ trẻ vị thành niên và đưa ra, nếu cần, một biện pháp sau chuyến đi của họ.” Đó là điểm thiết yếu, mọi người có thể tham khảo văn bản trên trang web của Hội đồng Giám mục Pháp. Nhưng bối cảnh này sẽ phải được hoàn thành, trong vòng hai tuần, qua các quyết định sẽ được các bề trên và các bề trên chính của các dòng tu trong Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp do nữ tu Véronique Margron làm chủ tịch.

Thời gian xin tha thứ chưa đến...

Tại Lộ Đức, việc công bố các quyết định ngày thứ bảy, với hai tiến trình tượng trưng là tưởng nhớ và khẩn xin mà phẩm chất và sự nghiêm túc đã được mọi người khen ngợi. Dù một số người vẫn còn nghi ngờ sự chân thành. Trước bức ảnh tượng trưng cho nạn nhân trẻ em, bức ảnh sẽ được ghi khắc ở Lộ Đức trong một trung tâm tưởng niệm sau này, điểm sáng tạo của các giám mục đã được ghi nhận, hai chủ tịch của Hội đồng Giám mục Pháp và của Hội đồng nam nữ Tu sĩ Pháp đã bày tỏ niềm xúc động: *“Các em bé trai, em bé gái khóc, đã quá muộn để lau nước mắt cho các con, các con đã không có ở đây ngày chúng tôi nhớ đến các con”* (Giám mục Eric de Moulins Beaufort). *“Mong rằng khuôn mặt sâu lắng của tuổi thơ bị sỉ nhục này sẽ ám ảnh chúng ta cho đến khi có được công lý và sự thật”* (nữ tu Véronique Margron). Khi đó các giám mục từ bỏ mọi nghi thức long trọng để xin tha thứ, như chính các nạn nhân mong muốn *“Thời gian để xin tha thứ chưa đến chừng nào việc đền bù chưa được bắt đầu”* (bà Brigitte Navail)

Một số câu hỏi vẫn còn được đặt ra

Có phải một trang dứt khoát đã được lật qua? Lòng tin có được khôi phục trong “ngôi nhà an toàn” của Giáo hội một lần nữa không? Không! Chúng ta không thể khép lại một vết

thương sâu như vậy bằng sự kỳ diệu của lời nói và các quyết định, dù chắc chắn là quan trọng, nhưng một số trong số các quyết định này đã có thể và đáng lẽ phải được thực hiện từ lâu, và chúng ta đang chờ việc triển khai cụ thể. Ngày thứ bảy, tại quảng trường Vương cung thánh đường Mân Côi, giám mục De Moulins-Beaufort đã xin Chúa: *“Xin Chúa nâng những người đau khổ, chúng con quỳ gối xin Chúa. Xin Chúa cho chúng con biết lắng nghe và làm những gì các nạn nhân yêu cầu chúng con.”* Ý chỉ, cam kết là có, nhưng quá trình này chắc chắn sẽ rất khó khăn và lâu dài.

Một số câu hỏi vẫn còn đặt ra, và lúc này vẫn chưa có câu trả lời. Nếu “những gì các nạn nhân đang yêu cầu” phù hợp với các khuyến nghị của Ủy ban Sauvé, thì câu hỏi về việc theo dõi công việc của họ sẽ nảy sinh. Tuy nhiên, các giám mục đã không áp dụng nguyên tắc của một “ủy ban theo dõi” độc lập, bị coi là quá bắt buộc, họ muốn lập các nhóm làm việc nội bộ. Thành phần và mức độ tự lập của họ sẽ như thế nào? Liệu mong muốn được nêu ra để chơi lá bài đồng nghị và *cảm thức đức tin, sensus fidei* có vượt ra khỏi cảm dỗ để thu mình với chỉ những người công giáo nhạy cảm “tương thích” với đường lối đồng thuận thông thường của hàng giám mục không?

Lạm dụng trẻ em, lạm dụng lương tâm và lạm dụng quyền lực là không thể tách rời

Nhiệm vụ của Ủy ban Ciase giới hạn ở vấn đề duy nhất là tấn công tình dục, nhưng vụ tai tiếng giáng lên Giáo hội công giáo, bị nuôi dưỡng rộng rãi hơn về các lệch lạc dưới mọi hình thức, trong nhiều cộng đồng. Trong bài phát biểu bế mạc, giám mục Éric de Moulins Beaufort đã đề cập rõ ràng đến điều này khi ngài tuyên bố: “Bên cạnh các sự kiện được tiết lộ sau khi lời được giải phóng, – và hiệp hội đã tìm ra và đã dùng tên này đã góp phần to lớn trong việc phục vụ -, đã dẫn đến quyết

định thành lập Ủy ban Ciase, trong những năm gần đây, chúng tôi vẫn còn phát hiện ra thực trạng lạm dụng quyền lực và hành vi gây ảnh hưởng trong các giáo phận, các cộng đồng gọi là cộng đồng ‘mới’ hoặc trong các viện tu sĩ. Chúng tôi buộc lòng phải công nhận rằng Giáo hội của chúng ta là nơi có nhiều tội ác nghiêm trọng, những cuộc tấn công đáng gờm với sự sống và sự toàn vẹn của trẻ em và người lớn.” Ở đây giám mục chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp không nói trong quá khứ mà là hiện tại. Và rõ ràng trong lĩnh vực “lệch lạc” mà báo cáo Ciase, thêm một lần nữa, vẫn im lặng vì không phải là chủ đề của họ. Điều này đã làm cho một số người lên tiếng báo động, như ông Yves Hamant chẳng hạn, ông yêu cầu thành lập một ủy ban độc lập cụ thể về vấn đề này.

Các trách nhiệm cá nhân của các giám mục vẫn có

Và chính ở ngã tư của thực trạng tấn công tình dục trẻ em hoặc người lớn và lạm dụng quyền lực hay lương tâm, một câu hỏi khác lại được đặt ra. Nếu việc thừa nhận trách nhiệm thể chế của Giáo hội là một tiến bộ thực sự, thì nó cũng xóa đi trách nhiệm cá nhân trong quá khứ gần đây, không thể mang lại lợi ích từ bất kỳ quy định pháp lý hoặc đạo đức nào. Tại Lộ Đức, báo La Croix đã báo cáo điều này của một người tham dự được mời phát biểu trước hội nghị toàn thể: “Tôi đã nói rõ ràng, tôi không hiểu vì sao một số giám mục đã không từ nhiệm ngay ngày hôm sau khi báo cáo Sauvé được công bố”. Trên trang *Facebook* của thần học gia Philippe Lefebvre, người lên tiếng báo động giờ đầu, viết: “Những gì xảy ra ngày hôm qua là sự khởi đầu, vẫn còn rụt rè, của một lời thú tội công khai sẽ làm cho nhiều người có trách nhiệm trong Giáo hội từ nay phải sống trong im lặng và tro tàn, thậm chí phải từ chức. Tôi đã nhìn thấy một vài khuôn mặt của 15 giám mục này, những người tôi đã báo về những hành động của kẻ săn mồi này, người săn mồi kia (những người mà họ hoàn toàn biết rõ) trong

15 năm mà không nhận được **BÁT KỶ MỘT CÂU TRẢ LỜI** nào từ các giám mục này, không bao giờ...” Các nhà cầm quyền của Hội đồng Giám mục Pháp như Sứ thần Tòa thánh hoàn toàn biết điều này.

Chắc chắn đòi hỏi từ chức tập thể của các giám mục Pháp là một đòi hỏi quá đáng, dù những người có sáng kiến này nêu lên lập luận, sẽ tùy thuộc vào Đức Phanxicô như trường hợp các giám mục Chi-Lê, ngài đã đưa đa số trong số họ trở về với chức vụ. Nhưng câu hỏi vẫn còn đặt ra cho người này, người kia. Liệu chúng ta có phải chờ giáo dân công khai đòi hỏi các giám mục từ chức không?

**“Rôma, đối tượng duy nhất của nỗi đau xót của tôi”
(Pierre Corneille)**

Cuối cùng, ai cũng biết, Đức Phanxicô nhiều lần xác nhận nguyên tắc “không khoan nhượng” của các vị tiền nhiệm của ngài đã thiết lập và công khai cho rằng “giáo quyền” là nguồn gốc chính của những hành vi lệch lạc và tấn công dưới mọi hình thức, thì chính Rôma mới là người thực sự nắm giữ, một phần, các câu trả lời của một số khuyến nghị của Ủy ban Sauvé. Đặc biệt là với tất cả những gì liên quan đến việc cải cách các thủ tục hình sự theo giáo luật, các biện pháp trừng phạt liên quan đến các giám mục hoặc các bề trên dòng sai sót trong luân lý tình dục của huấn quyền công giáo, chức tư tế thừa tác vụ, sự phân biệt giữa quyền lực của thứ trật và quyền lực cai trị. Có thể nói ngắn gọn, các hiệp hội nạn nhân đã không nhận đúng thông điệp của giáo hoàng gửi cho cuộc họp của các giám mục khi ngài viết: *“Khi các cha trải qua cơn bão vì sỉ nhục và thâm kích của các lạm dụng trên trẻ vị thành niên trong Giáo hội, tôi xin các cha mang gánh nặng trong đức tin và hy vọng, và tôi cùng mang với các cha.”* Như thử cơn bão thực sự không phải là cơn bão đầu tiên của 330.000 nạn nhân

mà Ủy ban Ciase nói đến. Và như thử khăn cấp đã không dành cho cái cách, đã không thể giới hạn ở những gì mà các giám mục quốc gia có thể quyết định một mình.

Ngày nay, được củng cố bởi tiếng vang quốc tế của báo cáo Sauvé, có thể như vết dầu loang lan ngoài biên giới chúng ta, và ý thức có một sự bế tắc thể chế, trong đó có các giám mục, một số các hiệp hội có ý định trực tiếp chất vấn Đức Phanxicô, tin rằng sự bế tắc thực sự ở mức độ quyền lực trọng tâm của Giáo hội công giáo. Trên tài khoản *Facebook* của ông François Devaux, người đồng sáng lập và là cựu chủ tịch của Lời Giải phóng viết ngày 9 tháng 11: “Nếu giám mục thứ nhất của Rôma đã công nhận trách nhiệm thể chế của Giáo hội như các giám mục Pháp đã làm (và đó là điều ngài hoàn toàn ý thức và vì thế ngài không có một câu trả lời hiệu quả nào), ngài sẽ buộc cùng một lúc tất cả các hội đồng giám mục trên toàn thế giới phải bắt đầu quá trình công nhận và đền bù mà các giám mục đang trong tiến trình bắt đầu.

Vatican được mời để trả phần bồi thường cho nạn nhân

Ông Olivier Savignac, chủ tịch của Hiệp hội Lời và sống lại, còn đi xa hơn. Đối với ông, bằng cách yêu cầu các giám mục báo trước tiên cho Bộ Tín Lý tất cả mọi trường hợp tấn công tình dục, ngay cả trước khi các cơ quan pháp luật của đất nước họ nắm hồ sơ. Vatican đặt mình ở tuyến đầu và qua đó chia sẻ trách nhiệm của các tòa giám mục. Ông nhắc lại đoạn thư luân lưu của hồng y Levada, bộ trưởng Bộ Tín Lý ngày 3 tháng 5 năm 2011: “Nếu lời buộc tội được cho là đáng tin cậy (bởi một giám mục), vụ việc phải được chuyển đến Bộ Tín Lý. Sau khi kiểm tra, Bộ sẽ chỉ cho giám mục hoặc bề trên cả các bước tiếp theo cần phải làm.” Ngài cho rằng, nếu các giám mục sai sót, thì Vatican phải được xem là người đồng

trách nhiệm về sai sót này, và như vậy, thì sẽ thấy mình can dự nếu không là hình sự thì ít nhất cũng là dân sự. “Do đó, sẽ là hợp lý khi Vatican đóng góp một phần vào việc bồi thường cho một số nạn nhân nhất định¹⁹.”

Trong những vụ này, chúng ta đã bước qua một bước không thể quay lại.

Chuyến đi Rôma ngày 9 tháng 12 sắp tới của ông chủ tịch Jean-Marc Sauvé và tất cả các thành viên của Ủy ban Ciase có thể là dịp để Đức Phanxicô ý thức được thực tế rằng trong những trường hợp này, chúng ta đã thực hiện một bước không thể đảo ngược, đó là Giáo hội phổ quát hiện ở chân tường. Và rằng Vatican có lẽ sẽ không thể trì hoãn mãi mãi các cải cách, ngay cả những cải cách về mặt tín điều, được phê chuẩn một cách nào đó bằng *cảm thức đức tin*, “*sensus fidei*”. Trong một phản hồi về báo cáo Sauvé được đăng trên *Facebook* ngày 11 tháng 10, tu sĩ Dòng Biển Đức François Cassinguena-Trévedy, người đã được nhiều người công giáo Pháp biết đến trong thời gian gần đây đã viết như sau: “Ngày nay điều làm cho chúng ta khó xử không phải là độ tin cậy của Tin Mừng, nhưng là mối liên hệ giữa Tin Mừng và thể chế khẳng định mình là người chuyên chở Tin Mừng.” Đó là thông điệp từ nay được một số tín hữu, những người có thiện chí muốn “giúp đỡ” các giám mục của họ đi đến cùng tiến trình đã được khởi xướng... dù có như thế nào.

By [phanxicovn](https://phanxicovn.com) - 11/11/2021 16
 renepoujol.fr, René Poujol, 2021-11-09
 Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

¹⁹ Phỏng vấn qua điện thoại ngày 9 tháng 11.

V. Nước mắt của đá, Giáo hội của xương thịt

Vào cuối cuộc họp khoáng đại tại Lộ Đức, các giám mục Pháp lấy cảm hứng từ các khuyến nghị của báo cáo Ciase, đã đưa ra các quyết định mạnh mẽ được mong chờ từ lâu. Một bước ngoặt được tượng trưng qua bức ảnh treo trên tường ngôi nhà bán nguyệt của họ.



Khuôn mặt thiên thần đang khóc đã trở thành biểu tượng cho sự ăn năn của các giám mục họp tại hội đồng toàn thể từ ngày 2 đến ngày 8 tháng 11 ở Lộ Đức, sau khi báo cáo Ciase được công bố vào đầu tháng 10. LAURENT FERRIERE / HANS LUCAS

Đột nhiên, khi ngắm nhìn khuôn mặt tạc bằng đá của một em bé đang khóc, dường như viên đá cẩm thạch lạnh lẽo của viện đã nứt vỡ. Trong nỗi đau hóa đá của hình ảnh được chọn để ghi nhớ, trong giọt nước mắt đóng băng như một vết sẹo, trong tiếng kêu thầm lặng được phôi bày trước mắt mọi người, chắc chắn có xương thịt và tình người hơn nhiều cử chỉ và lời nói của những người đại diện cho Giáo hội công giáo

trong những năm gần đây, khi đối diện với tội ác kinh hoàng của tội phạm trên trẻ em và các vụ lạm dụng và bạo lực xảy ra trong lòng Giáo hội.

Tương tự như vậy, trong hình ảnh của vị giám mục cao lớn, người tiến tới để mình trở nên thật nhỏ bé, cùng với các giám mục quỳ gối chung quanh ngài trước thập giá, chấp nhận mình trần trụi hoặc để mình nghèo khó, có lẽ Giáo hội đã bắt đầu, từ từ, đứng dậy.

Cuối cùng! Dù tất cả, hoặc gần như tất cả mọi chuyện còn cần phải làm... Trong cuộc họp toàn thể gần như dự kiến được bước ngoặt này, các giám mục Pháp cuối cùng đã biết tìm được thái độ và có các quyết định mong chờ ở họ từ lâu. Một sự thừa nhận trách nhiệm trực tiếp, một sự ăn năn khiêm tốn, và trên hết là một tiến trình sửa chữa và cải cách nội bộ thực sự.

Hết viên đá này đến viên đá khác, họ đặt nền móng của cái gọi là “ngôi nhà an toàn” được nhắc đến nhiều lần. Đúng, vì đương nhiên như một số người đã lặp lại, họ đã “nói” những vấn đề này từ 20 năm nay. Nhưng chính xác là, trong 20 năm, công việc của họ chỉ dẫn đến các biện pháp phân tán, và đã cho thấy giới hạn của họ rất nhiều... và trên hết, trong 20 năm, họ đã cho cảm giác hàng đầu, đó là lật qua trang khác, không thực sự đúng tâm với thảm kịch của những cuộc đời bị tan nát này.

Một thay đổi tư thế cần thiết

Đã chờ đợi từ lâu, phản ứng tùy thuộc vào tầm cao. Ngay cả khi trong tương lai sẽ có thể đánh giá các biện pháp được thực hiện, dù các trường hợp khác cho thấy và sẽ cho thấy cảnh giác vẫn phải tuyệt đối và đòi hỏi là tổng thể. Nhưng có lẽ điều khó khăn nhất đã hoàn thành.

Tại Lộ Đức, các giám mục cuối cùng đã cùng nhau vượt qua các kháng cự của họ, thay đổi tư thế và vượt lên cảm xúc để lắng nghe và đáp ứng những gì mà rất nhiều nạn nhân và giáo dân đang yêu cầu. Thậm chí còn nhiều hơn: họ đã biết cộng tác và triển khai đáp ứng này cùng với nạn nhân và giáo dân.

Tất cả đều mạnh mẽ hơn khi họ quay trở lại, đặc biệt là những ngày trước đó, hình ảnh một hội đồng đang tìm kiếm chính mình, bị xâu xé vì sợ hãi, dính với các phản xạ cũ của mình khi cảm thấy mình phải từ bỏ con người cũ trong đó. Trong riêng tư, một vài giám mục thừa nhận: dù đau đớn như đóng đinh nhưng họ cảm thấy mình là “thế hệ được chọn” để chấm dứt những tội ác làm biến dạng Giáo hội.

Từ trái tim bằng đá đến trái tim bằng thịt. Qua hình ảnh em bé đang khóc, một bước quyết định đã được thực hiện. Tuy nhiên, trong tinh thần Tin Mừng, thường thường Chúa Giêsu thay đổi khoáng vật thành loài người. Có phải những viên đá đang được gọi để khóc lên không? Đền thờ, so sánh với chính thân thể mình? Những viên đá dành để ném người phụ nữ ngoại tình, những viên đá nặng tội lỗi của những người chỉ muốn lên án bà? Và ông Simon sau này là Phêrô đã không là viên đá xây dựng cộng đoàn các tông đồ đó sao?

Một trách nhiệm lớn lao

Đây cũng là điều nhắc chúng ta giọt nước mắt mãi mãi của một em bé, được chung ở lối vào ngôi nhà bán nguyệt của các giám mục: tê cứng, như tia chớp trong đá, nó giáng xuống tảng đá của thờ ơ và dạy chúng ta khóc với những người khóc, và tốt hơn nếu an ủi được họ. Đó cũng là một trách nhiệm rất lớn. Các quyết định của giám mục là mạnh mẽ, nhưng bây giờ các lời hứa phải được giữ. Không thể không ở tầm cao gương

mặt của em bé này, được treo trên cột nhà thờ và tắm trong ánh sáng dù đang đau khổ. Vì chính trên hòn đá góc tường bị bỏ rơi quá lâu này mà Giáo hội của Chúa Kitô phải được xây dựng lại.

By phanxicovn - 09/11/2021 14

lavie.fr, Aymeric Christensen, TBT, 2021-11-08

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/09/nuoc-mat-cua-da-giao-hoi-cua-xuong-thit/>

VI. Cảm xúc của anh Michel, tác giả bức ảnh em bé đang khóc

Được treo vào ngày thứ bảy, 6 tháng 11 tại Lộ Đức, bức ảnh “em bé đang khóc” đã làm các giám mục Pháp xúc động trong cuộc họp toàn thể mang tính lịch sử của họ. Tác giả Michel, một cựu nạn nhân xin ân danh, kể câu chuyện bức ảnh đã thành biểu tượng cho sự đau khổ của tất cả các nạn nhân bạo lực tình dục trong Giáo hội.

Trước bức ảnh em bé đang khóc, giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp có bài phát biểu xúc động kèm theo cử chỉ sám hối trước năm nạn nhân bị lạm dụng tình dục có mặt tại Lộ Đức ngày thứ bảy, 6 tháng 11.



Giám mục Éric de Moulins-Beaufort và các giám mục Pháp quỳ gối trong phút tưởng niệm các nạn nhân của bạo lực tình dục trong Giáo hội Pháp. © Lilian Cazabet / Le Pèlerin

Nước mắt chảy trên khuôn mặt của một em bé được treo trên tường nhà thờ, ngày thứ bảy 6 tháng 11, trong buổi tưởng niệm có mặt các giám mục, giáo dân và các nạn nhân... Một tháng sau khi báo cáo Sauvé gây chấn động, hình ảnh “em bé khóc” đã làm các giám mục Pháp xúc động, các giám mục đã về Lộ Đức họp toàn thể từ ngày 2 đến ngày 8 tháng 11. Bức ảnh được phóng to và dán trên tường bên ngoài của nhà bán nguyệt Thánh Bernadette, gần hang đá Lộ Đức Massabielle. Bức ảnh này sẽ được dựng lên ở đài tưởng niệm sắp tới đây được xây lên để tưởng niệm các nạn nhân của bạo lực tình dục trong Giáo hội.



Tác giả của bức ảnh là anh Michel, bị một linh mục lạm dụng khi còn nhỏ, anh muốn giữ ản danh, “để bất cứ ai là nạn

nhân cũng thấy mình ở đó.” Anh chụp bức ảnh này ở nhà thờ Sainte-Croix, Saint-Gilles-Croix-de-Vie, Vendée trong thời gian giãn cách tháng 4 vừa qua. Anh đã tìm thấy con đường chữa lành cho mình trong nghệ thuật chụp hình, anh đã lên đường đi thăm và chụp ảnh 200 nhà thờ trong vùng của anh. Từ đó anh làm *blog*, rồi đi triển lãm ở Nhà của giáo phận De la Roche-sur-Yon.

Trong số các bức hình, biểu hiệu “em bé khóc” mang một ý nghĩa đặc biệt đối với anh. Anh nhớ lại: “Tôi hoàn toàn nhận ra mình trong khuôn mặt em bé này. Đó là một thiên thần, nhưng tôi chụp không nhìn thấy đôi cánh thiên thần, để tượng trưng cho một em bé. Phía sau là hình nhân tượng trưng cho kẻ tấn công. Bên cạnh là con sư tử lạnh lùng tượng trưng cho thể chế. Đối với tôi, dường như bức ảnh này đã nói lên những điều tôi không thể diễn tả thành lời.”

Anh không giấu được xúc động khi thấy bức ảnh của anh đã chạm đến trái tim của các giám mục... Thêm nữa anh được mời đến Lộ Đức “muộn”, như các nạn nhân khác, anh đã từ chối đi vì nghĩ rằng “các điều kiện không hội đủ.” Vài ngày sau, giám mục Luc Crépy, chủ tịch Ủy ban Phòng ngừa và đấu tranh chống nạn ấu dâm của Hội đồng Giám mục Pháp (CEF) đã xin anh cho phép dùng bức ảnh cho hội nghị toàn thể, anh đã đồng ý... nhưng không biết bức ảnh sẽ dùng vào việc gì!

Anh cho biết: “Tôi không hình dung bức ảnh sẽ là trọng tâm của giây phút tưởng niệm. Ngày thứ bảy tôi đã rất xúc động khi biết tin này. Đối với tôi, đó là một đền bù cho cuộc sống. Hình ảnh này tượng trưng cho đứa bé là tôi, khi 8 tuổi đang ở trong một trại hè và không thể nói gì. Bức ảnh đã làm các giám mục xúc động, điều này ngoài những gì tôi có thể tưởng tượng. Bây giờ, đúng, lời của em bé này đã được nghe.

Một phần nào đó, bức ảnh này không thuộc về tôi nữa.” Có phải chính sự đau khổ thầm lặng của em bé này, biểu tượng cho hàng trăm ngàn người khác, đã truyền cảm hứng cho những quyết định lịch sử của các giám mục?

Anh, người chỉ trích nặng nề cho các lần chần tránh né của các giám mục, anh cho biết anh hài lòng với các biện pháp mạnh mà các giám mục đưa ra ngày thứ hai 8 tháng 11 (đặc biệt là việc thành lập Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường thiệt hại INIRR, được giao cho luật sư Marie Derain làm việc và việc bán các bất động sản của Giáo hội để đền bù cho nạn nhân)²⁰. Anh vui mừng nói: “Nó đáp ứng kỳ vọng của chúng tôi về công lý. Điều tưởng chừng như không thể xảy ra cách đây hai tháng bỗng được đưa ra ánh sáng. Nhưng cái gì đã làm cho con tàu chèo được đến đó!” Tuy nhiên, anh rất cảnh giác về việc thành lập chín nhóm làm việc, theo anh, nhóm này phải bao gồm các nạn nhân, kể cả những người không thoả mái mấy với Giáo hội.

By phanxicovn - 11/11/2021 8

lepelierin.com, Agnès Chareton, 2021-11-09

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/11/cam-xuc-cua-anh-michel-tac-gia-buc-anh-em-be-dang-khoc/>

²⁰ Bài đọc thêm: [Lam dung tinh duc va “den bu”](#): Bà Marie Derain được bổ nhiệm để “lắng nghe nhu cầu của nạn nhân”

VII. Tự cho mình một câu chuyện tốt hơn



Trong quyển sách mới đây, *Sống giữa các thế giới* (Living Between Worlds), tác giả James Hollis đã cho chúng ta một ý tưởng thâm thúy. Một bác sĩ tâm lý nói với bệnh nhân: *“Tôi không thể giải quyết vấn đề của anh, nhưng tôi có thể cho anh một câu chuyện hấp dẫn hơn về khổ sở của anh”*. Đúng là một câu thâm thúy. Chúng ta thấy tốt hay tệ về bản thân thường dựa trên loại chuyện nào chúng ta nghĩ về cuộc đời mình.

Tôi nhớ một hội nghị chuyên đề với diễn giả chính là linh mục trẻ người Canada nói tiếng Pháp, Pierre Olivier Tremblay. Cha Tremblay mở đầu bài nói chuyện với những lời này: *“Tôi là cha tuyên úy ở một trường đại học, làm việc với các sinh viên trẻ tuổi. Họ đầy sức sống, ước mơ và sinh lực. Tuy nhiên, đáng buồn thay, họ hầu như không có hy vọng vì họ không có siêu-tuyên chuyện (meta-narrative). Họ khổ sở vì không có một câu chuyện với cái nhìn rộng hơn để hiểu bản thân và hiểu chuyện đời họ. Câu chuyện của họ, dù quý báu như bản thân họ, lại quá nhỏ bé và cá nhân đến nỗi họ khó mà rút ra được gì nơi đó mỗi khi gặp phải đau đớn và buồn sầu. Họ cần một câu chuyện rộng lớn hơn, một siêu tuyên chuyện. Dù cái đó không nhất thiết xóa bỏ được đau đớn và buồn sầu của*

họ, nhưng nó sẽ cho họ một cái gì đó rộng lớn hơn để từ đó họ hiểu được đau khổ của mình”.

Nghe những lời này làm tôi nghĩ về cha mẹ tôi và linh đạo đã góp phần nâng đỡ họ và thể hệ của họ. Cha mẹ tôi có một siêu-tuyển chuyện, cụ thể là câu chuyện lịch sử cứu rỗi của kitô giáo, và trong câu chuyện đó, thuở ban đầu, ông Adong và bà Evà đã phạm tội nguyên tổ gây méo mó hiện thực đến nỗi chúng ta không thể nào đạt được sự hòa hợp trọn vẹn trong đời. Khi cuộc sống khó khăn, mà chúng ta ai cũng từng gặp, họ có một quan điểm tôn giáo về lý do tại sao họ nản lòng và đau đớn. Họ hiểu mình được sinh ra trong một thế giới khiếm khuyết và bản chất khiếm khuyết. Do đó, trong lời cầu nguyện của họ nói đến chuyện “*khóc than trong thung lũng nước mắt*”.

Ngày nay, chúng ta có vẻ không thích và xem đó là chuyện không lành mạnh, nhưng câu chuyện về Adong và bà Evà giúp giải thích và nêu ra ý nghĩa cho mọi khiếm khuyết trong cuộc đời cha mẹ tôi. Dù nó không xóa đi nỗi đau của họ, nhưng đã giúp cho họ thấy đau khổ của mình có một giá trị. Ngày nay, tôi thấy nhiều bậc cha mẹ cố thử những cách mới để cho con cái họ có một siêu-tuyển-chuyện rộng lớn hơn, chẳng hạn họ dùng chuyện phim *Vua Sư tử*. Cái đó thật sự có ích cho trẻ con, nhưng như cha Pierre Olivier Tremblay đưa ra, đến tận cùng, cần có một siêu-tuyển-chuyện rộng lớn hơn và thuyết phục hơn.

Câu chuyện bao trọn cả nỗi đau của chúng ta tạo nên sự khác biệt về cách chúng ta đối đầu với nó. Ví dụ như, tác giả James Hillman bảo chúng ta, có lẽ nỗi đau lớn nhất mà chúng ta trải qua khi già, chính là *ý niệm về tuổi già của chúng ta*. Điều này cũng đúng với nhiều đấu tranh của chúng ta. Chúng ta cần được có chân giá trị của một quan điểm rộng lớn

hơn, bao trùm hơn. Tôi thích ý của Robertson Davies khi ông than vãn rằng ông không muốn đấu tranh với một “bờ vực lớn dần”, ông thà “bị cám dỗ bởi ma quỷ” còn hơn. Ông muốn cho những cám dỗ mình chịu một chân giá trị cao hơn!

Một câu chuyện rộng lớn hơn cho chúng ta giá trị này, bởi nó giúp chúng ta phân biệt được ý nghĩa với hạnh phúc. Chúng ta thường nhầm lẫn hai điều này với nhau. Cái chúng ta cần tìm kiếm trong đời là ý nghĩa, không phải hạnh phúc. Thật vậy, hạnh phúc (như chúng ta thường hiểu) không bao giờ có thể là thứ để mưu cầu vì nó luôn là sản phẩm phụ của một thứ gì đó khác. Hơn nữa, hạnh phúc là chóng qua và có thời có điếm, nó đến rồi nó đi. Ý nghĩa là cái bất di bất dịch và có thể đồng tồn tại với đau đớn và thống khổ. Tôi không nghĩ Chúa Giêsu vô cùng hạnh phúc khi Ngài chết trên thập giá, nhưng tôi cho rằng trong mọi nỗi đau mà Ngài đã chịu đựng có một ý nghĩa thâm sâu, thậm chí là ý nghĩa thâm sâu nhất. Và không phải ngẫu nhiên mà Chúa Giêsu tìm được ý nghĩa thâm sâu tột cùng này, bởi vì Chúa hiểu bản thân mình tồn tại trong chiều sâu nhất của mọi câu chuyện.

Xét cho cùng, đức tin, tôn giáo, cộng đồng, tình bạn và chữa trị, chẳng thể nào xóa bỏ được các vấn đề của chúng ta. Hầu như luôn là thế, chẳng có bất kỳ giải pháp nào và chúng ta phải sống với vấn đề đó. Như lời của tác giả Gabriel Marcel, cuộc đời là một màu nhiệm để sống chứ không phải một vấn đề để giải quyết. Câu chuyện bao trùm cả nỗi đau của chúng ta chính là chìa khóa để biến vấn đề thành màu nhiệm.

Triết gia Arthur Schopenhauer từng viết, mọi nỗi đau có thể được mang lấy nếu nó có thể được chia sẻ. Sự chia sẻ mà ông nói đến không phải chỉ là sự chia sẻ trong tình bạn, cộng đồng hay tình ái. Mà nó còn là sự chia sẻ trong cùng câu

chuyện chung. Nỗi đau có thể được chia sẻ một cách sinh sôi hơn nữa nếu nó tìm được vị trí trong câu chuyện rộng lớn hơn, khi nó chia sẻ cùng một siêu-tuyến chuyện, một chân trời đủ rộng để khiến sự cô đơn riêng biệt trở nên tầm thường.

Tác giả Hollis nói đúng. Không một bác sĩ tâm lý nào giải quyết được vấn đề của chúng ta, nhưng họ có thể giúp chúng ta tìm được một câu chuyện rộng lớn hơn cho nỗi đau khổ của chúng ta có ý nghĩa và chân giá trị hơn.

By phanxicovn - 10/11/2021 57

Ronald Rolheiser, 2021-11-08

J.B. Thái Hòa dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/10/tu-cho-minh-mot-cau-chuyen-tot-hon/>

VIII. “Một số linh mục đã thực sự tạo một sự nghiệp tội phạm trong Giáo hội”



Ngày chúa nhật 14 tháng 3, giám mục François Jacolin, giáo phận Luçon, Vendée, nước Pháp cử hành thánh lễ ăn năn sám hối cho các hành vi tội phạm đến trẻ em trong Giáo hội. (LOIC VENANCE / AFP)

Bác sĩ tâm thần Thierry Baubet, thành viên của Ủy ban Sauvé (Ủy ban Độc lập về các vụ lạm dụng tình dục trong

Giáo hội Pháp) đã nghe nhiều nhân chứng và bị đánh động bởi sự gần gũi giữa các hành vi tội phạm đến trẻ em trong Giáo hội và những người cũng phạm tội ác này trong gia đình.

“Cuối cùng tôi đã nói đồng ý vì tôi không thể chịu được các yêu cầu nào của ông đó nữa”, một người đàn ông nói với Ủy ban vào tháng 6 năm 2019. “Rất rắc rối vì linh mục này rất lôi cuốn, được mọi người chung quanh rất tôn trọng, thậm chí các cựu học sinh của ông còn lập hội ái hữu để tưởng nhớ phương pháp sư phạm ông”, một người khác thổ lộ với Ủy ban. “Cha X, một tu sĩ Dòng Tên bây giờ đã qua đời, là một người lớn tuổi đáng yêu, người chuẩn bị cho trẻ em thêm sức. Một ngày nọ, cha mời tôi đi theo cha vào căn phòng nơi cha có chiếc xe lửa điện,” một phụ nữ kể lại...

Giáo sư tâm thần học trẻ em và vị thành niên tại Đại học Paris-13 và tại Inserm (Viện Quốc gia Y tế và Nghiên cứu Y khoa), trưởng khoa tại bệnh viện Avicenne ở Bobigny (Seine-Saint-Denis), giáo sư Thierry Baubet, cùng với thẩm phán Antoine Garapon, đã có nhiều buổi tường thuật với các nạn nhân cho Ủy ban Ciase.

Vào đầu năm nay, giáo sư đã nói với chúng tôi giáo sư bị đánh động bởi sự gần gũi giữa các hành vi tội phạm đến trẻ em trong Giáo hội và trong gia đình. Ghi nhận này đã được xác nhận? Và ở chừng mực nào?

Giáo sư Thierry Baubet: Điều này thực sự đã được khẳng định trong một số lớn trường hợp và có một điểm chung đầu tiên: cơ chế “im lặng”. Rất khó để cho nạn nhân ý thức mình là nạn nhân của bạo lực và khi nạn nhân nhận ra thì rất khó nói về chuyện này. Nhất là hành động do một người có thẩm quyền rất cao mà nạn nhân vô cùng tôn trọng, và nói chung họ cũng vô cùng tôn trọng cha mẹ của mình. Nói, khi

nói được, thì cũng làm tan vỡ nhiều chuyện, trong gia đình cũng vậy, nó cũng như trường hợp loạn luân. Đó cũng là nguy cơ lớn của việc không được tin, hoặc, có lẽ còn nghiêm trọng hơn, vẫn được tin nhưng xin đương sự giữ im lặng. Các cơ chế “im lặng” làm tăng thêm tình trạng cô lập, đau khổ, cảm giác tội lỗi, bởi vì đưa bé đặt niềm tin vào người này.

Thêm nữa chúng ta gọi linh mục là “cha”, điều đó không phải là không có hại... Tôi để ý đến một khía cạnh khác, đó là liên kết thiêng liêng và quyền hành để thực hiện hành vi bạo lực này. Chẳng hạn, nhiều linh mục hung hãn đã lợi dụng khi xưng tội để có những hành vi tội phạm trên trẻ em?

Đúng vậy. Dùng từ “lạm dụng” đã bị chỉ trích rất nhiều, nhưng vẫn đúng để dùng từ này, vì ngoài bạo lực tình dục, còn là lạm dụng thiêng liêng để dần dần tiến đến sự khống chế hoàn toàn, mở đầu cho tội ác. Cũng khá kỳ lạ và cũng khá khác biệt, với những gì chúng ta có thể thấy trong trường hợp một người lạ hay một người không ở trong vòng thân thiết làm. Những cuộc tấn công này do những người ở trong vòng thân thiết làm. Một số thường được gia đình mời về ăn tối. Một số linh mục đã thực sự tạo một sự nghiệp tội phạm trong nhiều thập kỷ trong Giáo hội; họ có sự nghiệp của những kẻ săn mồi tình dục chính. Điều này không áp dụng cho tất cả nhưng đã có, và nó thực sự đặt ra câu hỏi: làm thế nào điều này có thể xảy ra? Hệ thống nào đã cho phép điều này tiếp tục làm trong nhiều năm như vậy?

Cùng với thẩm phán Antoine Garapon, giáo sư đã có nhiều buổi nghe nạn nhân tường thuật. Các buổi tường thuật xảy ra như thế nào?

Chúng tôi đã suy nghĩ rất nhiều trước các buổi tường thuật này, đây không phải là các buổi phỏng vấn nghiên cứu

và, mặc dù tôi là tâm lý gia và ông Antoine Garapon là thẩm phán, nhưng đây không phải là những buổi trị liệu tâm lý hay những lời khai trước tòa. Nó cực kỳ căng thẳng, rất nhiều người lần đầu tiên nói về chuyện này, họ bị suy sụp hoàn toàn, nhưng tôi tin rằng, chung chung cách tổ chức của chúng tôi đã thành công. Trước buổi tường thuật, nạn nhân có thể gửi cho chúng tôi một bản viết – một số người gửi vài ba hàng, một số khác gửi cả trăm trang, các buổi tường thuật kéo dài không hạn định thời gian – đôi khi vài giờ – và khi kết thúc, chúng tôi dành thì giờ để nói chuyện. Sau đó chúng tôi ghi lại bài tường thuật và gửi cho người hiệu đính. Điều quan trọng là nạn nhân phải tự chủ đến cùng trong lời chứng của họ. Chúng tôi đã không có một phản ứng tiêu cực. Đa số họ gọi lại cho chúng tôi để cho chúng tôi biết tác động tích cực của buổi tường thuật này.

Họ đặt quan trọng những gì?

Thực tế là họ đã có thể nói và thực sự cảm thấy được nhìn nhận, được lắng nghe, được hiểu. Tôi nghĩ, phần lớn các buổi này đã giúp họ chuyển từ trạng thái nạn nhân sang trạng thái nhân chứng. Việc nhận ra mình là nạn nhân và được công nhận là rất quan trọng, và chúng tôi luôn hy vọng, các nạn nhân có thể vượt qua tình trạng này, vốn bị cho là thụ động, để trở thành nhân vật chính. Và vì điều này, một trong các hành vi nền tảng là khả năng làm chứng, để nạn nhân có thể nói: “Đó là những gì họ đã làm cho tôi, đó là, tôi nghĩ, đã không có hành động gì sau đó, đó là người như vậy, không muốn tiếp tôi cũng không muốn nghe tôi.” Nhưng tôi nghĩ, tôi có thể nói, nếu các buổi tường thuật này có thể có ảnh hưởng trên nạn nhân, nhưng chính nó cũng đã biến đổi chúng tôi ở một mức độ nào đó. Chúng tôi cũng cảm thấy cần phải trả lại một cái gì đó cho các nạn nhân. Phụ lục của bản báo cáo, giống như một tập sách nhỏ, sẽ gồm một tập trích dẫn từ của các lời chứng nguyên thô, không phân tích: phụ lục này sẽ được dành cho họ.

Giáo sư không quen tiếp những người lớn...

Đúng rồi. Tôi ít gặp những người ở độ tuổi 60 hoặc 70 từng là nạn nhân những chấn thương tình dục thời thơ ấu, họ chưa bao giờ nói về nó hoặc chưa bao giờ được chữa trị. Các tác động đến các lĩnh vực khác nhau trong cuộc sống của họ rất đa dạng nhưng chủ yếu là rất quan trọng. Ngay cả khi họ không mắc các bệnh tâm thần, nghiện ngập hoặc rối loạn căng thẳng hậu chấn thương, thì tác động cũng rất mạnh trên đời sống tình cảm, khả năng quan hệ với người khác và cảm nhận về tình yêu, về tình dục của họ... Một người 60 tuổi nói với chúng tôi: “Suốt cuộc đời tôi, mỗi khi tôi làm tình với người bạn của tôi, tôi luôn nhìn thấy khuôn mặt của linh mục đó.” Những chấn thương tình dục bị khi còn nhỏ thường có đặc điểm cụ thể là nó ảnh hưởng đến con người đang phát triển. Nếu những chấn thương không được nhận ra cũng không được chăm sóc thì toàn bộ phát triển sẽ bị biến chất: họ sẽ gặp khó khăn về mặt trí tuệ, quan hệ, gia đình, xã hội... Trái ngược với những gì chúng ta có thể nghĩ, chấn thương càng nghiêm trọng thêm khi bị lúc còn nhỏ. Ngoài ra, chúng tôi không gặp nhiều người bị chúng đãng trí do chấn thương mà người ta nói rất nhiều. Một số nói với chúng tôi họ che giấu nó trong vài thập kỷ, nhưng rất hiếm. Họ cũng nói với chúng tôi, họ nghĩ đến chuyện này mỗi ngày trong đời, họ đã quên nó một thời gian trước khi nó quay trở lại một cách dữ dội, hoặc họ cảm mình nghĩ đến.

Giáo sư có thể đưa ra lời khuyên nào cho những nạn nhân của bạo lực tình dục thời thơ ấu để cố gắng vượt lên những chấn thương?

Tôi sẽ nói, không có hạn tuổi để đi tham vấn. Nếu chúng ta đau vì có triệu chứng hay bị khó chịu nặng nề, sự giúp đỡ của nhà trị liệu tâm lý hoặc được thông cảm lắng nghe sẽ rất hữu ích, dù thời điểm bị chấn thương đã xảy ra rất lâu. Cũng có các cơ quan, hiệp hội, chẳng hạn như Hội Nạn nhân ở Pháp,

France Victimes, có mạng lưới các chuyên gia trên khắp nước Pháp. Cũng có thể đến với các hiệp hội nạn nhân, phần lớn những người này muốn giúp những người đồng bệnh. Chúng ta không thể thay đổi quá khứ, nhưng chúng ta có thể hành động vì tương lai.

By [phanxicovn](#) - 09/11/2021 6

[nouvelobs.com](#), Céline Rastello, 2021-10-04

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/09/mot-so-linh-muc-da-thuc-su-tao-mot-su-nghiep-toi-pham-trong-giao-hoi/>

IX. Mười hai giám mục Mexico bị Vatican điều tra vì che đậy lạm dụng



Sứ thần Franco Coppola trong một cuộc thảo luận với Đức Phanxicô

Các điều tra nội bộ của Giáo hội công giáo về các vụ lạm dụng tình dục trong các giáo phận đang tiến hành. Sau nước Mỹ và Ba Lan, bây giờ đến lượt Mexicô đang bị điều tra theo tinh thần của *Tự sắc Các con là ánh sáng thế gian Vos estis lux mundi* được Đức Phanxicô ban hành năm 2019.

Ngày thứ hai 1 tháng 11, sứ thần Tòa thánh tại Mexicô, giám mục Franco Coppola cho biết, mười hai giám mục của

Mexicô hiện đang bị Vatican điều tra vì bao che các trường hợp lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên hoặc người lớn dễ bị tổn thương.

Hãng tin công giáo *Aci-Premsa* thông tin, các cuộc điều tra được thực hiện trên cơ sở các tiêu chuẩn của Đức Phanxicô thiết lập trong *Tự sắc Các con là ánh sáng thế gian*, đang ở các giai đoạn khác nhau. Một số trường hợp vẫn đang được điều tra ở Mexicô, một số trường hợp khác đã được chuyển đến Vatican. Mexicô có 73 giáo phận và bốn tiểu khu lãnh thổ.

Chú ý đến việc đền bù, sửa chữa cho các nạn nhân

Giám mục Franco Coppola giải thích, hình phạt của Vatican – trong trường hợp có che đậy – có thể từ khiển trách đến cách chức, như đã thấy ở các quốc gia khác. Sứ thần nhấn mạnh: “Chúng tôi phải tiếp tục đi theo hướng này trong tinh thần rõ ràng và minh bạch hơn nữa và không được khoan nhượng. Chúng tôi cũng phải bắt đầu chịu trách nhiệm bồi thường công bằng cho những thiệt hại của các nạn nhân. (...) Còn một chặng đường dài phía trước để lấy lại niềm tin, cụ thể là niềm tin của các nạn nhân, của gia đình họ và những người không theo đạo công giáo.”

Kể từ năm 2019, sứ thần Coppola đã liên lạc cá nhân với những người muốn báo cáo các trường hợp lạm dụng trong Giáo hội.

Còn một chặng đường dài để lấy lại niềm tin

Sứ thần Tòa thánh tại Mexicô từ năm 2016, giám mục Coppola nhấn mạnh, “sự mất cảm, quan tâm và chăm sóc để tránh những tội ác này tái diễn đã tăng lên rất nhiều”. Trong hầu hết các giáo phận, một Ủy ban bảo vệ trẻ vị thành niên đã được thành lập. Các ủy ban này một mặt tiếp nhận các khiếu

nại và giải quyết các trường hợp của nạn nhân, mặt khác có trách nhiệm ngăn chặn lạm dụng trong các tổ chức và cấu trúc của Giáo hội. Sứ thần cho biết: “Tôi không thể nói rằng sẽ không còn các vấn đề này, nhưng tôi xác nhận, đã có một nỗ lực lớn được thực hiện để theo kịp những gì Đức Phanxicô yêu cầu với toàn thể Giáo hội.”

Quan hệ quyền lực

Sứ thần Tòa thánh nêu lên, tuy không phải là chuyên gia trong vấn đề này, nhưng ngài có suy nghĩ: “Khi nói đến lạm dụng trẻ vị thành niên hoặc những người trưởng thành dễ bị tổn thương, thì nên thấy, một vấn đề nghiêm trọng trong sự phát triển nhân cách của kẻ lạm dụng, họ tìm kiếm các mối quan hệ không cân xứng, vì thế đó không phải là tình yêu mà là quyền lực”.

Ngài nói tiếp: “Vấn đề này không thể được khắc phục bằng thiện chí hoặc ý định thay đổi: chúng ta đã thấy, ngay cả khi kẻ tấn công thiện chí hứa thay đổi, thì cuối cùng đương sự vẫn tái phạm.” Theo giám mục Coppola, đây là “vấn đề tâm lý sâu sắc cần được chữa trị và vì lý do này, không phù hợp với việc thi hành chức vụ linh mục.”

Ngài lấy làm tiếc, trong nhiều năm qua, đã có “một sự hời hợt nào đó và thiếu ý thức về hậu quả nghiêm trọng và lâu dài của những hành vi lạm dụng này. Mặt khác, chúng ta phải đối phó nhiều hơn và tốt hơn trong việc đào tạo con người và tâm linh cho các linh mục, đó là đào tạo quả tim”.

Giám mục nhấn mạnh các mục tử chân chính phải có “tâm lòng trọn niềm tin vào Chúa, và vì thế họ không cần phải “ăn cắp” sự chú ý, tình cảm hoặc lạc thú của người khác.”

By phanxicovn - 09/11/2021 6
cath.ch, Maurice Page, 2021-11-02

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/09/muoi-hai-giam-muc-mexico-bi-vatican-dieu-tra-vi-che-day-lam-dung/>

X. Bà Marie Derain: “Anh muốn tôi làm gì cho anh?” Đó là câu hỏi được đặt ra cho nạn nhân”



Bà Marie Derain de Vaucresson, cựu Thanh tra viên về Trẻ em, đã được các Giám mục Pháp bổ nhiệm làm chủ tịch của Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường thiệt hại (Inirr).

Phỏng vấn bà Marie Derain de Vaucresson, người được Hội đồng Giám mục Pháp ngày 8 tháng 11 bổ nhiệm thành lập Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường thiệt hại (Inirr). Một nhiệm vụ mà bà hiểu là “đền bù cho những người sống.”

Luật sư, cựu Thanh tra viên Bảo vệ trẻ em, phụ tá Thanh tra viên bảo vệ các quyền từ năm 2011 đến năm 2014, bà Marie Derain de Vaucresson cống hiến sự nghiệp của mình cho việc bảo vệ nạn nhân, công lý và trẻ em. Bà vừa được chọn làm chủ tịch Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường

thiệt hại. Cơ quan sau này có trách nhiệm bồi thường cho các nạn nhân của bạo lực tình dục trong Giáo hội.

Bà đã được bổ nhiệm làm người đứng đầu Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường thiệt hại. Đây có phải tên “cuối cùng” của ủy ban “của bà” không? Ý nghĩa sứ mệnh của bà có thể hiện đầy đủ ở đây không?

Bà Marie Derain de Vaucresson: Có, ủy ban sẽ giữ tên này, trong đó đã có hàm ý chính. Ngoài ý niệm ban đầu về sự độc lập, hai từ cần ghi nhớ cũng đã có ở đó: *công nhận và đền bù*. Chúng muốn nói đến các nguyên tắc công lý phục hồi, vốn thường không được biết đến ở Pháp, ngay cả khi hệ thống pháp luật đã thực hiện các bước như vậy từ lâu. Chẳng hạn với các trẻ vị thành niên, đặc biệt khi họ là thủ phạm, ý tưởng là làm cho họ nhận thức được những gì họ đã làm, về trách nhiệm của họ đối với nạn nhân, rằng họ phải sửa chữa, nhưng họ cũng phải tự sửa chữa trong tư cách là tác giả.

Về cơ bản, đây là quá trình chúng tôi đang bắt tay thực hiện. Nó rất gần với Ủy ban Độc lập về các vụ Lạc dụng tình dục trong Giáo hội Pháp (Ciase), mà tôi hoàn toàn tuân thủ. Đối với chúng tôi, mục tiêu trước hết là việc đền bù cho nạn nhân, từng bước đáp ứng nhu cầu của họ.

Chương trình của bà để thực hiện cơ chế này là gì?

Tất cả đều còn phải làm. Riêng tôi, tôi muốn nói công việc hợp tác là điều cần thiết và tôi chỉ là chủ tịch một cơ chế gồm những người và những chuyên gia khác nhau.

Tôi muốn vào đầu năm 2022, chúng tôi có thể đón nhận các nạn nhân và bắt đầu tiến trình sửa chữa. Để tôn trọng thời hạn này, tất cả tùy thuộc vào cách tôi thành lập được một nhóm, đặc biệt như Ủy ban Ciase, gồm một nòng cốt vững

chắc của các chuyên gia khác nhau, cả trên lãnh vực luật pháp, chăm sóc và cả tầm mức tâm lý-giáo dục.

Chủ đề phức tạp, vì thế việc thực hiện đòi hỏi rất nhiều thận trọng, có nghĩa chúng tôi phải làm việc với những phương pháp rất chuyên nghiệp để đáp ứng mọi yêu cầu của nạn nhân cách xứng đáng và hiệu quả nhất có thể. Tuy nhiên, chúng tôi cũng biết khoảng cách tồn tại giữa số nạn nhân được báo cáo và số nạn nhân tiềm năng. Ngay cả từ khi báo cáo được công bố, đã có rất nhiều lời khai mới, đôi khi rất quanh co. Chẳng hạn sáng nay có người liên hệ với tôi trên *LinkedIn*. Chúng tôi sẽ phải thiết lập nhiều mạch để làm một hệ thống thu thập các lời khai và xử lý các yêu cầu. Và điều này, với tất cả sự tế nhị cần thiết để có thể đón nhận mọi người một cách sâu đậm.

Bà sẽ làm thế nào để hòa nhập các nạn nhân vào nhiệm vụ này?

Ủy ban Ciase nhắc chúng tôi, và tôi cũng trải nghiệm điều này trong các chức vụ trước đây của tôi, rằng các nạn nhân phát triển sự hiểu của họ qua kinh nghiệm thực tế, cần được huy động để tìm ra các phản ứng thích hợp. Đặc biệt với nạn nhân của bạo lực tình dục trong Giáo hội, chúng ta đã thấy cách họ đổi hướng trong những năm gần đây, đặc biệt với những người có mặt ở Lộ Đức trong những ngày gần đây, họ giải thích chưa đến lúc tha thứ, cần phải qua các giai đoạn khác. Đó là ăn năn và nhận ra lỗi lầm để bắt đầu. Do đó, tôi sẽ gặp các nạn nhân nào mong muốn, để có thể giữ lại một số và mời họ làm thành thành viên của cơ chế.

Liệu việc đền bù sẽ được quyết định theo từng trường hợp một không?

Đúng, đây là ý tưởng mà chúng tôi dự kiến. Qua kinh nghiệm nghề nghiệp, tôi biết điều này và đã nghe rất nhiều nạn

nhân của Giáo hội: *con đường để đền bù không nhất thiết phải là bồi thường tài chính*. Đối với một số người, nó sẽ rất cần thiết, đối với một số khác, hoàn toàn không. Tôi thực sự ấn tượng trước số lượng người đã nói, với họ, thì không phải hoàn toàn như vậy.

Tất cả các giai đoạn của quá trình sửa chữa phải được cẩn thận lưu ý: sự công nhận về mặt thể chế đã được làm. Nhưng sự công nhận ở mức độ cá nhân hơn, làm thế nào chúng ta có thể làm? Một số nạn nhân cho biết họ cần liên lạc với giám mục liên hệ.

Đôi khi cần có thời gian, tôi nghĩ cũng phải cần chuẩn bị cho một số giám mục. Tôi đã đọc và thấy, không phải tất cả các giám mục đều có mức độ hiểu biết về lãnh vực bạo lực tình dục. Chẳng hạn có những khía cạnh kỹ thuật rất ít được biết đến của chấn thương tâm lý, được thấy rõ nhờ các tiến bộ trong ngành chụp ảnh não, tôi đã khám phá ra khi làm việc trong các chức vụ trước đây của tôi, cho phép chúng ta quan sát những sự kiện này đã có tác động nào trên não và có thể giải thích “những trở ngại sống” hoặc “trở thành”, được Ủy ban Ciase đưa ra, và được một số nạn nhân cảm nhận. Vì thế ngày nay các vấn đề này được giải thích về mặt hóa học và y học. Tôi hiểu không phải tất cả mọi người đều ở cùng một mức độ hiểu biết, dù là các giám mục. Vì vậy, chúng tôi sẽ phải làm việc với họ.

Bà thấy công việc của Ủy ban Ciase như thế nào?

Để nói cho rõ ràng, khi Ủy ban Ciase được thành lập, ông Jean-Marc Sauvé muốn đó là một ủy ban mở, không phải là ủy ban giữa người công giáo với nhau. Vì thế tôi không nghĩ tự dưng ông nghĩ đến tôi. Mặt khác, ông đã đến gặp tôi để nói về những vấn đề chung quanh việc thu thập lời chứng, đặc biệt

là với trẻ em. Vì vậy, tôi đã theo sát công việc này, thậm chí tôi còn được mời đến dự các buổi tường thuật của nhân chứng, tôi có mặt khi xem lại bản báo cáo và tôi nhấn mạnh đến chất lượng của bản báo cáo, chứng minh cho chất lượng công việc đã được hoàn thành.

Đây là công việc cần thiết và cực kỳ hữu ích, vượt lên các vấn đề bạo lực tình dục trong Giáo hội, vì nó tạo cảm hứng cho Ủy ban độc lập về loạn luân và bạo lực tình dục đối với trẻ em (Ciivise) chẳng hạn, do đó có cùng một loại tiến trình. Tôi biết các chủ tịch của ủy ban Ciivise sẽ rút nhiều kinh nghiệm qua công việc của Ủy ban Ciase.

Bà sẽ được truyền cảm hứng đến mức như thế nào?

Chúng tôi ở trong một dạng khác, nhưng chúng tôi sẽ hoàn toàn đi theo đường hướng của Ủy ban Ciase, đặc biệt là trong mô hình thiết đặt cơ chế. Và với các đảm bảo độc lập. Ngay cả chúng tôi sẽ dùng lại cơ sở của họ! Điều quan trọng là chúng tôi không được ở trong một giáo phận hoặc trong Hội đồng Giám mục Pháp (CEF), chúng tôi không liên quan đến Giáo hội, và hơn nữa CEF cũng đã cho thấy họ tôn trọng tính độc lập của một ủy ban mà họ đã nhờ làm.

Còn về thời gian ấn định, chúng tôi sẽ không bao giờ làm đủ, không bao giờ đủ nhanh. Tôi muốn nói rõ, sẽ mất thời gian để triển khai các quy trình phù hợp và chắc chắn có thể mất nhiều năm, nếu không phải là tôi thì một người nào khác đứng đầu cơ chế sẽ làm. Tôi nghĩ điều rất quan trọng là phải biết lên chương trình việc chuyển tiếp để không quá cá nhân hóa mọi thứ. Nếu chúng ta đi đường dài, là cũng, và trên tất cả là để chống lại ý tưởng cho rằng vấn đề này đã ở đằng sau lưng chúng ta. Nếu chúng ta không hiểu, chúng ta không dùng đủ phương tiện để tổ chức phòng ngừa thì chúng ta đã sai lầm.

Chúng ta cũng đã thấy sự nhảy vọt của những năm 1990; chúng ta đã làm rất nhiều trong những năm 1980, sau đó chúng ta nghỉ ngơi một chút, và rồi mọi thứ bắt đầu trở lại. Đó là sự cảnh giác thường xuyên mà chúng ta phải dè chừng.

Bà có nhận nhiệm vụ này ngay lập tức không?

Ngay lập tức tôi bày tỏ mối quan tâm của tôi, nhưng cũng ngay lập tức tôi giải thích các điều kiện mà theo đó tôi có thể dẫn thân. Nói cách khác, tôi sẽ không cam kết dẫn thân nếu tiến trình phục hồi công lý hoặc đền bù không được Hội đồng Giám mục cũng quyết tâm cam kết như vậy. Tôi phải nói là tôi rất vui khi thấy sự tiến triển và linh hoạt được toàn bộ các giám mục làm.

Điều này hơi giống đòi hỏi của một “ngôi sao” khi họ đưa ra các điều kiện, nhưng nếu không thì không công bằng với tôi, không xứng đáng với các nạn nhân và sẽ không cân nhắc đúng mức độ yêu cầu của nạn nhân.

Quá trình của bà ngay từ đầu đã hướng về việc bảo vệ những người dễ bị tổn thương nhất, trẻ vị thành niên và đặc biệt là những người bị tác động bởi bạo lực tình dục...

Từ khi còn rất nhỏ, tôi nghĩ khi tôi 5 tuổi, tôi đã cảm thấy mình gắn bó với công lý, với nghĩa vụ phục vụ người dân và tôi muốn được chăm sóc trẻ em. Ban đầu, tôi định làm thẩm phán vị thành niên. Quyết tâm này do các bài vở tôi đọc, tôi không sinh ra trong một gia đình luật sư hay thẩm phán. Kinh nghiệm của tôi với Hướng đạo sinh và Hướng dẫn viên của Pháp cũng đã định hình tôi. Khi tôi vào Hướng đạo, ngay lập tức tôi bị cuốn hút bởi những gì đang diễn ra trong các khu phố, đó là năm 1993, tôi đang định hướng cho nghề nghiệp khi tôi tham gia Bảo vệ tư pháp cho thanh niên (PJJ) năm 1997.

Tôi được thúc đẩy mạnh trước cảm giác được bảo vệ và được ưu ái này. Đó không phải là vấn đề nền tảng kinh tế xã hội, nhưng là ý thức được lớn lên trong an toàn. Đó là chiều kích hoàn toàn thiết yếu trong sự phát triển của trẻ em; chúng tôi đã lên lý thuyết về cảm giác an toàn khi đứa bé còn rất nhỏ. Trong ngành chụp ảnh não, chúng ta thấy bộ não của một em bé lớn lên trong ôn ào hoặc căng thẳng sẽ không được xây dựng như bộ não của một em bé sống trong bình yên, được bao bọc và bảo đảm nhờ sự hiện diện của một người lớn làm các em yên tâm. Vì thế khi còn trẻ, tôi nhanh chóng cảm nhận không phải ai cũng có cùng những may mắn, những cơ hội trong cuộc sống, và tôi quan sát những bất công này còn sâu đậm hơn giữa các hoàn cảnh khác nhau của các gia đình tôi gặp trong nghề nghiệp hoặc của những người chung quanh đời sống cá nhân của tôi.

Một yếu tố cơ bản khác là hiểu, không có gì là không thể thay đổi. Vì thế, đó là những gì thúc đẩy tôi trong các lựa chọn của tôi: vừa chống các bất công của số phận, vừa tin chắc mọi thứ có thể cải thiện. Khi được can thiệp càng sớm thì càng có nhiều khả năng hoàn cảnh được cải thiện. Việc các nạn nhân cảm nhận mình không sống được, không là người như mình mong muốn như họ đã gặp phải, thì điều này không phải là không thể thay đổi được. Niềm an ủi một ngày nào đó họ có thể cảm nhận đã luôn đánh động tôi, và hôm nay cùng với những người khác, tôi có thể tham dự vào tiến trình này qua việc thành lập cơ quan đền bù. Hôm qua một người quen nói với tôi: “Đúng thật, thật tuyệt bạn sắp sửa chữa lại cho những người sống.” Và thực sự đó là cách mà tôi cảm nhận về những chuyện này.

Đức tin của bà có hướng dẫn bà trong những lựa chọn này không?

Chắc chắn là có. Ngay từ đầu, những lựa chọn của tôi đã được thúc đẩy rất nhiều nhờ đời sống đức tin của tôi. Tôi không biết có nên nói đây là ơn gọi không, vì tôi thích nghe từ này ở số nhiều... nhưng cách đây hai tuần, khi tôi ở trong ngôi nhà thờ rất nhỏ ở bên sâu vùng Berry, nhà thờ bị hư hại nhưng cộng đoàn ở đây rất tích cực, và tôi nghe đoạn Tin Mừng Chúa Giêsu nói với người mù thành Giêricô, “Anh muốn tôi làm gì cho anh?”, tôi hiểu ngay đó là câu hỏi chúng ta cần hỏi các nạn nhân. Vài ngày sau, tôi nhận lời làm chủ tịch Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường thiệt hại.

Bà cảm nhận như một tiếng gọi?

Đây chắc chắn là chấp nhận nghe có tiếng gọi, đúng, nhưng tôi phải nói, đối với tôi, đức tin công giáo không phải là một cờ hiệu. Sự nhất quán của một tiến trình hướng về những người dễ bị tổn thương nhất, tôi nghĩ nó chỉ được trau dồi bằng kỹ năng nghề nghiệp và kỹ thuật chuyên ngành hơn là cam kết nhân danh đức tin, vì chỉ dựa trên đức tin thì chưa đủ.

Trong cấu trúc cơ chế, nó cũng rất quan trọng: chúng ta cần các kỹ năng. Tôi rất vui vì từ lâu tôi đã nghe các giám mục đòi hỏi điều này rất rõ ràng. Vì nó có thể làm cho chúng ta rơi vào tình trạng nghiệp dư có thể tạo ra rất nhiều thiệt hại, như chúng ta đã thấy, ngay từ đầu, việc quản lý một số đơn vị lắng nghe ngay đã không đúng tầm mức. Đó là một nghề. Vì thế phải nhờ đến các kỹ năng trước khi kêu gọi tín hữu, vì sẽ không đủ đối với những chủ đề đôi khi gai góc và nhạy cảm này.

Bà luôn nói bà gần với Hội Truyền giáo Pháp, nơi có đặc nét là có sự hợp tác chặt chẽ giữa các linh mục và giáo dân. Điều này có ảnh hưởng đến bà không?

Hoàn toàn có; ở Hội Truyền giáo Pháp, chúng tôi còn nói đến đồng trách nhiệm, nhiều hơn là hợp tác. Hơn nữa, chính trong Hướng đạo Pháp cũng đã phát triển tầm nhìn này. Để nói rằng, là người tín hữu, chúng ta có trách nhiệm trong việc điều hành Giáo hội cách tốt hơn, đó thực sự là DNA của tôi. Chúng ta phải làm việc phần mình, và đó cũng là lý do tôi nhận nhiệm vụ này. Chẳng hạn ở Hội Truyền giáo Pháp, lựa chọn cha tổng đại diện để làm việc cùng với các giám chức, tất cả thành viên, bao gồm cả giáo dân, đều được tham vấn.

Tôi đã không lường được đến độ nào các sự việc đã khác trước. Tại Lộ Đức, ngày thứ bảy, 6 tháng 11 - 2021, bà Monique Baujard (cựu giám đốc và là phụ nữ đầu tiên làm chủ tịch Dịch vụ Gia đình và Xã hội Quốc gia của Hội đồng Giám mục Pháp) đã lên tiếng và nhắc lại 10 năm trước đây, cũng tại Lộ Đức, bà là phụ nữ duy nhất có mặt và hầu như không có quyền phát biểu. Những gì đã trải qua ở Lộ Đức cuối tuần này hoàn toàn ngược lại. Đã có lúc có sự đồng xây dựng giữa các linh mục và giáo dân, với sự tôn trọng thực sự lời của giáo dân, điều chúng tôi nhận thấy trong các định hướng của chủ tịch Hội đồng Giám mục công bố. Đó là con đường tốt đẹp của tính đồng nghị và dân chủ hóa hoạt động của Giáo hội đã được hình thành.

Những kinh nghiệm của Giáo hội này có góp phần vào việc bà chấp nhận sứ mệnh này không?

Có, tất cả những điều này giúp tôi cấu trúc sứ mệnh được giao phó cho tôi. Tôi thích ý tưởng từ nhiều nguồn khác nhau, đó là hình ảnh một Giáo hội nói với tôi và nuôi dưỡng cách tôi vượt ra khỏi các môi trường của Giáo hội. Tôi cũng có

thể tìm thấy những ví dụ trong kinh nghiệm nghề nghiệp của tôi: tôi luôn cần người khác để tiến lên và đặt ưu tiên hàng đầu cho việc hợp tác. Cho phép mỗi người mang hòn đá của mình để xây dựng là cần thiết. Chẳng hạn khi tôi còn làm cố vấn cho quyền của trẻ em ở văn phòng bà bộ trưởng Laurence Rossignol, bộ Gia đình, Trẻ em và Quyền phụ nữ, tôi đã thành lập hội đồng tuổi thơ ấu và tuổi vị thành niên của Cao ủy Gia đình, Tuổi thơ và Tuổi tác. Đó là làm cho chính trẻ em tham dự vào công việc, thay vì chỉ giữ một diễn đàn nơi nói về trẻ em mà không có sự hiện diện của chúng.

Dĩ nhiên tôi không thể nói tôi luôn hoàn toàn nhất quán trong các lựa chọn của tôi, nhưng tôi trả quyền lại cho những người liên hệ đầu tiên, và như thế là cho các nạn nhân, đó là động lực rất quan trọng đối với tôi.

By phanxicovn - 14/11/2021 19

lavie.fr, Alice d'Oléon, 2021-11-12

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/14/ba-marie-derain-anh-muon-toi-lam-gi-cho-anh-do-la-cau-hoi-duoc-dat-ra-cho-nan-nhan/>

X. Cái giá của nỗi đau



Giám mục Dominique Blanchet, giám mục Eric de Moulins-Beaufort và giám mục Olivier Leborgne trong cuộc họp báo ngày 8 tháng 11 năm 2021. Laurent Ferriere / Hans Lucas / Hans Lucas qua AFP

Hàng tuần, ông Louis Daufresne, tổng biên tập Đài Đức Bà bình luận về các tin tức từ Giáo hội và thế giới. Hôm nay, ông đặt câu hỏi về chỗ đứng trong việc bồi thường cho các nạn nhân của tội phạm trên trẻ em trong Giáo hội.

“Sự đảo lộn”, “sự lật ngược”, “sự quay ngoặt”: hôm trước ngày 9 tháng 11, cứ như thể Bức tường Bá Linh đã sụp đổ ở Lộ Đức. Một tháng sau “vụ nổ” của báo cáo Sauvé, các giám mục đang họp với một điều duy nhất thấy rõ dưới mắt mọi người: bồi thường cho các nạn nhân. Giống như những người trên đường Ê-mau, họ mở mắt và toàn thể nhận ra “trách nhiệm thể chế của Giáo hội”, “chiều kích hệ thống của bạo lực”, “nghĩa vụ công lý và đền bù”. Cho đến lúc đó, các giám chức xoay quanh từ - bồi thường - được cho là quá hèn hạ, quá thiếu sót. Nhưng sức mạnh của não trạng giao dịch buôn bán, quá mạnh ở Mỹ đã có khi hủy hoại toàn bộ một số giáo phận ở đó, đã thắng sự e dè, sợ hãi hoặc trì hoãn của các giám mục Pháp.

Ngôn ngữ của tiền

Có buồn, buồn vô hạn, khi một tổ chức được sinh ra từ trên cao và lời biện minh duy nhất cho chính nghĩa là đưa các linh hồn lên đó, lại không biết mình là ai? Hàng thế kỷ sau, Giáo hội vẫn còn bị chế giễu vì buôn bán các ân xá. Tính chất mua bán của hàng giáo phẩm là một nguyên nhân dẫn đến cuộc cải cách Tin Lành. Và giờ đây, tiền được xem là “thước đo cụ thể”, là giải pháp, là thứ duy nhất được tất cả mọi người hiểu và chấp nhận. Tiền là một ngôn ngữ và là ngôn ngữ duy nhất

có thể nghe được. Từ đầu năm, các nạn nhân của tội phạm trên trẻ em sẽ có thể nộp đơn đến Cơ quan Quốc gia Độc lập về Công nhận và Bồi thường thiệt hại (Inirr), do bà Marie Derain de Vaucresson làm chủ tịch. Bà là cựu Người Bảo vệ trẻ em, bà đang nhìn qua nước Bỉ, nơi có bốn mức bồi thường, từ 2.500 đến 25.000 âu kim và hơn thế nữa. Bà nói với hãng tin AFP: “Có vẻ phù hợp khi xem xét mô hình của Bỉ, hơn là mô hình của Mỹ, vì nó tương ứng về mặt tài chính với những chiếc phong bì không nặng bằng. Tại Hoa Kỳ (nơi bồi thường 338.688 đô la cho mỗi nạn nhân, theo báo cáo của Sauvé), chúng tôi thực sự đang ở trên “cái giá của nỗi đau”.

Cái giá của nỗi đau. Khái niệm này đáng được đặt câu hỏi và tại sao lại lỗi thời: làm thế nào tiền bạc có thể đền bù được sự tổn hại phải chịu trong lĩnh vực tình dục? Làm thế nào có thể khôi phục được bản chất con người đã bị tổn thương, vì ở khắp nơi trên trái đất này, để chế tiền bạc đã làm băng hoại nó? Làm thế nào tương ứng với một đề xuất mang tinh thần công giáo, khi Đức Phanxicô đang tiến hành cuộc thập tự chinh trên mọi hướng để chống lại thần tượng mà tiền bạc tượng trưng? Trả tiền để lau nước mắt không phải là nhục nhã, gây sốc, là thất vọng sao? Và làm thế nào để ấn định một giá? Giá này duy chỉ có một ý nghĩa thôi ư? Và nếu nạn nhân bị hoen ố suốt đời, làm sao họ có thể nhận số tiền này? Những phản chiếu của nó sẽ chỉ dội lại trong chiếc gương kinh hoàng của vết nhơ ô ngày xưa.

Chúng ta sẽ nói bồi thường, không được hiểu như một món quà mà là một khoản nợ phải trả, những cuộc đời đã tan nát do quản lý khinh suất hoặc đồng lõa, mà các nạn nhân -cho những ai có khả năng chi trả - đã cháy túi khi trả tiền cho các trị liệu tâm lý mà họ hứng chịu trong tuổi thơ ấu hoặc ở tuổi vị thành niên, để rồi phải cần nợ trọn cuộc đời cả về mặt nghề

nghiệp hoặc tình cảm. Tất cả điều này phải có con số và phải làm theo tiêu chuẩn tính sẵn của các hãng bảo hiểm. Đây không phải là bình phẩm về thủ tục này mà để xem xét rằng nó không nhất thiết phải là “một bước tiến”.

Những gì có giá là vô giá

Cuộc sống của chúng ta, trí tưởng tượng của chúng ta, yêu cầu của chúng ta không còn diễn ra theo một thứ trật phi vật chất, được truyền cảm hứng từ một tinh thần quý tộc. Những gì có giá là vô giá và bất cứ thứ gì có thể mua được bằng tiền đều không có giá trị. Danh dự, giống như tất cả các giá trị đạo đức tránh được quy luật thị trường. Khi không có chân trời chung và cao hơn này, tiền bạc độc chiếm không gian của đối thoại và câu trả lời. Nếu không có tiền, các giám mục sẽ bị xem là vô tâm.

Người đương thời của chúng ta không để ý đến những bài phát biểu, hồi chuông báo tử, “thời gian tưởng niệm và đền tội”, những dàn dựng á phụng vụ của Nhà nước bom thối như khi một diễn viên vĩ đại qua đời. Những buổi lễ này làm no các kênh thông tin liên tục, nhưng không còn âm vang trong tâm hồn người dân. Đó là những khoảnh khắc giao tiếp. Người đương thời chúng ta cũng không còn quan tâm đến cách mà Giáo hội được điều hành vì họ biết rất ít về việc này và không cảm thấy mình được bao gồm hay có khả năng. Cuối cùng, chỉ có thực tế nói với họ rằng kẻ phạm tội phải trả giá. “Họ sẽ cho tay vào túi.” Vì vậy mới bắt đầu có bản tin nhanh của hãng tin AFP ngày 8 tháng 11.

Di sản, nhân chứng cho lòng trung thành tiếp tục

Theo giám mục Éric de Moulins-Beaufort, chủ tịch Hội đồng Giám mục Pháp, các giám mục sẽ thêm vào quỹ bồi thường cho nạn nhân “bằng cách bán các bất động sản” và nếu

cần “thì đi vay để có thể dự trù cho các nhu cầu.” Giải pháp này nhằm mục đích giữ nguyên các khoản quyên của giáo dân. Các giám mục bảo đảm, các oi tiền sẽ không dùng trong việc này.

Nhưng ai có thể đồng ý với cách trình bày sự việc như thế này? Di sản là kết quả đóng góp của các thế hệ kế tiếp. “Trên đá này, Ta sẽ xây Giáo hội của Ta.” Các đá được xây trong tinh thần này không làm chứng cho một thực tế không cần thiết. Các đá này rao giảng Tin Mừng trong không gian, định hướng tầm nhìn, làm chứng cho lòng trung thành qua bao nhiêu thế kỷ, như thông điệp này cho thấy, cay đắng và day dứt nhưng nói lên một phần quan điểm công giáo: “Rất nghiêm trọng, các quyết định của các giám mục là (...) một sự cướp đoạt của giáo dân, lạm dụng lòng tin, lạm dụng quỹ quyên góp, các di sản của chính chúng ta, của cha mẹ, của ông bà tổ tiên qua hai lần đã phục hồi bằng tiền tiết kiệm của họ cho các nguồn lực của Giáo hội vào thế kỷ 19 và một lần nữa sau năm 1901. Di sản [...] không phải tự nhiên mà có, về cơ bản là thành quả của những nỗ lực và lòng tin tưởng không ngừng của bà góa già ngời đèn và bà góa Sarepta trong sách Các Vua. Hội đồng Giám mục dưới áp lực của các vận động hành lang và của những người nói mạnh và dàn dựng một cách rất tự do, cho một đối tượng hoàn toàn trái ngược với ý muốn của những ân nhân bây giờ và trong quá khứ. Gần như không ai bận tâm tôn trọng họ.”

By phanxicovn - 14/11/2021 12

fr.aleteia.org, Louis Daufresne, 2021-11-12

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/14/cai-gia-cua-noi-dau/>

CHÍN

CÁC ẢNH HƯỞNG DÂY CHUYỀN

I. Lạm dụng trong Giáo hội: Công việc của Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội cho thấy “một hiệu ứng sóng thần”



Ảnh minh họa, lạm dụng trên trẻ em. (© soupstock – stock.adobe.com)

Phỏng vấn bà Marie Jo Thiel, giáo sư thần học và thành viên của Giáo hoàng Học viện về sự sống.

Bản báo cáo của Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội, Ciase, là kết quả của hai năm rưỡi làm việc, sẽ được công bố ngày thứ ba 5 tháng 10. Phiên điều trần của nhiều nạn nhân bị lạm dụng và các chuyên gia làm sáng tỏ một hiện tượng có hệ thống và khó nghe.

Được Hội đồng Giám mục Pháp và Hội đồng các tu sĩ nam nữ Pháp ủy nhiệm, ủy ban do ông Jean-Marc Sauvé, Phó Chủ tịch danh dự của Hội đồng Nhà nước đảm nhiệm. Ủy ban có 22 thành viên, tín hữu và không tín hữu là những chuyên gia

trong lãnh vực bảo vệ trẻ em, luật hình sự, tâm thần học, y học, xã hội học và thậm chí cả thần học.

Họ đã thu thập thông tin về lạm dụng tình dục trong Giáo hội từ những năm 1950 và phỏng vấn nhiều nạn nhân cũng như các chuyên gia. Trong số các chuyên gia có bà Marie-Jo Thiel, tiến sĩ, giáo sư thần học tại Đại học Strasbourg và thành viên của Giáo hoàng Học viện về Sự sống. Bà nhấn mạnh đến hậu quả của việc lạm dụng cũng như những khiếm khuyết về khả năng lắng nghe, tầm quan trọng của công việc do Ủy ban thực hiện.

Bà định nghĩa như thế nào về sứ mệnh được hoàn thành bởi Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội?

Bà Marie-Jo Thiel: Đây là một tài liệu cực kỳ quan trọng, được mọi người nóng lòng mong chờ. Công việc quan trọng đã được thực hiện. Có rất nhiều phiên điều trần của các chuyên gia nhưng cũng cả một khối lượng công việc đau thương khi nghe các nạn nhân kể câu chuyện của họ, đau lòng kể cả với những người nghe họ. Chính ông Jean-Marc Sauvé cũng đã có lúc nhờ đến sự giúp đỡ của chuyên gia tâm lý, ông đã rất đau lòng trước những tổn thương của các nạn nhân. Thật là kinh khủng. Tôi tin rằng công việc này rất cần thiết cho Giáo hội.

Các khó khăn trong việc lắng nghe nạn nhân và sự không thấu hiểu về ý nghĩa thực sự của lạm dụng – những hậu quả này ở cấp độ cơ thể, ở cấp độ tâm hệ và ở cả mối quan hệ với đức tin – liệu chúng có đang tiến triển không?

Đây là một câu hỏi cực kỳ khó, nhưng nó là cơ sở của tất cả các công việc cần phải làm. Cho đến khi chúng ta chưa hiểu được chân thương và căng thẳng tổn thương cấp tính của

các nạn nhân thì chúng ta không hiểu được vấn đề. Tôi dùng hình ảnh, với một số nạn nhân, chấn thương mạnh đến nỗi giống như công tắc đã ở đúng vị trí, nhưng đã bị chặn vì cảm xúc quá mạnh. Vì thế công việc thiết yếu phải làm là phải thừa nhận sự việc. Còn với việc sửa chữa, đó là một từ bẫy. Chúng ta không bao giờ sửa chữa những tổn thương như vậy, nhưng có thể giúp đỡ, chẳng hạn về mặt tài chính.

Hỗ trợ tài chính có quan trọng trong tính biểu tượng của nó không?

Hỗ trợ tài chính mang tính biểu tượng vì thuật ngữ này có nghĩa là “để chung lại”, có nghĩa là có thể đóng góp nhưng điều này cũng không đủ. Tiền phải được dùng trong những việc chăm sóc cần thiết để cố gắng tìm lại sự nhất quán cho bản thân và ý thức về sự tồn tại của chính mình.

Bà là một trong các chuyên gia lớn về vấn đề lạm dụng ở Pháp. Bà làm việc trên các vấn đề này từ hơn hai mươi năm. Đây là các đề xuất của bà?

Công việc phòng ngừa đã được khởi làm, tuy rất quan trọng nhưng vẫn chưa đủ. Sau tự sắc “*Vos estis lux mundi*” (Anh chị em là ánh sáng của thế gian) và các văn bản cuối cùng của Đức Phanxicô, chúng tôi đã bắt đầu thiết lập các cơ cấu phòng ngừa nhưng chúng tôi phải suy nghĩ lại về Giáo hội mà chúng tôi muốn, các sứ vụ của những người đã chịu phép rửa. Không phải chỉ một mình giám mục là người đơn độc xem xét các vấn đề lạm dụng. Các nam nữ giáo dân phải tham gia để công việc giữa các liên ngành được làm.

Làm thế nào bà đánh giá giai đoạn hiện nay và vai trò mà bản báo cáo của Ủy ban có thể có?

Đây thực sự là một thời điểm quan trọng vì nó buộc chúng ta phải tính đến số lượng nạn nhân và từ đó là bản chất hệ thống của những hành vi lạm dụng này. Cho đến nay một

giáo phận đã báo cáo có ba, bốn hoặc năm trường hợp. Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội sẽ cho chúng ta biết, chúng ta có hơn 10.000 trường hợp, đó là những gì ông Jean-Marc Sauvé nói với chúng tôi. Đây là một hiệu ứng sóng thần và Giáo hội buộc phải cân nhắc khi xem xét một cách nghiêm túc những gì đã tìm thấy.

Đó là một chủ đề khó, mà tôi cùng với các thần học gia khác rất đau lòng, các ông các bà và các sinh viên của chúng tôi. Chúng tôi hy vọng rất nhiều và đấu tranh rất nhiều để vấn đề này được lên trang nhất các báo. Về cơ bản, tôi tin chúng ta phải làm việc chung với nhau, tôi giữ hy vọng bởi vì hy vọng của tôi bám rễ trong Chúa Kitô.

By phanxicovn - 03/10/202154

vaticannews.va, Hélène Destombes, Vatican, 2021-09-30

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/03/lam-dung-trong-giao-hoi-cong-viec-cua-uy-ban-doc-lap-ve-lam-dung-tinh-duc-trong-giao-hoi-cho-thay-mot-hieu-ung-song-than/>

II. Báo cáo về việc xử lý các trường hợp lạm dụng trong tổng giáo phận Munich của Đức bị trì hoãn

Một báo cáo về việc xử lý các trường hợp lạm dụng ở Tổng giáo phận Munich và Freising của Đức không thể được công bố trước tháng Giêng năm 2022. Westpfahl Spilker Wastl, công ty luật biên soạn báo cáo, đã thông báo về sự chậm trễ vào ngày 3 tháng 11, CNA Deutsch, đối tác tin tức tiếng Đức của CNA đưa tin. Công ty luật Munich nói rằng sự chậm

trễ là do “những phát hiện mới thu được trong quá khứ gần đây” cần phải được “đánh giá chuyên sâu”.

Tiêu đề chính thức của nghiên cứu là “Báo cáo về việc lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên và người lớn dễ bị tổn thương bởi các giáo sĩ, cũng như các nhân viên khác, ở Tổng giáo phận Munich và Freising từ năm 1945 đến năm 2019”.

Báo cáo sẽ trình bày từ năm 1977 đến năm 1982, thời kỳ mà Đức Bênêđictô XVI lãnh đạo tổng giáo phận, cũng như nhiệm kỳ của Hồng Y Reinhard Marx, người đã giữ chức tổng giám mục của Munich và Freising từ năm 2007.

Công ty luật đã đưa ra một báo cáo vào năm 2010 về việc xử lý các trường hợp lạm dụng chưa bao giờ được công bố của tổng giáo phận.

Một phát ngôn viên của tổng giáo phận nói với CNA Deutsch vào ngày 4 tháng 11: “Việc xuất bản hoàn chỉnh báo cáo đầu tiên không được lên kế hoạch. Báo cáo mới bao gồm giai đoạn từ năm 1945 đến năm 2019 “

Westpfahl Spilker Wastl trước đây chịu trách nhiệm biên soạn một báo cáo về việc xử lý các trường hợp lạm dụng trong Tổng giáo phận Köln. Vào tháng Giêng năm 2019, tổng giáo phận Köln đã ủy quyền cho công ty luật kiểm tra các hồ sơ nhân sự liên quan từ năm 1975 trở đi để xác định “những thiếu hụt cá nhân, hệ thống hoặc cơ cấu nào phải chịu trách nhiệm trong quá khứ đối với các vụ lạm dụng tình dục được che đậy hoặc không bị trừng phạt một cách nhất quán”.

Sau khi các luật sư tư vấn cho tổng giáo phận nêu lên những lo ngại về “những thiếu sót về phương pháp luận” trong

ngiên cứu, Đức Hồng Y Woelki đã ủy quyền cho chuyên gia luật hình sự có trụ sở tại Köln, là Giáo sư Björn Gercke viết một báo cáo mới, được công bố vào tháng Ba.

Hành động của Đức Hồng Y Woelki ngăn chặn báo cáo ban đầu là đúng. Ngài lo ngại rằng một linh mục sau khi tên tuổi bị đưa lên báo chí như một kẻ lạm dụng tình dục thì sau này dù có được minh oan, danh dự của vị linh mục ấy cũng không hoàn toàn được khôi phục. Tuy nhiên, người ta cáo buộc rằng ngài chặn lại báo cáo ban đầu là vì trong báo cáo ấy có nhắc đến ngài. Thật ra không phải như thế. Sau cuộc thanh tra tông tòa do Đức Hồng Y Anders Arborelius của Stockholm và Đức Giám Mục Johannes van den Hende của Rotterdam, chủ tịch Hội Đồng Giám Mục Hà Lan tiến hành, Tòa Thánh cho biết cả hai báo cáo không hề nhắc gì đến Đức Hồng Y Woelki. Trước đó, ngài đã phải đối mặt với một làn sóng chỉ trích - cả trên các phương tiện truyền thông Đức và từ các đại diện của Giáo hội địa phương - vì đã không công bố báo cáo gốc.

Hồng Y Marx đã viết thư cho Đức Thánh Cha Phanxicô vào tháng 5, đề nghị từ chức nhằm gây áp lực buộc Đức Thánh Cha cách chức Đức Hồng Y Woelki nhưng đã thất bại. Đức Hồng Y Woelki hiện đang “nghỉ phép”, nhưng sẽ trở lại lãnh đạo tổng giáo phận vào đầu Mùa Chay 2022.

Tổng giáo phận Munich, ở Bavaria, miền nam nước Đức, có từ năm 739 sau Chúa Giáng Sinh, phục vụ hơn 1.7 triệu người Công Giáo tại 758 giáo xứ, trên tổng dân số 3.8 triệu người.

Kể từ năm 1945, bắt đầu giai đoạn được đề cập trong báo cáo, tổng giáo phận đã được lãnh đạo bởi các Đức Tổng Giám Mục Michael von Faulhaber, Joseph Wendel, Julius

Döpfner, Joseph Ratzinger, Friedrich Wetter và Reinhard Marx.

Thế Giới Nhìn Từ Vatican 11/Nov/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/272252.htm>

Source: Catholic News Agency Report on handling of abuse cases in Germany's Munich archdiocese delayed

III. Tổng giám mục Montreal muốn có chân dung đầy đủ về các linh mục lạm dụng tình dục



Đức Cha Christian Lépine, Tổng Giám mục giáo phận Montreal, tỉnh bang Québec, Canada

Luôn suy nghĩ về các vụ bê bối tình dục bị phanh phui trong những năm gần đây, Giáo hội công giáo tiếp tục chặng đàng thánh giá của mình trong hy vọng trừ được con quỷ này.

Ngày thứ hai 15 tháng 2, Tổng Giám mục Montréal đưa ra thông báo cho biết đã giao cho cựu thẩm phán Tòa Thượng thẩm André Denis nhiệm vụ rộng lớn và kếp để xác định những sự kiện đáng buồn đã làm hoen ố quá khứ và giáng một đòn nặng nề vào hình ảnh hiện nay của giáo phận.

Trong buổi phỏng vấn với báo *La Presse Canada*, Đức Tổng Giám mục Christian Lépine tuyên bố: “Đối với giáo phận, đây là thời điểm quan trọng vì đây là lúc phải nói lên sự thật, dù chúng tôi phải đi đến đâu. Đã đến lúc phải minh bạch và nếu chúng ta làm đúng sự thật và minh bạch công việc này, có nghĩa chúng ta đã sẵn sàng làm việc để thay đổi mọi thứ”.

Công việc đầu tiên thẩm phán Denis phải làm là “xác định bất kỳ dấu hiệu khả thể nào có thể dẫn đến việc lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên hoặc những người dễ bị tổn thương”, dù đó là hành động của giám mục, linh mục, phó tế, đang hoạt động hoặc đã nghỉ hưu, và các nhân viên mục vụ hiện tại vị, bản thông báo của Tổng giáo phận giải thích như trên. Tiến trình này không những chỉ làm ở giáo phận Montreal, mà còn ở các giáo phận Joliette, Saint-Jean – Longueuil, Saint-Jérôme và Salaberry-de-Valleyfield, các giáo phận thuộc thẩm quyền của giáo phận Montréal.

Đức Tổng Giám mục Lépine nói rõ, “bất kỳ ai bị nghi ngờ về những hành động không thể chấp nhận như vậy sẽ bị đình chỉ mục vụ trong khi chờ một cuộc điều tra đầy đủ”. Thẩm phán Denis đã làm việc từ tháng 12 năm ngoái và sẽ làm tiếp hợp đồng này từ đây đến mùa hè năm 2021.

Kiểm toán thống kê về lạm dụng tình dục

Sau đó thẩm phán Denis sẽ thực hiện “một cuộc kiểm tra thống kê liên quan đến việc lạm dụng tình dục của các linh mục còn sống hoặc đã qua đời từ năm giáo phận dựa trên thông tin có trong hồ sơ của họ, trong khoảng thời gian từ năm 1940 đến năm 2020”, và sau khi làm, bản báo cáo kiểm toán này sẽ được đưa ra công khai. Đức Tổng Giám mục Lépine đảm bảo, các giám mục của các giáo phận liên hệ cũng như của giáo

phận Montréal “cam kết hợp tác với thẩm phán André Denis để ông có toàn quyền tham khảo hồ sơ của các linh mục”.

Đức Giám mục Lépine khẳng định: “Đó là xem xét tất cả các hồ sơ. Công việc này nhắm đến tất cả những người đang sống, đó là các giám mục, linh mục, phó tế, giáo dân đang sống nhưng được giáo phận bỏ dụng, hiện nay đang tại vị hoặc đã nghỉ hưu”. Ngài giải thích: “Chúng tôi xem xét toàn bộ lịch sử để chắc chắn không có gì bị bỏ sót. Trên nguyên tắc, chúng tôi nghĩ rằng không có, nhưng chúng tôi cũng kêu gọi nếu có ai bên ngoài biết để đảm bảo chúng tôi không bị sót trường hợp nào lọt qua các mắt lưới”.

Hậu quả của một báo cáo thẩm hại

Tổng giáo phận cho biết các bước này là “một phần của quá trình xác định sự thật, minh bạch và biến đổi”, nhưng trên hết là tuân theo bản báo cáo điều tra thẩm hại của cựu thẩm phán Pepita G. Capriolo về cựu linh mục Brian Boucher. Tháng 3 năm 2019, cựu linh mục Boucher đã bị kết án tám năm tù vì tội tấn công tình dục hai trẻ vị thành niên. Báo cáo của Capriolo, một tài liệu quan trọng dài 283 trang, đặc biệt lưu ý đến sự thiếu ý chí giải quyết vấn đề trong nội bộ; khuyến khích chuyển banh từ cơ quan này qua cơ quan khác, không ai muốn chịu trách nhiệm; một thông đồng khi đối diện với các sự kiện; sự thiếu chặt chẽ trong việc lưu trữ các tài liệu liên quan hoặc hoàn toàn tiêu hủy tài liệu, v.v.

Tuy nhiên, tiến trình chỉ nhắm vào các linh mục và nhân viên mục vụ trực thuộc các giáo phận, chứ không nhắm vào các dòng như dòng Thánh giá, dòng Saint-Viateur, nhiều người trong số họ bị ra tòa. Các cộng đoàn này không trực thuộc các giáo phận.

Mặt khác, theo một trong những khuyến nghị của báo cáo Capriolo, một ủy ban đã được thành lập để đảm bảo việc thực hiện 31 khuyến nghị của thẩm phán. Ủy ban gồm 12 thành viên này đã bắt đầu làm từ ngày 12 tháng 1. Tổng giám phán cho biết họ hy vọng ủy ban này có thể “báo cáo về tiến độ hoàn thành từng quý và bổ túc công việc của ủy ban vào mùa thu năm 2021.”

Thẩm phán Capriolo và Tổng giám mục Christian Lépine đồng chủ tịch ủy ban, tập hợp không chỉ các chuyên gia bên ngoài từ các ngành khác nhau và các thành viên trong ban quản lý của Tổng giám phán Montréal mà còn gồm nhà văn hóa, nạn nhân và người sống sót của sự lạm dụng do người đại diện Giáo hội công giáo làm.

By phanxicovn - 25/03/2021 145

lapresse.ca, Pierre Saint-Arnaud, 2021-02-15

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/03/25/tong-giao-phan-montreal-muon-co-chan-dung-day-du-ve-cac-linh-muc-lam-dung-tinh-duc/>

IV. Hoa Kỳ báo cáo có 4.228 vụ cáo buộc lạm dụng của các giáo sĩ - Báo cáo thường niên lần thứ 18 về lạm dụng tình dục trong Giáo hội công giáo ở Hoa Kỳ



Ngày thứ ba 9 tháng 11, một báo cáo của Hội đồng Giám mục Mỹ cho biết, năm vừa qua có 4.228 vụ cáo buộc lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên đã được ghi nhận trong Giáo hội công giáo Hoa Kỳ. Nhưng năm nay chỉ có 22 trường hợp liên quan.

Bản báo cáo thường niên lần thứ 18 của Ban Thư ký Bảo vệ Thanh thiếu niên và Trẻ em của Hội đồng Giám mục công giáo Hoa Kỳ (USCCB) cho biết, từ tháng 6 năm 2019 đến tháng 6 năm 2020, có 3.924 nạn nhân đã nộp 4.228 cáo buộc lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên. Hãng tin *Catholic News Service CNS* cho biết, con số giảm một chút so với năm trước.

Đại đa số là các trường hợp cũ

Theo báo cáo, số lượng các cáo buộc vẫn ở mức cao, một phần do những thay đổi về thời hiệu báo cáo lạm dụng ở một số bang. Bản thông tin cho biết: “Phần lớn những báo cáo này có tính cách lịch sử.” Theo thống kê, những cáo buộc này liên quan đến 2.458 linh mục, 31 phó tế và 282 tu sĩ chưa được tiết lộ danh tính. 195 trong số 197 giáo phận và học khu của Hoa Kỳ đã tham dự vào cuộc kiểm toán.

22 trường hợp cho năm nay

Chỉ có 22 cáo buộc lạm dụng liên quan đến năm nay. Sáu trong số này, đến từ 5 giáo phận, đã được cho là có căn cứ, hai vụ không có căn cứ, ba vụ bị cho là “không thể chứng minh được” và bốn vụ được xếp vào loại “khác”. Bản báo cáo nói rằng 9 trong số các cáo buộc này liên quan đến việc sử dụng nội dung khiêu dâm trẻ em. Bảy trường hợp trong số đó vẫn đang được điều tra, một trường hợp đã được xác minh và một trường hợp đã được chuyển đến một nhà dòng.

Đã có hiến chương được thông qua vào năm 2002

Hiến chương được các giám mục Hoa Kỳ thông qua vào năm 2002 sau các báo cáo lan rộng về việc các giáo sĩ lạm dụng, kể từ đó, hiến chương này đã được sửa đổi nhiều lần để thích ứng với những hoàn cảnh thay đổi. Hiến chương liên quan đến một báo cáo và một cuộc kiểm toán hàng năm của tất cả các giáo phận, một cơ quan được ủy thác làm công việc này, năm nay được giao cho văn phòng *StoneBridge Business Partners* của Rochester, tiểu bang New York.

Báo cáo cũng ghi nhận công việc tiếp tục của các tổ chức giáo hội để đảm bảo an toàn cho trẻ em và người lớn dễ bị tổn thương. Hội đồng Giám mục Hoa Kỳ báo cáo, chi tiêu cho các dịch vụ bảo vệ tăng 15% vào năm 2020, với hơn 2,5 triệu các vụ kiểm tra lý lịch trước đây của người lớn và đào tạo để có biện pháp an toàn cho 3,1 triệu trẻ em.

Lời xin lỗi từ chủ tịch hội đồng giám mục

Theo bà Suzanne Healy, chủ tịch Hội đồng Xét duyệt Quốc gia, National Review Board, điều quan trọng vẫn là tiếp tục đánh giá các cáo buộc lạm dụng để hiểu, để theo dõi các xu hướng và để chúng tôi có thể cải thiện các biện pháp phòng ngừa.

Trong lời nói đầu của báo cáo, giám mục Jose Gomez, chủ tịch Hội đồng Giám mục Hoa Kỳ tái khẳng định cam kết của các giám mục, duy trì cảnh giác trong việc bảo vệ trẻ em và người lớn dễ bị tổn thương cũng như thấu cảm và giúp đỡ các nạn nhân các vụ lạm dụng. “Dù chúng tôi không thể trả lại cho các nạn nhân những gì họ đã bị lấy mất”.

Một linh mục lạm dụng bị kết án tù chung thân

Một linh mục ở Giáo phận Cleveland, Ohio, đã bị kết án tù chung thân ngày 9 tháng 11 năm 2021 sau khi bị kết tội khiêu dâm trẻ em và khai thác tình dục trẻ vị thành niên. Các nhân viên điều tra đã tìm thấy hàng ngàn hình ảnh khiêu dâm trẻ em trong máy tính của linh mục 41 tuổi, kể cả ảnh của hai em bé trai ông đã gặp khi ông còn là linh mục ở hai giáo xứ của giáo phận Cleveland. Tháng 10 năm 2019, hai gia đình đã báo cho chính quyền các con trai tuổi vị thành niên của họ bị tống tiền trên mạng vì hình ảnh tình dục của các em, việc này dẫn đến cuộc điều tra bắt giữ linh mục hai tháng sau đó.

Trong thời gian này, vị linh mục đã xin Rôma cho trở về tình trạng thế tục, đã thú nhận sự thật và xin lỗi các nạn nhân cũng như gia đình các em. Ông đổ lỗi cho hành động của mình là do nghiện phim ảnh khiêu dâm. Ông nói, “đó không phải là Giáo hội hay chức linh mục... nhưng là tôi”. Một thái độ không đủ làm mềm lòng vị thẩm phán đã tuyên án chung thân vì tấn công các thiếu niên đã cầu cứu xin ông giúp đỡ. Giáo phận Cleveland cho biết cảm thấy được an lòng khi công lý được thực thi và các hành động của linh mục đã bị phạt đích đáng.

By phanxicovn - 12/11/2021 6

cath.ch, Maurice Page, 2021-11-11

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/12/hoa-ky-bao-cao-co-4-228-vu-cao-buoc-lam-dung-cua-cac-giao-si/>

V. Người công giáo Bồ Đào Nha đòi hỏi có một ủy ban độc lập về lạm dụng tình dục

Khoảng 241 người công giáo Bồ Đào Nha đã viết thư cho các giám mục của họ yêu cầu thành lập một ủy ban chống lạm dụng tình dục theo mô hình của Ủy ban Ciase. Hội đồng Giám mục Bồ Đào Nha hiện đang nhóm họp trong Đại hội toàn thể mùa thu tại Đền thờ Đức Mẹ Fatima.



Đức Phanxicô trong buổi cầu nguyện tại Đền thánh Đức Mẹ Fatima, ngày thứ sáu 12 tháng 5 năm 2017, ở Bồ Đào Nha. ALESSANDRA TARANTINO / AP

Liệu Ủy ban Độc lập về Lạm dụng Tình dục trong Giáo hội Pháp (Ủy ban Ciase) có được các nước khác mô phỏng theo công thức của Pháp không? Dù sao đây là yêu cầu của gần 250 người công giáo ở Bồ Đào Nha trong bức thư gửi cho tất cả các giám mục Bồ Đào Nha nhân dịp khai mạc hội nghị toàn thể mùa thu của Hội đồng Giám mục ngày thứ hai, 8 tháng 11.

Bức thư nêu lên: “Ở thời điểm này, không có giải pháp thay thế!: Hội đồng Giám mục Bồ Đào Nha (CEP) phải chủ động tổ chức một cuộc điều tra độc lập về tội phạm lạm dụng tình dục trong Giáo hội. Đây là những gì chúng tôi nài nỉ xin Hội đồng làm và ngay lập tức. Nếu chúng ta muốn duy trì một cuộc đối thoại với xã hội mà chúng ta thuộc về và chúng ta phục vụ, thì không có giải pháp nào khác,” bức thư được hăng tin tôn giáo *7 Margens* đăng tải.

Một “hy vọng đúng mức”

Một cách cụ thể, 241 người ký bức thư “mạnh mẽ yêu cầu Hội đồng Giám mục khẩn cấp làm một cuộc điều tra quốc gia nghiêm túc, đầy đủ và thực sự độc lập.” Và để thực hiện, họ muốn thành lập một “ủy ban chỉ tuyển các chuyên gia là giáo dân công giáo, những người ngoài đạo, các chuyên gia trong lĩnh vực khoa học xã hội và công lý, mà sự tự lập và độc lập là tuyệt đối không thể chối cãi, và có thể được hỗ trợ bởi một số thành viên giáo sĩ” – nghĩa là một ủy ban giống như ủy ban được ông Jean-Marc Sauvé thành lập ở Pháp.

Theo hăng tin *7 Margens*, nhiều nhân vật trong giới công giáo Bồ Đào Nha đã ký tên trong bức thư, gồm các giáo sư từ trường đại học công giáo, các giáo dân dân thân, linh mục và thậm chí có một cựu chủ tịch Caritas-Bồ Đào Nha. Ông Nuno Franco Caiado giải thích với hăng tin về sáng kiến của bức thư kiến nghị: “Sự ngạc nhiên về kết quả cuộc khảo sát do các giám mục Pháp làm, các bài báo nêu lên quan điểm đều đồng loạt phê phán chỉ trích gay gắt, các phản ứng trước vấn đề của các giám mục Bồ Đào Nha đã làm cho tôi phải hành động”, ông Caiado thấy có một “hy vọng đúng mức” cho các biện pháp như vậy sẽ được quyết định.

Ở Tây Ban Nha, các giám mục từ chối làm như Pháp

Dù sao giám mục José Ornelas Carvalho, chủ tịch Hội đồng Giám mục Bồ Đào Nha, CEP, giám mục giáo phận Setúbal đã khẳng định trong bài phát biểu khai mạc trước Hội đồng Toàn thể, việc bảo vệ trẻ vị thành niên sẽ là “một trong những chủ đề”. Ngài nhấn mạnh như một khả thể ủng hộ cho đòi hỏi có một ủy ban độc lập: “Chúng tôi sẽ làm tất cả để bảo vệ các nạn nhân, thiết lập sự thật lịch sử và ngăn chặn những tình huống bi thảm có thể hủy hoại con người, đi ngược với bản thể cũng như sứ mệnh Giáo hội,” Hội nghị toàn thể họp tại Fatima sẽ kết thúc vào ngày thứ năm 11 tháng 11.

Cũng như ở Bồ Đào Nha, gần đây đã có nhiều tiếng nói ở Tây Ban Nha yêu cầu Hội đồng Giám mục noi gương Pháp. Cho đến nay, các giám mục của đất nước này đã từ chối làm như vậy, cho rằng họ không muốn thực hiện hành động “chủ động” nhưng trả lời “cho bất cứ ai” đến cho biết họ đã bị lạm dụng tình dục trong bối cảnh giáo hội.

By phanxicovn - 12/11/2021 11

la-croix.com, Xavier Le Normand, 2021-11-11

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/11/12/nguoi-cong-giao-bo-dao-nha-doi-hoi-co-mot-uy-ban-doc-lap-ve-lam-dung-tinh-duc/>

VI. CÁC GIÁM MỤC BỒ ĐÀO NHA THÀNH LẬP ỦY BAN ĐIỀU TRA ĐỘC LẬP VỀ LẠM DỤNG TÍNH DỤC

Hôm 11/11/2021, các Giám mục Bồ Đào Nha đã thông báo thành lập một ủy ban độc lập để ngăn chặn lạm dụng tình dục trẻ vị thành niên và người dễ bị tổn thương.

Nhóm họp tại Fatima, Hội đồng Giám mục Bồ Đào Nha (CEP), qua một thông tri, đã thông báo thành lập một « ủy ban quốc gia » với mục tiêu « củng cố và mở rộng việc xử lý các trường hợp lạm dụng và theo dõi tương ứng ở cấp độ dân sự và giáo luật » và « thực hiện một nghiên cứu để thiết lập bối cảnh lịch sử của vấn đề nghiêm trọng này ».

Đức cha José Ornelas, Giám mục giáo phận Setúbal và là chủ tịch của CEP, trong một cuộc họp báo bế mạc hội nghị, đã tuyên bố : « Chúng tôi không sợ » vấn đề này. « Chúng tôi thực sự lấy làm tiếc và chúng tôi phải trả giá đắt khi phải đối diện với những điều này, như mọi gia đình đương đầu với một vấn đề như thế, nhưng (...) chúng tôi rất quan tâm làm rõ tất cả những điều đó ».

Như đối với việc thành lập Ciase của Pháp, ủy ban độc lập của Bồ Đào Nha sẽ bao gồm các giáo dân có tư cách cũng như « một vài người không Công giáo ». Nó cũng có nhiệm vụ phối hợp và nâng đỡ 21 ủy ban giáo dân đang tồn tại « gồm các giáo dân có tư cách trong các lãnh vực khác nhau như luật pháp, tâm thần học và tâm lý học ».

Ủy ban này, kết hợp với các nhóm làm việc địa phương, sẽ cho phép « hài hòa các phương pháp và hiệu tốt hơn hiện tượng này theo thời gian », Đức cha Ornelas giải thích. Trong số các nhiệm vụ được các Giám mục Bồ Đào Nha trình bày chi tiết, có sự trợ giúp quản lý thông tin xung quanh các vụ lạm dụng tính dục, việc soạn thảo một thủ bản hướng dẫn nhằm thống nhất các thủ tục áp dụng khi đối mặt với các khiếu nại và việc thành lập một đường dây điện thoại quốc gia để lắng nghe các nạn nhân.

Đức cha Ornelas cũng tuyên bố với các phóng viên rằng có một sự « nhất trí » giữa các Giám mục về sự cần thiết phải « rõ ràng » về vấn đề này.

Tý Linh (theo nhật báo La Croix)

<http://xuanbichvietnam.net/trangchu/cac-giam-muc-bo-dao-nha-thanh-lap-uy-ban-dieu-tra-doc-lap-ve-lam-dung-tinh-duc/>

Phần Thứ Ba

NỖ ĐAU ĐỒNG HÓA CỦA TRẺ EM THỔ DÂN TỪ CÁC TRƯỜNG NỘI TRÚ CŨ CANADA

I. “Người Québec, Canada bây giờ mới bắt đầu mở mắt”



Cựu tộc trưởng Jimmy Papatie, 57 tuổi người Anichinabe, khi lên 6 ông được đưa vào trường nội trú dành cho người bản địa ở Amos, Québec. Ảnh Martin Tremblay, La Presse

Jimmy Papatie là người sống sót. Một trong số hàng ngàn người bản địa đã đi học ở một trong 12 trường nội trú và nhà lưu trú ở Quebec. Ông hy vọng việc khám phá các hài cốt ở làng Kamloops, tỉnh bang British Columbia sẽ là dịp để nhìn lại tình trạng lạm dụng đã xảy ra trong nhiều thập kỷ ở tỉnh bang Québec.

Jimmy Papatie có các bạn người Québec, những người không phải là người bản địa, họ không tưởng tượng được chuyện xảy ra với ông. Họ nghĩ họ đã biết ông. Rồi một ngày, họ biết ông bị tách ra khỏi gia đình, đi học ở một trường nội trú

bản địa, ông là nạn nhân bị lạm dụng, ông bị bị tổn thương suốt đời cho đến khi ông mơ sẽ kết liễu nó.

Tất cả bắt đầu ở Amos, ở đây, ở Quebec. Tất cả là vào những năm 1970, gần như mới hôm qua. Ông nói: “Người Québec chỉ mới bắt đầu mở mắt, mở tai và mở miệng. Với tất cả những chuyện vừa xảy ra, nhiều người mới bắt đầu nói về nó”. Đối với ông, “tất cả những gì xảy ra” là của Ủy ban Sự thật và Hòa giải của Canada, đó là vụ Joyce Echaquan, rồi vụ phát hiện hài cốt của 215 trẻ em gần đây ở khuôn viên trường bản địa Kamloops.

Lời nói tuôn ra. Ở Québec, các trường nội trú được mở vào giữa thế kỷ 20, trễ hơn các nơi khác ở Canada. Số lượng ít hơn – tất cả chỉ có 12 – so với hầu hết các tỉnh khác. Nhưng thực tế các trường nội trú này thuộc quyền quản lý của liên bang và được các tu sĩ điều hành càng ngày càng được nhiều người biết đến. Những lạm dụng cũng đã có ở đây cũng như ở các nơi khác.

Nhiều người dân bản địa Québec đã làm chứng trước Ủy ban Sự thật và Hòa giải.

Các con số thật kinh ngạc: 2.200 người bản địa Québec đã nộp đơn đòi bồi thường vì “lạm dụng tình dục, lạm dụng thể chất nghiêm trọng và các hành vi sai trái khác” theo Thỏa thuận Dàn xếp liên hệ đến các trường nội trú người bản địa. Sau phiên xử, 89% các yêu cầu đòi bồi thường này đã được chấp nhận. Nữ luật sư Rainbow Miller, người tháp tùng nhiều nạn nhân trong tiến trình này giải thích: “Có những người chờ đến phút chót mới làm đơn. Họ đã lấy hết can đảm để quyết định nói về những gì họ đã trải qua. Họ sợ tòa không tin. Tôi tin chắc nhiều người không nộp đơn cũng vì lý do này. Những

người khác đơn thuần họ không có được thông tin hoặc sống trong rừng. Con số có thể nhiều hơn.”

Lúc 6 tuổi, đã bị bắt ra khỏi gia đình

Ông Jimmy Papatie là một trong những nạn nhân. Ông đến từ làng Kitcisakik, vùng sinh thái động vật La Vérendrye, ông nhớ lại ngày ông vào trường nội trú, lúc đó ông 6 tuổi. **Tôi nhớ chiếc xe buýt đã đến với cảnh sát. Linh mục chỉ ra các em bé nào sẽ rời đi. Chấn thương đầu tiên là khi các nhân viên cảnh sát tách chúng tôi ra khỏi cha mẹ. Jimmy Papatie nói.** Sau hơn hai giờ xe thì ông được đưa đến trường nội trú bản địa Amos. Ông ở đây cho đến khi trường đóng cửa năm 1973. Ở đó, ông bị một tu sĩ và hai học sinh nội trú lớn tuổi đối xử hung bạo. Ông kể: “Có những học sinh lớn hơn đã lặp lại những gì họ học nơi người tu sĩ này.”

Khi ông về nhà, khi đã là thanh niên, ông không hiểu các câu cha mẹ nói bằng tiếng thổ ngữ Algonquin. Trong báo cáo, Ủy ban Sự thật và Hòa giải nói về “một chính sách diệt chủng văn hóa có chủ ý”.

Ông trở thành tộc trưởng đứng đầu cộng đồng của mình. Ông toát ra hình ảnh một người đàn ông mạnh mẽ, một thủ lĩnh cứng rắn. Năm 2013, ông được chọn làm chứng trước Ủy ban Sự thật và Hòa giải. Ông nói: “Mọi người không biết tôi đã bị lạm dụng, không biết tôi đã đi tìm cái chết.”

Hài cốt trẻ em ở Québec?

Bà Marie-Pierre Bousquet, giám đốc chương trình Nghiên cứu Bản địa tại Đại học Montreal cho biết, đôi khi vấn đề các trường nội trú ở Québec dưới chiêu đề, tình trạng ở các bang khác còn tệ hơn. Bà lấy làm tiếc vì “người ta thường nói: ‘Ở Québec ít khủng khiếp hơn, chúng ta tốt hơn... Thật nực

cười’.” Theo bà, vẫn còn những “lỗ hổng” của các trường nội trú trên tỉnh bang Québec. Bà dẫn chứng ví dụ về các tài liệu lưu trữ của trường nội trú La Tuque.

Kế đến là vấn đề thi thể các trẻ em. Ủy ban Sự thật và Hòa giải ước tính số trẻ em chết ở 12 trường nội trú Québec là 38 người. Nhưng liệu con số này có bị ước tính quá thấp không? Vụ khám phá ở trường Kamloops đã nhắc bà Marie-Pierre Bousquet nhớ đến một đoạn bà đọc trong quyển sách của một nữ tu viết năm 1952. Sơ viết ở trường nội trú Fort George gần vịnh James, hàng năm có “hai hoặc ba trẻ em” chết vì bệnh lao.

Nhưng hai, ba em chết hàng năm này ở trường nào? Và kéo dài trong bao lâu? Các em được chôn cất ở đâu? Có phải chúng ta cũng sẽ tìm thấy những thi thể được chôn cất gần trường nội trú cũ ở đó không? Đây là những câu hỏi tôi tự hỏi. Bà Marie-Pierre Bousquet, Giám đốc Chương trình Nghiên cứu Bản địa tại Đại học Montreal

Ông Jimmy Papatie “quan tâm” đến trường nội trú Amos. Ông nói: “Có lẽ chúng ta nên thực hiện một số tìm tòi.”

Ông nghĩ ông sẽ tiếp tục nói và kể câu chuyện của ông, cũng là câu chuyện của những trường nội trú ở Quebec. Ông nói: “Người Québec cảm thấy như họ mang gánh nặng của những gì mà chính phủ hoặc hàng giáo sĩ của họ đã làm. Nhưng họ không mang chuyện ô nhục.” “Quý vị mở tai ra. Quý vị mở lòng nhân đạo của quý vị ra.”

Khui một trường nội trú ở bang Nova Scotia

Khu đất của một trường nội trú bản địa cũ ở Nova Scotia sẽ được điều tra sau vụ phát hiện hài cốt của 215 trẻ em

tuần trước ở bang British Columbia. Ngày thứ sáu 4 tháng 6, ông Mike Sack, tộc trưởng Quốc gia Đầu tiên của sipekne'katik đã đưa ra bản thông báo: “Chúng tôi vẫn hết lòng với các thành viên của Quốc gia Đầu tiên tk'emlúps te Secweipemc ở bang British Columbia, chúng tôi tiếp tục đấu tranh với các tiếng vang của hệ thống trường nội trú người bản địa ở Canada. Bối cảnh về một khám phá tương tự trong cộng đồng của chúng tôi thì thật khó để hình dung, nhưng chúng tôi cần phải đánh giá đầy đủ địa điểm”. Trường Shubenacadie được Giáo hội công giáo của bang Halifax điều hành cho đến năm 1956, đây là trường duy nhất như vậy ở vùng Maritimes.

Việc tìm kiếm sẽ được phó giáo sư Jonathan Fowler thuộc Đại học Saint Mary phụ trách, giáo sư sẽ cố gắng xác định xem có bất kỳ bằng chứng nào về việc chôn cất tại địa điểm này không, giáo sư sẽ dùng một số kỹ thuật, bao gồm cả radar. Các cuộc tìm kiếm tương tự cũng đã được thực hiện tại cùng một địa điểm vào năm ngoái, nhưng không tìm thấy mộ cũng như hài cốt nào ở đây.

By phanxico.vn - 07/06/2021 175

lapresse.ca, Gabriel Béland, 2021-06-06

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/06/07/nguoi-quebec-canada-bay-gio-moi-bat-dau-mo-mat/>

II. Tội ác đối với người bản xứ Canada - giáo hoàng được kêu gọi để xin lỗi



Trong hơn một thế kỷ, trẻ em thuộc các Quốc gia đầu tiên ở Canada bị cưỡng bức đưa vào các trường nội trú | © Thư viện Lưu trữ Canada / Flickr / CC BY 2.0

Bộ trưởng Bộ Dịch vụ Bản địa Canada Marc Miller đã kêu gọi giáo hoàng xin lỗi về vai trò của Giáo hội công giáo đối với hệ thống các trường nội trú của Canada. Các trẻ em bản địa trong hơn một thế kỷ đã bị đối xử tệ trong các trường nội trú này.

Được thành lập hơn một thế kỷ trước, các trường nội trú liên bang có mục đích tách các trẻ em bản địa ra khỏi cộng đồng của các em để hòa nhập các em vào văn hóa thống trị. Khoảng 150.000 trẻ em người dân tộc, người bản địa, con lai bị buộc phải đưa vào hơn 130 trường học nội trú trên khắp đất nước, tách các em ra khỏi gia đình, ngôn ngữ và văn hóa của các em. Năm 2015, Ủy ban Sự thật và Hòa giải của Canada đã gọi hệ thống này là “tội ác diệt chủng văn hóa”.

Mồ chôn trẻ em

Nổi đau được khơi lại vào cuối tháng 5 khi 215 hài cốt trẻ em chôn cất tại một trường nội trú cũ ở bang British Columbia, phía tây Canada được phát hiện. Một cuộc điều tra đang tiến hành để xác định nguyên nhân cái chết của các em.

Năm 2015, Ủy ban Sự thật và Hòa giải đã khuyến nghị giáo hoàng, thay mặt cho Giáo hội công giáo xin lỗi những người còn sống sót, gia đình của họ và các cộng đồng liên quan vì sự đối xử tệ về mặt thiêng liêng, văn hóa, tình cảm, thể chất và lạm dụng tình dục trên trẻ em ở những trường nội trú này, và thường các trường này do các nam nữ tu sĩ điều hành.

Hai năm sau, trong chuyến thăm chính thức tới Vatican, đích thân Thủ tướng Canada Justin Trudeau đã xin Giáo hoàng Phanxicô có một hành vi tượng trưng.

Trách nhiệm của Giáo hội được nêu lên

Tuy nhiên, năm 2018, Hội đồng Giám mục công giáo Canada đã cho biết, cá nhân giáo hoàng không thể xin lỗi các trường nội trú dù ngài đã không ngần ngại nhận ra những bất công mà người bản địa trên khắp thế giới phải chịu.

Nhật báo *Le Devoir* của tỉnh bang Quebec đưa tin, một yêu cầu xin lỗi được Bộ trưởng Marc Miller nhắc lại vào đầu tháng 6, sau khi phát hiện ra sự việc khủng khiếp ở bang British Columbia. Ông thấy thật “xấu hổ” khi cho đến nay chưa có lời xin lỗi nào được đưa ra và ông cho rằng trách nhiệm này thuộc về các giám mục ở Canada.

By phanxicovn - 04/06/2021 236

cath.ch, Raphaël Zbinden, 2021-06-03

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/06/04/toi-ac-doi-voi-nguoi-ban-xu-canada-giao-hoang-duoc-keu-goi-de-xin-loi/>

III. Vài phản ứng về vụ khám phá di cốt 215 học sinh thổ dân ở Canada

Vụ khám phá di cốt 215 học sinh hôm 22/5/2021 tại khu vực trường nội trú thổ dân ở Kamloops đã gây xúc động lớn trong dư luận tại Canada và một số nơi khác. Đó đây nhiều người được dịp mạnh mẽ tái lên án Giáo Hội Công Giáo, trong khi đó chính phủ Canada và các lãnh tụ thổ dân tại đây tái lên tiếng đòi Giáo Hội phải chính thức xin lỗi. Tòa Thánh bày tỏ đau buồn, cảm thông, cổ võ hòa giải, đối thoại trong sự khiêm tốn và tôn trọng để làm sáng tỏ lịch sử, nhưng không để mình bị lôi theo làn sóng cảm xúc và những hậu ý chính trị.

Tại Canada, các thổ dân bản xứ được gọi là “Các dân tộc đầu tiên”, họ thuộc 634 bộ lạc và sắc tộc khác nhau, và hiện nay có hơn 975 ngàn người theo thống kê hồi năm 2016.

Trường ở Kamloops là một trong 139 trường “cải tạo” trẻ em thổ dân từ thập niên 1830 đến 1998, và theo một ước lượng có 150 ngàn trẻ em thuộc hàng trăm bộ lạc thổ dân được giáo dục tại các trường này. Tại đó các em bị chính quyền thực dân Anh cấm không được nói tiếng mẹ, phải học tiếng Anh hoặc tiếng Pháp, nhiều khi bị hành hạ hoặc lạm dụng, nhất là không bao giờ được trở lại với cha mẹ và bộ tộc. Nhiều trường được chính quyền thuộc địa ủy thác cho các dòng tu Công Giáo, Giáo Hội Anh giáo hoặc Tin Lành đảm trách, trong đó có trường ở Kamloops.

Trong cuộc điều tra từ năm 2008 đến 2015 của “Ủy Ban sự thật và hòa giải” do chính phủ Canada thành lập, về lịch sử và ảnh hưởng lâu dài của các trường nội trú thổ dân, người ta khám phá thấy có 51 học sinh qua đời tại Trường Nội Trú Kamloops. Ủy ban cũng cho biết có khoảng từ 4 đến 6 ngàn học sinh chết vì sự cầu thả, thờ ơ hoặc lạm dụng tại các trường nội trú như thế trên toàn nước Canada.

Chính phủ Canada cùng với các Giáo Hội Kitô đã bồi thường 1 tỷ 900 triệu đôla Canada cho con cháu của các nạn nhân.

Khám phá

Hôm 22/5/2021, khi sử dụng máy radar xuyên lòng đất, các chuyên gia đã phát hiện 215 bộ xương các học sinh, trong đó có cả các trẻ em 3 tuổi, tại khu vực trường nội trú thổ dân ở Kamloops. Trường này được chính quyền thuộc địa Anh ủy thác cho dòng Hiến sinh thừa sai Đức Mẹ Vô nhiễm (OMI) đảm trách từ năm 1890 đến năm 1969, khi chính phủ lấy lại quyền điều khiển trường này và sau đó đóng cửa từ năm 1978.

Tưởng niệm

Sau vụ khám phá đó, nhiều nơi ở Canada đã cử hành những buổi tưởng niệm các học sinh thiệt mạng trong các trường nội trú học sinh thổ dân. Người ta đã kéo cờ rủ và đặt 215 đôi giày trẻ em để tưởng niệm các trẻ em thổ dân bị thiệt mạng. Trong khi đó, các tổ chức đại diện thổ dân Canada trên toàn quốc đã kêu gọi mở các cuộc điều tra tại các trường nội trú tương tự.

Thủ tướng Justin Trudeau

Tuyên bố hôm thứ sáu 4/6/2021, Thủ tướng Justin Trudeau mạnh mẽ kêu gọi Đức Thánh Cha nhân danh Giáo Hội Công Giáo chính thức xin lỗi. Ông cũng đòi Giáo Hội Công Giáo trao nộp tất cả những văn khố tài liệu về vấn đề các trường nội trú thổ dân, đồng thời đe dọa rằng chính phủ có “những phương thế” để áp dụng nếu Giáo Hội không trao các văn khố và tài liệu.

Một phản ứng từ Ý

Trước những phản ứng đó, ký giả Rino Camilleri, trên trang mạng “La Nuova Bussola quotidiana” ở Ý, ngày 8/6/2021, nhận xét rằng: không chờ đợi kết quả cuộc điều tra về việc tìm thấy 215 di cốt học sinh thổ dân, đã bùng lên một làn sóng phản nộ với những cuộc tấn công mạnh mẽ chống Giáo Hội Công Giáo. Nhưng đâu là sự bảo đảm công lý khi người ta nói về Công Giáo? Tại Ailen, người ta tìm thấy hằng trăm hài nhi chôn cách đây 100 năm tại sân một viện cô nhi Công Giáo. Sau làn sóng cáo buộc nặng nề ấy, người ta khám phá thấy các em bé đó chết vì bệnh lao và suy dinh dưỡng. Nhiều em đó bị bỏ rơi và khi được đưa tới viện cô nhi thì đã kiệt sức vì thiếu ăn. Môi trường sống chung trong viện ấy càng làm cho tình thế tệ hơn, vì thuốc kháng sinh hồi đó chưa được phát minh. Dư luận gọi đó là “hố chung”, “mộ tập thể”, nhưng thực ra đó chỉ là một nghĩa trang riêng, như thói quen vẫn có hồi đó.

Phản ứng Công Giáo Canada

Phản ứng về vụ khám phá di cốt ở Kamloops, Đức Tổng Giám Mục Chủ tịch Hội Đồng Giám Mục Canada, và một số Giám Mục Canada đã ra thông báo bày tỏ đau buồn, mời gọi các tín hữu dâng lời cầu nguyện cho các trẻ em nạn nhân, thông thời hứa đồng hành chặt chẽ với các gia đình và cộng đoàn thổ dân. Các Giám Mục nhìn nhận sự khám phá vụ này là điều gây xúc động mạnh và kêu gọi chính quyền điều tra sâu rộng để biết rõ những gì đã xảy ra cho các em học sinh, đưa sự thật ra ánh sáng.

Đức Hồng Y Collins

Về phần Đức Hồng Y Collins, Tổng Giám Mục Toronto, tuyên bố trên đài truyền hình CBC News của Canada hôm 6/6/2021, ngài cho biết việc Đức Giáo Hoàng xin lỗi cần diễn ra trong một cuộc viếng thăm của Đức Giáo Hoàng tại

Canada, và điều này đòi một số “bước tiến” từ phía chính phủ cũng như các vị lãnh đạo Giáo Hội tại Canada, và nhiều khía cạnh khác trong việc tổ chức, tài chánh, v.v..

Trả lời cho tuyên bố của thủ tướng Justin Trudeau hôm thứ Sáu ngày 4/6 yêu cầu Đức Thánh Cha xin lỗi và đòi Giáo Hội trao nộp tất cả những văn khố tài liệu về vấn đề này, đồng thời đưa ra lời đe dọa, Đức Hồng Y nói: “Những nhận xét của thủ tướng Trudeau “cực kỳ không giúp ích” và thiếu thông tin. Các hồ sơ tài liệu về vấn đề này hiện được giữ tại Viện bảo tàng của bang British Columbia”. Đức Hồng Y cũng nói rằng các tổ chức Công Giáo nào có liên hệ mà chưa giao thì cũng phải giao những tài liệu về các trường học thổ dân.

Trả lời về việc yêu cầu cả Giáo Hội Công Giáo Canada xin lỗi, Đức Hồng Y Collins đáp: về pháp lý, không có thực thể nào gọi là “Giáo Hội Công Giáo tại Canada”: mỗi giáo phận Công Giáo và dòng tu là một thực thể pháp lý độc lập. Tại Canada, 16 giáo phận có những trường nội trú cho các em thổ dân, trong số 70 giáo phận toàn quốc. Ngoài ra có khoảng 36 dòng tu Công Giáo liên quan tới các trường học. “Mỗi giáo phận và dòng tu chịu trách nhiệm về hoạt động của mình. Nhiều giáo phận hoặc dòng tu đảm trách các trường nội trú thổ dân đã xin lỗi từ hồi đầu thập niên 1990”. Các Giám Mục Canada cùng với một số dòng tu xin lỗi hồi năm 1991 vì những lạm dụng trong các trường nội trú”.

Đức Thánh Cha

Trong buổi đọc kinh Truyền Tin trưa chúa nhật 6/6/2021, Đức Thánh Cha cũng nhắc đến vụ khám phá di cốt các học sinh tại Kamloops và ngài bày tỏ đau buồn, liên đới và gần gũi với toàn thể cộng đồng Công Giáo, nhân dân và các thổ dân tại Canada, đồng thời ngài nói: “Ước gì Chính quyền

và các vị lãnh đạo tôn giáo của Canada tiếp tục cộng tác quyết liệt để làm sáng tỏ vụ đau buồn này và khiêm tốn dần thân trong một hành trình hòa giải và chữa lành. Những lúc đau buồn này là một lời mời gọi mạnh mẽ cho tất cả chúng ta, để xa tránh kiểu mẫu thực dân và những lối thực dân hóa ý thức hệ ngày nay, và tiến bước song song trong cuộc đối thoại, tôn trọng nhau và nhìn nhận các quyền cũng như các giá trị văn hóa của mọi con dân Canada”.

Bất mãn

Trước lập trường trên đây của Đức Thánh Cha, nhiều thủ lĩnh thổ dân Canada tuyên bố thất vọng vì Đức Giáo Hoàng không chính thức xin lỗi như họ mong muốn. Có người nói: “Chỉ cần 40 giây nói lời xin lỗi, sao Đức Giáo Hoàng không chịu làm?”

Tuyên bố hôm 8/6/2021 với đài truyền hình CBS News của Canada, hai thủ lĩnh thổ dân cũng tiết lộ là họ đang làm việc với Hội Đồng Giám Mục Canada về việc gửi phái đoàn về Roma gặp Đức Giáo Hoàng.

Sau tiết lộ đó, hôm 10/6 vừa qua, Hội Đồng Giám Mục Canada cho biết đã bảo trợ dự án tổ chức một phái đoàn thổ dân gặp gỡ Đức Thánh Cha. Đây sẽ là một cơ hội có một không hai để ngài trực tiếp nghe các thổ dân, biểu lộ sự gằn gủi thành tâm, và nói đến ảnh hưởng của thực dân và sự can dự của Giáo Hội tại những trường nội trú thổ dân, cũng như trả lời cho đau khổ của các thổ dân bản xứ và những hậu quả của chấn thương từ nhiều thế hệ.”

Hội Đồng Giám Mục Canada rất tiếc rằng đại dịch Covid-19 đã làm cho dự án vừa nói bị đình trệ. Tuy nhiên các Giám Mục Canada vẫn quyết tâm tiến hành dự án tổ chức phái

đoàn sang gặp Đức Giáo Hoàng trước cuối năm nay, chiếu theo những qui tắc quốc tế về du hành.

Giuse Trần Đức Anh, O.P

<https://www.vaticannews.va/vi/vatican-city/news/2021-06/phan-ung-kham-pha-215-di-cot-hoc-sinh-tho-dan-canada.html>

IV. Liên Hiệp Quốc kêu gọi Canada và Giáo hội công giáo điều tra vụ hài cốt của 215 trẻ em được tìm thấy ở Kamloops



Người dân tập trung bên ngoài ngôi trường nội trú cũ ở Kamloops, British Columbia, nơi hài cốt của 215 em bé được tìm thấy. Ảnh COLE BURSTON, AFP Ottawa.

Các báo cáo viên đặc biệt của Liên Hiệp Quốc về nhân quyền kêu gọi Canada và Giáo hội công giáo tiến hành cuộc điều tra đầy đủ về vụ tìm thấy các xác chết vô danh ở khuôn viên trường nội trú cũ của người bản địa. 215 thi thể được tìm thấy trong khuôn viên ngôi trường nội trú cũ ở Kamloops,

British Columbia, được cho là hài cốt của những em bé bản địa đã chết khi theo học tại trường này.

Trong một tuyên bố ngày thứ sáu 4 tháng 6, các báo cáo viên đặc biệt nhấn mạnh các cuộc điều tra nên xem xét hoàn cảnh và trách nhiệm liên quan đến những cái chết. Đặc biệt, đề xuất giám định pháp y hài cốt để xác định danh tính các em bé.

Họ cũng kêu gọi Canada thực hiện nghiên cứu tương tự với tất cả các trường nội trú cũ trên khắp đất nước.

Các báo cáo viên đặc biệt của Liên Hiệp Quốc là một phần trong Quy trình Đặc biệt của Hội đồng Nhân quyền, do Văn phòng Cao ủy Nhân quyền Liên Hiệp Quốc giám sát. Họ là nhóm chuyên gia độc lập lớn nhất về tổ chức nhân quyền tại Liên Hiệp Quốc.

Các chuyên gia tin rằng tư pháp Canada nên tiến hành điều tra tội phạm đối với từng cái chết đáng ngờ cũng như bất kỳ cáo buộc nào về tra tấn và lạm dụng tình dục đối với trẻ em trong các trường nội trú bản địa. Họ nói thêm, bất cứ ai có trách nhiệm hoặc đã giúp che đậy sự thật đều phải bị đưa ra pháp luật. Các chuyên gia của Liên Hiệp Quốc cũng kêu gọi Giáo hội công giáo cung cấp quyền truy cập đầy đủ hồ sơ các trường nội trú cho các cơ quan tư pháp. Liên Hiệp Quốc cũng yêu cầu công khai kết quả điều tra.

Đầu tuần này, bà Maria Hurtado, phát ngôn viên của Cao ủy Nhân quyền Liên Hiệp Quốc đã kêu gọi Canada mở một cuộc điều tra đầy đủ về vụ này. Bà kêu gọi chính phủ tăng gấp đôi nỗ lực đi tìm dấu vết của những em bé mất tích, bao gồm cả việc tìm kiếm những ngôi mộ vô danh khác.

Thượng nghị sĩ đã nghỉ hưu Murray Sinclair, người chủ trì Ủy ban Sự thật và Hòa giải của Canada, cũng kêu gọi một cuộc điều tra độc lập để nghiên cứu các địa điểm cổ xưa của tất cả các trường nội trú.

Ngày thứ năm 3 tháng 6, trước một ủy ban của Hạ viện, ông đã lập luận, nghiên cứu không nên để chính phủ liên bang tiến hành mà nên được giám sát bởi một ủy ban của quốc hội có thể đảm bảo công việc được thực hiện đúng cách.

Chính phủ của Thủ tướng Justin Trudeau đã chi 27 triệu đô la từ một quỹ đã được công bố để tài trợ cho các cuộc tìm tòi mới trên địa điểm của các trường nội trú cũ khác.

“Chương trình Hỗ trợ Y tế Giải quyết các các vấn đề của các trường nội trú bản địa” có một đường dây trợ giúp khẩn cấp dành cho những người sống sót và những người thân của họ, những người mà nỗi đau của họ đã bị khơi lại sau tin tức vài ngày qua. Số điện thoại là 1-866-925-4419

By phanxicovn - 07/06/2021 274

lapresse.ca, 2021-06-04

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/06/07/lien-hiep-quoc-keu-goi-canada-va-giao-hoi-cong-giao-dieu-tra-vu-hai-cot-cua-215-tre-em-duoc-tim-thay-o-kamloops/>

V. Các Giám mục Canada đau buồn về việc phát hiện ra mộ tập thể của trẻ em bản địa

Hội đồng Giám mục Canada chia sẻ nỗi buồn sâu sắc trước sự phát hiện kinh hoàng về hài cốt của hàng trăm trẻ em

tại địa điểm của một ngôi trường nội trú cũ dành cho trẻ em bản địa, và quyết tâm làm sáng tỏ sự thật về những gì đã xảy ra trong quá khứ, để hướng tới con đường hoà giải và hàn gắn vết thương.

Trường Nội trú Kamloops Indian ở British Columbia là một trong những trung tâm giáo dục lớn nhất của Canada, hoạt động từ năm 1890 đến năm 1969, hầu hết dưới sự quản lý của Công giáo. Chính phủ liên bang tiếp quản việc quản lý trường vào năm 1969 và điều hành trường cho đến năm 1978 thì trường đóng cửa. Tại đây, trong tuần trước, hài cốt của 215 trẻ em, một số trẻ mới 3 tuổi, đã được phát hiện.

Trong một tuyên bố được phổ biến hôm thứ Hai 31/5, Đức Tổng Giám mục Richard Gagnon của Winnipeg, Chủ tịch Hội đồng Giám mục nói: “Thay mặt cho Hội đồng Giám mục Canada, tôi bày tỏ sự đau buồn sâu sắc đối với sự mất mát đau lòng của các trẻ em. Tin tức về phát hiện gần đây là vô cùng đáng lo ngại. Gây tổn thương cho nhiều cộng đồng trên khắp đất nước này”.

Đức Tổng Giám mục Richard Gagnon tiếp tục nhấn mạnh rằng thảm kịch ảnh hưởng sâu sắc đến các cộng đồng bản địa cụ thể “nơi mà nhiều người hiện đang sống liên đới”. Về vấn đề này, “việc tôn vinh phẩm giá của những người nhỏ bé đã mất mạng đòi hỏi sự thật phải được đưa ra ánh sáng”.

Đức Tổng Giám mục cũng nhắc lại cam kết của các Giám mục Canada trong việc sát cánh cùng người dân bản địa “trong hiện tại, để tìm kiếm sự hàn gắn và hòa giải lớn hơn cho tương lai”. Đức cha Chủ tịch viết: “Chúng tôi dâng lời cầu nguyện lên Chúa cho những trẻ em đã qua đời và chúng tôi

cam kết luôn đồng hành cùng các gia đình và cộng đồng bản địa”.

Trong một tuyên bố riêng, Đức Tổng Giám mục Michael Miller của Vancouver bày tỏ “nỗi buồn sâu sắc” trước sự phát hiện đau lòng về hài cốt của trẻ em tại trường nội trú này. Ngài lưu ý rằng “thời gian trôi qua không xóa được nỗi đau khổ chạm đến các cộng đồng bản địa bị ảnh hưởng” và cam kết sẽ làm “bất cứ điều gì có thể để chữa lành nỗi đau này”.

Ngọc Yến - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/church/news/2021-06/giam-muc-canada-buon-phat-hien-mo-tap-the.html>

VI. Các trường nội trú bản địa Canada - Đức Phanxicô trao đổi với hai hồng y Canada

Năm 2018, Hội đồng Giám mục Canada cho biết Đức Phanxicô không thể xin lỗi trong cương vị cá nhân về vụ các trường nội trú người bản địa, dù ngài không do dự khi thừa nhận có những bất công mà người dân bản địa phải đương đầu trên khắp thế giới.

Vatican. Ngày thứ bảy 5 tháng 6, Đức Phanxicô đã gặp hai hồng y Canada giữ các chức vụ quan trọng tại Vatican khi các áp lực nhắm vào Giáo hội công giáo bắt Giáo hội phải thừa nhận hành vi sai trái của hệ thống các trường nội trú dành cho người bản địa mà Giáo hội đã điều hành trong hàng chục năm.

Theo danh sách các tiếp kiến hàng ngày của giáo hoàng, ngày thứ bảy 5 tháng 6, Đức Phanxicô sẽ gặp hồng y Marc Ouellet, Bộ trưởng Bộ Giám mục, và hồng y Michael Czerny, giám chức cao cấp lo về người di cư và tị nạn của Vatican.



Hồng y Michael Czerny và Hồng y Marc Ouellet, Bộ trưởng Bộ Giám mục

Các chủ đề thảo luận trong cuộc họp không được nêu ra. Đức Phanxicô gặp hồng y Ouellet hàng tuần, nhưng hiếm khi gặp hồng y Czerny.

Cuộc họp diễn ra một ngày sau khi Liên Hiệp Quốc kêu gọi nhà cầm quyền Canada và Giáo hội công giáo tiến hành “cuộc điều tra toàn diện” về hài cốt của 215 trẻ em bản địa được tìm thấy trong những ngôi mộ vô danh trong khuôn viên một ngôi trường nội trú cũ của người bản địa ở Kamloops, tỉnh bang British Columbia.

Trường nội trú Kamloops hoạt động từ năm 1890 đến năm 1969. Chính phủ liên bang sau đó quản lý cho đến năm 1978 khi trường đóng cửa.

Ngày thứ sáu 4 tháng 6, thủ tướng Justin Trudeau đã kêu gọi Giáo hội công giáo chịu trách nhiệm về vai trò của mình trong hệ thống trường học nội trú ở Canada.

Năm 2018, Hội đồng Giám mục Canada cho biết Đức Phanxicô không thể xin lỗi trong cương vị cá nhân về vụ các trường nội trú người bản địa, dù ngài không do dự khi thừa nhận có những bất công mà người dân bản địa phải đương đầu trên khắp thế giới.

By phanxicovn - 06/06/2021 107

lapresse.ca, 2021-06-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/06/06/cac-truong-noi-tru-ban-dia-canada-duc-phanxico-trao-doi-voi-hai-hong-y-canada/>

VII. Trường nội trú ở Québec, Canada - Nỗi đau của cả một đời



Hình ảnh Olivier Jean, La Presse

Bà Jeannette Siméon đã mất nhiều năm để tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với người em gái Julienne của bà, cô em không bao giờ trở về từ trường nội trú ở Fort George, phía Bắc Québec.

Việc phát hiện hài cốt của 215 trẻ em bản địa ở khuôn viên của một trường nội trú cũ ở Kamloops, tỉnh bang British-Columbia đã khơi lại vết thương lòng sâu đậm trong cộng đồng

Mashteuiatsh, Lac-Saint-Jean. Tỉnh bang Québec cũng không thoát được tác hại của các trường nội trú, nơi lạm dụng tình dục và thể chất đã phạm trong nhiều năm. Làm thế nào để sống còn với một di sản như vậy? Làm thế nào để chữa lành? Ba chúng từ.

Mashteuiatsh : “Tôi đã hứa với mẹ tôi là tôi sẽ tìm ra em tôi”

Cô em gái Julienne Siméon không bao giờ trở về.

Vào cuối những năm 1950, em bé đã bị tách khỏi gia đình để đến trường nội trú Fort George ở Bắc Québec. Trường ở hàng trăm cây số cách làng Mashteuiatsh nơi gia đình sinh sống. Cha mẹ em qua đời mà không biết chuyện gì đã xảy ra với con mình. Không biết con mình chôn ở đâu. Lúc đó em mới 9 tuổi.



Jeannette Siméon và hình của em gái Julienne. Hình ảnh Olivier Jean, La Presse

“Tôi tự nhủ, một ngày nào đó tôi sẽ gặp lại em.”

Một đồng giấy tờ trải trên bàn bếp của bà Jeannette Siméon. Bà đã hứa với mẹ sẽ tìm ra sự thật. Em Julienne của bà bây giờ ở đâu. “Ai đã đưa em đi? Ai săn sóc em? Chúng tôi đặt rất nhiều câu hỏi. Đôi khi tôi phẫn nộ. Đây là cả một thảm kịch. Hôm nay chúng ta nhìn chuyện xảy ra ở nơi khác, nhưng ở đây cũng có những chuyện như thế này”, bà Jeannette người Innu 68 tuổi nói, bà muốn nói đến thảm kịch ở Kamloops nơi hài cốt của 215 đứa trẻ vừa được phát hiện.

**Chúng ta cũng cần biết những gì đã xảy ra ở đây.
Jeannette Siméon**

Bà đã gửi thư cho tất cả các bệnh viện ở Québec. Các bức thư đều viết tay. Bà viết cho Văn phòng điều tra những người chết bất thường, cho giám đốc Văn phòng hộ tịch. Con gái của bà giúp bà khi bà phải viết bằng tiếng Anh. Bà đã mất 9 năm cố gắng – cũng bằng số năm cuộc đời ngắn ngủi của em bà – để tìm ra câu trả lời. 53 năm sau, vào năm 2012. Marie Rose Ghislaine Siméon, được biết dưới tên Julienne Siméon, qua đời tại bệnh viện Maisonneuve ở Montréal ngày 3 tháng 12 năm 1959. Với lý do tim yếu. Julienne được chôn ở nghĩa trang Kahnawake, gần thành phố Montréal. Bà Jeannette Siméon đã đến nghĩa trang. Có một dãy dành cho những người qua đời năm 1959.

“Nhưng chính xác thì mộ em tôi ở đâu?” Bà hỏi. “Người ta nói tôi phải tự tìm.” “Vì em tôi còn nhỏ nên tôi đến xem mộ có cây thánh giá nhỏ nhất,” người chị cả tiếp tục kể. Bà biết sẽ không bao giờ mình biết chỗ nào chính xác để đặt hoa. Nhưng với bà, đây là nơi em Julienne an nghỉ. “Chúng tôi đã đau khổ rất nhiều.”

Cha mẹ tôi ... có 13 người con, khi thiếu một người, mẹ tôi thường nói với tôi: “Mẹ không biết em ở đâu, em của con. Jeannette Siméon. Bà Siméon sẽ về Kahnawake ngày 3 tháng 7 để tổ chức một buổi lễ. “Tôi muốn đặt một cây thánh giá thật, làm bằng sắt.” Trong những năm 1950, các em bé của làng Mashteuiatsh, gần Roberval, được gửi đến trường Fort George trước khi có một trường nội trú được mở trong cộng đồng năm 1960. Bà Jeannette Siméon ở đó hai năm. Bà kể lại: “Họ cắt tóc cho chúng tôi, xem chúng tôi có chấy hay không và cho chúng

tôi một con số.” Và khi bà khóc nhớ em mình, các nữ tu nhốt bà dưới tầng hầm.

Vết thương mở ra lại

Vụ xảy ra ở Kamloops đã khơi lại nỗi đau trong các cộng đồng trên khắp đất nước. Ông Claude Boivin bình tĩnh giải thích: “Kể từ khi vụ này được nói lên, tôi đã cảm thấy kỳ lạ. [...] Nó đánh thức mọi thứ thêm một lần nữa.” Ông Boivin cũng được nhận vào trường nội trú năm 1962. Khi đó ông 6 tuổi. “Dù ở tuổi 65, khi nhìn lại chuyện này, tôi tự nghĩ: ‘Nào, mình chưa xong chuyện này sao?’



Ông Claude Boivin. Hình ảnh Olivier Jean, La Presse

Trường Pointe-Bleue, Mashteuiatsh là trường nội trú cuối cùng mở ở Québec và cũng là trường cuối cùng đóng năm 1991. Thời đó người ta biện minh cho việc xây trường này là vì cơ sở ở Amos đã tràn ngập. Trường ở Mashteuiatsh nhận một tỷ lệ lớn các em Atikamekw từ vùng Haute-Mauricie, những người trước hết đã được gửi đến Abitibi-Témiscamingue.

Các tu sĩ Dòng Hiến sĩ Đức Mẹ Vô Nhiễm quản lý trường học, trường có thể nhận đến 200 học sinh nội trú. Như những nơi khác, các lạm dụng thể chất và tình dục được các cựu học sinh ở Mashteuiatsh làm chứng, đặc biệt là tại Ủy ban

Sự thật và Hòa giải của Canada (Commission de vérité et réconciliation du Canada, TRC), cơ quan này đã đưa ra báo cáo của họ năm 2015.

Chúng tôi bị cắt đứt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Đứa nào sẽ biến mất? Mỗi buổi tối, một người biến mất. Người đó đi với một sư huynh. Ông, ông nghĩ họ ngủ. Họ không ngủ. Chúng tôi nghe tiếng người rống. Chúng tôi nghe họ trở lại.

Ông Boivin kể, các anh em của ông đều bị tấn công, nhưng ông không bị. Vì ông đã trốn thoát một lần, ông tóm tắt kể nhưng không đưa ra nhiều chi tiết. “Ở nội trú, họ chà đạp mình, mà không là gì, mà dơ bẩn. Hôm nay tôi để tóc dài vì tôi, tôi quyết định khi nào thì cắt tóc. Ở đó, họ cạo trọc chúng tôi. Tôi nhìn các anh em khác của tôi ở phòng ăn hay ở sân chơi, nhưng tôi không thể nói chuyện với anh em tôi.” Cả đến bây giờ, ông thú nhận là “không thực sự” biết ai là anh chị em của mình. Gia đình của ông đã tan vỡ trong thời kỳ học nội trú.

Các cha mẹ, họ bắt đầu uống rượu. Họ không còn đi vào rừng nữa, họ buồn [...] Một làng không có con cái là một làng chết. Khi nghĩ về mẹ, quả tim của ông thắt lại. Chín người con của bà ở trường nội trú xa bà trong nhiều năm. “Chúng tôi còn nhỏ, chúng tôi không thực sự hiểu. Còn cha mẹ, họ phải chịu đựng.” Tâm tư của ông hướng về các cha mẹ ở Kamloops. “Trường học nội trú đã lấy đi cuộc sống của chúng tôi.”

Trường nội trú Mashteuiatsh qua tám giai đoạn

Tháng 10 năm 1960 : Khai trương trường nội trú ở Pointe-Bleue (Mashteuiatsh). Cơ sở được các tu sĩ Dòng Hiến sĩ Đức Mẹ Vô Nhiễm quản trị và có thể nhận 207 học sinh nội trú trong năm đầu tiên.

Mùa thu năm 1965 : Một loạt các vụ bỏ trốn xảy ra ở trường nội trú. Ngày 13 tháng 11, ba cô gái từ 11 đến 15 tuổi đi bộ bỏ trốn để đến La Tuque, nơi cha mẹ họ sống. Các em được tìm thấy cách trường nội trú 80 cây số, người bị tê lạnh một nửa.

Năm 1968 : Trường nội trú chuyển thành “nhà cho sinh viên” đón nhận các sinh viên theo học ở các trường công lập. Đây là sự thay đổi do chính phủ liên bang áp đặt để không cho các tu sĩ Dòng Hiến sĩ Đức Mẹ Vô Nhiễm thực hiện sứ mệnh đầu tiên của họ: truyền giáo cho trẻ em bản xứ. Hệ thống giáo dục Québec thay đổi và người bản địa muốn giành lại quyền kiểm soát việc học của con cái họ.

1969-1980 : Trường nội trú hoàn toàn thuộc chính phủ liên bang

1986 : Các linh mục Dòng Hiến sĩ Đức Mẹ Vô Nhiễm bỏ tất cả các cơ sở của họ ở Mashteuiatsh.

1980-1989 : Ủy ban Người miền Núi Lac-Saint-Jean chịu trách nhiệm về ngôi trường ở Pointe-Bleue.

1991 : Đóng vĩnh viễn nhà cư trú. Ngôi nhà được chuyển giao cho Ủy ban miền Núi Lac-Saint-Jean, và trở thành sở hữu của nó. Cơ sở này không còn được xem là của chính phủ.

1995 : Các cơ sở được chuyển thành trường trung học, bây giờ được gọi là Kassinu Mamu. Các công trình chính được thực hiện vào năm 1997.

Nguồn: *Lịch sử các trường dân cư người da đỏ công giáo ở Quebec (Histoire des pensionnats indiens catholiques au Québec*. Henri Goulet, tháng 8 năm 2016), Bảo tàng Mashteuiatsh và trường Kassinu Mamu

Con đường dài để phục hồi

“Sự thức tỉnh đến với tôi vào năm 35 tuổi. Trước đó, tôi chẳng là gì cả.” Ông Claude Boivin bắt đầu con đường dài để phục hồi ngày 27 tháng 10 năm 1991. Ông nhớ ngày đó. Đó là ngày ông tự tử lần thứ ba.

“Đâu là vấn đề? Tôi đã thử ba lần và tôi hụt. Đó là khi tôi nhận ra có một việc nào đó tôi phải làm trên Trái đất này.”

Ông Claude Boivin được nhận vào trường nội trú Mashteuiatsh năm 1962, khi ông mới 6 tuổi. Cửa sổ phòng khách nhìn ra khu thiên nhiên rộng lớn, nơi đây bây giờ ông đón các nhóm và du khách đến khám phá cuộc sống bản địa. Ở khắp nơi là các vật dụng truyền thống. Ông Claude Boivin đã trở thành người hướng dẫn tâm linh. Chính văn hóa của ông đã cứu ông. Và đó là văn hóa người ta muốn tách ông ra khỏi.

Nhưng con đường đầy cả cạm bẫy. Ông kể: “Tôi bùng ra khi tôi 18-19 tuổi. Cách mạng hoàn toàn, tôi muốn giết tất cả mọi thứ, tôi muốn phá vỡ mọi thứ. Tôi vô cùng thất vọng vì thế tôi ra đi... Vancouver, Hoa Kỳ... Cuộc sống lang thang kéo dài 25 năm. [...] Tôi đã gặp những người da đỏ khác ở đó, chúng tôi sống trong xe lửa, trên toa xe, dưới gầm cầu. Chúng tôi là những kẻ lang thang, vô gia cư.”

Ngày 27 tháng 10 năm 1991, ông Boivin nghĩ mình sẽ kết liễu đời. Ông nghĩ mình nên chấm dứt với cuộc đời đen tối này. “Và đó như một nút bấm.” Từ ngày đó ông không uống

rượu. Ông chạm vào chiếc ghế gỗ của ông khi ông nói như vậy.

Là người yêu thiên nhiên, ông tìm bình an bằng cách truyền dạy văn hóa cho những người trẻ trong cộng đồng của ông, bằng cách đồng hành với họ trong quá trình chữa lành của họ. Vì trường hợp của ông không phải là trường hợp duy nhất. Nhiều người bản địa đã không tìm lại được căn tính, lịch sử của họ, sau những năm tháng đen tối sống trong các trường nội trú, đã tác hại nhiều thế hệ. Và vẫn còn tạo tác hại.

Tìm lại niềm tự hào của mình

Bà Chantal Niquay, 52 tuổi, nói: “Chúng tôi phải làm quen lại với văn hóa của chúng tôi”, bà là một trong những thế hệ cuối cùng theo học tại trường nội trú Mashteuiatsh cũ. Vào thời đó, cơ sở đã thành nhà trọ sinh viên có phòng ngủ. Các tu sĩ Dòng Hiến sĩ Đức Mẹ Vô Nhiễm đã ra đi, nhưng văn hóa chưa đòi lại được quyền của nó.

Bà đến Mashteuiatsh theo ý muốn của mình mà không nhận ra bà đã để lại đằng sau những gì. Bà nhớ lại: “Đó là cái gì như sự ngây thơ.” Trường nội trú đã phá vỡ gia đình bà từ lâu. Cha của bà đến Fort George và bị lạm dụng tình dục. Mẹ của bà đến Pointe-Bleue. Họ rơi vào tình trạng nghiện rượu. Bà cũng vậy, sau này.

Chantal Niquay nói: Đã từ lâu tôi không nói gì về những chuyện này. Tôi đã học trên tiến trình này. Tôi đã đi trên con đường chữa lành từ 13 năm nay. Bà đã dành nhiều thời gian để tìm lại văn hóa, niềm tự hào của mình. Bà Niquay bắt đầu học làm nữ trang. Bà mơ sẽ làm được bông tai và thêu y phục truyền thống. Cuối cùng bà định cư ở Mashteuiatsh và tự an ủi: “Tôi thích làm những chuyện này, tôi muốn bày cho các con gái tôi, nhưng văn hóa thì tôi đã mất tất cả.”

Sophie, con gái 34 tuổi của bà cũng muốn về với cộng đồng, cô giải thích: “Tôi đã chống lại mẹ tôi trong một thời gian dài. Bây giờ tôi hiểu bà không có công cụ. Tôi đã rất tức giận, tôi không biết tôi đã bị như vậy”. Và một ngày, cô đã tha thứ cho mẹ: “Tôi tự hào về mẹ tôi. Mẹ đã dạy tôi tính kiên cường.”



*Ông Clifford Moar, tộc trưởng cộng đồng Mashteuiatsh.
Hình ảnh Olivier Jean, La Presse*

Tộc trưởng Moar không giấu ông thuộc nhóm muốn phá ngôi trường, nhưng cộng đồng đã thuyết phục ông nên giữ ngôi trường lại. Ngôi trường cũ bây giờ là trường trung học Kassinu Mamu, có nghĩa “Tất cả cùng nhau”.

Các người trẻ Innu của cộng đồng có 7.711 cư dân, trong đó có 2.125 người sống trên địa bàn, mỗi ngày họ nhận giáo dục phản ánh với thực tế của họ. “Nó đã trở thành hành động chữa lành của cộng đồng. Chúng tôi nhận ra, nếu chúng tôi muốn bảo vệ văn hóa, ngôn ngữ và bản sắc của mình, thì phải thông qua giáo dục và thông qua các tổ chức của chính chúng tôi. Chúng tôi đã biến con quái vật thành chiếc ca nô tuyệt đẹp.”

By [phanxicovn](https://phanxicovn.com) - 07/06/2021 263

lapresse.ca, Fanny Lévesque, Olivier Jean, 2021-06-05

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

VIII. Tổng giám mục giáo phận Montréal, Canada xin lỗi các cộng đồng bản địa



Tổng giám mục Montréal, Christian Lépine

Ngày thứ sáu 11 tháng 6, tổng giám mục Christian Lépine, giáo phận Montréal, tỉnh bang Québec, Canada đã lên tiếng xin lỗi các cộng đồng bản địa. Lời xin lỗi được đưa ra một tuần sau khi Thủ tướng Justin Trudeau kêu gọi Giáo hội công giáo công nhận vai trò của mình trong việc điều hành các trường nội trú của người bản địa.

Tổng giám mục Lépine nói: “Các trường nội trú dành cho người bản địa đã làm tan nát cuộc sống: cuộc sống của các gia đình, của các cộng đồng mà con cái họ đã bị tách đi.

Giám mục Christian Lépine đã cử hành thánh lễ tại nhà thờ chính tòa Marie-Reine-du-Monde, trung tâm thành phố Montréal, để tưởng niệm các trẻ em bản địa đã chết trong các trường nội trú.

Trong thánh lễ, ngài nhấn mạnh: “Chúng tôi cầu nguyện đặc biệt cho tất cả các trẻ em đã chết trong các trường nội trú bản địa. Đây là một hành trình. Có một phần lịch sử của chúng ta rất đen tối.”

Lời tuyên bố được đưa ra sau khi tìm thấy 215 hài cốt của trẻ em bản địa gần trường nội trú cũ ở Kamloops, tỉnh bang British Columbia. Ngày 27 tháng 5, bà Rosanne Casimir, trưởng tộc Tk'emlúps te Secwépemc xác nhận vụ phát hiện này.

Tổng giám mục Lépine tuyên bố: “Tôi muốn hòa tiếng nói của tôi vào tiếng nói của họ để nói lên lời xin lỗi chân thành nhất về những đau khổ đã gây ra cho các gia đình và cộng đồng bản địa ở Canada.”

Có khoảng năm mươi giáo dân ngồi dưới mái vòm lớn của nhà thờ. Giáo dân Amal Mariamo cho biết: “Giám mục đã chân thành nói lên lời xin lỗi, điều này thực sự rất cảm động”.

Bà Diana nói: “Trong suốt thánh lễ, tôi cầu nguyện cho các trẻ em. Tôi là mẹ, tôi là bà, và tôi không hiểu làm sao điều này lại có thể xảy ra... Thật kinh khủng.”

Ông Roger Twance, người dân tộc bản địa Ojibwa tham dự thánh lễ cho biết: “Khi tôi nghe giám mục nói: ‘Tôi xin lỗi’, tôi đã rất xúc động vì tôi không chờ như thế. Điều này đã giúp tôi chữa lành. Thật cảm động khi nghe ngài xin lỗi, vì khi xin lỗi là mình nhận ra có một điều gì đó.”

Theo tổng giám mục, đây là một trách nhiệm cùng chia sẻ

Khi được hỏi về vai trò của Giáo hội trong việc điều hành các trường nội trú của người bản địa, giám mục Lépine trả lời, “rất khó để đánh giá ở điểm này, vì ở một mức độ nào thì mục đích vẫn là đồng hóa”.

Ngài tuyên bố: “Trong chừng mực bối cảnh trường công giáo, thì người ta giao cho các cộng đồng tu sĩ, những người công giáo điều hành các trường nội trú này, như thế vừa là Canada vừa là công giáo, nếu chúng ta có thể nói như vậy.”

Ngài nói thêm: “Giáo dục là một giá trị, nhưng khi chúng ta dùng giáo dục để đồng hóa những người đi trước chúng ta ở Canada, thì đó là một thảm kịch”, ngài nêu ra, chính sách đồng hóa chịu trách nhiệm trong tình trạng này.

By [phanxicovn](#) - 13/06/2021 137

[lapresse.ca](#), Coralie Laplante, 2021-06-11

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/06/13/tong-giam-muc-giao-phan-montreal-canada-xin-loi-cac-cong-dong-ban-dia/>

IX. Ở Canada, Giáo hội công giáo không thể “xóa một mạch 200 năm lịch sử”

Sau vụ tìm thấy 215 hài cốt trẻ em ở một trường nội trú dành cho người bản địa do một dòng công giáo điều hành, rất nhiều tiếng nói đòi hỏi Đức Phanxicô có lời xin lỗi. Giám mục Richard Gagnon, chủ tịch Hội đồng Giám mục Canada nêu lên chuyến thăm Vatican sắp tới của những người đứng đầu các cộng đồng bản địa và các giám mục Canada.



Buổi canh thức ngày 31 tháng 5 năm 2021 tại Victoria, tỉnh bang British Columbia, Canada, để vinh danh các em bé đã qua đời vừa được tìm thấy ở khuôn viên trường nội trú Kamloops. MELINDA TROCHU / AFP

Báo La Croix: Có đúng là có phái đoàn gồm các nhà lãnh đạo các cộng đồng bản địa và các giám mục Canada sẽ đến Vatican vào mùa thu này để gặp Đức Phanxicô không?

Giám mục Richard Gagnon: Đúng ra việc cử một phái đoàn đã được lên kế hoạch vào năm ngoái, nhưng vì đại dịch nên đã bị trì hoãn. Các người có trách nhiệm trong cộng đồng bản địa, những người sống sót của các trường nội trú bản địa, những người lớn tuổi trong các Quốc gia thứ nhất và cả những người trẻ sẽ gặp giáo hoàng. Tôi cũng chưa biết chuyến đi sẽ vào tháng 9 hay tháng 10 và sẽ kéo dài mấy ngày.

Trong ba hoặc bốn năm qua, chúng tôi đã có các cuộc thảo luận song phương với các Quốc gia Thứ nhất, với người Inuit và Métis. Giáo hoàng đã biết và các giám mục Canada đã tham gia một nhóm làm việc để chuẩn bị cho chuyến đi này. Chuyến đi sẽ đơn giản và cách giáo hoàng tiếp khách dựa trên thảo luận và đối thoại, nên ngài sẽ không thể gặp quá nhiều người.

Đâu là mục đích của chuyến thăm này?

Trước hết, việc thành lập một nhóm làm việc giữa các giám mục để chuẩn bị cho chuyến đi này là rất quan trọng. Vì

Canada là một quốc gia rất rộng, các phương pháp tiếp cận cũng như các giáo phận rất đa dạng. Có người nói tiếp Pháp, nói tiếng Anh... vì thế nhóm nhỏ các giám mục làm việc này có thể đối thoại với người bản địa.

Có hai mục đích cho chuyến đi: làm thế nào để tiến tới hòa giải và làm thế nào để có sự tham gia của giáo hoàng? Cũng cần phải hiểu, khi chúng ta nói về các dân tộc bản địa, chúng ta không nói về một khối thống nhất. Ở đây chúng ta có nhiều ý kiến khác nhau. Các thành viên bản địa của phái đoàn lo ngại về mối quan hệ giữa Giáo hội với họ. Giáo hoàng có thể sẽ lắng nghe họ, đặt câu hỏi cho họ, và trả lời họ. Khi họ về, chúng tôi sẽ lắng nghe kinh nghiệm của họ và tiếp tục đồng hành cùng họ.

Cha phản ứng như thế nào sau vụ phát hiện hài cốt ở Kamloops?

Tôi thấy thật đáng buồn và sốc. Quá khó hiểu. Chúng tôi bày tỏ sự tiếc thương và chờ kết quả báo cáo của chuyên gia được dự định vào tháng 6. Những khám phá này đánh thức lương tâm của dân chúng.

Vấn đề giáo hoàng xin lỗi nhân danh Giáo hội thường được đặt ra, theo cha điều này có khả thi không?

Năm 2009, Đức Bênêđictô XVI đã nói chuyện với đại diện của các Quốc gia thứ nhất. Sau đó ngài bày tỏ “nỗi đau” và “hối tiếc” của mình. Ở Canada, Giáo hội Công giáo đã xin lỗi ngay từ năm 1991. Nhưng chúng tôi hiểu tầm quan trọng của giáo hoàng trong tiến trình này: giáo hoàng Phanxicô là một biểu tượng.

Ngài chưa bao giờ nói ngài sẽ không xin lỗi và ngài sẵn sàng khi có dịp thuận tiện. Ngài đã xin lỗi ở Bolivia (năm 2015

khi ngài đến Bôlivia, ngài xin lỗi về “những tội lỗi” và “vết thương đã gây ra” cho người dân bản địa ở Nam Mỹ), ngài còn xin được tha thứ. Nhưng, giữa cơn khủng hoảng, có rất nhiều cảm xúc và có một sự thiếu kiên nhẫn.

Cha phản ứng như thế nào trước lời Thủ tướng Justin Trudeau xin Đức Giáo hoàng xin lỗi?

Để mời một giáo hoàng đến một quốc gia, phải có sự tham gia của các giám mục, những người mà ngài lắng nghe. Nhưng chúng tôi không can dự vào yêu cầu của thủ tướng Justin Trudeau. Chắc chắn ông có ý định tốt, nhưng không phải tất cả các giám mục và người bản địa đều xem các lời xin lỗi theo một cách giống nhau, và không phải tất cả đều nghĩ, điều cần thiết là ngài phải đến Canada trong bối cảnh này.

Giáo hội Công giáo có nên suy nghĩ lại về mối quan hệ của mình với các dân tộc bản địa không?

Việc cải thiện mối quan hệ này đang được tiến hành. Nhưng chúng ta không thể xóa một mạch 200 năm lịch sử của Canada. Giáo hội rất tin tưởng vào văn hóa bản địa. Đức Gioan-Phaolô II đã nói rất nhiều về vấn đề này khi ngài đến Canada năm 1984.

Tuần trước, Đức Phanxicô cũng đã nói về tầm quan trọng của việc tránh xa “não trạng thuộc địa”. Đây là vấn đề toàn cầu. Điều này có nghĩa là tôn trọng lẫn nhau, cùng làm việc chung với nhau và không nhường bước trước chia rẽ. Chủ nghĩa thực dân là mặt trái của đức tin chúng ta. Nhưng hồi đó, mọi người thấy mọi chuyện một cách khác...

By phanxicovn - 13/06/2021 246

la-croix.com, Alexis Gacon, Canada, 2021-06-12

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/06/13/o-canada-giao-hoi-cong-giao-khong-the-xoa-mot-mach-200-nam-lich-su/>

X. “Bây giờ đến lúc chúng ta phải nói ‘đúng, chúng ta đã đồng tình trong chuyện này’”



Hồng y Gérald Lacroix của tỉnh bang Québec, Canada tuyên bố trong bài giảng ngày chúa nhật các Quốc gia Thứ nhất ngày 27 tháng 6 năm 2021 tại Vương Cung Thánh Đường Sainte-Anne-de-Beaupré. (Présence / Philippe Vaillancourt)

Trong phòng thánh, hồng y Gérald Lacroix vừa trút bỏ y phục nặng nề bằng da mặc nhân ngày Chúa nhật các Quốc gia Thứ nhất. Sáng chúa nhật ngày 27 tháng 6, tại vương cung thánh đường Sainte-Anne-de-Beaupré, tỉnh bang Québec vẫn còn áp dụng các biện pháp vệ sinh chống Covid, năm nay hồng y cử hành thánh lễ trong bối cảnh đặc biệt khi quốc gia nhận thức tình trạng các trường nội trú của người bản địa.



Trưởng nội trú. Hồng y không nói lời nào trong suốt thánh lễ, trong lời chào, lời kết thúc cũng như trong bài giảng của ngài. Nhưng ngài đã cẩn thận nói trực tiếp trong bối cảnh hiện nay.

Ngay từ đầu ngài nói: “Trong vài tuần qua, chúng ta đã nghe rất nhiều báo cáo khơi lại vết thương quá khứ đau buồn. Sáng nay chúng ta không ở đây để tranh luận các thực tế này. Những nơi khác, thời điểm khác thích hợp hơn cho một cuộc đối thoại cởi mở và thẳng thắn.”

Ngài nhắc lại lời cầu xin của hai thánh với Người Bản địa, thánh Phanxicô Laval và Thánh Giáo hoàng Gioan-Phaolô II. Ngài nói về hy vọng của ngài trước chuyến đi của phái đoàn các thành viên các Quốc gia Thứ nhất, người Inuit và người Métis để gặp Đức Phanxicô vào cuối năm nay.

Ngày Chúa nhật các Quốc gia Thứ nhất thường thu hút nhiều nhóm bản địa đến nhà thờ. Lễ kỷ niệm được phong phú với các điệu múa, âm nhạc và các nghi lễ truyền thống. Nhưng đã không có các nghi lễ này trong năm nay, đại dịch đã hạn chế, Hồng y Tổng giám mục Québec cử hành thánh lễ chỉ giới hạn 250 người, trong đó có một số người bản địa.

Ngài nhấn mạnh: “Tôi rất vui khi đến cầu nguyện. Không phải ‘với’ nhưng là ‘cho’ người bản địa. Trong thánh lễ

đánh dấu bằng những suy tư đầy nội tâm, ngài muốn nói đến sự cần thiết phải “cùng nhau tiến về phía trước trên con đường của sự sống.”

Vai trò của Giáo hội công giáo

Nhưng các con đường đã bị phá, dù có một số người công giáo thấy cần phải sửa đổi, và theo ngài, đã có “sự tham gia của cộng đồng công giáo chúng ta trong lịch sử đáng buồn của các mối quan hệ thiếu tôn trọng”, có một số người nghĩ, trong hồ sơ này, Giáo hội tuân thủ chỉ thị của chính quyền liên bang.

Hồng y kiên định vặn lại: “Bây giờ không phải lúc để biện minh, không phải lúc để trả lời cho tất cả những chuyện này vì trong tình trạng hiện tại, mọi người không ở cùng mức độ lắng nghe. Có quá nhiều đau khổ, quá nhiều tổn thương. Bây giờ không phải lúc. Sẽ có lúc lịch sử làm sáng tỏ sự thật và mang lại các uyển chuyển cần thiết của sự việc.”

Ngài nói tiếp: “Bây giờ là lúc để nói ‘đúng, chúng ta đã đồng tình trong việc này’. Chúng ta nói điều này. Đây là lúc những người có trường nội trú xin lỗi, và họ đã xin lỗi. Chúng ta, chúng ta không có trường nào trong giáo phận này. Tôi không thể xin lỗi về những gì chúng tôi không có. Nhưng tôi xem các trường khác đã phạm như trường của tôi và tôi đoàn kết với họ.”

Ngài tin rằng mối quan hệ giữa Giáo hội và Người Bản địa là “tốt” trong giáo phận Québec.

“Nhưng có những người muốn: ‘Nói đi, hãy nói sự thật, đừng để mình bị hạ như vậy’. Sẽ có lúc để nói như vậy, nhưng không phải bây giờ. Bầu khí không thuận tiện để nói. Như thế

sẽ bị đè nặng hơn, bị chai cứng hơn trong quan điểm của họ. Tôi muốn để bụi lắng xuống.”

Những ngôi mộ không danh tính

Ngài cho biết, kỹ thuật sẽ giúp xác định vị trí hài cốt trong lòng đất mà không cần phải đào, mang đến những khả năng mới, và ngài lưu ý, những phát hiện như vậy cũng có thể xảy ra ở nhiều nghĩa trang công giáo.

Ngài nói: “Tôi nhớ khi còn nhỏ, tôi thường cùng bà ngoại ra nghĩa trang ở ngôi làng nhỏ, bà nói: ‘Người con đầu lòng của bà được chôn ở góc đó, cùng với những đứa trẻ khác đã chết khi mới sinh hoặc khi còn nhỏ tuổi. Ông ngoại đã đặt một cây thánh giá gỗ, nhưng cây thánh giá không còn nữa. Nhưng chúng tôi biết ở đó có ngôi mộ, chúng tôi không quên. Cũng vậy với người bản địa: kẻ cả hơn 700 người được tìm thấy đều đã được xác định từ rất sớm. Và đã bị mất. Đó không phải là điều tốt, nhưng vì lý do gì tôi không biết. Tôi không có câu trả lời cho việc này. Khắp nơi đều cùng trường hợp này. Không phải vì lạc đầu đó, nhưng vì theo thời gian... nhưng thật đáng buồn. Và tôi hiểu nỗi khổ của họ. Một ngày nào đó chúng ta sẽ có thể làm rõ mọi thứ. Nhận phần trách nhiệm của mình và để người khác mang phần trách nhiệm của họ.’”

Theo các trưởng lão của Quốc gia Thứ nhất Cowessess, Quốc gia đầu tiên trong việc phát hiện các ngôi mộ không tên ở địa điểm trường nội trú cũ Marieval Native thì một linh mục công giáo đã chủ ý dỡ bỏ các tấm bia trong những năm 1960. Tổng giám mục Don Bolen, giáo phận của Regina đã trực tiếp nhắc đến trong thư ngày 24 tháng 6 năm 2021, ngài lặp lại lời xin lỗi.

Lời xin lỗi của giáo hoàng

Tuy nhiên một lời xin lỗi công khai của giáo hoàng vẫn là trọng tâm mong chờ của nhiều người Bản địa với Giáo hội công giáo. Gần đây Hồng y Lacroix có nêu vấn đề này với Giáo hoàng Phanxicô không?

Ngài lặp lại, giọng trầm xuống: “Từ hơn một năm rưỡi nay tôi không đi Rôma.” Ngay cả qua máy điện toán? Ngài nói giọng hơi khó nghe: “Tôi không đến Rôma.” Rồi ngài nói tiếp mạnh hơn: “Nhưng Hội đồng Giám mục Canada có đối thoại. Chúng tôi có thể làm điều này với Hội đồng. Không phải với một giám mục hay với người khác. Đó là Hội đồng thường trực, Hội đồng quản trị được liên kết với nhau. Tôi là thành viên của văn phòng này: chúng tôi đã làm việc này trong hơn hai năm! Chúng tôi không làm chuyện này vì để phản ứng với tin tức trong vài tuần qua, chúng tôi làm để đáp ứng nhu cầu mục vụ và để đáp ứng một cách nào đó với Lời kêu gọi hành động của Ủy ban Sự thật và Hòa giải. Nhưng đó là nhu cầu mục vụ chúng tôi đã thấy từ lâu, một hy vọng tốt đẹp, một sự kiện tốt đẹp.”

Những người bản địa và các quan sát viên đã bày tỏ sự khó chịu của họ trước sự kiểm soát của Giáo hội, khi nào là khi lời xin lỗi của giáo hoàng được nên nói. Hồng y Lacroix không nhìn mọi thứ theo cùng một cách.

Hồng y đáp lại: “Dù sao thì chúng ta sẽ không kiểm soát một giáo hoàng. Ngài hoàn toàn tự do. Khi ngài sẽ nói đến lúc là đến lúc. Ngài đã nói đã đến lúc. Ngài chờ chúng ta. Ngài chờ chúng ta từ tháng 11 năm ngoái. Mọi thứ đã được lên kế hoạch, đã tổ chức.”

Các cuộc gặp giữa Đức Phanxicô và các phái đoàn người bản địa sẽ được tổ chức từ ngày 17 đến ngày 20 tháng 12 năm 2021. Vẫn chưa rõ liệu đây có phải là dịp để ngài nói lời

xin lỗi hay không. Ngày 29 tháng 6, Hội đồng Giám mục Canada loan báo: “Chuyến thăm mục vụ này sẽ gồm các nhóm đa dạng, người lớn tuổi / người bảo tồn kiến thức, người sống sót trong các trường nội trú, người trẻ khắp nước, cùng với một nhóm nhỏ các giám mục và các nhà lãnh đạo người bản địa.”

Hồng y tiếp tục: “Dù bất kỳ cách nào, chúng tôi không phải là người kiểm soát giáo hoàng. Tôi không hiểu cách nào chúng tôi có thể kiểm soát ngài. Ngài là người khá tự do trong cách cư xử của ngài. Thậm chí ngài đến những nước mà người ta khuyên ngài không nên nói bất cứ điều gì. Nhưng chúng ta hãy nhìn những gì ngài đã làm ở Bolivia!” Năm 2015, trong chuyến tông du Bolivia, ngài đã xin lỗi người bản địa châu Mỹ về những “tội” mà họ phải phải gánh chịu trong nhiều thế kỷ qua.

Hồng y Lacroix nói tiếp: “Ngài làm điều này cho tất cả người bản địa của châu Mỹ. Chắc chắn ngài cũng có ý nghĩ như vậy với chúng ta. Đúng. Nhưng vẫn chưa đủ. Tôi cảm thấy điều quan trọng với chúng ta, không chỉ là những lời nói, những lời xin lỗi. Nhưng hãy cho người bản địa thấy cam kết của chúng ta để làm điều gì đó khác hơn.”

By phanxicovn - 06/07/2021 19

presence-info.ca, Philippe Vaillancourt, 2021-06-29

Marta An Nguyễn dịch

<http://phanxico.vn/2021/07/06/bay-gio-den-luc-chung-ta-phai-noi-dung-chung-ta-da-dong-tinh-trong-chuyen-nay/>

XI. Con đường hòa giải với thổ dân bản xứ Canada

Từ cuối tháng 5/2021, dư luận tại Canada và nhiều nơi khác lại tỏ ra đặc biệt xúc động về những vụ khám phá các

ngôi mộ vô danh của các học sinh thuộc các trường nội trú thổ dân: 215 mộ tại Kamloops, bang British Columbia, rồi 750 mộ tại bang Saskatchewan và 182 mộ hồi cuối tháng 6/2021 tại St. Eugene gần Cranbrook, cũng thuộc bang British Columbia.

Loan báo phái đoàn thổ dân sang Vatican

Nhiều lãnh tụ thổ dân tái lên tiếng đòi Đức Giáo Hoàng xin lỗi. Có những người biểu lộ phẫn nộ qua việc đốt các thánh đường tại những vùng thổ dân. Trong bối cảnh trên đây, hôm 29/6/2021, Hội Đồng Giám Mục Canada thông báo về việc phái đoàn thổ dân bản xứ và các Giám Mục nước này sẽ sang Roma từ ngày 17 đến 20/12 năm nay để gặp Đức Thánh Cha.

Thông cáo có đoạn viết: “Đức Giáo Hoàng Phanxicô rất muốn nghe trực tiếp từ các thổ dân, bày tỏ sự gần gũi chân thành, nói đến ảnh hưởng của chế độ thực dân và vai trò của Giáo Hội trong hệ thống các trường nội trú, với hy vọng đáp ứng những đau khổ của các thổ dân và những hậu quả của chấn thương còn kéo dài giữa các thế hệ. Các Giám Mục Canada đánh giá rất cao tinh thần cởi mở của Đức Thánh Cha trong việc quảng đại mời mỗi nhóm đại biểu đích thân gặp gỡ ngài, họ thuộc 3 nhóm khác nhau: các thổ dân đầu tiên, những người lai và người Inuit, và ngài sẽ tiếp kiến chung tất cả các đại biểu vào ngày 20/12.”

Nhìn lại lịch sử

Các trường nội trú dành cho các học sinh thổ dân Canada nằm trong chính sách của người Âu, đặc biệt là đế quốc Anh và Pháp hồi thế kỷ 17 tại bắc Mỹ, với xác tín cần phải mang “ánh sáng văn minh” cho những dân man di. Người da trắng vốn coi mình cao cấp hơn những người dân bản địa và vì thế cần phải giáo hóa những dân còn man rợ ấy. Chính sách này được đẩy mạnh sau cuộc chiến giữa Hoa Kỳ và Vương

Quốc Anh hồi năm 1812. Cho đến cuộc chiến ấy, các thực dân định cư vẫn để yên cho các thổ dân bản xứ, vì những người này được coi là đồng minh trong các cuộc tranh chấp. Nhưng sau chiến tranh, các thực dân người Âu chuyển sang một ưu tiên khác, đó là muốn định cư và cai trị trên toàn lãnh thổ Canada.

Các trường nội trú thổ dân

Cho đến bây giờ, các thổ dân ở Canada, nay được gọi là những dân tộc đầu tiên (First Nations), thường sống như những người du mục, săn bắn để sinh nhai. Để hòa nhập các thổ dân này với chế độ định cư, chính quyền thực dân chủ trương “văn minh hóa” các nhóm dân bản xứ, và tìm mọi cách để những người này từ bỏ văn hóa riêng, chấp nhận ngôn ngữ và văn hóa của người Âu. Với mục đích ấy, nhà cầm quyền thổ dân thiết lập các “trường nội trú thổ dân” từ năm 1880, buộc các trẻ em thổ dân phải rời bỏ bộ tộc và gia đình đến sống tại các trường đó hầu được giáo dục về văn minh, học tiếng Anh hoặc tiếng Pháp, và không được sử dụng tiếng mẹ đẻ của các em nữa. Thậm chí cả các anh chị em ruột cũng không được tiếp xúc với nhau. Các học sinh phải cắt tóc ngắn, mặc đồng phục, và phải từ bỏ các truyền thống văn hóa của các em. Trong kế hoạch này, chính quyền thực dân nhờ đến sự cộng tác của các dòng tu Công Giáo hoặc Giáo Hội Anh giáo hay Tin Lành; chính phủ tài trợ cho các dòng hoặc các thừa sai. Tổng cộng có khoảng 150 ngàn học sinh thổ dân sống và theo học tại các trường ấy.

Tại các trường nội trú đó, cũng xảy ra những vụ lạm dụng, nhiều khi các học sinh bị ngược đãi, bị trừng phạt nghiêm khắc và không thiếu những vụ lạm dụng tính dục. Tỷ lệ tử vong tại các trường nội trú cao hơn bình thường.

Đức Giáo Hoàng Biển Đức 16

Nỗi đau khổ của các cộng đoàn thổ dân ở Canada được nói đến từ lâu và họ cũng khiếu nại với Tòa Thánh về vấn đề

này. Ngày 29/4/2009, Đức Giáo Hoàng Biển Đức 16 đã tiếp ông Phil Fontaine, Đại thủ lãnh của Hội đồng các “Dân tộc đầu tiên của Canada”, được Đức Cha Chủ tịch Hội đồng Giám Mục Canada, James Weisberger, Tổng Giám Mục giáo phận Winnipeg, cùng đi. Theo thông cáo được Phòng báo chí Tòa Thánh công bố sau đó, Đức Giáo Hoàng “đau buồn vì những lo âu do hành động đáng trách của một số phần tử của Giáo Hội Công Giáo gây ra và ngài bày tỏ sự cảm thông và tình liên đới với các thổ dân”.

Phúc trình của Ủy ban Sự Thật và Hòa Giải

6 năm sau đó, năm 2015, một bộ phúc trình 6 cuốn được Ủy ban sự thật và hòa giải tại Canada công bố sau hơn 6 năm làm việc. Ủy ban do chính phủ Canada thành lập và tài trợ để điều tra về các trường nội trú thổ dân. Phúc trình này cáo buộc một số dòng tu nam nữ đã cộng tác với Nhà Nước Canada, hỗ trợ và che đậy chế độ bạo hành thể lý và tâm lý đối với các em học sinh thổ dân trong các cơ sở giáo dục.

Trong số 94 lời kêu gọi được Ủy ban đưa ra trong Phúc trình, có số 58 lời kêu gọi Đức Giáo Hoàng đích thân nhân danh Giáo Hội Công Giáo xin lỗi các thổ dân và gia đình họ vì “Vai trò của Giáo Hội Công Giáo trong việc lạm dụng tinh thần, văn hóa, cảm xúc, thể lý và tính dục đối với các em thổ dân tại các trường nội trú.”

Sau đó chính thủ tướng Justin Trudeau của Canada, trong cuộc viếng thăm Vatican hồi năm 2017, đã thỉnh cầu Đức Giáo Hoàng đích thân đến Canada để xin lỗi các thổ dân.

Đức Giáo Hoàng Phanxicô

Về lời yêu cầu xin lỗi trên đây, Đức Thánh Cha Phanxicô đã viết cho Đức Cha Lionel Gendron, Chủ tịch Hội

Đông Giám Mục Canada, để cho biết ngài không thể đích thân đáp ứng yêu cầu đó nhưng khuyến khích các Giám Mục địa phương hãy tiếp tục con đường hòa giải và liên đới với các cộng đoàn thổ dân. Theo nhiều nhận xét, người ta có cảm tưởng rằng sau câu trả lời này có một ý muốn tách rời yêu cầu xin lỗi ra khỏi những động lực chính trị đằng sau đó.

Gần đây nhất là trong buổi đọc kinh Truyền Tin trưa chúa nhật 6/6/2021, Đức Thánh Cha nhắc đến vụ khám phá di cốt các học sinh tại Kamloops và nói: “Tôi hiệp ý với các Giám Mục và toàn thể cộng đồng Công Giáo tại Canada bày tỏ sự gần gũi với nhân dân Canada đang xúc động mạnh mẽ và bị chấn thương vì tin kinh khủng này. Sự khám phá đau buồn ấy càng gia tăng ý thức về những đau khổ quá khứ. Ước gì Chính quyền và các vị lãnh đạo tôn giáo của Canada tiếp tục cộng tác quyết liệt để làm sáng tỏ vụ đau buồn này và khiêm tốn dấn thân trong một hành trình hòa giải và chữa lành.” “Những lúc đau buồn này là một lời mời gọi mạnh mẽ cho tất cả chúng ta, để xa tránh kiêu mẫu thực dân và những chính sách thực dân hóa ý thức hệ ngày nay, và tiến bước song song trong cuộc đối thoại, tôn trọng nhau và nhìn nhận các quyền cũng như các giá trị văn hóa của mọi con dân Canada. Chúng ta hãy phó thác cho Chúa các linh hồn mọi trẻ em chết tại trường nội trú Canada và cầu nguyện cho các gia đình và các cộng đoàn thổ dân Canada bị đau khổ...”

Các Giám Mục Canada

Nơi các Giám Mục Canada, không có ý kiến đồng nhất về việc Đức Giáo Hoàng phải đích thân xin lỗi các thổ dân, tuy rằng nhiều vị đã lên tiếng xin lỗi các cộng đoàn thổ dân ở địa phương. Đặc biệt, Đức Hồng Y Thomas Collins, Tổng Giám Mục Toronto, là giáo phận lớn nhất tại Canada, trong một cuộc phỏng vấn dành cho đài truyền hình CBC của Canada hôm

6/6/2021, đã nói rằng việc Đức Giáo Hoàng xin lỗi cần diễn ra trong một cuộc viếng thăm của ngài tại Canada, và điều này đòi một số “bước tiến” từ phía chính phủ cũng như các vị lãnh đạo Giáo Hội tại Canada, và nhiều khía cạnh khác trong việc tổ chức, tài chánh, v.v...

Nhắc đến tuyên bố của thủ tướng Justin Trudeau hôm thứ sáu 4/6/2021 yêu cầu Đức Thánh Cha xin lỗi và đòi Giáo Hội Công Giáo trao nộp tất cả những văn khố tài liệu về vấn đề này, đồng thời đe dọa rằng chính phủ có “những phương thế” để áp dụng nếu Giáo Hội không trao các văn khố và tài liệu, Đức Hồng Y Collin nói: những nhận xét của thủ tướng Trudeau “cực kỳ không giúp ích” và thiếu thông tin. Các hồ sơ tài liệu về vấn đề này hiện có tại viện bảo tàng của bang British Columbia. Các tổ chức Tôn Giáo khác có liên hệ cũng phải giao những tài liệu về các trường học thổ dân nếu chưa làm.

Trả lời câu hỏi: Giáo Hội Công Giáo tại Canada có đáp ứng lời yêu cầu xin lỗi hay không? Đức Hồng Collins đáp: về pháp lý, không có thực thể nào gọi là “Giáo Hội Công Giáo tại Canada”: mỗi giáo phận Công Giáo và dòng tu là một thực thể pháp lý độc lập. Trong số 70 giáo phận tại Canada, 16 giáo phận có những trường nội trú cho các em thổ dân. Ngoài ra có khoảng 36 dòng tu Công Giáo liên quan tới các trường học. “Mỗi giáo phận và dòng tu chịu trách nhiệm về hoạt động của mình. Nhiều giáo phận hoặc dòng tu đảm trách các trường nội trú thổ dân đã xin lỗi từ hồi đầu thập niên 1990”. Các Giám Mục Canada cùng với một số dòng tu xin lỗi hồi năm 1991 vì những lạm dụng trong các trường nội trú”. (CNA 7-6-2021)

Nguyên Giám Mục Calgary

Về phần Đức Cha Fred Henry, nguyên Giám Mục Calgary, bang Alberta, trong thư gửi thủ tướng Justin Trudeau,

ngài viết: trong khi các vị lãnh đạo Công Giáo phải nhìn nhận phần tội lỗi của mình trong các vụ lạm dụng, chính quyền liên bang Canada phải nhìn nhận trách nhiệm chủ yếu của mình về các trường nội trú thổ dân. Như Ủy ban Sự thật và hòa giải xác nhận, chính quyền Liên bang Canada đã không tài trợ và trang bị thích hợp cho các trường học ấy, và không thiết lập các tiêu chuẩn y tế đúng đắn cũng như các qui luật về các nghĩa trang. Đức cha viết: “Câu hỏi cơ bản về các học sinh bị mất tích là: ai chết, tại sao họ chết? Họ được chôn ở đâu? Đó là những câu hỏi không hề được đặt ra hoặc đề cập rộng rãi trong toàn bộ các tài liệu và văn kiện của chính phủ Canada về những vụ này”. (CNA 26-6-2021)

Trong bối cảnh trên đây, như thông cáo ngày 29/6/2021, “Các Giám Mục Canada tái bày tỏ hy vọng chân thành các cuộc gặp gỡ tới đây sẽ dẫn tới an bình và hòa hợp chung trong tương lai giữa các thổ dân và Giáo Hội Công Giáo tại Canada”.

Giuse Trần Đức Anh O.P.

<https://www.vaticannews.va/vi/vatican-city/news/2021-07/con-duong-hoa-giai-voi-tho-dan-canada.html>

XII. Kamloops - Đức Phanxicô mời gọi “quay lưng lại với mô hình thuộc địa”



Các tòa nhà của trường nội trú cũ ở Kamloops, Canada,
AFP

Trong giờ Kinh Truyền Tin sáng chúa nhật 6 tháng 6, Đức Phanxicô đã nói nhiều về vụ khám phá 215 hài cốt trẻ em ở một trường nội trú bản địa Canada trước đây do Giáo hội công giáo điều hành.

Ngài cho biết ngài đang theo dõi và “rất buồn với tin từ Canada nói về việc phát hiện kinh hoàng 215 hài cốt trẻ em ở trường nội trú dành cho trẻ em người bản địa ở Kamloops tỉnh bang British Columbia. Tôi xin kết hiệp cùng với các giám mục và toàn thể Giáo hội công giáo ở Canada bày tỏ lòng cảm thông của tôi với người dân Canada, họ đã bị tổn thương khi nghe tin này.”

Ngài nói: “Khám phá đáng buồn này cũng cố thêm nhận thức của chúng ta về nỗi đau và thống khổ trong quá khứ. Các nhà chức trách chính trị và tôn giáo của Canada phải tiếp tục hợp tác trong quyết tâm làm sáng tỏ sự kiện đáng buồn này và khiêm tốn đi trên con đường hòa giải và chữa lành”.

Tách khỏi tâm lý thuộc địa

Ngài mời gọi nên rút ra bài học của thảm kịch này, đặt vấn đề về các mô hình ý thức hệ liên kết kitô giáo theo hình thức bị khống chế của các nền văn hóa truyền thống. Ngài nhấn mạnh: “Những lúc khó khăn này là lời kêu gọi mạnh mẽ cho tất cả chúng ta quay lưng lại với mô hình thuộc địa và thậm chí là các chế độ thuộc địa theo ý thức hệ ngày nay, chúng ta cùng song hành bên nhau trong đối thoại, tôn trọng lẫn nhau và công nhận các quyền và giá trị văn hóa của tất cả các anh chị em Canada”, lời của ngài mang nội dung như ngài đã dùng trong tông huấn *Querida Amazonia* khi đề cập đến một bối cảnh

khác, nhưng có cùng môi quan tâm là giải tập trung Giáo hội công giáo theo lăng kính quá phương Tây.

Ngài kết thúc với lời lẽ nghiêm túc: “Chúng ta xin Chúa nhớ đến linh hồn của tất cả trẻ em đã chết trong các trường nội trú ở Canada và các cộng đồng bản địa Canada bị đau khổ. Chúng ta cùng cầu nguyện trong thinh lặng.”

Các trường nội trú bản địa, một dự án đồng hóa cưỡng bức

Việc phát hiện hài cốt của 215 em bé cách đây vài ngày đã đẩy lên một làn sóng chấn động khắp Canada, kể cả Giáo hội công giáo là sở hữu chủ trường Kamloops từ năm 1890 đến năm 1969, trước khi chuyển giao cho chính phủ cho đến khi đóng cửa trường năm 1978. Trường đã từng là trường lớn nhất trong hệ thống trường nội trú bản địa của Canada.

Trong một bản thông báo ngày thứ hai 31 tháng 5, Tổng Giám mục Richard Gagnon giáo phận Winnipeg, chủ tịch Hội đồng Giám mục Canada đã lên tiếng: “Thay mặt cho Hội đồng Giám mục Công giáo Canada (CCCB), tôi bày tỏ sự đau buồn sâu sắc của chúng tôi đối với sự mất mát đau lòng của các em bé trong trường nội trú Kamloops trước đây, trong Quốc gia đầu tiên Tk'emlúps te Secwépemc.”

Tổng giám mục ghi nhận, việc khám phá chấn động này đã khơi lại những tổn thương trong nhiều cộng đồng trên khắp đất nước, ngài kêu gọi phải đưa ra toàn bộ sự thật để “vinh danh phẩm giá của những em bé này”.

Tình tiết này viết thêm một trang đau thương trong lịch sử đất nước. Hơn năm năm trước, Ủy ban Sự thật và Hòa giải của Canada đã công bố một báo cáo về các trường nội trú. Tài

liệu dài gần 4.000 trang trình bày chi tiết các vụ lạm dụng trẻ em bản địa trong các cơ sở giáo dục, nơi ít nhất có 3.200 trẻ em đã chết do bị lạm dụng và bỏ rơi.

By [phanxicovn](#) - 07/06/2021 91

vaticannews.va, 2021-06-06

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/06/07/kamloops-duc-phanxico-moi-goi-quay-lung-lai-voi-mo-hinh-thuoc-dia/>

Hai câu Tweet đã được Đức Phanxicô đăng trên tài khoản của ngài ngày 6- tháng 6 – 2021:

Tôi xin kết hiệp cùng các giám mục và toàn thể Giáo hội công giáo Canada để bày tỏ sự gần gũi của tôi với người dân Canada đang bị tổn thương về việc khám phá kinh hoàng các hài cốt của hai trăm mười lăm trẻ em, học sinh của trường nội trú Kamloops.

Những thời điểm khó khăn này là lời kêu gọi mạnh mẽ để thoát khỏi mô hình thuộc địa và để chúng ta cùng đi bên cạnh nhau, trong đối thoại, trong tôn trọng lẫn nhau và trong công nhận các quyền và giá trị văn hóa của tất cả trẻ em nam nữ của Canada.

XIII. ĐTC sẽ hành hương Canada và hoà giải với các Dân tộc Bản địa

Thông cáo của Phòng Báo chí Toà Thánh hôm 27/10/2021 nói rằng Đức Thánh Cha đã nhận lời mời của các giám mục Canada viếng thăm nước này vào thời gian sẽ được quyết định khi thích hợp, trong bối cảnh các giám mục nước này đang thực hiện tiến trình hoà giải với các Dân tộc Bản địa.

Thông cáo của Vatican nói rằng “Hội đồng Giám mục Công giáo Canada đã mời Đức Thánh Cha thực hiện một cuộc tông du đến Canada, cũng trong bối cảnh tiến trình mục vụ lâu dài nhằm hòa giải với các dân tộc bản địa. Đức Thánh Cha tỏ cho thấy ngài sẵn sàng đến thăm đất nước vào một thời điểm được quyết định là thích hợp”.

Cuộc hành hương chữa lành và hòa giải

Hội đồng giám mục Canada chào mừng thông cáo của Vatican và nói rằng các Giám mục Canada đã mời Đức Thánh Cha đến “thăm Canada trong một cuộc hành hương chữa lành và hòa giải”. Thông cáo của các giám mục Canada cho biết các ngài đã thảo luận với các Dân tộc Bản địa, đặc biệt là những người bị ảnh hưởng bởi các trường nội trú, những người đã chia sẻ những câu chuyện về những đau khổ và thách thức mà họ tiếp tục trải qua.

Đức cha Raymond Poisson, Chủ tịch Hội đồng giám mục Canada, nói: “Chúng tôi cầu nguyện rằng cuộc viếng thăm Canada của Đức Thánh Cha sẽ là một cột mốc quan trọng trong hành trình hướng tới hòa giải và chữa lành”.

Đức Thánh Cha chia buồn về các ngôi mộ tại các trường nội trú cũ

Đức Thánh Cha đã chia sẻ nỗi buồn của mình về điều mà ngài mô tả là “tin tức gây sốc” khi vào mùa hè vừa qua, hàng trăm ngôi mộ không được đánh dấu được phát hiện trong khuôn viên của trường nội trú thổ dân ở Kamloops do Giáo hội điều hành. Trong buổi đọc kinh Truyền Tin trưa Chúa Nhật ngày 6/6 năm nay, Đức Thánh Cha nói rằng ngài cầu nguyện cho Giáo hội Canada và cho người dân, đồng thời ngài đã đưa ra lời kêu gọi các cơ quan chính trị và tôn giáo của Canada làm

việc cùng nhau để làm sáng tỏ vấn đề và cam kết “một con đường hòa giải và chữa lành”.

Chế độ trường nội trú

Các trường nội trú là các trường do chính phủ tài trợ, trong đó nhiều trường được điều hành bởi các tổ chức Kitô giáo. Các trường được thành lập để hòa nhập trẻ em Bản địa vào văn hóa châu Âu-Canada, hoạt động từ những năm 1880 đến những thập kỷ cuối thế kỷ 20, nhằm mục đích giáo dục và biến đổi thanh thiếu niên người bản địa và hòa nhập họ vào xã hội Canada. Hệ thống trường của chính phủ buộc trẻ em bản địa phải tách khỏi gia đình trong một thời gian dài và cấm chúng thừa nhận di sản và văn hóa bản địa của chúng hoặc nói ngôn ngữ của chúng. Các cựu học sinh kể về tình trạng lạm dụng rộng rãi trong hệ thống trường nội trú. (CNA 27/10/2021)

Hồng Thủy - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2021-10/dtc-hanh-huong-canada-hoa-giai-dan-toc-ban-dia-truong-noi-tru.html>

XIV. Hồng y Canada Czerny - chúng ta nên cho thông điệp của Đức Phanxicô ‘một cơ hội thứ nhì’

Một cái nhìn từ bên trong hệ thống trường học nội trú ở Canada sau vụ khám phá 215 hài cốt trẻ em ở trường nội trú Kamloops, trong số này có hài cốt của các em chỉ mới 3 tuổi.



Đức Phanxicô bắt tay hồng y Michael Czerny, Thư ký dưới quyền Phân bộ Người di cư và Tị nạn của Bộ Phát triển Nhân bản Toàn diện trong buổi tiếp kiến tại Vatican với người tị nạn đến từ Lesbos, ngày 19 tháng 12 năm 2019. ANSA / ETTORE FERRARI / Pool via REUTERS

Hồng y Czerny tuyên bố: “Dù người Canada thất vọng vì Đức Phanxicô đã không xin lỗi về vai trò của Giáo hội công giáo trong một vụ tai tiếng xung quanh trường nội trú cũ dành cho học sinh bản địa, nhưng chúng ta nên cho thông điệp của ngài ‘một cơ hội thứ nhì’ vì nỗi buồn và sự kinh hoàng của ngài là chân thành.”

Hồng y Michael Czerny, một trong hai hồng y người Canada ở Vatican, đã phát biểu trong cuộc phỏng vấn với hãng tin Reuters một ngày sau khi giáo hoàng nói, ngài rất đau đớn khi được tin tìm thấy 215 hài cốt trẻ em ở trường nội trú Kamloops, một thị trấn ở tỉnh bang British Columbia, miền tây Canada.

Trong các bình luận ngày chúa nhật 6 tháng 6, giáo hoàng đã dừng lại trước đòi hỏi của một số người Canada xin ngài nói lời xin lỗi. Ngày thứ sáu 4 tháng 6, Thủ tướng Justin Trudeau cho biết Giáo hội công giáo phải chịu trách nhiệm về vai trò của mình trong việc điều hành nhiều trường học.

Trong một cuộc phỏng vấn qua điện thoại, hồng y Czerny tuyên bố: “Tôi thực sự hy vọng người dân Canada cho thông điệp của giáo hoàng một cơ hội thứ nhì, vì ngài đã nói lên nhiều về điều khủng khiếp này, ngài bày tỏ cảm xúc, nỗi đau và kinh hoàng của ngài. Tất cả những chuyện này rất quan trọng để chúng ta xây dựng nhịp cầu giữa ngài và giáo hội và những người đang phải chịu đựng sự tiết lộ khủng khiếp này, người dân bản địa và nhiều người khác ở Canada.

Việc tìm thấy hài cốt vào tháng trước tại ngôi trường nội trú đã đóng cửa năm 1978, đã khơi lại vết thương cũ và đang đẩy lên sự phẫn nộ ở Canada về việc thiếu thông tin và trách nhiệm.

Trong buổi Kinh Truyền Tin ngày chúa nhật 6 tháng 6, Đức Phanxicô kêu gọi các nhà lãnh đạo chính trị và công giáo Canada “hợp tác triệt để” để làm sáng tỏ vụ tìm thấy hài cốt này và tìm cách hòa giải và chữa lành. Ngài cũng tố cáo mọi thái độ dư âm của chủ nghĩa thực dân và bảo vệ các quyền và giá trị văn hóa của các dân tộc bản địa.

Sau khi Đức Phanxicô phát biểu, một số nhà lãnh đạo bản địa Canada và những người sống sót của trường này nói, họ rất thất vọng và Giáo hội cần phải làm nhiều hơn nữa.

Hồng y Czerny, chuyên gia về nhập cư và tị nạn của Vatican cho biết: “Dù ngài không nói những gì người dân bản địa mong chờ, mong muốn hay hy vọng, nhưng những gì ngài nói là tốt lành và đáng kể nếu những lời này được đón nhận”. Hồng y xem những lời của giáo hoàng là “mãnh liệt và cô đọng” và hy vọng “mọi người có thể tiếp nhận, không chỉ lời nói mà là ý nghĩa bên trong, ý nghĩa nhân văn, ý nghĩa thiêng liêng.”

Các trường nội trú hoạt động từ năm 1831 đến năm 1996 và được các tu sĩ kitô giáo điều hành nhân danh chính phủ. Đa số do Giáo hội công giáo điều hành. Hệ thống đã cưỡng bức khoảng 150.000 trẻ em ra khỏi nhà gia đình các em. Nhiều nạn nhân đã bị lạm dụng, hãm hiếp và suy dinh dưỡng trong cái mà Ủy ban Sự thật và Hòa giải năm 2015 đã xem đây là “tội diệt chủng văn hóa”



Hình ảnh một số sinh hoạt ở các trường nội trú:

Đức Phanxicô được bầu làm giáo hoàng 17 năm sau khi các trường cuối cùng này đóng cửa và đã xin lỗi về vai trò của Giáo hội đối với chủ nghĩa thực dân ở châu Mỹ.

Nhưng ngài đã chọn lúc để nói lời xin lỗi trực tiếp khi đến thăm các quốc gia và khi ngài nói chuyện với người dân bản địa.

Đền thăm Bolivia năm 2015, ngài đã xin lỗi về “nhiều tội nghiêm trọng đã phạm để chống lại người bản địa Mỹ nhân danh Chúa”

Hiện nay chưa có chuyến thăm Canada nào được dự trù.

By [phanxicovn](#) - 09/06/2021 88

reuters.com, Philip Pullella, 2021-06-07

Marta An Nguyễn dịch

<http://phanxico.vn/2021/06/09/hong-y-canada-czerny-chung-ta-nen-cho-thong-diep-cua-duc-phanxico-mot-co-hoi-thu-nhi/>

XV. ĐTC sẽ thăm Canada - Viễn tượng mới chữa lành và hòa giải với thổ dân Canada

Thêm một bước tiến quan trọng trong tiến trình chữa lành và hòa giải giữa Giáo Hội Công Giáo và các thổ dân Canada, đó là sự sẵn sàng của Đức Thánh Cha viếng thăm Canada để đẩy mạnh tiến trình này.

Hôm thứ Tư 27/10/2021, Phòng Báo chí Tòa Thánh thông báo: Đức Thánh Cha cho biết ngài sẵn sàng nhận lời mời của các Giám Mục Canada đến nước này trong bối cảnh vấn đề thổ dân, với ý hướng dẫn thân trong tiến trình hòa giải với dân bản địa. Ngày giờ chuyến viếng thăm sẽ được công bố.

Vậy là điều mà thủ tướng Canada Justin Trudeau và giới thủ lĩnh thổ dân tại nước này nhiều lần tạo sức ép và đòi hỏi, nhưng không được đáp ứng, nay có một khúc quanh lớn nhờ những cố gắng lớn của các Giám Mục Canada: trước tiên là việc chuẩn bị một phái đoàn thổ dân sang Roma gặp Đức

Thánh Cha, và nay chính ngài bày tỏ sự sẵn sàng đích thân sang Canada.

Vấn đề từ lâu

Tại Canada, các thổ dân bản xứ được gọi là “Các dân tộc đầu tiên”. Có 634 bộ lạc các thổ dân bản xứ, và hiện nay có hơn 975 ngàn người, theo thống kê hồi năm 2016.

Chính quyền thực dân Anh và Pháp ở Canada đề ra chính sách đồng hóa các thổ dân bản xứ và bắt các trẻ em thổ dân phải theo học tại một trong gần 140 trường nội trú. Tại đó các em bị chính quyền cấm không được nói tiếng mẹ đẻ, phải học tiếng Anh hoặc tiếng Pháp, nhiều khi bị hành hạ hoặc lạm dụng, và không bao giờ được trở lại bộ lạc và về với cha mẹ của các em. Nhiều trường được chính quyền thuộc địa ủy thác cho các dòng thừa sai Công Giáo, Anh giáo hoặc Tin Lành đảm trách. Các dòng tu Công Giáo đảm trách 3 phần 4 các trường này, từ năm 1830 đến 1978, là năm mà trường cuối cùng bị đóng cửa. Người ta ước lượng có tới 150 ngàn trẻ em thuộc hàng trăm bộ lạc thổ dân được giáo dục tại các trường như thế.

Trong cuộc điều tra từ năm 2008 đến 2015 của Ủy Ban sự thật và hòa giải của chính phủ Canada về lịch sử và ảnh hưởng lâu dài của các trường nội trú thổ dân, người ta khám phá thấy có khoảng từ 4 đến 6 ngàn học sinh chết vì sự cầu thả, thờ ơ hoặc lạm dụng tại các trường nội trú của học sinh thổ dân trên toàn nước Canada.

Chính phủ Canada cùng với các Giáo Hội Kitô đã bồi thường 1 tỷ 400 triệu Euro, tương đương với 1 tỷ 900 triệu đôla Canada cho con cháu của các nạn nhân.

Vấn đề bùng lên

Vấn đề các trường nội trú thổ dân lại bùng lên từ ngày 22/5 năm nay sau khám phá tại trường nội trú thổ dân ở thành phố Kamloops thuộc bang British Columbia, miền đông Canada; đó là khi sử dụng máy radar xuyên lòng đất, các chuyên gia đã phát hiện 215 bộ xương các học sinh, trong đó có trẻ em nhỏ nhất 3 tuổi, tại khu vực trường này. Trường đã được chính quyền thuộc địa Anh ủy thác cho dòng Hiến sinh thừa sai Đức Mẹ Vô nhiễm (OMI), đảm trách từ năm 1890 đến năm 1969, là năm chính phủ lấy lại quyền điều khiển trường này và sau đó đóng cửa luôn từ năm 1978.

Sau vụ ở Kamloops, người ta cũng khám phá nhiều vụ tương tự khác ở Canada. Nhiều nơi ở Canada đã cử hành các buổi tưởng niệm các học sinh thiệt mạng trong các trường nội trú dành cho học sinh thổ dân, và thủ tướng Justin Trudeau tuyên bố sẽ tiếp tục hỗ trợ làm sáng tỏ những vụ này.

Tại nhiều nơi ở Canada người ta đã kéo cờ rủ và đặt 215 đôi giày trẻ em để tưởng niệm các trẻ em thổ dân bị thiệt mạng. Trong khi đó, các tổ chức đại diện thổ dân Canada trên toàn quốc đã kêu gọi mở các cuộc điều tra tại các trường nội trú tương tự.

Vài phản ứng

Có 16 giáo phận ở Canada có các trường nội trú thổ dân. Nhiều Giám Mục liên hệ đã lên tiếng bày tỏ đau buồn và nhân danh Giáo Hội địa phương xin lỗi các thổ dân, trong đó có Đức Cha Giuse Nguyễn Thế Phương, 64 tuổi (1957), nguyên là Tổng đại diện của tổng giáo phận Vancouver, và từ 5 năm nay là Giám Mục giáo phận Kamloops sở tại. Trong thông cáo hôm 28/5/2021, ngài bày tỏ đau buồn và kinh hoàng về sự khám phá di cốt các em học sinh và nói rằng: *“Tôi bày tỏ sự cảm thông sâu sắc nhất với bà tù trưởng Roseanne Casimir*

của dân tộc Tk'emlups và tất cả những người đang thương khóc thảm trạng và sự mất mát khôn tả này. Không có lời đau buồn nào có thể mô tả thích đáng sự khám phá kinh khủng này". Đức Cha cho biết ngài đích thân hỗ trợ, cầu nguyện và đồng hành với cộng đồng "Các dân tộc đầu tiên" tại Kamloops và các nơi khác.

Ngày 4/6 sau đó, Thủ tướng Justin Trudeau kêu gọi Đức Thánh Cha nhân danh Giáo Hội Công Giáo chính thức xin lỗi. Ông cũng đòi Giáo Hội Công Giáo trao nộp tất cả những văn khố tài liệu về vấn đề các trường nội trú thổ dân, đồng thời đe dọa rằng chính phủ có "những phương thế" để áp dụng nếu Giáo Hội không trao các văn khố và tài liệu.

Phản ứng của Đức Hồng Y Collins

Tuyên bố trên đài truyền hình CBC News của Canada 2 ngày sau đó, (6/6/2021), Đức Hồng Y Thomas Collins, Tổng Giám Mục Toronto, giáo phận lớn nhất tại Canada, cho biết việc Đức Giáo Hoàng xin lỗi cần diễn ra trong một cuộc viếng thăm của ngài tại Canada, và điều này đòi một số "bước tiến" từ phía chính phủ cũng như các vị lãnh đạo Giáo Hội tại Canada, và nhiều khía cạnh khác trong việc tổ chức, tài chính, v.v..

Nhắc đến tuyên bố của thủ tướng Justin Trudeau hôm thứ Sáu 4/6/2021 trước đó, yêu cầu Đức Thánh Cha xin lỗi và đòi Giáo Hội trao nộp tất cả những văn khố tài liệu về vấn đề này, đồng thời đe dọa rằng chính phủ đã có "những phương thế" để áp dụng nếu Giáo Hội không trao các văn khố và tài liệu, Đức Hồng Y Collins nói rằng những nhận xét của thủ tướng Trudeau "cực kỳ không giúp ích" và thiếu thông tin. Các hồ sơ tài liệu về vấn đề này hiện được giữ tại Viện bảo tàng của

bang British Columbia. Các tổ chức Công Giáo khác có liên hệ cũng phải giao những tài liệu về các trường học thổ dân nếu họ chưa làm.

Đức Thánh Cha

Về phần Đức Thánh Cha, trong buổi đọc kinh truyền tin trưa Chúa Nhật 6/6/2021, ngài chia sẻ với các tín hữu sự kinh ngạc và đau buồn vì những tin tức bi thảm được truyền đi vài tuần trước đó về việc khám phá hàng trăm ngôi mộ tại các trường nội trú thổ dân.

Đẩy mạnh tiến trình hòa giải

Trong thời gian sau đó, Hội Đồng Giám Mục Canada đã khởi sự nhiều dự án nhằm đẩy mạnh tiến trình hòa giải với các thổ dân bản xứ, trong đó có chương trình tài trợ 30 triệu đôla Canada trong vòng 5 năm trên bình diện toàn quốc, cho các sáng kiến hòa giải. Thêm vào đó có dự án tổ chức một phái đoàn thổ dân Canada sang Roma gặp Đức Thánh Cha, và nay Phòng báo chí Tòa Thánh cho biết Đức Thánh Cha sẵn sàng đi Canada, theo lời mời của Hội Đồng Giám Mục nước này.

Thông cáo của Hội đồng Giám Mục Canada

Trong thông cáo hôm 27/10-2021, sau khi Tòa Thánh thông báo sự sẵn sàng của Đức Thánh Cha viếng thăm Canada, Đức Cha Raymond Poisson, Giám Mục giáo phận Saint-Jérôme, Chủ tịch Hội Đồng Giám Mục Canada, nói rằng trước cuộc viếng thăm này, một phái đoàn các nạn nhân thổ dân, các kỳ mục, những người bảo tồn kiến thức và người trẻ sẽ sang gặp Tòa Thánh, và có dịp nói với Đức Giáo Hoàng Phanxicô về thời điểm, trọng tâm và những đề tài để chuẩn bị cho cuộc lễ hành tương lai của ngài tại Canada. “Các Giám Mục Canada đã dẫn thân trong các cuộc thảo luận đầy ý nghĩa với các thổ dân bản xứ, đặc biệt những người bị thương tổn vì các trường

nội trú thổ dân, họ chia sẻ những câu chuyện về đau khổ và thách đố mà họ tiếp tục cảm nghiệm... Chúng tôi cầu nguyện để cuộc viếng thăm của Đức Giáo Hoàng Phanxicô tại Canada sẽ là một cột mốc ý nghĩa trong hành trình tiến về sự hòa giải và chữa lành”.

Mới đây các Giám Mục Canada đã hứa làm việc với Tòa Thánh và các thổ dân về việc Đức Giáo Hoàng có thể viếng thăm Canada. Tiếp theo lời hứa này và được thông báo về 3 năm tiếp tục đối thoại giữa các Giám Mục Canada, Tòa Thánh và các thổ dân, hồi đầu tháng 10 này, Đức Cha Chủ tịch và cựu chủ tịch Hội Đồng Giám Mục Canada đã gặp Đức Hồng Y Quốc vụ khanh Tòa Thánh để thảo luận về những bước kế tiếp trong hành trình cũng như chuẩn bị cho phái đoàn.

Phái đoàn này sẽ sang Tòa Thánh từ ngày 17 đến 20/12 tới đây và chương trình đang được chuẩn bị trong sự cộng tác với các tổ chức thổ dân Canada và các đối tác khác. Đức Cha Poisson cho biết: “Chúng tôi sẽ mời phái đoàn các nạn nhân, các kỳ lão, những người giữ gìn kiến thức, và người trẻ gặp Đức Thánh Cha Phanxiô để cởi mở tâm hồn với ngài và chia sẻ những đau khổ cũng như hy vọng và ước muốn của họ cho cuộc viếng thăm của ngài tại Canada”.

Các chi tiết về cuộc lữ hành của Đức Giáo Hoàng Phanxicô tại Canada cũng như phái đoàn sang Roma sẽ được Hội Đồng Giám Mục Canada thông báo sau khi các chi tiết được xác định (CCCB 27/10/2021)

Giuse Trần Đức Anh O.P.

<https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2021-10/dtc-phanxico-hanh-huong-canada-hoa-giai-tho-dan.html>

XVI. Các lãnh đạo người bản địa Canada sẽ gặp Đức Phanxicô tại Vatican vào tháng 12



Giáo hội công giáo là thể chế duy nhất chưa đưa ra lời xin lỗi chính thức.

Phái đoàn các Quốc Gia Thứ Nhất, Quốc Gia người Métis và người Inuit, từng phái đoàn sẽ gặp riêng Đức Phanxicô từ ngày 17 đến 20 tháng 12, để yêu cầu một lời xin lỗi về vai trò của Giáo hội công giáo trong các trường nội trú của người bản địa ở Canada.

Hai nguồn tin thân cận với CBC cho biết, sau đó vào ngày cuối 20 tháng 12, toàn bộ phái đoàn bản địa sẽ có buổi gặp chung với Đức Phanxicô để kết thúc chuyến thăm.

Các nhà lãnh đạo của Hội đồng các Quốc Gia Thứ Nhất, Hội đồng quốc gia Métis và người Inuit Tapiriit Kanatami đã làm việc hơn hai năm với Hội đồng Giám mục công giáo Canada để cử một phái đoàn gồm các đại diện Bản địa đến gặp giáo hoàng.



Chủ tịch Quốc Gia Thứ Nhất Perry Bellegarde (trái), Chủ tịch Inuit Tapiriit Kanatami, Natan Obed (giữa) và Chủ tịch Liên đoàn Métis của Manitoba, David Chartrand, trong cuộc họp báo tại Quốc hội năm 2016.

Ảnh: The Canadian Press / Adrian Wylde

Tuyên bố được công bố vào tháng 6 cho biết chuyến thăm sẽ là dịp để Đức Phanxicô nghe trực tiếp từ người dân bản địa, bày tỏ sự gần gũi chân thành của ngài, giải quyết tác động của việc thuộc địa hóa và sự tham dự của Giáo hội vào các trường nội trú, để đáp ứng với các đau khổ của người dân bản địa và những tác động liên tục của chấn thương liên thế hệ.

Các nhà lãnh đạo bản địa có ý định xin giáo hoàng ra lệnh cho Giáo hội tiết lộ tất cả hồ sơ liên quan đến các trường nội trú, cũng như bất kỳ vật phẩm bản địa nào bị tịch thu ở Canada mà Vatican có thể có trong kho lưu trữ.

Chuyến đi đã được lên kế hoạch trước khi xảy ra đại dịch và sau đó bị hoãn lại.

Các yêu cầu được lặp lại

Sau chấn thương của vụ Kamloops và vụ Marieval, áp lực đòi một lời xin lỗi từ giáo hoàng ngày càng gia tăng.

Tuần trước, sau vụ phát hiện 751 ngôi mộ không được đánh dấu ở một nghĩa trang gần trường nội trú cũ của người bản địa ở Marieval, cách bang Regina khoảng 140 cây số về phía đông, ông Cadmus Delorme, người đứng đầu Quốc Gia Thứ Nhất ở Cowessessia tuyên bố “giáo hoàng phải xin lỗi.”

Tháng trước, bà Rosanne Casimir, người đứng đầu Quốc Gia Thứ Nhất Tk'emlúps Secwépemc đã xin Đức Giáo hoàng xin lỗi sau khi báo cáo phát hiện hài cốt của khoảng 215 trẻ em được chôn cất trong khuôn viên của trường nội trú cũ ở Kamloops, bang British Columbia.

Giáo hội công giáo là thể chế duy nhất vẫn chưa đưa ra lời xin lỗi chính thức về vai trò của mình trong việc quản lý các trường nội trú ở Canada.

Đầu tháng vừa qua, Đức Phanxicô cho biết ngài rất buồn vì phát hiện này và kêu gọi tôn trọng các quyền và văn hóa của người dân bản địa. Tuyên bố của ngài không kèm theo một lời xin lỗi chính thức.

Thay mặt chính phủ liên bang, Giáo hội công giáo quản lý hơn một nửa số trường nội trú ở Canada, hoạt động từ năm 1831 đến năm 1996.

By phanxicovn - 06/07/2021 43

ici.radio-canada.ca, Olivia Stefanovich, 2021-06-29

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/07/06/cac-lanh-dao-nguoi-ban-dia-canada-se-gap-duc-phanxico-tai-vatican-vaio-thang-12/>

XVII. Chuyến thăm của Đức Phanxicô đến Canada - mong chờ về vấn đề xin lỗi



Đức Phanxicô trong buổi tiếp kiến chung ngày 6 tháng 10-2021

Giám mục Raymond Poisson, chủ tịch Hội đồng Giám mục Công giáo Canada (CCCCB) cho biết: “Tôi rất vui khi biết quyết định sẽ đi Canada của Đức Phanxicô.”

Trong cuộc họp của Hội đồng Giám mục Canada tháng 9 năm 2021, giám mục Poisson, giáo phận Saint-Jérôme và Mont-Laurier, bang Québec cho biết, ngài và các giám mục “đồng lòng” chính thức mời Đức Phanxicô đến Canada.

Hai tuần trước, giám mục Poisson, vừa được bầu làm chủ tịch Hội đồng Giám mục Canada đã gửi lời mời đến hồng y Quốc vụ khanh Pietro Parolin. Ngài giải thích, trong một cuộc họp ở Vatican, họ đã thảo luận về lời mời này, các mục tiêu của chuyến tông du của Đức Phanxicô đến Canada và chuyến đi của của phái đoàn các vị niên trưởng người dân tộc bản địa và những người sống sót của các trường nội trú bản xứ dự kiến sẽ đến Vatican từ ngày 17 đến ngày 20 tháng 12 năm 2021.

Giám mục Poisson cho biết, tháng 12 năm 2019, giám mục đã gặp Đức Phanxicô để thông báo cho ngài “về tình hình của các anh chị em bản địa chúng tôi và về những hành động mà các giám mục Canada đã thực hiện kể từ khi có báo cáo của Ủy ban Sự thật và Hòa giải.” Ngài cho biết, chính vào dịp này, việc cử một phái đoàn đại diện các Quốc gia thứ nhất đến Vatican đã được thảo luận. Ngài nói: “Đức Phanxicô tỏ ra rất nhạy cảm với cách tiếp cận của chúng tôi, với phương pháp sư phạm của chúng tôi.”

Ngài lấy làm tiếc: “Nhưng như chúng ta thấy, Covid xuất hiện. Đại dịch đã buộc phái đoàn phải hoãn lại. Mãi cho đến tháng 6 năm 2021, Hội đồng Giám mục Canada mới chỉ định một phái đoàn người Bản địa sẽ gặp Đức Phanxicô vào tháng 12 năm nay để đối thoại và hàn gắn.”

Giám mục Poisson tuyên bố: “Thông báo sáng nay, Đức Phanxicô nhận lời mời của chúng tôi đã làm cho phái đoàn này trở nên rất quan trọng. Tôi tin phái đoàn sẽ có âm hưởng cho chuyến tông du của giáo hoàng sắp tới.”

Trong một tuyên bố ngày 27 tháng 10, Hội đồng Giám mục Canada cho biết, các thành viên của phái đoàn sẽ thảo luận với Đức Phanxicô về “thời gian, phương hướng và chủ đề của ngài trong chuyến hành hương của ngài đến Canada.”

Giám mục Raymond Poisson và ba giám mục khác sẽ cùng đi với phái đoàn, gồm khoảng 30 thành viên từ ba tổ chức quốc gia: Hội đồng các quốc gia thứ nhất, Hội đồng quốc gia Métis và Inuit Tapiriit Kanatami.

Ngài sẽ xin lỗi khi đến Canada không? Giám mục Poisson cho biết, “mục đích của phái đoàn là chính xác, dù bất kể điều gì sẽ được tuyên bố, nhưng chúng không chỉ là lời nói,

mà là một cách thực sự để xây dựng lại tình đoàn kết giữa chúng ta. Sau đó chúng ta sẽ xem những gì sẽ xảy ra. Tôi tin chắc giáo hoàng sẽ có những lời cần thiết.”

Hội đồng các Quốc gia Thứ nhất

Bà RoseAnne Archibald, nhà lãnh đạo của Hội đồng các Quốc Gia Thứ nhất tuyên bố: “Tôi sẽ đón tiếp giáo hoàng khi ngài đến Đảo Rùa để nói lời xin lỗi mà chúng tôi đã chờ từ lâu cho những người sống sót sau chấn thương của các liên thế hệ.”

Bà nói thêm trên trang Facebook của bà: “Tôi tiếp tục yêu cầu Giáo hội công giáo phải chịu trách nhiệm về vai trò của mình trong việc đồng hóa cưỡng bức và diệt chủng đối với trẻ em, gia đình và quốc gia của chúng tôi. Phải có người chịu trách nhiệm hình sự trong các vấn đề này.” Trong một tuyên bố gửi đến hãng thông tấn *Presence*, bà Archibald yêu cầu Giáo hội công giáo thực hiện các hành động sửa chữa ngay bây giờ: “Những hành động tức thời này bao gồm việc các giáo phận trả lại tài sản đất đai của chúng tôi, cũng như đóng góp tài chính vào các chương trình hỗ trợ và chữa bệnh lâu dài cho người dân của chúng tôi.”

Tuy bà “nóng lòng muốn gặp Đức Phanxicô trên lãnh thổ truyền thống của bà” nhưng bà cho biết bà sẽ không tham gia vào phái đoàn sẽ đến Vatican vào tháng 12.

Lời xin lỗi của giáo hoàng

Từ nhiều năm nay, ông George Valin, cựu thẩm phán Tòa Thượng thẩm Ontario, nay đã nghỉ hưu, ông luôn làm việc để Hội đồng Giám mục Canada chính thức mời Đức Phanxicô đến Canada. Ông nhận thấy không thể hiểu được nếu “các giám mục cho thấy không thể hoặc không muốn mời Đức Phanxicô

đến Canada để xin lỗi, lời xin lỗi đã được chờ quá lâu, về vai trò của Giáo hội trong việc quản trị các trường nội trú của người bản địa, một trong những giai đoạn đen tối của lịch sử chúng ta.”

Sáng thứ tư 27 tháng 10, thẩm phán Valin, người công giáo, cho biết ông rất vui khi giáo hoàng nhận lời mời của Hội đồng Giám mục Canada: “Tôi tin chắc ngài sẽ làm điều phải làm khi ngài đến thăm, đó là xin lỗi những người sống sót, gia đình và cộng đồng của họ có thân nhân học trong các trường nội trú do người công giáo quản trị.”

Kể từ tháng 9 năm 2017, ông đã đề nghị Hội đồng Giám mục gửi lời mời chính thức cho giáo hoàng. Ông nói: “Thật đáng buồn khi lời mời này dường như là kết quả của việc phát hiện gần đây hàng trăm ngôi mộ không tên tại các trường nội trú do người công giáo điều hành và tiết lộ về việc các thực thể công giáo không đáp ứng nghĩa vụ tài chính theo Thỏa thuận giải quyết với các trường bản địa.”

“Theo ông, dù sự chậm trễ trong việc gửi lời mời đến giáo hoàng là không biện minh được, nhưng đã đến lúc chúng ta phải để các lời chỉ trích như vậy đằng sau lưng chúng ta. Tôi mong chuyến thăm của giáo hoàng đến Canada và những lời xin lỗi mà tôi tin ngài sẽ nói lên vào thời điểm đó.”

By [phanxicovn](https://phanxico.vn) - 29/10/2021 58

presence-info.ca, Francois Gloutnay, 2021-10-27

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<https://phanxico.vn/2021/10/29/chuyen-tham-cua-duc-phanxico-den-canada-mong-cho-ve-van-de-xin-loi/>

Phần Thứ Bốn

GIẢI PHÁP HƯỚNG VỀ TƯƠNG LAI CỦA TOÀN THỂ GIÁO HỘI: THƯỢNG HỘI ĐỒNG HIỆP HÀNH: HIỆP THÔNG – THAM GIA – VÀ SỨ VỤ

Lạy Chúa Thánh Thần, này chúng con đang hiện diện trước nhan Chúa, khi cùng nhau tụ họp nhân danh Chúa. Chỉ có Chúa là Đấng hướng dẫn chúng con, xin hãy ngự trị trong tâm hồn chúng con; xin dạy chúng con lối đường phải đi và cách bước đi trên lối đường đó.

Chúng con yếu đuối và tội lỗi, xin đừng để chúng con gây xáo trộn. Đừng để chúng con u mê sa nẻo đường lầm cũng đừng để chúng con làm theo thiên kiến.

Xin giúp chúng con tìm thấy nơi Chúa sự hiệp thông giữa chúng con để chúng con có thể cùng tiến đến cuộc sống vĩnh cửu và không lạc xa khỏi con đường chân lý và ngay thật.

Chúng con cầu xin Chúa, là Đấng hoạt động mọi nơi mọi thời, trong sự thông hiệp với Chúa Cha và Chúa Con, mãi mãi đến muôn đời. Amen.

I. Hướng đến một Hội thánh hiệp hành:
Hiệp thông, Tham gia và Sứ vụ. **CẨM NANG CHO THƯỢNG**

HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC VỀ TÍNH HIỆP HÀNH (xin xem tài liệu của HĐGMVN)

II. Tài liệu Chuẩn bị Thượng Hội Đồng Giám Mục về Tính Đồng nghị đã được công bố

Theo tạp chí *The Pillar*, các hướng dẫn và tài liệu làm việc của Thượng Hội Đồng Giám Mục về Tính Đồng nghị đã được công bố tại Rôma hôm qua, 7 tháng 9, 2021.

Các viên chức Tòa Thánh cho biết trong một cuộc họp báo cùng ngày rằng các văn kiện này chỉ là một nguồn tài liệu, mỗi Giáo Hội địa phương phải tìm ra các phương thế tốt nhất để sống diễn trình đồng nghị.



Khi các nhà báo yêu cầu cung cấp câu định nghĩa chính xác và cô đọng cho tính đồng nghị, thì Tiến sĩ Myriam Wijlens, giáo sư giáo luật của Đại Học Erfurt, Đức, trả lời rằng sẽ là một “bất công” đối với ý niệm đồng nghị khi định nghĩa nó trước diễn trình đồng nghị. Bà ví tính đồng nghị như bông hoa phải chờ nó nở mới mô tả nó được.

Theo Inés San Martín của tạp chí *Cruce*, phiên họp của Thượng Hội Đồng Giám Mục về Tính Đồng nghị mỗi tháng Mười năm 2023 mới bắt đầu, nhưng biến cố này sẽ chính thức được khai mạc vào tháng tới bằng một diễn trình lắng nghe, đối thoại và biện phân cộng đồng trong các Giáo Hội địa phương.

Martin cũng cho hay mặc dù Thượng Hội Đồng có sự tham dự của cả các tu sĩ và giáo dân, nhưng chỉ có các giáo sĩ mới có quyền bỏ phiếu. Tuy nhiên thực hành này đang được sửa đổi dưới triều Giáo Hoàng của Đức Phanxicô khi Nữ tu Nathalie Becquart, hiện là phó tổng thư ký của Văn Phòng Thượng Hội Đồng sẽ là người phụ nữ đầu tiên có quyền bỏ phiếu.

Hạn từ tính đồng nghị được nói nhiều dưới triều Giáo Hoàng Phanxicô, nhưng chưa ai nắm vững định nghĩa của nó. Chính vì thế, theo Martin, phần lớn Tài liệu chuẩn bị nhằm giải thích diễn trình và gốc rễ thần học của nó.

Tài liệu cho hay tính đồng nghị “không chỉ là việc cử hành các phiên họp trong Giáo Hội và các cuộc họp của các Giám Mục, hay chỉ là một vấn đề quản trị nội bộ trong lòng Giáo Hội; nó là “modus vivendi et operandi” [một phương thức sống và hành động] của Giáo Hội, Dân Thiên Chúa, biểu lộ và mang bản thể lại cho hữu thể Giáo Hội như một hiệp thông khi mọi chi thể của Giáo Hội cùng hành trình với nhau, tụ họp trong các phiên họp và dự phần vào sứ mệnh rao truyền Tin Mừng của Giáo Hội”.

Những trục chính của một Giáo Hội đồng nghị là hiệp thông, tham gia, và sứ mệnh, dưới sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần và lắng nghe Kinh Thánh.

Đức Hồng Y Mario Grech, đứng đầu văn phòng Thượng Hội Đồng, cho biết thánh lễ khai mạc Thượng Hội Đồng sẽ được Đức Phanxicô chủ tọa vào ngày 9 tháng 10, 2021; các giáo phận sẽ khai mạc một tuần sau.

Tới ngày 10 tháng 4, 2022, sau diễn trình “cầu nguyện và suy nghĩ”, các Giáo Hội địa phương sẽ hoàn tất một tài liệu dài không quá 10 trang và gửi về Rôma. Tháng 9, 2022, một tài liệu làm việc sẽ được công bố để hướng dẫn các phiên họp lục địa và miền, diễn ra trước tháng 3 năm 2023. Kết quả của các phiên họp này cũng sẽ được gửi về Rôma, giúp hướng dẫn việc soạn thảo một tài liệu làm việc thứ hai cho phiên họp thực sự của Thượng Hội Đồng Giám Mục vào tháng Mười năm 2023.

Trong số các “mục tiêu” của con đường đồng nghị này là xét xem trách nhiệm và quyền hành trong Giáo Hội phải được quản lý ra sao, “đem ra ánh sáng và cố gắng hoán cải các thiên kiến và thực hành méo mó vốn không bắt rễ từ Tin Mừng”.

Tài liệu cũng quả quyết rằng đại dịch COVID-19 “trong giây lát, đã làm sống dậy cảm thức này: chúng ta là một cộng đồng hoàn cầu, tất cả đang ở trong cùng một con thuyền, trong đó, vấn đề của một người là vấn đề của mọi người” và không ai được cứu một mình, trong khi khiến cho các bất bình đẳng và bất công vốn có “nổ tung”.

Tình trạng trên, một tình trạng “hợp nhất toàn thể gia đình nhân loại” bất chấp nhiều khác biệt bên trong nó, “thách thức khả năng của Giáo hội trong việc đồng hành với các cá nhân và cộng đồng”. Tuy nhiên, tài liệu thừa nhận, “chúng ta không thể che giấu sự kiện này: chính Giáo hội đang đương đầu với việc thiếu đức tin và sự băng hoại ngay trong chính

minh,” đặc biệt làm nổi bật nỗi đau khổ các trẻ em và những người dễ bị tổn thương phải chịu do việc lạm dụng tình dục của giáo sĩ và các hành vi sai trái khác được thực hiện bởi một số lượng “đáng kể” các linh mục và tu sĩ.

Tài liệu cho biết, “Toàn thể Giáo hội được kêu gọi đối phó với sức nặng của một nền văn hóa thẩm nhuần chủ nghĩa giáo sĩ trị mà Giáo hội vốn kế thừa từ lịch sử của mình, và với những hình thức thực thi quyền hành trên đó các loại lạm dụng khác nhau (quyền lực, kinh tế, lương tâm, tình dục) được cấy ghép vào”.

Bản văn cũng nhấn mạnh sự cần thiết phải đặc biệt chú ý đến tiếng nói của phụ nữ, cũng như tiếng nói của các cộng đồng Kitô hữu sống ở những quốc gia nơi họ là thiểu số và thường xuyên bị bách hại và “tử đạo thường xuyên”.

Tài liệu cho biết thêm, “Nếu một mặt, não trạng tục hóa có xu hướng trục xuất tôn giáo ra khỏi quảng trường công cộng, thì mặt khác, chủ nghĩa cực đoan tôn giáo, vốn không tôn trọng quyền tự do của người khác, đã tạo ra các hình thức bất khoan dung và bạo lực, các hình thức cũng được phản ánh trong cộng đồng Kitô hữu, và trong các mối liên hệ của nó với xã hội”.

Trong cuộc họp báo, Đức Hồng Y Grech khẳng định nếu không có Chúa Thánh Thần thì thượng hội đồng sẽ trở thành “trò chơi của các bên”, và việc tham gia của “dân thánh Thiên Chúa” sẽ trở thành một “cuộc thăm dò ý kiến”. Khi ngỏ lời với các nhà báo, Đức Hồng Y Grech yêu cầu họ không "làm thui chột thượng hội đồng" bằng cách sử dụng cơ chế "tin sốt dẻo" và tin giật gân. “Điều Đức Thánh Cha mong đợi từ Thượng Hội đồng này là đặt toàn thể Giáo hội vào một điều

kiện để sống kinh nghiệm đồng nghị chân chính, đảm nhiệm thái độ quan trọng nhất trong một Giáo hội đồng nghị: Cùng nhau bước đi”.

Nữ tu Becquart nói thêm vào, "Chúng ta đang tái học hỏi tính đồng nghị, và một trong các thách thức chính là, với tính đồng nghị, bạn học bằng cách làm". Nữ tu nói, "Đó là một khái niệm dễ dàng diễn đạt thành lời, nhưng không dễ áp dụng vào thực hành, và đây là lý do tại sao chúng tôi đã viết 'vademeccum' (cẩm nang); bởi vì chúng tôi nghe nói cần có những hướng dẫn thực tiễn cho các giáo phận để phát động diễn trình này”.

Vũ Văn An 07/Sep/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/270893.htm>

III. Tài liệu chuẩn bị cho Đại hội đồng thường lệ lần thứ 16 của Thượng Hội đồng Giám mục



Vì một Giáo hội Đồng nghị: Hiệp thông, Tham gia và Sứ mệnh

NỘI DUNG

I. Lời kêu gọi cùng nhau hành trình

II. Một Giáo hội Đồng nghị trong hiến chế

III. Lắng nghe Kinh thánh, Chúa Giêsu, Đám đông, Các Tông đồ

Động lực kép của hoán cải: Thánh Phêrô và Ông Cornêliô (Công vụ 10)

IV. Tính Đồng nghị trong hành động: Các nẻo đường để hỏi ý kiến dân Chúa. Câu hỏi cơ bản. Các khía cạnh khác nhau về tính đồng nghị. Mười chủ đề cốt lõi cần được khám phá. Đóng góp vào cuộc tham khảo



1. Giáo Hội của Thiên Chúa được triệu tập trong Thượng hội đồng. Nẻo đường có tên “Vì một Giáo hội Đồng nghị: Hiệp thông, Tham gia và Sứ mệnh” sẽ long trọng khai mạc vào ngày 9 - 10 tháng 10 năm 2021 tại Rôma và vào ngày 17 tháng 10 sau đó tại mỗi Giáo hội đặc thù. Giai đoạn căn bản sẽ là việc cử hành Đại hội đồng Thường lệ lần thứ XVI của Thượng Hội đồng Giám mục, vào tháng 10 năm 2023, [1] sẽ được tiếp nối bằng giai đoạn thi hành liên quan đến các Giáo hội đặc thù (xem *EC*, điều 19- 21). Với việc triệu tập này, Đức Giáo Hoàng Phanxicô mời gọi toàn thể Giáo hội suy tư về một chủ đề có tính cách quyết định đối với đời sống và sứ mệnh của mình:

“Chính con đường đồng nghị này được Thiên Chúa mong đợi ở Giáo hội của thiên niên kỷ thứ ba” [2]. Cuộc hành trình này, diễn ra sau công cuộc “canh tân” Giáo hội do Công đồng Vatican II đề xuất, vừa là một ơn phúc vừa là một nhiệm vụ: bằng cách đồng hành và cùng nhau suy gẫm về cuộc hành trình đã được thực hiện, Giáo hội sẽ có thể học hỏi qua kinh nghiệm của mình những diễn trình nào có thể giúp Giáo Hội sống hiệp thông, đạt được sự tham gia, mở cửa để Giáo Hội thi hành sứ mệnh sai đi. Thực thể, việc chúng ta “cùng nhau hành trình” là điều thể hiện và biểu lộ một cách hữu hiệu nhất bản

chất của Giáo hội như là dân Chúa đang lữ hành và truyền giáo.

2. Một câu hỏi căn bản gợi mở và hướng dẫn chúng ta: Làm thế nào để việc “cùng nhau hành trình”, diễn ra ngày nay trên các bình diện khác nhau (từ bình diện địa phương đến bình diện hoàn vũ), cho phép Giáo hội công bố Tin Mừng phù hợp với sứ mạng đã trao phó cho Giáo Hội; và Chúa Thánh Thần mời gọi chúng ta thực hiện những bước nào để lớn lên như một Giáo Hội đồng nghị?

Cùng nhau giải đáp câu hỏi trên đòi hỏi phải lắng nghe Chúa Thánh Thần, Đấng như gió “thổi nơi nào nó muốn; bạn có thể nghe âm thanh nó tạo ra, nhưng bạn không biết nó đến từ đâu hay nó đi về đâu” (Ga 3: 8), vẫn mở ngõ cho những điều ngạc nhiên mà Chúa Thánh Thần chắc chắn sẽ chuẩn bị cho chúng ta trên đường đi. Do đó, một sự năng động được kích hoạt giúp chúng ta bắt đầu gặt hái một số thành quả của một cuộc hoán cải đồng nghị, sẽ dần dần chín mùi. Đây là những mục tiêu có tầm quan trọng lớn đối với phẩm chất của đời sống Giáo hội và đối với việc hoàn thành sứ mệnh loan báo Tin Mừng, trong đó tất cả chúng ta đều tham gia nhờ Bí tích Rửa tội và Thêm sức. Ở đây, chúng ta sẽ chỉ ra những mục tiêu chính vốn biến cách (decline) tính đồng nghị thành hình thức, phong cách và cấu trúc của Giáo hội:

* nhắc nhở việc Chúa Thánh Thần hướng dẫn cuộc hành trình của Giáo Hội trong suốt lịch sử và ngày nay, kêu gọi chúng ta cùng nhau phải làm sao trở thành các chứng nhân của tình yêu thương Thiên Chúa;

* sống diễn trình giáo hội một cách có tham gia và bao gồm, cung cấp cho mọi người – nhất là những người, vì nhiều lý do khác nhau, thấy mình ở bên lề - cơ hội để tự phát biểu và được lắng nghe ngõ hầu góp phần vào việc gầy dựng dân Chúa;

* thừa nhận và đánh giá cao sự phong phú và tính đa dạng của các ơn phúc và đặc sủng mà Chúa Thánh Thần tự ý ân ban vì lợi ích của cộng đồng và lợi ích của toàn thể gia đình nhân loại;

* khám phá những cách thức tham gia để thực thi trách nhiệm trong việc công bố Tin Mừng và trong cố gắng xây dựng một thế giới tươi đẹp hơn và đáng sống hơn;

* kiểm tra xem trách nhiệm và quyền hành được thực hiện ra sao trong Giáo hội cũng như các cơ cấu nhờ đó chúng được quản lý, đem ra ánh sáng và cố gắng hoán cải các định kiến và thực hành méo mó không bắt nguồn từ Tin Mừng;

* thừa nhận cộng đồng Kitô giáo như một chủ thể khả tín và là đối tác đáng tin cậy trong các nẻo đường đối thoại xã hội, hàn gắn, hòa giải, hòa nhập và tham gia, tái thiết nền dân chủ, cổ vũ tình huynh đệ và tình bạn xã hội;

* tái tạo mối liên hệ giữa các thành viên của các cộng đồng Kitô giáo cũng như giữa các cộng đồng và các nhóm xã hội khác, thí dụ, các cộng đồng tín hữu của các hệ phái và tôn giáo khác, các tổ chức xã hội dân sự, các phong trào quần chúng, v.v.;

* cổ vũ việc đánh giá cao và bản thân hóa thành quả của các kinh nghiệm Thượng hội đồng gần đây trên bình diện hoàn vũ, khu vực, quốc gia và địa phương.

3. Tài liệu Chuẩn bị này nhằm phục vụ cho cuộc hành trình đồng nghị, đặc biệt như là một công cụ để tạo điều kiện cho giai đoạn đầu tiên của việc lắng nghe và tham khảo ý kiến dân Chúa trong các Giáo hội đặc thù (tháng 10 năm 2021 - tháng 4 năm 2022), với hy vọng sẽ giúp khởi động ý nghĩ, năng lực và óc sáng tạo của tất cả những ai tham gia vào cuộc hành trình và làm cho việc chia sẻ thành quả của các cố gắng của họ trở thành dễ dàng hơn. Với mục đích này:

1) nó bắt đầu bằng cách phác thảo một số đặc điểm nổi bật của bối cảnh đương thời;

2) nó minh họa một cách tổng hợp các tài liệu tham khảo thần học căn bản để có sự hiểu biết và thực hành đúng đắn về tính đồng nghị;

3) nó cung cấp một số tư tưởng Kinh thánh có thể nuôi dưỡng việc suy niệm và suy tư cầu nguyện dọc đường hành trình;

4) nó minh họa một số viễn ảnh để từ đó đọc lại các kinh nghiệm về tính đồng nghị từng được mang ra sáng;

5) nó cho thấy một số cách trình bày rõ ràng công việc đọc lại này trong cầu nguyện và chia sẻ.

Kèm theo một cách cụ thể việc tổ chức công việc, một Cẩm nang phương pháp luận, đính kèm Tài liệu Chuẩn bị này và có sẵn trên trang mạng lưu trữ chuyên dụng, đã được đề xuất [3]. Trang mạng cung cấp một số nguồn tài liệu để đào sâu chủ đề tính đồng nghị, như một trợ cụ cho Tài liệu Chuẩn bị này; trong số những tài liệu nguồn này, chúng tôi muốn nhấn mạnh hai điều được đề cập nhiều lần dưới đây: *Diễn văn tại Lễ Kỷ niệm 50 năm thiết lập Thượng Hội đồng Giám mục*, do Đức Giáo Hoàng Phanxicô trình bày vào ngày 17 tháng 10 năm 2015, và văn kiện *Tính Đồng nghị trong Đời sống và Sứ mệnh của Giáo hội*, do Ủy ban Thần học Quốc tế soạn và xuất bản năm 2018.

I. Lời kêu gọi cùng nhau hành trình

4. Cuộc hành trình đồng nghị triển khai trong một bối cảnh lịch sử được đánh dấu bằng những thay đổi mang tính thời đại trong xã hội và bằng một sự chuyển tiếp quan yếu trong đời sống Giáo Hội, một điều không thể làm ngơ: nó nằm trong những nếp gấp phức tạp của bối cảnh này, trong các căng

thẳng và mâu thuẫn của nó, các căng thẳng và mâu thuẫn mà chúng ta được mời gọi “xem xét kỹ lưỡng các dấu chỉ của thời đại và giải thích chúng dưới ánh sáng Tin Mừng” (GS, số 4). Một số yếu tố của khung cảnh hoàn cầu có liên hệ chặt chẽ nhất với chủ đề của Thượng Hội đồng được phác họa ở đây; nhưng bức tranh cần được phong phú hóa và hoàn tất ở bình diện địa phương.

5. Thảm kịch hoàn cầu như đại dịch COVID-19 “trong giây lát đã làm sống lại cảm thức này: chúng ta là một cộng đồng hoàn cầu, tất cả đang ở trong cùng một con thuyền, nơi vấn đề của một người là vấn đề của mọi người. Một lần nữa chúng ta nhận ra rằng không ai được cứu một mình; chúng ta chỉ có thể được cứu cùng với nhau” (FT, số 32). Đồng thời, đại dịch cũng làm cho các bất bình đẳng và bất công vốn hiện hữu hiện lên rõ mồn một: nhân loại dường như ngày càng lung lay bởi các quá trình quần chúng hóa và phân mảnh; tình trạng bi đát mà những người di cư phải đối đầu ở tất cả các khu vực trên thế giới cho thấy rào cản phân chia gia đình nhân loại đơn nhất vẫn còn cao và mạnh mẽ ra sao. Thông điệp *Laudato si'* và *Fratelli Tutti* ghi lại độ sâu các đường đứt gãy chạy qua nhân loại, và chúng ta có thể tham khảo những phân tích này để bắt đầu lắng nghe tiếng kêu của người nghèo và của trái đất, đồng thời nhận ra những hạt giống hy vọng và tương lai mà Chúa Thánh Thần tiếp tục gieo vào thời đại chúng ta: “Đấng Tạo Hóa không bỏ rơi chúng ta; Người không bao giờ từ bỏ kế hoạch yêu thương của mình hoặc hối hận vì đã tạo ra chúng ta. Nhân loại vẫn còn khả năng chung sức xây dựng ngôi nhà chung của chúng ta” (LS, số 13).

6. Tình trạng trên, bất chấp các khác biệt lớn, vẫn hợp nhất toàn thể gia đình nhân loại, thách thức khả năng của Giáo hội trong việc đồng hành với các cá nhân và cộng đồng để đọc

lại những kinh nghiệm tang tóc và đau khổ đã vạch mặt nhiều điều chắc chắn giả tạo, và nuôi dưỡng hy vọng và niềm tin vào sự tốt lành của Đấng Tạo Dựng và sự sáng tạo của Người. Tuy nhiên, chúng ta không thể che giấu sự kiện này: chính Giáo hội phải đối đầu với việc thiếu đức tin và sự băng hoại ngay trong chính mình. Đặc biệt, chúng ta không thể quên những đau khổ mà các vị thành niên và những người dễ bị tổn thương phải trải qua “do lạm dụng tình dục, lạm dụng quyền lực và lạm dụng lương tâm của một số đáng kể các giáo sĩ và những người thánh hiến” [4]. Chúng ta liên tục bị thách thức “trong tư cách Dân Thiên Chúa, phải gánh lấy nỗi đau của các anh chị em mình từng bị thương trong xác thịt và tinh thần của họ” [5]. Đã quá lâu tiếng kêu than của các nạn nhân là tiếng kêu than mà Giáo hội không thể nghe đủ. Đây là những vết thương sâu khó chữa lành, mà ơn tha thứ cho nó không bao giờ có thể xin cho đủ và là điều đang tạo nên nhiều trở ngại, đôi khi áp đặt chúng, trên đường tiến lên theo hướng “cùng nhau hành trình”. Toàn thể Giáo hội được kêu gọi xử lý sức nặng của một nền văn hóa thấm nhuần chủ nghĩa giáo sĩ trị mà Giáo hội vốn thừa hưởng từ lịch sử của mình, và thấm nhuần các hình thức thực thi quyền hành mà trên đó các loại lạm dụng khác nhau (quyền lực, kinh tế, lương tâm, tình dục) được cấy ghép vào. Không thể nghĩ đến “một cuộc hoán cải hoạt động của chúng ta trong tư cách là một Giáo hội mà không có sự tham gia tích cực của mọi thành phần dân Chúa” [6] cùng nhau chúng ta hãy cầu xin Chúa ban cho “ơn hoán cải và xúc dầu bên trong cần để bày tỏ trước những tội ác lạm dụng này sự hối hận và quyết tâm của chúng ta can đảm chống lại chúng” [7].

7. Bất chấp các bất trung của chúng ta, Chúa Thánh Thần vẫn tiếp tục hành động trong lịch sử và biểu lộ quyền năng ban sự sống của Người. Chính trong những luồng cây được đào xới bởi những đau khổ đủ loại được gia đình nhân

loại và dân Chúa chịu đựng, mà các ngôn ngữ mới của đức tin và những nẻo đường mới đang bùng nổ: không những có khả năng giải thích các biến cố theo quan điểm thần học mà trong những thử thách còn tìm ra các lý do để tái lập con đường sống Kitô giáo và Giáo hội. Quả là lý do để hy vọng lớn lao khi hơn một số ít Giáo hội đã bắt đầu ít nhiều các cuộc họp và diễn trình tham khảo có cấu trúc với dân Chúa. Nơi nào họ nổi bật nhờ phong cách đồng nghị, cảm thức về Giáo hội đều phát triển mạnh mẽ và sự tham gia của mọi người đã đem lại một thúc đẩy mới cho đời sống giáo hội. Mong ước của giới trẻ muốn trở thành những nhân vật chủ đạo trong Giáo hội và yêu cầu đánh giá phụ nữ cao hơn và dành không gian để họ tham gia vào sứ mệnh của Giáo hội, từng được các Thượng Hội đồng năm 2018 và 2019 báo hiệu, cũng đã được xác nhận. Việc thiết lập gần đây thừa tác vụ Giáo lý viên giáo dân và việc mở cửa cho phụ nữ gia nhập các thừa tác vụ Đọc sách và Giúp lễ cũng đi theo hướng này.

8. Chúng ta không thể bỏ qua những điều kiện đa dạng của các cộng đồng Kitô giáo sống ở các khu vực khác nhau trên thế giới. Song song với những quốc gia nơi Giáo hội chiếm phần lớn dân số và là điểm tham chiếu văn hóa cho toàn xã hội, có những quốc gia khác mà người Công Giáo là thiểu số; ở một số quốc gia này, người Công Giáo, cùng với những Kitô hữu khác, phải kinh qua các hình thức bách hại, bao gồm một số hình thức rất bạo lực, và thường xuyên phải chết vì đạo. Mặt khác, nếu não trạng thế tục hóa có xu hướng trục xuất tôn giáo ra khỏi các nơi công cộng, thì mặt khác, chủ nghĩa cực đoan tôn giáo, vốn không tôn trọng quyền tự do của người khác, đang nuôi dưỡng các hình thức bất khoan dung và bạo lực; các hình thức này cũng được phản ánh trong cộng đồng Kitô giáo và trong liên hệ của nó với xã hội. Các Kitô hữu thường áp dụng những thái độ y như thế, thậm chí gây chia rẽ

và chống đối, kể cả trong Giáo hội. Cũng cần phải xem xét các âm vang, trong Giáo hội và trong các mối liên hệ của Giáo hội với xã hội, của những rạn nứt gây ra bởi các lý do sắc tộc, chủng tộc, đẳng cấp, hoặc các hình thức phân tầng xã hội khác hoặc bạo lực văn hóa và cơ cấu, đang diễn ra trong xã hội. Những tình huống này có tác động sâu xa đến ý nghĩa của biểu thức “cùng nhau hành trình” và đến các khả thể cụ thể của việc làm như thế.

9. Trong bối cảnh đó, tính đồng nghị nói lên con đường chính cho Giáo hội, được kêu gọi đổi mới chính mình dưới tác động của Chúa Thánh Thần và bằng cách lắng nghe Lời Chúa. Khả năng hình dung một tương lai khác cho Giáo hội và các định chế của Giáo hội, phù hợp với sứ mệnh mà Giáo hội đã lãnh nhận, tùy thuộc phần lớn vào quyết định khởi xướng các diễn trình lắng nghe, đối thoại và biện phân cộng đồng, trong đó mỗi người và mọi người đều có thể tham gia và đóng góp. Đồng thời, quyết định “cùng nhau hành trình” là một dấu hiệu tiên tri cho gia đình nhân loại, vốn cần một dự án chung có khả năng theo đuổi lợi ích của mọi người. Một Giáo hội có khả năng hiệp thông và huynh đệ, tham gia và phụ đới, trung thành với điều mình công bố, sẽ có thể đứng bên cạnh những người nghèo và những người bé nhỏ nhất và cho họ mượn tiếng nói của chính mình. Để “cùng nhau hành trình”, chúng ta cần để cho mình được Chúa Thánh Thần giáo dục cho có một não trạng đồng nghị thực sự, với lòng can đảm và tự do bước vào một diễn trình hoán cải không thể thiếu cho việc “cải tổ liên tục mà [Giáo Hội] luôn luôn cần đến, bao lâu Giáo Hội vẫn còn là một định chế của con người” (*UR*, số 6; xem *EG*, số 26).

II. Một Giáo Hội từ căn bản có tính đồng nghị

10. “Chính con đường đồng nghị này được Thiên Chúa mong đợi ở Giáo hội của thiên niên kỷ thứ ba. Điều Chúa yêu cầu chúng ta theo một nghĩa nào đó đã hiện diện trong chính

hạn từ 'thượng hội đồng' [synod]"[8], vốn là" một hạn từ cổ xưa và đáng kính trong Truyền thống Giáo hội, mà ý nghĩa của nó dựa trên những chủ đề sâu xa nhất của Mạc Khải" [9]. Chính "Chúa Giêsu, Đấng tự giới thiệu Người là 'đường, là sự thật và là sự sống' (Ga 14: 6)," và "Các Kitô hữu, những môn đệ của Người, khởi đầu được gọi là 'những người theo Đường'" (x. Cv 9: 2; 19:9.23; 22:4; 24:14.22)" [10]. Theo quan điểm này, tính đồng nghị không những chỉ là việc cử hành các cuộc gặp gỡ trong Giáo hội và các hội họp của Giám mục, hay một vấn đề quản trị nội bộ đơn giản trong Giáo hội; nó là "*phương thức sống và hành động* chuyên biệt của Giáo hội, Dân Thiên Chúa, biểu lộ và mang lại bản thể cho hữu thể Giáo hội như là sự hiệp thông khi tất cả các chi thể của Giáo hội cùng nhau hành trình, tụ họp trong các phiên họp và tích cực dự phần vào sứ mệnh truyền bá Tin Mừng của Giáo Hội" [11]. Do đó, đan kết qua lại là các trục chính của một Giáo hội đồng nghị mà tiêu đề của Thượng hội đồng đã đề ra: hiệp thông, tham gia và sứ mệnh. Trong chương này, chúng ta sẽ minh họa ngắn gọn một số tài liệu tham khảo thần học căn bản dựa trên quan điểm này.

11. Trong thiên niên kỷ thứ nhất, "cùng nhau hành trình" - nghĩa là thực hành tính đồng nghị - là cách thức bình thường mà Giáo hội, được hiểu như "Mọi người họp nhất trong sự họp nhất của Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần" [12], luôn hành động. Đối với những người gây chia rẽ trong cơ thể Giáo hội, các Giáo phụ tương phản bằng sự hiệp thông của các Giáo hội rải rác trên khắp thế giới, được Thánh Augustinô mô tả là "*concordissima fidei conspiratio*" [13] nghĩa là sự nhất trí hòa điệu nhất trong đức tin của mọi người đã chịu phép rửa. Đó là các gốc rễ của việc phát triển rộng rãi một thực hành đồng nghị ở mọi bình diện của đời sống Giáo hội — địa phương, cấp tỉnh và hoàn vũ — từng đạt đến biểu hiện cao nhất trong Công đồng Chung. Trong chân trời giáo hội này, được

gợi hứng bởi nguyên tắc tham gia của mọi người vào đời sống của Giáo hội, Thánh Gioan Chrysostom đã có thể nói rằng “Giáo hội và Thượng hội đồng đồng nghĩa với nhau” [14]. Ngay cả trong thiên niên kỷ thứ hai, khi Giáo hội nhấn mạnh hơn đến chức năng phẩm trật, cách thức tiến hành này vẫn không mất đi: nếu, cùng với việc cử hành các công đồng chung, việc cử hành các thượng hội đồng giáo phận và giáo tỉnh đã được chứng thực rõ ràng, thì lúc cần phải xác định các chân lý tín điều, các vị Giáo hoàng đều muốn tham khảo ý kiến của các Giám mục để biết đức tin của toàn thể Giáo hội, như thế là đã nại tới thể giá của *sensus fidei* [cảm thức đức tin] của toàn thể dân Chúa, vốn “không thể sai lầm” “trong khi tin” (EG, số 119).

12. Công đồng Vatican II đã dựa vào động lực của Truyền thống này. Nó nhấn mạnh rằng “Tuy nhiên, Thiên Chúa không làm cho con người trở nên thánh thiện và cứu vớt họ chỉ như các cá nhân, không có sự ràng buộc hay liên kết giữa họ với nhau. Đúng hơn, điều làm Người vui lòng là quy tụ mọi người lại với nhau như một dân tộc, một dân tộc biết nhìn nhận Người trong sự thật và phụng sự Người trong sự thánh thiện” (LG, số 9). Các thành viên của Dân Thiên Chúa được hợp nhất với nhau bằng Bí tích Rửa tội, và “nếu theo ý muốn của Chúa Kitô, một số được làm thầy dạy, mục tử và phân phát các mầu nhiệm thay cho những người khác, nhưng tất cả đều chia sẻ sự bình đẳng thực sự về phẩm giá và hoạt động chung vì mọi tín hữu để xây dựng Thân thể Chúa Kitô” (LG, số 32). Do đó, tất cả những người đã chịu phép Rửa, những người tham dự vào các chức năng tư tế, tiên tri và vương đế của Chúa Kitô bằng cách “thực thi tính đa dạng và phong phú có trật tự của các đặc sủng, ơn gọi và thừa tác vụ của họ,” [15] đều là những chủ thể tích cực của việc rao giảng Tin Mừng, cả trong tư cách cá nhân lẫn trong tư cách toàn thể dân Chúa.

13. Công Đồng nhấn mạnh nhờ sự xúc dầu của Chúa Thánh Thần nhận được trong Bí tích Rửa tội, toàn bộ các Tín hữu “không thể sai lầm trong các vấn đề niềm tin” ra sao. Họ biểu lộ sở hữu đặc biệt này qua việc biện phân siêu nhiên của toàn thể dân Chúa trong các vấn đề đức tin khi ‘từ các Giám mục xuống tới người tín hữu cuối cùng’, họ biểu lộ sự đồng thuận phổ quát trong các vấn đề đức tin và luân lý”(LG, số 12). Chính Chúa Thánh Thần hướng dẫn tín hữu “đến mọi sự thật” (Ga 16:13). Nhờ tác động của Chúa Thánh Thần, “truyền thống phát xuất từ các Tông đồ này phát triển trong Giáo hội” để dân Chúa có thể lớn lên “trong sự hiểu biết các thực tại và lời lẽ đã được lưu truyền. Điều này xảy ra qua việc các tín hữu chiêm niệm và học hỏi; họ luôn trân trọng những điều này trong lòng (x. Lc 2,19, 51) nhờ sự hiểu biết thấu đáo các thực tại thiêng liêng được họ trải nghiệm, và qua lời rao giảng của những người, nhờ việc kế nhiệm giám mục, đã nhận được hồng ân sự thật chắc chắn”(DV, số 8). Thực tế, Dân tộc này, được các vị Chủ chăn tập hợp lại với nhau, gắn bó với kho tàng thánh thiêng của Lời Chúa được trao phó cho Giáo hội, kiên trì không ngừng trong giáo huấn của các Tông đồ, trong tình hiệp thông huynh đệ, trong việc bẻ bánh và trong lời cầu nguyện, “Để việc nắm giữ, thực hành và tuyên xưng di sản đức tin, nó trở thành một nỗ lực chung của các Giám mục và các Tín hữu” (DV, số 10).

14. Các Mục tử, được Thiên Chúa thiết lập như “những người bảo quản, giải thích và nhân chứng đích thực cho đức tin của toàn thể Giáo Hội” [16], không nên sợ hãi lắng nghe Đoàn chiên được giao phó cho họ. Việc tham khảo ý kiến dân Chúa không bao hàm việc tiếp nhận vào Giáo hội các động lực của nền dân chủ dựa trên nguyên tắc đa số, bởi vì, trên cơ sở tham gia vào mọi diễn trình đồng nghị, có một niềm đam mê chung

đôi với sứ mệnh chung là loan báo Tin Mừng, chứ không phải đại diện cho các lợi ích xung đột nhau. Nói cách khác, đây là một diễn trình mang tính giáo hội chỉ có thể diễn ra ở “trung tâm của một cộng đồng có cấu trúc phẩm trật” [17]. Chính trong mối dây hữu hiệu liên kết cảm thức đức tin của dân Chúa với chức năng huấn quyền của các Mục tử mà sự đồng tâm nhất trí của toàn thể Giáo hội trong cùng một đức tin được thể hiện. Mọi diễn trình đồng nghị, trong đó các Giám mục được kêu gọi biện phân những gì Chúa Thánh Thần đang nói với Giáo hội, không phải bởi chính họ mà bằng cách lắng nghe dân Chúa, vốn “cũng dự phần vào chức vụ ngôn sứ của Chúa Kitô” (LG, số 12), đều là một hình thức hiển nhiên của việc “cùng nhau hành trình” làm cho Giáo hội phát triển ấy. Thánh Biển Đức nhấn mạnh “Chúa thường mạc khải đường lối khôn ngoan nhất cần phải tuân theo” [18] cho những người không nắm giữ các vị trí quan trọng trong cộng đồng (trong trường hợp đó là người trẻ nhất); như thế, các Giám mục nên quan tâm đến việc tiếp cận với tất cả mọi người, để, trong lúc triển khai hành trình đồng nghị một cách có trật tự, điều được Thánh Tông đồ Phaolô khuyến cáo các cộng đồng được thể hiện: “Đừng dập tắt Thần khí. Đừng khinh thường những lời tiên tri. Hãy thử nghiệm mọi sự; hãy giữ lại những gì tốt lành” (1 Tx 5: 19-21).

15. Ý nghĩa của cuộc hành trình mà tất cả chúng ta được kêu gọi trên hết là cuộc hành trình khám phá khuôn mặt và hình thức của một Giáo hội đồng nghị, trong đó “mọi người đều có điều gì đó để học hỏi. Các tín hữu giáo dân, hợp đoàn giám mục, Giám mục Rôma: tất cả lắng nghe nhau, và tất cả lắng nghe Chúa Thánh Thần, 'Thần khí chân lý' (Ga 14:17), để biết Người 'nói gì với các Giáo hội' (Kh 2: 7)” [19]. Giám mục Roma, với tư cách là nguyên tắc và nền tảng của sự hợp nhất Giáo hội, yêu cầu tất cả các Giám mục và tất cả các Giáo hội đặc thù, trong đó và từ đó Giáo Hội Công Giáo duy nhất hiện

hữu (xem *LG*, số 23), tự tin và can đảm bước vào con đường đồng nghị. Trong “cuộc cùng nhau hành trình” này, chúng ta cầu xin Chúa Thánh Thần giúp chúng ta khám phá ra việc hiệp thông, vốn kết hợp với nhau trong sự hợp nhất đa dạng các ân sủng, đặc sủng và thừa tác vụ, vì sứ mệnh như thế nào: một Giáo hội đồng nghị là một Giáo hội “ra đi”, một Giáo hội truyền giáo “cửa luôn rộng mở” (*EG*, số 46). Điều này bao gồm ơn gọi làm sâu sắc thêm các mối liên hệ với các Giáo hội và các cộng đồng Kitô giáo khác, mà chúng ta kết hợp với qua cùng một Phép Rửa. Khi đó, viễn ảnh “cùng nhau hành trình” thậm chí còn rộng lớn hơn và bao trùm tất cả nhân loại, những người mà chúng ta chia sẻ “niềm vui và hy vọng, đau buồn và lo lắng” với (*GS*, số 1). Một Giáo hội đồng nghị là một dấu chỉ tiên tri, trước hết, cho một cộng đồng các quốc gia không có khả năng đề xuất một dự án chung, qua đó theo đuổi lợi ích cho mọi người: ngày nay, thực hành tính đồng nghị đối với Giáo hội là cách rõ ràng nhất để trở thành “bí tích cứu rỗi phổ quát” (*LG*, số 48), “một dấu chỉ và công cụ của sự kết hợp mật thiết với Thiên Chúa và sự hợp nhất của toàn thể nhân loại” (*LG*, số 1).

III. Lắng nghe Kinh thánh

16. Thần khí Thiên Chúa, Đấng soi sáng và làm sống động cuộc “cùng nhau hành trình” này của các Giáo Hội, cũng chính là Thần Khí hoạt động trong sứ mệnh của Chúa Giêsu, đã được hứa ban cho các Tông đồ và các thế hệ môn đệ biết lắng nghe và đem Lời Thiên Chúa vào thực hành. Theo lời Chúa hứa, Thần Khí không tự giới hạn mình trong việc xác nhận tính liên tục của Tin Mừng Chúa Giêsu, nhưng sẽ soi sáng những chiều sâu luôn mới mẻ trong Mạc Khải của Người và linh hứng các quyết định cần thiết để duy trì cuộc hành trình của Giáo hội (x. *Ga* 14: 25–26; 15: 26–27; 16: 12–15). Do đó, điều thích đáng là việc chúng ta hành trình xây dựng một Giáo hội đồng

ngợi được linh hứng bởi hai “hình ảnh” trong Kinh thánh. Một hình ảnh xuất hiện trong việc trình bày “khung cảnh cộng đồng” luôn đồng hành với hành trình loan báo Tin Mừng; hình ảnh kia đề cập đến việc trải nghiệm Chúa Thánh Thần, trong đó Thánh Phêrô và cộng đồng sơ khai nhận ra nguy cơ áp đặt các giới hạn phi lý trong việc chia sẻ đức tin. Kinh nghiệm đồng nghị về cuộc hành trình với nhau, theo chân Chúa và vâng phục Chúa Thánh Thần, sẽ có thể nhận được nguồn linh hứng quyết định từ việc suy gẫm hai đặc điểm này của mặc khải.

Chúa Giêsu, Đám đông, Các Tông đồ

17. Trong cấu trúc nền tảng của nó, khung cảnh nguyên thủy xuất hiện như hằng số của cách thức trong đó Chúa Giêsu tỏ mình ra trong suốt Tin Mừng, khi Người loan báo Nước Thiên Chúa sắp đến. Trong yếu tính, ba tác nhân (hơn một) có liên quan. Tất nhiên, người đầu tiên là Chúa Giêsu, nhân vật chủ đạo tuyệt đối, Đấng đưa ra sáng kiến, gieo rắc lời nói và dấu hiệu về việc xuất hiện của Nước Trời mà không “cho thấy sự thiên vị” (xem Cv 10:34). Bằng nhiều cách khác nhau, Chúa Giêsu đặc biệt chú ý đến những người bị “tách biệt” khỏi Thiên Chúa và những người bị cộng đồng “bỏ rơi” (người tội lỗi và người nghèo, theo ngôn ngữ Tin Mừng). Qua lời nói và hành động của mình, Người đem đến sự giải thoát khỏi sự dữ và hoán cải thành hy vọng, nhân danh Thiên Chúa Cha và trong quyền năng của Chúa Thánh Thần. Ngay trong tính đa dạng của các lời kêu gọi của Chúa, những lời đáp trả để lĩnh hội của họ, đặc điểm chung là đức tin luôn xuất hiện như một việc trân quý con người: lời cầu xin của họ được lắng nghe, sự khó khăn của họ được giúp đỡ, sự sẵn sàng của họ được đánh giá cao, phẩm giá của họ được xác nhận bởi cái nhìn của Thiên Chúa và được phục hồi để được cộng đồng công nhận.

18. Thực vậy, công việc truyền bá Tin Mừng và sứ điệp cứu rỗi sẽ không thể hiểu được nếu không có sự cởi mở liên tục của Chúa Giêsu đối với lượng thánh giả rộng lớn nhất, mà các sách Tin Mừng gọi là *đám đông*, tức là, tất cả những người theo Người dọc đường, và thậm chí đôi khi theo Người với hy vọng được một dấu lạ và một lời cứu rỗi: đây là tác nhân thứ hai trong khung cảnh Mặc Khải. Việc loan báo Tin Mừng không chỉ dành cho một số ít người được soi sáng hoặc được chọn lựa. Người đối thoại của Chúa Giêsu là “những người” có cuộc sống bình thường, là “mọi người” có thân phận con người, những con người mà Người đặt tiếp xúc trực tiếp với ơn phúc Thiên Chúa và ơn gọi cứu rỗi. Bằng cách gây ngạc nhiên và đôi khi gây bối rối cho các nhân chứng này, Chúa Giêsu chấp nhận như người đối thoại tất cả những ai xuất hiện từ đám đông: Người lắng nghe những lời phản bác đầy xúc động của người phụ nữ Canaan (x. *Mt* 15: 21–28), người không chấp nhận bị loại khỏi phước lành mà Người mang lại; Người cho phép mình đối thoại với người phụ nữ Samaria (x. *Ga* 4: 1–42), bất chấp tình huống của nàng như một phụ nữ bị coi là xấu xa về mặt xã hội và tôn giáo; Người kích thích hành vi đức tin tự do và biết ơn của người mù bẩm sinh (x. *Ga* 9), người mà tôn giáo chính thức đã bác bỏ như nằm ngoài phạm vi ân sủng.

19. Một số đi theo Chúa Giêsu một cách minh nhiên hơn, cảm nghiệm được lòng trung thành của tư cách môn đệ, trong khi những người khác được mời gọi trở về cuộc sống bình thường của họ: nhưng tất cả đều làm chứng cho sức mạnh của đức tin đã cứu vớt họ (x. *Mt* 15:28). Trong số những người đi theo Chúa Giêsu, hình ảnh *các tông đồ*, những người được chính Người kêu gọi ngay từ đầu, sau khi giao cho họ nhiệm vụ làm trung gian có thẩm quyền cho mối liên hệ của đám đông với Mặc Khải và với việc xuất hiện của Nước Thiên Chúa, rõ ràng trở nên nổi bật. Việc nhập cuộc của tác nhân thứ ba xảy ra

không phải nhờ vào một cuộc chữa trị hay hoán cải, mà vì nó trùng hợp với lời kêu gọi của Chúa Giêsu. Việc chọn lựa các tông đồ không phải là đặc ân của một chức vụ quyền lực và tách biệt độc quyền, nhưng là ân sủng của một thừa tác vụ phước lành và hiệp thông có tính bao gồm. Nhờ hồng phúc Chúa Thánh Thần của Chúa Phục Sinh, họ có nhiệm vụ canh giữ nơi ở của Chúa Giêsu, mà không thay thế Người: không đặt các gạn lọc trước nhan Người, nhưng để ai cũng dễ dàng gặp được Người.

20. Chúa Giêsu, đấng đồng trong tính đa dạng của nó, các tông đồ: đây là hình ảnh và là mẫu nhiệm phải thường xuyên được chiêm niệm và khám phá sâu xa để Giáo hội ngày càng trở nên như chính mình. Không ai trong ba tác nhân có thể rời khỏi hiện trường. Nếu Chúa Giêsu vắng mặt và người khác thế chỗ, thì Giáo hội sẽ trở thành một khế ước giữa các tông đồ và đấng đồng và cuộc đối thoại của họ sẽ kết thúc theo cốt truyện của trò chơi chính trị. Nếu không có các tông đồ, được Chúa Giêsu ban quyền và được Chúa Thánh Thần hướng dẫn, mối liên hệ với sự thật Tin Mừng sẽ bị cắt đứt, và đấng đồng, bất chấp tiếp nhận hay bác bỏ Chúa Giêsu, vẫn bị đối diện với một huyền thoại hoặc một ý thức hệ về Người. Nếu không có đấng đồng, mối liên hệ của các tông đồ với Chúa Giêsu sẽ trở nên biến chất thành một hình thức tôn giáo bè phái và tự quy chiếu vào chính mình, và việc truyền bá Tin Mừng, vốn phát xuất từ sự tự tỏ mình ra cách trực tiếp mà Thiên Chúa đích thân ngỏ với tất cả mọi người, trong khi đề nghị ơn cứu rỗi của Người, sẽ mất hết ánh sáng của nó.

21. Rồi, còn có một tác nhân “phụ”, kẻ đối lập, kẻ mang vào khung cảnh việc tách biệt đầy tính ma quái ba tác nhân kia. Đối đầu với viễn ảnh đầy biến động của thập giá, có những môn đệ bỏ đi và những đấng đồng thay đổi tâm trạng. Sự xảo

quyết gây chia rẽ — và do đó, phá vỡ con đường chung — tự biểu lộ một cách hờ hững dưới các hình thức của một tôn giáo nghiêm khắc, của mệnh lệnh luân lý tự trình bày như nhiều đòi hỏi hơn mệnh lệnh của Chúa Giêsu, và của sự quyến rũ của khôn ngoan chính trị thế gian tự cho là hữu hiệu hơn sự biện phân các tinh thần. Để thoát khỏi sự lừa dối của “tác nhân thứ tư”, việc hoán cải liên tục là điều cần thiết. Về mặt này, vấn nạn là tình tiết về viên bách quản Cornêliô (xem Cv 10), tiền thân của “Công đồng” Giêrusalem kia (xem Cv 15), vốn tạo thành điểm tham chiếu chủ yếu cho một Giáo hội đồng nghị.

Năng động tính kép của việc hoán cải: Phêrô và Cornêliô (Công vụ 10)

22. Tình tiết này kể lại, trước hết, việc hoán cải của Cornêliô, người thậm chí còn nhận được một loại truyền tin. Cornêliô là một người ngoại giáo, có lẽ là người Rôma, một viên bách quản (một sĩ quan cấp thấp) trong quân đội chiếm đóng, người hành một nghề dựa trên bạo lực và lạm dụng. Tuy nhiên, ông chuyên tâm cầu nguyện và bố thí, nghĩa là, ông vun trồng mối liên hệ với Thiên Chúa và quan tâm đến người lân cận. Chính trong nhà của ông, thiên thần đã đột nhập một cách bất ngờ, gọi tên ông, và khuyến khích ông sai — động từ của sứ mệnh! — các gia nhân của ông đi Jaffa để kêu gọi — động từ của ơn gọi! — Phêrô. Câu chuyện sau đó trở thành câu chuyện hoán cải của Thánh Phêrô, người, vào cùng ngày hôm đó, nhận được một thị kiến, trong đó một tiếng nói ra lệnh cho ngài giết và ăn thịt các động vật, trong số đó một số là ô uế. Câu trả lời của ngài rất nhất quyết: “Không đâu, lạy Chúa” (Công vụ 10:14). Ngài nhận ra rằng chính Chúa đang nói chuyện với ngài, nhưng ngài dứt khoát từ khước, vì mệnh lệnh đó phá hủy các giới luật của Kinh Torah, vốn bất khả nhượng đối với bản sắc tôn giáo của ngài, và nói lên một cách hiểu việc

tuyển chọn như một khác biệt hàm nghĩa phải tách biệt và loại trừ đối với các dân tộc khác.

23. Vị tông đồ vẫn vô cùng bối rối và, trong khi ngài còn đang băn khoăn về ý nghĩa của những gì đã xảy ra, thì những người được Cornêliô sai đi đã đến và Chúa Thánh Thần chỉ cho ngài thấy họ là sứ giả của ông ta. Thánh Phêrô trả lời họ bằng những lời gợi nhớ đến những lời của Chúa Giêsu trong Vườn Diệtsimani: “Tôi là người mà các ông đang tìm kiếm” (*Công vụ* 10:21). Đây là một cuộc hoán cải đích thực và thích đáng, một chuyên dịch đau đớn và sinh hoa trái mênh mông biết từ bỏ các phạm trù văn hóa và tôn giáo của mình: Thánh Phêrô chấp nhận ăn chung với người ngoại giáo thức ăn mà ngài luôn coi là bị cấm, coi nó như phương thế sống và hiệp thông với Thiên Chúa và với người khác. Chính trong cuộc gặp gỡ với người ta, chào đón họ, hành trình với họ và bước vào nhà họ, ngài nhận ra ý nghĩa của thị kiến của mình: không có con người nào là không xứng đáng trong con mắt Thiên Chúa, và sự khác biệt do việc được chọn thiết lập không hề bao hàm ý thích loại trừ mà là việc phục vụ và làm chứng trên phạm vi phổ quát.

24. Cả Cornêliô lẫn Thánh Phêrô đều lôi kéo những người khác tham gia vào hành trình hoán cải của mình, khiến họ trở thành những người bạn đồng hành trong cuộc hành trình của mình. Hoạt động tông đồ hoàn thành ý muốn của Thiên Chúa bằng cách tạo ra cộng đồng, phá vỡ các rào cản và cổ vũ các cuộc gặp gỡ. Lời nói đóng vai trò trung tâm trong cuộc gặp gỡ giữa hai nhân vật chủ đạo. Cornêliô bắt đầu bằng cách chia sẻ kinh nghiệm của mình. Thánh Phêrô lắng nghe ông và sau đó nói chuyện, đến lượt thuật lại những gì đã xảy ra với ngài và làm chứng cho sự gằn gủi của Chúa, Đấng ra đi gặp riêng mỗi người cá thể để giải thoát họ khỏi những gì khiến họ trở thành

tù nhân của sự dữ và hạ nhục nhân tính (x. Cv 10 : 38). Hình thức thông đạt này tương tự như hình thức mà Thánh Phêrô sẽ áp dụng tại Giêrusalem khi các tín đồ đã cắt bì chỉ trích ngài, buộc tội ngài đã phá vỡ các quy tắc truyền thống, được họ hết sức lưu ý, trong khi coi thường sự tuân thủ Chúa Thánh Thần: “Ông vào nhà của những người đàn ông không cắt bì và dùng bữa với họ!” (Cv 11: 3). Tại thời điểm xung đột đó, Thánh Phêrô báo cáo những gì đã xảy ra với ngài và phản ứng hoang mang, không hiểu và phản kháng của ngài. Chính điều này sẽ giúp những người đối thoại của ngài, khởi đầu hung hăng và khó tính, chịu lắng nghe và chấp nhận những gì đã xảy ra. Kinh thánh sẽ giúp giải thích ý nghĩa, giống như nó đã làm tại “Công đồng” Giêrusalem, trong một diễn trình biện phân hệ ở việc cùng nhau lắng nghe Chúa Thánh Thần.

IV. Tính đồng nghị trong hành động: Các nẻo đường để tham khảo dân Chúa

25. Được Lời Chúa soi sáng và đặt cơ sở nơi Truyền thống, con đường đồng nghị bắt nguồn từ đời sống cụ thể của dân Chúa. Thực thể, nó cho thấy một tính đặc thù tạo ra một tài nguyên phi thường: đối tượng của nó - tính đồng nghị - cũng là phương pháp của nó. Nói cách khác, nó tạo thành một loại địa điểm xây dựng hoặc trải nghiệm thí điểm giúp chúng ta có thể ngay lập tức bắt đầu gặt hái được các thành quả của động lực mà sự hoán cải đồng nghị tiệm tiến sẽ đưa vào cộng đồng Kitô hữu. Mặt khác, nó có thể chỉ đề cập đến những kinh nghiệm đồng nghị đã sống, ở những bình diện khác nhau và với những mức độ thâm hậu khác nhau: các điểm mạnh và các thành công của họ, cũng như các giới hạn và khó khăn của họ cung cấp

nhiều yếu tố quý giá để biện phân hướng đi hầu tiếp tục tiến tới. Chắc chắn, ở đây, chúng ta có ý nói đến các kinh nghiệm do con đường đồng nghị hiện nay gợi lên, nhưng cũng có ý nói tới tất cả các kinh nghiệm qua đó, người ta thử nghiệm các hình thức của việc “cùng nhau hành trình” này trong sinh hoạt bình thường của Giáo Hội, ngay cả khi người ta không biết hay chưa dùng hạn từ “tính đồng nghị”.

Câu hỏi căn bản

26. Câu hỏi căn bản hướng dẫn cuộc tham khảo dân Chúa này, như đã đề cập ở phần đầu, là: Một Giáo Hội đồng nghị, khi loan báo Tin Mừng, “cùng nhau hành trình”: Ngày nay việc “cùng nhau hành trình” này diễn ra như thế nào trong Giáo Hội đặc thù của bạn? Chúa Thánh Thần mời gọi chúng ta thực hiện những bước nào để trưởng thành trong việc chúng ta “cùng nhau hành trình”?

Để trả lời, bạn được mời:

a) hãy tự hỏi những kinh nghiệm nào trong Giáo hội đặc thù của bạn được câu hỏi căn bản gọi lên trong tâm trí;

b) đọc lại những kinh nghiệm này một cách sâu sắc hơn: Chúng đã gọi lên niềm vui nào? Chúng đã gặp những khó khăn và trở ngại nào? Chúng đã đưa ra ánh sáng những vết thương nào? Chúng đã gọi ra những hiểu biết sâu sắc nào?

c) thu thập các hoa trái để chia sẻ: trong những kinh nghiệm này, tiếng nói của Chúa Thánh Thần vang lên ở đâu? Người đang yêu cầu chúng ta điều gì? Đâu là những điểm cần xác nhận, triển vọng cần thay đổi, các bước cần thực hiện? Chúng ta ghi nhận được một sự đồng thuận ở đâu? Đâu là những con đường đang mở ra cho Giáo hội đặc thù của chúng ta?

Các khía cạnh khác nhau của tính đồng nghị

27. Trong cầu nguyện, suy tư và chia sẻ được câu hỏi căn bản gợi ý, nên ghi nhớ ba bình diện trên đó tính đồng nghị được phát biểu như một “chiều kích cấu thành Giáo hội” [20].

* Bình diện phong cách bình thường mà với nó, Giáo hội sống và làm việc hàng ngày, nói lên bản chất của Giáo Hội như là Dân Thiên Chúa cùng nhau hành trình và quy tụ trong các cộng đoàn được Chúa Giêsu triệu tập trong quyền năng của Chúa Thánh Thần để loan báo Tin Mừng. Phong cách này được thể hiện qua việc “cộng đồng lắng nghe Lời Chúa và cử hành Thánh Thể, tình hiệp thông huynh đệ, đồng trách nhiệm và sự tham gia của toàn thể dân Chúa vào đời sống và sứ mệnh của Giáo Hội, trên mọi bình diện và phân biệt giữa các thừa tác vụ và vai trò khác nhau” [21];

* Bình diện cấu trúc và diễn trình của Giáo hội, cũng được xác định theo quan điểm thần học và giáo luật, trong đó bản chất đồng nghị của Giáo hội được phát biểu theo hướng định chế ở các bình diện địa phương, khu vực và hoàn vũ;

* Bình diện diễn trình và biến cố đồng nghị trong đó Giáo hội được triệu tập bởi thẩm quyền có năng quyền, theo những thủ tục chuyên biệt được xác định bởi kỷ luật của Giáo hội.

Mặc dù khác nhau theo quan điểm luận lý, ba bình diện này tham chiếu lẫn nhau và phải được liên kết với nhau một cách chặt chẽ, nếu không một chứng từ ngược hẳn lại sẽ được truyền đi và uy tín của Giáo hội sẽ bị suy giảm. Thực thế, nếu nó không được hiện thân trong các cấu trúc và diễn trình, thì phong cách đồng nghị dễ dàng biến chất từ bình diện ý hướng và ý muốn thành bình diện văn chương hoa mỹ, trong khi các diễn trình và biến cố, nếu chúng không được một phong cách thích hợp sinh động hóa, sẽ trở thành thủ tục trống rỗng.

28. Hơn nữa, khi đọc lại kinh nghiệm, cần ghi nhớ rằng “cùng nhau hành trình” có thể được hiểu từ hai viễn ảnh khác nhau, tuy có mối liên hệ qua lại chặt chẽ. Viễn ảnh thứ nhất xem xét đời sống nội bộ của các Giáo hội đặc thù, các mối liên hệ giữa các bộ phận cấu thành các Giáo Hội này (trước hết và quan trọng nhất giữa các Tín hữu và các Mục tử của họ, cũng qua các cơ quan tham gia được quy định bởi kỷ luật giáo luật, bao gồm cả thượng hội đồng giáo phận) và các cộng đồng mà chúng được phân chia (đặc biệt là các giáo xứ). Sau đó, nó xem xét các mối liên hệ giữa các Giám mục và Giám mục Rôma, cũng qua các cơ quan trung gian của tính đồng nghị (Hội đồng Giám mục của các Giáo hội Thượng phụ và Tổng giáo phận chính, Hội đồng Giáo phẩm Đông phương và Hội đồng Giáo phẩm của các Giáo hội tự trị [sui iuris], và các Hội đồng Giám mục, với các biểu thức quốc gia, quốc tế và lục địa của họ). Sau đó, nó mở rộng các cách thức trong đó mỗi Giáo hội đặc thù tích hợp trong mình sự đóng góp của các hình thức khác nhau của đời sống đơn tu, tu trì và thánh hiến, của các hiệp hội và phong trào giáo dân, của các định chế giáo hội và giáo hội học thuộc nhiều loại khác nhau (trường học, bệnh viện, đại học, các quỹ, các tổ chức bác ái và trợ giúp, v.v.). Cuối cùng, viễn ảnh này cũng bao hàm các mối liên hệ và các sáng kiến chung với các anh chị em thuộc các giáo phái Kitô giáo khác, những người mà chúng ta chia sẻ ơn phúc cùng một Phép Rửa.

29. Viễn ảnh thứ hai xem xét dân Chúa hành trình ra sao cùng với toàn thể gia đình nhân loại. Do đó, cái nhìn của chúng ta sẽ tập chú vào tình trạng các mối liên hệ, đối thoại và các sáng kiến chung có thể có với các tín hữu của các tôn giáo khác, với những người xa rời đức

tin, cũng như với các môi trường và nhóm xã hội chuyên biệt, với các định chế của họ (thế giới chính trị, văn hóa, kinh tế, tài chính, lao động, công đoàn và hiệp hội doanh nhân, các tổ chức phi chính phủ và xã hội dân sự, các phong trào quần chúng, các nhóm thiểu số, người nghèo và người bị hắt hủi, v.v.).

Mười chuyên đề cốt lõi cần được thăm dò

30. Để giúp làm nổi bật những kinh nghiệm và đóng góp một cách phong phú hơn vào cuộc tham khảo, chúng tôi trình bày dưới đây mười chủ đề chính nêu rõ các khía cạnh khác nhau của “tính đồng nghị đã mang ra sống”. Chúng phải được thích nghi cho phù hợp với các bối cảnh địa phương khác nhau và, thỉnh thoảng, được tích hợp, giải thích, đơn giản hóa và đào sâu, đặc biệt chú ý đến những người gặp khó khăn hơn trong việc tham gia và đáp ứng: *Cẩm nang* đi kèm với *Tài liệu Chuẩn bị* này cung cấp các công cụ, lộ trình và gợi ý để các nhóm câu hỏi khác nhau có thể gây cảm hứng cụ thể cho những khoảnh khắc cầu nguyện, đào tạo, suy tư và trao đổi.

I. CÁC BẠN ĐỒNG HÀNH

Trong Giáo hội và ngoài xã hội, chúng ta cùng sát vai trên cùng một con đường. Trong Giáo hội địa phương của các bạn, ai là những người “cùng nhau hành trình”? Khi chúng ta nói: “Giáo hội của chúng ta”, ai là một phần của nó? Ai đang yêu cầu chúng ta cùng nhau hành trình? Ai là những người đồng hành trên đường, kể cả những người bên ngoài chu vi giáo hội? Những người hoặc nhóm nào bị bỏ lại bên lề, một cách minh nhiên hay trên thực tế?

I. LẮNG NGHE

Lắng nghe là bước đầu tiên, nhưng nó đòi hỏi bạn phải có một tâm hồn và trái tim rộng mở, không định kiến. Giáo hội

đặc thù của chúng ta có “cần lắng nghe” không? Làm thế nào để hàng ngũ Giáo dân, nhất là giới trẻ và phụ nữ, được lắng nghe? Làm thế nào chúng ta tích hợp được sự đóng góp của những người nam và nữ thánh hiến? Đây là chỗ dành cho tiếng nói của các nhóm thiểu số, người bị vớt vớt bỏ và người bị loại trừ? Chúng ta có nhận diện được các định kiến và khuôn mẫu cản trở việc lắng nghe của chúng ta không? Chúng ta lắng nghe ra sao bối cảnh xã hội và văn hóa trong đó chúng ta đang sống?

II. LÊN TIẾNG

Mọi người đều được mời lên tiếng một cách can đảm và mạnh dạn [parrhesia], nghĩa là, tích hợp tự do, chân lý và bác ái. Làm thế nào để chúng ta cổ vũ một phong cách truyền đạt tự do và chân chính trong cộng đồng và các tổ chức của nó, không trùng lặp và cơ hội chủ nghĩa? Và trong tương quan với xã hội mà chúng ta là thành phần? Khi nào và làm thế nào để chúng ta nói được điều vốn quan trọng đối với chúng ta? Mọi liên hệ với hệ thống truyền thông (không chỉ là truyền thông Công Giáo) hoạt động ra sao? Ai nói thay cho cộng đồng Kitô hữu, và họ được chọn như thế nào?

III. CỬ HÀNH

“Cùng nhau hành trình” chỉ khả hữu nếu nó dựa trên việc cộng đồng lắng nghe Lời Chúa và cử hành Thánh Thể. Làm thế nào để việc cầu nguyện và cử hành phụng vụ gây hứng và điều hướng việc chúng ta "cùng nhau hành trình"? Làm thế nào để chúng gây hứng cho những quyết định quan trọng nhất? Làm thế nào để chúng ta cổ vũ sự tham gia tích cực của mọi Tín hữu vào phụng vụ và thi hành chức năng thánh hóa? Đây là chỗ dành cho việc thi hành các thừa tác vụ đọc sách và giúp lễ?

IV. ĐỒNG TRÁCH NHIỆM TRONG SỨ MỆNH

Tính đồng nghị nhằm phục vụ sứ mệnh của Giáo hội, trong đó tất cả các thành viên của Giáo hội được kêu gọi tham gia. Vì tất cả chúng ta đều là môn đệ truyền giáo, làm thế nào mỗi người đã lãnh phép Rửa đều được mời gọi trở thành nhân vật chủ động trong sứ mệnh sai đi? Làm thế nào để cộng đồng hỗ trợ các thành viên của mình dẫn thân phục vụ trong xã hội (dẫn thân xã hội và chính trị, nghiên cứu khoa học và giảng dạy, công vụ công bằng xã hội, bảo vệ nhân quyền và chăm lo cho Ngôi nhà chung, v.v.)? Làm thế nào để bạn giúp họ sống thực các dẫn thân này theo luận lý sứ mệnh? Sự biện phân về các lựa chọn liên quan đến sứ mệnh được thực hiện như thế nào và ai tham gia vào đó? Làm thế nào các truyền thống khác nhau vốn tạo nên gia tài của nhiều Giáo hội, nhất là các Giáo hội Đông Phương, được hội nhập và thích nghi, đối với phong cách đồng nghị, theo quan điểm chứng tá Kitô hữu hiệu? Sự cộng tác hoạt động ra sao trong các lãnh thổ có các Giáo hội tự trị [sui iuris] khác nhau?

V. ĐỐI THOẠI TRONG GIÁO HỘI VÀ XÃ HỘI

Đối thoại là nẻo đường kiên trì bao gồm cả những im lặng và đau khổ, nhưng có khả năng thu thập kinh nghiệm của những con người và các dân tộc. Đây là các địa điểm và phương thức đối thoại bên trong Giáo hội đặc thù của chúng ta? Sự dị biệt về viễn kiến, các xung đột, các khó khăn được giải quyết ra sao? Làm thế nào để chúng ta cổ vũ sự hợp tác với các Giáo phận lân cận, với và giữa các cộng đồng tôn giáo trong khu vực, với và giữa các hiệp hội và phong trào giáo dân, v.v.? Chúng ta có những kinh nghiệm nào về đối thoại và dẫn thân chung với các tín đồ của các tôn giáo khác và với những người không có tín ngưỡng? Giáo hội đối thoại và học hỏi ra sao từ các thành phần khác của xã hội: thế giới chính trị, kinh tế, văn hóa, xã hội dân sự, người nghèo...?

VI. VỚI CÁC HỆ PHÁI KITÔ GIÁO KHÁC

Cuộc đối thoại giữa các Kitô hữu thuộc các tuyên tín khác nhau, được kết hợp bởi một Phép Rửa, có một vị trí đặc biệt trong hành trình đồng nghị. Chúng ta có những mối liên hệ nào với anh chị em của các hệ phái Kitô giáo khác? Họ quan tâm đến những lĩnh vực nào? Chúng ta đã rút ra được những thành quả nào từ việc “cùng nhau hành trình” này? Đây là các khó khăn?

VII. THẨM QUYỀN VÀ THAM GIA

Một Giáo hội đồng nghị là một Giáo hội tham gia và đồng trách nhiệm. Làm thế nào để chúng ta nhận diện được các mục tiêu cần theo đuổi, cách thức đạt được chúng và các bước cần thực hiện? Thẩm quyền được thực thi như thế nào trong Giáo hội đặc thù của chúng ta? Đây là các thực hành làm việc theo nhóm và đồng trách nhiệm? Các thừa tác vụ giáo dân và việc đảm nhận trách nhiệm của các Tín hữu được cổ vũ như thế nào? Các cơ quan đồng nghị hoạt động như thế nào ở bình diện một Giáo hội đặc thù? Chúng có phải là một kinh nghiệm hữu hiệu không?

VIII. BIỆN PHÂN VÀ QUYẾT ĐỊNH

Theo phong cách đồng nghị, các quyết định được đưa ra qua việc biện phân, dựa trên sự đồng thuận phát xuất từ việc vâng phục chung đối với Chúa Thánh Thần. Chúng ta cùng nhau biện phân và đưa ra quyết định bằng những thủ tục và phương pháp nào? Làm thế nào để chúng có thể được cải thiện? Làm thế nào để chúng ta cổ vũ việc tham gia vào diễn trình ra quyết định trong các cộng đồng có cấu trúc phẩm trật? Làm thế nào để chúng ta nối kết giai đoạn tham khảo với giai đoạn thảo luận, diễn trình *ra quyết định* với thời điểm *lấy quyết định*? Chúng ta cổ vũ ra sao và bằng các phương tiện nào tính minh bạch và trách nhiệm giải trình?

IX. TỰ ĐÀO TẠO TÍNH ĐỒNG NGHỊ

Linh đạo cùng nhau hành trình được mời gọi trở thành nguyên tắc giáo dục để đào tạo con người nhân bản và con người Kitô hữu, các gia đình, và các cộng đồng. Làm thế nào để chúng ta đào tạo người ta, nhất là những người giữ vai trò trách nhiệm trong cộng đồng Kitô hữu, để họ có khả năng “cùng nhau hành trình”, lắng nghe nhau và tham gia đối thoại nhiều hơn? Chúng ta cung ứng việc đào tạo nào trong việc biện phân và thực thi thẩm quyền? Đây là các công cụ giúp chúng ta đọc được các năng động tính của nền văn hóa trong đó chúng ta đang đắm mình sống và tác động của chúng đối với phong cách Giáo hội của chúng ta?

Đóng góp vào cuộc tham khảo

31. Mục đích của giai đoạn đầu tiên của cuộc hành trình đồng nghị là phát huy một diễn trình tham khảo rộng rãi để thu thập sự phong phú của những kinh nghiệm về tính đồng nghị đã mang ra sống, theo những cách trình bày và khía cạnh khác nhau của nó, liên quan đến các Mục tử và Tín hữu của các Giáo hội đặc thù ở mọi bình diện khác nhau, qua các phương tiện thích hợp nhất tùy theo các thực tại địa phương chuyên biệt: sự tham khảo, do Giám mục điều hợp, được ngõ cùng “các Linh mục, Phó tế và tín hữu giáo dân của Giáo hội họ, cả các cá nhân lẫn trong các hiệp hội, mà không bỏ qua việc đóng góp có giá trị mà những người nam và nữ thánh hiến có thể công hiến” (EC, số 7). Việc đóng góp của các bộ phận tham gia trong các Giáo hội đặc thù, nhất là của Hội đồng Linh mục và Hội đồng Mục vụ, từ đó “một Giáo hội đồng nghị [có thể thực sự] bắt đầu thành hình” [22]. Cũng có giá trị ngang hàng là việc đóng góp của các thực thể giáo hội khác mà Tài liệu Chuẩn bị sẽ được gửi đến, cũng như của những người muốn trực tiếp gửi đóng góp của chính họ. Cuối cùng, điều có tính quan trọng nền

tảng là tiếng nói của người nghèo và người bị hắt hủi cũng tìm được chỗ đứng của nó, chứ không phải chỉ là tiếng nói của những người có vai trò hoặc trách nhiệm nào đó trong các Giáo hội đặc thù.

32. Sự tổng hợp mà mỗi Giáo hội đặc thù sẽ khai triển ở cuối công việc lắng nghe và biện phân này sẽ tạo nên sự đóng góp của nó vào hành trình của Giáo hội hoàn vũ. Muốn làm cho các giai đoạn tiếp theo của cuộc hành trình trở nên dễ dàng và bền vững hơn, điều quan trọng là phải cô đọng thành quả của việc cầu nguyện và suy tư vào tối đa mười trang. Nếu cần phải trình bày ngữ cảnh và giải thích chúng tốt hơn, các bản văn bản có thể được đính kèm để hỗ trợ hoặc hòa nhập chúng. Chúng ta nên nhớ rằng mục đích của Thượng Hội đồng, và do đó của cuộc tham khảo này, không phải là để tạo ra các tài liệu, mà là “để gieo trồng các giác mơ, rút ra các lời tiên tri và viễn kiến, cho phép hy vọng nảy nở, khơi dậy niềm tin, băng bó các vết thương, cùng nhau dệt nên các mối liên hệ với nhau, đánh thức một bình minh hy vọng, học hỏi lẫn nhau và tạo nên một sự tháo vát tươi sáng sẽ khai sáng trí óc, sưởi ấm trái tim, tiếp thêm sức mạnh cho đôi tay của chúng ta” [23].

Các chữ viết tắt

ITC Ủy ban Thần học Quốc tế

DV Công đồng Vatican II, Hiến chế Tín lý *Dei Verbum*
(18 tháng 11 năm 1965)

EC Đức Phanxicô, Tông hiến *Episcopalis Communio*
(ngày 15 tháng 9 năm 2018)

EG Đức Phanxicô, Tông huấn *Evangelii gaudium* (ngày
24 tháng 11 năm 2013)

FT Đức Phanxicô, Thông điệp *Fratelli tutti* (ngày 3
tháng 10 năm 2020)

GS Công đồng Vatican II, Hiến chế Mục vụ *Gaudium et spes* (ngày 7 tháng 12 năm 1965)

LG Công đồng Vatican II, Hiến chế Tín lý *Lumen gentium* (ngày 21 tháng 11 năm 1964)

LS Đức Phanxicô, Thông điệp *Laudato si'* (ngày 24 tháng 5 năm 2015)

UR Công đồng Vatican II, Sắc lệnh *Unitatis redintegratio* (21 tháng 11 năm 1964)

GHI CHÚ

[1] Các giai đoạn của hành trình đồng nghị được báo cáo dưới đây

[2] Đức Phanxicô, *Diễn văn cho buổi lễ kỷ niệm 50 năm thiết lập Thượng Hội đồng Giám mục* (17 tháng 10 năm 2015).

[3] Xem www.synod.va

[4] Đức Phanxicô, *Thư gửi dân Chúa* (20 tháng 8 năm 2018), phần nhập đề.

[5] *Đã dẫn*, số 2.

[6] *Đã dẫn*.

[7] *Đã dẫn*.

[8] Đức Phanxicô, *Diễn văn tại Lễ Kỷ niệm 50 năm thiết lập Thượng Hội đồng Giám mục*.

[9] ITC, *Tính Đồng nghị trong Đời sống và Sứ mệnh của Giáo hội* (ngày 2 tháng 3 năm 2018), số 3.

[10] *Đã dẫn*.

[11] *Đã dẫn*, số 6.

[12] Thánh Cyprianô, *Kinh Lạy Cha*, 23

[13] Thánh Augustinô, *Thư* 194, 31.

[14] Thánh Gioan Chrysostom, *Chú giải về Thánh vịnh 149*.

[15] ITC, *Tính Đồng nghị trong Đời sống và Sứ mệnh*

của Giáo hội, số 6.

[16] Đức Phanxicô, *Diễn văn tại Lễ Kỷ niệm 50 năm thiết lập Thượng Hội đồng Giám mục.*

[17] ITC, *Tính Đồng nghị trong Đời sống và Sứ mệnh của Giáo hội, số 69.*

[18] Thánh Bênêđictô, *Luật, 3.3.*

[19] Đức Phanxicô, *Diễn văn tại Lễ Kỷ niệm 50 năm thiết lập Thượng Hội đồng Giám mục.*

[20] ITC, *Tính Đồng nghị trong Đời sống và Sứ mệnh của Giáo hội, số 70.*

[21] *Đã dẫn.*

[22] Đức Phanxicô, *Diễn văn tại Lễ Kỷ niệm 50 năm thiết lập Thượng Hội đồng Giám mục.*

[23] Đức Phanxicô, *Diễn văn Khai mạc Thượng Hội đồng Giám mục về Giới trẻ* (ngày 3 tháng 10 năm 2018).

Vũ Văn An 09/Sep/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/270977.htm>

IV. Dư âm về hai Văn kiện chuẩn bị Thượng Hội Đồng Giám Mục

Thêm một bước tiến trong tiến trình chuẩn bị Thượng Hội Đồng Giám Mục thế giới kỳ thứ 16 vào tháng 10 năm 2023 về đề tài: **“Tiến đến một Giáo Hội hiệp hành: hiệp thông, tham gia và sứ mạng”**. Hai văn kiện đã được công bố để chuẩn bị cho Thượng Hội Đồng Giám Mục và đã có vài phản ứng về hai văn kiện này.

Hai văn kiện

Sáng thứ ba, 7/9/2021, Đức Hồng Y Mario Grech, người Malta, Tổng thư ký Thượng Hội Đồng Giám Mục, và các vị phụ tá, đã mở cuộc họp báo tại Phòng Báo chí Tòa Thánh để giới thiệu tài liệu dài khoảng 23 trang chữ nhỏ, chuẩn bị nội dung Thượng Hội Đồng Giám Mục và cuốn cẩm nang dài 29 trang về cách thức tiến hành việc tham khảo ý kiến tại các Giáo Hội địa phương.

Lễ chính thức khai mạc giai đoạn thứ I chuẩn bị Thượng Hội Đồng Giám Mục sẽ được Đức Thánh Cha Phanxicô cử hành vào ngày 9 và 10/10 năm nay tại Roma, với sự tham dự của nhiều đại diện các Hội Đồng Giám Mục và các tầng lớp dân Chúa. Tiếp đến, tiến trình chuẩn bị này sẽ được các giáo phận khai mạc vào ngày 17/10 năm nay và sẽ kết thúc vào tháng tư năm tới (2022).

Tài liệu chuẩn bị gồm có 4 chương, chia làm 32 đoạn, lần lượt trình bày về lời gọi đồng hành (I); tiếp đến tài liệu giải thích về “một Giáo Hội có cơ cấu là hiệp hành, hay là công nghị (sinodale) (II). Chương III trình bày về việc lắng nghe Kinh Thánh. Sau cùng trong chương IV nói về đặc tính công nghị, hay hiệp hành, trong hành động: những cách thức để tham khảo ý kiến Dân Chúa.

Vấn kiện nhấn mạnh 3 điểm, đó là Lắng nghe không thành kiến; lên tiếng một cách can đảm và thẳng thắn; sau cùng là đối thoại với Giáo Hội, xã hội và các hệ phái Kitô khác.

Cuốn cẩm nang

Cẩm nang trình bày 3 giai đoạn của tiến trình Công nghị: giai đoạn giáo phận, rồi đến Hội Đồng Giám Mục, sau đó là giai đoạn đại lục, và kết thúc là Thượng Hội Đồng Giám Mục ở Roma. Đây là vai trò của các Giám Mục, các Linh Mục

và Phó tế... Phương pháp để tiến hành giai đoạn giáo phận. Sau cùng là những câu hỏi chính để tham khảo ý kiến.

Cẩm nang có một phần phụ trương nói về những người hoặc toán liên lạc ở mỗi giáo phận: vai trò và những đức tính họ cần có. Hướng dẫn việc tổ chức gặp gỡ tham khảo ý kiến: những mục tiêu, các tham dự viên, chương trình nghị sự và hình thức; có thể tiến hành dưới dạng trực tuyến hoặc cả hai thể thức: vừa trực diện và trực tuyến. Cách chuẩn bị các bản tổng hợp đức kết ở cấp giáo phận. Kết quả tất cả các suy tư và trao đổi, tham khảo ý kiến trong các Giáo Hội địa phương được yêu cầu cô đọng trong bản góp ý kiến dài tối đa 10 trang. Mục đích không phải để soạn ra một văn kiện, nhưng “làm nảy sinh những mơ ước, ngôn sứ và hy vọng”.

Phản ứng về cuộc họp báo

Trong cuộc họp báo giới thiệu hai văn kiện, giới báo chí chú ý nhiều đến vấn đề phụ nữ có được quyền bỏ phiếu trong Thượng Hội Đồng Giám Mục hay không. Điều này khiến Đức Hồng Y Grech phải than phiền và nói rằng: “Sự chú ý đến vấn đề quyền bỏ phiếu không làm cho tôi thanh thản... Phụ nữ được bỏ phiếu hay không, đó không phải là điều quan trọng. Vấn đề ở đây là Thượng Hội Đồng Giám Mục có bao gồm tất cả mọi người hay không... Chúa Thánh Linh nhấn mạnh nhiều hơn tới sự hòa hợp và đồng thuận... Tôi hy vọng rằng một ngày kia chúng ta sẽ bớt lệ thuộc vào quyền bỏ phiếu, số phiếu và đa số”.

Trên bàn chủ tọa cuộc họp báo cũng có Nữ tu Nathalie Becquart, người Pháp, thuộc dòng Xavière, Phó Tổng Thư ký Thượng Hội Đồng Giám Mục. Chị cũng được giới nhà báo hỏi về cùng vấn đề. Chị đáp đại ý: “Giáo Hội muốn được đổi mới... Một Thượng Hội Đồng Giám Mục không phải là một

ngợi viện. Một tiên trình công nghị không phải là trò chơi của các đảng phái trong đó kẻ mạnh hơn đặt điều kiện và bắt người khác phải tùng phục.. Phụ nữ là thành phần Dân Chúa. Điều rất quan trọng là phụ nữ có thể được lắng nghe, và giữ vai chính trong tiên trình công nghị ngay từ đầu. Điểm quan trọng là công nghị này có thể bao gồm và lắng nghe phụ nữ”.

Phản ứng về hai văn kiện

Gần một tuần sau khi hai văn kiện vừa nói được công bố, không có nhiều phản ứng từ phía các Hội Đồng Giám Mục hoặc các tầng lớp khác trong Giáo Hội, có lẽ vẫn còn quá sớm. Nhưng cũng có vài phản ứng tích cực và phản ứng dè dặt, nghi ngờ.

Hội đồng Giám Mục Đức

Phản khởi nhất là phản ứng của Đức Cha Georg Baetzing, Giám Mục giáo phận Limburg, Chủ tịch Hội Đồng Giám Mục Đức. Ngài rất hài lòng và gọi hai văn kiện chuẩn bị Thượng Hội Đồng Giám Mục thế giới về “Tính hiệp hành” là cột mốc trên Con đường Công nghị cho Giáo Hội hoàn vũ, cho Giáo Hội tại Đức. Qua đó, Đức Giáo Hoàng cho thấy ngài hiểu “Sinodalità” là gì, là sự đồng hành. Đức Cha biết ơn vì Văn kiện của Tòa Thánh chính thức đưa Con đường Công nghị của Công Giáo Đức, tiến hành từ năm 2019, lên bình diện thế giới và đề cao sự kiện tiên trình công nghị này cũng đã bắt đầu tại nhiều nước.

Đức cha cũng nhận xét: thật là điều đáng để ý vì trong Văn kiện có phần tự phê bình của Giáo Hội về những thiếu sót cần thay đổi. Văn kiện chứng tỏ phong cách, hình thức và cơ cấu công nghị tương ứng với Kinh Thánh và truyền thống Giáo Hội.

Sở dĩ Đức Cha Baetzing phấn khởi và cảm thấy được tiến trình Công nghị sắp tiến hành trong toàn Giáo Hội hỗ trợ, vì Con đường công nghị của Công Giáo Đức là một tiến trình do Hội Đồng Giám Mục và Ủy ban trung ương giáo dân Công Giáo Đức đề xướng, nhằm cải tổ Giáo Hội sau những vụ giáo sĩ lạm dụng tính dục trẻ vị thành niên trong những thập niên trước đây. Việc cải tổ tiến hành trong 4 lãnh vực cũng là 4 diễn đàn của công nghị: cải tổ việc thực thi quyền bính trong Giáo Hội, cụ thể là dân chủ hóa; vai trò của phụ nữ trong Giáo Hội, trong đó có việc cho phụ nữ chịu thánh chức; cải tổ luân lý tính dục của Giáo Hội cho hợp thời; và sau cùng là thay đổi luật độ thân giáo sĩ. Những chủ trương này bị các nơi trong Giáo Hội hoàn vũ phê bình và coi đó là một nguy cơ ly giáo.

Cả Đức Hồng Y Reinhard Marx, Tổng Giám Mục Munich, nguyên Chủ tịch Hội Đồng Giám Mục Đức và là người đã khởi xướng Con đường Công nghị của Công Giáo Đức, cũng chào mừng 2 văn kiện mới được Tòa Thánh công bố và nói rằng: “Văn kiện cho thấy tinh thần của con đường cởi mở tiến vào tương lai. Cuốn cẩm nang là căn bản tốt cho linh đạo Công Giáo về tính hiệp hành. Tôi thấy có nhiều điểm chung với Con đường Công nghị Đức và cả hai có thể bổ túc cho nhau”.

Phản ứng dè dặt

Trong số các phản ứng dè dặt hoặc phê bình, người ta thấy có bài của Ed Condon, đăng trên trang mạng Pillarcatholic.com ngày 7/9/2021, tỏ ra e ngại vì Văn kiện chuẩn bị Thượng Hội Đồng Giám Mục có thể thúc đẩy xung đột giữa giáo dân và các Giám Mục.

Một số người phê bình rằng tiến trình công nghị được bố trí để soạn ra những văn kiện làm thương tổn giáo huấn

chính thức đã được xác định, và quyền bính trong Giáo Hội, vì kêu gọi sự tham gia rộng rãi của các giới vào tiến trình mà không có hướng dẫn đủ về cách thức làm sao để sự tham gia diễn ra trong khuôn khổ đạo lý chân chính của Giáo Hội.”

“Các văn kiện đó cho thấy tiến trình công nghị trong hai năm tới đây sẽ có khó khăn. Và đối với nhiều tín hữu Công Giáo, đó không phải là điều ngạc nhiên. Các Thượng Hội Đồng Giám Mục gần đây ở Roma về gia đình, giới trẻ, đức tin và ơn gọi, và Thượng Hội Đồng Giám Mục về miền Amazon, đã kéo theo các cuộc thảo luận phe phái về một số khía cạnh của giáo huấn Giáo Hội hoàn vũ và kỷ luật: về luân lý tính dục, hôn nhân và cả việc truyền chức thánh.”

Cuốn Cẩm nang yêu cầu nghe tiếng nói của những người Công Giáo ít khi hoặc không bao giờ thực hành đức tin. Văn kiện khẳng định rằng các tín hữu Công Giáo, dù bỏ thực hành đức tin, hoặc không còn tuyên xưng đức tin nữa, nhưng do bí tích rửa tội, họ vẫn là thành phần quan trọng của “cảm thức của các tín hữu” (*sensus fidelium*). Cẩm nang cũng nhấn mạnh rằng những người thuộc các truyền thống tín ngưỡng khác và những người không tín ngưỡng cũng có một vai trò quan trọng giúp Giáo Hội tham gia hoàn toàn vào việc phân định.

Một số quan sát viên nhận định rằng làm như thế là cổ võ sự bao gồm những người chống đối giáo huấn của Giáo Hội trong nhiều vấn đề.

Giuse Trần Đức Anh O.P

<https://www.vaticannews.va/vi/vatican-city/news/2021-09/van-kien-cam-nang-chuan-bi-thuong-hoi-dong-giam-muc.html>

V. Bài giảng của Đức Thánh Cha Phanxicô trong thánh lễ đại trào khai mạc Thượng Hội Đồng về tính đồng nghị

Lúc 10g sáng Chúa Nhật 10 tháng 10, Đức Thánh Cha đã cử hành thánh lễ khai mạc Thượng Hội Đồng về tính đồng nghị tại Đền Thờ Thánh Phêrô. Cùng đồng tế với ngài có các Hồng Y, Giám Mục và Linh Mục tham dự Thượng Hội Đồng. Các bài đọc trong thánh lễ được lấy từ Phụng Vụ của Chúa Nhật 28 Mùa Quanh Năm.

Trong bài giảng, Đức Thánh Cha nói:

Một người giàu có đến gặp Chúa Giêsu “khi Người đang chuẩn bị lên đường” (Mc 10:17). Các sách Phúc âm thường xuyên cho chúng ta thấy Chúa Giêsu “đang trong một cuộc hành trình”; Ngài đi bên cạnh mọi người và lắng nghe những câu hỏi và những mối quan tâm ẩn sâu trong trái tim họ. Chúa cho chúng ta thấy rằng Ngài không được tìm thấy ở những nơi ngăn nắp và trật tự, xa rời thực tế, nhưng luôn luôn đi bên cạnh chúng ta. Chúa Giêsu gặp gỡ chúng ta ở nơi chúng ta đang ở, trên những con đường đời thường đầy sỏi đá.

Hôm nay, khi khai mạc tiến trình Thượng Hội Đồng này, chúng ta hãy bắt đầu bằng cách tự hỏi bản thân - tất cả chúng ta, Giáo hoàng, giám mục, linh mục, tu sĩ và giáo dân - liệu chúng ta, cộng đồng Kitô Giáo, có thể hiện “phong cách” này của Thiên Chúa, Đấng đi trên con đường của lịch sử và chia sẻ trong cuộc sống của nhân loại hay không? Chúng ta đã chuẩn bị cho cuộc phiêu lưu trong cuộc hành trình này chưa? Hay chúng ta sợ hãi những điều chưa biết, thích ẩn náu trong những lý do thông thường: như “Vô ích” hoặc “Chúng ta đã luôn làm theo cách này mà”?

Tiến hành Thượng Hội Đồng có nghĩa là cùng đi trên một con đường, cùng nhau bước đi. Chúng ta hãy nhìn vào Chúa Giêsu. Đầu tiên, Chúa Giêsu gặp người đàn ông giàu có trên đường; sau đó Ngài lắng nghe những câu hỏi của anh ta, và cuối cùng Ngài giúp anh ta phân định những gì anh ta phải làm để có thể hưởng sự sống vĩnh cửu. Gặp gỡ, lắng nghe và phân định. Tôi muốn suy ngẫm về ba động từ đặc trưng cho Thượng Hội Đồng này.

Đầu tiên là GẶP GỠ. Bài Tin Mừng bắt đầu bằng việc nói về một cuộc gặp gỡ. Một người đàn ông đến gần Chúa Giêsu và quỳ xuống trước Ngài, hỏi Ngài một câu hỏi quan trọng: “Thưa Thầy nhân lành, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời?” (câu 17). Một câu hỏi quá quan trọng đòi hỏi sự chú ý, thời gian, sự sẵn lòng gặp gỡ người khác và sự nhạy cảm với những gì làm họ áy náy. Chúa không đứng xa cách; Ngài không tỏ ra khó chịu hay bị quấy rầy. Thay vào đó, Ngài hoàn toàn hiện diện với người này. Ngài cởi mở để gặp gỡ. Không có gì khiến Chúa Giêsu thờ ơ; mọi thứ đều được Chúa quan tâm. Gặp gỡ mặt đối mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt, và chia sẻ lịch sử của mỗi cá nhân. Đó là sự gắn gũi tiêu biểu của Chúa Giêsu. Chúa biết rằng cuộc đời của ai đó có thể thay đổi chỉ bằng một cuộc gặp gỡ. Tin Mừng chứa đầy những cuộc gặp gỡ như vậy với Chúa Kitô, những cuộc gặp gỡ nâng đỡ và mang lại ơn chữa lành. Chúa Giêsu không vội vã, hay nhìn vào đồng hồ để kết thúc buổi họp. Ngài luôn phục vụ người bên cạnh, lắng nghe những gì người đó nói.

Khi chúng ta bắt đầu quá trình này, chúng ta cũng được kêu gọi trở thành những chuyên gia trong nghệ thuật gặp gỡ. Không phải bằng cách tập trung quá nhiều cho việc tổ chức các sự kiện hoặc lý thuyết hóa về các vấn đề, cho bằng dành thời

gian để gặp gỡ Chúa và gặp gỡ nhau. Dành thời gian để cầu nguyện và thờ phượng – đó là hình thức cầu nguyện mà chúng ta thường bỏ qua - dành thời gian để thờ phượng và lắng nghe những gì Thánh Linh muốn nói với Giáo hội. Đã đến lúc phải nhìn vào mắt người khác và lắng nghe những gì họ nói, để xây dựng mối quan hệ, nhạy cảm với các câu hỏi của anh chị em chúng ta, để chúng ta được phong phú hóa bởi sự đa dạng của các đặc sủng, ơn gọi và thừa tác vụ. Mỗi cuộc gặp gỡ - như chúng ta đã biết - đều đòi hỏi sự cởi mở, lòng dũng cảm và sự sẵn sàng để bản thân được thử thách bởi sự hiện diện và những câu chuyện của người khác. Nếu đôi khi chúng ta trốn chạy trong các giao thức hoặc muốn trình bày một hình ảnh sang cả - tinh thần giáo sĩ và lịch sự, trong đó tôi là Đức ông hơn là Cha - thì kinh nghiệm gặp gỡ sẽ thay đổi chúng ta; thường xuyên nó mở ra những khả năng mới và bất ngờ.

Sau buổi đọc kinh Truyền Tin hôm nay, tôi sẽ gặp một nhóm người đường phố đến với nhau đơn giản chỉ vì một nhóm người đã cố gắng lắng nghe họ, đôi khi chỉ lắng nghe họ là đủ. Và từ sự lắng nghe đó, họ đã thành công trong việc tạo ra một con đường mới. Thiên Chúa thường chỉ ra những con đường mới theo cách này. Ngài mời chúng ta bỏ lại những thói quen cũ của chúng ta. Mọi thứ sẽ thay đổi khi chúng ta có thể gặp gỡ Ngài và gặp gỡ nhau một cách chân thành, không cần hình thức hay giả vờ, nhưng chỉ đơn giản bằng con người thật của chúng ta.

Động từ thứ hai là LẮNG NGHE. Cuộc gặp gỡ thực sự chỉ nảy sinh từ việc lắng nghe. Chúa Giêsu đã lắng nghe câu hỏi của người đàn ông đó và những mối quan tâm về tôn giáo và hiện sinh ẩn sau câu hỏi đó. Ngài đã không đưa ra một câu trả lời chung chung hoặc đưa ra một giải pháp đóng gói sẵn; Ngài không giả vờ đáp lại một cách lịch sự, chỉ đơn giản như

một phương cách nhằm đuổi anh ta đi và tiếp tục con đường của mình. Chúa Giêsu lắng nghe, bất kể mất bao nhiêu thời gian cần thiết; Ngài không vội vàng. Quan trọng nhất, là Chúa Giêsu không ngại lắng nghe người thanh niên ấy bằng trái tim chứ không chỉ bằng đôi tai. Thật vậy, Chúa Giêsu không chỉ đơn giản trả lời câu hỏi của người thanh niên giàu có; Chúa để anh ta kể câu chuyện đời mình, nói một cách tự do về bản thân mình. Chúa Kitô nhắc nhở anh ta về các điều răn, và người đàn ông bắt đầu kể về tuổi trẻ của mình, chia sẻ hành trình tôn giáo và nỗ lực tìm kiếm Thiên Chúa của anh ta. Điều này xảy ra bất cứ khi nào chúng ta lắng nghe bằng trái tim: mọi người cảm thấy rằng họ đang được lắng nghe, không bị phán xét; họ cảm thấy tự do kể lại những kinh nghiệm của chính họ và cuộc hành trình tâm linh của họ.

Chúng ta hãy tự hỏi mình một cách thẳng thắn trong suốt tiến trình Thượng Hội Đồng này: Chúng ta có giỏi lắng nghe không? “Thính giác” của trái tim chúng ta tốt đến mức nào? Chúng ta có cho phép mọi người bộc lộ bản thân, bước đi trong đức tin dù họ gặp khó khăn trong cuộc sống, và trở thành một phần của đời sống cộng đồng mà không bị cản trở, từ chối hoặc phán xét không? Tham gia vào một Thượng Hội Đồng có nghĩa là đặt chúng ta vào cùng một con đường như Ngôi Lời đã hóa thành nhục thể. Nó có nghĩa là đi theo bước chân của Chúa, lắng nghe lời Ngài cùng với lời nói của người khác. Nó có nghĩa là ngạc nhiên khám phá rằng Chúa Thánh Thần luôn làm chúng ta kinh ngạc, khi gợi ý những con đường mới và những cách nói mới. Học cách lắng nghe lẫn nhau là một bài tập chậm và có lẽ mệt mỏi’. Hãy lắng nghe các giám mục, linh mục, tu sĩ và giáo dân, tất cả những người đã được rửa tội - và tránh những phản ứng giả tạo, nông cạn và được đóng gói sẵn.

Thánh Linh yêu cầu chúng ta lắng nghe những thách mắc, mối quan tâm và hy vọng của mọi thành phần Giáo hội, mọi người và mọi quốc gia. Và lắng nghe thế giới, trước những thách thức và thay đổi mà nó đặt ra trước mắt chúng ta. Chúng ta đừng làm cách âm trái tim chúng ta; nhưng phải làm sao để chúng ta không bị bao vây trong những điều chắc chắn của chúng ta. Quá thường là những điều chắc chắn của chúng ta có thể khiến chúng ta đóng cửa. Chúng ta hãy lắng nghe lẫn nhau.

Cuối cùng, hãy PHÂN ĐỊNH. Gặp gỡ và lắng nghe không tự nó kết thúc, và để lại mọi thứ như trước đây. Ngược lại, bất cứ khi nào chúng ta tham gia vào cuộc đối thoại, chúng ta cho phép mình được thử thách, để thăng tiến trên một cuộc hành trình. Và cuối cùng, chúng ta không còn như xưa nữa; chúng ta đã thay đổi. Chúng ta thấy điều này trong bài Tin Mừng hôm nay. Chúa Giêsu cảm thấy rằng người trước mặt mình là một người tốt và ngoan đạo, tuân theo các điều răn, nhưng Ngài muốn dẫn dắt anh ta đi xa hơn, vượt ra ngoài việc đơn thuần tuân giữ các giới luật. Thông qua đối thoại, Chúa giúp anh ta phân định. Chúa Giêsu khuyến khích người đó nhìn vào bên trong, dưới ánh sáng của tình yêu mà chính Chúa đã thể hiện qua cái nhìn của Người (xem câu 21), và nhận biết trong ánh sáng đó điều gì mà trái tim anh ta thực sự trân trọng. Và theo cách này, giúp anh ta khám phá ra rằng anh ta không thể đạt được hạnh phúc bằng cách lấp đầy cuộc sống của mình chỉ bằng việc tuân giữ các giới răn nhiều hơn, nhưng bằng cách trút bỏ bản thân, bán đi bất cứ thứ gì đang chiếm chỗ trong trái tim anh ta, để có chỗ cho Thiên Chúa.

Đây cũng là một bài học quý giá cho chúng ta. Thượng Hội Đồng là một tiến trình của sự phân định tâm linh, sự phân định của Giáo Hội, diễn ra trong sự tôn thờ, trong cầu nguyện và đối thoại với Lời Chúa. Bài đọc thứ hai hôm nay cho chúng

ta biết rằng Lời Chúa “là lời hằng sống, linh nghiệm, sắc bén hơn mọi thứ gươm hai lưỡi, thấu suốt đến nỗi phân rẽ linh hồn với thân trí, gân cốt với tủy não, phân tách tình cảm với ý nghĩ của tâm hồn” (Dt 4: 12). Lời Chúa hiệu triệu chúng ta đến với sự phân định và mang lại ánh sáng cho quá trình đó. Lời Chúa hướng dẫn Thượng Hội Đồng, ngăn không cho nó trở thành một đại hội của Giáo hội, một nhóm học tập hay một cuộc tụ họp chính trị, một quốc hội, nhưng đúng hơn là một sự kiện đầy ân sủng, một tiến trình chữa lành được hướng dẫn bởi Thánh Linh. Trong những ngày này, Chúa Giêsu kêu gọi chúng ta, như đã từng kêu gọi người đàn ông giàu có trong Tin Mừng, hãy trút bỏ chính mình, hãy giải thoát mình khỏi tất cả những gì thuộc về thế gian, kể cả những mô hình mục vụ hướng nội và hướng ngoại của chúng ta; và tự hỏi mình Chúa muốn nói gì với chúng ta trong thời điểm này. Và hướng đi nào Chúa muốn dẫn dắt chúng ta.

Anh chị em thân mến, hãy cùng nhau lên đường vui vẻ! Cầu xin cho chúng ta là những người hành hương yêu mến Tin Mừng và đón nhận những điều ngạc nhiên của Chúa Thánh Thần. Chúng ta đừng bỏ lỡ những cơ hội đầy ân sủng sinh ra từ sự gặp gỡ, lắng nghe và phân định. Với xác tín hân hoan rằng, ngay cả khi chúng ta tìm kiếm Chúa, Người luôn đến gặp chúng ta trước với tình yêu của Người.

Bản dịch Việt Ngữ của J.B. Đặng Minh An10/Oct/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/271573.htm>

Source: *Holy See Press Office* Santa Messa per

l'apertura della XVI Assemblea Generale Ordinaria del Sinodo dei Vescovi, 10.10.2021

VI. Tính Đồng Nghị trong Đời Sống và Sứ Mệnh của Giáo Hội

Giới Thiệu

Đức Phanxicô khuyến khích việc tản quyền hay đúng hơn, ngài mời gọi và dành khá nhiều không gian tự lập cho các hội đồng giám mục quyết định một số vấn đề liên quan trực tiếp tới đời sống các giáo hội địa phương. Điều này, theo ngài, vốn có từ ngàn xưa trong sinh hoạt của Giáo Hội, qua giáo thuyết synodality, một từ ngữ chúng tôi mạn phép dịch là tính đồng nghị. Có lẽ một phần vì các quyết định của Đức Phanxicô gần đây, bề ngoài có vẻ như đi ngược lại giáo thuyết này, nên Ủy Ban Thần Học Quốc Tế trực thuộc Thánh Bộ Giáo Lý Đức Tin, dưới sự điều khiển của Đức Hồng Y Ladara S.J., đã cho phổ biến một tài liệu tựa là "Tính Đồng Nghị trong Đời Sống và Sứ Mệnh của Giáo Hội" để soi sáng. Nhận thấy tài liệu rất hữu ích, chúng tôi mạn phép chuyển sang tiếng tiếng Việt. Mời bạn đọc cùng nghiên cứu.

Ủy Ban Thần Học Quốc Tế

Tính Đồng Nghị trong Đời Sống và Sứ Mệnh của Giáo Hội

Ghi Chú Sơ Khởi

Trong Kỳ Họp 5 Năm lần Thứ Chín, Ủy Ban Thần Học Quốc Tế đã nhận lãnh thực hiện một cuộc nghiên cứu về tính đồng nghị (synodality) trong đời sống và sứ mệnh của Giáo Hội. Công trình này được thực hiện bởi một tiểu ban chuyên biệt dưới sự chủ tọa của Đức Ông Mario Ángel Flores Ramos và gồm các thành viên: Nữ Tu Prudence Allen RSM, Nữ Tu

Alenka Arko của Cộng Đồng Loyola, Đức Ông Antonio Luiz Catelan Ferreira, Đức Ông Piero Coda, Cha Carlos María Galli, Cha Gaby Alfred Hachem, Giáo Sư Héctor Gustavo Sánchez Rojas SCV, Cha Nicholas Segeja M'hela và Cha Gerard Francisco Timoner III OP.

Các cuộc thảo luận chung về chủ đề này diễn ra trong các phiên họp của tiểu ban và trong các Phiên Khoáng Đại của chính Ủy Ban, được tổ chức giữa các năm 2014 và 2017. Bản văn hiện nay được đa số thành viên của Ủy Ban chấp thuận trong Phiên Họp Toàn Thể năm 2017, bằng cách bỏ phiếu viết. Sau đó, nó đã được sự chấp thuận của vị Chủ Tịch, Đức Hồng Y Luis F. Ladaria S.J., Bộ Trưởng Thánh Bộ Giáo Lý Đức Tin, người đã cho phép công bố nó vào ngày 2 tháng Ba, năm 2018, sau khi nhận được đáp ứng thuận lợi từ Đức Giáo Hoàng Phanxicô.

Dẫn Nhập

Thời (kairos) của Tính Đồng Nghị

1. "Chính con đường đồng nghị này được Thiên Chúa mong đợi nơi Giáo hội của thiên niên kỷ thứ ba" [1]: cam kết có tính lên chương trình này đã được đưa ra bởi Đức Giáo Hoàng Phanxicô tại lễ kỷ niệm lần thứ 50 việc thiết lập ra Thượng Hội đồng Giám mục của Chân Phúc (nay là Thánh) Phaolô VI. Thực vậy, ngài nhấn mạnh rằng tính đồng nghị "là một chiều kích thiết yếu của Giáo Hội", theo nghĩa "những gì Chúa đang yêu cầu nơi chúng ta đã hiện diện, theo một nghĩa nào đó, trong chính hạn từ 'công nghị' (synod)" [2].

2. Tài liệu này nhằm cung cấp một số hướng dẫn hữu ích để đi sâu hơn vào ý nghĩa thần học của lời hứa này và một số định hướng mục vụ về những gì nó hàm ngụ đối với sứ mệnh của Giáo Hội. Phần Dẫn Nhập sẽ xác định các dữ kiện có

tính tâm nguyên và khái niệm cần thiết cho việc minh giải sơ khởi nội dung và việc sử dụng hạn từ ‘tính đồng nghị [synodality]’; sau đó nó đưa vào bối cảnh những gì giáo huấn quan trọng và mới mẻ của Huấn Quyền từng cung cấp cho chúng ta về chủ đề này trong thời gian liền sau Công Đồng Vatican II.

Công nghị, Công đồng, Tính đồng nghị

3. “Công nghị” (synod) là một từ ngữ cổ xưa và đáng kính trong Truyền thống Giáo hội, mà ý nghĩa của nó rút tĩa từ những chủ đề sâu sắc nhất của Mạc Khải. Gồm một giới từ *συν* (với) và danh từ *όδός* (nẻo đường), nó chỉ con đường được dân Thiên Chúa cùng đi với nhau. Nó cũng ám chỉ Chúa Giêsu, Đấng tự trình bày là “đường, sự thật và là sự sống” (Ga 14,6), và ám chỉ sự kiện này là các Kitô hữu, những kẻ theo Người, thuở ban đầu vốn được gọi là “những người theo đường” (xem Công vụ 9,2; 19,9,23; 22,4; 24,14,22).

Trong tiếng Hy Lạp được giáo hội sử dụng, nó diễn tả việc các môn đệ của Chúa Giêsu được triệu tập với nhau như một cộng đồng và trong một số trường hợp, nó đồng nghĩa với cộng đồng giáo hội [3]. Ví dụ, Thánh Gioan Chrysostom viết rằng Giáo Hội là “một tên thay cho việc “cùng đi với nhau” (*σύννοδος, synodos*) [4]. Ngài giải thích rằng Giáo Hội thực sự là một cộng đồng được triệu tập để cảm tạ và vinh danh Thiên Chúa như một ca đoàn, một thực tại hòa hợp giữ cho mọi sự liên kết với nhau (*συστήμα, systema*), vì, nhờ các mối liên hệ hỗ tương và có phẩm trật của chúng, tất cả những ai lập thành ra nó hội tụ với nhau trong *ἀγάπη* [agapé, đức ái] và *ὁμονοία* [homonoia, hoà hợp] (một tâm một trí chung).

4. Từ những thế kỷ đầu tiên, từ ngữ "công nghị" đã được áp dụng, với một ý nghĩa chuyên biệt, vào các hội đồng giáo

hội được triệu tập ở nhiều bình diện khác nhau (giáo phận, giáo tỉnh, giáo miền, thượng phụ hoặc phổ quát) để biện phân, dưới ánh sáng Lời Chúa và lắng nghe Chúa Thánh Thần, các vấn đề tín lý, phụng vụ, giáo luật và mục vụ xuất hiện cùng với thời gian.

Chữ Hy Lạp *σύνωδος* được dịch sang tiếng Latinh là *synodus* hoặc *concilium*. *Concilium*, trong cách sử dụng phạm tục của nó, đề cập đến một hội đồng được triệu tập bởi một thẩm quyền hợp pháp. Mặc dù gốc rễ của "công nghị" (synod) và "hội đồng" (council) khác nhau, ý nghĩa của chúng gặp nhau. Thực tế, "hội đồng" làm phong phú nội dung ngữ nghĩa của "công nghị" bằng cách tham chiếu đến tiếng Do Thái *לְדָבָר* (qahal), một hội đồng được Chúa triệu tập, và được dịch sang tiếng Hy Lạp là *ἐκκλησία* [ekklesia], một từ ngữ, trong Tân Ước, đề cập đến việc triệu tập cánh chung dân Chúa trong Chúa Giêsu Kitô.

Trong Giáo Hội Công Giáo, sự khác biệt giữa việc sử dụng các từ ngữ "công đồng" và "công nghị" mới có gần đây. Tại Vatican II, chúng đồng nghĩa với nhau, cả hai đều đề cập đến phiên họp công đồng [5]. Một sự phân biệt chính xác được dẫn nhập bởi Bộ Giáo Luật của Giáo hội Latinh (1983), phân biệt giữa một Công đồng đặc thù (toàn thể hoặc cấp tỉnh) [6] và một Công đồng chung [7] một đảng, và một thượng hội đồng các giám mục [8] và một thượng hội đồng giáo phận [9] đảng khác [10].

5. Trong văn chương thần học, giáo luật và mục vụ của những thập niên gần đây, một kiểu nói mới đã xuất hiện, danh từ "tính đồng nghị" (synodality), một tính từ có liên quan "có tính đồng nghị" (synodal), cả hai đều phát xuất từ chữ "công nghị" (synod). Vì thế, người ta nói đến tính đồng nghị như một

"chiều kích cấu thành" của Giáo Hội hoặc ngắn gọn hơn là "Giáo hội có tính đồng nghị" (synodal Church). Sự mới lạ về ngữ học cần được làm sáng tỏ một cách cẩn thận về thần học này là dấu hiệu của một điều gì mới đang chín mùi trong ý thức giáo hội bắt đầu từ Huấn Quyền của Vatican II, và từ kinh nghiệm sống của các Giáo hội địa phương và Giáo hội hoàn vũ kể từ Công đồng cuối cùng cho đến nay.

Sự hiệp thông, tính đồng nghị, tính hợp đoàn

6. Mặc dù tính đồng nghị không minh nhiên được tìm thấy như một thuật ngữ hay một khái niệm trong giáo huấn của Vatican II, nhưng công bằng mà nói, tính đồng nghị vốn là trọng tâm của công trình đổi mới mà Công đồng từng khuyến khích.

Giáo hội học về Dân Thiên Chúa nhấn mạnh phẩm giá và sứ mệnh chung của mọi người đã chịu phép rửa, trong việc thực hiện sự đa dạng và tính phong phú có phẩm trật của các đặc sủng, ơn gọi và các thừa tác vụ của họ. Trong bối cảnh này, khái niệm hiệp thông nói lên bản chất sâu sắc của mầu nhiệm và sứ mệnh của Giáo Hội, mà nguồn gốc và đỉnh cao là Cộng Đoàn Thánh Thể (Eucharist Synaxis) [11]. Đây là *thực tại* (res) của *Bí Tích Giáo Hội* (Sacramentum Ecclesiae): sự hợp nhất với Thiên Chúa Ba Ngôi và sự thống nhất giữa các nhân vị, được làm cho hiện thực nhờ Chúa Thánh Thần trong Chúa Giêsu Kitô [12].

Trong bối cảnh giáo hội học này, tính đồng nghị là một *modus vivendi et operandi* (cách sống và hành động) chuyên biệt của Giáo Hội, Dân Thiên Chúa; nó tỏ lộ và đem lại cho hữu thể Giáo Hội bản thể hiệp thông khi mọi chi thể của Giáo Hội cùng hành trình với nhau, tụ họp thành cộng đoàn và tích cực tham gia sứ mệnh truyền giảng Tin Mừng của Giáo Hội.

7. Trong khi khái niệm tính đồng nghị đề cập đến sự can dự và sự tham gia của toàn thể Dân Thiên Chúa vào đời sống và sứ mệnh của Giáo Hội, thì khái niệm tính hợp đoàn (collegiality) xác định ý nghĩa thần học và hình thức của a) việc thi hành thừa tác vụ của các Giám Mục trong việc phục vụ của Giáo Hội địa phương được giao phó cho sự chăm sóc của mỗi vị, và b) sự hiệp thông giữa các Giáo Hội địa phương giữa lòng Giáo Hội phổ quát duy nhất của Chúa Kitô, được mang đến nhờ sự hiệp thông về phẩm trật của Hợp Đoàn Giám Mục (college of bishops) với Giám mục Rôma.

Do đó, tính hợp đoàn là hình thức chuyên biệt trong đó tính đồng nghị của giáo hội được biểu lộ và làm cho hiện thực qua thừa tác vụ của các Giám mục trên bình diện hiệp thông các Giáo hội địa phương trong một khu vực và trên bình diện hiệp thông mọi Giáo hội trong Giáo hội hoàn cầu. Một biểu hiện chân thực của tính đồng nghị tự nhiên đòi phải thực hiện thừa tác vụ hợp đoàn của các Giám mục.

Một ngưỡng cửa mới sau Vatican II

8. Các hoa trái của cuộc canh tân do Vatican II hứa hẹn trong việc cổ vũ sự hiệp thông giáo hội, tính hợp đoàn giám mục và lối tư duy và hành động 'hợp tính đồng nghị' rất phong phú và quý giá. Tuy nhiên, vẫn còn một chặng đường dài để đi theo hướng được Công đồng vẽ đường [13]. Thực tế, ngày nay, cố gắng tìm ra một hình thức thích hợp cho một Giáo hội có tính đồng nghị - mặc dù nó được chia sẻ rộng rãi và được đưa vào thực hành một cách tích cực - dường như vẫn còn cần có các nguyên tắc thần học rõ ràng và các định hướng mục vụ dứt khoát.

9. Do đó, mà có ngưỡng cửa mới được Đức Giáo Hoàng Phanxicô mời gọi chúng ta bước qua. Sau Vatican II, bước theo các vết chân của vị tiền nhiệm, ngài nhấn mạnh rằng tính đồng nghị nói lên hình dạng của một Giáo Hội phát xuất từ Tin Mừng của Chúa Giêsu, một Giáo Hội được mời gọi nhập thể vào lịch sử, vào sự trung thành đầy sáng tạo đối với Truyền thống.

Phù hợp với giáo huấn của *Lumen Gentium*, Đức Giáo Hoàng Phanxicô nhận xét cách riêng rằng tính đồng nghị "cung cấp cho chúng ta cái khung thích hợp nhất để hiểu chính thừa tác vụ phẩm trật" [14] và, dựa trên giáo thuyết *sensus fidei fidelium* (cảm thức đức tin của các tín hữu) [15], mọi chi thể của Giáo Hội đều là các tác nhân của việc truyền giảng Tin Mừng [16]. Do đó, biến Giáo Hội có tính đồng nghị trở thành một thực tại là điều kiện tiên quyết không thể thiếu đối với một năng lực truyền giáo mới có sự can dự của toàn thể Dân Thiên Chúa.

Ngoài ra, tính đồng nghị còn nằm ở tâm điểm cam kết đại kết của các Kitô hữu: vì nó nói lên lời mời cùng đi với nhau trên con đường hướng tới sự hiệp thông trọn vẹn và vì - khi được hiểu một cách chính xác - nó cung cấp một cách hiểu và trải nghiệm Giáo Hội, trong đó, các dị biệt hợp pháp tìm được chỗ đứng trong luận lý học trao đổi hỗ tương các ơn phúc dưới ánh sáng sự thật.

Mục đích và cấu trúc của tài liệu

10. Trong hai chương đầu tiên, tài liệu này đề nghị đáp ứng nhu cầu đi sâu hơn vào ý nghĩa thần học của tính đồng nghị theo các đường hướng của Giáo hội học Công Giáo, hòa hợp với giáo huấn của Vatican II. Trong chương đầu tiên, chúng ta trở lại với các nguồn qui phạm của Thánh Kinh và

Thánh Truyền đề làm sáng tỏ việc hình ảnh đồng nghị của Giáo Hội có nguồn gốc của nó ra sao theo cách Mạc Khải đã tỏ lộ trong suốt lịch sử và chỉ ra những nghĩa rộng nền tảng (fundamental connotations) và các tiêu chuẩn thần học chuyên biệt có thể định nghĩa và cho biết nó có thể được đưa vào thực hành như thế nào.

Chương thứ hai đưa ra các nền tảng thần học về tính đồng nghị phù hợp với giáo thuyết giáo hội học của Vatican II, liên kết các nền tảng này với viễn tượng dân Chúa đang lữ hành và truyền giáo và với mầu nhiệm Giáo hội như hiệp thông, trong tương quan với các đặc điểm dị biệt của Giáo hội: hợp nhất, thánh thiện, Công Giáo và tông truyền. Cuối cùng nó đi vào mối tương quan giữa sự tham gia của mọi thành phần Dân Thiên Chúa vào sứ mệnh của Giáo Hội và vào việc thực thi thẩm quyền của Mục Tử của họ.

Trên cơ sở đó, các chương thứ ba và thứ tư nhằm đề nghị một số định hướng mục vụ: chương thứ ba liên quan đến vấn đề thực tế 'làm cho tính đồng nghị xảy ra' ở mọi bình diện, trong Giáo hội địa phương, trong sự hiệp thông giữa các Giáo hội địa phương trong một khu vực, trong Giáo hội phổ quát; chương thứ tư đề cập đến sự hồi tâm thiêng liêng và mục vụ và sự biện phân cộng đồng và tông đồ cần thiết cho việc trải nghiệm có tính đồng nghị chân chính về Giáo hội, với sự đánh giá cao các tác dụng tích cực của nó đối với phong trào đại kết và *phụng sự* (diakonia) xã hội của Giáo hội.

Ủy Ban Thần Học Quốc Tế

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/247935.htm>

VII. Việc chuẩn bị Thượng hội đồng về tính đồng nghị, sứ mệnh bất khả thi với các giáo phận?

Trong khi giai đoạn thượng hội đồng cấp giáo phận sẽ khai mạc trong một tháng nữa, các giáo hội địa phương đang cố gắng tổ chức với một thời hạn rất sát sao. “Quá ngắn...” : một tháng trước khi khai mạc giai đoạn cấp giáo phận về tính đồng nghị, một số giám mục và giáo dân dần thân bị tác động do thời gian ngắn ngủi sáu tháng dành cho họ để làm việc.

Báo *La Vie* hỏi nhà thần học Pháp-Thụy Sĩ Arnaud Join-Lambert, thành viên ủy ban phương pháp luận phụ trách việc chuẩn bị Thượng hội đồng về tính đồng nghị, thừa nhận thời hạn quá sát sao: “Một số người phản nản đúng. Một số xem đây là lý do để họ không giải quyết vấn đề.”

Nhưng ông cũng đưa ra sự đa dạng của các tình huống: “Ở một số giáo phận, nhóm thượng hội đồng đã được bổ nhiệm từ tháng sáu. Một số khác đã duyệt trình lại như giáo phận Clermont, họ đã có hai năm suy tư về tính đồng nghị, 20 năm sau khi giáo phận kỷ niệm thượng hội đồng giáo phận cuối cùng của họ. Không phải tất cả đều ở cùng một điểm, khó khăn là thời hạn này không giúp cho những giáo phận chưa có kinh nghiệm về tính đồng nghị triển khai trong thời gian quy định.”

Trong lĩnh vực này, nước Pháp có nhiều kinh nghiệm. Như nhà thần học lưu ý, bối cảnh của nước Pháp, dù không đồng đều nhưng là “một trong những bối cảnh hứa hẹn nhất” vì ít nhiều, từ năm 1983 đến nay đã có gần 2 triệu người Pháp

trực tiếp hoặc gián tiếp tham dự vào một thượng hội đồng giáo phận.

Thực hành đơn giản, khiêm tốn, cụ thể

Do đó, một số giám mục cho rằng họ đã hoàn thành một phần công việc, đã có một lề lối gắn chặt trong cơ cấu của họ. Đến mức họ xem thời hạn chặt chẽ này như một hình thức thi đua, một trong số họ nói: “Tôi thấy thật kích thích khi có một khoảng thời gian khá ngắn. Với hỗ trợ của công cụ kỹ thuật số, một tham khảo nhanh có thể hữu ích và hiệu quả. Chúng tôi sẽ phải chọn một vài câu hỏi trong số 10 câu hỏi và sửa lại một chút, nó sẽ không gây khó khăn lớn nào. Từ cuối tháng 9, chúng tôi sẽ khởi hành.”

Đó cũng là ý kiến của ông François Meusnier ở giáo phận Toulon. Mới đây, ông được giám mục mời tham gia nhóm thực hiện quy trình giáo phận: “Đúng, thời gian hội ý ngắn và không thông báo trước. Hạn chót phải nộp bản tóm tắt là ngày 28 tháng 2. Chỉ còn hơn bốn tháng...”, Ông thở trước khi nói thêm: “Dù kéo dài hơn một chút, khoảng thời gian này vẫn sẽ là quá ngắn trong một thượng hội đồng kéo dài hơn hai năm. Nhưng nếu kéo dài thời gian chuẩn bị hơn sẽ có thể làm nản lòng. Như thế tránh cho chúng tôi làm “nhà máy sản xuất khí đốt”, buộc chúng tôi làm đơn giản, khiêm tốn, cụ thể, gần gũi nhất có thể, bằng cách sống trong “cái đã có”.

Các giám mục khác cũng đồng ý vì không nên để chương trình làm việc của giáo phận bị quá tải trong nhiều tháng dài. Một giám mục cho biết: “Ưu điểm là nó không làm chúng tôi bị tê liệt mọi chuyện trong một thời gian lâu, vì chúng tôi phải phức tạp về *Thông điệp Chúc tụng Chúa Laudato Si'*, về *Tông huấn Niềm vui Yêu thương Amoris laetitia*, chuẩn bị các sự kiện cho giáo phận, v.v.”, ngài tin chắc

về sự cần thiết của một cuộc hoán cải theo thượng hội đồng. Nhận xét của ngài không phải là tầm thường.

Nguy cơ rút hết năng lực

Nhận xét này là tiếng vang ngày càng tăng của một số giám mục, đặc biệt là các linh mục, như một “hiệu ứng tầng tầng lớp lớp”. Một tài liệu tham khảo về các sáng kiến và những năm đặc biệt theo chỉ thị Rôma, vừa làm theo chương trình nghị sự, vừa xin các giáo phận địa phương chủ động và sáng tạo. Ví dụ: bắt đầu năm 2021 là ba “năm đặc biệt”: năm đặc biệt Thánh Giuse (từ 8-12-2020 đến 8-12-2021), năm đặc biệt Laudato si (24-5-2020 đến 24-5-2021) và năm đặc biệt “gia đình Amoris Laetitia” (19-3-2021 đến 19-3-2022), không tính những “ngày đặc biệt” khác.

Mặc dù đáng mừng là Vatican kích động suy nghĩ và sáng kiến, nhưng việc nhân rộng các sự kiện này trong thời gian sít sao – đặc biệt là trong bối cảnh đại dịch – dấy lên lo ngại, thay vì thúc đẩy năng lực thì lại rút hết năng lực.

Một linh mục ở một thành phố lớn cho biết: “Đôi khi chúng tôi cảm thấy bối rối, cảm giác quá sức trước thông điệp hướng đến một khát vọng vươn lên cao của giáo hoàng”. Và, khi không có sự thống nhất giữa các thông báo và các phương tiện thực tế – vì các phương tiện trong các giáo xứ và giáo phận ngày càng bị hạn chế – thì điều này trở nên phức tạp.”

Một linh mục ở một thành phố nhỏ đơn thuần nêu lên khó khăn của mình khi đưa ra một động lực thiết thực: “Tôi cảm thấy các vấn đề Giáo hội đặt ra chỉ dành cho người công giáo rất sành sỏi quan tâm đến.” Bỗng có sự phân loại: chúng ta không trả lời và chúng ta để thời hạn trôi qua. Một số thành công trong việc thực hiện các dự án rất tốt, một số không làm

gì cả. Vì ngoài tầm mức quốc tế, còn tầm mức quốc gia, các sự kiện của từng giáo phận, các hội họp...”

Lắng nghe những tiếng nói mới

Cũng trong những điều kiện này, một thách thức khác, đó là lắng nghe những tiếng nói mới ở các vùng ngoại vi. Vì một trong các yêu cầu của thượng hội đồng là tham khảo ý kiến của những người không quen tham gia vào các cuộc tranh luận của Giáo hội, đặc biệt quan tâm đến những người có nguy cơ bị loại trừ.

Ông Arnaud Join-Lambert nói: “Thách thức là phải nhường chỗ cho tiếng nói nhỏ, cho tiếng nói ngoài lề, vì lịch sử của Giáo hội và của Kinh thánh dạy, những tiếng nói này có thể là tiếng nói ngôn sứ, chứ không nhất thiết tiếng nói của đại chúng mới đúng.”

Nhưng tìm tiếng nói nhỏ bé này ở đâu? Trong cuộc phỏng vấn của báo *La Vie* với các giám mục, các giám mục muốn dựa vào cơ quan *Cứu trợ Công giáo, Secours Catholique* để phát động lại các cuộc tiếp xúc đã được thực hiện trong các bữa ăn đoàn kết, hoặc mời các tuyên úy nhà tù tham khảo ý kiến của tù nhân. Một số khác kêu gọi trao đổi thân mật với những người từ đường phố, hoặc tại quán cà phê kể cả các cuộc gặp ở viện dưỡng lão.

Như thế dù không đủ thì giờ tổ chức các sáng kiến rất chính thức, nhưng điều này cũng không ngăn những người có thiện chí đây đó thực hiện theo cách của họ, dù bị hạn chế. Trong một cuộc hội thảo giới thiệu thượng hội đồng tại Vatican, nữ tu Nathalie Becquart dòng Xaviê, nhân vật số ba của thượng hội đồng cho biết: “Chúng tôi biết thời hạn ngắn, Giáo hội được kêu gọi để có một phong cách thượng hội đồng,

điều đang diễn ra trong đời sống hàng ngày, và mọi thứ sẽ không dừng lại vào cuối tháng tư.”

Một phản ánh bị ngắt kết với thực tế?

Trong thời gian này, Giáo hội Pháp đặc biệt tập trung vào báo cáo sẽ được đệ trình vào đầu tháng 10 của ủy ban độc lập về lạm dụng tình dục trong Giáo hội, bản báo cáo sẽ được công bố khi giai đoạn thượng hội đồng cấp giáo phận bắt đầu. Làn sóng cảm xúc chính đáng về báo cáo này sẽ không thể nào không được nêu lên, có thể đặt suy tư về tính đồng nghị ở hàng thứ nhì – nếu nó bị xem là một đề tài trí tuệ xa vời chỉ dành cho giới tinh hoa thần học, bị ngắt kết khỏi đời sống tín hữu – hoặc tạo cho nó một động lực mạnh mẽ – nếu chúng ta hiểu hai chủ thể được liên kết với nhau vì chúng liên quan đến mối quan hệ quyền lực và trách nhiệm.

By phanxicovn - 22/09/2021 41

lavie.fr, Marie-Lucile Kubacki, 2021-09-21

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/09/22/viec-chuan-bi-thuong-hoi-dong-ve-tinh-dong-nghi-su-menh-bat-kha-thi-voi-cac-giao-phan/>

VIII. Đức Thánh Cha tiếp kiến Giáo phận Roma

Sáng thứ Bảy, 18/9, tại Đại thánh đường Phaolô VI, Đức Thánh Cha có buổi gặp gỡ khoảng 4000 tín hữu thuộc mọi thành phần dân Chúa của Giáo phận Roma. Ngài đưa ra những chỉ dẫn về tiến trình hiệp hành sẽ được thực hiện trong bước

đầu tiên (từ 10/2021 đến 4/2022) của Thượng Hội đồng Giám mục sắp tới.

Những chỉ dẫn được Đức Thánh Cha đưa ra như một hướng dẫn liên thiêng, không chỉ hữu ích cho giáo phận Roma, mà còn cho cả các giáo phận khác để thực hiện giai đoạn đầu của Thượng hội đồng ở cấp Giáo phận. Điều quan trọng là Giáo phận cùng nhau dần thân trong hành trình này với niềm xác tín.

Đức Thánh Cha giải thích “Thương hội đồng” có nghĩa là “cùng nhau bước đi”. Sách Công vụ Tông đồ là một lịch sử về một hành trình khởi đi từ Giêrusalem, qua Samaria và Giuđê, tiếp tục đến các vùng Syria và Tiểu Á, rồi đến Hy Lạp, kết thúc ở Roma. Con đường này kể về lịch sử, trong đó Lời Chúa và những người hướng sự chú ý và đức tin vào Lời Chúa cùng nhau bước đi. Mọi người đều nắm giữ vai chính, không ai ở vị trí phụ. Lịch sử dạy chúng ta rằng đứng yên tại chỗ không thể là một tình trạng tốt đối với Giáo hội. Nhưng Giáo hội luôn bước đi. Sự chuyển động này là kết quả của sự hướng dẫn nhẹ nhàng của Chúa Thánh Thần, Đấng là chủ của lịch sử này.

Hai thánh Phêrô và Phaolô đã trải qua hành trình này với những khủng hoảng, mạo hiểm, chât vắn, sai lầm, học được từ sai lầm, và trên hết là hy vọng mặc cho giữa những khó khăn. Họ là các môn đệ của Thánh Thần khi mở tung cánh cửa, phá đổ các bức tường, mở tháo xiềng xích và xoá bỏ biên giới. Do đó, họ nhất thiết phải lên đường, đổi hướng, vượt qua những xác tín vốn cản trở chúng ta di chuyển và bước đi cùng nhau.

Thêm vào đó, chúng ta không thể hiểu tính “công giáo” nếu không để mình mở ra một chân trời rộng lớn, hiếu khách

và không biên giới. Trong sách Công vụ Tông đồ, các vấn đề cũng nảy sinh liên quan đến việc tổ chức khi số tín hữu gia tăng, đặc biệt trong việc chăm sóc những người nghèo. Khi đó, họ đã quyết định cùng nhau để cử 7 phó tế chăm lo toàn thời gian cho “việc phục vụ bàn ăn”.

Bên cạnh đó, căng thẳng cũng xảy ra khi lối nhìn và thái độ khác nhau, nhưng tất cả đều được giải quyết dưới sự hướng dẫn của Thánh Thần, như liên quan đến việc cắt bì đối với những người Do Thái trở lại, được thảo luận tại Công đồng Giêrusalem. Đức Thánh Cha nhận xét rằng: ngày nay, chúng ta cũng cần kiên nhẫn trong việc nhìn nhận vấn đề, điều này giúp cho có một lối nhìn dài rộng và sâu xa: Thiên Chúa nhìn xa, Thiên Chúa không hấp tấp.

Đức Thánh Cha nhắc lại một điển tả trong sách Công vụ Tông đồ: “Thánh Thần và chúng tôi”. Nhưng ngược lại, chúng ta có cám dỗ làm một mình, quyết định không cần Thánh Thần. Giữa dân Chúa sẽ luôn có những tranh luận, nhưng phải tìm kiếm các giải pháp bằng cách để cho Lời Chúa và tiếng nói của Người hiện diện giữa chúng ta. Cần cầu nguyện và mở rộng tâm nhìn đối với mọi vấn đề xung quanh, thực hành đời sống đức tin theo Tin Mừng.

Với những giải thích trên, Đức Thánh Cha đi trực tiếp vào tiến trình thượng hội đồng, giai đoạn cấp Giáo phận. Ngài cho rằng, giai đoạn này rất quan trọng, vì nó liên quan đến tất cả những ai đã lãnh nhận bí tích Rửa tội. Ở điểm này, cần phải vượt qua hình ảnh một Giáo hội bị phân biệt cứng nhắc giữa những vị đứng đầu và những người bị coi là cấp dưới, giữa những người giảng dạy và những người phải học hỏi; và quên rằng Thiên Chúa thích lật nhào vị thế: “Chúa hạ bệ những ai quyền thế, Người nâng cao mọi kẻ khiêm nhường” (Lc 1, 52).

Đối với cụm từ “Dân Chúa”, thường được nhắc đến trong tiến trình thượng hội đồng, Đức Thánh Cha lưu ý rằng, khái niệm “Dân Chúa” đôi khi vẫn còn những cách quảng diễn cứng nhắc và đối kháng, bị đánh lừa trong ý tưởng về sự độc quyền, đặc ân.

Cuối bài nói chuyện, Đức Thánh Cha khuyến khích mọi người không nản lòng, hãy sẵn sàng cho những điều bất ngờ. Bởi vì một khi chúng ta tin tưởng nơi Chúa Thánh Thần, thì Thánh Thần sẽ luôn làm cho tiếng nói của Người được lắng nghe. Bởi vì ngay cả một con lừa cũng có thể trở thành tiếng nói của Thiên Chúa, mở mắt và chuyển hướng sai lầm của chúng ta (Ds 22) (CSR_6313_2021)

Ngọc Yến - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2021-09/duc-thanh-cha-tiep-giao-phan-roma.html>

IX. Đức Phanxicô họp Hội đồng hồng y để nói về tính đồng nghị



Các hồng y và giáo hoàng họp trực tuyến ngày thứ ba 21 tháng 9 | © Vatican News

Ngày 22 tháng 9, Văn phòng báo chí Tòa Thánh đưa tin, ngày 21 tháng 9, một cuộc họp trực tuyến của Hội đồng hồng y đã được tổ chức với sự hiện diện của Đức Phanxicô để đề nghị các suy ngẫm về Thượng hội đồng sắp tới về tính đồng nghị.

Bảy hồng y được Đức Phanxicô chọn để giúp ngài trong việc quản trị Giáo hội đã có cuộc họp trở lại, được thành lập vào năm 2013. Chiều thứ ba 21 tháng 9, Hội đồng đã họp trực tuyến kéo dài hai giờ với Đức Phanxicô.

“Đức Phanxicô đã đề xuất một suy tư về việc khai mạc Thượng hội đồng sắp tới về tính đồng nghị”, ngài nhấn mạnh đến hai bài phát biểu của ngài về thượng hội đồng mà ngài xem đó là “trọng tâm”.

Ngài cũng nhấn mạnh đến bài phát biểu năm 2015 kỷ niệm 50 năm thành lập Thượng Hội đồng Giám mục và bài phát biểu gần đây hơn được gửi đến các tín hữu của Giáo phận Rôma vào tuần trước.

Thông báo của Văn phòng báo chí Tòa Thánh cho biết: “Đức Phanxicô cho biết, trọng tâm của suy tư không phải là đào sâu chủ đề này hay chủ đề kia nhưng là học cách sống của Giáo hội, được đánh dấu ở mọi cấp độ bằng sự lắng nghe lẫn nhau và một thái độ mục vụ, đặc biệt là trong việc đối diện với những cám dỗ của chủ nghĩa giáo quyền và sự cứng nhắc.”

Cuộc họp tiếp theo của Hội đồng hồng y dự kiến vào tháng 12 “nếu các điều kiện cho phép” để có cuộc họp.

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/09/24/duc-phanxico-hop-hoi-dong-hong-y-de-noi-ve-tinh-dong-nghi/>

X. Đức Hồng Y Czerny - Tính đồng nghị là nét căn bản của bản sắc Giáo Hội

Theo Vatican News, trong một bài báo đăng trên tờ "La Civiltà Cattolica" ngày 31 tháng 12, 2020, Đức Hồng Y Michael Czerny, phó Tổng thư ký phụ trách Phần Di Dân và Người Tị Nạn của Thánh Bộ Cổ Vũ Việc Phát Triển Toàn Diện Con Người, đã suy tư về tính đồng nghị ("synodality") trong Giáo Hội và trong huấn quyền của Đức Thánh Cha Phanxicô.



Theo đó, tính đồng nghị không phải chỉ là “một diễn trình ra quyết định” nhưng là “nét căn bản của bản sắc Giáo Hội”.

Theo Đức Hồng Y, tính đồng nghị là cách trong đó “Giáo Hội điều hướng mọi chi thể của mình tới việc cùng chịu trách nhiệm với nhau, thăng tiến các đặc sủng và thừa tác vụ của họ, và tăng cường các dây liên kết yêu thương”. Theo chiều hướng này, nó tìm được các tiền đề của nó trong *Lumen*

gentium: trong Hiến chế tín lý của Công đồng Vatican II này, “tầm quan trọng của giáo dân trong đời sống Giáo hội được bao gồm”, vì họ được kêu gọi tham dự vào việc cai quản Giáo hội “tùy theo nhiệm vụ, vai trò và cách sống của họ”. Nhưng không phải chỉ có thế: Đức Hồng Y Czerny nhấn mạnh rằng trong khi tính hợp đoàn (*collegiality*) chuyên biệt nói “đến việc thi hành thừa tác vụ của các giám mục”, thì tính đồng nghị là một khái niệm “rộng hơn”, vì nó “ngụ ý sự tham gia và sự can dự của toàn thể dân Chúa vào đời sống và sứ mệnh của Giáo hội”. Đây là ý nghĩa mà Đức Thánh Cha Phanxicô đã dành cho chữ “Thượng hội đồng”; nghĩa là, không những chỉ cảm thức về “cơ cấu giáo hội”, mà còn là cảm thức về “hình thức hiệp thông hữu hình”, về “con đường huynh đệ giáo hội, trong đó, mọi người đã được rửa tội đều đích thân tham gia và đóng góp”.

Đức Hồng Y viết bằng cách trích dẫn lời của Đức Thánh Cha Phanxicô: “Tính đồng nghị là con đường mà Thiên Chúa mong đợi nơi Giáo hội của thiên niên kỷ thứ ba”, một Giáo hội, “giống như một kim tự tháp ngược”, “hòa hợp mọi chủ thể có liên quan với nó: dân Chúa, Hợp đoàn Giám mục, Người kế vị Thánh Phêrô”. Có thể tìm thấy một giải thích rõ ràng về khái niệm này trong Tông huấn *Evangelii gaudium*, trong đó tính đồng nghị được định nghĩa là “điều kiện tiên quyết không thể thiếu để tạo cho Giáo hội một động lực truyền giáo đổi mới”. Đặc biệt, nơi giáo dân, Giáo hội “có nhiều điều để học hỏi”, chẳng hạn trong các lĩnh vực “lòng đạo đức bình dân, cam kết chăm sóc mục vụ thông thường, năng lực văn hóa và sự chung sống xã hội”. Đến nỗi, như Thánh John Henry Newman đã nói, “Giáo hội sẽ bị coi là ngu ngốc nếu không có họ”. Tất nhiên, theo Đức Hồng Y Czerny, có những trở ngại, làm nổi bật việc thiếu sự đào tạo thỏa đáng và náo trạng giáo sĩ trị khiến tín hữu giáo dân “roi vào vai trò phụ thuộc cấp dưới”. Tuy nhiên, đó là

những trở ngại cần phải vượt qua, vì “việc cùng chịu trách nhiệm của toàn thể dân Chúa trong sứ mệnh của Giáo hội” đòi hỏi sự tham gia tích cực hơn nữa của hàng ngũ giáo dân. Trong bối cảnh này, Đức Hồng Y cũng nhắc đến Tông Hiến *Episcopalis communio*, được Đức Thánh Cha Phanxicô ban hành vào năm 2018: một văn kiện “đánh dấu sự tiến bộ đối với Công đồng Vatican II” vì nó “chuyển dịch các lập luận lý thuyết thành thực hành của Giáo hội”. Lắng nghe trở thành chìa khóa: của dân Chúa, của các mục tử và của Giám mục Rôma. Chỉ bằng cách này, sự thực dụng đồng nghị mới có thể bắt đầu, và chỉ bằng cách này, “tính hợp đoàn mới phục vụ tính đồng nghị”.

Đức Hồng Y Czerny cũng quả quyết rằng một công cụ thiết yếu khác để thực thi tính đồng nghị là việc “ưu tiên chọn người nghèo”, một điều vốn “không phải là sở thích thuộc bản chất xã hội học, mà là một ưu tiên thần học đúng nghĩa, vì nó dẫn ta trở lại với hành động cứu rỗi của Thiên Chúa”. Không hề nói lên “sự tốt bụng ngây thơ”, lựa chọn này “nên được nhìn nhận như một phần cấu tạo ra các Tin Mừng và diễn trình biến đổi do Công đồng khởi xướng”: Quả thế, vào thời điểm đó, có lập luận cho rằng Giáo hội nên di chuyển khỏi “một thực hành bác ái kiểu phúc lợi”, trong đó người nghèo chỉ là “đối tượng” của việc chăm sóc, để bước vào “việc nhìn nhận họ như thành viên của dân Chúa và là chủ thể của việc giải phóng chính họ”. Điều gì đúng lúc đó cũng đúng vào lúc này; và không phải ngẫu nhiên mà Đức Thánh Cha Phanxicô đã nhiều lần kêu gọi phải có sự hội nhập “hữu hiệu và cụ thể” các người nghèo, người di cư, người tị nạn và những người phải tản cư trong nước, thúc giục chúng ta đừng “có ném các chương trình phúc lợi từ trên cao xuống”, mà hãy nhìn nhận những người này như “các tác nhân tích cực của việc rao giảng tin mừng”. Vị Phó Tổng thư ký của Vatican nhấn mạnh “Cuộc gặp gỡ với người

nghèo là một cơ hội thuận lợi để chính mình được Chúa Kitô truyền giảng tin mừng”.

Đức Hồng Y Czerny nhắc nhở chúng ta rằng từ đây cũng phát sinh việc bảo vệ Sáng Thế, “ngôi nhà chung của chúng ta”: chăm sóc môi trường và quan tâm đến người nghèo có liên quan mật thiết với nhau. Thật vậy, “Mọi sự đều được liên kết với nhau”, như Thông điệp thứ hai của Đức Thánh Cha Phanxicô, “Laudato sí: về việc chăm sóc ngôi nhà chung của chúng ta” đã quả quyết. Nhưng làm thế nào để tính đồng nghị phát triển trong Giáo hội? Đức Hồng Y đề nghị “khởi động các diễn trình hoán cải”, nhằm “việc hiệp thông bao gồm”, nghĩa là bao gồm mọi thành tố của dân Chúa, đặc biệt là người nghèo. Nếu không có sự “chấp nhận lẫn nhau”, thì các cơ cấu giáo hội, các công cụ hiệp thông, “có thể không đủ để đạt được mục đích mà do đó, chúng đã được tạo ra”.

Phần cuối cùng của bài báo của Đức Hồng Y Czerny nói về phương thức hoạt động của Đức Thánh Cha Phanxicô: Đức Giáo Hoàng “không có những ý tưởng đóng gói sẵn để áp dụng vào thế giới thực, cũng không có một kế hoạch ý thức hệ về những cải cách làm sẵn”, cũng không có “các chiến lược được hình thành trên bảng vẽ” để “có được kết quả thống kê tốt hơn”. Đúng hơn, Đức Giáo Hoàng tiến bước “dựa trên cơ sở kinh nghiệm tâm linh và cầu nguyện”, một điều được ngài chia sẻ “trong đối thoại, tham vấn, trong đáp ứng cụ thể với các tình huống dễ bị tổn thương, đau khổ và bất công”. Từ đó dẫn đến việc “cam kết và tiêu chuẩn hàng đầu đối với mọi hành động xã hội của dân Chúa là lắng nghe tiếng than của người nghèo và của trái đất, và nhớ lại các nguyên tắc căn bản trong học thuyết xã hội của Giáo hội”, bao gồm “phẩm giá bất khả nhượng của con người, đích đến phổ quát của hàng hóa, tính tối thượng của tình liên đới, đối thoại hướng tới hòa bình, và chăm sóc ngôi nhà chung”.

Vũ Văn An 01/Jan/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/264704.htm>

XI. Đức Hồng Y Dolan vạch ra 7 điều không thể thương lượng cho Thượng Hội Đồng về Tính Đồng Nghị

Thượng Hội Đồng về Tính Đồng Nghị đã chính thức được khai mạc vào hôm Chúa Nhật 17 tháng 10 trong thánh lễ do Đức Thánh Cha Phanxicô cử hành tại Đền Thờ Thánh Phêrô.

Thông tấn xã Catholic News, gọi tắt là CNA, có bài nhan đề “Cardinal Dolan outlines 7 ‘non-negotiables’ for the Synod on Synodality”, nghĩa là “Đức Hồng Y Dolan vạch ra 7 điều 'không thể thương lượng' cho Thượng Hội Đồng về Tính Đồng Nghị.”

Trong nỗ lực giải thích viễn kiến của Đức Thánh Cha Phanxicô đối với Thượng Hội Đồng Về Tính Đồng Nghị cho đoàn chiên của ngài, Đức Hồng Y Timothy Dolan đã đưa ra bảy điều “không thể thương lượng” mà Chúa Giêsu dành cho Giáo Hội.

Thượng Hội Đồng Về Tính Đồng Nghị, do Đức Thánh Cha Phanxicô khởi xướng đầu tháng này, là một tiến trình kéo dài hai năm trên toàn thế giới, trong đó người Công Giáo sẽ được khuyến khích gửi những ý kiến cho giáo phận địa phương của mình.

Thượng Hội Đồng là một cuộc họp gồm các giám mục tập hợp lại để thảo luận về một chủ đề có ý nghĩa thần học hoặc mục vụ, nhằm chuẩn bị một tài liệu tư vấn hoặc cố vấn cho Đức Giáo Hoàng.

“Đức Thánh Cha Phanxicô muốn chúng ta cùng với ngài cầu nguyện, lắng nghe, phân định, tự vấn bản thân và Giáo hội một cách tập thể, để xem liệu chúng ta có thực sự đang đi trên con đường mà Chúa Giêsu đã vạch ra cho hiền thê yêu dấu của Ngài, nhiệm thể của Ngài, là Giáo hội hay không” Đức Hồng Y Dolan nói.

“Ngài đã nhắc nhở chúng ta về một số điều cốt yếu minh bạch theo thánh ý Chúa, những điều bất biến, mặc dù, đôi khi, chúng ta phải thừa nhận rằng những điều này bị che khuất và mờ đi, trong lịch sử đáng kinh ngạc 2,000 năm qua của Giáo hội. Đây là một số trong những điều không thể thương lượng được”.

Thứ nhất, “Năng lượng và định hướng thúc đẩy Giáo hội đến từ Chúa Thánh Thần, không phải từ chính chúng ta”.

Thứ hai, “Dù ở trong thế giới, chúng ta không thuộc về thế giới, và do đó, các nguyên tắc chỉ đạo của chúng ta đến từ Tin Mừng, từ mặc khải, và từ di sản các giáo huấn đã được thiết lập của Giáo hội”.

Thứ ba, “Các nguyên tắc về phẩm giá bẩm sinh của mỗi con người và sự thánh thiêng vốn có của tất cả cuộc sống con người là những ngọn hải đăng đạo đức cao ngất trên con đường của chúng ta.”

Thứ tư, “Cuộc hành trình của chúng ta trong suốt cuộc đời này để trở về ngôi nhà thiên đàng đích thực và vĩnh cửu của chúng ta được thực hiện một cách hiệu quả nhất, chính xác nhất khi đó là một cuộc hành trình trong đó chúng ta bước đi và đồng hành với nhau, với Chúa Giêsu là người hướng dẫn chúng ta, Mẹ của Ngài và các thánh, và chúng ta, những kẻ tội lỗi ở bên cạnh nhau”.

Thứ năm, “Trên hành trình này, chúng ta đặc biệt chú ý đến những người ở bên đường, đặc biệt là những người ốm yếu, nghèo túng, và những người không thể theo kịp chúng ta”.

Thứ sáu, “Sự giàu có của chúng ta chỉ đến từ đức tin, lòng tin thác, lời cầu nguyện, các bí tích và ân sủng của Thiên Chúa”.

Cuối cùng, thứ bảy, “lòng thương xót, tình yêu thương, lời mời gọi, sự khiêm tốn, niềm vui, sự phục vụ quảng đại quên mình và những tấm gương tốt là những công cụ duy nhất của chúng ta, đừng bao giờ gay gắt, lên án hay tự hào.”

Đức Hồng Y Dolan cho biết ngài coi bảy điều “không thể thương lượng” này là “căn cơ của tính đồng nghị.” Ngài nói rằng trong suốt lịch sử của mình, Giáo hội đã “mở rộng và phát triển phong cách tổ chức và thẩm quyền của mình”.

Sau khi so sánh và đối chiếu những đau khổ và chiến thắng khác nhau mà Giáo hội đã trải qua trong suốt lịch sử của mình, “giờ đây, Đức Giáo Hoàng Phanxicô, người kế vị Thánh Phêrô với tư cách là giám mục Rôma và mục tử của Giáo hội Phổ quát, đã yêu cầu tất cả chúng ta bắt đầu một cuộc tự vấn lương tâm về cách chúng ta với tư cách là một Giáo hội đang

sống theo mô hình của Giáo hội mà Chúa Giêsu đã ban cho chúng ta”.

“Chúng ta là những người tín hữu Công Giáo. Đức Thánh Cha đã yêu cầu chúng ta giúp ngài giữ cho Giáo hội luôn ở dưới sự hướng dẫn của Chúa Giêsu, Đấng chăn chiên tốt lành của chúng ta”.

Khái niệm “tính đồng nghị”, “synodality”, đã là chủ đề thảo luận thường xuyên của Đức Thánh Cha Phanxicô, đặc biệt là trong Thượng Hội Đồng Giám mục bình thường trước đó về thanh niên trong các khía cạnh phân định, đức tin và ơn gọi vào tháng 10 năm 2018.

Tính đồng nghị, theo định nghĩa của Ủy ban Thần học Quốc tế vào năm 2018, là “hoạt động của Thánh Linh trong sự hiệp thông của nhiệm thể Chúa Kitô và trong hành trình truyền giáo của dân Chúa”.

Thuật ngữ này thường được hiểu là đại diện cho một tiến trình biện phân, với sự trợ giúp của Chúa Thánh Thần, liên quan đến các giám mục, linh mục, tu sĩ và giáo dân, mỗi người tùy theo các ân sủng và đặc sủng trong ơn gọi của họ.

Đức Thánh Cha Phanxicô nói với Ủy ban thần học của Bộ Giáo lý Đức tin Vatican vào tháng 11 năm 2019 rằng tính đồng nghị sẽ là chìa khóa cho Giáo hội trong tương lai.

Vào tháng Năm, Vatican đã thông báo rằng Thượng Hội Đồng Về Tính Đồng Nghị sẽ khai mạc với một giai đoạn cấp giáo phận kéo dài từ tháng 10 năm 2021 đến tháng 4 năm 2022.

Giai đoạn thứ hai, mang tính lục địa sẽ diễn ra từ tháng 9 năm 2022 đến tháng 3 năm 2023. Giai đoạn thứ ba, ở mức hoàn vũ sẽ bắt đầu với Thượng Hội Đồng Giám Mục Thường kỳ lần thứ 16 dành riêng cho chủ đề “Vì một Giáo hội đồng nghị: Hiệp thông, Dự phần và Truyền giáo” tại Vatican vào tháng 10 năm 2023.

Đức Hồng Y Dolan đã chia sẻ nhận định trên của ngài sau khi lưu ý rằng “nhiều người đã hỏi về tiến trình Thượng Hội Đồng” do Đức Thánh Cha Phanxicô khởi xướng.

Đức Hồng Y thừa nhận rằng bản thân ngài có những thắc mắc. “Tôi không biết liệu mình có hoàn toàn hiểu tính đồng nghị hay không,” và nói thêm rằng “Đức Thánh Cha thành thật thừa nhận rằng ngài cũng không hiểu đầy đủ, đó chính là lý do tại sao ngài đã triệu tập chúng ta dự phần vào nỗ lực này.”

Đăng Tự Do 22/Oct/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/271832.htm>

Source: *Catholic News Agency* Cardinal Dolan outlines 7 ‘non-negotiables’ for the Synod on Synodality

PHẦN KẾT

I. ĐTC Phanxicô - Chúng ta phải đánh thức Chúa đang hiện diện trong lòng mình

Trong buổi tiếp kiến chung sáng thứ Tư 10/11/2021, Đức Thánh Cha khuyến khích các tín hữu rằng trong những lúc khó khăn, hãy đánh thức Chúa Kitô như các tông đồ đã đánh thức Người khi gặp giông bão giữa hồ Galilê. Đức Thánh Cha cũng mời gọi các tín hữu hãy siêng năng cầu nguyện với Chúa Thánh Thần, xin Người đến trợ giúp cho sự yếu đuối của chúng ta.

Đức Thánh Cha đã kết thúc loạt bài giáo lý về thư thánh Phaolô gửi các tín hữu Galát bằng bài giáo lý cuối cùng về lời thúc giục của thánh Phaolô: “Khi làm điều thiện, chúng ta đừng nản chí”. Thánh nhân mời gọi các tín hữu Galát đừng rơi vào cám dỗ quay trở lại đàng sau, đừng rơi vào tình trạng nô lệ tội lỗi như xưa.

Đức Thánh Cha nói rằng Kitô hữu “tự do” không bám chặt vào quá khứ, theo nghĩa xấu của từ này, không dính chặt vào những thực hành luật lệ. Trên hết, Kitô hữu là những người hăng hái nhiệt thành, đối nghịch với sự mệt mỏi, nản chí, đôi khi ngăn cản chúng ta làm điều thiện.

Bài giáo lý của Đức Thánh Cha

Anh chị em thân mến, chào anh chị em!

Chúng ta đã đi đến phần cuối của loạt bài giáo lý về Thư gửi các tín hữu Galát. Chúng ta còn có thể suy tư về rất nhiều nội dung khác trong thư này của thánh Phaolô. Lời của Thiên Chúa là một nguồn vô tận. Và trong thư này, thánh Tông đồ đã nói với chúng ta như một người loan báo Tin Mừng, như một nhà thần học và như một mục tử.

Thánh Phaolô - nhà truyền giáo, nhà thần học và mục tử

Thánh Inhaxiô Giám mục thành Antiokia đã diễn tả rất hay khi ngài viết: “Chỉ có một vị Tôn sư, Đấng đã nói và những gì Người nói đều đã được thực hiện; trong khi những việc Người đã làm dù trong âm thầm cũng xứng đáng với Chúa Cha. Ai sở hữu lời Chúa Giêsu, cũng có thể lắng nghe sự im lặng của Người” (*Ad Ephesios* 15,1-2). Chúng ta có thể nói rằng Tông đồ Phaolô đã có thể nói tiếng nói của sự im lặng này. Những hiểu biết nguyên thủy nhất của ngài giúp chúng ta khám phá ra sự mới lạ, chất vấn chúng ta, được chứa đựng trong mặc khải của Chúa Giêsu Kitô. Ngài là một nhà thần học thực thụ, người đã chiêm ngưỡng mầu nhiệm Chúa Kitô và truyền lại mầu nhiệm ấy bằng trí thông minh sáng tạo của mình. Và ngài cũng có thể thi hành sứ vụ mục tử của mình đối với một cộng đoàn bị lạc hướng và hoang mang. Ngài thực hiện điều đó với nhiều phương pháp khác nhau: khi thì ngài sử

dụng sự mỉa mai hài hước, lúc thì nghiêm khắc, hoặc nhu mì ... Ngài đã tỏ rõ quyền tông đồ của chính ngài, nhưng đồng thời không che dấu sự yếu đuối trong tính cách của mình. Sức mạnh của Thần Khí đã thực sự đi vào tâm hồn ngài: cuộc gặp gỡ với Chúa Kitô Phục Sinh đã chinh phục và biến đổi toàn bộ cuộc đời ngài, và ngài đã dành trọn cuộc đời đó cho việc phục vụ Tin Mừng.

Bảo vệ sự tự do Kitô giáo

Thánh Phaolô không bao giờ nghĩ đến một Kitô giáo với những nét giao hảo mà không có sự cương quyết và nhiệt huyết. Trái lại, Ngài bảo vệ sự tự do Chúa Kitô mang lại bằng một niềm đam mê mà cho đến nay vẫn đang gây xúc động, đặc biệt nếu chúng ta nghĩ đến sự đau khổ và cô đơn mà ngài đã phải chịu. Ngài tin chắc rằng mình đã nhận được một lời kêu gọi mà chỉ ngài mới có thể trả lời; và ngài muốn giải thích cho các tín hữu Galát rằng họ cũng được kêu gọi đến với sự tự do đó, điều đã giải phóng họ khỏi mọi hình thức nô lệ, bởi vì điều đó làm cho họ trở thành những người thừa kế lời hứa xưa kia, và trong Chúa Kitô, trở thành con của Thiên Chúa. Nhận thức được những rủi ro mà tự do Kitô giáo mang lại, nhưng ngài đã không nói bớt những hậu quả đó đi.

Tự do Kitô giáo không có nghĩa là phóng túng, nhưng được thể hiện trong việc phục vụ bác ái

Với sự táo bạo dũng cảm, nghĩa là với lòng can đảm, ngài nhắc lại với các tín hữu rằng tự do không hề có nghĩa là phóng túng, cũng như không dẫn đến những hình thức tự phụ tự mãn. Ngược lại, thánh Phaolô đặt tự do dưới bóng của tình yêu và quy định việc thực thi nó cách nhất quán trong việc phục vụ bác ái. Tất cả tầm nhìn này đã được đặt trên toàn cảnh của cuộc sống theo Chúa Thánh Thần, Đấng đưa Lê Luật được Thiên Chúa ban cho dân Israel đến chỗ hoàn thiện và ngăn họ lại rơi vào tình trạng nô lệ của tội lỗi.

Kitô hữu không quay trở lại với đời sống nô lệ luật lệ

Nhưng cảm dỗ thì luôn đi ngược trở lại, đúng không? Một định nghĩa trong Kinh Thánh về Kitô hữu nói rằng Kitô hữu chúng ta không phải là những người quay ngược trở lại. Một định nghĩa thật hay. Và cảm dỗ ở đây chính là quay trở lại để được an toàn hơn. Và trong trường hợp đó, quay trở lại chỉ với Lễ Luật, nhưng bỏ quên sự sống mới của Chúa Thánh Linh. Đây là điều thánh Phaolô dạy chúng ta: Lễ Luật thật sự được hoàn thành trong sự sống này của Chúa Thánh Linh, sự sống mà Chúa Giêsu đã ban cho chúng ta. Và sự sống này của Chúa Thánh Linh chỉ có thể được sống trong tự do, sự tự do Kitô giáo. Và đây là một trong những điều đẹp nhất.

Khi gặp khó khăn, hãy đánh thức Chúa Kitô!

Đối với tôi, vào cuối loạt bài giáo lý này, dường như trong chúng ta có thể nảy sinh một thái độ kếp. Một mặt, giáo huấn của thánh Tông đồ khơi dậy trong chúng ta *lòng nhiệt thành*; chúng ta cảm thấy được thúc đẩy ngay lập tức đi theo con đường tự do, “sống theo Thần Khí”. Mặt khác, chúng ta ý thức về những giới hạn của mình, bởi vì chính chúng ta hàng ngày cảm nhận thấy khó khăn thế nào để vâng theo Thần Khí, khuất phục trước hành động ích lợi của Người. Rồi *sự mệt mỏi có thể tràn đến kìm hãm sự nhiệt tình*. Chúng ta cảm thấy nản chí, yếu đuối, hoặc đôi khi cảm thấy thiết thòi so với lối sống thế gian. Thánh Augustinô gợi ý cho chúng ta cách phản ứng trong tình huống này, khi ngài đề cập đến đoạn Tin Mừng về cơn giông bão trên hồ Galilê. Ngài nói thế này: “*Đức tin vào Chúa Kitô trong lòng bạn cũng giống như Chúa Kitô trên thuyền. Bạn nghe những lời lãng mạ, bạn mệt mỏi, bạn khó chịu, và Chúa Kitô ngủ. Hãy đánh thức Chúa Kitô, hãy đánh thức niềm tin của bạn! Ngay cả trong tình trạng hỗn loạn, bạn vẫn có thể làm được điều gì đó. Hãy đánh thức niềm tin của*

bạn. Chúa Kitô tỉnh dậy và nói với bạn... Vì vậy, hãy đánh thức Chúa Kitô ... Hãy tin những gì đã được nói với bạn, và tâm hồn bạn sẽ có được sự bình tĩnh vô cùng” (Discorsi 163/B6).

Cái nhìn của Thiên Chúa

Trong những khoảnh khắc khó khăn, như thánh Augustinô nói ở đây, chúng ta giống như ở trên con thuyền giữa cơn giông bão. Và các tông đồ đã làm gì? Đánh thức Chúa Kitô. Hãy đánh thức Chúa Kitô đang ngủ và bạn đang ở trong cơn bão tố; nhưng Người hiện diện. Điều duy nhất chúng ta có thể làm trong những khoảnh khắc tồi tệ: hãy đánh thức Chúa Kitô đang ở trong chúng ta, nhưng đang ngủ say như trên thuyền. Đúng như thế. Chúng ta phải đánh thức Chúa Kitô trong tâm hồn chúng ta và chỉ khi đó chúng ta mới có thể chiêm ngưỡng mọi sự bằng cái nhìn của Người, bởi vì Người nhìn vượt trên cơn bão tố. Qua ánh mắt thanh thản đó, chúng ta có thể thấy được một bức tranh toàn cảnh mà nếu chỉ tự mình, chúng ta cũng không thể tưởng tượng nổi.

Đừng nản chí khi làm điều thiện

Trong cuộc hành trình đầy cam go nhưng hấp dẫn này, thánh Tông đồ nhắc nhở chúng ta rằng chúng ta đừng nản chí khi làm điều tốt. Đừng nản chí khi làm điều tốt. Chúng ta phải tin tưởng rằng Chúa Thánh Linh luôn đến để trợ giúp sự yếu đuối của chúng ta và ban cho chúng ta sự hỗ trợ mà chúng ta cần. Vì vậy, chúng ta hãy học cách cầu khẩn Chúa Thánh Thần thường xuyên hơn!

Cầu xin Chúa Thánh Thần hãy đến

“Thưa cha, cầu nguyện với Chúa Thánh Thần như thế nào? Bởi vì con biết cầu nguyện với Chúa Cha, con đọc kinh Lạy Cha; con biết cầu nguyện với Đức Mẹ bằng cách đọc kinh Kính Mừng; con biết cầu nguyện với Chúa Giêsu bằng kinh

Kính các vết thương, nhưng với Chúa Thánh Thần thì đọc kinh nào?” Lời cầu nguyện với Chúa Thánh Thần là tự phát: nó phải xuất phát từ trái tim bạn. Bạn phải cầu nguyện trong những lúc khó khăn: “Lạy Chúa Thánh Thần, xin hãy đến”. Từ ngữ căn bản là: Xin hãy đến. Xin hãy đến. Nhưng bạn phải nói điều đó bằng ngôn ngữ của bạn, bằng lời nói của bạn. Xin hãy đến vì con đang gặp khó khăn, hãy đến vì con đang ở trong bóng tối, trong bóng đêm; xin hãy đến bởi vì con không biết phải làm gì; xin hãy đến bởi vì con sắp ngã. Xin hãy đến, hãy đến. Đó là lời của Thần Khí để kêu cầu Thần Khí. Chúng ta hãy học cách cầu khẩn Chúa Thánh Thần thường xuyên hơn.

Chúng ta có thể kêu cầu Chúa Thánh Thần bằng những từ đơn giản, vào nhiều thời điểm khác nhau trong ngày. Và chúng ta có thể mang theo mình, có thể là trong cuốn Tin Mừng bỏ túi của chúng ta, kinh nguyện thật hay mà Giáo Hội đọc trong Lễ Chúa Thánh Thần hiện Xuống: “*Lạy Chúa Thánh Thần, xin Ngài ngự đến, và tự trời toả ánh quang minh. Lạy Cha kẻ cơ bản xin Ngài ngự đến, Đấng ban ân huệ chiếu soi tâm hồn. Lạy Đấng an ủi tuyệt vời là khách trọ hiền lương của tâm hồn...*”. Và như thế chúng ta theo kinh nguyện thật đẹp này.

Từ ngữ trung tâm là “xin hãy đến”. Đức Mẹ và các thánh Tông đồ đã cầu nguyện sau khi Chúa Giêsu về trời; các ngài đơn độc trong Nhà Tiệc Ly và đã cầu khẩn Chúa Thánh Thần. Thật tốt cho chúng ta khi thường xuyên cầu nguyện: *Lạy Chúa Thánh Thần, xin hãy đến*. Và với sự hiện diện của Chúa Thánh Thần, chúng ta gìn giữ sự tự do. Chúng ta sẽ tự do, sẽ là những Kitô hữu tự do, không bám chặt vào quá khứ theo nghĩa tiêu cực của từ này, không bị buộc chặt vào những thực hành, nhưng tự do trong sự tự do của Kitô hữu, điều giúp chúng ta trưởng thành. Lời cầu nguyện này sẽ giúp chúng ta bước đi

trong Chúa Thánh Thần, trong tự do và niềm vui, bởi vì khi Chúa Thánh Thần đến thì niềm vui đến, niềm vui đích thực. Xin Chúa chúc lành cho anh chị em.

Hồng Thủy - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2021-11/dtc-phanxico-tiep-kien-chung-thu-galat-danh-thuc-chua.html>

II. Hồng y Grech: “Nếu chúng ta không tin Chúa Thánh Thần thổi sức thì thượng hội đồng sẽ thất bại”

Thượng hội đồng sẽ bắt đầu ngày 17 tháng 10, hồng y Mario Grech, Tổng thư ký thượng hội đồng trả lời các câu hỏi của báo *La Vie*. Theo ngài, suy tư phải dựa trên quy mô đối thoại rộng lớn trong Giáo hội và hơn thế nữa.

Ngày 10 tháng 9, Phân khoa Giáo luật Paris mở đầu niên học mới với hai vị khách quý: hồng y Tổng thư ký Mario Grech, giám mục người Malta, và nữ tu Nathalie Becquart, phó Tổng thư ký về tính đồng nghị. Những ngày trước đó, các giám mục Pháp đã gặp hai vị trong chương trình mở đầu tham vấn cấp giáo phận. Mục tiêu: huy động người công giáo để có phản ánh quốc tế cho cuộc họp của các giám mục khắp nơi trên thế giới sẽ kết thúc tại Rôma mùa thu năm 2023. Cuộc gặp với người có sứ mệnh điều phối toàn bộ quá trình.

Cha là thư ký của “thượng hội đồng về tính đồng nghị”, ngày 7 tháng 9 cha công bố tài liệu chuẩn bị việc mở cuộc đối thoại với các vùng ngoại vi cũng như bên ngoài Giáo hội. Làm thế nào cha định nghĩa các từ “thượng hội đồng” và “tính đồng nghị” với những người xem đó là “biệt ngữ của Giáo hội?”

Hồng y Mario Grech: Thượng hội đồng này sẽ bắt đầu bằng cách dựa trên tham vấn của Dân Chúa, đây là bước đầu tiên, thông qua các câu hỏi được đề xuất với các Giáo hội địa phương. Trước đây, Đức Phanxicô cũng đã gửi các câu hỏi đến các giáo phận (trong các thượng hội đồng giới trẻ, tình yêu trong gia đình và sau đó là thượng hội đồng về vùng Amazon) nhưng đây là lần đầu tiên chúng tôi xin tất cả các giám mục tổ chức việc tham khảo ý kiến quy mô như vậy.

Trong quá trình thượng hội đồng này, chúng tôi xin các giám mục lắng nghe tất cả, đặc biệt là những người ở vùng ngoại vi hiện sinh. Nếu chúng ta không lắng nghe toàn thể Dân Chúa ngay từ ngày đầu tiên khai mạc, 17 tháng 10 thì mọi công việc còn lại sẽ sụp đổ. Vì thế giai đoạn đầu tiên này có tầm quan trọng cơ bản.

Bà hỏi tôi, làm sao nói chuyện với giáo dân nếu họ không hiểu ngôn ngữ của chúng tôi? Tôi không nghĩ vấn đề là ở đó, bởi vì chúng tôi không cần phải đồng ý trên các từ, chúng tôi chỉ cần gặp nhau. Con đường đồng nghị phải là một kinh nghiệm sống, hơn là một khái niệm hay một ý tưởng. Nhà thơ Tây Ban Nha Antonio Machado đã viết: “Người du hành không có con đường, con đường được tạo ra khi người du hành bước đi”. Chúng ta học tính đồng nghị qua thực hành, nếu chúng ta có đủ can đảm cùng nhau thực hiện cuộc hành trình này.

Nếu Giáo hội có thể được phong phú hóa nhờ đối thoại vượt ra ngoài giới hạn của mình, thì những người ở xa Giáo hội có thu được những gì từ đó không?

Những ai không quan tâm đến Giáo hội sẽ không đáp trả lời kêu gọi của chúng tôi. Nhưng tôi có thể đảm bảo với bà, những người công giáo, ngay cả những người không giữ đạo

cũng mong muốn tham gia vào tiến trình thượng hội đồng này và rất kỳ vọng ở nó.

Có nhiều người muốn nói lên tiếng nói của mình và chia sẻ với mục tử của họ những gì họ nghĩ rằng Chúa Thánh Thần đã tỏ lộ cho họ. Chúng ta đừng quên con đường đồng nghị không phải là cuộc tranh luận trong đó chúng ta đối đầu với các ý kiến và quan điểm, nhưng là đối thoại để chia sẻ những gì chúng ta cảm nhận Chúa Thánh Thần trong chính chúng ta, những gì chúng ta nghe Chúa Thánh Thần nói trong chúng ta. Điều này đòi hỏi sự phân định cá nhân, sau đó là sự phân định của giáo hội. Qua sự phân định chung này, một ý nghĩa mới về đức tin có thể được khám phá, vượt ngoài quan điểm của những cá nhân liên hệ.

Những rạn nứt về ý thức hệ, những xung đột xung quanh thánh lễ và giữ đạo, những từ như “*ngghi ngờ, dubbia*”, lòng tin bị suy sụp sau những vụ bê bối lạm dụng... Người công giáo đã sẵn sàng cho một thượng hội đồng về tính đồng nghị chưa?

Tôi thực sự tin rằng tính đồng nghị là “câu trả lời” cho tất cả những khó khăn mà bà vừa nêu ra! Trong thực tế, tính đồng nghị có nghĩa là chúng ta cùng nhau chia sẻ gánh nặng, những nghi ngờ và sợ hãi của nhau. Đến với nhau và nói với nhau tất cả những điều này: đây đã là một trong những thành quả của tính đồng nghị. Nhưng cần phải hành động trên tinh thần trách nhiệm, chân thành, tự do và khiêm tốn.

Tài liệu chuẩn bị nhấn mạnh “tham vấn dân Chúa” không kêu gọi “các động lực cụ thể của dân chủ”: dân chủ không có gì để đóng góp vào con đường đồng nghị sao?

Có, qua dân chủ, chúng ta đồng ý mọi người đều bình đẳng, như tất cả chúng ta đều bình đẳng qua phép rửa tội và tất

cả chúng ta đều nhận được quyền năng của Chúa Thánh Thần để nói, thì dân chủ là một phần trong tiến trình đồng nghị. Nhưng khi chúng ta đi đến kết luận của tiến trình này, nó không thể là vấn đề đa số quyết định cho thiểu số.

Với sự trợ giúp của Chúa Thánh Thần, chúng ta phải đạt được sự đồng thuận của Giáo hội, sự đồng thuận không xây dựng trên quan niệm cho rằng những người mạnh nhất hoặc những người nói nhiều nhất quyết định cho những người yếu hơn. Trong Giáo hội, sự đồng thuận này được thiết lập trên cơ sở phẩm giá chung của tất cả mọi người đã rửa tội, và cũng tôn trọng các đặc sủng và thừa tác vụ. Chức vụ của các giám mục là quan trọng vì họ đã nhận được sứ mệnh của Chúa Thánh Thần để hướng dẫn và bảo đảm sự phân định của Giáo hội; họ được Chúa giao làm “người trông coi, chú giải và nhân chứng đích thực về đức tin của Giáo hội công giáo”.

Với nhiều người, sự tham gia của giáo dân – trong đó có phụ nữ – trong giai đoạn bỏ phiếu cuối cùng là nền tảng cho sự đáng tin cậy của đường lối đồng nghị. Làm thế nào để được hiểu – và do đó để trở thành một nhà truyền giáo – mà không có đồng nghị?

Ngay cả khi chúng ta bị ảnh hưởng bởi những vấn đề xã hội chúng ta đang sống, con đường đồng nghị trong gia đình giáo hội muốn đi đến kết luận không phải do một cơ quan có thẩm quyền quyết định nhưng được xây dựng và nuôi dưỡng bởi hạ tầng cơ sở. Hạ tầng cơ sở sẽ có nhiều câu hỏi và không có câu nào bị gạt sang một bên. Nhưng tôi muốn nhấn mạnh, mục tiêu của tiến trình thượng hội đồng không phải là trả lời các câu hỏi giáo lý nhưng tìm cách củng cố sự hiệp thông và hiệp nhất, đào sâu cách chúng ta có thể mở một không gian cho sự tham dự của tất cả mọi người, để cuối cùng cùng nhau loan báo Tin Mừng, đó là sứ mệnh của tất cả chúng ta.

Cái nhìn của chúng ta phải tập trung vào một phong cách, một phương pháp đề cùng nhau trở thành một Giáo hội. Một khi đã tìm được qua đồng thuận của giáo hội, thì khi đó cộng đồng sẽ có câu trả lời mang lại.

Cha đã nói trong cuộc hội thảo với các sinh viên thần học và giáo luật của Học viện Công giáo Paris đồng thuận này trong Giáo hội là “một tiến trình khó... nhưng có thể.”

Tôi thực sự tin điều đó, bởi vì tôi tin Chúa Thánh Thần! Nếu đây là dự án của con người thì chúng ta sẽ không làm được. Nếu chúng ta không tin Chúa Thánh Thần sẽ thối trong cuộc họp thì khi đó sẽ là một thất bại. Nhưng nếu chúng ta tin Chúa Thánh Thần đang sống qua Giáo Hội, và chúng ta dành chỗ để nghe Ngài, thì chúng ta có thể làm được. Chúng ta có thể tìm ra các giải pháp chung ngoài những bất đồng của chúng ta.

Chúng ta đã quên Chúa Thánh Thần trong Giáo hội công giáo?

Vâng, tôi nghĩ như thế... Tôi nghĩ Chúa Thánh Thần không được nhắc đến đủ! Sự hiện diện này của Chúa Thánh Thần phải được nhắc nhở liên tục, với tất cả sức mạnh của sự lãng quên. Nếu con đường đồng nghị này không phải là hành trình thiêng liêng, thì nó chẳng phục vụ được gì. Sự thành công hay thất bại của thượng hội đồng sẽ là thước đo lòng tin của chúng ta nơi Thần Khí và lòng tin của chúng ta đặt vào Ngài trong những lựa chọn của chúng ta.

Các giáo phận có sáu tháng để mở con đường đồng nghị này. Trong bối cảnh khủng hoảng sức khỏe toàn cầu, đây có phải là một thách thức khó thực hiện không?

Đó thực sự là một thách thức. Nhưng trong tài liệu chuẩn bị đưa ra những dòng tư tưởng chính cũng như trong “cầm nang” đề

xuất các con đường cụ thể, chúng tôi khuyến khích sáng tạo, đi ra ngoài con đường bình thường. Đó là điều mà cuộc khủng hoảng sức khỏe do Covid đã thúc đẩy chúng ta phải làm.

By phanxicovn - 21/09/2021 93

lavie.fr, Sophie Lebrun, 2021-09-12

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/09/21/hong-y-grech-neu-chung-ta-khong-tin-chua-thanh-than-thoi-suc-thi-thuong-hoi-dong-se-that-bai/>

III. ĐTC Phanxicô: Bước đi theo Thần Khí

Theo VaticanNews, tại Hội trường Phaolô VI trong nội thành Vatican, trong buổi yết kiến chung Thứ tư, ngày 3 tháng 10 năm 2021, tại Đại sảnh Phaolô VI, ĐTC Phanxicô tiếp tục loạt bài giáo lý của ngài về Thư Thánh Phaolô gửi tín hữu Galát. Lần này ngài tập chú vào khía cạnh Bước theo Thần Khí. Chúng tôi xin dựa vào bản tiếng Anh do Tòa Thánh cung cấp để chuyển bài giáo lý của ngài sang tiếng Việt:



Anh chị em thân mến, chào anh chị em buổi sáng!

Trong đoạn Thư gửi tín hữu Galát mà chúng ta vừa nghe, Thánh Phaolô khuyên các Kitô hữu hãy bước đi theo Thần Khí (x. 5:16, 25), đó là một phong cách: bước đi theo Thần Khí. Thật vậy, tin vào Chúa Giêsu có nghĩa là đi theo Người, đi sau Người trên con đường của Người, giống như các môn đệ đầu tiên đã làm. Và đồng thời, nó có nghĩa là tránh theo cách ngược lại, cách của chủ nghĩa vị kỷ, tìm kiếm lợi ích của chính mình, mà Thánh Tông đồ gọi là “ham muốn của xác thịt” (câu 16). Chúa Thánh Thần là người hướng dẫn cho cuộc hành trình này theo con đường của Chúa Kitô, một cuộc hành trình kỳ diệu nhưng đầy khó khăn bắt đầu trong Bí tích Rửa tội và kéo dài suốt cuộc đời của chúng ta. Chúng ta có thể nghĩ về nó như một chuyến du ngoạn dài ngày trên những đỉnh núi cao: ngoạn mục, đích đến hấp dẫn, nhưng đòi hỏi rất nhiều nỗ lực và sự ngoan cường.

Hình ảnh trên có thể hữu ích để hiểu giá trị của các lời lẽ của Thánh Tông đồ “bước đi theo Thần Khí”, “để mình được Người hướng dẫn”. Chúng là những biểu thức chỉ một hành động, một chuyển động, một sự năng động ngăn cản chúng ta dừng lại ở những khó khăn đầu tiên, nhưng khơi gợi niềm tin vào “sức mạnh phát xuất từ trên cao” (*Shepherd of Hermas*, 43, 21). Bước đi theo con đường này, Kitô hữu có được một tầm nhìn tích cực về cuộc sống. Điều này không có nghĩa là cái ác hiện diện trên thế giới biến đi, hay những xung lực tiêu cực của chủ nghĩa vị kỷ và lòng kiêu hãnh của chúng ta giảm đi. Đúng hơn, nó có nghĩa là niềm tin vào Thiên Chúa luôn mạnh hơn sự phản kháng của chúng ta và lớn hơn tội lỗi của chúng ta. Và điều này rất quan trọng: luôn luôn tin rằng Thiên Chúa vĩ đại hơn. Vĩ đại hơn sự kháng cự của chúng ta, vĩ đại hơn tội lỗi của chúng ta.

Khi khuyến khích người Galát đi theo con đường này, Thánh Tông đồ đặt mình ngang hàng với họ. Ngài bỏ động từ

mệnh lệnh - “hãy bước đi” (câu 16) - và dùng chữ “chúng ta” theo lối xác định: “chúng ta hãy bước đi theo Chúa Thánh Thần” (câu 25). Điều đó có nghĩa là: chúng ta hãy bước theo cùng một con đường và chúng ta hãy để cho Chúa Thánh Thần hướng dẫn chúng ta. Đó là một lời hô hào, một cách hô hào. Thánh Phaolô cảm thấy lời hô hào này cũng cần thiết cho chính ngài nữa. Dù biết rằng Chúa Kitô đang sống trong ngài (xem 2:20), nhưng ngài cũng tin chắc rằng ngài vẫn chưa đạt được mục tiêu là đỉnh núi (xem *Pl* 3:12). Thánh Tông đồ không đặt ngài lên trên cộng đồng của ngài. Ngài không nói: “Tôi là người lãnh đạo; anh chị em là những người khác; tôi đã từ trên núi cao xuống còn anh chị em thì đang trên đường đi tới đó”. Ngài không nói điều này, nhưng đặt mình vào giữa cuộc hành trình mà mọi người đang đi để làm gương cụ thể về mức độ cần thiết phải vâng lời Thiên Chúa, tương ứng ngày càng tốt hơn với sự hướng dẫn của Chúa Thánh Thần. Và quả thật đẹp biết bao khi chúng ta tìm thấy những mục tử chịu hành trình với giáo dân của họ, những người không biết mệt mỏi - “Không, tôi quan trọng hơn, tôi là một mục tử. Anh chị em là...” ; “Tôi là một linh mục” ; “Tôi là một giám mục” , với những cái mũi hên lên không khí. Không: các mục tử hành trình với dân chúng. Điều này rất đẹp. Nó làm cho linh hồn nên tốt lành.

Việc “bước đi theo Thần Khí” này không chỉ là một nhiệm vụ cá nhân: nó cũng liên quan đến cộng đồng nói chung. Thực tế, việc xây dựng cộng đồng theo cách được Thánh Tông đồ chỉ ra quả là một điều thú vị, nhưng cũng đòi hỏi nhiều sự cố gắng. Chúng ta có thể nói “những ham muốn của xác thịt”, “những cám dỗ” mà tất cả chúng ta đều có - nghĩa là, những ghen tị, thành kiến, đạo đức giả và sự thù ghét của chúng ta cứ tiếp tục làm cho chúng được cảm thấy - và phải nhờ đến một bộ giới luật cứng nhắc, tất cả đều có thể là một cám dỗ dễ dàng. Nhưng làm điều này có nghĩa là đi lạc khỏi

con đường tự do, và thay vì leo lên đỉnh cao, nó có nghĩa là quay trở lại phía dưới. Trước hết, hành trình theo con đường của Thần Khí đòi hỏi phải dành chỗ cho ân sủng và đức ái. Là dành chỗ cho ân sủng của Thiên Chúa. Đừng sợ. Sau khi đã làm cho tiếng nói của ngài được lắng nghe một cách nghiêm khắc, Thánh Phaolô mời tín hữu Galát chịu đựng khó khăn của nhau, và nếu ai đó phạm sai lầm, hãy sử dụng sự dịu dàng (xem 5:22) mà đối xử với họ. Chúng ta hãy lắng nghe các lời lẽ của ngài: “Thưa anh em, nếu có ai vướng mắc tội nào, thì anh em, những người được Thần Khí thúc đẩy, hãy lấy tinh thần hiền hoà mà sửa dạy người ấy, như vậy là anh em chu toàn luật Chúa Kitô; phải tự đề phòng kẻo chính mình cũng bị cám dỗ. Anh em hãy mang gánh nặng cho nhau, và như thế chu toàn lề luật của Chúa Kitô” (6: 1-2). Khác khác so với lời tán dúc, ngồi lê đôi mách, như khi chúng ta thấy điều gì đó và chúng ta nói sau lưng mọi người về nó, đúng không? Bàn tán về người hàng xóm của chúng ta. Không, đây không phải là theo Thần Khí. Theo Thần Khí là phải dịu dàng với anh chị em khi chỉnh sửa họ và giữ gìn bản thân để đừng rơi vào những tội lỗi đó, nghĩa là phải khiêm nhường.

Trên thực tế, khi bị cám dỗ muốn đánh giá không tốt về người khác, như vẫn diễn ra, chúng ta phải suy nghĩ lại về điểm yếu của chính mình. Chỉ trích người khác dễ dàng xiết bao! Nhưng có những người dường như thích nói những câu chuyện bàn tán. Ngày nào họ cũng chỉ trích người khác. Hãy nhìn lại chính mình! Thật tốt khi tự hỏi điều gì thúc đẩy chúng ta chỉnh sửa anh / chị / em, và há chúng ta không phải là người cùng chịu trách nhiệm về các lỗi lầm của họ đó sao. Ngoài việc ban cho chúng ta ơn dịu dàng, Chúa Thánh Thần còn mời gọi chúng ta liên đới với nhau, mang gánh nặng của người khác. Đời người có bao nhiêu gánh nặng: bệnh tật, thiếu việc làm, cô đơn, đau đớn...! Và biết bao thử thách khác đòi hỏi sự gần gũi

và yêu thương của anh chị em chúng ta! Những lời của Thánh Augustinô khi bình luận về đoạn văn này cũng có thể hữu ích cho chúng ta: “Vì vậy, thưa anh chị em, bất cứ khi nào ai đó mắc phải một lỗi nào đó, [...] hãy chỉnh sửa người ấy theo cách này, dịu dàng, dịu dàng. Và nếu anh chị em la mắng, hãy có tình yêu thương bên trong đó. Nếu anh chị em khích lệ, nếu anh chị em tỏ mình như một người cha, nếu anh chị em khiển trách, nếu anh chị em nghiêm khắc, hãy yêu thương” (*Diễn Văn* 163 / B 3). Hãy luôn luôn yêu thương. Quy tắc tối cao liên quan đến việc chỉnh sửa bằng tình huynh đệ là tình yêu thương: muốn điều tốt lành cho anh chị em của chúng ta. Cũng cần nhiều thời gian để bao dung những vấn đề của người khác, những thiếu sót của người khác trong im lặng cầu nguyện, để tìm ra cách thích hợp giúp họ sửa chữa bản thân. Và điều này không hề dễ dàng. Con đường dễ dàng nhất là bàn tán hành tởi. Nói sau lưng người khác như thể tôi là người hoàn hảo. Và điều đó ta không nên làm. Phải dịu dàng. Kiên nhẫn. Cầu nguyện. Gần gũi.

Chúng ta hãy bước đi với niềm vui và sự kiên nhẫn trên con đường này, để chúng ta được Chúa Thánh Thần hướng dẫn. Cảm ơn anh chị em.

Vũ Văn An 03/Nov/2021

<http://vietcatholicnews.org/News/Html/272080.htm>

IV. ĐTC Phanxicô: Lượng định khả năng gặp gỡ



Trong Ngày Thế giới Truyền giáo 24 tháng 10 sắp tới, Đức Phanxicô xin chúng ta: “Anh chị em hãy là những môn đệ truyền giáo”. Theo ngài, việc truyền bá phúc âm đi qua năm đặc điểm của trái tim: lòng trắc ẩn, niềm hy vọng, tình huynh đệ, cuộc gặp gỡ và niềm vui. Trong tuần lễ truyền giáo, trang Aleteia đưa ra những bài xét mình ngắn theo Đức Phanxicô để lượng định lòng nhiệt thành truyền giáo của bạn.

Khả năng đi gặp người khác

Sau lòng trắc ẩn, niềm hy vọng và tình tình huynh đệ, dấu ấn của người môn đệ truyền giáo theo Đức Phanxicô là khả năng đi gặp một người khác mình, người ở rất cùng “ngoại vi của thế giới”. Chúng ta không cần đi rất xa. Trong sứ điệp Ngày Thế Giới truyền giáo, Đức Phanxicô nhắc, “Chúng ta có những vùng ngoại vi gần chúng ta, ngay trung tâm thành phố, ngay trong chính gia đình mình”. Cuộc gặp gỡ giữa con người với nhau là điều kiện tiên quyết cho mọi chứng từ truyền giáo. Trong video cầu nguyện tháng 10, Đức Phanxicô nhắc lại: “Sứ mệnh truyền giáo dựa trên sự gặp gỡ giữa con người, với lời chứng của những người đàn ông, những phụ nữ nói: “Tôi biết Chúa Giêsu, tôi muốn Ngài được biết đến.”

Vì thế người truyền giáo phải tìm nơi có thể gặp người anh em mình. Trong bài nói chuyện tháng 5 năm 2020, Đức Phanxicô nói: “Chúa Giêsu không gặp các môn đệ ở các cuộc

họp, các khóa đào tạo hay trong một ngôi đền, nhưng Ngài gặp họ trên bờ hồ Galilê khi họ đang còn bận rộn với công việc. Từ lâu, “việc loan báo tin cứu rỗi của Chúa Giêsu đến với mọi người là nơi họ đang ở và trong hiện tại, trong đời sống cụ thể của họ”. Cũng vậy, người truyền giáo đích thực tìm cách gặp gỡ người dân trong đời sống bình thường của họ, “tham dự vào các nhu cầu, các hy vọng, các vấn đề của tất cả mọi người”.

Còn tôi, tôi có thể đi đâu để gặp người anh em, ngoài vòng quen thuộc bình thường của tôi? Trong *Tông huấn Niềm vui Tin Mừng Evangelii gaudium*, Đức Phanxicô xin chúng ta hãy dám chủ động. Giáo hội “đi ra” là cộng đoàn các môn đệ truyền giáo, những người chủ động, những người tham gia, những người đồng hành, những người sinh ích lợi và những người vui mừng. Cộng đồng truyền giáo cảm nghiệm Chúa đã chủ động, Ngài đi trước trong tình yêu và vì lý do này, cộng đồng biết cách tiến về phía trước, biết chủ động mà không sợ hãi, đi ra ngoài để gặp gỡ, tìm kiếm những người ở xa, đến ngã tư đường để mời những người ở bên lề. Đức Phanxicô kêu gọi: “Để cảm nghiệm được lòng thương xót của Chúa Cha và sức lan tỏa của Ngài, cộng đồng sống một mong muốn vô tận được thể hiện lòng thương xót. Chúng ta hãy dám chủ động hơn một chút!” Và Chúa Giêsu là gương mẫu cho chúng ta: “Ngài rửa chân cho các môn đệ. Ngài dẫn mình và làm cho người khác cũng dẫn mình, quỳ gối trước người khác để rửa chân cho họ. Và ngay lập tức, Ngài nói với họ: “Anh em đã biết những điều đó, nếu anh em thực hành, thì thật phúc cho anh em” (Ga 13,17).

Khi nào tôi đã chủ động đến gặp những người bị loại trừ?

Nguồn gốc của động lực truyền giáo với người anh em là cuộc gặp của cá nhân mình với Chúa Giêsu Kitô. Chính cuộc

gặp mặt thiết này với Chúa mà người đi truyền giáo mới có thể làm chứng. Giống như các môn đệ, họ không bao giờ quên giây phút họ được Chúa Kitô đánh động, mỗi chúng ta có thể nhớ lại cuộc gặp gỡ của mình với Chúa và tạ ơn Chúa về ơn này. Đức Phanxicô nói: “Sứ mệnh trong nghĩa này là phản ánh của lòng biết ơn. Đây là đáp trả người mà lòng biết ơn đã làm cho họ dễ bảo trước Chúa Thánh Thần”.

Tôi đã cảm ơn Chúa Kitô về cuộc gặp với Ngài chưa? Và với sự hiện diện của Ngài trong đời tôi, nếu không có, động lực truyền giáo có cạn kiệt không?

By phanxicovn - 26/10/2021 17

fr.aleteia.org, Mathilde de Robien, 2021-10-21

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

<http://phanxico.vn/2021/10/26/cac-cau-hoi-cua-duc-phanxico-de-luong-dinh-kha-nang-gap-go/>

V. ĐTC Phanxicô: Trong khủng hoảng cần kiên vững trong đức tin

Anh chị em thân mến,

Dịch bệnh đang tiếp tục gây ra những tổn thương ghê gớm, làm bộc lộ sự mong manh của con người. Đã có nhiều người chết, rất nhiều người nhiễm bệnh, ở tất cả các châu lục. Nhiều cá nhân và gia đình đang sống thời khắc vô định gây ra bởi những vấn đề kinh tế-xã hội, đặc biệt là những người nghèo.

Bởi thế, chúng ta cần kiên định hướng mắt về Chúa Giêsu (x. Dt 12,2) và với đức tin này, chúng ta ôm ấp niềm hy vọng vào Nước Trời mà chính Đức Giêsu đã giới thiệu cho chúng ta (x. Mt 1,5; Mt 4,17; GLGHCG 2816). Một Vương

quốc của chữa lành và cứu độ đã ở giữa chúng ta (x. Lc 10,11). Một Vương quốc của công lý và hoà bình thể hiện ngang qua việc bác ái, và từ đó làm gia tăng niềm hy vọng và củng cố đức tin (x. 1 Cr 13,13).

Trong truyền thống Kitô giáo, đức tin, đức cậy và đức mến có ý nghĩa to lớn chứ không đơn thuần là những cảm thông hay thái độ. Đó là nhân đức mà Chúa Thánh Thần trao tặng cho chúng ta (x. GLGHCG 1812-1813); những quà tặng chữa lành chúng ta, mở ra cho ta những chân trời mới, ngay cả khi chúng ta đang vật lộn với tình huống khó khăn như hiện nay.

Một cuộc gặp gỡ mới với Tin Mừng trong đức tin, đức cậy và đức mến mời gọi chúng ta đảm nhận một tinh thần sáng tạo và đổi mới. Trong cách thức này, chúng ta mới có thể chuyên hoá từ gốc rễ những hạn chế thể lý, tinh thần và xã hội. Chúng ta mới có thể chữa lành tận căn những bất công mang tính cơ cấu và những hoạt động mang tính phá huỷ đang chia rẽ chúng ta, đang đe dọa gia đình nhân loại và toàn thể trái đất này.

Sứ vụ của Đức Giêsu thực hiện rất nhiều phép lạ chữa lành: chữa lành người bị sốt (x. Mc 1, 29-34), người phong (x. Mc 1,40-45), người bại liệt (x. Mc 2, 1-12), người mù (x. Mc 8, 22-26; Ga 9, 1-7), người câm và điếc (x. Mc 7,31-37). Trong thực tế, chữa lành không chỉ là bệnh thể lý, mà là toàn bộ con người. Theo đó, người được chữa lành trở lại với cộng đoàn, được giải thoát khỏi tình trạng cô lập vì đã được chữa lành.

Chúng ta hãy chiêm ngắm trình thuật chữa lành người bại liệt ở Ca-pha-na-um (x. Mc 2,1-12), một trình thuật tuyệt đẹp. Trong khi Đức Giêsu rao giảng ở trong nhà, bốn người

khiêng người bạn bại liệt đến với Đức Giêsu; và vì không thể đi vào nhà do đám đông chật kín, họ dỡ mái nhà và thả người bại liệt xuống trước mặt Đức Giêsu. “Thấy họ có lòng tin như vậy, Đức Giê-su bảo người bại liệt: ‘Này con, con đã được tha tội rồi.’” (c. 5). Và Ngài nói thêm, như dấu chỉ khả giác, “Ta truyền cho con: Hãy đứng dậy, vác lấy chõng của con mà đi về nhà!” (c. 11).

Phép lạ chữa lành thật tuyệt vời! Hành động của Đức Giêsu là phản ứng trực tiếp với đức tin của những người ấy, với đức cậy mà họ đặt nơi Ngài, với đức ái mà họ thể hiện với tha nhân. Đức Giêsu đã chữa lành, không chỉ là người bại liệt, mà tất cả, Ngài tha hết tội lỗi, làm mới lại cuộc sống của người bại liệt và của các bạn anh. Chúng ta có thể nói Đức Giêsu tái sinh tất cả. Một sự chữa lành cả thể lý và tinh thần, tất cả với nhau, là hoa trái của cuộc gặp gỡ cá vị và cộng đoàn. Chúng ta thử nghĩ đến tình bạn như thế, và đức tin của tất cả những ai hiện diện trong nhà, tất cả được củng cố nhờ phép lạ của Đức Giêsu. Cuộc gặp gỡ chữa lành với Đức Giêsu!

Chúng ta tự hỏi: chúng ta có thể góp phần chữa lành thế giới hôm nay không? Như các môn đệ của Thầy Giêsu, là thầy thuốc linh hồn và thể xác, chúng ta được mời gọi tiếp tục “hành động chữa lành và cứu độ của Ngài” (GLGHCG 1421) theo nghĩa thể lý, cộng đoàn và tinh thần.

Giáo Hội, mặc dù thi hành ân sủng chữa lành của Chúa Kitô ngang qua các Bí tích, và dù cung cấp những hỗ trợ y tế đến mọi góc ngách của thế giới, vẫn không phải là chuyên gia trong việc phòng và chống đại dịch. Giáo Hội cũng không thể đưa ra những hướng dẫn đặc thù mang tính xã hội-chính trị (x. Th. Phaolo VI, tông thư *Octogesima adveniens*, 14 tháng Năm 1971, 4). Đây là nhiệm vụ của các nhà lãnh đạo chính trị và xã hội.

Tuy vậy, xuyên suốt nhiều thế kỷ, và dưới ánh sáng Tin Mừng, Giáo Hội đã đưa ra một vài nguyên tắc xã hội căn bản (x. *Tóm lược Học thuyết xã hội của Giáo Hội*, 160-208), những nguyên tắc có thể giúp chúng ta vượt qua khó khăn và để chuẩn bị cho tương lai. Tôi xin trích dẫn những nguyên tắc chính, có liên hệ mật thiết với nhau: nguyên tắc về nhân phẩm con người, nguyên tắc về công ích, nguyên tắc về lựa chọn ưu tiên người nghèo, nguyên tắc về phân phối tài sản phổ quát, nguyên tắc liên đới, hỗ tương, nguyên tắc về chăm sóc ngôi nhà chung. Những nguyên tắc này giúp các nhà lãnh đạo, những người chịu trách nhiệm về xã hội, làm thẳng tiến, như trong tình trạng dịch bệnh hiện nay, và chữa lành cả cấp độ cá nhân và cộng đồng. Các nguyên tắc này diễn tả, bằng nhiều cách khác nhau, đức tin, đức cậy và đức mến.

Trong những tuần tiếp theo, tôi mời gọi anh chị em suy tư về những vấn nạn nổi cộm mà dịch bệnh đang đặt ra, nhất là những căn bệnh ở cấp độ xã hội. Và chúng ta suy tư dưới ánh sáng Tin Mừng, các nhân đức đối thần và các nguyên tắc về xã hội của Giáo Hội. Chúng ta cùng nhau khám phá truyền thống xã hội công giáo của chúng ta có thể giúp gia đình nhân loại thế nào trong việc chữa lành thế giới đang đau khổ vì dịch bệnh. Tôi ao ước suy tư và làm việc cùng với anh chị em, như những môn đệ của Đức Giêsu, Đấng chữa lành, hầu xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn, tràn đầy hy vọng vào các thế hệ tương lai (x. Tông huấn *Evangelii gaudium*, 24 tháng Mười Một 2013, 183).

Văn Yên, SJ - Vatican News

<https://www.vaticannews.va/vi/pope/news/2020-08/udienza-050820.html>

